PONSON DU TERRAIL
ROCAMBOLE
DRAMELE PARISULUI
4
CAVALERII NOPȚII

Partea a 1-a – Manuscrisul unei măşti

Capitolul I

Sunase miezul nopții la toate ceasornicele de pe bulevardul Italienilor.

Era în ianuarie 1853, într-o sâmbătă, zi de bal la Operă.

Era un ger aspru, cerul era senin, iar luna strălucea în toată splendoarea ei.

Bulevardul părea la fel de aglomerat ca în timpul zilei. Trăsurile se încrucişau, pietonii umpleau trotuarele, măştile circulau vesele prin mulțime.

Era timpul când Opera, luminată de o mare ghirlandă de foc, îşi deschidea porțile, ora la care orchestra, intona primele acorduri.

Aşezați în fața cafenelei Riche, la colțul străzii Le Pelotier, se aflau doi tineri înfăşurați în nişte blăni călduroase. Erau la doi paşi de docarul lor, al cărui splendid armăsar irlandez era cu greu ținut în loc de un lacheu înalt, îmbrăcat într-o haină albastru-deschis, cu guler de blană de vulpe.

— Scumpul meu Gontran, zise, unul dintre tineri, e cam curioasă ideea ta de a mă duce astă-seară la balul Operei. Ştii bine că acolo nu se mai duce nimeni de cincisprezece ani cel puțin şi că nu mai întâlneşti decât femei care nu mai au acces în lumea bună sau n-au avut niciodată.

— Scumpul meu Arthur, răspunse celălalt, ai citit multe romane?...

— Destul de multe.

— Toate romanele încep la balul Operei; şi cele inventate, şi cele care se desfăşoară în realitate.

— Teoria ta este foarte ciudată!...

— Dar este adevărată.

— Şi ai de gând să începi primul capitol al unui astfel de roman astă-seară?

— Poate.

— Ai vreo întâlnire?

— Da.

— Cu cine?

— Mai bine citeşte!

Şi omul căruia amicul său îi spusese Gontran, scoase din buzunar un mic portofel de piele, iar din el o scrisoare destul de

voluminoasă, pe care o întinse amicului său, vicontele Arthur de Chenevières.

Acesta o desfăcu încet, ceru o lumânare şi, înainte de a citi, făcu următoarea reflecție cu glas tare:

— Slova îşi are sufletul ei, ca şi oamenii; o scriere sigură şi apăsată denotă un caracter rece, calm şi decis: o scriere alungită şi tremurată, trădează în general, o femeie uşoară. Femeia care scrie modistei sau omului de afaceri, are o scriere cu totul diferită de aceea pe care o întrebuințează când dă prima întâlnire omului iubit.

— Aceasta este foarte adevărat.

— Mâna care a scris biletul acesta, urmă Arthur de Chenevières, este a unei femei.

— Adevărat…

— Când l-a scris însă, nu tremura.

— O!… asta se vede bine.

— Prin urmare nu te iubeşte.

Baronul Gontran de Neubourg începu să râdă.

— Citeşte, zise el, şi vei vedea că nu este deloc vorba de amor între mine şi corespondentul meu anonim.

Arthur citi cu jumătate de voce:

„Într-o seară de decembrie, anul trecut, adică acum vreo şase săptămâni, baronul Gontran de Neubourg s-a întâlnit pe bulevard, în fața cafenelei Anglais, cu trei dintre amicii săi, care fumau liniştiți în lumina lunii, după ce ieşiseră de la club.

Cei trei erau: vicontele Arthur de Chenevières, lordul Blakstone şi marchizul Albert de Verne."

— Bun! se întrerupse Arthur, e cam bizară doamna. Începutul are aerul unui prim capitol de foileton.

— Continuă, zise baronul.

Domnul de Chenevières urmă:

„Baronul Gontran de Neubourg mergea singur şi visător şi, dacă nu l-ar fi zărit amicii săi ca să-l oprească, fără îndoială că ar fi trecut înainte fără să-i bage în seamă.

— *Unde te duci baroane? îi strigă vicontele.*

— *Nicăieri.*

— *Cum aşa?…*

— *Mă plimb.*

— Fără nici o țintă?…

— Visez… este destul atât… Bună seara, domnilor, de unde veniți?

— De la club.

— Şi unde vă duceți?

— Ne plimbăm, numai că în loc să visăm vorbim.

— Despre ce vorbiți?

— Lordul Blakstone pretinde că suferă de spleen.

— Lordul Blakstone are dreptate, este englez şi cerul e limpede. Un englez fără ceață este ca un corp fără suflet.

— De Verne, urmă vicontele, se plictiseşte.

— Şi tu? întrebă baronul.

— La fel ca de Verne.

— Domnilor, zise atunci baronul, cel mai bătrân dintre noi are treizeci de ani şi acesta sunt eu; cel mai tânăr are douăzeci şi patru şi este Arthur. Cel mai sărac are o sută de mii de livre venit, adică eu; cel mai bogat are o sută cincizeci de lire sterline venit şi este lordul Blakstone.

— Exact! zise englezul liniştit.

— Şi cu toate acestea, urmă baronul, ducem aceeaşi viață şi am putea să ne spunem, minut cu minut, cum ne întrebuințăm fiecare zi. Ne sculăm la 11, dejunăm la 12. La ora două ne ducem la Boulogne, tu şi cu mine călare, lordul Blakstone în docarul său, de Verne cu echipajul. La 5 jucăm wist de la 9 la 1 noaptea ne întâlnim la operă. De la 11 la 12 ne pierdem timpul prin câteva saloane din foburgul Saint-Germain sau din strada d'Anjou-Saint-Honoré, apoi încheiem noaptea la club, pentru a reîncepe a doua zi.

— Precum şi în zilele următoare, zise de Verne care tăcuse până atunci.

— Şi cu toate acestea, reluă Gontran, de Verne este fiul acelui strălucit general de cavalerie rămas nemuritor de când cu retragerea din Rusia, tu, viconte, ai avut străbuni în cruciade, iar lordul Blakstone este descendentul unui scoțian care a ținut piept întregii armate a lui Robert Bruce, în vechiul său castel de pe muntele Cheviot, cu o garnizoană compusă numai din păstori şi muncitori.

— Iar tu, adăugă vicontele, scumpul meu Neubourg, eşti de rasă palatină şi străbunii tăi s-au stabilit în Franța în urma faimosului Război de treizeci de ani.

— Este adevărat, zise baronul."

Vicontele de Chenevières se întrerupse pentru a doua oară şi zise baronului Gontran de Neubourg:

— Corespondentul tău anonim este o femeie cunoscută, scumpul meu, şi desigur că toate aceste amănunte le-ai dat tu însuți. De altfel sunt numai lucruri adevărate.

— N-am vorbit absolut cu nimeni despre acestea, răspunse domnul de Neubourg şi-ți jur că scrisul îmi este cu totul necunoscut. Prin urmare, te rog să continui.

Vicontele reluă:

„Cei patru tineri se priviră câteva minute în tăcere.

— Domnilor, zise în fine baronul de Neubourg, ştiți dumneavoastră că mă simt foarte încurcat, în hainele mele la modă, care seamănă atât de puțin cu armura strămoşilor noştri, că mă înăbuş în secolul acesta plin de bani şi de egoism şi că regret sincer aşa zisa: „Masă-Rotundă" şi pe cei doisprezece cavaleri ai săi?

— Şi eu, de asemenea, zise marchizul de Verne.

— Gândesc la fel ca voi, adăugă vicontele de Chenevières.

— Şi eu, zise lordul Blakstone, cred uneori că sunt străbunul meu; că eu sunt acel care a apărat castelul Galwy de armata lui Robert Bruce.

— Ei! domnilor, urmă baronul, ce vă spuneam eu! Timpul cavalerilor rătăcitori a trecut. Dacă palatinii evului mediu, Renand, Olivier, Roland ar reveni în lumea aceasta, ar vedea că poliția corecțională s-a însărcinat cu pedepsirea celor răi, iar avocații au pretenția să le apare pe văduve şi pe orfani. Ce concluzie trebuie să tragem de aici? Una singură: oameni ca noi, tineri, bogați, curajoşi, din familii nobile, care într-un secol mai puțin ingrat decât acesta şi-ar fi putut întrebuința foarte bine inteligența, averea, noblețea şi curajul, sunt condamnați pe vecie să joace wist, şi să se plimbe prin parcul din Bois de Boulogne. Şi cu toate acestea, domnilor…

Baronul se opri şi păru că se gândeşte adânc. Apoi, privindu-l pe viconte, zise:

— Ai citit „Povestea celor treisprezece"?

— Desigur.

„Cei treisprezece", urmă baronul, au ieşit din creierul lui Balzac, înarmați din cap până în picioare şi s-au răspândit în lume, uniți printr-un jurământ care se rezuma astfel: să se ajute

unii pe alții. După Balzac, s-au mai imaginat încă multe alte asociații mai mult sau mai puțin folositoare şi ingenioase, dar toți acei oameni erau bandiți, furau, omorau şi asasinau…

— Unde dracu vrea să ajungă? întrebă lordul Galwy.

— Ei bine domnilor, zise baronul Gontran de Neubourg, mi-a venit o idee foarte frumoasă.

— Să auzim!…

— Suntem patru: patru prieteni, patru oameni de onoare, a căror unică crimă este că se plictisesc. Vă propun să fondăm noi patru, asociația noilor cavaleri ai „Mesei Rotunde". Vom fi în plin secol al nouăsprezecelea nişte misterioşi ajutători ai celor nedreptățiți, vom îndrepta greşelile ce se vor face şi vom fi neînduplecați judecători ai celor răi. Să căutăm o victimă demnă de interes, una din acele ființe, privată de drepturi, dezmoştenită, călcată în picioare şi s-o ajutăm.

— Baroane, zise lordul Blakstone cu liniştea lui obişnuită, sunt de părerea dumitale şi sunt gata să intru în asociația dumneavoastră, dar…

Acest dar al lordului Blakstone era plin de obiecțiuni.

— Să vedem! zise baronul de Neubourg.

— Dar numai în ziua când vei găsi de lucru pentru această asociație…

— Voi căuta şi, cum zise Sfânta Scriptură, voi găsi!

Ziua începuse să apară. Cei patru tineri, care deşi erau de mult timp în locul acela, nu observaseră un om lungit pe o bancă în apropiere, îşi strânseră mâinile şi plecară fiecare în direcții diferite.

Acum, dacă domnul de Neubourg, doreşte să ştie pentru ce i se reamintesc aceste amănunte, să se ducă astă-seară, sâmbătă la balul Operei, poate că va găsi victima pe care o caută.

În cazul acesta, va scrie celor trei amici ai săi, marchizul de Verne, lordul Blakstone şi vicontele de Chenevières."

Scrisoarea se termina aici şi nu avea nici o iscălitură.

— Ai dreptate, zise vicontele râzând, iată primul capitol al unui roman.

— Într-adevăr…

— I-ai scris lui de Verne?

— Fără îndoială.

— Şi i-ai dat întâlnire?

— La bufet, la orele unu noaptea. I-am scris, de asemenea, şi

lordului Blakstone.

— Foarte bine.

— Dacă-i aşa, merg şi eu cu plăcere.

— Fie, să mergem!

Domnul de Neubourg trimise docarul acasă şi luă brațul vicontelui.

Cum tinerii mâncaseră împreună, baronul zise vicontelui Arthur de Chenevières:

— Nu te las liber nici un moment seara aceasta, căci am nevoie de tine…

Sala operei fusese asaltată de o lume imensă, zgomotoasă şi veselă, care făcea să se cutremure bolțile în fiecare sâmbătă de bal.

Domnul de Neubourg şi vicontele se strecurară prin acea mulțime, ținându-se la braț pentru a nu se pierde şi astfel ajunseră la bufet.

— Ah! zise vicontele, îmi pare că corespondentul tău anonim nu-ți indică locul exact de întâlnire.

— E foarte adevărat.

— Şi nu-ți dă nici un indiciu ca să-l poți recunoaşte?…

— Şi aceasta este adevărat.

— Dar, adăugă domnul de Chenevières, cred că cel puțin te cunoaşte, te-a văzut şi te va întâmpina.

Pe când vicontele îşi spunea părerea, baronul se simți uşor lovit pe umăr.

Domnul de Neubourg era gata să se întoarcă, dar o voce de femeie îi zise încet la ureche:

— Părăseşte-ți un moment prietenul şi aşteaptă-mă la bufet.

Aceste cuvinte fuseseră spuse baronului atât de încet, încât vicontele nu auzi nici un cuvânt.

— Ascultă, dragă viconte, se poate ca persoana care mi-a dat întâlnire să ezite de a mă întâmpina văzându-ne împreună.

— Vrei să te las?…

— Da.

— Unde să ne regăsim?…

— În sală, lângă orchestră.

— Bine! atunci, la revedere.

Când vicontele ieşi din bufet, baronul Gontran de Neubourg se îndreptă spre locul ce i se indicase, nu însă fără a murmura:

— Bizar obicei, toate întâlnirile de la operă, se dau la bufet.

O dată ajuns aici, baronul se aşează pe o bancă şi aşteptă.

Trecuseră aproape cinci minute când un „domino” se apropie de el şi-i zise:

— Baroane, vrei să-mi dai braţul?

Domnul de Neubourg recunoscu vocea ce-i vorbise puţin mai înainte.

Se sculă repede şi-i oferi braţul.

— Să ieşim din mulţimea aceasta şi să căutăm un loc unde putem vorbi în linişte.

— Vino, doamnă, zise baronul.

Domnul de Neubourg conduse masca la extremitatea bufetului, unde era mai puţină aglomeraţie.

Acolo ea se aşeză şi îi zise:

— Vei reuni pe amicii dumitale, chiar în noaptea aceasta.

— În ce loc, doamnă?

— Unde vei voi; numai să ştiu şi eu.

— Ei bine! într-un cabinet din „La Maison d’Or”.

— Fie! zise masca, apoi scoase un sul de hârtie destul de voluminos, legat foarte îngrijit cu o panglică albastră.

— Când amicii dumitale vor fi reuniţi, urmă necunoscuta, vei deschide acest manuscris şi îl vei citi tuturor.

— Pe urmă, doamnă?

— După ce veţi termina de citit, dacă, din cele cuprinse în acest manuscris, veţi considera că femeia despre care e vorba este demnă de interesul dumneavoastră şi vă va face să vă reamintiţi de jurământul făcut, veţi deschide fereastra salonului unde vă aflaţi.

— Ah! zise baronul.

— Şi mă veţi vedea apărând în mijlocul dumneavoastră, după câteva momente. În caz contrar…

Masca păru că stă la îndoială.

— Vă ascult, doamnă, zise domnul de Neubourg.

— În caz contrar, veţi arunca manuscrisul în foc şi veţi jura ca niciodată să nu mai vorbiţi, nici chiar între dumneavoastră, despre cele ce aţi citit.

— Vă jur de mai înainte, doamnă, şi pentru ei şi pentru mine!

— Vă cred. Vă las acum, domnule. Poate că ar trebui să vă zic la revedere.

Masca întinse baronului o mână mică, înmănuşată, apoi dispăru în mulţime.

Gontran plecă să-i caute pe cei trei amici ai săi.

Îl găsi pe vicontele Arthur de Chenevières în sală, aproape de

orchestră, iar pe Verne şi pe lordul Blakstone într-o lojă de la parter.

— Domnilor, le zise el, nu v-am dat întâlnire aici decât pentru a vă invita la cină.

— Bună idee, murmură marchizul.

— Frumoasă! exclamă lordul Blakstone, care era puțin cam materialist.

*
* *

Peste câteva minute cei patru se aflau deja la masă şi Gontran le zicea:

— Domnilor, v-am dat întâlnire la operă ca să vă invit la cină; v-am invitat la cină ca să vă citesc acest manuscris.

Gontran scoase din buzunar sulul de hârtie de la misterioasa mască şi-l desfăcu.

— Domnilor, urmă el, acum două zile ne plângeam că trăim într-un secol în care cavalerii „Mesei Rotunde" n-au altceva de făcut decât să stea cu brațele încrucişate.

— Este adevărat, murmură lordul Blakstone.

— Ei bine, urmă baronul, după ce vom citi acest manuscris, poate că vom vedea că ne-am înşelat.

— Poate! exclamă marchizul.

— Oh! murmură lordul Blakstone cu un aer neîncrezător.

— Domnilor, adăugă domnul de Chenevières, înainte de a citi manuscrisul rugați-l pe Gontran să vă citească scrisoarea care i-a fost adresată.

— Ce scrisoare?

— Aceasta.

— Domnul de Neubourg întinse scrisoarea lui de Verne, care o citi încet lordului Blakstone.

— Ei, zise el după ce termină, ai întâlnit-o pe doamna aceea?

— Acum m-am despărțit de ea. Mi-a dat manuscrisul acesta şi dacă voiți să aveți cunoştință de cuprinsul lui…

— Să vedem! ziseră cei trei tineri.

Domnul de Neubourg sună şi zise chelnerului:

— Nu vei mai intra aici decât atunci când vom suna.

Chelnerul se înclină şi ieşi.

Atunci Gontran citi cu voce tare următoarele:

Capitolul II

Ploaia, biciuită de vântul de nord, curgea în torente peste întinsele păduri dintre Vendéea şi Poitou.

Era în anul 1832, după Revoluția din iulie, adică pe la sfârşitul lunii octombrie.

Un cavaler alerga ca un fulger printre mărăcinişuri, sărind gropile, trecând ca o nălucă printre arbori şi conducând printre miile de obstacole, mica sa iapă de rasă bretonă.

— Hop! hop! hop! frumoasa mea Clorinde, îi zicea el, cunoşti bine drumul, căci l-ai făcut adeseori, dar trebuie să ajungem cât mai repede.

Cu toată ploaia, cu tot vântul şi întunericul, Clorinde galopa cu dârzenie.

Era o frumoasă iapă mică, albă şi cu o coamă roşcată, lucru cam rar! Avea un cap mic şi inteligent, cu ochi mari plini de ardoare şi nările largi. Clorinde avea picioarele fine ca ale unei femei, flexibile, însă tari şi rezistente ca fierul.

Cavalerul era un tânăr între douăzeci şi şapte şi douăzeci şi opt de ani, al cărui obraz fin şi mâini albe ar fi făcut să se creadă, la prima vedere, că este o femeie, dacă ochiul său plin de foc şi paturile pistoalelor de la brâu n-ar fi arătat că are inima unui adevărat bărbat şi curajul unui soldat.

Între altele, la şold o sabie, iar şaua avea un toc în care era pusă o puşcă de vânătoare cu două țevi.

Cu toate acestea, călărețul nostru, deşi era înarmat ca un adevărat războinic, nu purta nici un fel de uniformă.

Capul îl avea înfăşurat cu o batistă albă, stropită ici şi colo de câteva picături de sânge, o vestă roşie, cum purtau țăranii vendéeni şi nişte cizme mari îi completau costumația.

— Hop! Clorinde, hop! frumoasa mea, repetă el, suntem încă departe de castelul Bellombre... E târziu şi Diane mă aşteaptă.

Clorinde, ca şi cum ar fi înțeles glasul stăpânului său, grăbi galopul şi trecu ca un vis pe sub arbori.

Deodată se auzi un zgomot curios: era un strigăt răguşit care semăna cu țipătul unei păsări de noapte.

Cavalerul strânse frâul Clorindei care se opri îndată. Apoi ascultă cu atenție. Țipătul se repetă. Atunci tânărul om îşi apăsă două degete pe buze şi fluieră ascuțit, un şuierat cu totul particular.

Un alt fluierat la fel, îi răspunse din depărtare.

S-ar fi zis că este ecoul celui dintâi pierdut prin pădure.

Cavalerul slăbi frâul Clorindei, care se repezi din instinct către partea de unde venise fluieratul. Alergă astfel aproape zece minute când un nou țipăt se auzi. Clorinde se opri din nou.

Atunci cavalerul putu să vadă o formă neagră care se ridica dintre ierburi. Apoi, această formă — om sau fantomă — făcu doi paşi înainte:

— Dumneata eşti, domnule Hector? zise făptura

— Tu eşti, Grain-de-Sel?

— Eu sunt, domnule Hector.

Fantoma se apropie şi puse mâna pe frâul Clorindei. Cu tot întunericul, cavalerul putu distinge un băiat tânăr, de vreo cincisprezece ani, îmbrăcat aproape la fel ca el, cu deosebirea că, în locul batistei pe care el o avea legată în jurul capului, acesta avea o pălărie mare, neagră, de sub care cădeau în dezordine nişte bucle lungi, creţe.

— Bună ziua, domnule Hector, zise el.

— Dragul meu Grain-de-Sel, replică acesta, ai putea să-mi spui bună-seara.

— Iertați-mă, domnule conte, dar mi se pare…

— Nu vrei să taci, imbecil ce eşti!

— Iertați-mă, am greşit, domnule Hector, însă acum este ora unu noaptea.

— Da?…

— Orele trec repede când cineva este grăbit, răspunse cu melancolie tânărul țăran.

— În acest caz, bună-ziua, Grain-de-Sel, amicul meu.

— Bună ziua, domnule Hector.

— Ştii, dragul meu, că mă aşteptam să te găsesc în drum.

— Ah! exclamă tânărul țăran, cu atât mai bine atunci, domnule Hector.

— Pentru ce, „cu atât mai bine”?

— Pentru că, fără îndoială, cunoaşteți noutatea.

— Ce noutate?

— Albaştrii sunt la trei leghe de aici, murmură Grain-de-Sel, cu o melancolie care-i ascundea cu greu iritarea.

— Nu ştiam, răspunse cavalerul cu vocea liniştită, însă mă aşteptam. Vor să ne surprindă. Unde sunt exact?

— La Bellefontaine, satul din apropiere.

— Foarte bine!

— Pentru motivul acesta doamna Diane m-a trimis înaintea dumitale, domnule Hector. Se zice că albaştrii vor părăsi cantonamentul în noaptea aceasta şi că înainte de ziuă vor fi la Bellombre. Doamna Diane se teme…

— Se teme!… de ce?…

— Dar, domnule Hector, dumneata ştii bine că dacă… te-ar găsi albaştrii…

Cavalerul surâse şi-şi mângâie patul pistoalelor.

— Nu-i vezi oare pe apărătorii mei? zise el.

— Oh! îi văd prea bine, domnule Hector.

— Apărătorii aceştia nu vorbesc decât o singură dată, dragul meu, o dată şi bine.

— Totuna, domnule Hector, zise Grain-de-Sel, însă eu, în locul dumitale, aş fi mai cu băgare de seamă şi nu m-aş reîntoarce spre Pouzanges.

Cavalerul ridică din umeri.

— Bietul meu Grain-de-Sel, zise el, n-ai decât cincisprezece ani şi inima ta nu ştie ce este amorul. Iată, vezi tu, noaptea este întunecoasă, nu este aşa?

— Ca gândul unui criminal, domnule Hector.

— Ei bine! văd nu departe, o coloană de fum care se ridică spre cerul întunecat. E fumul de la Bellombre… şi inima îmi bate, înțelegi tu?

— Oh! domnule Hector, zise tânărul țăran, dacă ai fi văzut pe doamna Diane plângând, dacă ai şti ce frică îi este…

— Este femeie, zise Hector, prin urmare e normal să se poarte aşa.

— Într-adevăr, este drept tot ceea ce spuneți domnule Hector, însă…

— Însă, Grain-de-Sel, amicul meu, replică tânărul cavaler cu un accent afectuos şi trist, dacă n-ai fost niciodată îndrăgostit cel puțin o iubeşti pe mama ta?…

— Dacă o iubesc! exclamă Grain-de-Sel.

— Ei bine! închipuieşte-ți că ai fi în locul meu, călare pe Clorinde, şi mama ta ar fi la Bellombre, pe când albaştrii sunt la Bellefontaine şi că te-ar împuşca dacă te-ar prinde… Nu te-ai mai duce la Bellombre?

— Ah! desigur că m-aş duce!… strigă copilul, ai cărui ochi scânteiau ca nişte cărbuni aprinşi.

— Ei bine, termină Hector, eu n-am nici tată, nici mamă, şi doamna Diane e totul pentru mine. Înțelegi?…

— Înțeleg, răspunse Grain-de-Sel gânditor.

Prin urmare, continuă Hector, la drum! Când vom ajunge la marginea parcului o vei ține pe Clorinde.

— Să mergem! zise Grain-de-Sel.

— Aşează-te pe crupa Clorindei, are şalele destul de solide şi ne va duce pe amândoi.

— Oh! nu este nevoie domnule Hector, alerg tot atât de repede ca şi ea. Hop! Clorinde!

Pe când cavalerul pornea, Grain-de-Sel, începu să alerge alături, cu uşurința unei căprioare. Reîncepură să vorbească.

— Albaştrii îşi închipuie, zise Hector, că vor intra în Bocage, cum au intrat în Turem şi Poitou. Bocage însă, este acoperit cu păduri tăiate de pârâuri şi semănat cu obstacole. După fiecare copac pândeşte câte o țeava de puşcă şi cele două regimente care au venit de la Noutes vor fi în curând zdrobite.

— Se pare că sunt numeroşi înspre Bellefontaine.

— Câți sunt?

— Trei escadroane de vânători şi unul de husari.

Auzind cuvântul din urmă, cavalerul tresări.

— Eşti sigur de ce spui, Grain-de-Sel?

— Da, domnule Hector. Mai este, de asemenea, şi un regiment de infanterie.

— Ştii ce număr are escadronul de husari, sau ştii de unde vine?

— Sunt cei de la Poitièrs, de anul trecut. Aceasta o ştiu de la general, tatăl doamnei Diane.

Hector, scoase un strigăt de durere.

— Vechiul meu regiment! murmură el, va trebui oare să lupt cu vechii mei camarazi?

Dădu o lovitură de pinteni Clorindei al cărei corp era udat de ploaie.

Deodată iapa se opri.

Ajunsese la marginea pădurii. Grain-de-Sel şi tânărul cavaler aveau înaintea lor, la două bătăi de puşcă, o mică înălțime pe care era clădit un edificiu cu turnuri feudale. Un parc numai cu arbori mari şi împrejmuit cu un gard viu, de statura unui om, înconjura acea clădire.

Cu toată ora înaintată, cu toată furtuna şi ploaia ce nu înceta, o lumină discretă şi tremurătoare se vedea strălucind pe fața întunecată a castelului. Hector îşi fixă privirea pe acea lumină şi inima începu să-i bată.

— Vezi, zise el, te-a trimis ca să-mi spui să mă reîntorc, nu este aşa? Totuşi s-a gândit că nu o voi face şi mă aşteaptă.

— Într-adevăr, aşa este, murmură Grain-de-Sel.

Hector descălecă.

— Du-o pe biata Clorinde sub un copac, caută o mână de foi uscate sau de iarbă şi dacă este posibil freac-o puțin. Apoi du-te şi tu la adăpost, bietul meu Grain-de-Sel.

— Oh! nu te îngriji dumneata nici de mine nici de Clorinde, domnule Hector. Ne cunoaştem de demult şi n-avem teamă de ploaie. Te rog însă, nu sta mult la Bellombre… Ştiți, Albaştrii…

— N-avea nici o teamă, bunul meu Grain-de-Sel, căci plouă şi Albaştrii n-au plecat din Bellefontaine.

Hector îşi luă puşca din tocul de la şa şi o puse la spate.

— Ah! Dumnezeule! murmură Grain-de-Sel, care abia acum observă batista însângerată de pe capul lui Hector, eşti rănit?

— Nu e nimic… o zgârietură… un glonte mi-a jupuit puțin pielea de la frunte. Nu este nimic… La revedere, Grain-de-Sel, ai grijă de Clorinde.

Vorbind astfel tânărul cavaler alergă la gardul parcului unde găsi o deschidere, la fel ca acele ale braconierilor pentru a-şi pune cursele.

Se strecură prin acea deschidere şi-şi continuă spre castel drumul, cu privirea fixată pe acea lumină, care semăna cu un far în mijlocul mării întunecoase. Ajuns aproape de castel, se opri ca să asculte.

Eroul nostru cunoştea desigur destul de bine locul, căci, fără să stea la îndoială, apucă pe aleea ce ducea la o scară cu vreo treizeci de trepte, care, la rândul ei, conducea sub o terasă. Ultima treaptă a scării era lângă o mică uşă. Uşa era închisă.

Hector imită țipătul cucuvelei, însă încet şi cu o astfel de intonație, încât să se creadă că vine din depărtare.

Strigătul era atât de bine reprodus încât ar fi jurat oricine din interiorul castelului, că vine din pădurea vecină.

Deodată, fereastra la care strălucea lumina se întredeschise. Hector se agăță de o rădăcină de viță sălbatică, se ridică cu o uşurință uimitoare şi sări pe terasă.

Atunci, umbra unei femei, apăru în cadrul luminos al ferestrei care se deschise de tot, iar două brațe înconjurară gâtul tânărului bărbat, strângându-l cu dragoste.

— Oh! imprudentule, murmură o voce încântătoare şi dulce ca un vânt de vară.

Fereastra se închise în urma lui Hector şi el se găsi în mijlocul unui budoar mobilat frumos şi aranjat cu mult gust.

Hector avea înaintea lui o femeie de aproape douăzeci şi cinci de ani; îmbrăcată în negru şi atât de frumoasă sub veşmintele sale, de doliu, încât oricine ar fi văzut-o pentru prima oară ar fi scos un strigăt de admirație.

Era Diane care îl aştepta pe Hector şi despre care vorbise Grain-de-Sel: doamna Diane de Morfontaine, văduva baronului Rupert, colonel al Imperiului.

Diane era una din acele frumoase femei cu fruntea albă încoronată de un bogat păr, negru, cu ochii ca albastrul profund al cerului, cu talia mlădioasă ca un crin.

Îl luă pe Hector de mână şi îl conduse aproape de cămin, în care ardea un foc mare, şi-l sili să se aşeze.

— Imprudentule! repetă ea.

Însă, deodată, zări batista plină de sânge şi scoase un țipăt.

— Dumnezeule! eşti rănit!…

— Nu este nimic, scumpă Diane, absolut nimic, ți-o jur, zise tânărul surâzând şi sărutându-i mâinile cu înflăcărare.

— Ah! scumpul meu!… murmură tânăra femeie mişcată, eşti rănit! Poate grav… Dumnezeule!

— Îți jur, Diane, că este numai o mică zgârietură, repetă Hector, care surâdea mereu şi o privea cu dragoste.

— Oh! vreau să văd rana. Mă pricep… Am să-ți pun un pansament.

Tânăra femeie aduse un vas de porțelan în care turnă apă caldă dintr-un vas de lângă sobă. Apoi, cu mâinile sale albe şi frumoase, desfăcu batista însângerată, îndepărtă părul cu atenție, înmuie batista în apă şi spălă rana.

Hector spusese adevărul. Nu era decât o mică zgârietură produsă de un glonț ce abia îi atinsese fața.

Pe când îl spăla şi-l pansa femeia zise:

— Ştiam bine că, indiferent de pericol, vei veni, scumpul meu Hector.

Rupse o batistă fină, garnisită cu dantele scumpe şi plină de un parfum dulce şi îmbătător şi făcu o legătură din fâşii subțiri.

— Tu nu ştii, scumpul meu prieten că Albaştrii sunt aici, la o depărtare de două leghe şi că mâine va trebui negreşit să găzduim vreun ofițer, general sau colonel!…

— Ei bine! răspunse tânărul râzând, va fi o plăcere pentru general, care este albastru ca şi ei.

În vocea lui Hector era o uşoară ironie.

— Ah! taci, Hector, taci! exclamă cu frică tânăra femeie... Dacă ai şti cât m-am rugat pentru tine, cât am plâns!...

Hector îndrăzni să o îmbrățişeze.

— Roagă-te, îi zise el, însă nu plânge. Fiicele Vendéei trebuie să fie demne.

— Dar, nefericitule, uiți că eşti... dezertor? Că dacă ai cădea în mâinile lor ai fi împuşcat?

— Dezertor? zise tânărul, ridicând capul cu mândrie, te înşeli Diane, nu eu sunt acela, ei sunt dezertorii!... Ei îi servesc pe regii părinților mei, sunt vendéean, nu sunt dezertor...

— Cel puțin aşa spun ei...

— Oh! ştiu bine că mă tratează ca pe un dezertor pentru că în ziua când doamna a debarcat în Vendéea am predat comanda escadronului în mâinile colonelului meu şi singur, cu sabia la şold fără să zic un cuvânt m-am dus să mă înrolez ca simplu soldat printre ai mei, printre aceia care apără cauza cea bună. Îndrăznesc dânşii, să numească, aceasta o dezertare?

— Ei aşa zic, răspunse tânăra femeie cu o voce tremurătoare şi dacă vei fi prins, n-ai beneficia de legea prizonierilor de război...

Hector avea mereu pe buze acel surâs mândru şi mângâia patul pistoalelor sale.

— Prins?... zise el, nu se prind vii, oameni ca mine.

— Ai sufletul unui leu, murmură tânăra femeie, privindu-l cu admirație.

Pe când vorbeau astfel, vântul şi ploaia continuau să lovească ferestrele şi să ude zidurile.

— Cât eşti de ud şi ce frig trebuie să-ți fie! zise Diane, ajutându-l să-şi scoată vesta cea roşie şi înfăşurându-l cu un şal.

Îi luă mâinile şi i le încălzi între mâinile sale; apoi se duse într-un colț al budoarului, luă o măsuță şi o puse înaintea lor.

Pe masă era o sticlă cu vin vechi, şi nişte bucate reci.

— Trebuie să-ți fie foame, zise ea.

— Nu, răspunse el, dar îmi este sete şi vreau să beau pentru dragostea noastră, scumpa mea Diane.

Tânăra femeie încercă să surâdă însă, pe când turna de băut iubitului său, o lacrimă îi străluci în ochi, se strecură pe sub genele sale lungi şi căzu în pahar.

În momentul acela, i se păru că aude un zgomot îndepărtat,

tresări şi se sculă cu repeziciune.

— Ascultă, zise ea îngrozită, ascultă!

În acelaşi timp deschise fereastra. În cameră pătrunse un curent de aer încărcat de umezeală.

Capitolul III

Înainte de a merge mai departe cu povestirea noastră, trebuie să spunem, în câteva vorbe, istoria Dianei şi a lui Hector.

Diane era fiica domnului de Morfontaine, general de brigadă în retragere şi văduva colonelului baron Rupert.

Hector se numea de fapt Charles-Louis-Enguerrand-Hector, conte de Main-Hardye.

Morfontaine şi Main-Hardye, erau două vechi familii vendéene, a căror origine se pierdea în negura evului mediu.

Erau tot atât de nobili ca şi regele.

Castelul de Morfontaine fiind dărâmat în 1793, proprietarii săi veniseră să locuiască în Bellombre, o moşie a lor de la hotarul lui Poitou.

La patru leghe de Bellombre se vedeau turnurile castelului Main-Hardye.

Main-Hardye era un edificiu care semăna foarte mult cu castelul lui Sir Ravenswood, eroicul amant al Luciei de Lamermoor, cântat de Walter Scott.

Vântul, după ce suflase îndelung peste turnurile castelului, acum plângea pe sub uşi, iarba creştea verde şi mare în curte, sălile cele vechi erau de timp înnegrite, iar scara avea pietrele uzate şi însemnate de loviturile pintenilor atâtor generații…

Era un domeniu sărac, compus din terenuri pietroase, din ferme în ruină, din păduri rare şi livezi sterpe.

Main-Hardye n-avea mai mult de opt sau zece mii de livre venit anual.

Morfontaine era mai bogat. Acesta ocupa mai multe leghe şi avea un venit destul de frumos.

Revoluția îi găsi pe Morfontaine şi pe Main-Hardye în rândurile armatei vendéene.

Marchizul de Morfontaine murise la Quiberon. Contele de Main-Hardye fusese ghilotinat la Poitièrs.

Fiul marchizului, fu fascinat de steaua strălucitoare a primului consul. Luptă sub Charette, şi sub Bonchamp, apoi rămase cu serviciul în armata lui Napoleon. În urmă i se

întâmplă şi lui ca şi altora: începu să-l iubească pe acest împărat, care făcuse Franța atât de mare încât Europa se prosterna şi lumea pronunța numele lui cu teamă şi respect. Îl iubi cu fanatism şi o dată cu anul 1885 vechiul soldat al Vendéei uită trecutul şi vârî în teacă sabia de general al Imperiului.

Fiul contelui Main-Hardye, din contră, se reîntoarse la moşiile sale, unde munci toată perioada dintre războiul de la Chonuannerie şi Restaurație.

În 1815, rolurile se schimbară. Pe când domnul de Morfontaine se retrăgea cu gradul de general de brigadă, contele Main-Hardye ajungea colonel al unui regiment de husari ai gărzii regale.

Contele avea un fiu, pe Hector..

Marchizul avea o fiică, pe Diane.

De la Bellombre la Main-Hardye erau aproape patru leghe. Cei doi gentilomi luptaseră mult timp sub acelaşi drapel, unul lângă altul.

Între cele două castele, în mijlocul pădurii, era o biserică mică şi sărăcăcioasă, numită Notre-Dame-du-Pardon. La sărbătorile mari de peste an se ținea slujbă la biserica Notre-Dame. Colonelul de Main-Hardye, venea de la castelul său ținându-şi copilul de mână. Generalul de Morfontaine venea de la Bellombre, cu Diane sprijinită de brațul său. Hector avea doisprezece sau treisprezece ani, Diane aproape zece. Părinții se priveau încruntați pe când copii îşi surâdeau. Părinții se urau, copii se iubeau.

Povestea lui Romeo şi a Julietei, nu este o ficțiune, ci o poveste banală care se reproduce mereu.

Aceste două rase, Morfontaine şi Main-Hardye, nutreau o ură care se pierdea în noaptea timpului.

Se zice că sub Carol al V-lea, un Morfontaine omorâse un Main-Hardye. Sub Francisc I, legenda continuă dar un Main-Hardye omoară un Morfontaine.

Din secol în secol, din domnie în domnie, din generație în generație, Main-Hardye şi Morfontaine se întâlneau şi, fără să-şi aducă bine aminte de motivele ce-i despărțeau, se băteau şi se ucideau.

Contele de Main-Hardye şi marchizul de Morfontaine semnară o pace în timpul războiului din Est. Se grupară în jurul drapelului Regal şi făcură să tacă pentru moment ura lor

particulară.

Imperiul se proclamă.

Împăratul Napoleon îl iubea pe marchiz şi voia ca şi contele de Main-Hardye să servească Franța. Îl puse pe marchiz să jure că nu va căuta ceartă contelui.

După aceea veni Restaurația.

Regele Ludovic XVIII îşi aminti că domnul de Morfontaine udase cu sângele său pământul Vendéei. Îl obligă pe conte să jure că nu se va bate cu marchizul.

Ambii se ținură de jurământ. Însă se priveau cu ochii plini de ură şi marchizul era poate cel mai nefericit, căci n-avea decât o fiică.

Frumoasa Diane de Morfontaine asculta, copil fiind, în fiecare seară acuzațiile pe care bătrânul general le aducea lui Main-Hardye.

Fiul contelui, Hector de Main-Hardye, îl asculta în fiecare dimineață pe tatăl său zicând: „Am dormit foarte rău şi astă-noapte. Nu voi dormi bine decât atunci când voi şti că a murit iacobitul de Morfontaine.”

Diane se ducea la slujba de la Notre-Dame şi surâdea când îl vedea pe Hector.

Hector mergea la vânătoare şi rătăcea înadins până sub zidurile castelului Bellombre, pentru a o vedea pe frumoasa Diane.

Nici contele, nici marchizul nu se îndoiau de simpatia pe care o nutreau cei doi copii, unul pentru altul.

Întâmplarea făcu însă ca ei să se despartă. Hector intră la Saint-Cyr şi ieşi sublocotenent de cavalerie.

Când Diane ajunse la vârsta de şaisprezece ani, marchizul se gândi că-i trebuie un bărbat.

Fără îndoială că pretendenții nu-i lipseau.

Diane era bogată şi frumoasă ca un înger.

Era mai mult decât trebuia.

Domnul de Morfontaine avea trei nepoți şi toți trei aspirau la mâna Dianei.

Primul era vicontele de la Morlière, al doilea cavaler de Morfontaine şi al treilea baronul de Passe-Croix.

Vicontele avea treizeci de ani, cavalerul douăzeci şapte, iar baronul douăzeci şi trei.

S-ar fi zis că domnul de Morfontaine n-avea decât să-i aleagă.

El nu alese însă pe nici unul, sau mai bine zis făcu alegerea

fără să se gândească la nepoții săi.

Marchizul avusese un aghiotant de câmp numit Joseph Rupert, un brav soldat pe care împăratul îl făcuse baron şi colonel la treizeci de ani pentru frumoasa sa purtare militară.

Marchizul îl făcu ginere, spre marea disperare a nepoților săi.

Diane era un copil. Îl iubea pe Hector, însă abia îşi făcuse sieşi această confidență şi apoi ştia bine că niciodată, domnul de Morfontaine nu va consimți la această căsătorie. Pe lângă aceasta, nu se putea opune voinței tatălui ei. Diane deveni deci soția baronului Rupert.

Din nenorocire, baronul avu nefericita idee de a petrece iarna la Paris. Era pe la începutul Restaurației, baronul Rupert o scotea pe tânăra lui soție în lume.

În acelaşi timp, tânărul viconte de Main-Hardye, locotenent de dragoni, apoi de husari putea fi întâlnit prin saloane.

Hector şi Diane se întâlniră din nou şi biata femeie simți că-l iubeşte încă pe viconte, precum, la rândul său, acesta simți că viața sa toată aparține numai Dianei.

Din nenorocire însă, Diane era măritată.

Într-o seară, tânărul ofițer, care tocmai fusese avansat căpitan, era pe la sfârşitul lunii aprilie 1830, o întâlni pe doamna baroneasă la ducele şi ducesa de P... L... Era în toiul dansului, lume foarte multă şi baronul îşi lăsase soția în salon iar el se dusese, în altă cameră, unde se juca wist.

Hector se apropie de Diane şi o invită la dans.

— Doamnă, îi zise el, regele a decis expediția de la Alger: plec mâine. Foarte probabil că peste puțin timp vei citi în monitor un necrolog de două rânduri. Atunci, să te rogi pentru mine.

Diane înțelese dragostea imensă care umplea inima bietului tânăr şi pe care ea însăşi o împărtăşea... Dar nu-i răspunse nimic.

Hector plecă la Alger. Făcu minuni de vitejie în timpul asediului, căutând continuu moartea care însă, nu veni. Părea că fuge de el.

În timpul revoluției din 1830, tânărul voi să-şi rupă sabia. Nu era el vendéean? Nu supsese laptele unei femei creştine şi regaliste?

Când însă veni până la dânsul vestea despre înfrângerea ramurii Burbonilor, Hector era departe de Alger. În locul drapelului alb, văzu fâlfâind drapelul tricolor, însă, oricare ar fi fost culoarea lui, stindardul patriei face să-ți bată inima în fața

inamicului. Care este soldatul care dezertează şi-şi aruncă sabia când trompeta regimentului sună atacul?

Hector rămase şi făcu prima campanie din Africa, căutând mereu moartea, fără să o poată găsi.

Într-o zi primi din Franța o scrisoare: Conținea doar două rânduri:

„Dacă trăieşti nu mai înfrunta pericolele şi cu toată ura dintre familiile noastre, speră: sunt văduvă.

Diane”

Scrisoarea îi ajungea lui Hector o dată cu epoletul de şef de escadron, în dimineața unei bătălii.

Colonelul Rupert se bătuse în duel cu cincisprezece zile mai înainte şi fusese omorât cu un glonte în frunte. Diane era liberă.

„Moartea n-a vrut să vină până acum, murmură Hector citind scrisoarea, însă aş putea foarte uşor să fiu omorât chiar astăzi”.

Hector se înşela: trăi şi văzu în acea zi epoletul său cel nou luat de un glonte arab. Intră în cantonament cu uniforma fâşii însă neatins.

După câteva zile, regimentul său primi ordinul de a se reîntoarce în Franța. Era tocmai la sfârşitul anului 1830.

Tânărul ofițer se gândi atunci să-şi dea demisia, pentru că nu voia să servească noul regim. O împrejurare neprevăzută îl împiedică.

Ordinul de întoarcere în Franța, destina ca nouă garnizoană, pentru regiment, orăşelul Poitièrs.

Din întâmplare, generalul marchiz de Morfontaine, lângă care se retrăsese văduva baroană de Rupert, petrecea iarna la Poitièrs.

Omul politic dispăru în fața omului amorezat, iar inima soldatului făcu restul.

Regimentul este ca o familie, fiecare camarad de arme devine un frate şi apoi, alb sau tricolor, drapelul nu era al Patriei?

Hector veni cu regimentul la Poitièrs.

Poitièrs este tipul orăşelului de provincie, cu străzile pustii, cu aspect trist şi gânditor, cu aerul unui mare gentilom din trecut. Este vechea cetate parlamentară, unde totul este liniştit şi solemn, unde toată lumea se culcă devreme.

Bătrânul general de Morfontaine locuia la Poitièrs, într-un palat din cartierele cele mai izolate ale acestui orăşel atât de

tăcut. La capătul grădinii era un pavilion pe care doamna baroneasă îl alesese ca locuință particulară. În spatele pavilionului se afla o străduță strâmtă şi întortocheată care cobora până la râuleţul ce curgea pe sub împrejmuirea grădinii.

Ce se întâmpla acolo în fiecare seară? Nimeni n-ar fi putut spune cu siguranță.

Un om se strecura către pavilion şi o uşă se închidea în urma lui.

Hector nu se mai gândeau să-şi dea demisia.

Mai multe luni trecură astfel.

Adesea Hector cerea câte un concediu de câteva zile şi se ducea la Main-Hardye.

Contele, după zilele nefaste din iulie, se înapoiase în Vendéea şi-şi vindeca rănile cu încetul.

Hector sperase că ura ereditară dintre tatăl său şi marchiz, mărită prin evenimentele de la 1814 şi 1815, să se mai micşoreze după cele din 1830.

Ori de câte ori Hector pronunța numele lui Morfontaine în fața tatălui său, acesta se înfuria.

Diane încercase şi ea acelaşi lucru față de bătrânul general. Dar totdeauna marchizul striga că umbra castelului Main-Hardye îi strică recoltele.

Cu vârsta, ura lor devenise aproape caraghioasă.

Într-o zi, generalul de Morfontaine încălecă un cal cumpărat de curând. Calul se sperie şi rupând frâul galopă drept spre malul râului.

Generalul ar fi fost pierdut dacă un tânăr ofițer, care venea dinspre câmpul de exercițiu cu escadronul său, n-ar fi oprit calul, punându-şi viața în pericol. Acest ofițer era comandantul de Main-Hardye.

Când află generalul numele salvatorului său, pe care, până atunci îl copleşise cu mulțumiri, strigă cu furie:

— Pentru Dumnezeu! domnule, sunt destul de cunoscut în oraş. Trebuia să ştii cine sunt şi să mă laşi să mă înec. Nu-mi place deloc să-ți fiu obligat dumitale.

Această din urmă întâmplare sfârşi prin a pune capăt oricărei speranțe de apropiere între cei doi tineri. Atunci Diane îi zise lui Hector:

— Eşti soțul meu înaintea lui Dumnezeu şi-ți jur, că mai devreme sau mai târziu voi fi soția ta. Părinții noştri se apropie cu fiecare zi de mormânt; să aşteptăm şi să nu le amărâm

ultimele zile.

— Să aşteptăm, răspunse Hector.

Mai multe luni trecură. Hector şi Diane se iubeau iar cel mai adânc mister acoperea acest amor, mulțumită a doi servitori, Grain-de-Sel şi mama sa, despre care vom vorbi în curând.

Doamna baroană era încă în doliu după bărbatul său. Pentru ea era un motiv destul de puternic ca să îi îndepărteze pe pretendenții cate veneau regulat şi mai numeroşi ca oricând.

Într-o seară, intrând în camera sa, comandantul găsi un om care se încălzea la foc, cu picioarele pe marginea sobei. Era un țăran din Bocage, îmbrăcat cu vestă roşie cu betelii albastre. Se numea Pornic şi era un servitor al tatălui său. Îi aducea un bilet din partea contelui de Main-Hardye.

Biletul era laconic ca un ordin de zi:

„Fiul meu, zicea bătrânul castelan, doamna a debarcat în Vendéea noaptea trecută. Locul tău este lângă mine; locul nostru, al amândurora, este aproape de dânsa. Încalecă şi vino.”

Hector înțelese totul.

O luptă de scurtă durată se declanşă în el, între soldat şi fiul bătrânului vendéean.

Soldatul îi zicea: „Serveşte noul regim, eşti ofițer nu poți părăsi postul”.

Vendéeanul îşi amintea legendele care-i legănaseră copilăria. Era născut pe acelaşi pământ cu Rochejaquelin, Cathelineau şi Bonchamp.

Dacă Hector ar fi avut un răgaz de opt zile şi-ar fi trimis demisia ministrului de război. Dar nu avea nici o zi, nici măcar o oră.

Colonelul regimentului era un vechi soldat, un om de onoare.

Cu toată ora înaintată, Hector alergă la el:

— Domnule colonel, îi zise, vă prezint demisia mea.

— Nu o pot primi, răspunse colonelul, ministrul singur… e în drept să o primească.

— Din nenorocire, zise Hector, trebuie să părăsesc escadronul chiar acum.

— Nici aceasta nu se poate, răspunse colonelul, am primit chiar astăzi ordin de plecare. Regimentul schimbă garnizoana

— Atunci, domnule colonel, răspunse Hector liniştit, dezertez.

— Eşti nebun?

— Nu, murmură cu tristeţe Hector.

Atunci, îi ceru bătrânului ofiţer să-şi dea cuvântul de onoare că ceea ce avea să-i spună va rămâne înmormântat în adâncul inimii sale.

Colonelul jură şi Hector îi arătă biletul tatălui său.

— Dar, nenorocitule, aceasta este moartea şi dezonoarea!

— Moartea poate, dezonoarea însă nu! sunt vendéean.

Colonelul înţelese. Ştia bine că, mai devreme sau mai târziu, când suflă vântul dinspre Atlas, leul se reîntoarce în deşert.

— Du-te, murmură el, şi să dea Dumnezeu să nu prezidez, într-o zi, consiliul de război care te va condamna la moarte.

Hector se întoarse acasă şi zise servitorului:

— Pregăteşte caii!

Astfel a dezertat vicontele Hector de Main-Hardye.

A doua zi era în mijlocul puţinilor oameni care o înconjurau pe Doamna.

Trei zile mai târziu, la prima întâlnire cu trupele noului regim, contele de Main-Hardye cădea, lovit de moarte, în braţele fiului său.

*
* *

Acum se poate înţelege ce se întâmplase în ultimele două luni.

Mica armată vendéeană lupta cu disperare, reamintindu-şi bătrânele războaie din 1794 şi 1798. Entuziasmul însă nu era acelaşi şi cu toate minunile de curaj ce înfăptuiau, regaliştii pierdeau mereu teren.

Hector luase locul tatălui său şi continua şi războiul şi amorul său. Stabilise cartierul general în Bocage, aproape de Main-Hardye, la trei leghe de Bellombre.

În fiecare noapte sărea pe Clorinde şi venea la Bellombre, întocmai ca şi înainte când se strecura pe străzile deşarte şi tăcute ale orăşelului Poitièrs.

Diane îl aştepta îngenuncheată şi după cum se rugase pentru soldatul din Africa, acum se ruga pentru vendéean.

. . . . . .

Acum, credem că este timpul să revenim la momentul în care

doamna baroană de Rupert auzise zgomotul ce o făcuse să se ducă la fereastră şi să o deschidă.

Zgomotul nu era decât țipătul lui Grain-de-Sel care, repetându-se, lovi în mod desluşit urechea lui Hector.

Tânărul om se sculă, aruncă şalul în care era înfăşurat şi pentru orice împrejurare îşi puse pistoalele la brâu. După câteva momente Grain-de-Sel sări pe terasă.

— Albaştrii! zise el, n-avem nici o clipă de pierdut…

Hector o luă pe Diane în brațe, o strânse cu iubire la pieptul său, apoi, sărutând-o, îi zise:

— La revedere, pe mâine…

— Oh! nu… nu… nu veni Hector, te implor!… strigă baroana înspăimântată.

— Ba voi veni, zise el, aş trece prin foc şi sabie ca să te pot vedea… Pe mâine!

Se repezi pe terasă şi sări în grădină urmat de Grain-de-Sel.

Capitolul IV

A doua seară, era adunare numeroasă în salonul de la Bellombre şi un foc mare ardea în sobă. Patru persoane jucau wist, trei vorbeau lângă foc, iar o a patra, doamna baroană Rupert, era aşezată în fața unei tapiserii şi broda.

Cei patru jucători de wist erau: bătrânul general de Morfontaine, fiul surorii sale, vicontele de Morlière celălalt nepot, domnul de Passe-Croix şi colonelul de husari care, cu câteva luni mai înainte, se afla în garnizoană la Poitièrs şi acelaşi căruia comandantul de Main-Hardye îi declarase că dezertează.

Cele trei persoane care conversau lângă foc erau: preotul de la Bellefontaine, satul vecin, cavalerul de Morfontaine, cel de al treilea nepot al generalului şi un ofițer tânăr de husari.

Acesta şi cu colonelul, precum şi treizeci de soldați din primul escadron, erau încartiruiți la castel. Restul regimentului era împărțit pe la fermele şi satele vecine.

Oamenii sosiseră de dimineață, înainte de a se lumina de ziuă. Domnul de Morfontaine, vechi general al Imperiului şi camarad de arme al bătrânului colonel, îl privise ca pe un bun prieten, îndată ce îi auzise numele.

De altfel, colonelul, care cunoscuse la Poitièrs mai multe din

persoanele care acum luptau la Bocage, era prea puțin încântat de misiunea sa.

Pe de altă parte, bătrânul general de Morfontaine nu putea să uite că altădată întreprinsese acelaşi război pe care îi începuseră acum vendéenii. Dacă nu lua parte şi el era pentru că opiniile ce le manifestase de la 1814 încoace îl opreau de la aceasta. În realitate, poate că se simțea şi el vendéean: însă nu voia să şi-o mărturisească. Avea chiar atâta frică să nu se ghicească aceasta, încât păru că manifestă o mare bucurie când husarii se stabiliră la castel, alegându-şi acolo reşedința cartierului general.

Jucătorii de wist îşi continuau în tăcere partida, iar preotul vorbea cu ceilalți tineri.

Preotul, venit din întâmplare la Poitièrs, se arăta foarte curios în tot ceea ce privea politica zilei. Nu era vendéean.

Cavalerul de Morfontaine, fiul unui frate mai mic al marchizului, mort pe un câmp de bătaie al Imperiului, avea aceleaşi opinii ca şi unchiul său.

Cavalerul îi zicea căpitanului de husari:

— Este foarte urâtă misiunea încredințată regimentului dumneavoastră.

— Sunt de părerea dumneavoastră, domnule, răspunse căpitanul. Am fost cu garnizoana la Poitièrs şi corpul ofițeresc cunoaşte foarte mulți bărbați printre insurgenții din Bocage. Cu toate acestea, colonelul speră că nu vom ajunge prea departe.

— Cum aşa? întrebă preotul.

— Ordinele ce avem până acum nu ne precizează decât un lucru: să stăm în observație la marginea orăşelului Bocage.

— Ah! exclamă cavalerul.

— Dragonii şi regimentul de linie care au venit de la Limoges în marş forțat vor angaja acțiunea singuri. Numai în cazul când va fi nevoie să le venim în ajutor vom înainta.

— E foarte bine, zise preotul, mai ales dacă-i cunoaşteți pe unii dintre insurgenți:

— Din nenorocire, exclamă cu tristețe căpitanul, cel mai bun prieten al meu se află printre ei.

La aceste cuvinte, Diane ridică privirea şi se uită la căpitan cu multă curiozitate.

Era un tânăr frumos, cu fața gravă şi dulce totodată, cu voce aspră dar simpatică.

Doamna baroană începu să asculte cu atenție. Căpitanul

urmă:

— Da, avem printre noi un prieten intim, pentru că şi ceilalți camarazi din regiment îl iubeau ca şi mine.

— Ah! Dumnezeule! zise preotul, mi-e şi frică să ghicesc de cine vorbeşti. Este contele de Main-Hardye, nu-i aşa?

— Da! Tatăl său a fost ucis la primul angajament.

— Bietul Hector! murmură ofițerul de husari. Numai fanatismul tatălui său l-a târât până aici.

— Căpitane, întrerupse cavalerul de Morfontaine, să vorbim mai încet. Generalul are, ca şi mine, o aşa de mare ură pentru Main-Hardye, încât dacă ne-ar auzi ar sări de pe scaun.

— Pentru ce? întrebă mirat ofițerul.

Doamna baroană de Rupert ridică privirea pentru a doua oară, însă de data aceasta, aruncă o privire plină de ură cavalerului.

Acesta explică astfel cuvintele care îi miraseră atât de mult pe preot şi pe tânărul militar.

— Este o veche vrajbă între noi şi Main-Hardye, care s-a perpetuat din secol în secol.

— Ah! atunci este altceva!…

Doamna Rupert îşi simți inima bătând cu iuțeală, însă fața sa rămase calmă.

Nici unul din cei trei vorbitori nu se gândiseră că ea asculta conversația lor.

— Ceea ce este mai grav în situația lui Hector, continuă căpitanul, care nu mai pronunța numele de Main-Hardye, este că a dezertat şi cu toate că este amicul nostru al tuturor, dacă din nenorocire va cădea în mâinile noastre, vom fi siliți să-l împuşcăm.

Baroana auzind aceste cuvinte deveni foarte palidă şi mâna cu care ținea acul de brodat, începu să-i tremure, fără voie.

Nici unul din ei nu observă aceasta, însă unul din jucătorii de wist, care tocmai o privea în acei moment, observă acea paloare ce se ivise când fusese pronunțat cuvântul împuşcare.

— Domnilor, zise generalul numărându-şi cărțile, mi se pare că am pierdut.

— Unchiule, zise jucătorul care o văzuse pe Diane pălind, am câştigat.

— Şi profit ca să ridic şedința domnilor, căci picioarele îmi sunt înghețate.

Colonelul începu să râdă şi-l imită pe general.

Preotul şi ceilalți doi camarazi ai săi depărtară scaunele, iar jucătorii, părăsind masa de joc, se apropiară de sobă.

— Despre ce vorbeați adineauri? întrebă generalul.

— Vorbeam despre război, domnule marchiz, răspunse preotul.

— Ah! Ah! despre războiul din Italia sau despre cel din Spania?

— Nicidecum unchiule, zise cavalerul de Morfontaine.

— Dar despre care atunci?

— Despre cel care are loc acum la uşa noastră.

— Ah! exclamă generalul cu un accent disprețuitor care nu era tocmai sincer, sunteți prea bun ca să dați numele de război la o mizerabilă încăierare. Vendéea este moartă domnilor şi în zadar câțiva nebuni caută să o mai reînvie. Războiul civil nu mai intră în obiceiurile noastre.

Doamna baroană de Rupert, care tăcuse până atunci, se amestecă deodată în conversație.

— Eşti prea aspru, tată, cu toate acestea, ştii, altădată…

— Da, da, zise generalul cu un aer supărat, ştiu ce vrei să spui, am fost vendéean şi eu, însă era în 1793. Luptam împotriva Republicii dar pe atunci monarhia îşi păstrase în ochii noştri tot prestigiul.

— V-ați luptat timp de doi ani, tată, ziua şi noaptea, zise Diane cu un accent ferm.

— Ah! domnilor, zise generalul, dacă printre dumneavoastră este cineva devotat cauzei vendéene, poate vorbi. Doamna baroană Rupert, deşi este văduva unui ofițer al Imperiului, nu-şi ascunde deloc simpatiile; are în vine sânge vendéean.

— Sunt fiica tatălui meu, murmură Diane cu mândrie.

Generalul lăsă să-i scape un mormăit neînțeles. Era mândrie sau mulțumire?

Nimeni nu putea şti sigur, în afară de Diane.

— Ah! Vendéea! continuă generalul, va avea întotdeauna eroi nebuni… Acea răscoală care se ridică în jurul Doamnei, nu poate fi serioasă… În fiecare zi pierde teren. Aceia însă care au luat arme nu le vor depune niciodată. Mai degrabă se vor lăsa ucişi până la unul decât să se predea.

Diane era palidă ca un cadavru.

— Am văzut aceasta în 1798 şi 1799, continuă generalul, îmi reamintesc chiar că în epoca aceea aveam o mulțime de dezertori în rândurile noastre.

Ca şi cum ar fi fost loviți de acelaşi gând, colonelul, căpitanul şi doamna baroană de Rupert tresăriră deodată.

— Erau copii ai țării pe care republica îi îmbrăcase în albastru, însă a căror inimă rămăsese albă. Când ajungeau la două leghe de liniile noastre, dezertau şi veneau să se unească cu noi. Chiar îmi aduc aminte de un biet băieţaş care se numea Joseph Ancel şi care a avut un sfârşit tragic.

Generalul era în bună dispoziție de a povesti şi oaspeții se strânseră în jurul său.

— Povesteşte această istorie unchiule, zise cavalerul de Morfontaine.

— Cu plăcere, răspunse generalul.

Joseph Ancel era fiul unui negustor. Fusese înrolat cu trei sau patru ani înainte de revoluție şi cum era un brav şi frumos băiat, fusese înscris în corpul guarzilor francezi. Ştiți că guarzii francezi au fost cei dintâi care au trecut de partea revoluției.

Joseph Ancel urmă curentul şi făcu precum camarazii săi. A fost trimis pe Rhin, s-a bătut cu prusacii şi s-a purtat vitejeşte. Apoi, brigada din care făcea parte, primi ordinul să se reîntoarcă în Franța şi fu îndreptată spre Vendéea.

Ancel ajunsese sergent-major. Batalionul lui staționa la o jumătate de leghe de aici şi fu cantonat la Bellefontaine.

Armata vendéeană, ca şi acum, se retrăsese în Bocage.

Ancel dezertă şi veni la noi. Vendéeanul fusese în el mai puternic decât soldatul. Timp de trei luni, Ancel se bătu ca un leu, disperat, fără să capete cel puțin o zgârietură. Părea că vrea să moară, însă moartea nu venea.

— Domnule căpitan, îmi zicea el adesea — aveam gradul acesta în armata vendéeană — n-am noroc.

— Cum n-ai noroc? răspunsei, n-ai căpătat până acum nici o zgârietură.

Ancel clătină din cap.

— Vei vedea, zicea el, o să am nenorocul să nu fiu omorât.

— Acesta e nenoroc?

— Da. domnule căpitan.

— Şi pentru ce?

— Pentru că am să fiu făcut prizonier şi cum sunt dezertor…

— Taci, imbecilule!

Ancel clătina din cap şi ori de câte ori reveneam din luptă învinşi el era neatins, însă din ce în ce mai trist.

— La urma urmei mi-e totuna, zicea el, deşi îmi va veni

destul de greu să fiu văzut la ghilotină de foştii mei camarazi.

Presimțirile lui Ancel erau adevărate. Într-o întâlnire nocturnă fu răsturnat de calul unui şef de batalion; un soldat îi puse baioneta-n piept, însă îl recunoscu şi nu-l ucise.

— Salvează-te, îi zise el încet, fugi!... Eşti fostul meu sergent şi nu vreau nici să te omor nici să te fac prizonier. Ancel încercă să se scoale, însă căzu din nou. Calul comandantului călcând peste el îi frânsese un picior. Nenorocitul a fost prins şi dus în câmpul republican pe o targă.

Pe atunci eram în cele mai aspre zile ale terorii.

Convenția, alarmată de desele dezertări, luase o teribilă măsură: decretase că dezertorii nu vor mai fi împuşcați, ci ghilotinați.

— Ce timpuri! murmură bătrânul colonel, care asculta cu mare atenție.

— Nenorocitul Ancel fu ghilotinat, termină generalul.

Doamna baroană de Rupert fu cuprinsă de un tremur nervos puternic.

Sta tot deoparte, cu ochii plecați pe lucrul său şi atât de palidă încât vicontele de la Morlière nu se putu abține să nu o privească cu atenție, încruntând din sprâncene.

Sună ora zece.

Preotul se sculă.

— Cum! îi zise generalul, pleci aşa devreme?

— Da, domnule marchiz.

— Dar ştii bine că ai la castel camera dumitale?

— Oh! zise preotul, dacă ar fi un timp urât ca ieri noapte aş primi bucuros să rămân, însă acum este frumos, lumină, aerul este dulce ca în septembrie şi mâine dimineață trebuie să fac o rugăciune la un mort.

— Ai cu ce să te duci?

— Da, domnule marchiz.

— Domnilor, zise vicontele de Ia Morlière, privindu-i pe rând pe cei doi veri ai săi, vreau să vă fac o propunere.

— Vorbeşte, viconte.

— Să mergem cu preotul până la jumătatea drumului. Ce ziceți?

— Primesc cu plăcere, zise cavalerul.

— Şi eu de asemenea, răspunse baronul de Passe-Croix.

— Să plecăm atunci, domnilor.

— Nepoții mei, zise generalul, sunt nişte adevărați parizieni

noctambuli.

— Ei bine, eu, generale, zise bătrânul colonel de husari, vă cer voie să mă duc la culcare. Noaptea trecută am petrecut-o călare.

Preotul se apropie de doamna baroană de Rupert şi-şi luă rămas bun.

Diane sfârşi prin a-şi stăpâni emoția.

Când preotul plecă cu cei trei tineri, generalul sună:

— Condu-i pe domnii la camerele lor, zise valetului care intră.

Se sculă şi el şi luă o lumânare ca să-l însoțească pe colonel.

Atunci, tânărul căpitan de husari se apropie fără grabă de Diane.

— Doamnă baroană, zise el încet, îndrăznesc să vă rog să-mi acordați un moment de atenție.

Diane îl privi mai întâi cu mirare, apoi simți un fel de teamă vagă şi inexplicabilă.

— Vorbeşte, domnule, murmură ea, tatăl meu a ieşit şi suntem singuri.

— Doamnă, zise căpitanul cu o voce mişcată, sunt un biet soldat al cărui nume desigur vă este cu totul necunoscut. Mă numesc Charles Aubin.

Diane roşi.

— Vă înşelați, domnule căpitan, zise ea.

— Văd, zise el încet, şi roşeața care urcă pe obrajii dumneavoastră îmi arată că ați descoperit în mine un prieten.

— Domnule…

— Doamnă baroană, am fost cu garnizoana la Poitièrs şi eram amicul său intim.

Diane deveni palidă.

— Sunt singurul om, urmă căpitanul, căruia i-a încredințat durerile sale, bucuriile şi, în fine, speranțele. Am dormit în deşert, unul lângă altul, eram frați de arme… Putea oare să aibă vreun secret față de mine?

— Oh! taci… taci! domnule, zise baroana cu spaimă.

— Iertați-mă doamnă, însă sunt dator să vă vorbesc de el, trebuie!

Tonul căpitanului sfârşi prin a o domina pe Diane şi ea îşi plecă ochii.

— Vă ascult, murmură tânăra femeie.

Atunci căpitanul se plecă spre ea şi-i zise:

— Îl cunosc pe Hector, este brav până la temeritate, vă iubeşte la nebunie... Sunt convins că face în fiecare noapte câte zece leghe şi că...

— Oh! taci, domnule!...

— Doamnă, continuă ofițerul, dacă-l iubiți, rugați-l să nu mai vină, rugați-l să părăsească Franța. Cauza lui oricum e pierdută.

— Din nenorocire, domnule, suspină Diane, are o voință de fier şi inima unui leu...

— Trebuie, doamnă, să vă mai spun un lucru.

— Dumnezeule! ce aveți să-mi spuneți?

— Vedeți, urmă căpitanul, Hector venind aici îşi caută moartea. Colonelul a primit noaptea trecută, de la ministerul de război, ordine înspăimântătoare. Dezertarea căpitanului Hector de Main-Hardye a înfuriat guvernul. Depeşa ce colonelul a primit-o este scurtă, însă teribilă.

„Dacă comandantul de Main-Hardye cade în mâinile voastre, aveți cinci zile ca să-l împuşcați. Trebuie sfârşit o dată cu Vendéea!”

Diane fu apucată din nou de tremurul nervos.

— Înțelegeți bine, doamnă, urmă căpitanul mişcat, că nici eu, nici căpitanul şi nici unul din ofițerii regimentului nu vom încerca să-l prindem pe Hector, însă se poate întâmpla să cadă în mâinile vreunei patrule... În numele lui Dumnezeu, în numele amorului vostru, rugați-l...

Generalul intră în acest moment.

Diane nu avu timp să-i răspundă, însă îl privi pe căpitan semnificativ.

Privirea era o promisiune.

În urma generalului apăru încă o persoană.

Era Grain-de-Sel.

Diane îl văzu şi simți un fior rece prin inimă.

Capitolul V

În timpul acesta, vicontele de la Morlière, domnul de Morfontaine şi vărul lor, baronul de Passe-Croix, îl conduceau pe preot pe drumul spre biserică, dacă se putea numi drum

acea cărare întortocheată şi plină de pietre şi mărăcini.

Aproape de jumătatea drumului dintre Bellombre şi Bellefontaine, cărarea se bifurca în dreptul unui stâlp în formă de cruce.

Cei trei nepoți ai generalului mergeau fumând, pe când preotul păşea încet ca un călugăr spaniol plecat după cerşit.

Ajunşi la bifurcație se opriră.

— Permiteți, zise vicontele de la Morlière preotului, unor oameni sosiți astăzi de dimineață cu diligenta de la Paris să se oprească aici?

— Domnilor, răspunse preotul, vă urez noapte bună…

Nepoții generalului strânseră mâna preotului şi acesta, grăbind pasul calului, se îndreptă spre biserică.

— Ce curioasă idee ai avut viconte, zise cavalerul, să ne aduci pe acest drum desfundat.

— Eu, răspunse baronul, sunt zdrobit de oboseală.

— Domnilor, răspunse vicontele, uneori lucrurile ce par a fi de mică însemnătate, au o importanță foarte mare.

— Bine! nu cumva ai pretenția să afirmi că aveai un motiv să ne faci conducătorii acestui mic preot, care cu siguranță se va duce în ceruri, dacă proverbul este adevărat?

— Da, domnilor, aveam unul.

— Voiai să te spovedeşti?

— Nu.

— Atunci aveai în vedere, pentru tine şi pentru noi, o răceală zdravănă?

— Nici aceasta.

Vicontele avea un ton misterios, care îi intrigă pe cei doi veri ai săi.

— Haide, explică-te, zise cavalerul.

Crucea de lemn era înconjurată cu patru trepte de piatră.

Vicontele le urcă şi privi cu atenție în jurul său.

— În această țară blestemată, murmură el, frunzişurile ascund adesea oameni. Niciodată nu poți fi sigur că nu te aude nimeni.

— Cum, zise cavalerul, facem vreo conspirație?

— Poate…

— Mai întâi, eu te previn, viconte, că sunt fiul unui ofițer al Imperiului şi nu mă amestec în afacerile Vendéei.

— Eu, zise baronul de Passe-Croix, sunt un om liniştit. Am studiat dreptul şi trebuia să mă fac magistrat. Cercurile

războinice nu mă privesc.

— Sunteți niște nepricepuți! zise vicontele. Mai bine ascultați-mă…

— Vorbește… ce vrei să ne spui atât de important şi de secret?

— Vă aduceți aminte, domnilor, de conversația noastră de acum trei luni, de la restaurantul „Madrid” din Bois de Boulogne?

— Da, zise cavalerul, aveai brațul într-o eşarfă.

— Şi trebuia ca a doua zi să mă bat cu tine, cavalere, zise domnul de Passe-Croix.

— Toate acestea sunt adevărate, zise vicontele. Vă aduceți aminte?

— De motivul certei? Cum să nu ne aducem aminte bine.

— Iubeam toți trei, sau mai bine zis, vroiam toți trei s-o luăm de soție pe frumoasa noastră vară, Diane.

— Tocmai aşa…

— Şi, urmă vicontele, cum sunt cel mai mare dintre voi, v-am propus o soluție: să dejunăm. Nu ne putem înțelege, prin urmare vom veni mâine să ne batem tot în boschetul acela.

— Şi eu am dejunat, zise baronul râzând.

— În timpul dejunului, îmi amintesc că v-am vorbit astfel: „Sunt dezolat, domnilor, că trebuie să vă reamintesc o fabulă a bunului La Fontaine şi că trebuie să compar obiectul dragostei noastre comune cu un obiect destul de cunoscut, căci avem înfățişarea celor doi vorbitori şi al scoicii. Singura diferență serioasă dintre noi şi persoanele fabulei este că suntem trei şi ei erau numai doi”.

— Aşadar, o iubeam pe verişoara noastră, sau mai bine zis zestrea sa, care este de optzeci de mii de franci venit, ceea ce înseamnă acelaşi lucru, deoarece ne-am tocat moştenirile şi cum nu puteam să o luăm de soție toți trei, ne-am provocat la duel. Aşa este?

— Da, zise cavalerul. Îmi amintesc chiar că ai mai adăugat că acum opt ani aveam aceleaşi pretenții ca şi astăzi, cu diferența că eram mai tineri şi că ne gândeam ceva mai mult la femei.

— Era foarte simplu, zise baronul, şi ne-ai mai zis încă: „Pe când ne priveam unii pe alții cu ură, un al patrulea, colonelul Rupert, a luat-o de soție pe Diane”. Ai mai spus că baronul a avut galanteria să se lase omorât în duel lăsând-o pe Diane văduvă. Să luăm seama ca nu cumva să ne scape pentru a doua

oară.

— Ei bine! domnilor, greşeam când vă spuneam aceasta?

— Nu, desigur că nu greşeai.

— Şi când vă propuneam să ne legăm prin jurământul acesta: „mai întâi să o izolăm pe Diane de orice pretendent şi pentru aceasta să facem cauză comună, apoi să solicităm mâna Dianei toți trei cu condiția ca cel preferat să dea celorlalți doi, din dota soției sale, patru sute de mii de franci”, greşeam oare?

— Nu, răspunse cavalerul, şi de aceea am şi jurat toți.

— Şi ne vom ține de cuvânt, adăugă baronul.

— Ei bine, domnilor, vreau să vă fac o destăinuire.

Cei doi nepoți ai generalului se aşezară aproape de vărul lor, pe treptele de piatră ale crucii de lemn.

— Să vedem! ziseră amândoi deodată.

— Diane este foarte rece cu noi.

— Foarte rece.

— Pare că ne disprețuieşte…

— Îl regretă pe bărbatul său… plânge…

— A!… vă înşelați dacă credeți una ca asta. Diane este îndrăgostită.

— Nu se poate! strigară baronul şi cavalerul pălind.

— Diane are un amant, urmă vicontele de la Morlière.

— Eşti nebun, viconte!

— Aş vrea să fiu…

— Dar, deoarece generalul a lăsat-o liberă, de la moartea bărbatului său, să se recăsătorească cu cine-i va plăcea, nu văd pentru ce s-ar ascunde şi n-ar da pe față o afecțiune ce ar avea-o.

— Domnilor, replică vicontele, ştiu ce vorbesc şi vă voi explica îndată.

Cei doi cavaleri îl priviră cu atenție.

— Iarna trecută, ca şi mine, ați venit la Poitièrs.

— Desigur.

-— Trecuseră abia opt luni de când Diane era văduvă. Părea foarte abătută şi nici unul dintre noi n-a îndrăznit să-i declare iubirea.

— Moartea baronului era prea recentă…

— Vă aduceți aminte că, la Poitièrs, Diane a ținut să locuiască în pavilionul din grădină.

— Da.

— Şi că în fiecare seară, când sunau orele zece, ea ne

concedia şi pe general şi pe noi?

— Desigur, zise baronul.

— Cu toate acestea, în pavilion se vedea lumină încă mult timp după miezul nopții şi aceasta în mod regulat.

— Diane citea sau broda, fără îndoială…

— Fie, însă ştiți că pavilionul are o uşă spre stradă?

— Ei bine?…

— Ei bine! într-o dimineață, din nenorocire era în ziua plecării noastre şi ca să stăm o zi mai mult ar fi trebuit să dăm explicații, ceea ce m-a făcut să nu pot aprofunda lucrul, într-o dimineață zic, trecând pe stradă, văzui imprimată în pământ forma unei cizme şi a unui pinten…

— Şi ce probează asta?

— Urma pleca chiar de la uşa pavilionului.

— Drace! exclamă cavalerul, şi ai dedus de aici…

— Astăzi, continuă vicontele, am coborât în grădină după ce am dejunat şi fumându-mi țigara am ieşit pe terasă.

— Bine!… şi pe urmă?

— Ştiți că noaptea trecută a plouat şi pământul era desfundat.

— Şi ai găsit aceeaşi formă de cizmă cu pinteni?

— Nu tocmai; urma era mai largă, însă era şi aceea de pinten şi am conchis că se putea foarte bine să fie făcută de acelaşi picior, care însă schimbase cizmele fine cu altele mai groase, de vânătoare sau de călărie.

— Şi de unde plecau urmele acelea?

— Veneau din parc şi se opreau la uşa terasei.

— Le-ai urmărit?

— Da, până la marginea parcului, unde am găsit o trecere.

— Ah! Ah!

— Am trecut prin acea deschidere şi am regăsit urmele până la pădure.

— Foarte bine.

— Acolo am găsit ceva şi mai bun. Pământul era călcat de potcoavele unui cal şi am priceput că bărbatul venea calare până la marginea pădurii şi că venea de la Vendéea.

— Ah! nu cumva e vreun răzvrătit.

— Foarte probabil. Ascultă, cavalere, în timp ce vorbeai cu căpitanul Aubin şi cu preotul, eu jucam wist. Nu ştiu tocmai bine ce ați vorbit, dar l-am auzit pe căpitan zicând: „Dacă ar fi prins ar fi împuşcat”.

— Vorbeam de contele de Main-Hardye, răspunse cavalerul.

— Aha! Ei bine, omul cu cizme fine de la Poitièrs şi omul cu cizme groase de la Bellombre, este el.

— Imposibil! Eşti nebun, strigă baronul de Passe-Croix.

— Nu sunt nebun deloc.

— Fiica unui Morfontaine nu poate iubi un Main-Hardye.

— Shakespeare îți oferă răspunsul: Romeo şi Julieta.

— Ce ştii tu însă, de afirmi cu atâta siguranță?

— Pe când spuneați aceasta, am văzut-o pe Diane pălind.

— Serios?

— Vă jur!...

— Oho! murmură cavalerul, dacă e aşa...

— Domnilor, zise vicontele, am făcut deja un prim jurământ, vreau acum să vă propun un al doilea.

— Să vedem!

— Să jurăm că, oricare ar fi omul pe care Diane ni-l preferă, va muri.

— Jur! zise cavalerul.

— Jur şi eu, zise baronul.

— Bine.

Domnul de la Morlière rămase câtva timp gânditor.

— Domnilor, zise el în fine, aveți încredere în mine?

— Sigur că avem.

— Ceea ce voi face, va fi bine făcut?...

— Fără îndoială.

— Îmi dați puteri depline?

— Fie, zise cavalerul.

— Consimt din toată inima, adăugă domnul de Passe-Croix.

— Numai, zise vicontele, că am nevoie de un nou jurământ.

— Care?

— Că voi fi pentru voi un general, un dictator, în fine, un om ale cărui hotărâri nici nu vor fi discutate.

— Primim şi aceasta.

— Trebuie însă să vă previn, zise contele cu un surâs care ar fi dat fiori Dianei de Morfontaine, că nu mă voi da înapoi de la nimic.

— Se înțelege.

— De exemplu, dacă aş face astfel încât contele sa fie împuşcat de soldații lui Ludovic Filip?

— Drace! zise baronul, eşti cam prea violent.

— Nicidecum! zise vicontele, Main-Hardye au fost

întotdeauna consideraţi de Morfontaine nişte animale sălbatice. Le vânăm la pândă sau la goană, cum se va putea.

Argumentul acesta avu efectul dorit asupra baronului.

Atunci, aceşti trei oameni, pe care infernul părea că-i inspiră, îşi dădură mâna lângă acea cruce, în locul acela izolat şi jurară pierderea aceluia pe care îl considerau un fericit rival.

După aceea îşi reluară drumul spre Bellombre, fumându-şi ţigările, râzând şi vorbind ca nişte oameni care nu făcuseră altceva decât un proiect de vânătoare.

Suna ora unsprezece când ajunseră la Bellombre.

Generalul şi cei doi ofiţeri dormeau de mult. Doamna Rupert se retrăsese în camera sa. Cu toate acestea se vedea o lumină discretă strălucind printre perdele.

— Uitaţi-vă, zise vicontele celor doi veri ai săi arătându-le acea lumină, vedeţi, îl aşteaptă... Fiţi liniştiţi însă, aceasta va fi ultima oară, căci am deja un plan.

La bucătăria castelului era o femeie bătrână care se numea Yvonnette.

Aceasta era mama lui Grain-de-Sel.

Yvonnette, Grain-de-Sel şi un vechi valet al defunctului baron Rupert stăteau de vorbă la foc, aşteptând să revină cei trei oaspeţi.

Yvonnette fusese doica Dianei şi o iubea pe tânăra femeie cu dragostea unei mame.

Grain-de-Sel era devotat Dianei până la fanatism.

Diane era încredinţată că numai aceste două persoane cunoşteau amorul său pentru Hector de Main-Hardye.

Cu toate acestea, mai era la castel un al treilea personaj care surprinsese secretul tinerei femei.

Era Ambroise, vechiul valet de cameră al defunctului baron.

Ambroise, care în acel moment vorbea cu Grain-de-Sel şi cu mama acestuia, era un om de aproape treizeci de ani, de origine flamandă. Avea o frunte îngustă, privirea nesinceră şi schimbătoare, buzele subţiri, un gât de taur, umeri largi, mâini mari, picioarele de asemenea.

Ambroise avea o figură de trădător.

Vicontele de la Morlière, intră în bucătărie să ia o lumânare.

Ambroise se sculă cu o repeziciune afectată.

— Îl voi conduce eu pe domnul viconte în camera sa, zise el.

Vicontele, fără îndoială, căuta un trădător printre servitorii generalului. Îl privi pe Ambroise şi îşi zise: „Iată un om care

pare destul de potrivit pentru ceea ce caut eu”.

Ambroise îl conduse pe viconte, aprinse lumânările de pe masă şi era gata să se retragă, când vicontele îl reținu:

— Rămâi, zise el.

Ambroise îl privi pe domnul de Morlière şi avu o tresărire. Într-adevăr, domnul de Morlière, dacă nu ar fi avut rude atât de nobile şi nu ar fi fost destul de convenabil în lume, dacă numele şi situația sa nu l-ar fi pus la adăpost de orice bănuială, dacă, în fine, l-ar fi întâlnit cineva în întunericul unei păduri, ar fi produs acelaşi urât efect ca şi valetul Ambroise.

Vicontele avea buzele albe şi subțiri, fruntea turtită, o expresie de sălbăticie şi cruzime pe față. Vocea sa blândă şi dulce avea ceva veninos, semănând cu şuieratul unei vipere.

Cei doi oameni se priviră timp de câteva secunde.

Această privire le fu de ajuns ca să se ghicească unul pe altul şi să se înțeleagă. Înainte chiar de a schimba vreun cuvânt, încheiaseră deja între ei o învoială misterioasă şi teribilă.

— Cum te numeşti? întrebă vicontele de la Morlière.

— Ambroise, domnule viconte.

— Ai ambiții?

— Foarte multe! Totdeauna am visat să fac avere. Dacă aş avea cincizeci de mii de franci, în zece ani aş fi bogat, căci mă pricep la comerț.

— Ce ai fi în stare să faci pentru aceşti cincizeci de mii de franci?

— Orice mi s-ar cere.

Modul în care Ambroise pronunță aceste cuvinte, pe care înadins le accentuă, îl făcu pe viconte să înțeleagă că va putea dispune de acest om, după plac.

Atunci, domnul de la Morlière se duse şi închise uşa, apoi veni lângă Ambroise.

— Şezi, zise el, avem multe de vorbit.

*

* *

Pe când vicontele şi Ambroise încheiau între ei vreo înțelegere secretă şi infamă, Grain-de-Sel se suia în vârful picioarelor în camera Dianei.

Tânăra femeie, cu ochii inundați în lacrimi, scrisese o lungă scrisoare.

Când îl văzu intrând pe Grain-de-Sel, luă o foarfecă, tăie o şuviță din părul său negru şi o puse, împreună cu un inel, în plicul scrisorii.

— Ține, zise ea, aleargă, zboară. Numai să ajungi înainte de miezul nopții la locul unde el te aşteaptă.

— Oh! fii liniştită, doamnă, răspunse Grain-de-Sel, chiar de ar trebui să mă arunc asupra lui, să-l strâng cu mâinile şi picioarele pentru a-l împiedica să meargă mai departe, vă jur că nu va veni!

Grain-de-Sel sări pe terasă şi se lăsă să alunece în parc, sprijinindu-se de coarda de la vița sălbatică, apoi se repezi înaintea lui Hector, care desigur, minimalizând pericolul, era deja pe drumul spre Bellombre.

Diane părea că presimte trădarea verilor săi.

Capitolul VI

Scrisoarea doamnei baroane Diane Rupert, către contele Hector de Main-Hardye, era concepută astfel:

„Iubitul meu Hector!

Soția ta îngenunche în fața lui Dumnezeu pentru o te ruga. Amicul tău, căpitanul Aubin, de asemenea.

Hector, scumpul meu soț, nu veni la Bellombre! În numele lui Dumnezeu!… În numele copilului nostru, nu veni!

Astă seară, pe când se vorbea de tine cu voce înceată, în colțul salonului, am simțit o mişcare în corpul meu. Înțelegi tu?

Copilul meu trebuie să aibă un tată şi dacă vii la Bellombre, ai putea să-ți afli moartea.

Ieri încă mai stăteam la îndoială, astăzi însă sunt decisă. Spune-mi un cuvânt şi te urmez. Voi părăsi tot… voi părăsi…

Oh! nu, nu-l voi părăsi pe bătrânul meu tată, dar mă voi arunca la picioarele lui şi va avea milă de lacrimile mele şi mă va ierta.

Hector, dacă mă iubeşti, nu veni!”

Doamna baroană povesti apoi tot ceea ce se întâmplase în timpul zilei: sosirea husarilor; precum şi conversația ce-o surprinsese căpitanul Aubin, preotul şi cavalerul de Morfontaine.

Apoi îi reproduse textual cuvintele căpitanului Aubin.

Scrisoarea era plină de atâta teamă, îl ruga cu atâta durere şi insistență, încât era imposibil ea Hector să nu fie mişcat.

Grain-de-Sel, înarmat cu această scrisoare, alerga ca un nebun.

Ajunse la marginea parcului, trecu prin deschizătura obişnuită, traversă câmpul de a sută de metri ce despărțea parcul de marginea pădurii, ascultă un moment, se opri zece secunde, apoi, ca un iepure ce intră în pădure când se întunecă, se repezi pe sub arbori.

Grain-de-Sel ştia perfect locul unde se oprea Hector în pădure ca să-l aştepte şi cunoştea drumul atât de bine, încât fără să ezite un moment se repezi în întuneric, urmându-şi cursa cu aceeaşi repeziciune ca şi cum ar fi mers pe un drum bătut şi luminat de soare.

După o jumătate de oră se opri, se culcă la pământ şi-şi lipi urechea să asculte.

Zgomotul unui galop depărtat ajunse până la el.

— Recunosc pasul Clorindei, murmură el.

Grain-de-Sel nu se înşela.

După câteva minute galopul se auzea desluşit.

În fine, fluieratul obişnuit se auzi.

Grain-de-Sel răspunse cu țipătul de pasăre nocturnă, apoi începu să alerge în direcția de unde venise fluieratul.

După ce făcu o sută de paşi, repetă țipătul.

Atunci, desigur că Clorinde se oprise, deoarece nu se mai auzi zgomotul galopului.

Era convenit între Hector de Main-Hardye şi Grain-de-Sel ca la al doilea țipăt al acestuia, cel dintâi să se oprească.

Al doilea țipăt însemna: „Nu mai înainta!”

Grain-de-Sel mai alergă câteva minute, apoi scoase un al treilea țipăt.

Fluieratul lui Hector îi răspunse.

Grain-de-Sel se ridică pe un copac şi la razele lunii îl zări pe Hector în mijlocul unui luminiş.

Tânărul om descălecase şi stătea rezemat de gâtul calului.

— Ah! domnule Hector, zise Grain-de-Sel ajungând la el, încalecă repede şi te înapoiază pe drumul pe unde ai venit.

— Eşti nebun! zise Hector cu tristețe, şi te previn, bietul meu Grain-de-Sel, că-ți vei pierde timpul dacă vei încerca să-mi spui ce mi-ai spus şi ieri.

— Ah! domnule Hector, răspunse tânărul țăran, ieri cu astăzi nu se aseamănă şi-ți va dovedi scrisoarea doamnei Diane.

— Scrisoarea sa?

— Da.

— Ai o scrisoare de la ea?

— Uite, zise Grain-de-Sel.

— Cum vrei tu, zăpăcitule, să citesc în mijlocul nopții?

— Oh! am prevăzut aceasta, domnule Hector.

Grain-de-Sel scoase din buzunar un chibrit şi o lumânare ca acele de care se servesc negustorii în pivnițele întunecoase şi aprinzând chibritul, zise:

— Uite, este lumină ca în altarul preotului nostru.

Hector surâse, luă scrisoarea, rupse plicul şi citi.

După primele rânduri, Grain-de-Sel îl văzu pălind de emoție.

— Dumnezeule!… murmură el în fine.

— Vedeți, reluă Grain-de-Sel, am să vă aduc în fiecare noapte ştiri de la doamna Diane, dar să nu mai veniți la Bellombre.

— Cu toate acestea trebuie să o mai văd, pentru ultima oară… măcar pentru câteva minute.

— Oh! nu, zise țăranul cu hotărâre.

— Dar, bietul meu băiat, murmură contele cu tristețe, tu nu ştii că nu mai am nici trei zile de trăit?

— Ce spui dumneata, domnule Hector?

— Astăzi ne-am bătut toată ziua, urmă Hector. Am fost zdrobiți şi masacrați. Dimineață aveam o sută de oameni în jurul meu şi acum mai am doar treizeci. Dumnezeu m-a protejat astăzi, dar mâine…

— Mâine vei fi învingător, zise țăranul cu mândrie.

Hector clătină din cap cu tristețe.

— Oamenii mei şi cu mine ne-am închis la Main-Hardye. Mai putem rezista doar câteva zile. În acest timp, doamna care este la trei leghe de aici, va putea ajunge la Noutes sau Rochefort.

— Şi apoi? întrebă Grain-de-Sel.

— Apoi…. răspunse Hector, ei bine, când nu vom mai avea nici gloanțe, nici de mâncare, vom arunca clădirea în aer.

— Şi doamna Diane? strigă copilul.

Hector îşi apăsă fruntea cu mâinile.

— Înțelegi bine că nu mă gândesc deloc să mă predau.

— Însă poți fugi… poți fugi cu ea.

— Oh! taci, zise vicontele cu vioiciune strângând mâna băiatului, taci, nu mă ispiti. Aş fi primul Main-Hardye care

întoarce spatele inamicului. Vezi dar, de ce trebuie neapărat să o mai văd o dată.

Pe când contele vorbea, Grain-de-Sel se apropie de Clorinde şi luă de la şa unul din pistoalele ce erau acolo.

— Domnule conte, zise el, dându-se cu un pas înapoi, am cincisprezece ani, prin urmare sunt un copil, cum zici dumneata. Însă nu este mai puțin adevărat că am inima unui bărbat şi Dumnezeu mă aude. Dacă nu-mi faci un jurământ, un jurământ de gentilom, să ştii că îmi zbor creierii.

Vorbind astfel, Grain-de-Sel îşi apăsă revolverul pe tâmplă.

— Opreşte-te, nenorocitule! strigă Hector cu spaimă.

— Să-mi juri că nu te vei duce la Bellombre, zise copilul cu hotărâre.

Hector îl cunoştea pe Grain-de-Sel, ştia că este capabil să execute amenințarea.

— Încăpățânatule! murmură el.

— Jură! Repetă copilul.

Hector suspină

— Scumpă Diane! zise el încet.

Apoi îl privi pe Grain-de-Sel.

— Fie, zise el, jur că mă voi înapoia la Main-Hardye.

Copilul scoase un strigăt de bucurie.

— Aşa da! zise el, iată pistolul dumitale, domnule Hector.

Contele luă pistolul, îl puse în buzunar şi încălecă.

— Mâine, zise Grain-de-Sel, orice s-ar întâmpla, vei avea noutăți de la doamna Diane. Bună seara, domnule Hector şi… Trăiască Regele!

Hector dădu o lovitură de pinteni Clorindei şi dispăru printre arbori.

Grain-de-Sel se reîntoarse liniştit la castel.

Diane îl aştepta şi văzându-l singur căzu în genunchi şi-i mulțumi lui Dumnezeu.

Grain-de-Sel era destul de inteligent şi o iubea prea mult pe stăpâna sa. De aceea nu-i spuse nici un cuvânt despre situația disperată a vendéenilor.

Diane se rugă încă mult timp, după care se culcă plină de speranță.

A doua zi dimineață, Ambroise, perfidul valet, intră în camera domnului de la Morlière.

— Am pândit toată noaptea, zise el.

— Eu, de asemenea.

— N-a venit. Grain-de-Sel s-a întors singur.

— Ştiu, răspunse vicontele, am stat până la ziuă în dosul unei perdele.

— De altfel, acesta nu trebuie să-l mire pe domnul viconte.

— Pentru ce?

— Luna strălucea… este prudent… nu o fi îndrăznit ştiind că husarii sunt aici, însă în prima noapte întunecoasă…

— Cine ştie dacă n-ar fi fost omorât sau rănit!?

— Oh! dacă s-ar fi întâmplat aceasta, răspunse valetul, Grain-de-Sel, pe care l-am întâlnit în curte curățind caii, ar avea o figură mai tristă. Din contră, ştrengarul fluiera ca o mierlă.

— Atunci desigur că numai lumina lunii…

— Cu toate astea, lumina lunii nu trebuie să-l îngrijoreze pe domnul viconte.

— Ah! şi pentru ce?

— Pentru că luna era ieri în declin şi astăzi avem lună nouă. La noapte va fi întuneric ca în iad.

— Bine! zise domnul de la Morlière.

— Şi vă promit, adăugă Ambroise, că oricât ar fi de puternic, nu va putea scăpa din cursa de lupi. Chiar dacă nu-şi va rupe piciorul, mult însă nu-i va lipsi.

— Va trebui să luăm seama la un lucru.

— La care?

— Să nu se prindă în cursă Grain-de-Sel. Acesta n-ar face decât să dea alarma, iar omul nostru ne va scăpa şi doamna Diane nu va întârzia să ne bănuiască.

— Este imposibil, zise Ambroise.

— De ce?

— Voi pune cursa după ce va trece Grain-de-Sel.

— Bine!

— Eu am studiat mişcările lor, căci aveam intenția de mult să propun această afacere domnului viconte, adaogă valetul cu un surâs neruşinat.

— Care sunt acele mişcări?

— Contele descalecă la marginea pădurii şi Grain-de-Sel păzeşte calul până ce el se întoarce.

— Atunci totul va merge de minune, zise vicontele.

Sări din pat şi se îmbrăcă, Ambroise se retrase.

Vicontele deschise fereastra şi aruncă o privire distrată în parc.

Bătrânul general de Morfontaine, care avea obiceiul să se scoale de dimineață, se plimba pe aleea cea mare, cu mâinile la spate şi capul descoperit.

Era îmbrăcat cu o vestă groasă de postav roşu, încheiată milităreşte şi cu pantaloni lungi.

Avea în mână un jurnal pe care îl citea.

Vicontele coborî şi veni la el.

— Bună ziua, unchiule!

— Bună ziua, Eduard! răspunse bătrânul soldat. Te-ai, sculat de dimineață astăzi, nu prea ai cunoscut viața la țară. Tu eşti un om de condei, un avocat.

Zicând aceasta, generalul avu un accent disprețuitor care îl făcu pe viconte să surâdă.

— Dă-mi brațul, continuă domnul de Morfontaine, şi hai să ne plimbăm, căci avem de vorbit.

— Primesc cu plăcere, unchiule.

Vicontele îl atacase pe general spre fundul parcului. Acesta îi zise:

— În ce relații eşti cu vara ta?

— Dar, răspunse vicontele tresărind, în relații foarte bune.

— Adevărat?

— Pe legea mea! o iubesc din toată inima şi cred că şi ea împărtăşeşte această iubire.

— Cel puțin îi faci curte?

— Pentru ce mă întrebi aceasta, unchiule?

— Pentru că, zise generalul, pentru că… Ah! pe onoarea mea, va fi cu atât mai rău! Urăsc frazele diplomatice şi de aceea îți voi spune curat pentru ce…

— Să vedem, zise vicontele îngrijorat.

— Pentru că îmi este frică să nu mi-o ceri de soție.

— Unchiule!

— Şi voi avea durerea să te refuz, numai dacă nu cumva va voi ea, cu orice preț, să te ia de soț.

— Dă-mi voie atunci, unchiule, zise vicontele, ca cel puțin să te întreb motivul pentru care mă refuzi şi îmi spui aceste cuvinte care mă umilesc.

— Greşeşti viconte, greşeşti foarte mult.

— Te ascult, unchiule, zise vicontele cu răceală.

— Ah, răspunse generalul, înainte de a-ți arăta motivele mele, trebuie să-ți povestesc o întâmplare de pe timpul bătăliei de la Waterloo…

— Fie…

— La Waterloo, calul mi-a fost omorât sub mine şi aş fi fost ucis ducă nu m-ar fi scos de sub cal aghiotantul, dacă n-ar fi omorât doi englezi care deja erau cu baionetele la pieptul meu şi dacă nu mi-ar fi dat calul său. Datoram, deci, viața acelui brav baron Rupert. Făcui jurământul să-i dau pe fiica mea de soție. Aceasta îți explică pentru ce nu m-am gândit la nici unul din nepoții mei.

— Bine! zise vicontele, dar acum baronul a murit şi…

— Aşteaptă! Baronul odată mort, începui să mă gândesc că vărul tău, cavalerul, poartă acelaşi nume ca şi mine şi că…

— Te înțeleg, murmură vicontele cu tristețe, şi n-am nimic de zis…

— Nu eşti supărat pe mine?

— Oh! desigur că nu, unchiule. Găsesc dorința dumitale foarte normală.

Vorbind mereu, generalul se îndreptă spre mica alee de la marginea parcului care dădea în deschiderea făcută în gardul viu. Deodată se opri tresărind.

— Ce este aceasta? zise el încruntând sprâncenele şi arătând urmele unor paşi.

— Oh! oh! exclamă vicontele. Poate că a intrat cineva noaptea în parc să fure fructe, adăugă el nemulțumit că generalul observase acele urme imprimate în pământ.

— Nu sunt hoți pe aici, răspunse generalul gânditor.

După un moment de tăcere, el adăugă:

— Ştii ce este aceasta?

— Nu, unchiule.

— Sunt paşi de vendéean.

— Imposibil!

— Mizerabilii, trebuie că au venit noaptea trecută ca să afle câți husari sunt la castel. Îi cunosc pe vendéenii mei…, dar, se grăbi să adauge generalul, aceasta nu ne priveşte, mă auzi, viconte!

— Da, unchiule.

— Cu atât mai rău pentru ei de vor fi prinşi şi cu atât mai bine de nu vor fi. Nu mă amestec în afacerile altora.

Generalul se întoarse cu oarecare bruschețe.

— Să mergem de aici! zise el supărat.

„Desigur, îşi zicea domnul de la Morlière, unchiul meu este vendéean în fundul inimii sale. Cine ştie dacă într-o zi nu se va

interesa de contele de Main-Hardye, este timpul să mă amestec şi să pun ordine în toate astea.”

Pe când generalul şi nepotul său se plimbau prin parc, Diane stătea la fereastră, privind spre pădurile care mascau turnurile castelului de Main-Hardye.

Capitolul VII

La Bellombre ziua trecu fără nici un incident.

Cu toate acestea se auziră în depărtare, la trei sau patru leghe aproape, vii schimburi de focuri, care ținură de la douăsprezece până la patru.

Apoi nu se mai auzi nimic.

Diane era în prada unei nelinişti îngrozitoare.

Sub pretext că are o durere de cap, rămase în camera ei până la ora mesei.

În aceeaşi zi, husarii, care luaseră poziție la castel, făcură patrulări la marginea pădurii, fără însă ca un foc să fie tras în împrejurimile lui Bellombre.

Colonelul G..., cel care se stabilise la castelul Bellombre, risipind escadronul lui Aubin prin împrejurimi, îl trimise pe acesta în recunoaştere la orele două.

Înainte de a încăleca, găsi mijlocul să se strecoare până la camera baroanei Rupert.

— Doamnă, îi zise el, voi face tot posibilul să am veşti de la el.

Diane avea mare încredere în amiciția căpitanului Aubin pentru Hector.

Ştia că va face chiar imposibilul ca să-l scape.

Ziua se apropia de sfârşit şi căpitanul încă nu revenise din recunoaştere.

În lipsa lui însă, se întâmplase la Bellombre un lucru care, deşi fără mare importanță la prima vedere, trebuia să aibă urmări serioase în viitor.

Era o convorbire între general şi colonelul G...

Generalul, auzind împuşcăturile din depărtare, simți aceeaşi senzație pe care o simte un vechi cal de război, care, plecat demult din mijlocul alor săi, începe să necheze când aude zgomotul unei fanfare.

Soldatul lui Napoleon se deşteptă sub uniforma generalului

imperiului. Poate chiar că începuse să bată în dânsul inima vechiului vendéean.

Dejunul, la care Diane nu era prezentă, semăna, pentru oaspeții de la Bellombre, cu mesele funebre ce urmează unei înmormântări. Se auzea în depărtare tumultul războiului civil şi inimile franceze care se aflau la castel cădeau cu durere.

Aici nu vorbim decât de colonelul G..., de husarii lui, de marchizul de Morfontaine şi servitorii săi. În ceea ce-i priveşte pe domnii de la Morlière, de Passe-Croix şi pe cel de-al treilea nepot al generalului, aveau sub numele lor nobile, inimi trădătoare. Fiecare împuşcătură ce se auzea, le aducea o speranță, căci fiecare împuşcătură putea să-l omoare pe contele de Main-Hardye, rivalul lor.

Amorul, combinat cu setea de aur şi pus în serviciul inimilor mici şi corupte, devine înspăimântător.

Generalul tresărea mereu, înăbuşindu-şi exclamații de mânie.

Colonelul era palid ca moartea.

Nepoții generalului se sileau să-şi ascundă bucuria, luându-şi un aer trist şi mirat.

Situația marchizului de Morfontaine era stranie: căuta să se mintă singur.

Ca gentilom şi vendéean simțea că nobilimea franceză dădea în acest moment ultima lovitură de sabie. Trecutul se ridica în fața lui ca un spectru şi o voce îi strigă: „Altă dată erai acolo, nu priveai nepăsător lupta".

Ca soldat al imperiului, ca brigand al Loirei, credea că va păstra o veşnică ură pentru prinți, a căror cauză era pierdută la ora aceasta şi ai căror soldați cădeau unul câte unul.

Cu toate acestea, mai era o a treia voce, care se ridica în adâncul inimii generalului şi această voce avea un limbaj curios. Îi şoptea că există legături misterioase între trecut şi viitor şi că, poate, guvernul care îi decima pe fii vechii nobilimi vendéene nu era decât predecesorul unui alt guvern, care îi va reuni într-o zi sub acelaşi drapel pe fiii soldaților de la Marengo şi Wagram şi pe ultimii descendenți ai raselor cavalereşti, pe care, altădată, Francisc I şi Bayard îi conduseseră în Italia.

— Vino, zise el, aici mă înăbuş şi detunăturile puştilor îmi fac mai rău decât dacă aş primi în piept fiecare lovitură ce ajunge până la urechile mele.

— Şi eu, replică trist colonelul, regret foarte mult că n-am

fost omorât în Africa, domnule general.

— Ai o adevărată inimă de francez, murmură generalul cu emoție.

— Să dea Dumnezeu, zise colonelul, ca trupele ce comand să nu fie forțate a intra în foc! Pentru prima dată îmi este frică să mă bat. Şi, suspinând profund, adăugă:

— Nu ştii, domnule general, că printre acei oameni care luptă ca nişte disperați, e şi unul din vechii mei ofițeri, o inimă bravă şi nobilă, un tânăr pe care-l iubesc ca pe copilul meu?

În alte timpuri, poate că generalul ar fi încruntat din sprâncene, bănuind de cine-i vorba, însă ora era solemnă şi poate că, tocmai în acel moment, ultimul inamic al rasei lui cădea pe câmpul de bătaie, ca un erou.

Colonelul avea lacrimi în ochi.

El nu-l numi pe contele de Main-Hardye, însă vorbi de el ca de fiul său.

Îl văzuse la asediul Algerului aruncându-se printr-o ploaie de gloanțe ca să înfigă drapelul pe o redută. Îl văzuse plecând cu treizeci de călăreți şi revenind singur, rănit şi plin de sânge, însă cu misiunea îndeplinită.

Pe lângă acestea mai povesti şi alte fapte pline de abnegație.

Generalul asculta: ceea ce secolele nu putură face, o singură oră făcu. Ura ce se perpetuase până la el, pe care nici voința unui rege şi a unui împăiat nu a putut-o zdrobi, acea ură violentă şi profundă care nu se stinsese nici atunci când generalul datora viața acestui om, acea ură se topea şi se stingea la zgomotul acelor împuşcături îndepărtate, la aflarea acelei nobile vieți de soldat.

— Pe Dumnezeul meu! colonele, murmură generalul, dacă Main-Hardye nu moare, dacă reuşeşte să scape, poate că îl voi urî în continuare, însă dacă aş afla de moartea lui astăzi sau mâine, i-aş ierta desigur totul.

— Şi eu, zise colonelul, dacă aş afla că a căzut ca un erou, ca un soldat, deşi nu sunt tocmai religios, mă voi duce la biserică şi voi mulțumi lui Dumnezeu. Atât de mult mă tem să nu cadă în mâna ministrului de război.

— Într-adevăr, zise generalul, este dezertor.

*

* *

În timpul acesta Diane, îngenuncheată în camera sa, se ruga cu ardoare. Chema în ajutorul său pe Dumnezeul vechii Vendéea, pe acel Dumnezeu al bătăliilor care îi apărase pe cei Treizeci şi pe Beaumanoir, viteazul lor şef. Se ruga, dar nu plângea.

Femeile din Est nu varsă lacrimi decât în ajunul bătăliei şi după. În timpul când răsună împuşcăturile invocă cerul pentru soții lor, pentru părinții sau copiii lor, cu capul sus, cu privirea mândră, ca nişte adevărate creştine resemnate.

Cu cât noaptea înainta, zgomotul împuşcăturilor slăbea.

Diane deschise fereastra şi privi eu tristețe spre parc.

Domnul de Morfontaine şi colonelul încă se mai plimbau.

O înjurătură energică a generalului fu auzită de Diane care tresări profund deoarece fusese însoțită de următoarele cuvinte pe care le auzi desluşit:

— Pe legea mea, niciodată câinii de Morfontaine şi cei din Main-Hardye n-au vânat împreună, însă cred că, dacă ar fi nevoie, m-aş duce să cad la picioarele regelui Ludovic-Filip decât să văd cum împuşcă pe omul ce m-ai făcut să cunosc.

Diane îşi înăbuşi un țipăt, un țipăt de bucurie, de recunoştință şi de amor şi, clătinându-se, căzu jos leşinată.

Din fericire, bătrâna Yvonnette, doica sa, era acolo.

Yvonnette o prinse în brațe, o acoperi cu lacrimi şi cu sărutări şi în fine reuşi să o deştepte. Zgomotul împuşcăturilor încetase.

— Dumnezeule!... murmură Diane, a cărei bucurie, din nenorocire, fu de scurtă durată. Dumnezeule! cine ştie dacă nu a murit tocmai acum când tatăl meu îl iartă!...

— Mort! răspunse Yvonnette, oh! nu, copilul meu, Dumnezeu nu vrea aceasta şi apoi Grain-de-Sel este cu el şi Grain-de-Sel îl va scăpa. Ai să vezi!

Bătrâna femeie avea încredere în copilul său de cincisprezece ani, ca într-un bărbat.

Cele două femei căzură în genunchi şi se rugară din nou, încă mult timp. În cele din urmă, Diane care se temea să nu fie ghicită cauza izolării sale, să nu observe urma lacrimilor ce vărsase, avu curajul să coboare.

Diane merse în sala de masă.

Generalul, colonelul de husari şi cei trei pretendenți la mâna ei, erau în jurul mesei.

Toți însă stăteau în picioare, gravi, muți şi trişti, atitudine

impusă mai mult de reaua dispoziție a generalului.

Diane intră.

Domnule de Morfontaine făcu un pas către ea şi-i luă mâna:

— Doamnă, zise el, de obicei spui rugăciunea de masă când venim să mâncăm. Vrei să schimbi pentru astăzi această rugăciune?

— Să ne rugăm pentru fraţii noştri din Bocage, fără excepție, şi generalul apăsă asupra celor din urmă două cuvinte.

— Pentru cei ce au murit, cum şi pentru cei ce mai trăiesc, precum şi pentru cei ce au fost cândva inamicii mei.

Diane înăbuşi un strigăt. Cei trei nepoți ai generalului păliră şi o văzură pe Diane gata să cadă.

— Nu ştiu dacă domnul de Main-Hardye este mort sau viu, însă declar că-l iert şi mă rog pentru el.

Era o atmosferă solemnă şi cavalerească. Văzându-l cineva pe acel bătrân încărcat de ani, de glorie şi de onoare, iertând pe inamicii familiei sale, ce erau la ora aceasta în pericol de moarte şi aceasta în prezența celor trei tineri, a acelei femei îmbrăcată în negru, a acelui soldat aproape tot atât de bătrân ca şi el şi care purta încă uniformă, în mijlocul a câtorva servitori miraţi, ar fi zis că este martor la una din acele scene ciudate din timpul evului mediu, cântat de Walter Scott.

Domnul de Morfontaine, vorbind astfel, îngenunche lângă scaunul său, şi Diane a cărei inimă era zdrobită, spuse cu o voce gravă vechea rugăciune bretonă:

„Doamne, ai milă de cei ce trebuie să moară pentru o cauză sfântă!”

*
* *

O oră mai târziu se auzi galopul unei trupe de cavalerie.

Era căpitanul Aubin, care se reîntorcea.

Intră drept în sala unde comesenii vorbeau încet, uitând să mai mănânce.

Diane simți deodată tot sângele urcându-se la inimă. Auzi paşii căpitanului răsunând în spatele său şi avu o emoție atât de mare, încât nici nu avu puterea să se întoarcă. Fără îndoială că ofițerul pricepu aceasta, deoarece, înainte chiar de a spune o vorbă, se grăbi să facă înconjurul mesei pentru a ajunge în faţa doamnei baroane.

Atunci Diane îl văzu, privirea sa se încrucişă cu cea a căpitanului şi în ochii lui citi o lucire de speranță.

— Trăieşte, se gândi ea şi n-a fost prins.

Emoția care o cuprinsese pe fiica generalului, o resimțeau atât de mult şi oaspeții acestuia, încât, la început, nimeni nu îndrăzni să deschidă gura pentru a pune vreo întrebare tânărului ofițer.

Căpitanul era plin de noroi şi părea zdrobit de oboseală, însă era neatins şi desigur că nu luptase.

— S-a terminat… zise el.

Cuvântul acesta făcu pe toată lumea să tresară.

— Ce vrei să zici? întrebă generalul.

— Ultimul foc de puşcă a fost tras, răspunse Charles Aubin. Bocage nu mai rezistă.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Castelul de Main-Hardye a capitulat, însă, adăugă cu repeziciune căpitanul, amicul nostru a scăpat.

— Scăpat!…

— Da, repetă căpitanul, contele de Main-Hardye a dispărut, însă nu este mort.

Diane scoase un strigăt, unul din acele strigăte în care inima se zdrobeşte de bucurie, iar bucuria generalului atât de mare încât deşi auzi acel strigăt, nu-i ghici cauza.

Cei trei nepoți ai generalului erau palizi ca nişte cadavre scoase atunci din coşciug.

Colonelul însuşi era atât de mişcat încât în zadar încerca să vorbească, căci nu reuşea. Atunci, Charles Aubin povesti tot ce se întâmplase.

„Împuşcăturile pe care le-ați auzit erau de la asediul castelului Main-Hardye. Contele se retrăsese acolo cu treizeci de oameni, în cea mai mare parte servitori sau muncitori. Castelul, după cum ştiți, este clădit în mijlocul unei păduri foarte dese, apărată de ziduri înalte şi accesibile doar prin Nord.

Asediul a fost început de două batalioane de linie.

Ele au suferit mult din partea asediaților, căci Main-Hardye avea ziduri înalte, porți vechi şi masive, şanțuri adânci pline cu apă. Era un asediu în toată regula, care nu se putea termina decât cu ajutorul artileriei.

Colonelul care comanda cele două batalioane, a trimis un sublocotenent, călare pe propriul lui cal, la Saint-C… unde era o baterie de câmp. În acest timp, din înălțimea turnurilor, de la

ferestre şi din fiecare crenel, gloanțele curgeau şi omorau o mulțime de soldați.

Deodată împuşcăturile încetară un moment şi un drapel alb apăru la una din ferestrele castelului.

Acesta era semnul că asediații voiau să parlamenteze.

Colonelul dădu ordin să se înceteze focul şi un soldat legă o batistă în vârful baionetei.

După puțin timp, un om ieşi din castel şi veni direct la colonel.

Era un țăran tânăr, care avea în mână o hârtie împăturită în patru.

Hârtia aceasta, scrisă de mâna contelui, cuprindea următoarele rânduri:

„Garnizoana din Main-Hardye este gata să se arunce în aer şi dă zece minute de gândire colonelului. Sunt trei butoaie, de câte o sută livre cu praf de puşcă în pivnițele castelului.

Pe când parlamentarul iese cu condițiile ce vi le expunem, trei oameni stau gata, cu câte un fitil aprins, la zece paşi de fiecare butoi.

Dacă nu primiți sau faceți vreo mişcare de retragere, vom sări în aer numaidecât, iar resturile castelului vor acoperi atât pe asediatori cât şi pe asediați. Garnizoana este gata să depună armele, dacă i se garantează viața."

Citind aceste condiții se deducea uşor că ele fuseseră puse de omul energic şi decis, Hector de Main-Hardye.

Colonelul răspunse:

„Instrucțiunile şi ordinele ce am îmi permit să acord viața şi chiar libertatea întregii garnizoane, însă nu pot garanta aceeaşi promisiune domnului de Main-Hardye, a cărei poziție de dezertor mă obligă să-l predau Consiliului de război."

După trei minute, țăranul reveni cu o nouă hârtie. De data aceasta Hector scria:

„Colonelul este prea bun ca să se ocupe de mine. Dacă mă va prinde, mă va păstra ca prizonier şi mă va trimite Consiliului de război.

Nu m-am referit decât la oamenii mei. Prin urmare nu aveți

decât să alegeți. Colonelul va da ordin ca niciunul din oameni să nu facă vreun pas de retragere pentru a se sustrage exploziei. Acum sunt orele patru, la orele şase fix, porțile castelului se vor deschide. Aştept un da sau nu.

Main-Hardye”

Colonelul îl chemă pe şeful batalionului şi pe cei trei căpitani din subordine şi le comunică propunerile asediaților.

— Care este părerea dumneavoastră, domnilor? întrebă el.

— Domnule colonel, răspunse şeful de batalion, părerea mea este că viata a treizeci de țărani nu valorează cât a şapte-opt sute de soldați pe care i-ar acoperi dărâmăturile castelului.

Cei trei căpitani răspunseră la fel.

— Dar, domnule colonel, zise unul dintre ei, ce vom face cu acel biet Main-Hardye?

— Ştiți bine că am ordin să-l trimit la Poitièrs, răspunse colonelul cu tristețe.

Castelul era înconjurat, fiind deci imposibil ca domnul de Main-Hardye să scape.

Colonelul primi propunerile şi ordonă să se facă piramidele de arme.

— Tocmai în acel moment ajungeam şi eu cu husarii. Mi se arătară ambele bilete şi un moment m-am temut ca Hector, să nu-şi sacrifice viața pentru a-i scăpa pe ai săi. Era o fatalitate. Regimentul care lua parte la asediul Castelului servise cu noi în Africa, făceam parte din aceeaşi brigadă. Ofițerii şi soldații îl cunoscuseră şi apreciaseră pe comandantul de Main-Hardye.

Trecură două ore. În timpul acesta, noaptea coborî încet-încet, neagră şi fără o rază de lună. Ferestrele castelului începură să se lumineze una câte una, apoi, una din ele se deschise şi drapelul alb reapăru.

În acelaşi timp, se deschiseră porțile şi o voce bărbătească strigă:

— Intrați! Puteți să intrați! Ne predăm!

Capitolul VIII

Pe când căpitanul de husari vorbea astfel, oaspeții generalului se priveau cu un fel de mirare vecină cu spaima.

Castelul era înconjurat, deschidea porțile, şi, totuşi,

căpitanul spusese că domnul de Main-Hardye scăpase.

Cu toate acestea Diane şi tatăl său rămăseseră nepăsători.

Căpitanul urmă:

— Porțile castelului o dată deschise, intrarăm cu toții. Colonelul era însoțit de un detaşament de aproape o sută de oameni. Comandantul era în dreapta lui, iar eu în stânga.

Garnizoana din castel ne aştepta într-o sală de jos care servea de sală de mese. Din cei treizeci de oameni ai domnului de Main-Hardye mai erau şaptesprezece. Restul fuseseră omorâți. Toți erau fără arme, cu capul descoperit. Şi-ți aminteau, prin atitudinea lor simplă şi mândră, de acei bătrâni senatori ai Romei, atât de fermi în hotărârile lor. Bătrânul intendent al castelului îi comanda. Loiali ca nişte adevărați vendéeni, puseseră puştile de vânătoare în piramidă, iar armele albe erau strânse la intrare pe o masă.

Oamenii aceştia se predau cu o încredere oarbă în cuvântul jurat.

Căutăm în zadar pe contele de Main-Hardye, printre acei oameni. Bătrânul intendent începu să râdă ghicind ce căutam.

— Ah! domnilor ofițeri, zise el, chiar credeți că l-am fi lăsat pe stăpânul nostru în mâinile dumneavoastră? Mai lesne săream, în aer decât să nu-l scăpăm.

Apoi adăugă cu acelaşi surâs onest pe figură.

— Puteți scotoci castelul din pivniță până în pod şi nu-l veți găsi. Acum este departe şi marea e aproape. Acum faceți cu noi ce veți voi.

Colonelul ordonă totuşi să se controleze castelul, cameră cu cameră, coridor cu coridor.

S-a scotocit prin pivnițe, prin poduri, prin turnuri, în fine, peste tot, fără ca Hector să fie găsit.

Când această infructuoasă percheziție fu terminată, bătrânul intendent ne arătă fântâna.

— Domnul Hector este un bun înotător, ne zise el, puteți căuta. Bocage este mare, pădurile sunt dese şi Dumnezeu este cu noi!

— Bietul om nu ştia ce plăcere secretă ne face spunându-ne aceasta. Apoi, termină căpitanul Aubin, dădui pinteni calului şi zburai să vă aduc această noutate.

— Pe legea mea! căpitane, exclamă generalul, dacă m-ai fi făcut duce sau pair nu mi-ai fi făcut o plăcere mai mare.

Şi generalul, zicând aceasta o privi pe fiica sa.

— Vezi, doamnă, zise el, Dumnezeu a ascultat rugăciunile dumitale şi ale noastre. Cel din urmă Main-Hardye este scăpat.

— Ei bine! zise colonelul, chiar dacă m-ar blama regele Franței, căruia i-am jurat credință, nu vă ascund, domnule general, că sunt cel mai fericit dintre oameni.

Diane asculta gânditoare şi gravă.

— Este aproape sigur, reluă căpitanul Aubin, care o privi în mod semnificativ, că domnul de Main-Hardye a scăpat. Mai întâi, nimeni nu va căuta să-l prindă; apoi Bocage este, cum spunea intendentul, acoperit cu păduri care se întind până la mare.

Dacă Vendéea a depus armele, nu a jurat însă că-i va preda şi pe proscrişi. Fiecare țăran, va servi de călăuză stăpânului său, fiecare colibă îi va fi un azil. Peste tot îi va fi acoperită fuga. Pe lângă aceasta, ştiți bine, că sunt navele engleze care circulă de-a lungul coastelor... La ora aceasta contele, călare pe un cal bun, a avut timp să facă cincisprezece leghe. Când se va lumina de ziuă va fi deja instalat într-o barcă.

— Să te audă Dumnezeu, scumpul meu căpitan, murmură generalul. Iată prima dată când un Morfontaine se interesează de un Main-Hardye, însă țin să vă spun că cei din familia mea nu fac lucrurile numai pe jumătate, în ziua când se iscăleşte pacea, devin cei mai buni prieteni ai inamicilor lor.

Diane era tot gravă şi tristă.

Masa, care începuse atât de trist, se termină cu cea mai mare veselie. Generalul trimise să aducă cel mai bun vin al său, cu uşile închise, se bău în sănătatea contelui de Main-Hardye, pentru reuşita fugii sale şi pentru trecerea sa în Anglia. Cei trei nepoți ai generalului erau plini de necaz, mai cu seamă cavalerul de Morfontaine şi baronul de Passe-Croix.

Cât despre vicontele de la Morlière, acesta stătuse foarte calm, ascultând cu atenție tot ce povestea căpitanul Aubin şi strigase chiar mai tare ca ceilalți: „în sănătatea contelui de Main-Hardye!”

După masă trecură în salon.

Doamna Rupert, pretextând o durere de cap, se retrase în camera sa.

Generalul propuse un wist.

Colonelul, căpitanul Aubin şi baronul de Passe-Croix se aşezară cu el în jurul mesei de joc.

Domnul de la Morlière şi cavalerul se aşezară lângă foc unde

începură o conversație cu jumătate de voce.

— Suntem păcăliți, scumpul meu amic! zise cavalerul.

— Nu cred, răspunse vicontele liniştit.

— Contele a scăpat…

— Foarte bine!…

— Şi până în trei luni se va da amnistie. Cunosc guvernul lui Ludovic-Filip: face zgomot. Camerele țipă şi cer severitate mare, însă în realitate, nici miniştrii, nici Regele, precum nici chiar Camerele nu vor să întrebuințeze prea multă severitate.

Vor fi încântați când vor afla că a scăpat contele şi repet că până în trei luni va fi amnistie.

— Ei, şi! zise domnul de la Morlière.

— Ei bine! contele se va reîntoarce în Franța.

— Prea bine…

— Şi cum idiotul nostru de unchi s-a lăsat, amețit de colonelul G… până acolo încât să bea în sănătatea lui Main-Hardye…

— Ei bine?

— Diane se va arunca la picioarele lui şi-i va destăinui că-l iubeşte pe conte.

— Este adevărat tot ce spui, însă…

— Şi, termină domnul de Morfontaine, generalul, care-şi adoră fata, îi va căsători.

Un surâs fin flutură pe buzele domnului de la Morlière.

— Tot ce spui dumneata este foarte logic.

— Ah! vasăzică am dreptate?…

— Numai că… pot interveni atâtea în viața unui om.

— Bietul meu viconte, murmură cavalerul, întâmplarea nu poate absolut nimic contra destinului şi în zadar te-ai căznit să întinzi cursa ta de lupi.

— Crezi?…

— Desigur.

Vicontele ridică din umeri.

— Cavalere, suntem în provincie, într-un ținut monoton, şi chiar jocurile sunt ridicole pe aici. Unchiul meu joacă wist pe douăzeci de bani fisa, ceea ce e prostie curată.

— Ce-mi tot cânți acolo amice?… Unde vrei să ajungi?

— Vreau să-ți propun un pariu.

— Să vedem!…

— Pe o sută de ludovici.

— Spune…

— Prin urmare, pariez pe o sută de ludovici că în curând, cursa mea de lupi va servi la ceva.

— Visezi viconte?

— Nu, din moment ce pariez.

— Atunci îți va servi ca să-l prindă pe Grain-de-Sel…

— Te înşeli.

— Pe cine?…

— Pe contele de Main-Hardye.

La rândul său, cavalerul ridică din umeri.

— Crezi oare că va veni din Anglia ca să te facă să câştigi pariul?

— Bietul meu cavaler, murmură domnul de la Morlière, îmi aminteşti de acei tineri naivi care se plimbă înmănuşați pe bulevard şi al căror amor se rezumă la buchetul de douăzeci de franci pe care-l trimit iubitei.

— Viconte!…

— Lasă-mă să urmez. Crezi tu oare că contele a fugit?

— Dar, desigur…

— Şi că în curând se va fi îmbarcat?

— Sunt convins!

— Eşti un prost atunci.

— Cu toate acestea…

— Bunul meu amic, murmură încet de tot vicontele; domnul Main-Hardye nu este mai departe de trei leghe de castel. Stă ascuns în pădure şi nu va fi în stare să plece din Franța înainte de a o vedea măcar o dată pe Diane.

În momentul acela vicontele fu întrerupt de general care zise cu voce tare:

— Dar ce ai tu, dragul meu nepot?… Joci contra tuturor regulilor.

*
* *

Pe când vicontele de la Morlière căuta să-i insufle încredere vărului său de Morfontaine, Diane plină de grijă, aştepta reîntoarcerea lui Grain-de-Sel.

Țăranul plecase de dimineață, cu o puşcă pe umăr. Ieşise pe poarta cea mare a castelului şi îl întâlnise pe general.

— Unde te duci, Grain-de-Sel? întrebase domnul de Morfontaine.

— Mă duc la Pouzanges să o văd pe mătuşa mea care îmi este şi naşă în acelaşi timp.

— Dar nu ştii că la Pouzanges e mare bătălie?

Copilul surâse cu bărbăție.

— Dacă nu mă vor lăsa în pace voi întrebuința şi eu puşca.

Generalul se mulțumi să-l ia cu blândețe de ureche şi-l lăsă să plece.

— Oamenii aceştia sunt cu toții la fel, murmură el.

Țăranul porni foarte liniştit, cu puşca pe umăr, urmat de Ravaude, o frumoasă cățea de vânătoare.

Ravaude începu să scotocească cu nasul toate boschetele ce întâlnea, apoi intră în pădure. Grain-de-Sel o urmă.

Ajuns însă sub arbori, fluieră după câine, care veni la el.

Ravaude dăduse deja de urma unui iepure şi lătra.

— Du-te! zise cu autoritate Grain-de-Sel. Animalul, supus şi obişnuit desigur cu acest ordin, plecă numaidecât luând drumul spre castel.

Atunci Grain-de-Sel abandonă mersul încet al vânătorului şi iuți pasul. Apoi începu să alerge ca o căprioară care se simte urmărită.

Din când în când, se oprea, punea urechea la pământ şi asculta.

Deodată, auzi împuşcăturile de la castelul Main-Hardye. Ascultă cu atenție şi se convinse că ora asediat castelul.

— He! He! îşi zise el, dacă se bat de după ziduri, îmi convine. Nu pentru că sunt acoperit, dar ca să nu afle nimic generalul.

Vrea să-mi încerc şi eu puşca contra albaştrilor.

Grain-de-Sel îşi continuă cursa către castel.

Însă când ajunse la aproape o leghe de Main-Hardye, se reîntoarse brusc din drum, o luă spre stânga şi se înfundă în desişul pădurii într-un loc numit Bauge-Ferme. O dată intrat acolo, era greu să mai fie descoperit.

Mai mlădios chiar decât un şarpe, el alunecă printre mărăcinişuri şi dispăru. De altfel, nimeni nu era pe urmele lui şi chiar de ar fi fost cineva, ar fi renunțat să meargă mai departe.

Grain-de-Sel dispăru ca un vis.

Domnul de Main-Hardye, care apărat de crenelurile castelului său comanda focul asupra inamicului, îl văzu după o oră pe Grain-de-Sel, lângă dânsul.

— Ce vrei ştrengarule? îi zise contele cu oarecare bruschețe.

Pentru ce ai venit?

— Vin pentru două lucruri.

— Să vedem!

— Întâi să mă asigur că nu sunteți rănit. Trebuie numaidecât să duc doamnei Diane ştiri despre dumneata.

— Şi a doua cauză care este?

— Să lupt şi eu alături de dumneata…

— N-am nevoie de tine!

— Bine, zise Grain-de-Sel, dar cred că greşeşti domule Hector. Omor o căprioară la o sută de paşi cu un singur glonț.

— Nu mă interesează! Treaba ta nu este să omori oameni. Tu eşti în serviciul generalului de Morfontaine.

— Da şi nu, răspunse copilul. Sunt în serviciul doamnei Diane şi al dumitale… Trăiască Regele!…

Şi, pe când gloanțele se încrucişau în aer, copilul întinse mâna surâzând şi arătă spre un ofițer care desfăşura un drapel tricolor, dincolo de ziduri.

— Are două culori mai mult, zise Grain-de-Sel, şi ducând puşca la ochi, trase asupra lui. Omul şi drapelul căzură.

— Grain-de-Sel, zise Hector cu tristețe, ai ucis un ofițer care îmi era prieten, te opresc să mai încarci puşca.

— Ah! domnule Hector, exclamă copilul cu un ton de imputare.

— De altfel, adăugă contele, vom sări peste puțin timp în aer. Prin urmare întoarce-te de unde ai venit.

— Să săriți în aer! strigă Grain-de-Sel, şi doamna Diane?

Numele acesta îl făcu pe conte să se îngălbenească.

— Trebuie să sărim în aer, murmură el, dacă propunerile noastre nu vor fi primite.

Ordonă atunci să se oprească focul şi, după cum povestise căpitanul Aubin, arboră un drapel alb.

Se ştie ceea ce a urmat.

Colonelul regimentului de linie a urmat primind propunerile, Hector strânse în jurul lui garnizoana castelului, tot în acea sală de jos unde două ore mai târziu fu găsită de către asediatori.

Numără oamenii: erau 21, socotindu-l şi pe Grain-de-Sel.

— Copiii mei, le zise contele, am pus la tocmeală viața şi libertatea voastră şi după două ore veți deschide porțile castelului. Îl cunosc pe colonel, este un om de onoare şi îşi va ține cuvântul dat. Veți fi dar liberi să vă duceți unde veți voi. Cu

toate acestea, dacă trei dintre voi vor să meargă cu mine, mă pot urma.

Nici unul nu ştia cum va ieşi Hector din castel. În afară de Grain-de-Sel, un singur om mai cunoştea secretul lui Main-Hardye: Acesta era bătrânul intendent.

Toți oamenii care îl înconjurau pe Main-Hardye strigară deodată:

— Eu! Eu! Eu!...

Hector surâse.

— Nu pot lua decât trei oameni şi un butoi de praf de puşcă.

Cuvintele acestea le spusese cu surâs mândru, privind pe Grain-de-Sel.

— Ei bine! strigară mai multe voci, să tragem la sorți.

— Fie, răspunse Hector.

Cei douăzeci de luptători îşi scriseră numele pe câte o bucățică de hârtie şi le aruncară într-o pălărie.

Grain-de-Sel scoase pe rând trei numere. Primul era al lui Mathurin, al doilea al lui Pornic, acelaşi Pornic care, adusese biletul lui Hector din partea bătrânului conte şi, în fine, al treilea era al lui Yvon.

Pornic era bătrân, Mathurin şi Yvon erau frați gemeni şi aveau douăzeci de ani.

Dacă ar fi fost ca Hector să aleagă el însuşi, desigur c-ar fi făcut altă alegere.

— Acum, termină contele, dați-mi fiecare mâna şi să ne despărțim. Va veni poate o zi când să pot reintra în plină zi şi cu capul sus la Main-Hardye.

— Copiii mei, zise la rândul său bătrânul intendent, după ce scoase din buzunar o carte de rugăciuni, domnul conte are prea multă încredere în voi pentru ca să vă mai ceară a păstra secretul fugii sale. Eu, însă, am dreptul să vă cer aceasta. Să-mi jurați dar, pe Evanghelie, că mai degrabă veți muri decât să vorbiți ceva.

Douăzeci de voci o acoperiră pe aceea a intendentului.

— Jurăm! strigară toți.

— Sunt sigur că nu se află nici un trădător printre voi. Vă mulțumesc.

Contele îşi puse puşca pe umăr, pistoalele la brâu şi zise celor trei oameni care trebuiau să meargă cu el, precum şi lui Grain-de-Sel:

— Puneți pâine şi brânză în desagii voştri. Avem voie de

merinde pentru trei zile. Dacă inamicul va sta mult aici, atunci Dumnezeu va avea grijă de noi.

— Şi eu voi avea grijă, zise Grain-de-Sel.

Apoi el adăugă:

— Mai luăm şi butoiul cu praf?

— Fără îndoială, zise colonelul. Nu cumva crezi că mă voi lăsa împuşcat?

Atunci, Grain-de-Sel, deşi avea puşca lui, luă două pistoale de pe masă, le examină aprinzătoarele şi le puse la centură.

Pornic, Mathurin şi Yvon îl imitară pe Grain-de-Sel.

Contele deschise uşa de la sală care da într-o curte interioară şi zise:

— Veniți după mine.

Apoi adăugă râzând:

— Dacă vreodată albaştrii de astăzi vor şti pe unde am ieşit, înseamnă că sunt mai abili decât cei de altă dată care, ori de câte ori făceau câte o percheziție, se distrau căutând prin pereți, pe sub scânduri, prin pivnițe şi prin poduri, faimoasa ieşire ce bănuiau că există… Înainte, Grain-de-Sel.

Capitolul IX

Pe sala care ducea din odaia de jos în curte, se afla butoiul cu praf de puşcă care trebuia să arunce castelul în aer, în cazul când asediatorii ar fi refuzat condițiile puse de conte.

Celelalte două butoaie erau în pivnițe.

— Căutați o frânghie solidă, ordonă domnul de Main-Hardye, care se îndreptă către un puț din mijlocul curții.

Exceptându-l pe intendent şi pe Grain-de-Sel, toți ceilalți îl priviră pe conte cu o mare curiozitate. Puțul era adânc şi plin cu apă.

Un lanț cu două găleți servea la scoaterea apei, care nu era tocmai bună pentru băut şi o întrebuințau la spălatul cailor şi al trăsurilor.

Mathurin se aplecă cel dinții după conte pe marginea puțului şi scoase o exclamație de mirare.

— Ah! zise el, nu mai este apă în puț.

Într-adevăr, se vedea fundul puțului.

— Eu l-am secat, zise Grain-de-Sel, nu trebuia să intru? Albaştrii nu-mi dădeau voie să intru pe poartă.

Vendéenii priveau rând pe rând la conte şi la Grain-de-Sel, care surâdeau, şi nici unul nu pricepea cum tânărul țăran a putut veni prin fundul puțului, care cu o oră mai înainte era plin cu apă.

— Eşti vrăjitor, Grain-de-Sel, de poți seca astfel puțurile? întrebă Mathurin.

— Poate, răspunse copilul.

Contele dezlegă una din găleți şi arătă cu degetul o cutie destul de largă ca să încapă în ea un om şi să stea ca într-o luntre.

Din ordinul său fu dezlegată găleata, iar în locul ei fu atârnată acea cutie. Contele îi zise apoi lui Grain-de-Sel:

— Coboară tu primul!

Țăranul sări în cutie.

— Am noroc, căci voi coborî mai uşor decât am suit când a trebuit să mă agăț de frânghie…

Cutia fu coborâtă până în fundul puțului..

Atunci Grain-de-Sel se sculă, sări peste marginile ei şi cei care îl coborâseră îl văzură dispărând ca o fantomă.

Țăranul dispăruse într-o spărtură făcută în peretele puțului, la nivelul fundului, care nu se vedea fiind acoperită cu apă totdeauna.

Cutia fu trasă afară, apoi din nou lăsată.

Conținea butoiaşul cu praf, puştile, desagii celor trei tovarăşi ai lui Hector şi un mic geamantan cu câteva veşminte necesare acestuia din urmă.

Între altele mai erau şi câteva torțe de răşină, care trebuiau să servească, fără îndoială, iluminatul drumului prin subteranul pe unde Grain-de-Sel dispăruse.

Grain-de-Sel luă butoiul, puştile şi celelalte obiecte, apoi dispăru din nou.

Mathurin şi fratele său Yvon fură coborâți unul după altul.

Apoi fu rândul lui Pornic.

În fine. contele strânse mâna celor din urmă soldați ai săi şi la rându-i coborî.

Cinci minute mai târziu, apa umplu la loc puțul şi nu mai rămase nici o urmă din fuga contelui.

Era ceva minunat, nemaipomenit!

Intendentul zise cu cea mai mare linişte:

— Inamicii pot veni acum, domnul conte este scăpat.

*
* *

Minunea care se petrecuse în fața ochilor mirați ai vendéenilor este lesne de explicat.

Puțul din mijlocul curții fusese săpat în Evul Mediu de către un cavaler de Main-Hardye, care luptase în Bocage contra englezilor.

Doi lucrători ce săpau sporind să găsească nivelul apei şi prin urmare să nu mai aibă de făcut decât un şanț lateral, fură foarte mirați, ajungând la oarecare adâncime, să descopere un fel de excavație naturală într-o direcție opusă puțului.

Făcură cunoscut aceasta stăpânului lor. Seniorul de Main-Hardye coborî în puț cu o torță şi, urmat de cei doi lucrători, intră în subteran.

Strâmt şi abia permițând să treacă un om aplecat, excavația se lărgea numaidecât.

Se afla în una din acele grote subterane, care, mai toate comunică cu râurile sau fântânile.

Cavalerul vizită grota al cărei tavan uneori se ridica la fel ca tavanul unei capele, iar prin anume locuri un om abia putea trece culcat şi târându-se pe burtă.

Merse astfel mult timp, urmat de cei doi lucrători, şi după un ceas reuşi să descopere ieşirea acelei grote ciudate.

Era o mică deschidere, de dimensiunea unei vizuini de vulpe, prin care pătrundeau câteva raze de lumină.

Cavalerul puse să se lărgească acea deschidere şi ieşind afară, se regăsi în mijlocul unui boschet des de mărăcini şi ierburi, în pădurea care se întinde între Main-Hardye şi Bellombre.

Apoi se întoarse la castel prin puțul nou săpat.

Chemă încă trei lucrători şi îi puse să jure pe Evanghelie că vor duce cu dânşii în mormânt acel secret.

Sub îndrumarea cavalerului cei cinci lucrători săpară puțul, construind un fel de galerie interioară care era destinată să pună în legătură cu ajutorul unei scări, fundul puțului cu extremitatea subteranei, care avea un nivel superior cu opt picioare. Toate erau făcute în aşa fel, ca venind apa, atât scara cât şi deschiderea erau acoperite şi în imposibilitate de a fi văzute.

Toate acestea erau lucrate cu multă abilitate. Apoi se făcură

două conducte în loc de una: fiecare având un robinet.

Deschizând primul robinet, puțul se umplea. Deschizându-i pe al doilea şi închizându-l pe primul, apa se retrăgea, iar trecerea de la grotă la puț devenea liberă.

Lucrătorii cavalerului păstrară secretul, care se transmise cu mare grijă.

În timpul ultimelor războaie ale Vendéei, în 1792 şi 1798, puțul aduse servicii imense trupelor regaliste, în acea epocă se montase o pompă în locul robinetelor.

Aşadar, contele fugi prin puț, împreună cu cei patru însoțitori ăi săi.

Când porțile fură deschise se căută peste tot, dar nu fu găsit. Pivnițele fură vizitate, zidurile sondate, iar tavanurile dărâmate pe ici pe colo, însă fără nici un rezultat.

Nimeni nu se gândi să se uite în puț.

Surâsul liniştit al intendentului îl asigură de altfel pe tânărul căpitan de husari şi când reveni la Bellombre şi spuse: „Contele a scăpat", avea, convingerea deplină că aceasta era adevărat.

Colonelul puse stăpânire pe castel, trimise o ştafetă la Poitièrs şi aşteptă ordine.

Diane îl aştepta pe Grain-de-Sel.

Era seară şi tânărul țăran încă nu apărea.

Cu toate acestea, pe la orele zece seara, se auzi țipătul unei păsări de noapte. Era Grain-de-Sel.

Diane tresări şi deschise fereastra.

Copilul repetă obişnuitul țipăt şi doamnei baroane i se păru că acel țipăt are o intonație veselă.

Atunci, tânăra femeie avu o violentă emoție.

Un moment se temu că îl va vedea pe conte alături de țăran, însă nu trecu mult şi Grain-de-Sel apăru.

Era singur şi surâdea ca un învingător.

— Scăpat! zise el.

— Vorbeşte încet, murmură Diane, vorbeşte încet, copile, unde este?...

— În grotă... şi Grain-de-Sel povesti toate peripețiile fugii lui Hector.

Contele rămăsese în grotă cu cei trei tovarăşi ai săi. Aprinsese focul şi avea de mâncare pentru trei zile. Hector scrisese pe genunchi, Dianei, următoarea scrisoare:

„Îngerul meu iubit, am luptat până în ultimul moment, însă a

venit timpul când rezistența ar fi fost o nebunie!

Mi-a fost milă de oamenii care mă înconjurau şi m-am gândit la tine… Am capitulat, însă, fii liniştită, inamicii nu mă vor prinde. Dacă fatalitatea va voi să se descopere retragerea mea, nici atunci nu mă vor găsi. Le voi scăpa, căci îi voi îngropa împreună cu mine în dărâmăturile grotei unde am un butoi cu praf de puşcă.

Diane, iubita mea, ora sacrificiului a sunat pentru tine.

Sunt proscris. În Franța nu pot găsi decât moartea şi nu vreau să mor.

În străinătate fără tine, este tot ca o moarte, mă înțelegi?

Gândeşte-te… aştept…

Al tău, Hector."

Citind scrisoarea, Diane înțelese că contele avea dreptate: ora sacrificiului sunase pentru ea.

Sacrificiul era însă uşor, acum când domnul de Morfontaine iertase.

Baroana nu stătu un moment la îndoială. Îşi aruncase un şal pe umeri şi cu scrisoarea în mână coborî la tatăl său…

Generalul părăsise salonul de o jumătate de oră, urând seara bună oaspeților săi.

Diane îl găsi stând la foc, înfăşurat în halat şi citind o veche carte despre agricultură.

La vederea fiicei sale, generalul se sculă mirat, căci nu se aştepta deloc la vizita ei la o oră atât de înaintată.

Diane închise uşa, veni spre general încet şi căzu în genunchi înaintea lui.

— Ce faci? copila mea, strigă domnul de Morfontaine încercând să o ridice.

Diane rămase însă în genunchi.

— Tată, zise ea, nu mă voi ridica de aici decât atunci când mă vei ierta.

— Să te iert! exclamă generalul cu mirare, să te iert? Ce vrei să-ți iert ție, copilul meu, fiica mea, sprijinul şi bucuria bătrâneților mele?

— Tată, am fost neascultătoare.

— Tu?

— Te-am înşelat.

— Tu? Tu?

— Mi-ai dat un soț pe care nu-l alesese inima mea şi l-am

primit pentru că tu mi-l dădeai, tată. I-am fost credincioasă şi m-am silit să-l iubesc.

— Şi de asta spui tu că m-ai înşelat? Ce copilă eşti! exclamă generalul.

— Aşteaptă, tată. După moartea lui, inima mea s-a simțit din nou atrasă către omul pe care îl iubeam şi acel om pe care nu îndrăzneam să-l numesc, căruia îi aparțin, acel om…

Generalul avu atunci un fel de presimțire inexplicabilă.

— Despre cine vorbeşti? întrebă el, cuprins de o emoție violentă. Oricine ar fi te iert, copila mea, şi pentru că îl iubeşti…

— Oh! da, exclamă Diane, ducându-şi mâna la inimă.

— Va fi soțul tău, îți jur, termină bătrânul general.

Diane se sculă şi zise:

— Tată, omul pe care îl iubesc, omul care este deja soțul meu înaintea lui Dumnezeu, omul căruia i-am jurat că într-o zi îi voi purta numele, este un biet proscris, pe care tu îl poți scăpa.

— Numele său? numele său? repetă generalul cu o voce tremurândă şi plină de grijă.

— Este contele Hector de Main-Hardye, adăugă Diane cu hotărâre.

Generalul îşi înăbuşi un strigăt, îşi duse mâna la frunte şi se clătină.

— Dumnezeule!… oare aşa se sfârşesc toate urile care traversează fără încetare secolele?

Diane, cu mâinile împreunate, voi să cadă din nou la picioarele generalului, însă acesta o luă în brațe şi o ținu mult timp strâns la pieptul său.

— Doamnă contesă Main-Hardye, zise el în fine, trebuie să ne gândim la mijlocul de a-l scăpa pe soțul tău.

Două ore mai târziu, Diane scria lui Hector următoarea scrisoare, pe care Grain-de-Sel trebuia să i-o ducă a doua zi:

„Scumpul meu soț.

Oh! pot acum să-ți dau acest nume, căci tatăl meu ştie tot, a iertat şi te va numi fiul său, după cum mi-a zis şi mie: Doamnă contesă de Main-Hardye.

A pregătit deja un plan de fugă pentru noi şi pentru el.

Vreau să fii prudent şi rezonabil, scumpul meu soț; să stai ascuns în „groapa vulpilor” până va veni Grain-de-Sel să te caute. În acea zi să ştii că husarii au părăsit Bellombre şi țara e liberă.

Într-o seară, mâine poate, o lumină va străluci la fereastra mamei Yvonne, pentru tine lumina aceasta va însemna drumul libertății.

Tatăl meu s-a gândit şi a pregătit deja o trăsură de poştă care te va aştepta la marginea pădurii. Vei fi silit, scumpul meu conte, să te deghizezi în valet; însă, ce ne pasă. Vom traversa Bocage într-o noapte, vom ajunge la Rochefort unde se găsesc totdeauna nave engleze gata de plecare.

Adio! scumpul meu soț, sau mai bine, la revedere.

Îngenunchez şi mă rog pentru tine.

Diane."

Grain-de-Sel, în picioare în spatele scaunului Dianei, aşteptă tăcut până ce termină scrisoarea.

Când o închise şi lipi plicul, el o luă.

— Ura! exclamă el. Trăiască domnul conte de Main-Hardye! Trăiască Regele!

Încălecă fereastra, se lăsă să alunece pe vița sălbatică şi dispăru în întuneric.

Capitolul X

Trecură trei zile.

Husarii erau tot la Morfontaine şi în împrejurimi, aşteptând ordine.

Împuşcăturile însă încetaseră. În Bocage insurecția părea stinsă.

Domnul viconte de la Morlière şi verii săi erau foarte îngrijorați.

Nu se mai vorbea de domnul de Main-Hardye, generalul însuşi evita de a-i mai pronunța numele şi baroana de Rupert, deşi tot tăcută şi gravă, nu mai avea acea frunte palidă şi acei ochi încercănați care trădau nopțile nedormite, pline de griji şi dureri.

Să fi fost oare adevărat că Hector ajunsese la coastă; şi apucase să se îmbarce?

Domnul de Morlière începea să se teamă de asta deoarece Grain-de-Sel rămânea liniştit la Bellombre şi se culca devreme.

Ambroise, valetul vândut celor trei veri, petrecuse două nopți albe, culcat în ierburile din parc.

Nici Grain-de-Sel, nici contele nu trecură prin deschizătura din gard şi Ambroise nu făcu altceva decât să ridice dimineața cursa de lupi şi să o ascundă într-un desiş din apropiere.

Vicontele era turbat de necaz.

— Desigur, vere, îi zise cavalerul într-o seară, pe când cei trei pretendenți ai Dianei fumau, plimbându-se pe aleile parcului, trebuie să recunoaştem că afacerea este pierdută.

—- Ei bine! răspunse vicontele, orice ați zice şi unul şi altul, eu susțin că aceasta este numai o afacere amânată.

— Amânată pentru cam prea târziu.

— Poate.

— Cu toate acestea, combinația era frumoasă, murmură baronul de Passe-Croix cu o voce batjocoritoare.

Cei doi veri clătinară din cap neîncrezători, însă, înainte ca vicontele să le răspundă, îl văzură venind spre ei pe Ambroise.

Acesta avea un început de surâs în colțul buzelor.

— Ah! Ah! exclamă vicontele, nu cumva ai ceva ne să-mi spui?

— Cred că da.

— Să vedem.

Zicând aceasta, vicontele îi privi pe cei doi veri ai săi.

— Ştiți, domnilor, că eu sunt şeful şi că, în această calitate, n-am obiceiul să-mi reunesc consiliul de război.

— Foarte bine, te lăsăm, zise cavalerul luând brațul domnului de Passe-Croix şi plecând pe o alee laterală a parcului.

Ambroise şi domnul de la Morlière rămaseră singuri.

— Ei bine! zise vicontele, ce este?

— Grain-de-Sel face preparative de plecare.

— Ah!…

— S-a dus astăzi la grajd şi a îngrijit caii cu o deosebită atenție, ceea ce m-a făcut să mă gândesc că poate vrea să facă o călătorie.

— Asta e tot?

— Oh! nu, zise Ambroise surâzând, ştiu şi ceva mai interesant.

— Să vedem!…

— Am descoperit un loc de unde se poate vedea şi auzi tot ceea ce se petrece la doamna baroană.

— Oh! Oh! murmură domnul de la Morlière, al cărui obraz se lumină, ăsta e un lucru mai serios. Şi care este acel loc?

— Biblioteca! După cum ştii, este despărţită printr-un zid subţire. Domnul cavaler de Passe-Croix a căutat chiar astăzi de dimineaţă nişte cărţi în bibliotecă şi a deranjat nu ştiu ce, astfel că mai adineauri, ducându-mă să caut un volum pentru general, văzui o rază de lumină trecând prin zid. Volumul pe care-l deranjase domnul baron descoperise o gaură prin care m-am grăbit să privesc.

— Şi ce-ai văzut?

— Am văzut-o pe doamna Diane scriind pe o masă mică lângă foc.

Soba este tocmai în faţa crăpăturii pe unde priveam.

— De minune! Şi Diane era tristă sau veselă?

— Avea faţa liniştită şi parcă îi înflorea un surâs pe buze pe măsură ce scria.

— Era singură?

— Da, însă Grain-de-Sel a venit ceva mai târziu în vârful picioarelor.

— Ah! Ah!…

— Doamna Diane a ridicat capul şi i-a zis încet: „Peste o oră.” După care Grain-de-Sel a plecat.

Atunci, termină Ambroise, m-am strecurat uşor din bibliotecă în coridor şi l-am văzut pe Grain-de-Sel coborând spre grajd. Ca din întâmplare am apărut în faţa lui.

— Tot ca din întâmplare, zise vicontele, trebuia să te reîntorci la bibliotecă.

— Oh! am destul timp, domnule. Doamna Diane i-a spus lui Grain-de-Sel că peste o oră.

— Asta este tot ce ai să-mi spui?

— Ah! răspunse Ambroise, uitam să vă spun că generalul a fost preocupat toată ziua.

— Am băgat şi eu de seamă.

— L-a trimis astă-seară pe valetul său, Filip, la Poitièrs.

— Ştii pentru ce?

— Nu. Filip este foarte discret, în zadar am încercat să-l fac să vorbească.

Pe când Ambroise îi dădea aceste informaţii, vicontele de la Morlière îşi zicea:

„Încep să ajung la părerea verilor mei: Main-Hardye trebuie să fie în afară de orice pericol, căci altfel Diane n-ar fi atât de surâzătoare.”

După ce făcu în mintea sa aceasta reflecţie, îi zise tare

valetului:

— Cu siguranță că omul nostru a plecat. Trebuie să fie acum departe.

— Asta nu este sigur, domnule.

— Pentru ce nu este sigur? Ştii tu ceva?

— Oh! Dumnezeule! nu ştiu nimic… însă îmi pun capul dacă nu este ascuns undeva în pădure şi dacă generalul nu se ocupă acum de mijloacele accesare pentru a-l ajuta să plece. Mă duc din nou în bibliotecă. Dumneata, domnule, ar trebui să-l supraveghezi puțin pe Grain-de-Sel.

Domnul de la Morlière şi Ambroise veniră împreună până la scară, unde se despărțiră.

Ambroise se întoarse în bibliotecă şi tresări la intrare.

Un zgomot de voci, nedesluşit, trecea prin crăpătura din perete şi valetul, care avea auzul foarte fin, recunoscu vocea generalului.

Se apropie, lipi ochiul de crăpătură şi într-adevăr îl văzu pe domnul de Morfontaine stând lângă fiica sa şi ținându-i ambele mâini într-ale sale.

Ambroise nu se mulțumi numai să vadă. El ascultă întreaga conversație dintre general şi Diane.

*
* *

Generalul venise abia de câteva momente. Intrase în vârful picioarelor şi, văzând că fiica sa scrie, se aşezase lângă ea fără să zică o vorbă.

Diane ridică privirea şi-i surâse.

— Sunt la dispoziția dumitale, tată.

— Scrisoarea este pentru el, nu este aşa?

— Da, tată.

— Îi spui proiectul meu?

— Oh! desigur, şi-l rog să nu iasă din ascunzătoare, să nu se mişte, să aştepte până poimâine. Totul este pregătit pentru poimâine, nu-i aşa?

— Poimâine pleacă husarii. Seara, după ce se va întuneca bine, Filip ne va aştepta cu trăsura de poştă la marginea pădurii.

— Oh! tată, murmură Diane, eşti nobil şi bun.

— Te iubesc, copila mea şi am sfârşit prin a iubi pe omul

căruia i-ai dat inima.

— Ah! nu-l cunoşti tată, este demn de iubirea ta... ai să vezi...

— Să ne silim mai întâi să-l scăpăm. Husarii, după cum ți-am spus, pleacă poimâine seară. Îndată ce vor fi pe drum se va aprinde o lampă în camera Yvonnei. Acesta va fi semnalul.

Diane îşi aruncă braţele în jurul gâtului tatălui său şi-l acoperi de sărutări.

Generalul îi înfăţişă atunci, în toate amănuntele, planul fugii.

Apoi se întoarse către Grain-de-Sel şi-i zise:

— Fugi şi mă aşteaptă în bucătărie! Trebuie să ne ferim de toată lumea acum.

Capitolul XI

Generalul, doamna Diane şi Grain-de-Sel vorbeau între ei cu voce înceată şi fără să bănuiască nimic despre spărtura din zid, dezvăluiră lui Ambroise locul de retragere al contelui de Main-Hardye.

Grain-de-Sel coborî la bucătărie.

Bătrâna lui mamă era lângă foc, iar servitorii stăteau împrejurul unei mese rotunde.

— Ei, Grain-de-Sel, zise valetul Ambroise, ai un aer cam trist astăzi.

— Pentru ce aş fi trist? întrebă micul vendéean.

— Ştiu eu?... Totuşi ai un aer trist de câtva timp.

— Aşa sunt eu, ori de câte ori mi-e foame, replică Grain-de-Sel şi se aşează la masă în locul lui obişnuit.

— Mamă, zise el, întorcându-se către doica Dianei, nu mănânci?

— Am mâncat, dragul meu copil!

— Aşa curând?...

— Şi te sfătuiesc să faci şi tu la fel şi să te duci la culcare, căci mâine trebuie să te scoli de dimineaţă.

— Pentru ce, mamă?

— Pentru că trebuie să te duci la Poitièrs să dai o scrisoare domnului marchiz.

— Ah! zise Grain-de-Sel mirat, trebuie să mă duc la Poitièrs?

— Da, copilul meu.

— Bine, mă voi duce.

Grain-de-Sel luă un cuțit şi îşi tăie o bucată de carne fiartă.

Era la jumătatea mesei, când o persoană, pe a cărui prezență nimeni nu contase, se arătă în pragul uşii.

Era generalul, marchizul, stăpânul, cum de obicei îi ziceau oamenii de la Bellombre.

La vederea sa servitorii se sculară cu respect şi-şi descoperiră capul.

— Copiii mei, zise el, afară este un timp îngrozitor cu toate acestea unul din voi trebuie să încalece pentru a face o cursă.

— Acela voi fi eu, dacă domnul marchiz îmi dă voie, zise Grain-de-Sel.

— Tu, micule!…

— Mie îmi place vântul şi ploaia.

Generalul începu să surâdă.

— Unde trebuie să mă duc? întrebă copilul.

— La Bellefontaine…

— La preot?…

— Da, zise generalul, care avea o scrisoare în mână, care o dădu țăranului.

Grain-de-Sel schimbă o privire misterioasă cu generalul, luă scrisoarea, o puse în buzunar şi se sculă.

— Pune şaua pe calul meu roib, zise generalul. Vei ajunge la Bellefontaine în douăzeci de minute. Dacă ploaia continuă, preotul te va opri să dormi acolo.

— Aşadar, nu trebuie să vă aduc nici un răspuns? întrebă tânărul.

— Nu; după cele ce-i scriu, preotul va şti ce trebuie facă.

Generalul părăsi bucătăria şi urcă în salon.

Grain-de-Sel murmură:

— Ce bine ar fi lângă foc acum? Ce zici, mamă?

— Ar fi putut lăsa să se ducă pe un altul, răspunse bătrâna Yvonne cu un ton supărat.

— Nicidecum, zise Grain-de-Sel.

— Şi pentru ce aceasta? întrebă Ambroise cu un aer prostesc.

— Pentru că generalul m-a supranumit Grain-de-Sel neobositul.

— Şi vrei să meriți acest nume?

— Desigur, parizianule.

Astfel îi ziceau lui Ambroise toți cei de la Bellombre, pentru că era singurul dintre ei care nu se născuse în ținut.

— Ai mult amor propriu, Grain-de-Sel, zise Ambroise care la rându-i se sculă şi adăugă:

— Bună-seara la toată lumea, mă duc să mă culc.

Ambroise şi Grain-de-Sel ieşiră din bucătărie împreună.

Cel dintâi se făcu că urcă scara de serviciu ce ducea la etajul de sus, pe când micul vendéean coborî la grajd.

Ajuns însă la etajul întâi, străbătu sala de mese, unde nu mai era nimeni şi ajunse pe terasa castelului.

De aici, Ambroise coborî în grădină şi, cu tot întunericul, găsi drumul printre boschete.

După boschete era cursa de lupi pe care o întindea în zadar în fiecare seară.

Lângă cursă era o puşcă, pe care Ambroise o puse pe umăr şi un baston gros şi noduros pe care-l luă cu el. Apoi, înarmat cu aceste trei obiecte, ieşi din parc. Umbra unui om se desena în noaptea neagră.

— Ambroise! zise o voce.

— Domnule viconte…

— Tu eşti?…

— Da. domnule.

— Eşti gata?

— Grain-de-Sel pleacă chiar acum. Totuşi voi avea timp să-l întrec.

— Crezi?

— Sunt sigur.

— Bine, atunci pleacă.

— Domnul viconte nu va uita lumina?

— Sigur că nu.

Ambroise plecă alergând pe sub arborii parcului şi dispăru.

*
* *

În timpul acesta, Grain-de-Sel intră în grajd, puse şaua pe Roland şi se aruncă pe el.

În momentul când ieşea din curte, se întoarse în şa şi ridică ochii către castel.

— Oh! scumpă stăpână! murmură copilul cu entuziasmul şi devotamentul inimilor curate şi iubitoare.

Grain-de-Sel porni în galop şi apucă pe drumul ce duce la Bellefontaine, dar când ajunse suficient de departe ca să nu mai

fie văzut şi când turnurile de la Bellombre dispărură din ochii lui, coti brusc la stânga şi o apucă pe un drum aproape părăsit.

Acest drum conducea direct spre pădurile cele mari, în spatele cărora se afla castelul de Main-Hardye.

Micul vendéean intră în desişul pădurii, ajunse la un luminiş, descăleca şi legă calul de o rădăcină.

Noaptea era întunecoasă, vântul încetase, însă ploaia cădea mereu printre crengile pomilor dezgolite de frunze.

Grain-de-Sel avea în buzunarul vestei scrisoarea Dianei către Hector.

Totdeauna prudent şi prevăzător, copilul privi în jurul său, se culcă şi-şi lipi urechea pe pământ. Nu se auzea nici un zgomot.

— Haidem! murmură el surâzând, nici astăzi n-am fost urmărit, prin urmare nu vor descoperi nici acum ascunzătoarea domnului Hector.

Încărcă puşca, o puse pe umăr şi îşi continuă drumul pe jos, strecurându-se printre crengi şi ierburi cu uşurința unei pisici.

— Cine-i acolo? explodă deodată o voce în spatele lui.

Grain-de-Sel tresări, se întoarse şi puse mâna pe puşcă. Însă în locul acela pădurea era atât de deasă şi noaptea atât de neagră, încât nu văzu nimic.

— Cine-i acolo? întrebă la rândul său.

Nimeni nu răspunse.

Atunci Grain-de-Sel voi să se înapoieze din drum, de frica vreunui duşman care poate îl urmărise. Făcu doi paşi şi repetă.

— Cine a vorbit?…

Deodată copilul se pomeni cu o lovitură puternică în cap, scoase un strigăt înăbuşit şi căzu ca lovit de trăsnet.

Atunci, un om care sta ascuns după trunchiul unui arbore înaintă spre Grain-de-Sel cu bastonul în mână.

Grain-de-Sel era tot leşinat.

Omul nostru nu-şi pierdu timpul să vadă dacă țăranul este mort sau leşinat.

Îi desfăcu la iuțeală vesta şi scoase scrisoarea Dianei.

Omul care-l lovise pe Grain-de-Sel cu o lovitură de baston şi-i furase scrisoarea, nu era altul decât Ambroise.

Valetul defunctului baron Rupert, după ce întră în stăpânirea scrisorii, îl luă în brațe pe micul vendéean şi-l aruncă într-un desiş. Lovitura de baston îi plesnise pielea capului şi un val de sânge acoperise fața copilului.

„E mort”, cugetă Ambroise.

După aceasta se repezi printre arbori către Grota vulpilor, al cărei drum îl cunoştea acum la perfecţie.

Ambroise îl însoţise adesea pe general la vânătoare. De douăzeci de ori trecuse pe lângă gura acelei vaste subterane care comunica cu castelul de Main-Hardye.

El însă îşi închipuise că acea subterană este numai o spărtură fără importanţă, o simplă groapă de vulpi.

Ambroise depărta ierburile care ascundeau intrarea, apoi se culcă cu pântecele la pământ, îşi puse mâinile la gură şi scoase acel ţipăt de pasăre nocturnă, întocmai ca şi Grain-de-Sel.

Trecu un minut, timp în care nimic nu tulbură liniştea ce domnea în jurul trădătorului.

Grota era întunecoasă şi Ambroise nu era omul care să se aventureze într-un loc nesigur.

Întunericul avea pentru el misterul necunoscutului.

Repetă ţipătul pentru a doua oară.

Apoi aşteptă.

— Pe Dumnezeul meu! murmură el, de vreme ce contele nu răspunde, desigur că Grain-de-Sel are obiceiul să repete ţipătul de trei ori la rând.

Zicându-şi aceasta el strigă pentru a treia oară.

Fluieratul atât de cunoscut oamenilor din Bocage se auzi numaidecât.

— Ah! Ah! murmură Ambroise, fiara sălbatică a muşcat.

Se sculă şi aşteptă.

Puţin câte puţin, un zgomot creştea în subterană. Mai întâi neînţeles, apoi din ce în ce mai distinct. Zgomotul se apropia pe nesimţite.

Zgomotul era produs de paşii unui om ce călca pe fundul acoperit de pietriş al grotei. Deodată, încetă şi se auzi un fluierat. Ambroise repetă ţipătul obişnuit.

„Iată-l”, cugetă el.

Într-adevăr, o voce groasă şi schimbată întrebă din adâncimea grotei:

— Tu eşti, Grain-de-Sel?

— Nu, răspunse valetul, sunt eu, Ambroise, cameristul doamnei baroane.

— Înapoi atunci! strigă vocea.

Apoi, Ambroise, care se depărtase cu prudenţă, văzu apărând la gura subteranei un om care se ridică ţinând câte un pistol în fiecare mână.

— Înapoi! repetă contele, căci el era, înapoi!

Ambroise se dădu un pas îndărăt.

— Domnule conte, zise el, vă aduc o scrisoare de la doamna Diane.

Contele, care se obişnuise cu întunericul aruncă o privire în jurul său şi se asigură că Ambroise era singur.

— Ah! domnule conte, zise Ambroise, trebuia să mă cunoaşteți după voce.

— Într-adevăr, răspunse contele... şi zici că-mi aduci o scrisoare de la doamna Diane?

— Da, domnule conte.

— Pentru ce n-a venit Grain-de-Sel?

— Pentru că l-au prins.

— Ce spui? zise contele.

— Domnule Hector, reluă Ambroise, aruncând puşca jos, la doi paşi înaintea lui, aceasta este singura armă ce o posed.

— Dă-mi scrisoarea...

— Poftiți, repetă Ambroise.

— Înaintează, zise contele.

Domnul de Main-Hardye, care ținea mereu pistolul la înălțimea frunții valetului, luă scrisoarea.

Noaptea era prea întunecoasă pentru a se putea citi.

Contele întrebă din nou:

— Pentru ce n-a venit Grain-de-Sel?

— Pentru că, răspunse Ambroise, l-au prins Albaştrii! şi l-au luat cu ei ca să le servească de călăuză.

— Cum aşa?

— Husarii au plecat de un ceas de la Bellombre.

Paşii se auziră din nou şi atât de desluşit încât Ambroise avu o bătaie de inimă.

— Ah! zise contele respirând uşurat.

— Grain-de-Sel era pe drum şi vă aducea această scrisoare.

— Bine! Şi apoi? întrebă contele bănuitor.

— Husarii credeau că vor pleca tocmai mâine, însă a venit un ordin urgent de la Poitièrs. S-a ordonat punerea şeilor şi după o jumătate de oră au plecat. Pe când colonelul ieşea din Bellombre, l-a întâlnit pe Grain-de-Sel. Copilul era călare şi vă aducea scrisoarea. „Unde te duci?” l-a întrebat colonelul. „M-a trimis domnul marchiz, răspunse Grain-de-Sel, să duc o scrisoare preotului din Bellefontaine.” Căpitanul Aubin, ştiți domnule conte, căpitanul Aubin...

— Amicul meu, întrerupse contele.

— Căpitanul i-a zis: „Pentru că te duci la Bellefontaine, care este pe drumul spre Poitièrs, poți să ne serveşti de călăuză, căci cerul este întunecat…” „Oh! cu plăcere, domnule căpitan.” Eu mă aflam la trei paşi depărtare, privând defilarea escadroanelor. Grain-de-Sel se întoarse spre mine. Atunci m-am apropiat şi cum era destul de întuneric, a putut să-mi strecoare scrisoarea în mână şi să-mi şoptească la ureche: „La Grota vulpilor… contele… trei țipete de pasăre de noapte”, apoi plecă. Am început să alerg prin pădure şi iată-mă ajuns.

Ambroise povesti toate acestea cu atâta bună credință şi cu un aer atât de nevinovat, încât orice bănuială pieri din mintea contelui.

— Ai fitilul de aprins al lui Grain-de-Sel?

— Nu, domnule conte.

Hector mai ezită un moment, dar se decise şi îi zise lui Ambroise:

— Când doamna Diane i-a dat această scrisoarea lui Grain-de-Sel, husarii erau decişi să plece?

— Nu.

— Prin urmare nu ştia…

— Nu.

— Şi nu mai este nici un soldat la Bellombre?

— Nici unul.

Contele mai stătu o clipă la îndoială.

— Domnule conte, zise Ambroise, care în acel moment avu o îndrăzneală sublimă, dacă-mi permiteți să vă dau un sfat…

— Vorbeşte.

— Să aşteptați până mâine…

— Nu, răspunse contele, care începu să creadă în sinceritatea valetului, a trecut prea mult de când nu am văzut-o.

— Cu toate acestea, domnule conte…

— Nu, trebuie să merg la Bellombre, răspunse Hector cu hotărâre. Vreau să o văd!

„Atunci este al meu!” murmură valetul pentru sine, cu o bucurie drăcească.

Capitolul XII

— Ia-ți puşca şi mergi înaintea mea, zise contele.

Ambroise îşi puse puşca pe umăr şi plecă înaintea contelui.

Hector ținea mereu pistoalele în mână, însă neîncrederea lui dispăruse.

La urma urmei, Ambroise nu era decât valetul defunctului baron Rupert; prin urmare, trebuia să fie devotat Dianei.

Pe lângă aceasta, Hector o iubea atât de mult pe Diane, încât numai datorită rugăciunilor fierbinți ale tinerei femei şi devotamentului lui Grain-de-Sel nu venise la Bellombre când husarii se aflau acolo.

Dar acum, când ei părăsiseră cantonamentul, când țara era liberă, Hector simțea că-i bate inima cu prea multă tărie ca să mai poată aştepta până a doua zi. Voia să o vadă pe scumpa lui Diane!...

Ambroise mergea cu pas uşor printre crăci şi arbori.

De altfel, ploaia încetase, vântul de asemenea şi luna începuse să iasă de sub nori.

În douăzeci de minute contele şi conducătorul său improvizat trecură peste mărăcinişul şi ierburile ce înconjurau Grota vulpilor şi astfel putură merge mai liberi şi mai uşor prin pădure.

Hector era atât de nerăbdător să o vadă pe Diane, încât se apucă să vorbească de ea.

— Ce s-a petrecut la Bellombre? îl întrebă el pe valet.

— Nu ştiu, domnule conte, dar mi se pare că generalul este cu totul schimbat.

— Cum?

— Altădată generalul devenea palid de mânie când se vorbea de dumneavoastră.

— Şi... astăzi?

— Astăzi vorbeşte ca şi cum ați fi deja soțul doamnei Diane.

Contele surâse.

— Şi, urmă valetul, ieri m-a trimis la Poitièrs.

— Pentru ce?

— Ca să spun lui Harlet să fie gata cu trăsura lui de poştă...

Contele asculta confidențele lui Ambroise cu un interes din ce în ce mai mare.

— Mi se pare, urmă Ambroise, că generalul vrea să facă o călătorie. Astăzi de dimineață, generalul şi doamna Diane se plimbau prin parc. Ploaia încetase. Eu eram sub arborele cel mare care este în fața scării şi citeam „Gazeta Franței”.

Generalul şi doamna Diane trecură pe lângă mine.

— Şi te-au văzut?

— Nu, domnule conte. Vorbeau cu jumătate de voce.

— Şi ai auzit ce vorbeau?

— Da, domnule conte.

— Ce spuneau?

— „Copila mea, zicea domnul general, dacă husarii pleacă mâine, după cum s-au hotărât, mica mea combinaţie va fi foarte bună.” „Şi ce plan ai, tată?” „Trăsura de poştă va aştepta mâine, către miezul nopţii în pădurea Fourchu şi vom avea timp să facem cincisprezece sau douăzeci de leghe înainte de a se lumina. Vom ajunge la Rochefort cu câteva ore înainte de plecarea acelei nave englezeşti despre care ţi-am vorbit.” „Dar dacă îl vor recunoaşte pe Hector?” zise doamna Diane. Generalul începu să râdă. „Este imposibil, şi asta din două motive: mai întâi, nimeni nu va bănui, la treizeci de leghe în împrejurimi, că un Main-Hardye călătoreşte în trăsura unui Morfontaine.” „Şi al doilea? întrebă doamna Diane.” „Al doilea, copila mea, este că favoriţii roşii şi livreaua de lacheu cu care va fi deghizat soţul tău, vor fi cel mai bun paşaport.”

Se vede bine din cele spuse de valet că ascultase cu multă atenţie convorbirea dintre general şi fiica sa, prin crăpătura din peretele bibliotecii.

— Altceva n-ai mai auzit?

— Nu am mai auzit nimic pentru că s-au depărtat.

— Doamna Diane era tristă?

— Din contră, era foarte veselă.

— Scumpă Diane! murmură Hector.

— Şi ofiţerii, care îl iubesc toţi pe domnul conte, erau de asemenea foarte bine dispuşi.

— Adevărat?

— Ah! desigur; eu servesc la masă, zise cu prefăcută naivitate perfidul valet şi am auzit pe domnul căpitan Aubin zicând vesel: „Hotărât lucru, cred că la ora aceasta Main-Hardye e în afară de orice primejdie.” „Foarte probabil, a adăugat generalul.” „Pe legea mea! a spus şi bătrânul colonel, un dezertor de felul acesta nu este dezonorat şi el va putea să aştepte cu răbdare, în Anglia, amnistia.” „Apoi, zise căpitanul Aubin, se va reîntoarce foarte liniştit în Vendéea şi dacă a lăsat undeva vreo femeie pe care o iubeşte...” „O va lua de soţie, adăugă generalul surâzând.”

Pe când mizerabilul valet reînvia în inima contelui atâtea speranțe, Hector ajunse la marginea pădurii şi fu foarte surprins când auzi un zgomot la sol.

— Ce-i asta? zise el, examinând prudent aprinzătoarele pistoalelor.

— Trebuie să fie un cal, zise Ambroise cu un aer mirat şi arătă cu degetul, sub arbori, o umbră neagră ce se mişca.

— Un cal? exclamă contele.

— Calul lui Grain-de-Sel. Desigur că ştrengarul s-a dus la Bellefontaine, zise Ambroise, apoi s-a întors şi pe când noi părăseam grota, el s-a îndreptat într-acolo.

Contele duse două degete la gură şi scoase un fluierat, sperând că-i va răspunde Grain-de-Sel.

Însă țăranul nu răspunse.

O bănuială trecu prin mintea lui Hector.

„Cine ştie, îşi zise el, dacă nu mă trădează acest om?”

Însă după ce făcu această reflecție, se văzu silit să se întrebe:

„Dar pentru ce? Ce interes ar avea să mă trădeze?”

Acest interes contele nu l-ar fi putut ghici decât dacă s-ar fi gândit la amorul interesat cu care cei trei nepoți ai generalului o înconjurau pe frumoasa lor vară.

Pe lângă aceasta, acum era prea târziu şi nici nu mai avea dreptul să stea la îndoială. Printre arbori se zăreau deja luminile de la Bellombre.

Apoi, adresându-se lui Ambroise, zise:

— Dezleagă calul acela şi i-al de frâu; o să-mi fie necesar la întoarcere. Grain-de-Sel are să ghicească că l-am luat eu.

Ambroise se supuse, iar contele se repezi afară din pădure şi intră în parc.

Înainte de a ajunge la spărtura prin care trecea de obicei, Hector se întoarse:

— Husarii au plecat, zise el, însă se poate să fi rămas prin împrejurimi vreunul întârziat.

— Oh! nu te teme, domnule conte.

— În orice caz, stai la pândă.

— Să vă aştept aici?

— Da.

— Contele îşi urmă drumul cu ochii la lumina ce strălucea după perdelele Dianei.

Ca de obicei, vru să treacă prin deschiderea de la gardul parcului.

În acelaşi timp, Ambroise auzi un strigăt de durere, apoi o exclamație de mânie.

Contele îşi prinsese ambele picioare în dinții de oțel ai cursei de lupi.

Numaidecât perfidul valet, trase în aer două focuri de puşcă.

Apoi sări pe cal şi lovindu-l cu putere în pântec, porni în galop.

109

— Acum, zise el, mă duc la Poitièrs ca să dau de ştire Consiliului de război.

*

* *

Ambroise, după cum ştim, îl minţise pe contele de Main-Hardye.

Husarii nu plecaseră din Bellombre. Castelul, afară de colonel şi căpitanul Aubin, mai adăpostea treizeci de soldați şi patru subofițeri.

Un post era stabilit într-un pavilion din parc şi acest post era comandat de căpitanul Aubin.

Pavilionul era la o sută de metri de gaura din gard, unde nenorocitul conte se prinsese ca o fiară sălbatică.

La cele două focuri care izbucniră în urma lui, Hector ripostă la întâmplare, descărcându-şi pistoalele.

Aceste patru detunături puseseră postul în mişcare. Husarii se repeziră afară din pavilion şi începură să fugă în direcția de unde se auziră ultimele două împuşcături şi, cum luna ieşise din nori, căpitanul Aubin zări un om care se zbătea şi căuta în zadar să fugă.

În acelaşi timp, ferestrele castelului se deschiseră. Locuitorii lui, alarmați de detunături, se repezeau afară.

Deodată, căpitanul Aubin scoase un strigăt teribil, un strigăt de mirare şi de durere. Îl recunoscuse pe omul care se zbătea în cursa de lupi, pe prietenul său intim, Hector de Main-Hardye.

Căpitanul nu era singur, doisprezece husari ieşiseră o dată cu el, astfel că-i era imposibil să dea drumul lui Hector.

Hector avea picioarele prinse în cursă şi cu toată puterea lui herculeană nu reuşise să desfacă brațele cursei pentru a se elibera.

Husarii îl recunoscuseră pe vechiul lor comandant şi, pe

când Charles Aubin, împietrit de groază, nici nu se mai gândea să dea vreun ordin, patru soldați deschiseră cele două lame ale cursei.

Hector fu astfel eliberat din strânsoare, însă se găsea în mijlocul a nouă oameni ce aveau ordinul să-l aresteze oriunde l-ar găsi…

— Ah! Nenorocitule, bâlbâi căpitanul, pentru ce ai venit?

— Am fost trădat.

— De cine?

— De Ambroise, valetul de cameră al Dianei, răspunse contele zdrobit.

— Domnule căpitan, strigă unul din husari, suntem aici opt oameni, însă toți vom fi muți, trebuie să dăm drumul comandantului.

— Nenorociților! strigă Hector la rândul său, vreți să fiți împuşcați? Amice, zise el adresându-se căpitanului, fă-ți datoria.

Căpitanul se clătină ca un om beat, privi, pe rând, cursa a cărei prezență nu şi-o explica deloc şi pe Hector, care deja îşi recăpătase sângele rece şi surâdea cu resemnare.

Oamenii din castel alergau din toate părțile.

Generalul era înainte, doi dintre nepoții săi, domnul de Passe-Croix şi cavalerul de Morfontaine erau cu dânsul.

Mai mulți servitori îi urmau cu torțele în mână.

Pe o altă alee, Hector îl văzu apărând pe bătrânul colonel cu zece husari, astfel că tânărul ofițer se văzu deodată înconjurat de vreo treizeci de persoane. Toți scoaseră câte o exclamație de milă şi de groază.

— Dumnezeule! exclamă generalul, cine a aşezat această cursă de lupi?

Zicând aceasta, aruncă o privire aspră persoanelor din jurul său.

Nepoții săi, însă, rămaseră nepăsători. Cât despre servitori, nici unul nu se tulbură, fiind toți nevinovați.

— Generale, zise domnul de Main-Hardye, ştiu bine că am fost trădat de unul din oamenii voştri.

— Numele lui! strigă generalul cu mânie.

— Ambroise…

— Valetul de cameră al Dianei?

— Da. M-a atras aici, spunându-mi că doamna Diane mă aşteaptă şi că husarii au plecat.

— Infamie! strigă baronul de Passe-Croix cu un accent atât de nevinovat, încât nici unul din cei de față nu putea bănui, un moment măcar, că ar fi fost şi el amestecat în această trădare.

Numai contele singur îşi găsi liniştea în mijlocul acelei fierberi groaznice.

Deodată însă se auzi un țipăt pătrunzător şi o femeie, îmbrăcată pe jumătate, se repezi în mijlocul grupului care îl înconjura pe conte.

Era Diane.

La zgomotul focurilor de armă fusese cuprinsă de o presimțire teribilă şi îmbrăcată numai în cămaşa de noapte alergă să se arunce de gâtul contelui, nemaiavând tăria să-şi ascundă amorul.

— Ah! nenorocitule! nenorocitule! repeta ea în delir.

Generalul era consternat, ofițerii plecaseră capul…

Diane îl luase în brațe pe Hector şi-l acoperea cu sărutări.

Deodată brațele i se înmuiară, încetă de a-l mai strânge pe Hector la piept şi întorcându-se către bătrânul colonel îi luă mâinile în ale sale:

— Oh! prietene, zise ea, ai milă de mine…

Vorbea cu o voce plină de sughițuri, cu obrazul inundat de lacrimi şi, fără să-şi dea seama, duse la buze mâna colonelului.

— Ah! murmură ea, în numele cerului, în numele prieteniei ce ai pentru tatăl meu… scapă-l!…

— Doamnă, zise colonelul, pe fața căruia se prelinse o lacrimă, sunt soldat şi trebuie să-mi fac datoria… L-am rugat, pe Dumnezeu şi i-am cerut să facă astfel ca domnul de Main-Hardye să nu cadă în mâinile mele. Dumnezeu n-a voit să mă asculte… Domnul de Main-Hardye este prizonierul meu.

— Biată Diane! murmură Hector a cărei linişte dispăruse la vederea tinerei femei…

Colonelul se apropie de el şi, cu un ton care îi ascundea rău emoția, îi zise:

— Domnule, pentru că acum eşti prizonier de război, trebuie să ne urmezi la castel.

— Colonele, zise brusc generalul, vrei să-mi faci o favoare?

— Vorbeşte, domnule general.

— Aş vrea ca domnul de Main-Hardye să nu fie dus castel, şi aceasta din cauza Dianei… mă înțelegi?

— Unde să-l ducem atunci?

Generalul întinse mâna şi arătă spre un pavilion ascuns în

desimea parcului.

— Fie, zise colonelul.

Domnul de Morfontaine şi generalul schimbară o privire misterioasă…

Capitolul XIII

Pavilionul ce-l destinaseră ca închisoare lui Hector se compunea dintr-o cameră mică jos şi o alta de aceea mărime la etaj.

Camerele erau legate printr-o scară de lemn.

Cea de jos era un fel de seră în care se puneau iarna plantele şi arbuştii ce nu puteau rezista frigului, iar cea de sus era un salon de vară.

În acest salon doamna baroană de Rupert avea obiceiul să vină din când în când pentru a citi, lucra sau cânta.

— Bietul meu amic, zise căpitanul Aubin, pentru că acum sunt paznicul tău, lasă-mă cel puțin să îți îndulcesc puțin zilele de captivitate.

Hector îl privi cu atenție.

— Vei fi singur aici, cu un singur servitor din castel. Se va închide uşa şi voi pune santinele în jurul pavilionului.

— Oh! Dumnezeule, zise contele, dar n-am deloc intenția să evadez. Îți dau cuvântul…

— Nu-l primesc.

— Cum?

— Nu-l primesc, repetă căpitanul cu brutalitate.

— De ce?

— Nu ştiu, însă te rog să rămâi prizonierul meu în condițiile obişnuite.

Zicând acestea, căpitanul se depărtă fără a mai asculta ce îi spunea Hector.

Acesta privi în jurul său, făcu inspecția sălii de jos şi, în fine, urcă scările ce duceau la etaj.

Acolo se lăsă să cadă pe un scaun, trist şi gânditor.

— De ce oare, se întrebă el, Aubin nu vrea să mă aibă prizonier pe cuvânt de onoare?

Întrebarea aceasta îl făcu să uite pentru un moment poziția critică în care se afla, însă teribila realitate nu întârzie să revină. Hector era militar şi ştia ce soartă îl aştepta!

Mai întâi era cazul clasic de dezertare, iar codul de justiție militară pedepseşte cu moartea această faptă; apoi îndărătnicia cu care luptase contra noului regim făcea să-i piară orice speranță de grațiere.

Hector avusese totdeauna un mare dispreț pentru moarte şi fără îndoială o înfruntase prea de multe ori pe câmpul de luptă pentru a se mai teme. Însă o iubea pe Diane, care ar fi murit de durere pierzându-l, care simțise tresărind în pântece fructul amorului lor. Pe Diane, cea atât de mult timp separată de el, de ura dintre familiile lor şi care acum putea să-i fie soție.

Hector rămase mult timp pe scaun, cu capul în mâini, cu ochii roşii şi uscați, ca loviți de trăsnet.

În cele din urmă se sculă, deschise o fereastră şi trase în piept aerul curat al dimineții.

Ziua înainta. Se zăreau printre arbori zidurile albe ale castelului. Hector căuta cu ochii fereastra Dianei. Lampa ardea încă, deşi era lumină.

Diane veghea.

Hector simți cum îi bate inima şi simți o mare dorită de viață şi libertate.

Căpitanul Aubin pusese două plantoane la singura uşă pavilionului şi câte unul sub fiecare fereastră.

— Domnule comandant, să nu faci cumva vreo prostie!

Hector tresări, căci o recunoscu pe fosta sa ordonanță.

— Ah! zise el, tu eşti Patand?

— Da, domnule comandant.

— Despre ce prostii vorbeşti?

— Vreau să spun că nu trebuie să încerci să sari pe fereastră.

— De ce?

— Pentru că avem ordin de la colonel să tragem asupra dumitale dacă vei încerca să evadezi.

— Foarte bine, nu voi sări.

Patand urmă:

— Să ştii, domnule comandant, că vei sta aici prizonier cel puțin patru-cinci zile.

— Ah! crezi?…

— Sigur! colonelul…

— Ce zicea colonelul?

— Vorbea mai adineauri cu generalul şi-i zicea: „Am primit ordin să mă reîntorc la Poitièrs. Peste o oră voi suna încălecarea

însă nu vreau să mă însărcinez cu nenorocitul nostru prizonier şi de aceea îl voi lăsa aici până la noi ordine, sub paza căpitanului Aubin şi a unui pluton de zece oameni.”

— Ah! zise Hector, husarii pleacă?

— Da, domnule comandant.

— Pleci şi tu?

— Nu, eu rămân, zise el şi adăugă trist: n-avem noroc, domnule comandant, trebuie ca noi, care te iubim atât de mult, să te păzim pentru consiliul de război…

Hector avu un surâs dureros, îl salută pe Patand cu un gest amical, părăsi fereastra şi se aşeză la o masă ce se afla în mijlocul pavilionului.

— Este clar că, dacă colonelul a dat ordin să mă împuşte, nu are intenția să mă lase să evadez. De altfel, îl cunosc… este sclavul datoriei. Cu toate acestea…

Hector începu să viseze.

— Pentru ce oare Charles Aubin, căruia voiam să-i dau cuvântul de onoare că nu voi fugi a refuzat atât de brusc să-l primească?

Hector nu putea să-şi explice ce legătură există între ordinul colonelului şi între refuzul lui Aubin de a-i primi cuvântul că nu va fugi.

Se sculă şi se duse din nou la fereastră.

Patand fusese înlocuit cu un recrut sosit la regiment după dezertarea lui Main-Hardye.

Hector nu-l cunoştea.

Stând la fereastră îl văzu pe bătrânul general de Morfontaine şi pe colonel plimbându-se prin parc şi glasul lor ajunse până la el.

— Domnule general, zicea bătrânul ofițer, nu trebuie să-ți faci iluzii…

— Mă voi duce la Rege, mă voi duce, zic…

— Regele o să te refuze.

— Oh! nu cred…

— Regele nu este nici crud, nici răutăcios, crede-mă, urmă colonelul, însă împrejurările sunt excepționale. A ierta pe contele de Main-Hardye ar însemna să se reaprindă războiul în Vendéea.

Generalul ridică din umeri.

— Regele te va refuza, repetă colonelul.

— Dar, strigă domnul Morfontaine, fiica mea îl iubeşte.

Colonelul suspină.

— Şi nu pot lăsa să fie împuşcat omul care trebuie să devină bărbatul ei!

— Domnule general, zise colonelul, răspund de el cu onoarea mea, însă nu va fi mereu în mâinile mele şi vă urez să-l puteți scăpa.

Pronunțând aceste din urmă cuvinte, colonelul ridică privirea şi-l zări pe Hector la fereastra pavilionului.

— Taci! zise el încet generalului.

Acesta îl salută pe Hector şi îi zise colonelului:

— Oare n-am voie să-l văd?

— Dar, desigur, nu te opreşte nimeni.

— Atunci lasă-mă să intru în pavilion să-i vorbesc despre Diane.

— Conte, zise colonelul cu voce tare, îl primeşti pe domnul marchiz de Morfontaine?

— Ah! desigur, răspunse Hector cu bucurie.

Se repezi jos, coborând scara câte patru trepte deodată. Husarii deschiseră uşa, lăsându-l pe general să intre, iar în urma lui o închiseră cu cheia; aşa aveau ordin.

Hector se aruncă în brațele bătrânului marchiz.

— Tată! murmură el.

Generalul îl luă în brațe şi-l strânse cu putere.

Apoi îi zise la ureche:

— Vorbeşte încet, conte, vorbeşte foarte încet.

— Pentru ce tată?

Generalul îi arătă scara.

— Să urcăm, zise el.

Hector îl urmă şi amândoi intrară în salonul de la etaj.

Ajunşi aici, generalul închise fereastra, apoi îl privi pe Hector.

— Eşti destul de liniştit, îi zise el.

— Sunt resemnat, tată.

— Resemnat la moarte? strigă cu groază generalul.

— Tată, zise Hector, al cărui calm aparent dispăruse, ştii că o iubesc pe Diane.

— Ştiu tot, răspunse generalul, absolut tot…

— Trebuie ca Diane să aibă un soț…

— Oh! desigur!

— Şi copilul nostru să aibă un tată.

— Va avea unul, conte…

— Generale, urmă Hector, conform legii marțiale, merit

moartea şi nu m-aş plânge deloc dacă n-aş iubi-o pe biata noastră Diane. S-ar putea însă amâna ora execuției mele şi astfel să mi se dea timp pentru a o face pe baroana Rupert, contesă de Main-Hardye.

— Ah! zise generalul, ai sperat aceasta, fiul meu?

— Da, generale.

— Şi… nimic altceva mai bun?

Hector clătină din cap şi un surâs trist îi flutură pe buze.

— L-am auzit adineauri pe colonel vorbind cu dumneata în parc.

— Ah!…

— Îți zicea că împrejurările sunt excepționale, teribile şi că Regele va refuza grațierea mea.

Generalul, care vorbea din ce în ce mai încet, avu un surâs enigmatic şi zise:

— Acesta va fi cel din urmă mijloc pe care îl voi întrebuința.

Hector făcu un gest de mirare.

Generalul reluă:

— Eşti prizonier aici, scumpe conte.

— Din nenorocire, aşa este!

— Dacă ai încerca să fugi, fie pe uşă, fie pe fereastră, te vor împuşca.

— Nici nu voi încerca.

— Cu toate acestea, căpitanul Aubin nu a vrut să-ți primească cuvântul de onoare.

— Mărturisesc că n-am înțeles de ce.

— Ascultă-mă bine, conte.

Zicând aceasta, generalul se aşează lângă Hector.

— Eşti prizonier de război, colonelul regimentului te-a închis în acest pavilion, a pus santinele la toate ieşirile şi le-a zis; dacă prizonierul va încerca să iasă, trageți!

— Este adevărat, zise Hector.

— Colonelul, ținându-te prizonier, este dator să-şi îndeplinească misiunea şi să ia toate măsurile posibile pentru a te împiedica să scapi.

— Este dreptul lui.

— Eu însă, reluă domnul de Morfontaine, care nu mai sunt militar, eu care nu-l servesc nici pe Ludovic-Filip, nici pe Caro! al X-lea, dar sunt în schimb tatăl Dianei, al Dianei pe care o iubeşti şi te iubeşte şi ar muri dacă ți s-ar întâmpla vreo nenorocire…

— Ah! taci, tată!…

— Trebuie să fac totul pentru a te scăpa.

Hector clătină din nou din cap.

— Este foarte greu… murmură el.

— Dar nu imposibil.

— Ce vrei să zici?

Hector avu o violentă bătaie de inimă şi ochii îi străluciră de bucurie.

— Astăzi nu o vei vedea pe Diane, urmă generalul.

— Se opune oare colonelul?

— Nu, eu mă opun.

— Dumneata?

Şi Hector îl privi pe general.

— Eu, repetă domnul de Morfontaine, pentru că Diane este prea slăbită şi prea emoționată pentru a putea suporta o astfel de întâlnire!…

— Ah! generale…

— Cel puțin acesta e motivul ce i l-am spus colonelului.

— În ce scop?

— Pentru ochii colonelului, Diane şi cu mine plecăm chiar astăzi.

— Dumnezeule!…

— Ne ducem la Paris să cădem în genunchi înaintea Regelui şi să-i cerem grațierea dumitale.

— Ştii bine că vă va refuza…

— Tăcere! Ascultă..

— Să vedem.

— Ne vom sui în trăsura de poştă tocmai în momentul când husarii vor pune piciorul pe scări şi vom urma acelaşi drum cu regimentul, trei leghe.

— Bine! Şi pe urmă?

— Pe urmă ne întoarcem, şi în loc să-şi urmeze drumul către Paris, trăsura va lua drumul spre Rochefort.

— Nu înțeleg, zise contele.

— Cu toate acestea este destul de simplu, scumpul meu conte, răspunse generalul. Trăsura mea de poştă se va opri la o leghe de aici, în pădure, şi te va aştepta:

— Pe mine! Pe mine! exclamă Hector uimit peste măsură.

— Nu a fost vorba încă de acum două zile să mă urmezi împreună cu Diane, deghizat în lacheu?

— Da, fără îndoială, a fost vorba, dar atunci era altceva…

— Vrei să spui că atunci nu erai prizonier, nu-i aşa?

— Da, domnule general.

— Te rog să-ți petreci ziua cum vei putea mai bine, zise domnul de Morfontaine cu cea mai mare linişte. Să nu te plictiseşti prea tare şi să aştepți cu încredere… noaptea…

— Să aştept noaptea?…

— Mâine, în zorii zilei, vom fi departe. N-avea nici o grijă!

Hector îşi înăbuşi un strigăt de bucurie, atât de multă încredere avea în vorbele generalului.

Dar, îndată fața i se întunecă, sprâncenele i se încruntară.

— Aşadar, husarii mă vor lăsa să evadez! exclamă el. În astfel de condiții nu pot fugi… Nu vreau să trimit pe alții în locul meu înaintea Consiliului de război.

— O!… nu te teme… zise generalul. Husarii vor veghea mereu la uşă şi la ferestre, dar dumneata nu vei ieşi nici pe uşă, nici pe fereastră.

— Cum?… Dar pe unde voi ieşi?

— Acesta e secretul meu.

— Dar cu toate acestea…

— Adio, zise generalul… ne vedem la noapte.

Şi domnul de Morfontaine plecă strângând mâna lui Hector, fără să-i încredințeze însă planul său de evadare.

Peste o oră contele auzi trompeta sunând plecarea.

Husarii se îndreptau spre Poitièrs.

Puțin după aceea, auzi zgomotul unei diligențe pe nisipul aleilor. Hector ghici că trebuia să fie generalul şi fiica sa.

Mai târziu un servitor din castel îi aduse de mâncare. În urma acestuia intră căpitanul Aubin.

Cei doi prieteni îşi strânseră mâna cu căldură.

— Generalul a plecat la Paris împreună cu Diane… zise căpitanul. Poate că va putea să-ți obțină grațierea.

— Nu prea îmi vine a crede, răspunse Hector.

— Nici mie, murmură căpitanul surâzând.

Cei doi militari statură de vorbă o oră întreagă, apoi Aubin se retrase.

Hector număra momentele cu o nerăbdare febrilă. Îl ardea şi dorul Dianei şi dorința de a şti cum va reuşi generalul să-l scape.

Ziua i se păru nesfârşit de lungă, dar, în cele din urmă, soarele dispăru după arborii parcului şi peste puțin se întunecă.

Hector se apropie de fereastră şi privi cu atenţie afară.

Noaptea era luminoasă şi santinelele vegheau în jurul pavilionului.

„Cum naiba voi ieşi de aici?”... se întrebă căpitanul nedumerit, poate pentru a suta oară în acea zi.

Dar, în clipa în care îşi punea întrebarea aceasta, un zgomot slab se auzi venind de jos.

Contele se depărtă de fereastră şi rămase în ascultare.

Zgomotul persista.

Capitolul XIV

Încordându-şi auzul, Hector putu să constate că zgomotul venea de la subsol; ca să se încredinţeze şi mai bine, coborî în camera de jos.

Acum zgomotul îi apăru mai distinct, cu toate că era destul de slab pentru a nu fi auzit de cei din afara pavilionului.

Era un zgomot asemănător cu cel al dărâmării unui zid. Hector se trânti la pământ şi-şi lipi urechea de sol. Podeaua era formată din blocuri mari de piatră. Deodată i se păru că unul din aceste blocuri se mişcă. Se ridică repede şi privi cu atenţie.

Blocul de piatră se clătină.

Atunci Hector înţelese că se găsea deasupra unei subterane, prin care avea să-şi recapete libertatea.

Aprinse îndată o lumină şi-şi plimbă privirea de jur împrejur, pentru a găsi un instrument cu care să-l poată ajuta pe misteriosul salvator.

Zări într-un colţ un foarfece de grădinărit, îl apucă şi cu vârful lui apăsă puternic asupra blocului de piatră.

După câteva secunde blocul fu ridicat. Atunci Hector, uimit, văzu apărând capul palid şi slăbit al vicontelui de la Morlière.

— Tăcere!... îi şopti, acesta, avântându-se prin acea spărtură pe care desprinderea blocului de piatră o scoase la iveală.

Hector şi domnul de la Morlière abia se cunoşteau.

Se întâlniseră de patru sau de cinci ori, în mijlocul Parisului, înainte de Revoluţia din iulie.

Hector ştia puţine lucruri despre viaţa domnului de la Morlière şi printre aceste puţine lucruri era şi faptul că vicontele fusese pretendent la mâna Dianei, chiar înainte de căsătoria acesteia cu baronul Rupert.

Cu toate acestea nici prin minte nu i-ar fi trecut că vicontele era încă înamorat de verişoara sa, nici prin minte nu i-ar fi trecut că omul acela era în stare să-l trădeze şi să urzească împotriva lui unul dintre cele mai infernale comploturi.

Domnul de Main-Hardye avea o inimă prea dreaptă, prea cavalerească, prea nobilă, pentru a se gândi măcar că putea cineva să fie atât de laş.

— Ah! domnule, îi zise el, îți mulțumesc, îți mulțumesc din toată inima.

Vicontele răspunse cu simplitate:

— Domnule, Diane te iubeşte şi e destul pentru ca să-ți poți explica purtarea mea.

— Eşti un adevărat gentilom, domnule marchiz.

— Şi afară de asta, unchiul meu a acela care a ordonat: eu doar m-am supus. Prin urmare lui trebuie să-i mulțumeşti.

— Şi lui şi dumitale, domnule.

Hector strângea mereu mâna domnului de la Morlière.

— Dar, domnule conte, ora mulțumirilor n-a sunat încă; operațiunea de salvare e abia la început şi drumul până la coastă este aşa de lung!...

Zicând acestea, vicontele îşi desfăcu mantaua şi îi arătă lui Hector patru pistoale ce îi atârnau la cingătoare.

— Ia şi dumneata două, domnule conte...

Hector se înarmă cu două pistoale.

— Şi acum, urmează-mă!

Vicontele se strecură binişor prin deschizătură.

— Vino după mine, repetă el; aşa... dă-mi mâna şi apleacă-te până la pământ.

Capul vicontelui dispăru şi, peste puțin timp Hector se văzu târât într-o cavernă umedă. Fața îi fu inundată de aerul greoi, înăbuşitor al subteranelor.

Domnul de la Morlière îl conducea mereu de mână. După ce făcu vreo sută de paşi, se opri şi-i zise:

— Acum poți să ridici capul. Vino după mine.

În acelaşi timp scăpără câteva scântei dintr-un amnar şi aprinse o lampă oarbă. O fâşie slabă de lumină se aşternu înaintea lor.

Hector putu atunci să vadă că se afla într-un soi de galerie neregulată, strâmtă şi puțin înaltă.

— Unde suntem, domnule viconte? întrebă el.

— Suntem pe drumul care duce la pădurea proprietății

dumitale, domnule de Main-Hardye.

— Curios lucru... n-am auzit niciodată vorbindu-se despre subterana aceasta.

— Nici eu nu i-am cunoscut existența până acum.

— Cum aşa? întrebă Hector puțin cam mirat de răspunsul acesta.

— Unchiul meu nu mi-a destăinuit existența ei decât abia azi dimineață.

Urmă o tăcere. Hector băgă de seamă că domnul de la Morlière purta în mâna stângă un instrument de zidărie, cu care, fără îndoială, desprinsese blocul de piatră.

— Da, urmă vicontele după un timp, abia azi dimineață, când cu toții eram disperați de soarta dumitale, generalul mi-a declarat, cu glasul cel mai convingător, că vei fi salvat.

— Mi-a spus-o şi mie, tot azi dimineață, dar n-a vrut să-mi destăinuie planul pe care socotea să-l pună în aplicare..

— Generalul, reluă domnul de la Morlière, nu mi-a spus nici mie mai mult la început. Mi-a ordonat, numai, să încalec şi să-l aştept la biserica de la Bellefontaine. Eu m-am executat întocmai lăsându-i pe verii mei, baronul de Passe-Croix şi cavalerul de Morfontaine, la castel.

— Şi au venit în întâmpinarea dumitale? întrebă Hector.

— La ora patru după amiază am zărit o diligentă apropiindu-se. Era generalul împreună cu doamna Diane şi un servitor.

„— În trăsură! viconte. În trăsură!" mi-a strigat dânsul de la distanță.

M-am urcat lângă Diane şi generalul a continuat:

„— Acum, cred că-l vom scăpa pe Hector şi primul pas pentru salvare îl vei face chiar dumneata."

„— Oh! cu cea mai mare bucurie, unchiule, am exclamat eu; dar cum, în ce mod să-l salvăm?"

„— Îți voi spune îndată."

Trăsura îşi continuă drumul în direcția Parisului, dar la un sfert de leghe depărtare de Bellefontaine se înfundă pe un drum văgăunos, în direcția Vendéei, spre Bellombre.

— Cunosc drumul acesta, zise Hector.

— Când am ajuns la intrarea în pădure, trăsura s-a oprit, continuă domnul de la Morlière. Atunci, unchiul meu a sărit jos şi mi-a şoptit:

„— Vino după mine".

În acelaşi timp îmi întindea instrumentul pe care-l vezi. Am înaintat cu băgare de seamă până la marginea pădurii. De acolo se vedea foarte bine la Bellombre. Începuse să se înnopteze: ținutul era pustiu.

„— Vezi casa aceea?” mă întrebă generalul făcându-mi semn cu mâna.

„— Da, unchiule, e pavilionul de gardă. Poate să fie vreun sfert de leghe distanță de la castel până acolo.”

„— Da… şi comunică cu pavilionul în care domnul de Main-Hardye e prizonier.”

„— Adevărat?…” exclamai eu surprins.

Unchiul meu s-a îndreptat spre casa de gardă. Eu îl urmam de aproape. Generalul privea mereu, când la dreapta, când la stânga, pentru a se asigura cu nu era urmărit de nimeni. Când am ajuns la pavilionul de gardă, generalul se opri şi bătu încetişor în uşă.

„— Mathurin, omul de gardă, e un servitor devotat, îmi mai zise unchiul meu, ne putem încrede în el fără teamă.”

Mathurin deschise uşa, îl recunoscu pe general şi scoase un strigăt de surpriză. Generalul duse un deget la buze.

„— Tăcere! şopti, eşti singur?”

„— Da, domnule marchiz”.

Intrarăm înăuntru şi Mathurin închise cu grijă uşa în urma noastră.

Atunci unchiul meu se duse drept la uşa pivniței şi o ridică.

„— Mathurin, zise el, coboară tu întâi, ne vei lumina calea.”

Paznicul, uimit, se supuse şi pornirăm cu toții pe scările înguste ale pivniței.

Pivnița era destul de spațioasă şi servea lui Mathurin pentru conservarea recoltei.

Generalul se opri într-un colț, în fața unei enorme grămezi de cartofi, şi îi zise paznicului:

„— Să dai toți cartofii aceştia la o parte!”

Mathurin execută ordinul fără întârziere.

Când zidul pivniței rămase liber, generalul luă târnăcopul din mâna mea şi începu să izbească cu putere în pământul umed. Când obosi, îmi întinse instrumentul şi-mi zise:

„— Eşti mai tânăr şi mai puternic decât mine, continuă!”

După câteva minute de muncă, văzui, spre marea mea uimire, apărând deschiderea subteranei în care ne aflăm.

Pe când pronunța aceste cuvinte, vicontele de la Morlière se

opri.

— Uite, zise el, nu simți un curent de aer mai rece?...

— Da, răspunse contele.

— Peste puțin timp vom ajunge în pivnița lui Mathurin.

Într-adevăr, după ce mai făcură câțiva paşi, o lumină se zări în depărtare şi imediat ajunseră în pragul deschiderii pe care o săpase domnul de la Morlière.

Domnul de Morfontaine şi Mathurin aşteptau acolo.

Tatăl Dianei avusese în timpul celor trei sferturi de oră, cât ținuse călătoria vicontelui de la Morlière de-a lungul subteranei, nişte bătăi de inimă mai violente decât un tânăr amorezat care se duce la întâlnire cu aleasa inimii sale.

Când, în sfârşit, auzi paşi şi contele apăru în fața lui, îl cuprinse în brațe şi îl strânse cu dragoste.

— Totul a mers bine, unchiule, zise domnul de la Morlière.

În timpul deplasării celor doi oameni prin subterană, Mathurin alergase la trăsură şi Diane îi dăduse un pachet destul de voluminos. După aceea căută un brici şi o farfurioară, un săpun şi toate obiectele acestea fură coborâte în pivniță.

— Dragul meu copil, îi zise generalul, timpul este foarte prețios, să ne grăbim...

— Oh! desigur, răspunse contele, sunt atât de nerăbdător să o revăd!...

— Mathurin, care se pricepe bine în materie de frizerie, îți va tăia barba şi mustățile.

— Fie, zise contele surâzând...

Şi pe când mândra şi nobila mustață a domnului de Main-Hardye cădea sub briciul nemilos al lui Mathurin, domnul de Morfontaine desfăcea pachetul şi scotea un costum complet de lacheu.

— Dragul meu conte, zise generalul, va fi o deghizare puțin măgulitoare pentru dumneata, dar în schimb nici dracul nu va mai putea să te recunoască...

Domnul de Main-Hardye se îmbrăcă într-o clipă în livreaua valeților domnului de Morfontaine. Metamorfoza era completă.

Contele, gata de plecare, strânse mâna lui Mathurin şi generalul îi şopti la ureche:

— Mâine, în zorii zilei, să-ți iei puşca în spate şi să pleci la vânătoare. Dacă husarii din castel vor voi să-ți pună vreo întrebare, să fii absent...

— Am înțeles, domnule marchiz, răspunse Mathurin.

— La drum! ordonă generalul.

Părăsiră cu toții pivnița urcând în pavilionul de vânătoare.

Mathurin stinse lumina, deschise uşa şi privi cu atenție afară, de jur împrejur.

— Puteți pleca, şopti el, e linişte deplină în tot ținutul.

Generalul, ca şi cei doi tineri, începuse să alerge şi peste puțin timp ajunseră la trăsură.

Diane, neliniştită, coborâse din trăsură şi trăgea cu.. urechea la cel mai mic zgomot. Cu gâtul întins, cu inima palpitând, clipele i se păreau ore. Când auzi paşii grăbiți ai tatălui său şi ai celor doi tineri, voi să se arunce în brațele lui Hector, dar emoția îi fu atât de mare, încât rămase țintuită pe loc şi se rezemă de un arbore ca să nu cadă.

După o clipă, Hector de Main-Hardye o cuprinse în brațe şi o strânse cu patimă.

— Copiii mei, le zise generalul, să nu pierdem prea multă vreme… La drum!

Hector îşi luă iubita în brațe şi o urcă în trăsură. Alături de ea se aşează domnul de Morfontaine şi vicontele de la Morlière.

Contele, credincios rolului său de lacheu, se sui pe capră şi strigă vizitiului:

— Mână!

— Spre Rochefort! strigă generalul din fundul trăsurii.

Vizitiul dădu bice cailor şi se îndreptară spre drumul pe care îl părăsiseră pentru moment.

Generalul luase cu el un singur servitor: pe Germain, un vechi soldat în care putea să aibă deplină încredere.

Deci, alături de acest Germain se urcă domnul de Main-Hardye şi acolo stătu tot drumul de la Morfontaine până la Rochefort..

Noaptea era neagră, o ceață umedă acoperea pământul.

— Sunt încredințat, murmură generalul la urechea fiicei sale, că nu vom întâlni nici măcar un singur jandarm. E o vreme infernală.

După o oră de drum ajunseră la primul popas.

— Cai odihniți! strigă vizitiul cu voce răsunătoare, pocnind puternic din bici.

Hector sări de pe capră şi, pentru a nu atrage deloc atenția lumii asupra sa, ajută vizitiul la deshămat. După zece minute de activitate febrilă din partea servitorilor hanului, trăsura plecă mai departe.

Când ajunseră aproape de al doilea popas, călătorii auziră galopul unui cal în urma lor.

— Oh! murmură generalul îngrijorat, nu cumva suntem urmăriți?

Diane se înfioră.

Vicontele trase cu urechea un moment, apoi răspunse:

— Liniştește-te, unchiule, e un singur cavaler şi e sigur că dacă am fi urmăriți ar fi o trupă întreagă…

— Aşa e, ai dreptate!

La al doilea popas, falsul lacheu, adică domnul de Main-Hardye, se ocupă din nou de cai şi de trăsură.

Galopul calului din urma lor deveni distinct şi când trăsura era gata să plece din nou, un călăreț, aplecat pe şa, trecu ca o năluca fără să întoarcă capul.

Călătorii abia putură să vadă că era învelit într-o manta largă, care îi acoperea fața.

„Oare încotro călăreşte omul acesta cu atâta graba?” cugetă Diane.

Generalul îi ghici emoția.

— Nu te teme! îi şopti el, dacă omul acesta ar fi avut ceva cu noi, s-ar fi apropiat şi ne-ar fi oprit pe loc.

— Cine ştie dacă nu cumva se duce să anunțe postul de jandarmi din satul vecin?…

— O fi vreun agricultor care se duce la iarmaroc, răspunse domnul de la Morlière.

— Tocmai asta voiam să spun şi eu, zise generalul, astăzi e iarmaroc la Napoleon-Vendéea.

Diane respiră uşurată.

— Chiar şi după cal se cunoştea că era un fermier, adăugă domnul de la Morlière.

Trăsura plecă.

Călătoria ținu toată noaptea şi eroii noştri nu mai avură nici un motiv să fie neliniştiți. În zorii zilei făcuseră treizeci de leghe şi mai aveau numai câteva stații până la Rochefort.

Dar, în una din aceste stații domnul de Morfontaine avu o decepție mare. Stăpânul hanului îi declară că nu mai avea deloc cai pentru schimb.

— Cum aşa? întrebă el.

— N-am decât cinci cai şi sunt toți pe drum, răspunse hangiul. Pe cel din urmă l-am dat acum o oră unui cavaler.

— Cine era cavalerul acesta?

— Un tânăr care spunea că trebuie să ajungă cât mai repede la Rochefort.

Generalul şi Diane se gândiră numaidecât la cavalerul care-i urmărise.

— Ce înfăţişare avea cavalerul? întrebă din nou Diane.

— Era foarte tânăr şi purta barbă, frumos la înfăţişare.

— Şi... calul cum era?

— Îl puteţi vedea, e în grajd. Bietul dobitoc a alergat mai mult de douăzeci de leghe.

Generalul suspină.

— Nu mai avem decât cinci leghe până la Rochefort, murmură el. Dacă se va întâmpla să cadă caii, îi vom plăti.

Şi, pe când domnul de Morfontaine luă această hotărâre disperată, un brigadier de jandarmi intră în curtea hanului şi apropiindu-se de ei, vorbi:

— Domnii călători vor fi aşa de buni să-mi arate paşapoartele lor?

Diane se înfioră până în măduva oaselor.

Capitolul XV

Tânăra femeie abia putu să-şi stăpânească un strigăt de spaimă. Era palidă ca un mort şi simţea că-şi pierde cumpătul.

— Pentru Dumnezeu, scumpă verişoară!... linişteşte-te... murmură ipocritul viconte.

— Ah!... suntem pierduţi!... şopti cu o voce înceată ca o suflare.

— Fii liniştită, doamnă, te conjur!

Cu mare greutate Diane se stăpâni. Vicontele îi şopti la ureche:

— E un subaltern care face pe zelosul, dar poţi fi sigură că ne va lăsa să ne urmăm drumul.

Încurajată puţin de cuvintele acestea, Diane asculta conversaţia tatălui său cu jandarmul.

Domnul de Morfontaine coborâse din trăsură chiar în momentul când intrase jandarmul în curtea hanului. Generalul avea înfăţişarea perfectă a unui bătrân ofiţer al Imperiului: mustaţa căruntă, părul lung, redingota albastră încheiată până sus şi împodobit cu rozete de ofiţer al Legiunii de onoare.

La vorbele brigadierului, generalul îşi înălţă capul şi făcând

un pas spre el, îi zise:

— Hei! brigadier, ştii că te găsesc puţin cam prea îndrăzneţ.

— Vă rog să mă iertaţi, domnule general.

Domnul de Morfontaine tresări.

— Aşadar, mă cunoşti? întrebă el.

— Am servit sub ordinele dumneavoastră, domnule general; eram în brigada a treia de cuirasieri în timpul când o comandaţi dumneavoastră.

— Ah! ai dreptate, răspunse generalul, te recunosc. Nu te numeşti Jean Leblanc?

— Sunt la ordinele dumneavoastră, domnule general.

— Probabil că de aceea, zise domnul de Morfontaine râzând, ţi-ai permis să mă întrebi de paşaport pe mine, vechiul tău colonel?

— Îmi fac datoria, domnule general.

— Ei bine, răspunse generalul râzând mereu, să-ţi arăt şi paşaportul dacă vrei.

Generalul îşi scoase paşaportul şi-l întinse brigadierului.

— Ah! iertaţi-mă, domnule general, răspunse jandarmul, dar nu pe al dumneavoastră îl vreau.

— A!... ai dreptate... înţeleg... Şi generalul se apropie de trăsură.

— Viconte de Morlière, zise el domnul jandarm vrea să-ţi vadă paşaportul.

— Iată-l, unchiule.

Brigadierul luă paşaportul, îl desfăcu încetişor şi îl citi de la un capăt la celălalt.

— La naiba! murmură domnul de Morfontaine care începea să-şi piardă răbdarea. Jandarmeria e puţin cam riguroasă în ţinutul acesta.

Brigadierul nici nu clipi.

— Acum, zise el, veţi fi aşa de bun, domnule generaţi să ordonaţi şi servitorilor dumneavoastră...

— Ce să le ordon? întrebă generalul cu severitate.

— Trebuie să văd şi paşapoartele lor..

— Ah! asta-i!... exclamă domnul de Morfontaine, mi se pare că te întreci cu gluma, domnule brigadier...

— De ce, domnule general?

— Pentru că servitorii mei n-au nevoie de paşaport. Livreaua casei mele este suficientă.

— Cu toate acestea, domnule general...

— Te-aş înțelege, brigadiere, zise generalul cu voce hotărâtă, dacă nu mai cunoaşte, dar aşa, nu mai poți avea nici o scuză…

— Am ordine stricte, domnule general.

— De la cine?

— De la domnul judecător de pace, răspunse brigadierul.

— Şi ce doreşte domnul judecător de pace?

Generalul pusese întrebarea aceasta cu vocea mai puțin hotărâtă. Începea şi el să fie chinuit, de o presimțire bizară.

Hector se suise foarte liniştit pe capră lângă adevăratul valet şi părea că nici nu vedea ce se petrece în jurul său.

— Domnule general, zise atunci brigadierul, foarte rar mi se întâmplă să cer paşapoartele călătorilor; numai când mi se dau anumite semnalmente… când se făptuieşte vreo crimă în ținut. În nici un caz n-aş fi îndrăznit să-l opresc din cale pe domnul marchiz de Morfontaine, vechiul meu colonel.

— Atunci?….

— Iată ce s-a întâmplat… urmă brigadierul. Şi-şi coborî glasul, pentru a nu fi auzit de oamenii hanului.

— Azi dimineață, pe când mă pregăteam să plec în inspecție, judecătorul de pace în persoană a venit la jandarmerie… „Domnule brigadier, mi-a spus, în curând va trece o diligentă. Doi bărbați şi o femeie vor fi înăuntru, doi servitori pe capră.”

Diane nu mai asculta, era aproape leşinată.

— Şi după asta? întrebă generalul cu violență.

— Judecătorul de pace a continuat: „Unul dintre bărbați e generalul de Morfontaine, celălalt e nepotul său. Femeia este fiica sa, doamna baroană de Rupert”.

Generalul se sili să surâdă.

— Ah! zise el, aş fi curios să ştiu cine a dat judecătorului de pace toate informațiile acestea, sunt foarte exacte!

— Se spune că un cavaler care a trecut azi dimineață pe aici…

— Şi unde e acum omul acela?

— A plecat mai departe spre Rochefort.

— Ei bine, zise generalul, şi ce vrea domnul judecător de pace de la mine?… Ce-i pasă domniei sale dacă eu călătoresc singur, sau împreună cu nepotul şi fiica mea?…

— Oh! n-are nimic cu dumneavoastră, domnule generați nici cu doamna baroană, nici cu domnul viconte. Şi chiar am ordinul de a vă lăsa să treceți înainte.

— Foarte bine! Mulțumesc!

Şi generalul respiră adânc.

— Dar, continuă brigadierul, am ordin să-l arestez pe cel mai tânăr dintre lacheii dumneavoastră.

Oricât de curajos era, generalul simți că inima îi bate cu putere.

— Şi… pentru ce? întrebă el.

— Nu ştiu, răspunse brigadierul.

— Ia seama, brigadiere! exclamă domnul de Morfontaine iritat, îndrăzneala ta…

Brigadierul n-avu vreme să răspundă, pentru că, în clipa aceea, alte trei persoane intrară în curtea hanului.

Erau doi jandarmi şi un om îmbrăcat în haine negre, în care nu era greu să-l recunoşti pe Judecătorul de pace.

— Suntem pierduți! murmură bătrânul soldat ducându-şi mâna la sabie.

Dar, din fericire, generalul era îmbrăcat civil.

Un moment se gândi să apuce pistoalele şi să-şi facă drum cu forța. O inspirație bună îl opri însă.

„Dacă fac uz de arme, gândi el, domnul de Main-Hardye e pierdut pentru totdeauna.”

Şi, regăsindu-şi un rest de îndrăzneală, se îndreptă spre omul în haine negre să-i zică:

— Sunteți judecătorul de pace, domnule?

Funcționarul se înclină.

— Eu, zise tatăl Dianei, sunt generalul marchiz de Morfontaine.

— Ştiam, domnule.

Şi judecătorul de pace se înclină pentru a doua oară…

— Ah! ştiai? repetă generalul cu mânie.

— Da, domnule marchiz.

— Şi nu ți-e teamă că autoritățile superioare vor blama purtarea dumitale? Un brigadier de jandarmi a oprit în drum un general în rezervă, un mare proprietar, onorat în toată Franța… Gândeşte-te bine, domnule judecător de pace…

— Nu cred că autoritățile superioare mă vor blama, domnule general.

— Dar, în sfârşit, domnule, spuse domnul de Morfontaine ridicând glasul, sunt din provincia aceasta, cunoscut de toată lumea, călătoresc cu un paşaport în regulă şi niciodată un nobil n-are nevoie de paşaport, pentru lacheii săi.

— Ai dreptate, domnule general.

— Ei bine, atunci!…

— Dar toată lumea ştie că sunt lachei şi lachei…

— Ce vrei să spui? întrebă generalul cu mânie.

Judecătorul de pace arătă cu mina pe cel mai tânăr dintre lachei de pe capră şi zise cu răceală:

— Domnul de acolo este contele de Main-Hardye, ofițer superior în armata franceză şi dezertor. Am ordine să-l arestez.

Pentru a explica faptul că, la o distanță de treizeci de leghe de Bellombre, un judecător de pace era aşa de bine informat, e necesar să ne întoarcem puțin îndărăt.

Cu vreo cincisprezece ore înainte, nepoții generalului ținuseră un mic consiliu de război.

— Unchiul meu mi-a ordonat să încalec şi să-l aştept la Bellefontaine, zicea vicontele. A mai adăugat că găsise un mijloc de salvare pentru Main-Hardye, dar n-a vrut să-mi spună şi mie.

— Dar, urmă domnul de Morlière, e evident că orice mijloc de salvare ar întrebuința, tot la planul său dintâi va reveni…

— Ce plan? întrebă domnul baron de Passe-Croix.

— Să-l îmbrace pe conte în costumul de lacheu.

— Bine!…

— Aşadar, generalul trebuie să se îndrepte spre Paris şi ajuns la oarecare distanță de Morfontaine să taie drumul de-a curmezişul, îndreptându-se prin Vendéea spre Rochefort. De acolo înainte, e lesne de înțeles, drumul era uşor…

— Şi noi ce avem de făcut?

Vicontele păru că stă pe gânduri.

— Ascultă-mă, zise el, în cele din urmă: iată care e părerea mea. Nici nu trebuie să ne gândim să-l denunțăm pe conte ofițerului de husari care-l supraveghează. Ar fi un pas cu totul greşit, mai întâi pentru că Aubin este prietenul contelui şi apoi purtarea noastră ar fi lesne de descoperit. Am fi pierduți pentru totdeauna în ochii generalului.

— Şi în ai fiicei sale, adăugă domnul de Morfontaine.

Vicontele reluă:

— Ar trebui să-l denunțăm postului de jandarmi din apropiere, dar lucrul acesta ne va fi imposibil.

— De ce? întrebă domnul de Passe-Croix.

— Dar e foarte simplu… În afară de Ambroise nu mai avem alt complice şi el e acum la Poitièrs.

— Ai dreptate.

— Jandarmii, judecătorii de pace, comisarii de poliție, ne cunosc pe toți trei, cel puțin din vedere, până la o distanță de trei leghe.

— E foarte adevărat.

— Dar mi-a venit o idee destul de bună.

— S-o auzim…

— La cinci leghe distantă de Rochefort e un târguşor numit B… E reşedința judecătorului de pace şi judecătorul actual e un partizan înverşunat al regimului.

— Îl cunoşti?

— Din auzite. A fost revocat de Restaurație şi de atunci ura sa pentru regaliști e foarte mare. E ambițios şi ar face orice ca să fie înaintat; aşa că putem fi siguri că va servi cu toată inima guvernul care l-a reintegrat în funcție.

— Foarte bine, zise baronul dar în ce mod să-l prevenim?

— Fratele nostru e un călăreț de excepție, zise domnul de Morlière, poate face treizeci de leghe fără greutate…

— Perfect…

— Deci cavalerul va pleca astă-seară.

— Dar, dragul meu, observă domnul de Passe-Croix, de aici până la B… sunt treizeci de leghe…

— Ştiu bine asta.

— Şi acelaşi cal nu poate face drumul acesta…

— Ştiu eu unul care-l poate face.

— Da?… întrebă cavalerul de Morfontaine, şi unde e?…

— E calul pe care-l încalecă Germain, cameristul unchiului nostru.

— Tobby?

— Da, Tobby.

— Ştiu şi eu, zise domnul de Passe-Croix, că Tobby e un cal foarte iute, dar cu toate acestea!…

Un surâs flutură pe buzele vicontelui.

— Ştiu de mai înainte ce vrei să-mi spui, domnule baron. Crezi că Tobby ar putea să ne dea de gol.

— Vezi bine!…

— Te înşeli. Unchiul mi-a ordonat să încalec şi să-l aştept la Bellefontaine. Ei bine, voi încăleca pe Tobby.

— Nu te înțeleg deloc, zise cavalerul. Cine se duce la B…. tu sau eu?…

— Amândoi, dragul meu…

— Explică-te!

— E foarte lesne de priceput. Generalul şi fiica sa merg cu trăsura. Mă voi întâlni cu ei la Bellefontaine. Acolo mă voi urca şi eu în trăsură, iar pe Tobby îl voi lăsa la preot. Dar voi amândoi ştiți foarte bine că adeseori preotului, când vine la Bellefontaine şi drumul e urât, i se dă un cal pentru a se reîntoarce acasă. De obicei, încalecă pe Tobby. Când ajunge în dreptul bisericii îi trece frâul pe după gât, şi calul ia singur drumul înapoi.

— Încep a înțelege, zise domnul de Passe-Croix.

— Aşadar, Tobby mă va conduce până la Bellefontaine. Tu, cavalere, urmă domnul de la Morlière, vei ieşi din castel prin parc şi vei merge în întâmpinarea lui Tobby.

— E o idee perfectă, zise cavalerul, acum spune-mi ce trebuie să fac pe urmă.

Cei trei veri mai vorbiră câteva momente, foarte înceți aproape în şoaptă. După un sfert de oră, domnul de Morlière ieşea de la general şi, încălecând pe Tobby, se îndreptă spre Bellefontaine.

După plecarea vicontelui şi a generalului, domnul de Passe-Croix propuse cavalerului, în prezența căpitanului Aubin, o partidă de vânătoare de rațe sălbatice.

— Accept propunerea, răspunse cavalerul, cu o singură condiție; să mă laşi să iau o pereche de cizme mari şi o manta. E cam frig.

— Fie, zise baronul.

Căpitanul Aubin dădea foarte puțină atenție convorbirii celor doi cavaleri.

Peste puțin timp îi văzu pe amândoi plecând cu puştile pe umăr.

Cavalerul şi baronul părăsiră Bellombre şi se îndreptară spre un iaz situat între castel şi sat. Ajunşi acolo se opriră. Curând zgomotul unul galop răsună în depărtare.

— Tobby trebuie să fie, zise cavalerul.

Într-adevăr Tobby era. Inteligentul animal venea singur. Cavalerul îi ieşi în cale şi fluieră puternic. Tobby se opri.

— Tobby, strigă cavalerul.

Calul se apropie încetişor, întinse gâtul şi omul îl apucă de frâu.

Cavalerul avusese grijă să se înarmeze cu o pereche de pinteni. Sări pe cal, întinse mâna baronului şi-i zise:

— Acum te rog să te întorci la castel cât mai târziu posibil.

S-ar putea întâmpla să-ți ceară căpitanul vreo explicație…

— Foarte bine, răspunse baronul. Dar tu?

— Oh! n-avea grijă, voi şti eu să-mi explic lipsa.

Şi cavalerul plecă în galop.

Nepotul generalului ştia din experiență că cel care vrea să facă o călătorie lungă trebuie să meargă cu măsură. De aceea, puțin mai încolo, îşi opri calul şi-l lăsă să meargă în voie.

„Presupunând, cugeta cavalerul, că unchiul, meu ar reuşi printr-un mijloc cunoscut numai de el să-l scape pe domnul de Main-Hardye, e mai mult ca sigur că nu va lucra decât în timpul nopții. Prin urmare, pentru moment, n-am de ce să mă grăbesc.”

Socoteala cavalerului era cât se poate de îndreptățită. Şi cum cunoştea foarte bine ținutul o luă de-a lungul câmpurilor, spre drumul Vendéei.

Se ştie că drumul acesta trecea prin mijlocul pădurii şi că era foarte nisipos.

Ajuns acolo, cavalerul descălecă şi privi cu atenție de jur împrejur.

Noaptea era întunecoasă, dar tânărul avea ochi buni şi recunoscu fără greutate urmele unei trăsuri.

„Foarte bine! îşi zise el, domnii au trecut.”

Încalecă din nou şi îşi continuă drumul.

Puțin mai încolo nu mai văzu nici o urmă. Se reîntoarse câțiva paşi îndărăt şi privind cu atenție putu să observe că trăsura intrase în pădure.

Atunci domnul de Morfontaine se înfundă într-un mărăciniş, îşi legă calul de un copac şi trântindu-se la pământ rămase în aşteptare!

Trecu astfel mai mult de o oră. Era tocmai timpul când generalul şi nepotul său, domnul de la Morlière, îl eliberau pe Hector.

Deodată cavalerul auzi un pocnet de bici şi, din fundul mărăcinişului în care se ascunsese, putu să vadă trăsura generalului ieşind la drum şi pornind în goana mare.

Glasul generalului, purtat de vânt, ajunse până la el.

— Iată-ne scăpați, spunea bătrânul cu veselie.

„Aşadar, cugetă cavalerul, lucrurile au mers de minune. Scumpa noastră Diane l-a salvat pe adoratul ei Hector… Cred că a sosit momentul să intrăm şi noi în acțiune.”

Un surâs răutăcios îi flutură pe buze. Încălecă din nou pe

Tobby şi porni în urma trăsurii.

Capitolul XVI

Cavalerul de Morfontaine avea toată încrederea în Tobby.

Era un cal rezistent, iute, cu toată aparența sa greoaie, care pe măsură ce mergea se antrena în loc să obosească.

La început, cavalerul de Morfontaine se lăsă să rămână în urmă.

„Să cruțăm puterile lui Tobby, îşi spunea el, pot lua o oră înaintea lor oricând voi vrea”.

Şi într-adevăr, abia după ce-l de-al doilea popas, cavalerul trecu înaintea trăsurii.

Noaptea era aşa de neagră şi mantaua cavalerului aşa de mare, încât era imposibil cuiva să-l recunoască.

Numai domnul de Morlière recunoscu calul, generalul însă nici pe departe nu bănuia că putea să fie un cal din grajdurile sale.

Din momentul acela cavalerul iuți din ce în ce mai mult cursa şi Tobby câştigă cinci leghe în patru ore.

La cel de pe urmă popas înainte de B... sărmanul animal era aşa de obosit încât cavalerul crezu un moment că nu va putea ajunge la țintă.

Un moment se gândi să-l lase pe Tobby şi să ia un cal odihnit. Era prea departe de Bellombre pentru a se mai teme că va fi recunoscut. Dar, cugetând mai bine, îşi schimbă părerea.

„S-ar putea întâmpla, îşi zise el, ca generalul să intre în grajd şi atunci desigur că-şi va recunoaşte calul. Va prinde bănuiala şi-şi va schimba direcția.”

Cu atât mai rău pentru Tobby!... După câteva momente de odihnă, cavalerul încalecă şi-şi continuă drumul.

În sfârşit... bravul animal ajunse la B... Cavalerul descălecă în grabă şi ceru un cal odihnit.

Era ora patru dimineața şi hangiul abia se sculase.

Dar aspectul bietului cal îl făcu să deschidă ochii.

— Oho, cavalere! Dar de departe veniți!

— De departe!... Vi-l las în grijă şi să-l găsesc bine la reîntoarcere. Dați-mi acum unul odihnit.

— Încotro merge domnul?

— La Rochefort.

— Domnul e grăbit?

— Am de rezolvat o succesiune.

Hangiul se înclină şi adăugă:

— Domnul soseşte tocmai la timp. Nu mai am decât un singur cal în grajd.

— E bun?...

— O, domnule!...

— Bine... Mă voi reîntoarce diseară, răspunse cavalerul. Aveți grijă de cal! încotro e casa judecătorului de pace? îl întrebă pe hangiu, pe când încălecă.

— E cea de pe urmă din târguşor. Mergeți tot înainte pe drumul mare.

Cavalerul dădu pinteni calului şi după cinci minute se opri în fața casei indicate.

Domnul de Morfontaine descălecă, îşi legă calul de grajd şi sună.

Era devreme încă şi toată lumea dormea, dar cavalerul sunase cu violență şi peste puțin timp un servitor veni să-i deschidă.

— Judecătorul de pace! zise domnul de Morfontaine.

— Doarme, domnule, răspunse servitorul.

— Trezeşte-l!

Servitorul păru că stă la îndoială, dar domnul Morfontaine avea o figură atât de autoritară, încât bietul om nu îndrăzni să se opună.

— Dacă domnul e aşa de bun să-mi spună numele său...

— Sunt de la prefectură, răspunse cavalerul, care ştia că minciuna aceasta îi va deschide toate uşile.

Servitorul se înclină şi zise:

— Domnul poate să mă urmeze.

Voi chiar să ducă calul la grajd, dar domnul de Morfontaine îl opri cu un gest.

— Nu e nevoie, zise el: voi pleca îndată mai departe.

Amândoi intrară în casă. Judecătorul de pace, după cum spusese domnul de Morlière, era tânăr încă şi celibatar. Dormea la parter, într-o cameră mică, lângă salonul de intrare.

În salonul acesta fu introdus domnul de Morfontaine şi asta numai mulțumită titlului său fals de trimis al prefecturii.

Deşteptat din somn pe neaşteptate, judecătorul de pace sări în sus, îşi frecă ochii şi privi cu mare curiozitate la omul acela care îndrăznea să-l deranjeze la o oră aşa de matinală.

— Cine eşti, domnule, şi ce vrei? întrebă magistratul iritat.

— Domnule, răspunse cavalerul, trebuie să rămânem singuri. Am să-ți comunic un lucru de cea mai mare importanță.

Judecătorul deschise ochii mari şi făcu semn servitorului să iasă.

Cavalerul urmă:

— Nu e nevoie, domnule, să ştii cine sunt. Poți presupune, dacă vrei, că aparțin înaltei poliții a regatului, dar te rog, ascultă bine.

Judecătorul, din ce în ce mai mirat, îl învălui pe vizitatorul său într-o privire scrutătoare.

— Suntem în Vendéea, domnule, reluă cavalerul, în timpul în care ultimele focuri de puşcă ale revoluției mai răsună încă.

— Ah! domnule! răspunse magistratul îngrijorat, vă rog să credeți că între mine şi miile de revoltați nu e absolut nimic comun.

— Tocmai pentru că se speră lucrul acesta, am fost îndreptat la dumneata.

Judecătorul tresări de bucurie.

— Domnule, urmă cavalerul, eşti singurul funcționar din ținutul acesta în care noul regim are încredere.

Judecătorul se înclină.

— M-am silit totdeauna să merit încrederea guvernului, zise el.

— De aceea ți s-a şi încredințat o atât de mare şi importantă misiune.

— Sunt gata! exclamă judecătorul.

— Unul dintre şefii cei mai populari, cei mai iubiți, ai răscoalei, e pus de multă vreme în urmărire. Dacă îl vei aresta, avansarea dumitale e asigurată; dacă vei sta la îndoială, îți poți considera cariera încheiată.

— Dar, domnul meu, zise magistratul, fii mai explicit, dacă se poate…

— Şeful acesta, continuă cavalerul, se numeşte contele de Main-Hardye.

— Oh! oh! exclamă magistratul cu o bucurie sălbatică, numai de-aş pune mâna pe el!… Puteți fi sigur, că-mi voi face mai mult decât datoria!…

— Dar?… întrebă cavalerul puțin mirat de această explozie neaşteptată.

— Mi-aş satisface în acelaşi timp şi ura mea personală…

— Ai avut să te plângi vreodată de purtarea colonelului?

— Tatăl său e cel care a cerut revocarea mea, acum trei ani. Dar, adăugă judecătorul, mi se pare că lucrul pe care îl cereți de la mine e cam greu. Contele e iubit de toată lumea şi apoi în momentul de față, poate că nici nu mai este în Franța.

— Te înşeli, domnul meu.

— Cum ați spus?

— Peste o oră, şi mai curând poate, contele de Main-Hardye va trece prin B… Scoală-te, domnule!

— E posibil oare? strigă magistratul sărind din pat şi îmbrăcându-se în grabă.

— O trăsură de poştă se va opri să-şi schimbe caii. În ea vor fi generalul marchiz de Morfontaine, fiica sa — doamna baroană de Rupert şi nepotul său — vicontele de la Morlière. Pe capră vei vedea doi lachei — cel mai bătrân se numeşte Germain, cel mai tânăr e însuşi domnul conte de Main-Hardye.

Pe când cavalerul îi dădea amănuntele acestea magistratul se îmbrăcase.

— Acum, domnule, zise cavalerul, dai ordin în consecință trupei de jandarmi.

— Veniți cu mine, domnule, zise magistratul.

Amândoi ieşiră în cea mai mare grabă. Cavalerul îşi dezlegă calul şi încalecă.

— Domnule, zise el magistratului după ce călări câțiva paşi alături de el, adu-ți aminte că sunt oameni pe care nu i-ai văzut niciodată, pe care nu trebuie să-i recunoşti. Gândeşte-te bine!…

Magistratul se înclină adânc şi cavalerul îşi biciui calul şi dispăru în direcția Rochefortului.

*
* *

Acestea erau evenimentele pregătitoare ale cursei în care căzuse domnul de Main-Hardye.

Generalul, auzindu-l pe magistrat pronunțând cu atâta claritate numele contelui, rămase ca trăsnit.

Dar starea aceasta de zăpăceală fu mai scurtă decât licărirea unui fulger. Deodată ochii bătrânului colonel de cavalerie, deprins cu luptele şi cu atacurile, se aprinseră de o flacără vie. Generalul părea că are din nou douăzeci de ani.

În loc să răspundă judecătorului de pace, îşi scoase pistoalele şi strigă colonelului şi domnului de Morlière:

— Pistoalele dumneavoastră, domnilor! Foc!… înainte vizitiu!

Şi se repezi pe capră alături de conte. Dar acesta îi opri avântul şi-i zise:

— În zadar, domnule general. Mai bine priveşte! Şi cu mâna îi arătă o brigadă întreagă de jandarmi, care le închidea calea, puțin mai încolo.

— Opreşte! strigă el, căci caii porniseră şi trăsura era aproape să iasă din curtea hanului.

Sărind la pământ, domnul de Main-Hardye se apropie de judecătorul de pace şi-i zise:

— Domnule, sunt prizonierul dumitale.

În fundul trăsurii, Diane, fără putere, fără glas, plângea cu lacrimi fierbinți.

Scânteia de energie care se aprinsese în ochii generalului se stinsese. Stătea pe loc, neputincios.

Domnul de Morlière ştiuse să-şi compună o figură cât se poate de consternată. Nu mai ştia cu ce vorbe, cu ce gesturi, cu ce încurajări s-o mângâie pe Diane.

În momentele acelea, un singur om era liniştit, aproape surâzător.

Omul acela era contele. Judecătorul de pace se apropiase de marchiz, care coborâse de pe capră şi strângea cu tristețe mâna domnului de Main-Hardye, numindu-l fiul său.

— Domnule marchiz, zise el, n-am nici un ordin în privința dumneavoastră. Sunteți liberi să vă continuați drumul împreună cu doamna baroană şi cu domnul viconte. Numai domnul conte de Main-Hardye…

Generalul îi tăie vorba.

— Mi se pare că te-aş cunoaşte pe dumneata, domnul meu, zise el cu dispreț.

— Poate că da, răspunse judecătorul închinându-se.

— Eşti un magistrat care a fost revocat din funcție acum trei ani, nu-i aşa?

Judecătorul îşi muşcă buzele.

— Domnul se răzbună, zise Hector cu nepăsare, căci tatăl meu este acela care a stăruit pentru revocarea sa.

Judecătorul se făcu palid de mânie.

— Domnilor, zise el, ultragiați un magistrat în exercițiul funcțiunii.

Apoi, întorcându-se spre brigadier:

— Jean Lebanc, îi zise el, îl vei conduce pe domnul de Main-Hardye la închisoarea jandarmeriei, unde va aştepta sosirea escortei de la Rochefort. Să ştii că evadarea prizonierului te va conduce în faţa Consiliului de război, şi că nu vei avea nici o scuză.

Brigadierul era cu ochii plini de lacrimi.

— Fă-ţi datoria prietene, îi zise Hector.

Apoi înaintă spre Diane, care abia putuse să coboare din trăsură.

— Adio! îi şopti el, adio!…

O luă în braţe şi o strânse cu dragoste.

Atunci generalul nu se mai putu stăpâni şi exclamă:

— Oh! nu te voi părăsi dragul meu conte, fiul meu iubit. Mă voi duce la Paris şi Regele te va graţia.

Şi, adresându-se judecătorului de pace:

— Încotro vrei să-ţi îndrepţi prizonierul domnule? întrebă el.

— Aştept ordine, răspunse magistratul cu răceală.

*

* *

E lesne de ghicit ce s-a petrecut. Generalul, nepotul şi fiica sa coborâră la han. Însuşi contele, după ce-şi dăduse cuvântul de onoare că nu va fugi, fu autorizat să aştepte, sub supravegherea a doi jandarmi, sosirea ordinelor superioare.

Judecătorul de pace expediase îndată un curier la prefectura vecină. După cinci ore, curierul se reîntorcea urmat de un detaşament de cavalerie, care avea ordin să-l conducă pe prizonier la Rochefort.

Domnul de Morfontaine şi Diane vorbiră să-l urmeze.

— Nu, îi zise generalul, nu te voi părăsi scumpul meu copil, până ce nu voi fi vorbit mai întâi cu comandantul şi nu voi fi obţinut de la el o amânare a execuţiei. Dacă mi se lasă timpul necesar să ajung la Paris, îţi spun, pe onoarea mea, că vei fi salvat!… Regele are o datorie faţă de mine.

Generalul îşi recăpătase tot curajul şi vorbea cu atâta siguranţă încât Diane însăşi fu convinsă.

Contele nu mai avea însă nici o licărire de speranţă. Dar, ca să nu-i descurajeze pe cei din jurul său, se prefăcea şi el că speră.

Diane era lângă el, şi-i era destul atât.

Contele de Main-Hardye ajunse la Rochefort spre seară şi fu condus imediat la închisoare. Domnul de Morfontaine alergă să vorbească cu generalul comandant.

Din fericire ofițerul acesta era prieten bun cu domnul Morfontaine, serviseră împreună în acelaşi regiment.

— Dragul meu prieten, îi spuse comandantul, în privința dezertorilor trecuți la regaliști am de la ministru ordine stricte. Trebuie să-l judec şi să-l împuşc fără nici o zi de întârziere. Contele de Main-Hardye intră în rândul acestor dezertori şi prin urmare Consiliul de război va fi întrunit chiar mâine.

Generalul se înfioră.

— Dar, există un lucru pe care îl pot face, care stă în puterea mea.

— Ah! vorbeşte prietene, vorbeşte!

— După pronunțarea sentinței pot întârzia executarea cu zece zile.

— Atunci, murmură bătrânul strângând mâna prietenului său, domnul de Main-Hardye e salvat…

Alergă la hotel unde îl aştepta Diane cu nerăbdare.

— Diane, îi zise el, drumul până la Paris ține trei zile dus şi trei zile întors. Avem unsprezece zile înaintea noastră. E mai mult decât ne trebuie. Vom pleca chiar astă seară.

— Oh! nu tată, răspunse Diane, vreau să rămân aici, nu vreau să-l părăsesc. Mi se va da voie să-l văd şi Regele îți va acorda grațierea dumitale singur, sunt convinsă.

— Unchiule, zise la rândul său vicontele de la Morlière, Diane are dreptate. Te voi întovărăşi eu.

— Scrie verilor tăi îndată şi să plecăm, zise generalul.

Şi într-adevăr, domnul de Morfontaine, plecă în aceeaşi seară, împreună cu vicontele de la Morlière, care scrisese verilor săi două scrisori, dintre care pe cea adresată domnului de Passe-Croix o citi şi generalului.

În scrisoarea aceasta vicontele, deplângea soarta domnului de Main-Hardye, şi-şi arăta cea mai deplină credință în bunătatea Regelui.

Cealaltă, adresată cavalerului de Morfontaine, era foarte laconică:

„Am ajuns dimineață la Rochefort, spunea vicontele. Îți voi trimite post restant instrucțiuni amănunțite.

Contele va fi condamnat mâine şi voi lucra astfel ca sentința să fie executată fără întârziere.

Al dumitale,

Viconte de Morlière”

*

* *

A doua zi, Consiliul de război îl declară pe domnul conte de Main-Hardye vinovat de dezertare şi trădare, şi-l condamnă la moarte.

Capitolul XVII

Există o persoană în povestirea noastră pe care am pierdut-o cu totul din vedere şi despre care nimeni nu mai auzise vorbindu-se în castelul de la Bellombre.

E vorba despre Grain-de-Sel. Cititorii îşi amintesc că primise o lovitură în moalele capului, lovitură atât de puternică, atât de bine aplicată, încât bietul copil căzuse la pământ fără să mai dea vreun semn de viață. Dar Grain-de-Sel nu era mort.

După ce stătuse leşinat mai multe ore îşi revenise.

Prima senzație pe care o simți fu aceea a unei violente dureri.

Îşi pipăi capul cu mâna: părul îi era năclăit de sânge.

Primele raze ale zilei licăreau la orizont şi pătrundeau timide printre crengile arborilor.

Grain-de-Sel se târî până la un râu care curgea în apropiere şi-şi spălă cât putu de bine rana.

Rana nu prezenta mare gravitate, ceea ce îl făcu să capete curaj.

Grain-de-Sel începu să se întrebe prin ce împrejurare se găsea acolo şi cum se făcea de era rănit.

Leşinul ținuse toată noaptea şi era normal să nu-şi aducă bine aminte de faptele petrecute mai înainte.

Dar, încetul cu încetul, toate evenimentele din ajun începură să se lege în mintea lui Grain-de-Sel.

Plecase de la Bellombre pe înnoptate. După ce făcuse un lung ocol venise să-şi lege calul la marginea pădurii, apoi se îndreptase spre „grota vulpilor”. După aceea simțise o puternică

zguduitură; fusese lovit pe neaşteptate.

Din clipa aceea, Grain-de-Sel, nu-şi mai aducea aminte nimic.

Deodată îşi aminti de scrisoarea pe care o ducea domnului conte din partea doamnei Diane. Abia atunci copilandrul băgă de seamă că haina îi era desfăcută. Îşi pipăi buzunarul şi privi în jurul său sperând că va găsi undeva scrisoarea prin iarbă.

Dar scrisoarea nu era nicăieri.

Grain-de-Sel era foarte inteligent. Dispariția scrisorii îl făcu să ghicească o mare parte din adevăr.

Fusese lovit pentru a i se fura scrisoarea şi era clar ca lumina zilei că furtul acesta nu putea să aibă alt scop decât descoperirea locului de retragere a contelui.

La gândul acesta copilul se înfioră, apoi adunându-şi toate forțele, toată energia, îşi înnodă basmaua în jurul capului şi începu să alerge spre „grota vulpilor”.

Eră cuprins de o presimțire tristă. Vocea îi tremura, când, aplecându-se ca de obicei la gura cavernei, scoase şuieratul convenit.

Un şuierat ascuțit îi răspunse din interior.

Inima bietului copil bătea să-i spargă pieptul.

Repetă şuieratul.

Omul din interior îi răspunse din nou. Dar, de data aceasta, Grain-de-Sel se înfiora până în măduva oaselor, căci, mulțumită finețiii auzului, recunoscuse că cel care îi răspundea nu era Hector de Main-Hardye.

— Trebuie să fie Mathurin, îşi zise el.

Şi fără să mai stea la îndoială Grain-de-Sel se lăsă să alunece înăuntru, repetând din când în când şuieratul.

Înainta cu băgare de seamă prin întuneric.

La fiecare strigăt, Mathurin îi răspundea.

Ne aducem aminte că pe la mijlocul ei, subterana îşi schimba direcția.

Ajuns în acest punct, Grain-de-Sel văzu strălucind o lumină roşiatică în depărtare…

Cei trei tovarăşi ai contelui, de când erau în subterană, aprindeau focul în fiecare seară.

— Tu eşti Grain-de-Sel? întrebă Mathurin sculându-se şi venind în întâmpinarea tânărului.

— Eu sunt, răspunse acesta. Unde este domnul Hector?

La întrebarea aceasta cei trei vendéeni săriră în sus ca arşi şi

scoaseră un strigăt de uimire.

— Cum!... Ce întrebare e asta?...

— La naiba!... răspunse Grain-de-Sel palid ca un mort, cum să nu vă întreb?... Nu sunteți dumneavoastră aceia care îl păziți?...

— Tu trebuie s-o ştii mai bine decât noi, micuțule strigă Mathurin!

— Eu!...

— Da, tu, pentru că ai venit aseară şi l-ai luat cu tine.

— Nu e adevărat!

Şi copilul se apropie de lumină.

Atunci cei trei vendéeni putură să vadă basmaua care-i acoperea capul însângerat.

— Eşti rănit? întrebă Mathurin.

— Nu e nimic!... nu vă ocupați de mine... Unde e domnul conte!

— Unde să fie?... E la Bellombre... Uiți că ai venit aseară şi l-ai luat?

— Dar vă jur că eu nici nu l-am văzut măcar!...

— Contele a plecat. Am crezut cu toții că tu erai cel care-l chemai.

— Trădare! exclamă Grain-de-Sel.

Şi copilul povesti tot ce i se întâmplase, adăugând că avusese la el o scrisoare a doamnei Diane prin care anunța pe Hector că albaştrii nu părăsiseră încă ținutul, dar că, fără îndoială, vor pleca a doua zi dimineață.

Acum, Grain-de-Sel, şi împreună cu el şi vendéenii, erau convinşi că domnul Main-Hardye căzuse într-o cursă.

Timp de câteva minute cei patru oameni rămaseră consternați, incapabili să pronunțe un singur cuvânt. Copilul fu cel dintâi care ieşi din starea aceasta de toropeală.

— Să lăsăm disperarea la o parte, zise el, trebuie cu orice preț să-l salvăm pe domnul conte.

Mathurin îşi înălță capul.

— Dacă l-au prins „albaştrii”, zise el, e pierdut pentru totdeauna!...

— Dar trebuie cel puțin să ştiu ce i s-a întâmplat, răspunse Grain-de-Sel. Rămâneți aici... Aşteptați-mă...

— Unde te duci?

— La Bellombre.

Şi copilul începu să alerge spre ieşire, lăsându-i pe oamenii

contelui uimiți de dispariția inexplicabilă a stăpânului lor.

— Să aşteptăm, murmură Mathurin, am mare încredere în copilandrul acesta.

. . . . . .

Grain-de-Sel ieşi din grotă şi se îndreptă spre Bellombre.

În mai puțin de un sfert de oră ajunse la luminişul unde îşi legase calul.

Animalul nu mai era acolo, dar urmele copitelor sale erau foarte bine imprimate în pământ, pentru că plouase mult zilele acelea.

Lângă urmele copitelor, Grain-de-Sel recunoscu şi urma unui picior omenesc. Copilandrul examină urma aceasta cu cea mai mare atenție şi putu să se convingă că nu era lăsată de piciorul contelui.

Hector, chiar când era încălțat cu cizmele sale de vânătoare, lăsa o urmă îngustă, alungită.

Urma aceasta era din contră, foarte lată. Fără să vrea, Grain-de-Sel se gândi la Ambroise, cameristul doamnei baroane de Rupert.

Paşii omului îi precedau uneori pe cei al calului, alteori rămâneau în urmă. Prin urmare omul nu dusese calul de căpăstru.

Şi atunci, desigur, că o a doua persoană îl încălecase, persoană care, după toate probabilitățile, nu putea să fie decât contele de Main-Hardye.

Era aproape amiază când tânărul ajunse la marginea pădurii. Grain-de-Sel mergea aplecat ascunzându-se printre ierburi ca să nu-l poată zări nimeni de la castel.

La o distanță de vreo cincizeci de paşi, Grain-de-Sel observă un lucru cu totul bizar. Pământul era scurmat şi se puteau vedea două urme, în loc de una.

Acum, Grain-de-Sel putu recunoaşte urma contelui, care se îndrepta spre castel. Cealaltă nu se mai vedea.

— Bine! cugetă ştrengarul, Ambroise a încălecat în locul contelui.

După urmele lăsate, se putea vedea, că un timp calul se oprise pe loc, după care plecase în galop de-a lungul câmpiei, îndepărtându-se de castel.

Nu departe era un drum care ducea la şoseaua națională Rochefort-Paris.

„Oare încotro s-a îndreptat?” se întrebă Grain-de-Sel şi merse pe urmele cavalerului până la drum. Aici îl pierdu pentru că pământul era pietros.

Atunci se reîntoarse şi începu să meargă pe urmele contelui.

Ajuns în dreptul cursei, Grain-de-Sel se opri făcând ochii mari.

Cursa pentru lup era încă acolo şi câteva bucăți de haină spânzurau în dinții săi ascuțiți.

Grain-de-Sel recunoscu îndată pantalonul de postav al contelui.

— Oh! infamii!… murmură copilul cu lacrimi în ochi. Dar Grain-de-Sel îl cunoştea bine pe Hector. Ştia că era înzestrat cu o forță titanică şi, un moment, o speranță îi licări în ochi.

„Poate că domnul Hector a reuşit să scape fără zgomot, poate că a fugit…”

Copilul nu putu să păstreze mult timp speranța aceasta. Un zgomot de paşi se auzi şi Grain-de-Sel văzu venind spre dânsul un om, pe care-l recunoscu îndată.

Era căpitanul Aubin. Grain-de-Sel stătea culcat la pământ dar căpitanul venea drept spre el. Fără îndoială că-l zărise.

Căpitanul îşi duse un deget la buze ca să-i recomande tăcere, apoi veni şi se aşeză lângă el.

— Nu te mişca, îi zise el şi vorbeşte încet…

Grain-de-Sel era prea şiret pentru ca să pronunțe el cel dintâi numele lui Hector.

— Eşti trist, domnule căpitan? întrebă.

— Ah! Crezi?

— După figura dumneavoastră.…

— Sunt trist pentru că doamna Diane plânge.

— Doamna Diane plânge! exclamă copilul.

— Da, pentru că domnul de Main-Hardye a fost făcut prizonier.

Grain-de-Sel nu scoase nici o exclamație de durere sau de surpriză.

— Ştiam, răspunse el încetişor, arătând căpitanului cursa.

— Şi eu sunt cel însărcinat cu paza lui.

— Dumneata, domnule căpitan?

Căpitanul Aubin arătă spre pavilionul de la marginea parcului.

— Dumnezeule! murmură Grain-de-Sel, doamna Diane va muri de durere.

Căpitanul aruncă asupra copilului o privire pătrunzătoare.

— Ştii să păstrezi un secret copilul meu, nu-i aşa?

— Mai curând m-aş lăsa omorât decât să mi se smulgă secretul.

— Ascultă-mă, urmă căpitanul, citesc în privirea ta că vorbele mele îți vor aduce o consolare….

— Oh! îl vei scăpa, nu-i aşa?… exclamă Grain-de-Sel.

— Eu? nu. Dar…

— Cine?….

— Generalul şi doamna Diane.

— Cum?

— Nu ştiu.

— Aşadar… crezi?

— Cred că va fi salvat, răspunse căpitanul cu convingere.

După aceea strânse mâna copilului şi-i zise încetişor:

— Acum să vorbim despre altceva… Generalul a plecat.

— A plecat!…. încotro?…

— Spre Paris. A plecat împreună cu nepotul său, vicontele de Morlière.

Grain-de-Sel îşi încruntă sprintenele.

— Nu ştiu pentru ce, zise el, dar am o presimțire.

Se opri o clipă stând la îndoială. Căpitanul tresări.

— Vorbeşte, îi zise el.

— Ah! iartă-mă, domnule căpitan, răspunse copilul dar nu voi vorbi decât după ce veți fi povestit împrejurările în care a fost prins contele.

— Ai dreptate!

Şi, pe şoptite, îi povesti lui Grain-de-Sel ce se întâmplase.

Copilul ascultă cu cea mai mare atenție.

— Domnule Aubin, zise el în sfârşit, Ambroise e un mizerabil care va muri de mâna mea. Acum nu mă mai îndoiesc că el este cel care m-a lovit şi l-a trădat pe domnul conte. Cu toate acestea…

Grain-de-Sel mai stătea încă la îndoială.

— Vorbeşte! insistă căpitanul.

— Vedeți dumneavoastră, domnule căpitan, ceea ce am a vă spune e aşa de grav…

— Pe onoarea mea de soldat! murmură căpitanul, secretul va fi sfânt pentru mine.

— Ei bine! zise copilul, Ambroise n-a fost decât un simplu instrument.

— Crezi asta?

— Cineva l-a plătit... l-a condus din umbră...

— Dar cine?

— Nepoții generalului, murmură Grain-de-Sel.

— Ia seama, mititelule, răspunse căpitanul. Gândul acesta... mi-a venit şi mie... şi l-am respins.

— Toți trei sunt îndrăgostiți de doamna Diane..

— Toți trei?

— Da.

— Cu toate acestea unul din ei a plecat... Vicontele...

— De el mă tem cel mai mult, răspunse Grain-de-Sel.

— Oh! linişteşte-te, răspunse căpitanul Aubin, dacă Regele va voi să-l grațieze...

— Domnii aceştia vor găsi până la urmă un mijloc să-l piardă.

Căpitanul fu adânc impresionat de vorbele copilului. Cu toate acestea îi zise:

— Ar fi prudent din partea ta să nu te mai arăți la castel.

— De ce?

— Dacă, după cum credem noi, nepoții generalului sunt complicii lui Ambroise, aerul de la castel nu e tocmai bun pentru tine... Mai ales în lipsa generalului...

Grain-de-Sel surâse cu tristețe.

— E mai bine, adăugă căpitanul, să te creadă mort...

— Poate că ai dreptate, răspunse copilul. Dar... vei fi aşa de bun să-i spui două vorbe mamei mele, nu-i aşa? Va fi mută ca mormântul..

— Fii liniştit.

— Mă duc să mă întâlnesc cu tovarăşii domnului conte. Adio, domnule căpitan.

Şi Grain-de-Sel începu să se târască prin ierburi cu cea mai mare prudență. Peste puțin timp dispăru.

Capitolul XVIII

După plecarea marchizului de Morfontaine şi a nepotului său, doamna baroană de Rupert scrisese nenorocitului conte Hector de Main-Hardye următoarea scrisoare:

„Scumpul şi adoratul meu soț!

Nu-ți pierde speranța! Tata a plecat. Va călători zi şi noapte; se va întâlni cu Regele. Vei fi grațiat.

Generalul care comandă garnizoana, cu toate că e amicul tatălui meu, cu toate că regretă că te are în paza sa, e inflexibil în ceea ce priveşte regulamentul.

M-am rugat, am plâns, în zadar. Nu mi-a fost îngăduit să te văd.

Doamnă, mi-a răspuns generalul, contele de Main-Hardye e un om hotărât. E capabil să facă eforturi nebuneşti pentru a evada. Amorul care îl aveți pentru dânsul, doamnă, este pentru mine, o dovadă sigură că îl veți ajuta în planurile sale…

Am protestat; dar nimeni n-a vrut să mă creadă.

Cu toate acestea, mi s-a îngăduit să-ți scriu în fiecare zi.

Aştept pe vărul meu baronul de Passe-Croix. Tatăl meu i-a scris şi probabil că va sosi chiar astăzi. Dumnezeule… Ce departe e Parisul…. Din fericire, mai avem încă opt zile înaintea noastră. Curaj, dragul meu Hector!…

De la fereastra mea, văd zidurile negre între care eşti închis, soțul meu adorat. Ochii mei sunt mereu fixați asupra acestui edificiu şi caută să-i pătrundă întunericul.

Ce faci tu, dragul meu?… Mai ai curaj?… Mai ai speranță?

Oh! ştiu bine că dacă nu m-ai iubi, surâsul ar flutura mereu pe buzele tale, ştiu bine că nu te temi de moarte, că eşti nobil şi brav.

Dar te gândeşti la sărmana ta Diane, nu-i aşa?… Şi atunci curajul te părăseşte, căci ştii bine că nu pot trăi fără tine.

Liniştește-te iubitule. Regele este mai bun decât ne închipuim noi şi pe de altă parte are multă stimă pentru tatăl meu. Vei fi grațiat.”

Scrisoarea Dianei nu se oprea aici. Dar, mai departe, nu cuprindea decât o lungă înşiruire de cuvinte drăgăstoase, aruncate într-o dezordine fermecătoare.

Scrisoarea fu dată contelui de Main-Hardye, fără să fie deschisă.

A doua zi, Diane primi de la Hector rândurile următoare:

„Ah! Diane! draga mea, speranțele tale nu sunt oare prea mari?… Credința ta în bunătatea omului acela nu e cumva exagerată?…

Ştiu că tatăl tău are multă trecere, dar vântul fatalității a

suflat asupra noastră şi împotriva ei omul nu poate face nimic.

Cu toate acestea, nu sunt încă cu totul descurajat, îngerul meu iubit.

N-aş vrea ca disperarea să-ți cuprindă prea mult sufletul. Speră… Dumnezeu este bun. El ne ocroteşte, din ceruri, dragostea. Să sperăm!…

În închisoare mi se dă toată atenția cuvenită rangului meu. Generalul însuşi a venit să mă vadă. Mi-a spus verde în față, că nu împărtăşeşte deloc iluziile noastre.

Ştiu foarte bine, mi-a spus el, că Regele e foarte iritat de lunga şi nebuna dumitale rezistență. Oamenii care-l înconjoară şi-l sfătuiesc sunt încă şi mai iritați decât dânsul.

Să nu-ți închipui, draga mea Diane, că stau într-o celulă.

Mi s-a dat o cameră luminoasă, bine mobilată. Am cărți, hârtie, jurnale. Toată lumea îmi e apropiată şi cu toate acestea, sunt prizonier, sunt condamnat la moarte…

Ascultă, iubita mea, îți voi face o destăinuire. Când am fost introdus în închisoare nu prea mi s-a făcut percheziție în regulă… Am la mine un mic pumnal, a cărui lamă e foarte ascuțită…

Nu te înfiora, nu voi întrebuința arma aceasta decât dacă grațierea îmi va fi refuzată şi în ultimul moment…

Vezi tu, iubita mea, nu vreau să las duşmanilor satisfacția de a mă ucide ca pe un dezertor, ca pe un trădător de patrie.

Ştiu că şi tu eşti tare, oare nu curge în vinele tale sângele nobilimii vendéene?…

Ei bine! soțul tău îți face o rugăminte în genunchi: dacă tatăl tău se întoarce disperat, dacă Regele refuză, dacă va trebui să mor, îmi vei scrie, nu este aşa?… Îmi vei scrie la timp, pentru ca să mai am vreme să-mi împlânt pumnalul în piept.

Vreau să-mi făgăduieşti lucru acesta, Diane!

Al tău pentru totdeauna,

Hector de Main-Hardye.”

Capitolul XIX

Pe când Diane de Rupert şi Hector de Main-Hardye corespondau astfel, domnul marchiz de Morfontaine şi nepotul său, domnul de Morlière se grăbeau pe drumul Parisului.

Generalul semăna aurul pe toate cărările, întrebuințând toate mijloacele pentru a ajunge cât mai curând la Paris.

Spre seara primei zile de drum ajunseră în oraşul B..., unde se împleteşte drumul de la Rochefort cu cel de la Poitièrs, în unul singur care duce la Tours.

În partea aceasta ţinutul e foarte accidentat, muntos, sălbatic şi acoperit de păduri întinse.

Primul popas dincolo de B... era un han mizerabil, care părea mai curând o colibă decât locuinţă pentru călători.

— Unchiule, zise domnul de la Morlière, e ora şapte şi jumătate şi dumneata n-ai mâncat de azi dimineaţă. Trebuie neapărat să ne oprim ca să cinăm.

— Fie, zise generalul, voi avea astfel forţa să călătoresc mai departe.

Vicontele coborî cel dintâi, dădu braţul bătrânului şi intrară în sala hanului. Vizitiul care trebuia să conducă trăsura de acolo înainte, stătea şi el la o masă, cu un pahar de vin dinainte.

Avea o barbă lungă, roşie şi purta pălăria trasă pe ochi.

Pe când generalul se aşeza în grabă la o masă lângă foc şi se pregătea să mănânce, vicontele se apropie de vizitiu.

— Tu eşti, Ambroise? îl întrebă el.

— Da, domnule.

Vicontele şi servitorul schimbară o privire plină de înţeles şi cel dintâi se duse îndată să se aşeze la masă în faţa generalului.

Cina fu scurtă.

— Haide, viconte, să plecăm, exclamă generalul şi, aruncând o monedă de aur pe masă, ieşi fără să mai aştepte restul.

Vizitiul cu barbă roşie era la locul său, pe capră, şi învârtea biciul prin aer.

— Mână! strigă generalul.

Trăsura porni în goană.

Dar după vreo zece minute de mers caii îşi încetiniră goana şi începură să meargă la pas.

Generalul scoase capul din trăsură şi strigă:

-— Hai! vizitiule, ai adormit?

— Nu, domnule.

— Atunci mână!...

— Domnule, răspunse Ambroise, care ştia să-şi prefacă vocea tot aşa de bine ca şi faţa, drumul e foarte greu şi nu e cu putinţă să iuţim mersul.

— Unde suntem?... întrebă domnul de Morfontaine.

— Noaptea e întunecoasă şi nu văd deloc drumul.

— La naiba!... murmură generalul, ştrengarul acesta are dreptate... Nu e posibil să iuţim mersul.

— Şi va ţine mult astfel?... întrebă domnul de la Morlière.

— O oră aproape, răspunse vizitiul.

— Atunci voi căuta să mă folosesc de împrejurare.

— Cum?

— Voi coborî puţin ca să-mi dezmorţesc picioarele şi voi fuma o ţigară.

Şi, fără să lase generalului timp să răspundă, vicontele sări jos.

Caii urcau încetişor. Vizitiul mergea şi el alături de trăsură, îndemnând caii cu vocea şi cu biciul.

— Vizitiu, întrebă domnul de la Morlière scoţând o ţigară din buzunar, ai foc?

— Da, domnule... cel puţin am un amnar şi cremene!

— Bine. Dă-mi să-mi aprind ţigara.

Vizitiul se opri, în timp ce trăsura îşi continua drumul înainte. Cei doi oameni rămaseră în urmă.

— Ei bine? întrebă vicontele cu voce înceată.

— Totul merge de minune, domnule.

— Prăbuşirea?

— Preparată cât se poate de bine!

— Şi focul de puşcă?

— M-a costat cam mult, răspunse Ambroise, dar va fi tras la timpul potrivit.

— Eşti sigur de omul pe care l-ai ales?

— E un om certat cu justiţia şi îşi cunoaşte bine meseria. Pentru şase ludovici ar fi în stare să dea foc întregului univers. Eu i-am dat cinci ludovici pentru un simplu foc de puşcă, cred că l-am plătit destul de bine.

— Şi eşti sigur că nu te va trăda?

— E complicele meu, prin urmare e în interesul lui să-şi ţină gura.

— Dar de cai eşti sigur că o vor lua la goană?

— Oh! foarte sigur... sunt aleşi anume...

— Atunci, toate merg de minune...

— Povârnişul e puternic îndesat şi putem fi siguri de reuşita loviturii.

— Trăsura domnului general va face un salt frumos, adaugă vicontele.

Ambroise începu să râdă.

— Şi cred că asta nu va conveni deloc domnului de Main-Hardye. Presupun că, după moartea generalului, domnul viconte nu se va duce în locul lui să se întâlnească cu regele.

— Ba, dimpotrivă, zise vicontele, mă voi duce.

— Cum? întrebă falsul vizitiu, mirat.

— Îmi voi continua drumul spre Paris, mă voi întâlni cu Regele şi-l voi ruga să acorde grațierea domnului conte de Main-Hardye.

— Mi se pare că domnul viconte nu mai ştie ce vorbeşte!

— Dar, adăugă domnul de la Morlière surâzând, o voi cere în aşa fel încât să fiu sigur că nu-mi va fi acordată,

— Şi dacă din întâmplare îți va fi acordată?

— Voi avea grijă să ajungă la Rochefort, la o oră după execuție.

— Bravo!…. e un plan minunat.

Vicontele îşi aprinsese țigara şi mergea foarte liniştit în urma trăsurii.

Vizitiul păşea puțin mai înainte, pocnind mereu din bici.

Luna începea să se ridice la orizont şi întunericul se risipea puțin câte puțin.

Trântit în fundul trăsurii, tatăl Dianei privea arborii pădurii, care, mărgineau drumul de ambele părți. Dar gândul său rătăcea aiurea. Generalul se vedea la Paris, în fața Regelui, şi se auzea vorbind.

Pentru întâia oară în viața sa, domnul de Morfontaine, care nu fusese niciodată orator, îşi prepară un discurs.

Deodată trăsura se opri şi generalul, trezit din visurile sale. tresări şi scoase capul pentru a vedea ce s-a întâmplat.

Ajunseseră în punctul cel mai înalt al pantei şi caii, deprinşi cu drumul, se opriseră în loc, aşteptându-l pe vizitiu.

Generalul avea în stânga un grup de stejari, printre crengile cărora razele lunii abia pătrundeau, iar în dreapta nişte tufişuri mici, dese.

În față drumul se înclina pe neaşteptate şi generalul ghici că avea să coboare o vale abruptă.

Vizitiul şi domnul de la Morlière rămăseseră puțin în urmă, dar generalul le auzea bine vocile.

— Haideți! strigă el scoțându-şi pe jumătate capul prin fereastra trăsurii, grăbiți-vă!… Vizitiu!… Domnule viconte!….

Dar, deodată, din stânga drumului răsună un foc de puşcă.

Caii îşi ciuliră urechile şi tresăriră puternic. O a doua

împuşcătură răsună şi, în acelaşi timp, un câine ieşi în drum lătrând puternic.

Din tufiş o voce îl strigă, asmuțindu-l:

— Pe el!

Caii, înspăimântați, porniră înainte şi trăsura lunecă pe panta înclinată a drumului.

Generalul se sculase în picioare strigând:

— Aleargă vizitiu!… Opreşte caii!…

Vizitiul şi vicontele începură să alerge: dar trăsura cobora mai repede decât ei. Generalul, care la început fusese uşor neliniştit, simți o adevărată spaimă când văzu că cei doi oameni rămaseseră aşa de mult în urmă.

Se întâmplă întocmai cum prevăzuse Ambroise: oiştea ieşi de la locul ei şi caii, loviți peste picioare, se înspăimântară peste măsură.

Generalul înțelese îndată pericolul. Ei văzu că drumul făcea o cotitură bruscă la o mică distanță mai înainte şi că dincolo de această cotitură se deschidea un abis adânc.

Atunci încercă să deschidă uşa şi să sară din trăsură, cu toate că o asemenea săritură era foarte primejdioasă.

Dar, vicontele, coborând din trăsură, avusese grijă să o blocheze pe dinafară, aşa că domnul de Morfontaine se văzu în neputință de a-şi pune în aplicare planul.

Trăsura şi caii alergau cu o viteză înspăimântătoare. Acum erau la o distanță de numai o sută de metri de prăpastie.

— Sunt pierdut! murmură generalul, gândindu-se la Hector şi la Diane.

Deodată, un călăreț apăru în calea trăsurii. Omul ghicise primejdia şi pe când generalul îşi oferea sufletul lui Dumnezeu, un fulger țâşni, o detunătură răsună şi calul din dreapta, lovit în frunte, căzu la pământ.

Trăsura se opri brusc.

Omul care îl scăpase pe generalul de Morfontaine într-un mod atât de miraculos, nu era altul de Grain-de-Sel.

Cum ajunsese ştrengarul tocmai în locul acela?

Capitolul XX

L-am lăsat pe Grain-de-Sel în momentul în care-l părăsise pe căpitanul Aubin, pentru a se întâlni cu tovarăşii contelui de

Main-Hardye, în grota vulpilor.

Consternarea celor patru Vendéeni era neînchipuit de mare.

Dar Grain-de-Sel le zise:

— Căpitanul m-a încredințat că domnul marchiz a plecat la Paris împreună cu nepotul său, pentru ca să ceară grațierea domnului Hector. E posibil, dar eu cred că domnul marchiz mai are şi alte gânduri.

Grain-de-Sel îşi petrecu toată noaptea în grotă, iar în zorii zilei era în picioare şi porni din nou spre Bellombre.

„Să vedem ce s-a mai petrecut pe acolo", îşi zise el.

Pe la ora şapte ştrengarul ajunsese în locul unde fusese întinsă lui Hector cursa de lup.

Rămase foarte mirat când văzu pe pământ urmele unei trăsuri.

Inima începu să-i bată cu violență. Judecând după urmele lăsate, trăsura nu venise de la castel, ci din interiorul pădurii.

— E trăsura de poştă a domnului marchiz, exclamă Grain-de-Sel.

Şi se luă încetişor pe urmele ei. Peste puțin ajunse la un drum care tăia pădurea de-a curmezişul, venind de la satul Bellefontaine.

Grain-de-Sel cunoştea bine drumul acesta.

„Foarte bine, îşi zise copilandrul, mi se pare că ghicesc. Domnul marchiz s-a prefăcut că se îndreaptă spre Paris şi în realitate a venit pe aici şi… cine ştie?…"

Grain-de-Sel cugetă că la urma urmei nu era deloc imposibil ca marchizul să-l fi scăpat pe domnul Hector.

Se reîntoarse pe urmele trăsurii şi putu să observe locul unde aceasta staționase.

După aceea, privind mai cu atenție, Grain-de-Sel deosebi şi urme de paşi.

Urmele se îndreptau spre pavilionul de vânătoare.

Ştrengarul, care avea ochi foarte buni, putu să constate că oamenii care se îndreptaseră spre pavilion erau în număr de doi. Deodată tresări adânc.

Zărise alte urme de paşi, care se încrucişau cu cele dintâi.

Erau urmele a trei oameni şi, cum toate se îndreptau, spre trăsura de poştă, Grain-de-Sel trase concluzia că plecaseră doi oameni spre pavilion şi că se întorseseră îndărăt trei.

Tânărul se duse şi bătu la uşa lui Mathurin. Mathurin dormea sau se prefăcea că doarme.

— Deschide o dată!... strigă Grain-de-Sel nerăbdător. În sfârşit, Mathurin se hotărî să sară din pat şi să deschidă.

— Ce doreşti? întrebă el.

— Am venit să te văd.

— Numai atâta?

— Şi să-ți dau o însărcinare.

Grain-de-Sel pătrunse înăuntru, Mathurin încuie uşa în urma lui.

Uşa pivniței era dată în lături.

— Ce-i asta?... întrebă Grain-de-Sel, prefăcându-se uimit.

Mathurin se tulbură sub privirea pătrunzătoare a copilului.

— Mathurin, zise Grain-de-Sel, ştii bine că eu sunt fratele de lapte al doamnei Diane!

— Da, sigur că ştiu.

— Şi că m-aş lăsa bucuros ucis pentru ea?

— Ştiu.

— Că nici marchizul, nici doamna Diane n-au secrete față de mine?

— Ştiu şi asta, murmură Mathurin.

— Dacă-i aşa, întrebă Grain-de-Sel, tu de ce păstrezi secrete față de mine?

— Eu?

— Fără îndoială s-a petrecut ceva aici astă-noapte?...

— E adevărat.

— Vei fi aşa de bun să-mi povesteşti totul?... Pentru că, poate că e vorba de viața domnului Hector.

— Domnul conte e liber, zise Mathurin.

— Liber!...

— Da, liber. A fugit!

— Cine îl întovărăşeşte?

— Doamna Diane şi generalul.

— Şi... altcineva nu mai era?

— Ba mai era şi nepotul generalului.

— Care?...

— Vicontele de la Morlière.

Grain-de-Sel încruntă sprâncenele, dar rămase tăcut.

Atunci gardianul îi povesti, cuvânt cu cuvânt, cum decursese salvarea contelui.

Dar, lucru ciudat, Grain-de-Sel în loc să se bucure se întrista.

„Dacă vicontele face parte din expediție, îşi zise el, e sigur că

domnul conte n-a fost salvat decât pentru a fi trădat mai târziu.”

Copilul împărtăşi această reflecție şi gardianului.

— Te vei duce la castel, îi zise el cu oarecare bruschețe…

— Pentru ce?

— Vei lua un cal şi vei pune şaua pe el.

— Şi dacă voi fi întrebat pentru cine e calul?

— Vei spune că e pentru tine şi că te duci la Poitièrs din ordinul stăpânului.

— Fie!… Şi ce voi face cu calul?…

— Vei încăleca şi vei veni să mă întâlneşti în pădure. Să-l iei pe Tobby!

— Calul cel mic şi frumos?

— Întocmai. E cel mai bun din tot grajdul.

Mathurin nu prea ştia ce voia să facă băiețandrul cu calul, dar toți servitorii din castel erau deprinşi să asculte ordinele lui Grain-de-Sel, pentru că îl ştiau favoritul generalului.

Mathurin porni deci spre castel.

Grain-de-Sel se reîntoarse în pădure şi se opri în locul unde staționase trăsura de poştă.

„Numai de s-ar întoarce Mathurin mai repede, aş putea să plec înainte ca husarii să fi observat evadarea domnului Hector!”

Mathurin nu-şi pierdu timpul, peste puțin se reîntoarse cu un cal negru.

— Cum?… întrebă Grain-de-Sel, nu l-ai luat pe Tobby?

— Tobby nu era în grajd.

— Dar unde este?

— Jean mi-a spus că a plecat cavalerul, vărul generalului, cu el, încă de ieri seară.

— Şi nu s-a reîntors azi dimineață?

— Nu…

„Hm! Îşi zise Grain-de-Sel, mi se pare că s-au înțeles cu toții pentru a-l pierde pe domnul Hector…. Tobby e un cal care poate să facă treizeci de leghe într-o singură noapte.”

Tânărul, din ce în ce mai îngrijorat, sări pe cal.

— Adio, Mathurin, zise el.

— Dar încotro te duci?

— Voi încerca să ajung din urmă trăsura de poştă a domnului marchiz.

— O!… a plecat cu mult înainte.

— Da, dar pintenii mei sunt bine ascuțiți.

Şi Grain-de-Sel plecă în galop.

Trăsura, pe ale cărei urme mergea Grain-de-Sel, descrisese un semicerc.

Ajuns la drumul mare, urmele dispărură cu totul.

Dar Grain-de-Sel îşi zise:

„Desigur că domnul marchiz s-a îndreptat direct spre Rochefort şi mi-aş da jumătate din viață dacă aş şti că în momentul acesta domnul Hector e salvat.”

Susținut de speranța aceasta, Grain-de-Sel galopă toată ziua spre Rochefort şi ajunse la punctul de întâlnire al acestui drum cu drumul ce mergea spre Tours. Dar, în punctul acesta o întâmplare neprevăzută îl făcu să-şi schimbe ținta.

Drumul de la Poitièrs la Rochefort şi cel de la Rochefort la Tours se încrucişau în mijlocul unui mic boschet de spini.

Terenul era foarte nisipos şi urmele trăsurii şi ale cailor reapărură.

Dar, lucru bizar, în punctul acesta Grain-de-Sel putu să constate că trăsura se îndreptase în acelaşi timp şi spre Tours şi spre Rochefort, lucru care era imposibil şi nu se putea explica, altfel decât prin existența a două trăsuri. Una care venea de la Rochefort şi se îndrepta spre Tours, cealaltă mergând de la Poitièrs spre Rochefort.

Grain-de-Sel nu rămase mult timp pe gânduri.

După ce urmase drumul Rochefortului până în punctul unde urmele roților dispăreau, se încredință că generalul şi tovarăşii săi se îndreptaseră spre Tours.

Grain-de-Sel, fără să ezite, se reîntoarse.

„La urma urmei, îşi zise copilandrul, generalul e şiret şi se poate întâmpla să fi părăsit drumul Rochefortului ca măsură de precauție. La Tours, unde totul e liniştit, domnul Hector ar putea fi foarte bine ascuns.

Şi, Grain-de-Sel galopă pe drumul spre Tours, până în seară.

Din timp în timp regăsea în nisipul drumului urmele trăsurii.

Un țăran pe care-l întâlni în cale îi spuse că o trăsură cu trei cai trecuse pe acolo, cu trei ore mai înainte.

Puțin mai încolo se întâlni cu o femeie bătrână care îi spuse acelaşi lucru.

Cum calul său era sfârşit de oboseală, se opri la o stație de trăsuri şi luă un cal odihnit.

Acolo îi descusu pe servitori.

— Trăsura de poştă despre care ne vorbeşti, i se răspunse, a trecut pe aici acum o oră.

— Şi câte persoane erau în ea?

— Trei.

— Ce fel de oameni erau?

— Era o damă tânără, un domn în vârstă, un alt domn mai tânăr şi... doi servitori.

Copilandrul galopă fără întrerupere până la apusul soarelui, când ajunse din nou la o staţie de trăsuri.

De data aceasta inima începu să-i bată cu putere, căci, intrând în curtea hanului, văzu o trăsură care sosise de curând, la care nişte servitori se pregăteau să înhame cai odihniţi.

— A cui e trăsura aceasta? întrebă el.

— A unor călători care cinează, în sala hanului.

Grain-de-Sel intră în sală şi văzu un bătrân, o femeie tânără şi un alt bărbat ca de vreo treizeci de ani, care cinau în linişte.

Dar nu erau nici generalul, nici Diane, nici Hector.

— A dumneavoastră e trăsura din curte, domnilor?... întrebă Grain-de-Sel.

— Oh! yes, i se răspunse, căci călătorii erau nişte englezi.

— Şi veniţi de la Rochefort?

— Oh! yes.

Copilandrul scăpă o înjurătură şi ieşi din han ca un nebun, încălecă şi porni îndărăt în galop.

Acum era clar: marchizul se îndreptase spre Rochefort. O oră după aceea, Grain-de-Sel întâlnea, în valea pe are am descris-o, trăsura domnului de Morfontaine şi a nepotului său şi-l salvă pe cel dintâi de la moarte, trântind la pământ cu un foc de puşcă pe unul din cai. Grain-de-Sel nu bănuise nici un singur moment că omul pe care îl scăpase de la moarte putea să fie tocmai cel după care alerga. Generalul scoase capul prin fereastra trăsurii:

— Grain-de-Sel!

— Domnule marchiz!

— Ah! zise generalul, mi-ai salvat viaţa, şi nu numai mie, dar şi Dianei şi lui Hector.

— Doamna Diane!... Domnul Hector!... unde sunt dânşii?... întrebă Grain-de-Sel.

— Hector este prizonier, răspunse generalul. Hector este condamnat la moarte.

— Condamnat la moarte! exclamă copilul cu o voce

plângătoare.

— Diane a rămas la Rochefort şi eu mă duc la Paris pentru a obține de la rege grațierea sărmanului conte.

— Singur?

— Nu, împreună cu nepotul meu, vicontele.

Şi pe când generalul îi povestea toate evenimentele petrecute în intervalul celor douăzeci şi patru de ore, copilul, din ce în ce mai trist şi mai îngrijorat, deducea adevărul în întregime.

„Trădătorii!”… cugetă el, amintindu-şi că domnul cavaler de Morfontaine plecase cu Tobby noaptea trecută şi nu mai reapăruse la Bellombre.

O clipă Grain-de-Sel fu tentat să strige în gura mare că domnul de Morlière şi verii săi îl trădaseră pe conte.

Dar ce dovadă ar fi putut aduce în sprijinul afirmației sale?

Generalul îşi iubea nepoții şi nu l-ar fi crezut. În timpul acesta, domnul de la Morlière şi vizitiul sosiră, suflând din greu.

— Blestem! murmură Ambroise, acest Grain-de-Sel ne iese mereu în cale.

— Ah! unchiule, scumpul meu unchi, exclamă domnul de la Morlière ascunzându-şi în cele mai calde expresii dezamăgirea de a-l vedea pe bătrân teafăr.

— Grain-de-Sel mi-a scăpat viața, zise generalul.

— Şi Grain-de-Sel te roagă în genunchi, domnule marchiz, să-l iei şi pe el cu dumneata, adăugă copilul.

Vicontele tresări şi-şi fixă privirea asupra lui Grain-de-Sel. Privirea tânărului şi cea a domnului de la Morlière se încrucişară ca două lame. Vicontele tresări şi-şi zise:

„Grain-de-Sel m-a ghicit”. Copilul dădu la o parte calul cel mort şi îl înhamă pe al său la trăsură.

După aceea, Grain-de-Sel se întoarse spre Ambroise.

— Haide, dragul meu! îi zise el, un vizitiu care s-a purtat aşa de rău ca tine, trebuie retrogradat. Urcă-te îndărăt.

Şi fără să mai aştepte răspunsul, Grain-de-Sel sări pe capră şi pocni din bici. Ambroise se supuse.

„Fără îndoială! îşi zise Grain-de-Sel, conducând trăsura cu o iuțeală şi-o dibăcie uimitoare, fără îndoială, de la Morlière nu se aştepta să călătorească spre Paris împreună cu mine.”

Capitolul XXI

VICONTELE DE LA MORLIÈRE CĂTRE VĂRUL SĂU, CAVALERUL DE MORFONTAINE

„Dragul meu,

Trebuie neapărat să întrebuinţăm ultimele mijloace.

Crezusem la început că totul va merge de minune şi că bravul nostru unchi nu va ajunge niciodată la Paris. Întâmplarea, sub chipul lui Grain-de-Sel, mi-a răsturnat planurile. Suntem la Paris de ieri şi Regele ne va primi astăzi.

E aproape sigur, se şopteşte în jurul nostru, că Majestatea Sa va acorda grațierea.

Vezi bine, deci. că trebuie să ne hotărâm."

Capitolul XXII

HECTOR CĂTRE DIANE

„Îngerul meu iubit,

Astăzi s-au împlinit nouă zile de la condamnarea mea. Dacă grațierea nu soseşte astă-seară, voi fi împuşcat mâine, în zorii zilei.

Curaj, Diane, curaj!… Sufletul meu şi viața mea… curaj!… Tu eşti soția mea înaintea lui Dumnezeu!…

Ascultă-mă, i-am iertat deja pe duşmanii mei. Sunt gata să mor. Dar nu vreau să fiu împuşcat. Eu nu sunt dezertor, nu mi-am trădat patria.

Aştept o ultimă scrisoare de la tine, o scrisoare în care îmi vei spune pentru cea din urmă dată adio, în care mă vei înştiința dacă tatăl tău s-a reîntors, dacă grațierea mi-a fost refuzată."

*
* *

Scrisoarea aceasta în care se mai puteau citi cele mai dulci cuvinte de dragoste, ajunse în mâna baroanei de Rupert pe la ora nouă dimineața.

Baroana era în prada unei nelinişti teribile. Ambii săi veri erau lângă ea.

Domnul de Morfontaine şi domnul de Passe-Croix îşi jucaseră de minune rolul. Niciodată nu se văzuseră veri mai afectuoşi,

mai plini de dragoste.

De douăzeci de ori pe zi domnul de Morfontaine încăleca şi făcea o mică plimbare călare, pe drumul Parisului, spre a vedea dacă nu cumva se zărea trăsura unchiului său.

Dimineaţa şi seara, domnul de Passe-Croix se ducea la închisoare.

Comandantul nu mai era acum aşa de sever ca la început.

E adevărat că nici acum nu-i permitea Dianei să se apropie de Hector, dar, în schimb, dăduse această autorizaţie domnului de Passe-Croix.

Baronul îşi dăduse cuvântul de onoare că nu va încerca să ajute evadarea domnului de Main-Hardye.

Deci, domnului de Passe-Croix îi încredinţa Diane răspunsul său.

Diane îi scria iubitului ei.

„Nici eu, dragul meu soţ, nu vreau să te laşi împuşcat. Voi fi tare şi te voi lăsa să mori vitejeşte, dacă Regele nu va voi să-ţi acorde graţierea.

Dar... parcă simt că graţierea mult dorită vine spre noi.

Verii mei sunt lângă mine şi ei speră de asemenea că tatăl meu va sosi astăzi.

Hector, dragul meu, vei avea destul timp pentru moarte, un singur moment e îndestulător... Mai aşteaptă şi noaptea asta... speră... ai încredere în Dumnezeu!... Dumnezeu e bun şi mare şi nu poate să ne despartă astfel!...”

*
* *

Domnul baron de Passe-Croix se însărcina, deci, cu ducerea acestei scrisori şi se îndrepta spre închisoare.

Hector stătea în pat, cu mâinile încrucişate, foarte palid, dar liniştit.

Văzându-l pe domnul de Passe-Croix, se sculă cu vioiciune.

— Ei bine! zise el, şi Diane?...

— Diane nu ştie nimic, răspunse baronul cu tristeţe. Apoi luă mâna lui Hector şi o strânse cu putere. Domnul de Passe-Croix avea o figură foarte încurcată.

Luă scrisoarea Dianei şi i-o întinse lui Hector. Acesta i-o smulse din mână şi o citi.

— Ei bine! zise el apoi, ce vrei să-mi spui?…

— Vreau să-ți spun că Diane nu ştie nimic şi că aşteaptă încă grațierea dumitale, Hector, zise el. Regele a refuzat.

Baronul îşi plecă privirea.

— Şi vă e teamă să-i spuneți Dianei vestea aceasta?

— Ne e teamă că ar ucide-o.

O clipă, două lacrimi mari străluciră în ochii lui Hector.

— Sărmana mea Diane… murmură el.

Apoi luă mâna baronului.

— Ştii bine, prietene, că mie nu mi-e teamă de moarte.

Baronul scoase din buzunar o a doua scrisoare.

— Spune-mi totul, fără teamă.

Aceasta venea de la Paris şi era scrisă de mâna domnului de la Morlière.

Vicontele scria baronului:

„Dragul meu.

Sărmanul nostru unchi e nebun de durere şi mă tem pentru viața sa. În zadar s-a târât la picioarele Regelui.

Regele a fost inflexibil.

L-am readus la hotel în prada unor friguri arzătoare.

Medicul pe care l-am chemat m-a oprit să-l las să plece într-o asemenea stare spre Rochefort.

Eu de asemenea am crezut că-mi voi pierde capul.

Dacă Hector va fi împuşcat, Diane va muri.

Trebuie s-o scăpăm pe Diane măcar. Trebuie să găsim un mijloc oarecare pentru a o face să plece din Rochefort.

Iată ce m-am gândit:

Îți voi scrie o altă scrisoare mâine.

În ea îți voi spune că Regele a refuzat grațierea, dar că a acordat o amânare de încă o lună pentru execuție.

În timpul acesta Regele se va mai gândi.

Va mai vedea…

Atunci îți va fi uşor s-o convingi pe Diane că dacă ar veni la Paris, Regele n-ar putea să reziste lacrimilor sale. Şi Diane va pleca împreună cu tine şi nu va auzi şuieratul gloanțelor care îl vor ucide pe Hector.”

Domnul de Main-Hardye citi scrisoarea aceasta şi zise cu simplitate:

— Ai dreptate. Trebuie ca Diane să părăsească Rochefortul.

Când va sosi cealaltă scrisoare a vicontelui?

— O aştept pentru astăzi la amiază. E ora poştei.

— Ei bine! Adio!... Dacă e aşa, poți pleca cu Diane... Trebuie să pleci!

Domnul de Main-Hardye scrise Dianei o scrisoare lungă în care îi făgăduia că va aştepta grațierea cu mult curaj şi cu încredere.

Baronul îl îmbrățişă şi îi zise cu dragoste:

— Adio, prietene! Îți jur că voi veghea asupra Dianei întreaga mea viață.

— Veghează, de asemenea, şi asupra copilului meu, căci în curând Diane va fi mamă, adăugă nenorocitul conte de Main-Hardye, strângând pentru cea din urmă oară mâna domnului de Passe-Croix. Acum poți să pleci, domnule baron, mai zise el. Nu vreau să mă înduioşez peste măsură. Vreau să mor surâzând.

Capitolul XXIII

În aceeaşi seară un cavaler intra în Rochefort, în mijlocul unui nor de praf.

Era Grain-de-Sel.

Grain-de-Sel, care aducea Dianei grațierea contelui de Main-Hardye, Grain-de-Sel care preceda sosirea generalului şi a nepotului său, cu două ore.

Regele îl iertase pe domnul de Main-Hardye şi-l autoriza să rămână în Vendéea, în castelul său.

Diane, nebună de bucurie, alergă, întovărăşită de cei doi veri ai săi, la generalul comandant al garnizoanei.

Generalul o luă de mână şi-i zise:

— Dumneata însăți, doamnă, vei duce domnului de Main-Hardye vestea aceasta.

Şi generalul o conduse pe Diane la închisoare. Toate porțile se deschiseră în calea lor, chiar şi uşa celulei în care Hector zăcea de opt zile.

Contele stătea culcat pe pat, nemişcat, cu fața îndreptată spre tavan.

Părea că doarme.

— Hector! Hector! iubitul meu! exclamă Diane, repezindu-se spre el.

Dar, deodată, scăpă un strigăt, apoi se dădu îndărăt, se apropie din nou, ridică ochii spre cer şi izbucni într-un hohot disperat.

Diane de Rupert înnebunise subit văzând că domnul conte de Main-Hardye era mort.

Contele crezuse în scrisoarea infamului viconte de la Morlière şi îşi implântase pumnalul în inimă.

Moartea fusese instantanee.

Capitolul XXIV

Trei ani după moartea contelui de Main-Hardye, într-o frumoasă zi de iarnă, o caleaşcă înainta pe Champs-Élysées, cotind în jurul Arcului de Triumf şi prin calea Neuilly, intra în parcul Bois de Boulogne.

În fundul trăsurii stătea un bărbat cu barba albă ca zăpada, iar alături de el o femeie tânără, îmbrăcată în doliu, a cărei privire avea o expresie bizară de rătăcire.

Femeia ținea pe genunchi un copilaş blond, drăguț, pe care-l îmbrățişa fără încetare, cu o dragoste fanatică.

Pe scaunul din față stătea un om de vreo patruzeci de ani, cu figura încă destul de tânără, care vorbea cu generalul şi în acelaşi timp mângâia buclele blonde ale copilului.

Femeia era doamna baroană de Rupert, iar acea fetiță mică şi blondă, pe care cu atâta mândrie o purta în brațe, era fiica sărmanului conte Hector de Main-Hardye.

Diane era nebună din ziua în care Hector fusese găsit mort în celula închisorii.

Nebunia sa avusese două faze distincte.

În timpul celei dintâi, baroana fusese tristă, abătută, disperată, în prada unui soi de uimire contemplativă.

Starea aceasta durase aproape trei luni.

Apoi, într-o noapte, Diane devenise mamă şi atunci viața, care avea rădăcini puternice în ea, triumfase puțin câte puțin, susținută şi de instinctul matern.

Din sălbatică cum era, nebunia baroanei devenise dulce, sentimentală, aproape surâzătoare.

Când îşi ținea copilul în brațe, Diane îşi recăpăta aproape toată rațiunea.

În ziua aceea bătrânul general de Morfontaine şi nepotul său,

vicontele de la Morlière, o scoseseră pe Diane la plimbare cu oarecare motive serioase.

Iată motivele:

De câteva luni se afla în Paris un medic brazilian, care nu-şi exercita meseria decât în anumite cazuri excepționale.

Omul acesta, tânăr încă, era un original, de mai multe ori milionar, care se plimba în toate zilele pe Champs-Élysées, călare, îmbrăcat într-o manta de gaucho, a cărui culoare roşie dăduse medicului porecla de medicul roşu.

El nu-şi exercita meseria, dar era foarte abil, mai ales în vindecarea nebuniei.

Aşadar, generalul se urcase în trăsură împreună cu fiica şi cu nepotul său şi toți trei se îndreptară spre pavilionul Madridului, unde, după informațiile luate, doctorul dejuna în toate zilele între orele douăsprezece şi două. Toată lumea ştia că numai printr-o întâmplare putea cineva să capete ajutorul acelui om bizar.

Domnul de la Morlière sări cel dintâi din trăsură şi întinse mâna verişoarei sale, care nu voia să-şi părăsească o clipă copilul.

— Vino, fiica mea, zise domnul de Morfontaine, luându-i brațul şi conducând-o în pavilion.

Baroana se lăsă condusă, blândă şi ascultătoare ca un copil, dar când intră în salonul de jos, privirile îi fură atrase de mantaua roşie şi de fața bronzată a medicului.

Brazilianul dejuna foarte liniştit, aşezat la o masă mică lângă foc, în timp ce parcurgea paginile unui ziar.

Diane scoase un mic țipăt de pasăre speriată, se apropie de el si începu să-l examineze cu o curiozitate, care ar fi putut să i se pară bizară medicului, dacă generalul nu i-ar fi făcut un gest semnificativ cu mâna.

De altfel, generalul se ostenise în zadar, căci brazilianul ghicise starea mintală a femeii cate stătea în fața lui.

După ce-l examină bine, Diane îl salută cu o plecăciune adâncă şi luă loc la o masă, la mică distanță de el. Apoi păru a uita că era într-un loc străin, înconjurată de oameni necunoscuți.

Începu să-şi mângâie copilul, trecându-şi degetele prin şuvițele sale blonde şi sărutându-l cu pasiune pe ochi şi pe gură.

Atunci domnul de Morfontaine se apropie de medic şi-i ceru

scuze, dar medicul îl întrerupse şi-i zise:

— E nevasta dumneavoastră, domnul meu?

— Nu, e fiica mea…

— De cât timp e nebună? continuă el încetişor.

— De trei ani.

— Dacă eşti bun să-mi spui cauzele care i-au provocat nebunia, poate că… o voi putea vindeca.

— Ah! domnule, murmură generalul cu emoție, îți mărturisesc că am venit aici numai în speranța de a te întâlni… şi…

— Numele dumitale, domnule?…

— Generalul marchiz de Morfontaine.

Medicul se înclină respectuos, lăsând a înțelege că numele acesta nu-i era cu totul necunoscut. Apoi întrebă încetişor:

— E o disperare din dragoste?

— Da.

— Tatăl copilului?

— Da, răspunse iarăşi generalul.

— A fost părăsită… trădată?

— Nu, a murit.

— Oh!… amănuntele acestea îmi sunt suficiente, zise medicul.

În momentul acela, domnul de la Morlière, care rămăsese puțin în urmă, se apropiase şi asculta cu cea mai mare atenție.

— Domnule general, zise medicul, îți declar că doamna va fi vindecată. Aşteptați-mă astă-seară pe la orele şase, acasă la dumneavoastră. Îi voi prescrie un tratament.

— Şi, exclamă generalul, spui că o vei vindeca?

— În două luni, răspunse medicul, cu convingere.

În aceeaşi seară, pe la orele opt şi jumătate, vicontele de la Morlière părăsi palatul din strada Varennes, în frumoasa sa cabrioletă deschisă.

Calul său de rasă germană era bun alergător şi în câteva minute vicontele străbătu distanța care separă foburgul Saint-Germain de strada Artois. Aici era locuința domnului cavaler de Morfontaine.

Cabrioleta se opri.

— Tom, zise domnul de la Morlière servitorului său, sună şi întreabă dacă cavalerul este acasă.

După un moment băiatul se întoarse. Cavalerul era acasă.

Vicontele urcă scările în fugă. Domnul de Morfontaine se

întorsese acasă abia de vreun sfert de oră şi stătea la gura focului cu o ţigară în gură, citind o carte.

— Cavalere, zise domnul de la Morlière intrând, nu ştii unde l-am putea găsi pe Passe-Croix?

— Ba... ştiu. Bună ziua, viconte.

— Bună ziua, cavalere.

— Am cinat cu el la Natalie, şi l-am lăsat jucând o partidă de wist.

— Natalie Rolin, de la Gymnase?...

— Chiar ea.

— Dar e la doi paşi de aici, dacă nu mă înşel?... în strada Saint-Honoré, nu-i aşa?

— La numărul 29, adăugă cavalerul.

Domnul de la Morlière deschise uşa sălii şi strigă:

— Tom!...

Servitorul, care se învelise în blana de vulpe a stăpânului său, sări jos din cabrioletă.

— Aleargă în strada Saint-Honoré nr. 29, la doamna Rolin.

— Da, domnule.

— Şi să-mi aduci îndată pe domnul baron de Passe-Croix.

Băiatul plecă în fuga calului.

Vicontele veni să se aşeze la locul său, lângă foc.

— Ai putea să-mi spui, întrebă cavalerul, ce vrei cu domnul baron?

Domnul de la Morlière îşi luă o mutră gravă.

— Vreau să discut cu voi amândoi, răspunse el.

— În ce privinţă?

— În privinţa moştenirii noastre.

— La naiba, dragul meu prieten, dar mi se pare că în ceea ce te priveşte ai cam renunţat la această moştenire.

— Eu?... Am renunţat?...

— Fără îndoială, de vreme ce te-ai însurat...

— Ei! exclamă vicontele, lucrurile au luat o altă faţă, dragul meu. Ştii bine că întâmplarea nu ne-a favorizat. L-am eliminat pe prostul acela de Main-Hardye fără nici un folos.

— E foarte adevărat.

— Diane a devenit nebună.

— Şi, adăugă vicontele, nu te însori cu o nebună, nu-i aşa viconte?

— În orice caz e un lucru foarte greu. Legea se opune formal.

— De aceea, domnule viconte, dumneata ai găsit cu cale să te

însori. Deci, ne-ai lăsat câmp deschis, mie şi lui Passe-Croix, pentru cazul când Diane şi-ar recăpăta raţiunea.

— Să-l aşteptăm pe baron, zise domnul de la Morlière, şi ne vom explica îndată.

Urmară câteva momente de tăcere, apoi se auzi în stradă huruitul unei trăsuri.

Era cabrioleta vicontelui, care se întorcea aducându-l pe domnul de Passe-Croix.

Ne aducem aminte că baronul era cel mai tânăr dintre cei trei veri, el având cam treizeci de ani, pe când domnul de la Morfontaine avea treizeci şi patru, iar vicontele de la Morlière, treizeci şi opt.

— Dragul meu baron, zise domnul de la Morlière, întâmpinându-l pe noul venit, ia loc şi... ascultaţi-mă bine amândoi.

— Oh! oh!... exclamă domnul de Passe-Croix.

— Astăzi am cinat la unchiul nostru, generalul.

— Foarte bine... şi cum îi mai este Dianei?

Vicontele surâse ironic.

— Generalul a încredinţat-o unui medic brazilian, care a declarat solemn că o va vindeca în mai puţin de o lună.

— Bravo!... strigă cavalerul.

— De minune! zise baronul.

Domnul de la Morlière rămânea tăcut.

— Aşadar, urmă el, dacă vreţi să vă căsătoriţi cu Diane... dumneata, domnule baron, va trebui să-l ucizi pe domnul cavaler şi dumneata, domnule cavaler, va trebui să-l ucizi pe domnul baron.

Cei doi tineri se încruntară şi se priviră aproape cu ură.

Vicontele începu să râdă cu hohote.

— Vedeţi bine, zise el, că aveţi mare nevoie de ajutorul meu, dar fiţi fără grijă, vă voi mulţumi pe amândoi.

Cei doi veri aveau o încredere nemărginită în inteligenţa vicontelui.

— Să vedem!... exclamară amândoi într-un glas.

Vicontele reluă.

— Dacă sunteţi de acord, zise el, vom face o mică socoteală. Ce avere posedă unchiul nostru.

— Cel puţin o sută de mii de livre venit, zise baronul.

— Şi Diane?...

— Diane a moştenit averea soţului ei, aproximativ cincizeci

de mii de livre venit.

— Foarte bine.

— Deci avem de împărțit în părți egale un venit anual de una sută cincizeci de mii de livre!

— Cum?... întrebă cavalerul de Morfontaine, Diane nu poate să ne ia în căsătorie pe toți trei.

— Mai întâi, răspunse vicontele râzând, bigamia nu este permisă în Franța şi nici divorțul. Ar trebui, prin urmare, ca vicontesa de la Morlière, care din grația Domnului mi-a dăruit până acum doi copilaşi, să moară...

— A! bine... zise baronul, dar noi amândoi suntem burlaci.

— E adevărat.

— Şi cel pe care Diane îl va lua de soț...

— Va fi pur şi simplu tutorele acelei copilițe care are în vinele sale ultima picătură de sânge a familiei Main-Hardye.

— E adevărat, răspunse cavalerul de Morfontaine, dar este aşa de micuță încă, aşa de slabă, aşa de delicată.

Pe buzele vicontelui flutură din nou acel surâs drăcesc care îl caracteriza.

— Destul! zise el, am înțeles.

— Mi se pare, întrerupse baronul, că vărul nostru cavalerul, vede cam prea departe în viitor.

— La naiba! răspunse cavalerul cu nevinovăție, suntem doar la capitolul probabilităților.

— Probabilități, este într-adevăr cuvântul potrivit, zise vicontele.

— Ah!...

— Fără îndoială! Cavalerul de Morfontaine este cel de pe urmă vlăstar din această familie ilustră.

Domnul de Passe-Croix ridică din umeri.

— Şi, cu toate ideile sale liberale, unchiul nostru ține foarte mult la numele său. Aşadar, după părerea mea, o va da pe Diane de nevastă cavalerului dacă...

— Dacă?... întrebă domnul de Passe-Croix cu nerăbdare.

— Dacă Diane mă iubeşte?... întrebă cavalerul...

— Ah! nu e asta, dragul meu... Dacă... dacă voi consimți şi eu!

Domnul de la Morlière îşi înalță capul şi privi cu răceală pe interlocutorii săi.

— Ah!... dragul meu, întrerupse cavalerul, care pe cât putea se silea să-şi ascundă supărarea, dar mi se pare că tu nu mai ai

ce căuta în afacerea asta.

— Te înşeli amarnic, domnule de Morfontaine.

— Cum aşa?

— Ascultați-mă bine, dragii mei veri, continuă domnul de la Morlière mereu liniştit şi ironic, să ne întoarcem puțin la clipa când am jurat ajutor şi încredere, când ne-am unit pentru a scăpa de un duşman comun.

— Ne aducem aminte foarte bine. Am jurat şi mi se pare că am fost uniți atunci…

— Fără îndoială, dar… n-am ajuns la nici un rezultat.

— De ce te-ai însurat?

— Ah! să mă iertați, dar aceasta e o chestiune aparte… Acum, adăugă vicontele, pentru ca să nu ne mai învârtim multă vreme în acest cere vicios, vă declar formal că, în cazul când Diane şi-ar recăpăta rațiunea, mă voi opune din toată puterea la căsătoria ei cu vreunul dintre dumneavoastră.

— Dar ce urmăreşti? strigă cavalerul.

— Ascultați-mă bine… Odinioară, Morfontaine ne spunea că fiica Dianei e foarte slabă, foarte delicată.

— E adevărat.

— Şi mi se pare, reluă vicontele după o scurtă pauză, că mama sa, care e nebună…

Domnul de la Morlière se opri, şi cei doi veri se priviră, înfiorându-se.

— Domnilor, continuă el, un ultim cuvânt, suntem oameni care înțelegem lucrurile şi spuse pe jumătate şi ne putem scuti de explicații lungi…

— Desigur! răspunse baronul.

— Deci, propunerea e aceasta: cincizeci de mii de livre venit pentru fiecare.

— Şi de la cine vom lua banii aceştia, dacă eşti bun să ne spui?

Vicontele ridică din umeri.

— Domnule baron, zise el, ne faci să ne pierdem vremea în explicații fără rost.

— E adevărat, zise cavalerul.

Domnul de la Morlière adăugă:

— Dacă nu înțelegi, cu atât mai rău pentru tine.

Morfontaine a înțeles.

— Drace!

— Cincizeci de mii de livre venit anual merită puțină

osteneală.

— Oh! acum înțeleg... Şi ştiu şi unde e suma pe care trebuie s-o împărțim, zise baronul.

— Din fericire!...

— Dar, ca să ajungem acolo, atâtea lucruri trebuie făcute.

— Jocurile soartei sunt uneori bizare!

— Va trebui ca fetița Dianei...

— E o ființă foarte slabă şi foarte delicată.

— Va trebui ca însăşi Diane...

— Nebunia scurtează viața.

— Foarte bine! zise cavalerul, toate astea sunt clare ca lumina zilei. Numai că...

Cavalerul se opri.

— Numai, că?... repetă domnul de la Morlière.

— Care dintre noi se va însărcina?...

— Eu!

Vicontele pronunță cuvântul acesta cu o liniște perfectă.

— Dragul meu văr, îi zise baronul, eşti un diavol!

— Da?.. întrebă vicontele cu modestie.

Şi aprinzându-şi o nouă țigară, se sculă şi zise verilor săi:

— Acum, domnilor, îmi veți îngădui să vă părăsesc.

— Încotro te duci?

— La unchiul nostru.

— Dar mi se pare că abia ai sosit de acolo.

— Nu e nimic, mă întorc.

— Dar pentru ce?

— Vreau să fiu de față la consultația medicului brazilian.

— Aşadar, întrebă cavalerul, chiar crezi că omul acela o va vindeca pe Diane?

— Sunt convins. Adică, vreau să spun că dacă îi vom lăsa timp, Diane se va vindeca. Dar se poate întâmpla să moară înainte de vindecare. Cine ştie?... Întâmplarea...

Şi vicontele strânse mâna verilor săi, se învălui în pardesiu şi ieşi.

— Dumnezeule! murmură el pe când urca în cabrioletă, cât tărăboi pentru a-ți obține propria moştenire!...

*
* *

În timpul acesta, doctorul Samuel, zis şi *medicul roşu*, sosea la

palatul Morfontaine, în strada Greneile

Generalul îl aştepta cu nerăbdare.

Diane stătea lângă foc, cu copila în braţe.

Doctorul o privi cu atenţie, dar nu se apropie de ea.

— Domnule, zise el generalului, trebuie să îmi spuneţi cum a devenit fiica dumneavoastră nebună, să îmi povestiţi până în cele mai mici amănunte toate evenimentele.

— Vai! răspunse domnul de Morfontaine, sunt gata să vă spun această poveste tristă, dar să vorbim încet, ar putea să ne audă…

— Oh! zise doctorul, va auzi dar nu va înţelege nimic.

Şi se duse să se aşeze împreună cu generalul într-un colţ al salonului.

În clipa aceasta intră vicontele de la Morlière.

— Vino, îi zise generalul, cunoşti trista poveste a Dianei, tot atât de bine ca şi mine şi vei putea s-o povesteşti medicului.

— Vai! suspină contele cu un ton dezolat.

Doctorul ascultă cu cea mai mare atenţie povestirea domnului de la Morlière.

Vicontele nu uită nici unul din amănuntele acelei teribile drame care se desfăşurase la Bellombre mai întâi, apoi la Rochefort.

— Toate acestea sunt foarte bizare, murmură brazilianul când vicontele îşi sfârşi povestea.

— Bizare într-adevăr, zise generalul.

— Cum se explică, reluă medicul, trădarea acestui Ambroise, care, în calitatea sa de camerist al baroanei de Rupert, ar fi trebuit să fie devotat viitorului soţ al stăpânei sale?

— Ah! zise vicontele, eu am găsit explicaţia purtării sale.

— Da?… întrebă generalul mirat.

— Iartă-mă, unchiule, răspunse domnul de la Morlière cu cea mai mare grabă… dar nu voiam să vă reînnoiesc durerea fără nici un folos… Am primit o scrisoare de la Ambroise.

— Ah!… exclamă din nou generalul. Şi… de unde venea acea scrisoare?

— De la Londra.

Vicontele îşi desfăcu haina şi scoase din buzunar un mic portofel, pe care-l deschise.

Printre hârtiile din acest portofel era şi o scrisoare îngălbenită de vreme, care purta pecetea poştei londoneze.

Scrisoarea era adresată domnului viconte de la Morlière, la

Paris, strada Taitbout 7.

Domnul de la Morlière o deschise şi citi cu glas tare:

„Domnule viconte,

Sunt acum la Londra şi am crezut de cuviinţă că nu e rău să pun valurile mării între mânia dumneavoastră şi mine şi vă voi vorbi cu inima deschisă.

Să nu acuzaţi pe nimeni, domnule viconte, de moartea domnului de Main-Hardye.

Eu sunt criminalul!

Eu l-am făcut să cadă în cursa lupului, eu am înştiinţat pe judecătorul de pace care l-a arestat, eu, în sfârşit, i-am dus în închisoare acel bilet fără semnătură în care se spunea că graţierea îi fusese refuzată…”

— Oh! mizerabilul, exclamă generalul, dar ce-i făcuse domnul de Main-Hardye?

— Aşteaptă, unchiule, acum vine explicaţia.

Şi vicontele citi mai departe.

„Aveam un respect şi o dragoste fără margini pentru domnul baron de Rupert. Când am văzut că soţia sa îl uită, aşa de lesne, am simţit născându-se în mine o ură violentă, nebună, pentru omul pe care-l iubea.

Şi mi-am satisfăcut ura…

Sunt, cu cel mai profund respect, domnule viconte, servitorul dumneavoastră devotat,

Ambroise,

fost camerist, actualmente birjar

în Regent-Street”

Generalul îşi prinsese capul între mâini şi două lacrimi mari îi udară degetele.

— Să mă iertaţi domnule, zise medicul, adresându-se domnului de la Morlière, dar aţi putea să-mi spuneţi numele acelui mic ţăran despre care îmi vorbeaţi mai devreme?

— Grain-de-Sel.

— Unde e acum?

— La Bellombre, împreună cu mama sa.

— Ei bine, zise doctorul, trebuie să mi-l aduceţi aici.

— Pe Grain-de-Sel?…

— Da.

Generalul ridică privirea:

— Am nevoie de prezența sa, urmă medicul. După părerea mea, prezența aceasta va uşura cu mult vindecarea scumpei noastre bolnave.

— Ah! exclamă generalul, îi voi scrie îndată, peste opt zile va fi aici.

Domnul de la Morlière încruntă sprâncenele şi îşi zise:

„Nu-mi prea place să-l văd pe Grain-de-Sel în calea mea. Ştrengarul e foarte şiret şi foarte devotat, Dianei. Poate că va trebui să scăpăm şi de el.”

Capitolul XXV

Într-o seară, pe la sfârşitul lunii ianuarie, bucătăria castelului de la Bellombre era plină de lume.

După obiceiul tradițional al ținutului, se bea cidru şi se mâncau prăjituri.

Se celebra, în ziua aceea a şaizecea aniversare a mamei lui Grain-de-Sel.

Afară era un timp afurisit. Ploaia biciuia geamurile, vântul urla şi servitorii se îngrămădeau cu toții în jurul focului.

— În sănătatea mamei Madeleine! ziceau păstorii, ridicând în sus paharele pline.

Dar mama Madeleine clătina cu tristețe din cap.

— Dragii mei, le zicea ea, vă mulțumesc, dar nu vă primesc urarea cu toată inima…

— Şi pentru ce?

— Pentru că mă cam plictisesc pe pământul acesta… sărmana mea fiică, doamna baroană, de când a căzut în nevinovăție.

Prin părțile acelea cuvântul nevinovăție e sinonim cu nebunie.

— Da, aşa este, ziseră pe rând, toți acei care serbau aniversarea doicii Dianei.

— Dar, adăugă un gardian, acelaşi care cu trei ani înainte ajutase la evadarea contelui de Main-Hardye, am auzit spunându-se că buna noastră stăpână se va vindeca în curând.

Madeleine clătină din cap.

— Niciodată nu va putea cineva să-i vindece durerea din

inimă, zise ea. Căci nimeni nu îl va putea reda pe domnul Hector.

— Sărmanul domn Hector! murmură un păstor, care de multe ori se întâlnise cu tânărul conte la vânătoare. Era bun şi nu era deloc mândru.

— Şi stăpâna noastră îl iubea aşa de mult…

— Eu niciodată nu mi-am explicat aceste nenorocite poveşti, murmură o fată din casă.

— Eu… îl ştiu sfârşitul acesta, zise Madeleine cu voce întunecată.

— Dumneata… îl ştii?

— Da.

— Ştii dumneata pentru ce s-a sinucis domnul Hector?

— S-a sinucis pentru că a fost înşelat, pentru că i s-a spus că grațierea îi fusese refuzată.

— Şi cine e omul care a făptuit crima aceasta?

— Aceiaşi care i-au întins şi cursa din pădure.

— Ambroise! exclamară în acelaşi timp zece glasuri indignate.

— Oh! mizerabile! murmură păstorul.

— Nu e numai Ambroise, murmură Madeleine, mai sunt şi alții, dragii mei.

Fața doicii căpătase o expresie sălbatică.

— Ah! continuă ea, bunul Dumnezeu e drept, şi îi pedepseşte pe mizerabili… Asasinii domnului Hector vor plăti.

— Dar, de vreme ce ştii cine sunt…

Madeleine se înfioră.

— Tăceți, dragii mei, tăceți, le zise ea, sunt unele nume care nici nu trebuie pronunțate…

Gardianul pavilionului avu o vagă bănuială.

— Madeleine are dreptate, zise el, să lăsăm lucrurile acestea la o parte. Vorbiți de altceva, băieți!…

— Eu, reluă fata din casă, aş vrea să ştiu de ce domnul marchiz l-a chemat pe Grain-de-Sel la Paris, acum o lună.

La auzul numelui fiului său, Madeleine tresări.

— Ah! zise ea, dacă sărmanul meu Grain-de-Sel ar fi lângă mine, v-aş lăsa să beți, în sănătatea mea. Dar el a plecat… Şi cine ştie când se va întoarce?

— Tăcere, zise deodată păstorul, care avea auzul foarte fin. Se ridică şi se apropie de fereastră.

— Ascultați, repetă el, ascultați…

— Ce să ascultăm?… întrebă gardianul.

— Aud galopul unui cal.

— Eşti nebun, dragul meu.

— Nu se aud decât vântul şi ploaia, adăugă un altul, după ce ascultase câtva timp cu atenție.

— Şi eu, repetă păstorul, vă asigur că aud galopul unui cal.

Se întoarse şi se apropie de cămin, unde un câine mare stătea culcat sub o bancă, cu botul pe labe.

— Pluton! Pluton! strigă păstorul.

Pluton sări în sus şi se apropie de stăpânul său. Păstorul îl duse la fereastra deschisă şi-i zise:

— Ascultă!

Câinele aproape îndată începu să latre.

— E adevărat… păstorul are dreptate, spuseră atunci oamenii adunați în bucătăria de la Bellombre. Pluton nu se înşeală niciodată.

— Ah! exclamă un țăran, acum mi se pare că aud şi eu…

— Şi eu de asemenea, murmură doica, care se apropie de fereastră, tremurând de emoție.

Într-adevăr, acum se auzea foarte distinct galopul grăbit al unui cal.

— Cel ce merge cu o asemenea repeziciune, e un bun călăreț, mai zise țăranul.

— Numai Grain-de-Sel poate galopa astfel, adăugă păstorul.

— Grain-de-Sel… copilul meu!…

Pronunțând cuvintele acestea, doica se lăsă sfârşită pe un scăunel.

— Ei! drace! da… e Grain-de-Sel, zise gardianul. Ascultați…

Într-adevăr, călărețul mergea aşa de repede, încât zgomotul copitelor domina urletul vântului şi huruitul roților de la moară.

În acelaşi timp se auzi un soi de strigăt bizar.

— E Grain-de-Sel! exclamară cu toții, acesta e strigătul său.

Şi toate fețele se înveseliră, pentru că la Bellombre, Grain-de-Sel era fratele, prietenul, copilul tuturor.

Era iubit şi toți se încredeau într-însul, pentru că ştiau cu toții că nimeni n-ar fi putut să aibă nici mai multă bunătate, nici mai mult curaj decât acel copilandru.

Cu toții se repeziră afară şi când, acoperit de noroi, ud de ploaie, zdrobit de oboseală, Grain-de-Sel — căci el era — intră în curtea castelului, fu înconjurat, strâns, îmbrățişat de zeci de brațe.

— Mama mea! unde este mama mea?… întrebă copilul.

— E sănătoasă… dar biata femeie n-a putut să-ți iasă în cale… Bucuria a țintuit-o pe loc.

Grain-de-Sel alergă spre bucătărie şi se repezi în brațele mamei sale.

— Oh! mamă, mamă! îți aduc o veste bună.

Şi copilul era el însuşi atât de emoționat, încât nu putu să mai pronunțe nici un cuvânt.

— Dar vorbeşte o dată, drăguțule, îi spunea Madeleine. Îmi aduci ştiri de la scumpa mea fiică?…

— Da, mamă…

— E mai bine mititica?…

— Peste puțin se va vindeca deplin.

Madeleine scăpă un strigăt de bucurie.

Grain-de-Sel era înconjurat, zeci de întrebări i se puneau din toate părțile în acelaşi timp.

— Oho! exclamă el, dacă vreți să aflați ceva, nu vorbiți cu toții o dată…

— E adevărat!

— Grain-de-Sel are dreptate!

— Trăiască Grain-de-Sel, strigă păstorul, care de felul său era un om foarte entuziast.

— Ascultați-mă, zise copilul, care strângea mereu mâinile scumpei sale mame.

Dintr-o sorbitură goli un pahar de cidru, apoi începu, surâzând:

— Nu mai pot de oboseală, şi aş vrea mai bine să dorm decât să stau aici. Ştiți dumneavoastră că de la Paris până aici nu m-am oprit nici o singură clipă?… Am galopat, am galopat mereu. Sărmanele mele oase s-au subțiat… Dar acum, nu e vorba de mine…

Numele Dianei era pe toate buzele.

— Stăpânul nostru, domnul marchiz, continuă Grain-de-Sel, a găsit un medic faimos, care vede clar acolo unde colegii săi nu văd nimic sau văd foarte tulbure…

— Ah! ah!

— Ceilalți spuneau că doamna Diane nu va fi vindecată niciodată, şi că va rămâne nebună pentru totdeauna. Dar acesta, cum a văzut-o, a şi exclamat: „O voi vindeca!”

— Aşadar, e vindecată? întrebă Madeleine cu nerăbdare.

— Nu încă, dar în curând va fi.

— Ah!

— Se pare că medicul acela a fost pus la curent cu toate întâmplările, pentru că el a cerut să vin şi eu la Paris. De aceea mi-a scris domnul marchiz acum patru săptămâni.

— Cât de repede trece timpul! murmură Mathurin, parcă ai plecat ieri.

— Peste trei zile se împlineşte tocmai o lună... Când am ajuns la Paris, medicul, care e un om bizar de felul său, mi-a spus că trebuie să stau în fiecare zi cât mai multe ore lângă doamna Diane şi să-i vorbesc fără încetare despre domnul Hector. Întâia oară când m-a văzut, nu m-a recunoscut deloc, şi a început să râdă cu hohote.

— Oh! Dumnezeule!... murmură Madeleine, cu durere.

— Abia a doua zi m-a recunoscut, continuă Grain-de-Sel. Atunci m-a întrebat şi de tine.

— Şi... despre... domnul Hector?

— N-a pronunțat nici un cuvânt. Se pare că în tot intervalul acestor trei ani n-a pronunțat niciodată numele lui. Medicul spune că sărmana Diane a uitat totul şi că în ziua în care îşi va aduce aminte se va vindeca. Pentru aceasta, spunea doctorul, va trebui să vină aici.

— Aici?...

— Da, zise Grain-de-Sel. Marchizul, medicul şi doamna Diane vor sosi mâine dimineață. Eu am plecat înaintea lor, pentru a pregăti cai odihniți la toate stațiile.

Grain-de-Sel goli un al doilea pahar de cidru şi adăugă:

— Eu mor de foame şi voi îmi dați de băut. Dați-mi să mănânc ceva şi pentru astă-seară mulțumiți-vă cu amănuntele pe care vi le-am dat. Pic de somn şi vă asigur că peste o oră voi sforăi mai puternic decât orga domnului abate de la Bellefontaine.

*
* *

La douăsprezece ore după sosirea lui Grain-de-Sel la Bellombre, o trăsură de poştă cotea pe calea care pleca din drumul regal Paris—Poitièrs şi se îndrepta spre castel.

În trăsură erau bătrânul general de Morfontaine, vicontele şi vicontesa de la Morlière, sărmana Diane, care îşi ținea mereu copilul pe genunchi şi, în sfârşit, doctorul.

„Medicul roşu” era într-adevăr o persoană cam bizară.

Venit la Paris, nu se ştia de unde, avea reputaţia de medic celebru… Cum?… iarăşi nu se ştia. Mult timp refuzase să-şi exercite profesia. De mai multe ori milionar, răspundea tuturor că nu practică medicina şi că, de altfel, colegii săi din Franţa erau mult mai abili.

Se ştie că generalul reuşise să-l convingă să-l atragă spre sine.

Din momentul acela, bizarul discipol al lui Esculap părea complet metamorfozat şi se ocupa cu patimă de bolnava sa.

După trei săptămâni de cură, medicul spusese generalului:

— Acum, domnule, va trebui să ne ducem la Bellombre. Acolo va avea loc vindecarea completă.

Din ziua în care acea mare nenorocire îl lovise pe general, nepotul său, domnul de la Morlière, se arătase mai plin de atenţie, mai respectuos, mai devotat ca niciodată. Cu toate că se căsătorise, devenise oaspetele permanent al tatălui Dianei, braţul său drept, sfătuitorul său.

Când fu vorba ca Diane să fie transportată la Bellombre, vicontele ceru să i se dea şi lui permisiunea de a-i întovărăşi, împreună cu nevasta sa.

Generalul primise cu bucurie.

O oră după sosirea lor la Bellombre, doctorul, generalul şi domnul de la Morlière coborâră în parc şi se opriră în acelaşi loc în care Diane îl primise odinioară, cu braţele deschise, pe domnul de Main-Hardye.

— Generale, zise atunci doctorul, să nu crezi că te-am rugat în zadar să mă conduci în locul acesta. Care e fereastra de la camera doamnei Diane?

— Iat-o, zise generalul, arătând cu mâna.

— Aceea din mijloc, care e deschisă?

— Da.

— Acolo îl aştepta pe conte în fiecare seară?…

— Vai! da, suspină generalul.

— Contele n-avea obiceiul să-şi anunţe sosirea prin vreun semnal oarecare?

— Da, o şuierătură precedată întotdeauna de un alt semnal.

— Ce semnal?…

— Grain-de-Sel imită ţipătul de cucuvea.

— Ei bine, generale, lasă-mă să sper totul de la proba pe care o voi încerca…

Domnul de Morfontaine şi nepotul său ascultau cu cea mai

mare atenție vorbele omului de ştiință.

Acesta urmă:

— Nebunia doamnei Rupert e provocată mai cu seamă, de o completă pierdere de memorie. Când l-a văzut pe domnul de Main-Hardye palid şi fără suflare, a avut un şoc aşa de puternic încât şi-a pierdut memoria. Instinctul de mamă e unicul sentiment care a susținut-o în intervalul acestor trei ani. Supusă tratamentului meu a început, puțin câte puțin, să-i recunoască pe cei care o înconjoară. Mai întâi te-a recunoscut pe dumneata, domnule general, şi cred că-ți aminteşti de seara aceea când s-a aruncat în brațele dumitale şi a izbucnit în lacrimi.

— Oh! desigur! îmi amintesc, răspunse generalul emoționat.

— După aceea l-a recunoscut pe Grain-de-Sel. Eu aveam o mare încredere în această întrevedere. De trei săptămâni, doamna se află în tovărăşia tânărului, vorbeşte, surâde... dar niciodată nu pomeneşte numele contelui.

— Aşadar, dumneata, domnule doctor, socoteşti că l-a uitat?

— O!... l-a uitat cu totul.

— Şi... dacă şi-ar reaminti...

— Vedeți... aici e toată speranța mea...

— Speri că se va vindeca?

— Da, generale.

— Dar... cu toate acestea...

— Ascultați-mă, zise medicul, dacă moartea aceluia pe care l-a iubit n-a ucis-o pe loc, e evident că viața e puternică într-însa. În ziua în care îşi va aduce aminte, rațiunea îi va reveni.

— Dar atunci o va cuprinde gândul morții!

— Nu, pentru că e mamă...

— Ai dreptate, murmură generalul. Şi când socoteşti să faci proba despre care vorbeşti?

— Chiar astă-seară, răspunse medicul, dacă noaptea va fi destul de întunecoasă, dacă va ploua şi va fi furtună, ca în noaptea aceea când contele de Main-Hardye a sosit cu capul însângerat.

Capitolul XXVI

Domnul de Morfontaine şi nepotul său, vicontele de Ia

Morlière, îl priveau pe medic şi păreau că nu înțeleg încă.

Acesta reluă:

— E o lună de când memoria îi revine, puțin câte puțin, scumpei noastre bolnave. Te-a recunoscut mai întâi pe dumneata şi te-a chemat pe nume.

— E adevărat.

— Apoi l-a recunoscut pe Grain-de-Sel, după aceea pe viconte.

Domnul de la Morlière tresări.

— Cât despre dumneata, reluă medicul, ai fost vreodată în relații rele cu vara dumitale?

— Ce bizară întrebare! doctore.

Şi vicontele încercă să râdă.

— Drace! răspunse generalul, îi cam făcea puțină curte şi cum era ea îndrăgostită de acel sărman conte de Main-Hardye…

— Bănuiam eu, zise medicul, căci mi s-a părut că observ în privirea ei o flacără de ură.

— Sărmanul meu amic! zise generalul strângând mâna nepotului său, de-ar şti ea cât de bun ai fost şi cât de devotat…

— Ah! exclamă vicontele într-un elan prefăcut, numai, să se vindece Diane şi îi voi permite din toată inima să mă urască, unchiule!

Generalul surâse.

— Ai o inimă nobilă, zise el.

— Aşadar, urmă medicul, desigur că ați observat şi dumneavoastră că această revenire a memoriei a fost gradată. De dimineață, când am sosit aici, a recunoscut foarte bine parcul, aleile, castelul… şi, când bătrâna sa doică a alergat spre ea, a strâns-o în brațe şi a izbucnit în lacrimi.

— Toate acestea sunt foarte adevărate, domnule doctor.

— N-am vrut, reluă omul de ştiință, ca doamna baroană să fie condusă în camera pe care o ocupa altădată.

— Şi de ce?

— Îmi rezerv aceasta pentru mai târziu.

Doctorul rămase pe gânduri.

— Nu mi-ai spus dumneata, domnule general, întrebă el după o pauză, că este aici, în mijlocul pădurii, o capelă unde se întâlnea doamna Rupert pe când era fată cu domnul conte de Main-Hardye?

— Da, doctore.

— Şi puțin mai departe se află castelul de Main-Hardye, nu-i

aşa?

— La o distanță de două leghe.

— Ei bine... iată ce va trebui să faci.

— Te ascult, doctore.

— După masă ne vom urca în trăsură împreună cu bolnava şi cu doamna vicontesă.

— Bine! zise domnul de la Morlière.

— Vom face o plimbare prin pădure şi vom vizita capela. Dacă sărmana femeie va avea vreo licărire cât de mică de aducere aminte, ne vom continua drumul înainte, până când vom zări turnurile castelului de Main-Hardye...

Medicul se opri brusc.

— Nu se auzea de la Bellombre, zise el deodată, canonada din timpul ultimelor zile de rezistență a vendéenilor?...

— Da, zise generalul, şi la fiecare împuşcătură care ajungea până la noi, sărmana Diane tresărea.

— Ei bine!... va trebui să dai ordin câtorva servitori înarmați să aştepte în pădure.

— Pentru ce?

— Ca să tragă din când în când câte o salvă.

— O, Dumnezeule! murmură generalul, ce emoție pentru dânsa!...

— E o emoție necesară şi, cu cât va fi mai puternică, cu atât va fi mai bine.

— Vom merge până la Main-Hardye? întrebă domnul de Morfontaine.

— Nu, răspunse medicul, îndată ce vom fi zărit turnurile ne vom întoarce.

— Ne vom întoarce?...

— Fără întârziere.

— Dar, observă vicontele, nu înțeleg ce plan aveți cu fereastra despre care ne vorbeați mai devreme.

— Aşteaptă, domnule. Dumneata nu ne vei însoți în plimbarea noastră.

— Nu? De ce?

— Din două motive.

— Să vedem! spuse domnul de la Morlière.

— Primul motiv e antipatia pe care o are doamna Diane pentru dumneata.

— Şi al doilea?

— Al doilea e mai serios. Am nevoie să rămâi aici. În timpul

absenței noastre, vei ordona să se aprindă focul în camera pe care o ocupă doamna Diane şi vei readuce totul la starea de odinioară. Aş dori chiar ca într-un colț al camerei să fie o măsuță cu gustări reci, întocmai ca în noaptea aceea când Diane stătea nerăbdătoare, aşteptându-l pe domnul de Main-Hardye.

— Dorința dumneavoastră va fi împlinită, răspunse domnul de la Morlière.

— După părerea mea, iată ce se va întâmpla, reluă medicul. La întoarcere o vom conduce pe Diane în camera ei şi o vom lăsa singură cu doica, care-i va vorbi mereu de Hector. Sunt convins că la început bolnava nu va avea decât o amintire vagă, îndepărtată, nedefinită.

— Şi pe urmă?... întrebă bătrânul general cu nelinişte.

— Pe urmă, Grain-de-Sel va scoate, întocmai ca odinioară, strigătul său de cucuvea.

— Ştrengarul imită strigătul de minune, observă vicontele.

— Sunt convins, sfârşi medicul, că în momentul acela Diane îşi va aduce aminte.

— Oh! murmură generalul. Dumnezeu să vă audă, domnule!

Vicontele privea fereastra şi măsura din ochi distanța până la pământ. Jos era o grămadă de pietre.

— Ce priveşti cu atâta atenție? îl întrebă domnul de Morfontaine.

— Nimic, unchiule.

— Atunci, la ce te gândeşti?

— Mă gândesc, răspunse domnul de la Morlière, că sărmanul conte de Main-Hardye a riscat de zeci de ori să-şi rupă gâtul.

— Vai! murmură generalul, mai bine ar fi fost să moară astfel.

Bătrânul general îşi şterse pe furiş o lacrimă, apoi, adresându-se doctorului, zise:

— Vino, domnule, totul se va face precum doreşti.

*
* *

„Pe la orele două după-amiază, o trăsură de vânătoare, la care erau înhămați patru cai puternici, aştepta la scara castelului de la Bellombre.

Vizitiul era Grain-de-Sel. Aşteptându-şi stăpânii, vorbea cu

Mathurin.

— Crezi că va ploua astă-seară, Grain-de-Sel? întrebă Mathurin.

Tânărul privi cerul întunecat. Din când în când, o rază de soare pătrundea printre nori.

— Până la şapte nu plouă, răspunse el.

— Şi atunci?

— Mai târziu, răspunse copilul, va ploua şi va bătea vântul ca şi aseară... Eu mă pricep bine la lucruri de-astea şi nu m-am înşelat niciodată.

În clipa aceea generalul apăru, ținând-o de mână pe Diane.

Sărmana femeie surâdea, strângându-şi cu dragoste copila. Buclele blonde ale micuței fluturau în vânt.

În urma generalului venea doctorul, care dăduse brațul vicontesei de la Morlière. Generalul puse lui Grain-de-Sel aceeaşi întrebare pe care i-o puse şi Mathurin.

— Va ploua astăzi, Grain-de-Sel?

— Nu, domnule marchiz!

— Dar diseară?

— Cu găleata.

— La drum, dacă-i aşa... Să ne grăbim.

Unul dintre aspectele nebuniei doamnei Diane era marea ei supunere şi ascultare, lipsa ei completă de voință.

Făcea orice ai fi cerut de la ea. Mereu surâzătoare şi drăgostindu-şi copila, urcă în trăsură alături de doamna vicontesă. În fața lor stătea doctorul.

Generalul se urcase pe capră, alături de Grain-de-Sel.

Mathurin primise instrucțiuni şi stătea gata cu o jumătate de duzină de oameni înarmați.

— Haideți copii, le zise generalul, alergați în pădure.

Mathurin şi tovarăşii săi plecară în fugă.

Vicontele rămase pe peron.

— Călătorie bună! zise el surâzând.

Grain-de-Sel îi aruncă o privire sălbatică.

„Hm!... cugetă copilandrul, cu atât mai bine că nu vii şi tu cu noi... Figura ta aduce nenorocire."

— Mână vizitiu! ordonă generalul.

Grain-de-Sel îşi învârti biciul în aer şi trăsura porni.

Pădurea, care se întindea între Bellombre şi Main-Hardye şi care aparținea în mare parte generalului, fusese transformată aproape în întregime în parc de vânătoare şi avea o mulțime de

drumuri prin mijlocul ei.

Când trăsura intră în pădure, Diane, care până atunci stătuse nepăsătoare, absorbită de contemplarea copilei sale, începu să-şi mişte capul la dreapta şi la stânga ca şi cum locurile acelea i-ar fi fost cunoscute.

Peste puțin timp ajunseră la capelă.

Medicul pândea cele mai mici mişcări ale ei.

Când zări zidurile bisericuței, fu cuprinsă de o emoție violentă şi îşi aduse aminte de anii copilăriei sale. Nici n-auzi vocea generalului care o invita să coboare.

Singură, cu uşurința unui copil, sări din trăsură, alergă spre capelă a cărei uşă era deschisă şi intră.

Merse drept spre banca seniorilor de Morfontaine, îngenunche şi murmură o rugăciune din copilărie, strângându-şi mereu la piept fetița.

Dar deodată tresări şi se sculă înspăimântată.

O detunătură se auzise în depărtare şi la zgomotul acesta o lume plină de amintiri năvăli în creierul ei.

— Să nu mai prelungim emoția aceasta, zise doctorul la urechea domnului de Morfontaine, fă-o să urce în trăsură.

Generalul se apropie de fiica sa şi o luă de braț.

— Vino, copila mea, îi zise el, curând va începe să plouă.

Tânără femeie se liniştise.

Ascultătoare ca întotdeauna, Diane urcă în trăsură, care porni în goană spre castelul de Main-Hardye.

Tot drumul detunăturile se succedau la intervale regulate. La fiecare detunătură Diane se îngălbenea, tresărea şi arunca priviri speriate în jurul ei.

Deodată, turnurile castelului de Main-Hardye apărură la orizont.

Atunci Diane scăpă un strigăt, şi-şi acoperi ochii cu mâinile, ca şi cum ar fi fost arşi de o flacără nevăzută.

— Îndărăt, vizitiu! strigă medicul.

Grain-de-Sel întoarse printr-o manevră abilă şi reintrară din nou în pădure.

— La Bellombre!… îi zise generalul, repede la Bellombre.

— Vom ajunge înainte de a se înnopta, răspunse Grain-de-Sel, şi înainte de furtună.

Cu mâna arătă marchizului nişte noii groşi, care pluteau spre vest.

*
* *

Peste două ore trăsura ajunse înapoi la Bellombre.

Diane, tristă, tăcută, gânditoare, cu privirea rătăcită, părea că ar căuta pe cineva.

Din când în când îşi ducea mâna la frunte ca-şi cum ar fi vrut să oprească o amintire fugitivă.

Diane se aşeză la masă, în acea sală mare în care generalul îngenunchease şi se rugase pentru duşmanul său, contele Hector. Şi aici părea că ar căuta pe cineva.

În fine, după masă se lăsă dusă de doica sa, bătrâna Madeleine, care-i spunea:

— Vino, copila mea, vino! Să plecăm de aici.

Grain-de-Sel, care în momentul acela era pe coridor, se dădu la o parte ca să nu fie zărit de Diane.

Generalul se aplecase la urechea doicii şi îi spusese:

— Vei sta cu ea aproape o oră. Apoi vei întredeschide fereastra şi vei pleca.

Doica făcu un semn afirmativ din cap, iar Diane, care nu se despărțea nici o clipă de copila sa şi o ducea mereu în brațe, se lăsă condusă cu blândețe.

Atunci, generalul, care rămăsese cu doctorul şi cu domnul de la Morlière, spuse acestuia din urmă:

— Ai îndeplinit toate ordinele doctorului?

— Da, unchiule. Un foc bun arde în cămin, două butelii de vin de Bordeaux şi o farfurie cu friptură aşteaptă pe o măsuță, alături de acel pahar de cristal de Bohemia, din care DÂNSUL bea odinioară. În sfârşit, pe masă e volumul acela din Shakespeare, pe care Diane îl citea în toate serile, aşteptându-l pe Hector.

— Foarte bine! zise doctorul.

Acum să intrăm fără zgomot în încăperea lipită de camera Dianei… Trebuie ca dumneata să fii acolo, domnule general, la prima scânteie de rațiune care va licări în ochi fiicei dumitale.

— Dacă-i aşa, să intrăm în bibliotecă.

— Nu, unchiule, zise cavalerul, mai bine ar fi să intrăm în camera verde. De acolo vom putea să vedem când se va deschide fereastra şi ne vom strecura încetişor în coridor.

— Fie şi aşa, răspunse generalul ieşind pe uşă.

Grain-de-Sel aştepta în continuare pe coridor.

— Aleargă la postul tău, îi şopti domnul de Morfontaine. A sosit ora.

— O!... eu îmi cunosc bine rolul, exclamă Grain-de-Sel, şi dispăru ca o umbră în lungul coridorului.

Generalul, doctorul şi domnul de la Morlière intrară în camera verde, a cărei fereastră o deschiseră.

Afară vântul şuiera şi ploaia cădea în torente.

Cu ochii fixaţi spre fereastra Dianei, care le venea drept în faţă, urmăreau toţi trei cele mai mici mişcări ale tinerei femei şi ale doicii sale.

În fine, fereastra se deschise şi generalul o zări în colţul căminului pe fiica sa, care stătea gânditoare, cu fruntea lăsată în mâini, ţinându-şi odrasla în braţe.

Avea atitudinea celor care se silesc să-şi amintească un lucru uitat în negura trecutului.

Madeleine se retrăsese în vârful picioarelor, după cum îi ordonase medicul.

Deodată răsună în depărtare strigătul de cucuvea al lui Grain-de-Sel.

Diane tresări şi se ridică cu vioiciune.

— Vino!... vino cu mine!... strigă medicul, ieşind în grabă pe uşă. Acum îşi va aduce aminte. Vino!... trebuie să fii acolo.

Generalul se repezi după doctor, dar abia păşiseră în coridorul care ducea la camera Dianei, când auziră un ţipăt...

Un ţipăt teribil, de groază, de disperare...

Apoi, se auzi un zgomot înăbuşit, după care se făcu linişte.

Capitolul XXVII

Iată ce se întâmplase:

Diane, strângându-şi mereu copila la piept, se lăsase condusă de doică.

Bătrâna Madeleine o plimbă prin tot apartamentul pe care-l ocupase odinioară la Bellombre, din cameră în cameră.

În sfârşit traversă biblioteca şi o introduse în camera sa de dormit.

Domnul de la Morlière urmase cuvânt cu cuvânt prescrierile doctorului.

Un foc mare ardea în cămin, totul în acea cameră era în aceeaşi ordine ca altădată.

Diane se opri o clipă în prag, uimită.

— A! exclamă ea, dar asta e camera mea.

Şi, întorcându-se spre Madeleine:

— Dar de unde venim acum, doică?

— Din sufragerie, draga mea copilă.

— Ah!

Diane făcu un pas spre cămin.

— Bizar lucru, murmură ea, mi se pare că e multă vreme de când n-am mai intrat în această cameră, şi cu toate acestea…

Se aşeză în fotoliul în care avea obiceiul să stea altădată, la gura focului.

— Sărmana mea doică, reluă ea, e bizar, bizar de tot. Parcă de-abia de câteva momente aş fi ieşit din camera aceasta…

— Poate că aşa şi este, răspunse doica încurcată.

— Mi se pare că…

Tânără femeie îşi duse mâna la frunte.

— Nu-mi mai amintesc…

În clipa aceea copilița scânci uşor. Atunci sentimentul matern se deşteptă puternic şi domină totul într-însa.

Îşi acoperi fetița cu săruturi arzătoare, o legănă pe genunchi şi pentru câteva momente păru că uită şi locul unde se află şi cuvintele pe care le pronunțase.

Dar, peste puțin timp, copilul adormi.

Atunci Diane îşi roti din nou privirea în jurul ei şi luă în mână volumul de Shakespeare.

Cartea era deschisă şi Dianei i se părea că citise rândurile acelea cu un sfert de oră mai înainte.

— Ce bizar!… murmură ea, mi se pare că am dormit un somn greu şi lung… lung de tot!… Şi cu toate acestea ştiu bine că am deschis cartea asta chiar azi dimineață.

Madeleine nu îndrăznea să răspundă.

Diane întoarse capul şi zări într-un colț al camerei acea o măsuță încărcată cu mâncăruri şi cu vinuri, pe care vicontele de la Morlière o pregătise anume.

— Pentru cine sunt toate astea? întrebă ea.

Madeleine tăcea mereu.

— Şi vinul acesta? urmă Diane.

Din nou îşi duse mâna la frunte.

— Ah! murmură ea, straniu lucru, nu-mi pot aduce aminte deloc.

Un vârtej de vânt şi de ploaie zgudui ferestrele.

— Ce timp, Dumnezeule! zise Madeleine cu jumătate de glas.

— Grain-de-Sel e aici? întrebă Diane.

— Nu, copila mea.

Diane tresări. Părea că un val de lumină năvălise în creierul său.

— Dar unde e?

— În pădure.

— În ce parte?

— Înspre Pouzanges.

Diane vorbea scurt şi sacadat.

— Ah! repeta ea, ce timp!... ce vânt!... ce ploaie!... Sărmanul Grain-de-Sel!... Sărmanul...

Se opri. Un nume nearticulat, un nume pe care nu putea să şi-l aducă aminte, se stinse pe buzele sale.

— Ah! Dumnezeule! Dumnezeule! exclamă disperată, cât de nenorocită sunt! Nu-mi pot aduce aminte!...

Din nou privi masa aceea încărcată cu vinuri şi cu mâncăruri.

— Şi, cu toate acestea, sfârşi ea, aştept pe cineva. Altfel nu se poate.

— E adevărat, copila mea, zise doica.

— Dar pe cine?

Disperată, îşi cuprinse fruntea între mâini.

— Pe cine?... Nu ştiu, nu-mi aduc aminte! O, sărmanul meu cap.

Madeleine înțelese că sosise momentul în care Diane trebuia să fie lăsată singură.

De altfel, baroana îşi luase capul între mâini şi nu mai vedea, nu mai auzea nimic din câte se petreceau în jurul ei.

Absorbită de ea însăşi, căuta să reconstituie trecutul, care mereu fugea de ea, oricât de mult se silea să-l rețină.

Doica se duse să deschidă fereastra, după cum i se ordonase, apoi se retrase.

Diane nu auzi nici zgomotul paşilor, nici cel al uşii pe care doica o închidea în urma ei.

Dar, deodată, țipătul lui Grain-de-Sel ajunse până la ea.

Diane tresări şi se ridică în picioare..

— Ah! murmură ea, ce înseamnă zgomotul acesta?... mi se pare că l-am mai auzit cândva.

Şi alergă la fereastră.

— E Grain-de-Sel! zise ea.

Țipătul se repetă, apoi deodată un şuierat îi răspunse.

Ceața se rupse ca prin farmec, memoria îi revenea încetul cu încetul. Diane îşi aduse în sfârşit aminte şi rezemându-se de bara de sprijin a ferestrei, care avea pervazurile foarte joase, exclamă:

— Ah! e el!... el este!... e Hector, mult iubitul meu Hector!... Este...

*
* *

Dar nu putu să sfârşească, căci bara de sprijin se rupse şi sărmana femeie, pierzându-şi echilibrul, căzu în gol, cu copila în braţe.

Atunci scoase acel strigăt teribil, strident, disperat, țipătul mamei care nu se teme decât pentru copilul ei, țipătul pe care generalul şi tovarăşii săi îl auziseră din coridor.

*
* *

Când domnul de Morfontaine intră în cameră, aceasta era goală.

— Dumnezeule! exclamă generalul care-şi simți tot sângele înghețându-i în vine.

Voi să alerge spre fereastră şi fără îndoială că într-un acces de nebunie s-ar fi aruncat după fiica sa...

Dar medicul se puse în calea generalului, care leşină în brațele sale. Din ochi, medicul arătă domnului de la Morlière fereastra deschisă.

Acesta scoase un strigăt de spaimă atât de sincer, încât dacă o umbră de bănuială ar fi încolțit în creierul medicului, țipătul acesta ar fi risipit-o.

Capitolul XXVIII

Cincisprezece zile după teribilele evenimente pe care le-am povestit, îl regăsim pe domnul viconte de la Morlière la Paris, în locuința cavalerului de Morfontaine, în tovărăşia acestuia din urmă şi a baronului de Passe-Croix.

Cei trei veri stăteau la masă şi beau ceai. O perfectă

seninătate era răspândită pe figurile lor.

Domnul de la Morlière zicea:

— Sărmanul general a fost timp de opt zile între viață şi moarte. Dar diavolul acela de DOCTOR pare că ține viața oamenilor în mâinile sale.

— Aşadar, acum unchiul nostru e în afară de orice primejdie? întrebă cavalerul.

— Fără îndoială. Dar ceea ce e mai curios încă, e faptul că, după această teribilă lovitură în loc să slăbească, s-a întărit şi a căpătat un soi de energie sălbatică, pe care n-o avea până acum.

— Într-adevăr?

— Credeam că nu va mai trăi nici două zile după moartea fiicei sale… Dar m-am înşelat.

— Diane a avut o moarte fulgerătoare?

— Fulgerătoare, dragul meu.

— Sărmana femeie! murmură cavalerul cu ipocrizie.

— Şi-a zdrobit capul de grămada de pietre de sub fereastră.

— Şi spui că fetița trăieşte?

— N-are nici cea mai mică zgârietură.

— E un fapt cu adevărat bizar…

— Nici eu n-am putut înțelege la început.

— Drace, murmură baronul…

— Dar, până la urmă am priceput.

— Da?… Să auzim şi noi…

— Corpul şi hainele mamei au servit ca o pernă copilului. Când am sosit jos, împreună cu medicul şi cu servitorul, mititica era leşinată, dar în viață. Stătea culcată pe cadavrul neînsuflețit al Dianei. Sărmana femeie, sfârşi domnul de la Morlière, cu surâsul său odios.

— Toate acestea sunt foarte frumoase şi foarte bune, zise cavalerul cu veselie, dar mi se pare, dragul meu văr, că nu ne-am atins scopul.

— Cum aşa?

— Ai comis o crimă fără nici un folos, adăugă domnul de Passe-Croix.

— Ah! să mă iertați, răspunse domnul de la Morlière, să nu ne încurcăm, dacă nu vă supărați. Înainte de a discuta folosul sau zădărnicia lucrului, să stabilim un principiu, domnilor.

— Ce principiu?…

— Că nu EU, ci NOI, toți trei împreună, am comis ceea ce

dumneavoastră numiți…

— Fie. Dar chiar şi aşa, afacerea nu a înaintat deloc…

— Cum ai spus?

— Generalul o va adora pe mititica aceea care, la urma urmei, este sânge din sângele său…

— Sunt perfect de acord.

— Şi moştenirea noastră va fi redusă la nimic…

— Ei! zise vicontele, un asemenea testament e lesne de atacat.

— La naiba! murmură cavalerul, ar fi un spectacol frumos să-i vezi pe nepoții defunctului general, care totdeauna se arătaseră aşa de respectuoşi şi de ascultători, atacând voința testamentară a scumpului şi iubitului lor unchi.

— Sunt de părerea domnului de Morfontaine, adăugă şi domnul de Passe-Croix.

— Aveți dreptate amândoi, dragii mei, reluă vicontele.

— Ah!

— Testamentul unchiului nostru nu va trebui atacat.

— Pentru ce?

— Pentru că unchiul nostru nu va avea deloc testament.

Vicontele pronunță cuvintele acestea cu cea mai mare răceală…

— Nu mai înțeleg nimic, zise cavalerul de Morfontaine.

— Nici eu, zise domnul de Passe-Croix.

— Şi nici nu e nevoie să înțelegeți, dragii mei veri.

— Ah! ah! exclamară ceilalți doi într-un glas.

— Va fi de ajuns să-mi dați amândoi, din nou, puteri depline.

— Din toată inima! răspunseră iarăşi cei doi veri…

Aproape îndată vicontele se sculă.

— Unde te duci?

— Mă duc să mă plimb puțin în strada Buffon, prin grădina plantelor.

— Şi pentru ce?

— Acesta e secretul meu. La revedere!

Şi vicontele strânse mâna verilor săi şi plecă.

Cabrioleta cu care venise domnul viconte de la Morlière aştepta în curte.

Se urcă, luă hățurile şi plecă la trap.

Douăzeci de minute după aceea, ajunse în strada Buffon şi se opri în fața unei prăvălioare pe firma căreia se putea citi:

„SPECIALITĂȚI DE CAFEA CU CREMĂ”

„Aşa sunt negustorii, murmură vicontele dându-se jos din trăsură, totdeauna găsesc mijlocul de a-şi prezenta marfa ca fiind mai bună decât a celorlalţi confraţi. Căci, desigur, de vreme ce cafegiul acesta vinde o SPECIALITATE, de cafea cu cremă, toţi ceilalţi care vând cafea cu cremă ordinară sunt nişte netoţi.”

După ce făcu această reflecţie, domnul de la Morlière întră în prăvălie.

O femeie drăguţă, tânără încă, îi ieşi în cale şi-l salută cu respect.

— Dumneata eşti doamna Rose? întrebă vicontele.

— Da, domnule.

— Soţia lui Ambroise?

— Servitoarea dumneavoastră, domnule.

— Dar Ambroise unde este?

Tânără femeie alergă în fundul prăvăliei şi strigă:

— Hei!… Ambroise!

Un om apăru: era fostul camerist al doamnei baroane de Rupert…

Era acelaşi om, cu acelaşi surâs şiret, cu aceeaşi figură îndrăzneaţă şi insolentă. Se mai îngrăşase şi avea înfăţişarea senină a unui om căruia toate afacerile îi merg minunat de bine.

— Ei bine! jupâne Ambroise, îi zise vicontele, eşti mulţumit de situaţia ta?

— Da, domnule viconte.

— Afacerile merg?

— Cât se poate de bine.

— Îţi iubeşti soţia?

— Foarte mult.

Şi jupânul Ambroise îşi învălui nevasta într-o privire drăgăstoasă.

— Aşadar nu mai ai nici o dorinţă, nici o ambiţie şi se pare că eşti destul de bogat.

— Oh! răspunse Ambroise, dacă e adevărat că nu averea face fericirea, cel puţin…

— Cel puţin? întrebă vicontele.

— Deschide calea spre ea.

— Dar mi se pare că tu posezi cincizeci de mii de franci.

— E adevărat.

— O sumă destul de frumuşică.

— Drace! exclamă Ambroise, ne gândim s-o facem şi mai şi.

— Ah! aşadar te gândeşti la lucrul acesta?

— Vedeți bine, eu sunt din fire un spirit comercial.

Vicontele surâse ironic.

Ambroise reluă:

— Banii mei îmi aduc cincisprezece la sută venit, peste şapte ani îmi voi fi dublat capitalul.

— Drace! zise vicontele, eu ți-aş putea oferi mijlocul să-l triplezi în mai puțin timp.

— Dumneata, domnule?

Ochii fostului camerist scânteiară de emoție.

— Ce ai fi tu în stare să faci pentru o sută de mii de franci?

— Aş face orice ar dori domnul viconte.

— A!... e puțin şi mult, în acelaşi timp...

— Domnul viconte ştie bine, răspunse Ambroise, că nu prea stau la îndoială când e vorba de muncă bine plătită. Şi... dacă aveți nevoie de mine...

— Probabil că voi avea.

— Sunt gata oricând.

— Foarte bine!

Cei doi oameni vorbiseră eu voce joasă, într-un colț al prăvăliei, aşa că nevasta lui Ambroise n-auzise nici un cuvânt din toată conversația.

— Şi pentru când va avea domnul viconte nevoie de mine? mai întrebă fostul camerist al Dianei de Rupert.

— Nu ştiu sigur. Poate peste şase luni, sau peste un an, sau peste doi. Dar vreau să fiu sigur că la prima chemare vei alerga.

— Oh! fiți liniştit, domnule viconte.

Vicontele strânse mâna negustorului Ambroise, apoi se urcă în trăsură murmurând:

— Cu orice preț trebuie să dispară copila Dianei.

Capitolul XXIX

Trecuseră cinci ani.

Generalul de Morfontaine avea acum aproape şaptezeci şi cinci de ani.

Era un bătrân frumos, drept, cu toată etatea sa înaintată, cu părul alb ca zăpada, cu barba lungă căzându-i pe piept.

Avea înfățişarea unui patriarh.

Domnul de Morfontaine locuia acum numai la Bellombre.

Ca singură mângâiere, ca singură distracție, în mijlocul acelui castel trist, bătrânul general o avea pe Daniela, fiica fiicei sale, sânge din sângele său.

Daniela împlinise opt ani. Avea, ochii albaştri, mari şi limpezi, surâsul fermecător al mamei sale şi părul blond, ca nefericitul conte Hector de Main-Hardye.

Daniela era ultima mângâiere a acelui sărman bătrân, pe care Providența, acea Providență care-i trimisese în mormânt pe toți ce-i fuseseră dragi, părea că-l uită prea mult pe pământ.

Daniela devenise idolul castelului Bellombre.

Pentru ea semănau grădinarii flori în parc, pentru ea prinsese bătrânul Mathurin o căprioară care fusese îmblânzită şi trăia liberă prin parc.

Pentru Daniela prindeau păstorii păsările frumoase, cu ciripituri fermecătoare şi tot pentru ea se lucrau coşuri superbe de flori. De dragul ei, în sfârşit, întregul Bellombre se silea să surâdă şi să pară fericit.

Doi vechi oaspeți ai castelului lipseau din jurul acestei copile, care într-o zi trebuia să devină stăpâna.

Mai întâi Madeleine.

Sărmana doică a Dianei murise — şase luni după moartea stăpânei sale — de durere.

Celălalt era Grain-de-Sel; Grain-de-Sel, acel tânăr blând şi viteaz, devotat Dianei, lui Hector, generalului, întregii familii Morfontaine, pe care o iubea şi o venera.

Dar unde e Grain-de-Sel?

Într-o zi, erau doi ani de atunci, Grain-de-Sel împlinise douăzeci şi unu de ani.

Sorții nu-l favorizaseră. Fu luat în armată.

Când, după recrutare, se întoarse la Bellombre, generalul îl chemă la sine şi-i zise:

— Iată-te deci soldat, sărmanul meu Grain-de-Sel…

— Da, domnule marchiz.

— Acum trebuie să-mi spui domnule general…

— Da, domnule general.

— Ei bine! dragul meu, de vreme ce soarta te-a ales, trebuie să te supui.

Grain-de-Sel tresări. Mica Daniela se juca într-un colț cu un câine de vânătoare.

Două lacrimi mari străluciră în ochii fostului ştrengar.

Generalul înțelese durerea fiului Madeleinei.

— Ah! da, zise el, ştiu… n-ai vrea să mă părăseşti…

Grain-de-Sel îşi plecă privirea.

— Şi nici pe Daniela…

Grain-de-Sel era foarte emoționat şi nu-şi mai putu stăpâni lacrimile.

— Ei bine, zise generalul, tocmai pentru fericirea ei vreau să pleci.

— Pentru fericirea ei?

— Da, dragul meu.

Grain-de-Sel îl privea uimit.

— Ascultă-mă bine, copile, urmă domnul de Morfontaine. Sunt bătrân, dar sunt destul de solid încă şi cred că voi mai trăi încă cinci sau şase ani. Cât timp voi fi eu în picioare, Daniela n-are nevoie de nimeni pentru a veghea asupra ei.

— Oh! desigur că nu! răspunse Grain-de-Sel.

— Dar după aceea… îi va trebui un protector, înțelegi?

— Da, răspunse Grain-de-Sel.

— Şi protectorul acesta nu poate fi nici unul dintre nepoții mei.

Un nor întunecă fruntea tânărului.

— Sunt însurați toți trei, continuă generalul; toți au copii… şi, pe de altă parte, Daniela le ia moştenirea.

— Înțeleg, zise Grain-de-Sel, care nu îndrăzni să-şi dea tot gândul pe față.

— Deci, protectorul acesta…

Generalul îl privi pe Grain-de-Sel drept în față.

— Voi fi eu, domnule general, răspunse tânărul cu îndrăzneală.

— Foarte bine! zise domnul de Morfontaine. Dar pentru ca să fii un om matur, un om destul de inteligent, destul de puternic, destul de energic, pentru a o apăra pe fiica sărmanei mele Diane, trebuie să treci prin singura şcoală adevărată care formează şi întăreşte individualitățile. Fii soldat, copilul meu. Te vei reîntoarce ofițer, căci eşti curajos, inteligent şi credincios.

Trei luni după aceea, recrutul primea foaia de drum şi pleca în provincia Oran.

Generalul îi puse un pumn de ludovici în mână.

— Du-te cu Dumnezeu, băiete, şi fii viteaz până la temeritate. Numai astfel te vei putea reîntoarce voinic şi sănătos. Daniela are nevoie de tine.

*
* *

Aşadar, Madeleine murise şi Grain-de-Sel era înrolat într-un regiment de vânători din Africa.

Bătrânul general trăia la Bellombre cu scumpa sa Daniela, al cărei învățător devenise.

Daniela alerga toată ziua prin parc, vioaie ca şi căprioara pe care i-o dăduse Mathurin.

— Vreau ca fetița aceasta să crească în libertate, spunea adesea generalul. Când va deveni femeie, se va mărita cu bărbatul pe care-l va iubi…

Într-o frumoasă dimineață de primăvară, castelul Bellombre primi o vizită.

Erau domnul viconte de la Morlière şi soția sa, care soseau întovărăşiți de domnul baron de Passe-Croix, căsătorit şi dânsul de doi ani.

Baronul o prezentă unchiului său pe tânără sa soție. Bătrânul, care nu părăsise ținutul de la moartea Dianei, nu o văzuse încă.

Numai cavalerul de Morfontaine lipsea de la întrunirea aceasta familială. Fusese reținut la Paris de o gravă indispoziție a soției sale.

Domnul cavaler de Morfontaine se însurase şi el la un an după moartea Dianei.

Cu toate acestea generalul îl aştepta şi pe el, căci întrunirea aceasta nu era o simplă întâmplare.

Cu cincisprezece zile mai înainte, bătrânul marchiz trimisese fiecăruia dintre nepoții săi următoarea invitație:

„Dragul meu nepot,

În ziua de 15 mai împlinesc şaptezeci şi cinci de ani şi cu toate că sunt încă în putere, doresc să iau câteva măsuri pentru asigurarea viitorului celor pe care-i iubesc şi îi las în urma mea.

Vino împreună cu soția, veți celebra cu toții şaptezeci şi cinci de ani de viață ai unchiului vostru.

Al tău devotat

General de Morfontaine.”

Singur cavalerul lipsea de la apel. Domnul de la Morlière şi

baronul de Passe-Croix sosiseră în ziua de 14, dimineața.

Pe 15 era zi de târg.

De dimineață bătrânul general, ținând-o în brațe pe drăguța sa Daniela, se urcă împreună cu nepoții săi şi cu soțiile lor într-o frumoasă trăsură de sărbătoare şi plecară spre biserica de la Bellefontaine.

La intrarea oraşului era o baracă de saltimbanci care distrau mulțimea cu jocurile şi figurile lor caraghioase.

Ieşind de la biserică, generalul trecu prin fața comedianților.

Daniela zări doi copii mici care stăteau jos, îmbrăcați şi ei în haine de reprezentație.

— Ah! tată, murmură fetița, cât de nenorociți trebuie să fie copiii aceştia. Uită-te cât de supărați sunt. Aş vrea să mă joc cu ei ca să-i înveselesc.

— Draga mea copilă, murmură generalul, asta nu se poate.

Şi cum fetiței îi dădură lacrimile, bătrânul adăugă:

— Dar, dacă vrei, îi putem aduce mâine la Bellombre.

Şi adresându-se vicontelui:

— Eşti bun să vorbeşti cu saltimbancul acela şi să-l rogi să vină mâine la castel împreună cu toată trupa? Va fi bine plătit.

Şi pe când generalul şi suita sa aşteptau în trăsură, domnul de la Morlière se apropie de paiață.

Mulțimea făcu loc vicontelui şi, cum între estradă şi public se afla o mică bară, nimeni nu putu să audă ce vorbeau cei doi oameni.

— Hei! zise vicontele, eşti foarte bine deghizat, dragul meu Ambroise, şi dacă n-aş fi ştiut mai dinainte că eşti tu…

— Domnul nu m-ar fi recunoscut?…

— Nu.

Paiața râse cu mândrie.

— Sper că nu voi fi recunoscut nici la Bellombre, zise el.

— Cred şi eu, răspunse domnul de la Morlière, dar nu te vei duce la Bellombre… trebuie să încerci lovitura chiar astăzi.

— Voi încerca… fii liniştit. Ai încredere în mine!

*
* *

Câteva ore mai târziu, după masă, generalul marchiz de Morfontaine zicea nepoților săi cu oarecare solemnitate:

— Dragii mei copii, veniți cu mine în salon, avem pe vorbit.

Intrând în salon nepoții generalului zăriră un om îmbrăcat în negru, aşezat la o masă pe care erau răspândite o mulțime de hârtii.

— Bănuiam eu, gândi vicontele.

Şi schimbă o privire rapidă cu domnul de Passe-Croix.

Mica Daniela venise după bunicul ei.

— Du-te şi te joacă în parc, copila mea, îi zise generalul. Şi să nu te duci prea departe.

— Da, tată.

— Şi să fii cuminte.

— Da, tată.

Copila plecă surâzând.

Atunci domnul de Morfontaine îi invită pe nepoții şi nepoatele sale să ia loc şi le zise:

— V-am reunit, copiii mei, pentru că vreau să respectați voința mea şi după moarte, după cum ați respectat-o în tot timpul vieții mele.

— Dar, unchiule, exclamă baronul de Passe-Croix, ştii bine că noi te iubim şi te venerăm!

— Ştiu, dragii mei.

Domnul de Morfontaine surâse şi urmă.

— Sunt cinci ani de când sărmana voastră vară este moartă.

— Vai! suspină domnul de la Morlière.

— Astăzi, după lege, toți trei sunteți moştenitorii mei.

Urmă o pauză.

— Dar, continuă generalul, ştiți bine că în locul fiicei mele, Dumnezeu mi-a trimis o altă copilă: Daniela.

— A fost o consolare pentru bătrânețea dumitale, unchiule.

— Ei bine, voi face două loturi din averea mea: unul mare şi unul mic. Cel mic se compune din: castelul de Morfontaine situat în Vendéea, o sută cincizeci de mii de franci în bonuri de tezaur şi palatul meu din strada Verneuil, care valorează aproape aceeaşi sumă.

— Dar… unchiule.

— Ascultați-mă bine… castelul Vendéean revine de drept cavalerului. E ultimul Morfontaine.

Tu, viconte, şi tu, Passe-Croix, alegeți din celelalte două…

— Eu aleg palatul, unchiule! exclamă vicontele, voi putea astfel să-mi amintesc totdeauna de dumneata.

— Bine, copiii mei, zise generalul.. Acum, lotul cel mare…

— E zestrea Danielei! exclamară cei doi nepoți într-un glas.

— Bine, dragii mei, sunteți foarte nobili. Iată şi amentul meu. Domnul notar îl va citi şi în urmă îl vom semna cu toții...

— Semnătura noastră?...

— Da, veți scrie ambii, în subsolul testamentului, cu propria voastră mână:

„Astăzi, 15 mai 18.., am luat cunoştință de testamentul unchiului meu, marchizul de Morfontaine. Declar că-l accept în totul şi că voi accepta voința sa testamentară."

— Oh! din toată inima!... exclamă domnul de la Morlière şi domnul de Passe-Croix.

— Ei bine, domnule notar!... vei binevoi să ne citeşti testamentul.

Dar, în clipa în care notarul se pregătea să înceapă lectura, se auzi un zgomot afară, un țipăt de groază şi de disperare.

— Ah! Dumnezeule! exclamară mai multe voci dezolate, Dumnezeule!... ce nenorocire!...

Cei trei bărbați se repeziră afară ca o furtună.

Capitolul XXX

Daniela alergase să se joace prin parc cu cercul.

La ora aceea servitorii castelului stăteau cu toții la umbra unui arbore secular al parcului.

Daniela se jucă puțin pe lângă ei, apoi se depărtă cu cercul ei.

În mijlocul parcului dădu peste căprioara pe care i-o prinsese Mathurin.

Inteligentul animal, zărind-o, se sculă şi începu să sară înaintea ei.

Daniela se aventură împreună cu căprioara prin desişul arborilor pădurii.

După ce făcu vreo câțiva paşi printre tufişuri, zări pe iarbă un copil cam de vreo zece ani, care părea că plânge.

Daniela îl recunoscu îndată. Era micul saltimbanc pe care îl văzuse la Bellefontaine.

— Ce ai, micuțule? întrebă ea, apropiindu-se, şi ce cauți tu pe aici?

— Stăpânul meu mă bătea şi am fugit, răspunse copilul plângând.

— Oh! răutăciosul...

— Nu voia să mă lase să mă joc cu surioara mea.

— Ei bine! exclamă Daniela, hai să ne jucăm împreună. Uite cercul meu.

Micul saltimbanc scoase un strigăt de bucurie, luă cercul, îi făcu vânt şi începu să alerge după el.

Daniela, încântată, alerga şi ea, urmărind cercul. Dar deodată copila se opri…

— Nu merge pe acolo, zise ea, pe acolo e râul.

Dar micul saltimbanc păru că nu aude şi alergă înainte.

Atunci copila, vrăjită de frumusețea jocului, alergă şi ea înainte, spre malul râului.

*
* *

Râul care trecea prin pădurea parcului era îngust dar foarte adânc şi învolburat.

Pe malurile sale creşteau sălcii şi tufişuri dese.

Generalul ordonase Danielei să nu meargă niciodată prin partea aceea, pentru că ştia că sunt o mulțime de prăpăstii acoperite cu ierburi şi ascunse astfel vederii.

Trecuse mai mult de o oră de când Daniela se depărtase de grupul servitorilor. Deodată Mathurin exclamă:

— Dar unde e domnişoara?

— Daniela! Daniela! strigă camerista, care era însărcinată să supravegheze copila.

— Am văzut-o adineauri puțin mai încolo, zise un servitor, desigur că se joacă cu căprioara.

Camerista alergă strigând mereu:

— Daniela! Daniela!

Dar nimeni nu răspundea.

Mathurin zări urmele copilei pe iarbă şi exclamă deodată:

— Dumnezeule!.. s-a dus spre râu.

Începu să alerge şi peste un moment scoase un strigăt, teribil. Pe apa râului, adâncă şi liniştită, plutea, pălăria de paie şi cingătoarea de mătase verde a copiliței!…

*
* *

Se făcură cercetări zadarnice pentru a regăsi corpul Danielei:

curentul o târâse, fără îndoială, foarte departe.

Trei luni după aceea, generalul, aflat într-o stare completă de idiotism, se stinse. Cei trei nepoți îşi împărțiră frățeşte moştenirea.

Da, îşi împărțiră frățeşte, cu frunțile senine, moştenirea aceea care nu o putuseră căpăta decât în urma săvârşirii a patru crime odioase.

Îşi împărțiră averea furată de la Diane de Rupert, de la Hector de Morfontaine, de la Daniela. Erau stăpânii ei necontestați.

Capitolul XXXI

Aici se sfârşea manuscrisul măştii.

Baronul Gontran de Neubourg îndoi cu grijă răvaşul şi îl puse în buzunar.

Un moment de tăcere urmă, în care timp cei patru comeseni ai CASEI DE AUR se priveau întrebători:

— Ei bine, domnilor, zise în fine Gontran, ce credeți dumneavoastră?

— Cred, răspunse lordul Galwy, că trebuie, înainte de toate, să aflăm ce legătură poate exista între persoanele acestei curioase istorisiri şi doamna care v-a înmânat manuscrisul.

— Aceasta o vom afla imediat.

Baronul sună şi apăru un fecior.

— A venit cineva să ne caute? întrebă Gontran.

— Da, domnule, o doamnă.

— Cum este?

— Mascată.

— Pentru ce nu ne-ai înştiințat?

— Doamna aceasta a dorit ca mai întâi s-o cheme domnii.

— Unde este?

— În salonul vecin.

— Roag-o să intre.

Feciorul ieşi. Două minute mai târziu uşa se deschise şi persoana mascată intră. Era aceeaşi care îl întâmpinase pe Gontran în foaierul operei, înmânându-i manuscrisul.

La intrarea ei, cei patru cavaleri se ridicară respectuos.

Doamna îi salută cu un gest nobil şi se aşeză pe fotoliul ce i-l oferise vicontele Arthur de Chenevières.

— Domnilor, începu ea cu o voce armonioasă, dar rece, care îi făcu să tresară, ați binevoit să citiți manuscrisul?

Cei patru cavaleri se înclinară.

— Ați văzut, fără îndoială, că lipseşte o ultimă frază?

Ei se înclinară din nou.

— Vin ca să v-o spun eu însămi, zise ea foarte simplu.

— Doamnă, zise Gontran, păstrându-şi poziția respectuoasă şi pălăria în mână ca şi tovarăşii săi, suntem gata a vă asculta.

Toți o priveau cu interes şi ghiceau că sub acea mască, o frumusețe răpitoare se ascunde.

Femeia reluă:

— Doi ani după ultima dramă întâmplată la castelul din Bellombre, un tânăr ofițer din armata Africii debarcând la Marsilia observă la un bâlci baraca unor saltimbanci. O nenorocită tânără fată, tremurând sub zdrențele aurite ale unui costum de principesă indiană, dansa în fața mulțimii pentru a scăpa de bătaia ce o aştepta seara în caz de nesupunere. Ofițerul, observând-o, scăpă o exclamație şi dintr-o săritură o luă în brațe. Ofițerul se numea pe vremuri Grain-de-Sel, iar mica fată era Daniela. Daniela, pe care mizerabilul Ambroise n-a avut curajul s-o omoare şi pe care a lăsat-o la Bordeaux, la unul din tovarăşii săi.

— Daniela, continuă tânără fată, sunt eu…

Ea îşi smulse masca de pe obraz şi cei patru gentilomi scăpară un strigăt de admirație, atât era de frumoasă…

O contemplară mult timp, tăcuți, gânditori, neîndrăznind să-i vorbească; iar cum ea exercita asupră-le o fascinație stranie, adăugă cu o voce umilă:

— Domnilor, vin să vă cer dreptate, în numele tatălui şi mamei mele asasinați. Mă veți refuza oare?

— Domnişoară, replică Gontran cu vocea emoționată, jurământul pe care ți-l facem eu şi amicii mei este răspunsul.

El întinse mâna şi, ca şi când cei patru tineri bogați, nobili, frumoşi şi inimoşi aveau un singur suflet, un singur cap si o singură voce, Daniela auzi aceste cuvinte:

„Asociația CAVALERILOR NOPȚII este fondată.”

Partea a 2-a – Ultima apariție a lui Rocambole

Capitolul I

Trecuse o zi de când baronul Gontran de Neubourg şi cei trei amici ai săi declarară asociația „CAVALERII NOPȚII” fondată. Un cupeu de piață se opri în str. Michodière, în intrarea bulevardului Italienilor. Un om coborî.

Era un personaj bizar, care merită o mică descriere.

Îmbrăcat cu un palton gros şi lung, de culoare maro, purtând ochelari albaştri, acest om a cărui etate era greu de precizat, avea pe obraz câteva cicatrice adânci, a căror origine nu se putea determina. Proveneau ele din arsuri? Erau rezultatul bolii numită vărsat?

Nimeni nu putea să precizeze.

Personajul cu ochelari plăti vizitiului, intră sub o poartă boltită, se îndreptă spre o scară întunecoasă pe care o urcă ținându-se de grilaj.

Urcă până la al treilea etaj şi se opri în fata unei uşi pe care se puteau citi următoarele cuvinte:

CABINET DE AFACERI

Şi mai jos:

Apăsați, vă rog, butonul.

Individul se conformă instrucțiunii, apăsă butonul şi uşa se deschise, lăsând să se vadă un fel de grilaj în dosul căruia se afla o casă de bani.

Omul cu paltonul maron traversă această primă odaie şi puse mâna pe clanța unei alte uşi.

Apoi se întoarse spre grilaj, după care se afla un tânăr de vreo 20 de ani…

— Ei, ai văzut pe cineva Grigolet? îl întrebă el.

— L-am văzut pe baron, răspunse tânărul.

— Pe domnul de Neubourg?

— Da, domnule.

— Ce ți-a spus?

— Când a citit scrisoarea dumneavoastră, a părut foarte surprins.

— Bine.

— El m-a întrebat cine este acest domn Rocambole.

— Şi… tu ce i-ai spus?

— Că sunteți un om de afaceri.

— Şi… el?

— El? Mi-a zis: „Nu cunosc pe domnul Rocambole şi nu ştiu ce vrea, dar mă voi întâlni cu el, dacă mi-o cere”.

— Ah! Ți-a spus cumva şi momentul vizitei sale?

— Va veni la ora 3.

Personajul cu ochelarii albaştri se descheie la palton şi scoase ceasul.

— E două şi jumătate, zise el, baronul nu va întârzia.

Se îndreptă spre o nouă uşă, o deschise şi intră. Odaia în care intrase personajul curios avea o înfăţişare cu totul deosebită. Nu mai era un birou al unui om de afaceri, era un cabinet de lucru, foarte elegant, ai cărui pereţi erau tapisaţi cu mătase fină de culoare liliachie şi a cărei mobilă de valoare din lemn sculptat şi încrustat cu sidef dovedeau că proprietarul lor era un om de gust.

Două etajere susţineau cărţi scumpe, iar o a treia era plină de bibelouri de porţelan de Sevres, chinezeşti şi japoneze.

Deasupra unui divan de catifea de culoare închisă, lângă o sobă, erau atârnate câteva măşti şi mai multe arme şi florete.

Mai încolo, într-o ordine perfectă, atârnau câteva tablouri.

Un frumos ornament de porţelan susţinea o figură de bronz.

Omul cu ochelari traversă această încăpere şi intră într-o a treia, care, fără îndoială, era un cabinet de toaletă, şi după câteva minute apăru din nou dezbrăcat de paltonul său maron şi de pălărie, dar îmbrăcat într-un halat şi purtând pe cap un fes grecesc cu un canaf lung.

Astfel îmbrăcat, el se lăsă să cadă într-un mare fotoliu pe care-l apropie lângă gura sobei în care ardea un foc viu.

Cu cleştele scormonea focul, murmurând:

— Iată prima afacere de o oarecare importanţă care mi se prezintă. Până acum, de doi ani, nu m-am ocupat decât de lucruri fără importanţă, ceea ce a început să mă plictisească.

Zicând acestea, individul scoase din buzunarul hainei sale un portmoneu gros pe care-l deschise dând la iveală un teanc de hârtii.

Hârtiile acestea, pe care le examina, erau acoperite de o scriere hieroglifică al căror secret numai el singur, fără îndoială, îl poseda.

El începu să citească hârtiile, murmurând printre dinţi.

— Baronul Gontran de Neubourg, vicontele Arthur de Chenevières, lordul Blakstone şi marchizul de Verne sunt, evident, nişte oameni desăvârşiţi şi nobili, dar tocmai pentru aceasta sunt incapabili de a sfârşi cu bine misiunea ce şi-au impus-o. Săracii de ei!

Şi omul de afaceri ridică imperceptibil din umeri. Soneria

fixată în dosul uşii de la intrare, şi care anunța sosirea vreunui vizitator, se auzi în acest moment.

„Vine baronul” se gândi omul cu ochelari albaştri.

Într-adevăr, se auzi o bătaie discretă la a doua uşă.

Domnul baron Gontran de Neubourg era în prag.

— Domnul Rocambole? întrebă noul venit examinându-l din creştet până în tălpi pe omul de afaceri.

— Eu, domnule.

Baronul salută. Rocambole răspunse salutului cu o curtoazie care trăda pe omul obişnuit să frecventeze saloanele mari.

— Domnule, zise baronul înaintând, am primit azi dimineață o scrisoare din partea dumneavoastră.

— Este adevărat, domnule.

— O scrisoare de trei rânduri.

— Exact.

— Şi acestea ziceau:

„Domnul baron de Neubourg este stăruitor rugat de a trece în timpul zilei pe la domnul Rocambole, om de afaceri, pentru o afacere de cea mai mare importanță.”

— Aşa e, foarte exact.

— Şi dumneata eşti Rocambole?

Omul de afaceri salută.

— Ei bine, domnule, zise baronul, vă ascult.

Rocambole arătă un fotoliu baronului.

— Binevoiți, vă rog, a lua loc, domnule, avem de vorbit cam mult…

— Adevărat?

— Şi despre lucruri care vă interesează în cel mai înalt grad.

Baronul îl privi pe Rocambole cu o vie curiozitate.

— Să auzim! zise el.

Rocambole vârî mâna în haină, scoase o tabacheră cu țigarete şi o prezentă baronului cu o grație desăvârşită.

„Iată un om de afaceri din cea mai distinsă lume”, se gândi baronul.

Şi luă țigara ce i se oferea.

— Domnule baron, începu Rocambole, mă găsiți cât se poate de respingător, nu este aşa?

— Domnule…

— Oh! Fiți franc, arăt, ştiu, oribil!

— Dar, domnule…

— Am primit o descărcătură de armă în plină față şi ochii îmi sunt arşi, astfel încât trebuie să port ochelari.

— Ați servit în armată, zise baronul, şi, fără îndoială, nenorocirea se datorează vreunui asediu?…

— Nu, domnule, am fost la ocnă. Dacă m-ați vedea umblând, ați observa că îmi târâi puțin piciorul.

Baronul sări de pe fotoliul său.

— O, liniştiți-vă, domnule, zise Rocambole surâzând, am devenit foarte cinstit, iar banii şi ceasul dumneavoastră sunt în siguranță aici.

— Dar, în fine, domnule, zise baronul politicos, dar vizibil indispus, poți să-mi explici…

— Pentru ce v-am scris?

— Da, domnule.

— Chiar despre aceasta aveam de gând să vă vorbesc imediat, dar mai înainte vă voi istorisi, în câteva cuvinte, pățania mea…

— Este necesar?

— Indispensabil.

— Atunci vă ascult.

Rocambole începu:

— Domnule baron, sunt un om dintre cei mai curioşi din secolul în care trăim. Eram frumos ca şi dumneavoastră, aveam două sau trei mii livre rentă, titlul de marchiz, cai de rasă, metrese din lumea înaltă, un palat în foburgul Saint-Germain şi eram aproape de a mă căsători cu fiica unui mare om din Spania.

— Şi… apoi?

— Apoi am fost osândit. Înainte însă, continuă omul de afaceri, eram un ştrengar al Parisului, un om de nimic, un trândav, urmărit veşnic de autoritățile corecționale, uitat mai târziu de Curtea cu juri. Începusem cu furtul, apoi am urmat cu asasinatele. Am vreo duzină de crime pe conştiință…

Baronul nu-şi putu opri un gest de dezgust.

— Dar, continuă Rocambole, într-o zi căința războ în inima mea şi de atunci am devenit un om cinstit.

— Puțin cam târziu, zise domnul de Neubourg, surâzând.

— Fie, dar mai bine mai târziu decât niciodată.

Şi, după o tăcere de câteva minute, Rocambole continuă:

— V-am spus, aşadar, domnule, că am furat, am asasinat,

am jucat roluri dintre cele mai diferite, mai urâte şi mai curioase. Teribila mea odisee a sfârşit în temniță şi în temniță, fără speranță, mă asemănam adesea cu acei îngeri goniți din ceruri şi care blestemau pe Iehova. Dar, într-o zi, când mi-am rupt piciorul şi gemeam pe o stâncă pierdută în nesfârşita mare, o femeie trecu pe lângă mine, îmi aruncă o privire de compătimire şi îmi strecură câteva piese de aur în boneta mea verde.

Vocea lui Rocambole se alterase subit.

— Pe această femeie, adăugă el, am recunoscut-o, cu toate că ea nu m-a recunoscut; era unul din acei îngeri cărora Dumnezeu le-a dat misiunea de a-i mântui pe cei blestemați şi nefericiți.

— Ați iubit-o, zise baronul atins de emoția ce-l cuprinsese pe Rocambole.

— Oh! nu e vorba de amor, domnule, departe de aşa ceva. Deşi era tânără şi frumoasă... şi toată lumea o admira şi o respecta. Pe această femeie, domnule baron, o numeam „sora mea”.

— Sora dumitale!

— Nu vă mâhniți pentru ea, nu-mi era soră. Dar am avut cruzimea să-l asasinez pe fratele ei, să-i fur actele. Pe acest frate ea nu-l văzuse niciodată, el era omul căruia îi aparținea întreaga avere pe care am jucat-o şi acest titlu de marchiz pe care-l purtasem. Şi, timp îndelungat, eu, vagabondul, omul bulevardelor, eu, hoțul, asasinul, am numit-o pe această femeie „sora mea”. Şi astfel, eu care nu iubeam pe nimeni, am sfârşit prin a o iubi, prin a o venera, prin a crede că eram sânge din sângele ei. Atunci, domnule, când eram la ocnă, unde blestemam, unde visam o evadare şi noi crime, când am văzut-o trecând pe lângă mine pe această femeie, s-a produs în mine, o metamorfoză teribilă şi, pentru întâia oară în viața mea, ceva tresări în pieptul meu; atunci am simțit că aveam şi eu o inimă...

Rocambole se întrerupse şi lacrimi fierbinți îi inundară obrajii stâlciți.

— Ah! domnule, reluă el, când s-a depărtat, când am pierdut-o din vedere, lacrimi fierbinți mi-au întunecat privirea şi mi-am zis că fericiți erau valeții, ei care o serveau şi o vedeau mereu. Şi cu toate că aveam piciorul rupt, cu toate suferințele şi durerile pe care le înduram, am putut să îngenunchez, să ridic

mâinile şi să mă rog: „Doamne, Dumnezeule! m-am rugat, dacă vrei să mă ierți de toate crimele făptuite pentru acest înger care a avut pentru mine o privire de compătimire, îți jur că voi deveni om cinstit şi că îmi voi consacra viata ce-mi mai rămâne de trăit facerii de bine, astfel precum până acum am făcut numai rău.” Dumnezeu, fără îndoială, mi-a ascultat ruga, domnule baron, fiindcă în mai puțin de şase luni directorul închisorii mă chemă şi îmi zice: „Au cerut şi au obținut grațierea ta.” „Grațierea mea? întrebai mirat, cine oare ar fi putut-o cere?” Directorul chemă un valet în loc să-mi răspundă. Îi făcu un semn şi valetul mă luă de mână şi mă conduse într-o odaie vecină. „Scoateți haina de ocnaş, îmi zise el.” „Mă dezbraci de podoaba ignominiei mele.” Fiarele ce-mi încătuşau mâinile au fost pilite, am fost îmbrăcat cu haine curate, apoi condus la poarta închisorii. Era seară, noaptea se apropia. La poarta închisorii aştepta o căruță de poştă şi la una din portiere observai o mână albă şi aristocrată întinsă spre mine. Un înger venea să mântuie un demon.

Capitolul II

Emoția lui Rocambole era atât de mare că a trebuit să-şi întrerupă un moment istorisirea.

Baronul îi întinse mâna:

— Domnule, îi zise el, căința dumitale înseamnă spălarea păcatelor.

Omul de afaceri izbuti, după câteva momente, să se liniştească şi reluă:

— Mâna întinsă spre mine, era aceea a femeii pe care o numisem timp îndelungat „sora mea”.

Alături de ea se afla un domn pe care-l recunoscui, de asemenea. Amândoi mă apucară şi mă traseră în trăsură, după care vizitiul dădu bice cailor.

Atunci această femeie îmi zise: „Fabien şi eu ştim totul. Ştim cine ai fost şi avem oroare de tine, dar ştim, de asemenea, că de şase luni te-ai căit, că fără întrerupere ai cerut în genunchi iertare la Dumnezeu şi noi ne-am unit rugăminţile noastre cu tale, şi ca şi Dumnezeu, te-am iertat. Vino, vei fi amic, oaspete în această casă în care ai fost considerat timp îndelungat uzurpatorul.

*
* *

— Domnule baron, se întrerupse deodată omul de afaceri, sunteți un gentilom şi cuvântul dumneavoastră este sfânt.

-— Cred, zise baronul, surâzând.

-— Pentru a înțelege ceea ce puteți face din mine, trebuie să ştiți cine sunt şi cine am fost. Trebuie să-mi dați cuvântul dumneavoastră, domnule baron, că numele pe care le voi pronunța le veți păstra totdeauna în adâncul inimii dumneavoastră.

Misterul care părea că-l învăluie pe acest om, a atras foarte mult simpatia domnului de Neubourg pentru el.

— Îți jur ceea ce-mi ceri, zise el.

Domnul de Neubourg se lungi pe fotoliul său, ca un om care era decis să asculte o lungă povestire.

— Sunteți dispus, de asemenea, să-mi acordați prelungirea vizitei dumneavoastră?

— Fără îndoială. Vorbeşte…

Atunci omul de afaceri făcu domnului de Neubourg lunga istorisire a cărei narațiune fidelă am făcut-o, nu demult.

Când terminase, se înnoptase bine.

— Ei bine, domnule baron, zise Rocambole după o scurtă tăcere, crezi că am fost un geniu al răului?

— Oh! fără îndoială, zise baronul, care în mai multe rânduri tresărise ascultând povestirea crimelor lui Rocambole. Dar, adăugă el, te-ai căit?

— Da, pentru respectul datorat acestei lumi în mijlocul căreia am trăit şi de care nu sunt vrednic.

— Şi căința dumitale e sinceră?

— Întrebați-i pe vicontele şi vicontesa d'Asmolles; vă vor confirma.

— Vă cred, zise baronul. Dar, domnule, toate câte mi-ați istorisit…

— Pricep, domnule baron, sunteți surprins de confidența mea, nu-i aşa?

— Într-adevăr…

— Este foarte simplu… Totuşi, domnule, când vă voi spune că am făcut în mine ceea ce dumneavoastră şi încă trei amici ai dumneavoastră voiți să faceți pe o scară întinsă…

Baronul tresări.

— Cunosc deja asociația „Cavalerii Nopții”, spuse Rocambole surâzând.

— Dumneata… ştii…

— Ascultați-mă bine, reluă fostul ocnaş. Mi-am pus în cap să continui opera începută de contele Armand de Kergaz. Acest loc în care ne aflăm este un CABINET DE AFACERI sau mai bine zis un birou de poliție particular, ai cărui întreprinzători sunt vicontele d’Asmolles şi soția sa, contele de Kergaz şi contesa Artoff…

— Baccarat?

— Ea însăşi…

— Şi care este ținta pe care o urmăriți? întrebă baronul.

— De a face bine, a repara greşelile, a recompensa şi a pedepsi. Din nenorocire, continuă fostul ocnaş, nu am avut de făcut lucruri mari pentru reintrarea mea în lume. Până acum, domnule, nu am decât afaceri de mică importanța. A dumneavoastră…

— Cum a mea?

— Vreau să zic aceea a domnişoarei Daniela de Main-Hardye.

— Cum, dumneata ştii?

— Ştiut tot.

— Este foarte curios.

— Deloc. Am asistat, nevăzut de nimeni, la citirea manuscrisului măştii.

— De aceea…

— V-am solicitat o întrevedere…

Baronul încruntă puțin din sprâncene.

— Dar, domnule, în ce măsură ar putea să vă intereseze asociația noastră?

Rocambole se ridică din fotoliul său.

— Aşteptați un moment, zise el.

Şi trecu în cabinetul de toaletă.

„Unde dracu se duce?” gândi baronul.

Domnul de Neubourg, din ce în ce mai mirat, îşi aținti privirea asupra uşii cabinetului de toaletă, aşteptând să-l vadă reapărând pe Rocambole, când uşa se deschise şi intră un necunoscut.

Era un bătrân, adus de umeri, cu capul acoperit de păr alb, îmbrăcat cu o haină neagră şi purtând la butonieră rozeta unui ordin străin. Obrajii lui erau plini de cute, iar culoarea lor trăda

o origine meridională.

Acest personaj îl salută pe baron şi îi zise cu un accent italian foarte pronunțat:

— Domnul Rocambole este aici?

Foarte mirat, baronul răspunse:

— Va veni imediat, domnule, binevoieşte a-l aştepta un moment.

— Oh! zise bătrânul, mă duc să vorbesc funcționarului său.

„Cum se face, se gândi domnul de Neubourg, că nu s-au întâlnit? Unde conduce această uşă oare?”

Baronul mai aşteptă câteva momente. Deodată se auziră două bătăi distincte în uşa care pune în legătură cabinetul lui Rocambole cu prima odaie a biroului de afaceri, aceea în care se afla grilajul.

— Intră! zise domnul de Neubourg, care, întorcându-se, văzu intrând un servitor îmbrăcat în vestă roşie, cravată albă, roşcovan la față, cu nasul roşu, părul aşijderea, tipul exact al rândaşului de grajduri englez.

— Sir Rocambole? întrebă el, salutând, cu un ton care trăda insularul.

Baronul îi arătă uşa cabinetului de toaletă.

— Oh! yes, zise englezul.

Şi el trecu spre uşă, pe unde dispăru. Trecură câteva minute. Baronul începu să-şi piardă răbdarea, când uşa se deschise din nou. De astă dată era Rocambole.

— Ah! zise baronul, l-ai întâlnit pe valetul englez, nu-i aşa?

— Ce valet?

— Şi pe bătrânul acela cu părul alb şi cu aerul unui diplomat?

— Cum! unde i-ați văzut?

— Cel din urmă a intrat pe acolo…

Rocambole se opuse.

Şi baronul arătă cu degetul uşa pe pragul căreia Rocambole se oprise.

— Pe aici?

— Da.

— Dar acesta e cabinetul meu de toaletă.

— Atunci l-ați văzut?

— Nu.

— Şi pe valet?

— Nici pe el.

Rocambole îl luă de mână pe baron.

— Veniți să vedeți, zise el.

Domnul de Neubourg intră în cabinetul de toaletă şi, spre marea sa surprindere, recunoscu că nu mai exista nici o altă ieşire.

De unde venea dar omul cu părul alb? Pe unde plecase oare servitorul englez?

— Eşti un vrăjitor, domnule? întrebă baronul.

— Deloc.

— Atunci?

Rocambole surâse.

— Omul cu părul alb sunt eu, zise el.

— Dumneata!

— Omul cu părul roşcat sunt tot eu.

— Dar este imposibil.

— Acesta este adevărul: *é la verita*, adăugă Rocambole cu accent italienesc; *oh! yes!* continuă el, pronunțând englezeşte.

Şi cum domnul de Neubourg nu-şi putea reveni din mirare, Rocambole zise:

— Posed arta de a-mi schimba vocea. Pot să fiu un personaj multiplu şi v-am dat o probă de uşurința şi dibăcia de a mă transforma; am făcut-o ca să vă pot convinge, domnule baron, de nevoia de a vă servi de mine.

— De a mă servi de dumneata?

— Da, domnule.

— Şi de ce, şi pentru ce?

— Sunteți şeful „Cavalerilor nopții”?…

— Fără îndoială.

— Şi „Cavalerii Nopții”, adaugă Rocambole, şi-au impus sarcina de a reda Danielei de Main-Hardye numele tatălui ei şi averea strămoşilor ei, nu este aşa?

— Şi vom izbuti.

— Da, zise Rocambole, dacă…

Se opri şi păru a ezită.

— Să vedem, domnule, zise baronul, binevoieşte a te explica.

— Domnule baron, reluă fostul ocnaş, nepoții generalului de Morfontaine sunt stăpâni pe poziție. Nu există o probă materială a crimei lor, după cum nu se ştie de existența Danielei, al cărei deces este constatat în mod legal.

— Ei bine?

— Ei bine! continuă Rocambole, oameni ca dumneavoastră,

domnule baron, scuzați-mi francheța, oameni ca dumneavoastră sunt foarte sinceri, foarte cavaleri, pentru angaja o luptă serioasă cu vicontele de la Morlière. Veți fi învinşi.

— Crezi?

— Ah! exclamă fostul elev a lui sir Williams, nu este aici vorba de o luptă pe un câmp determinat, pe care trebuie s-o câştigați, ci una unde răbdarea şi vicleşugul trebuie situate în primul plan.

— Vom avea răbdare.

— Poate, dar nu veți fi şireți.

— Domnule…

— Nu cunoaşteți, din Parisul acesta, decât lumea elegantă, pădurea, bulevardul Italienilor. Parisul obscur, mizer, nu-l cunoaşteți, domnule baron.

— Îl vom cunoaşte.

— Da, dacă vă voi călăuzi eu.

Domnul de Neubourg îl privi pe Rocambole şi păru că aşteaptă ca ex-puşcăriaşul să-şi completeze gândul.

— Să ştiți, domnule, continuă Rocambole, fără mine nu veți face nimic: cu mine veți triumfa.

— Dar, domnule.

— Oh! ştiu bine că vreți să spuneți că sunt un ocnaş, un hoț, un asasin şi că nu veți voi să aveți legături cu mine şi să mă puneți în contact cu nobilii dumneavoastră amici. Dar nu vă temeți, domnule baron, voi fi *DEUS EX MACHINA* numai şi voi rămâne invizibil.

— Dar, în fine…

— Dați-mi voie, un ultim cuvânt: veți lucra, eu voi gândi pentru dumneavoastră: voi fi capul, dumneavoastră şi amicii dumneavoastră veți fi brațul.

— Şi nu crezi dumneata, zise baronul cu demnitate, că am putea să ocolim serviciile dumitale?

Rocambole avu un surâs ironic.

— Nu, zise el.

— Şi totuşi noi suntem tineri, suntem curajoşi, bogați şi iubim câteşipatru…

— Pe Daniela, nu-i aşa?

— Da, afirmă baronul cu o mişcare din cap.

— Ei bine! şi ea vă va iubi şi dacă eu voi voi, vă va iubi mult.

— Aveți, precum văd, o mare încredere în puterea

dumneavoastră.

— Da.

Accentul lui Rocambole era convingător.

— Da. repetă el, am convingerea că sunt tare, foarte tare, mai ales acum când sunt călit şi vreau să fac binele, precum altă dată făceam răul, sunt cinci ani, domnule… Atunci l-am servit pe vicontele de la Morlière contra Danielei.

— Şi astăzi…

— Astăzi voi servi pe Daniela şi voi fi campionul virtuții. Dar, fiți pe pace, continuă elevul lui sir Williams, numai scopul se schimbă, voi rămâne veşnic omul metamorfozelor, fățărniciei, vicleşugului, loviturilor îndrăznețe, combinaților ingenioase, teribile… Voi fi veşnic «ROCAMBOLE».

Domnul de Neubourg păstră un moment tăcerea.

— Ei bine, fie, zise el, primesc!…

— Atunci la lucru, răspunse Rocambole.

Capitolul III

Câteva săptămâni după întrevederea baronului de Neubourg cu Rocambole, doi tineri călare pe doi cai frumoşi ocoleau Arcul de triumf Etoile, intrau în Calea Imperială şi se îndreptau apoi spre pavilionul d'Armenonville.

Era pe la începutul lui mai. Arborii pădurii erau acoperiți de verdeață, aerul era călduț şi îmbibat de parfumuri.

Unul din cei doi călăreți era tânăr, de vreo 23 de ani, cu părul blond, cu figura palidă şi delicată. Avea ochii mari, albaştri şi plini de melancolie. Un surâs mândru, ce-i flutura pe buze din când în când, indica însă pe omul de mare voință.

Încălecă cu o grație perfectă, fumându-şi alene țigara şi având aerul a se fi lăsat dus de reveria unui plăcut vis de amor; fără a se preocupa câtuşi de puțin de lumea ce-l înconjura.

Celălalt avea cam treizeci şi doi de ani. Părul negru, barba deasă. Modul cum călărea îl arăta drept ofițer.

Cum tovarăşul său tăcea, păstră şi el tăcerea mult timp. În momentul când intrară în calea care ducea la pavilionul d'Armenonville, se întoarse brusc pe şaua sa.

— La ce te gândeşti, Paul? întrebă el.

— Dar… la nimic… amice.

Însoțitorul surâse.

— Pe onoarea mea de ofițer de vânători din Africa, în disponibilitate acum, îți zic că nu te cred, iubitul meu Paul. Când cineva tace, gândeşte.

— E adevărat.

— Şi când cineva este blondul şi frumosul baron de la Morlière, când are douăzeci şi trei de ani şi un tată care aduce treizeci de mii de livre rentă, când eşti liber cum eşti dumneata, dacă se gândeşte la ceva, apoi atunci acel ceva nu poate fi decât… o femeie.

Paul de la Morlière roşi uşor.

— Este adevărat, repetă el.

— Eşti amorezat?

— Mi se pare…

Căpitanul Carol de Kerdrel îl privi pe tânărul său amic cu coada ochiului.

— Iubite Paul, zise el, nu sunt omul care doresc să cunosc secretul altuia şi de aceea nu te întreb decât numele femeii iubite.

Paul surâse la rândul său.

— Ai dreptate, zise el, dar nu pot să-l spun.

— Înțeleg.

— Nu, nu înțelegi nimic.

— Cum ai zis? se arătă mirat căpitanul.

Paul de la Morlière răspunse:

— Amice, nu pot să-ți spun numele femeii pe care o iubesc, pentru simplul motiv că nici eu nu-l cunosc.

— Aida de!

— Este adevărat, totuşi.

— Iubite Paul, nu mă pricep să dezleg enigme. Explică-te, te rog.

— Trebuie să-ți fac o confidență.

— Poți?

— Oh, fără îndoială.

— Ei bine! Te ascult.

Domnul de Kerdrel şi camaradul său îndemnară caii să meargă la pas, înaintând alături.

— Scumpe amice, zise Paul de la Morlière, iubesc o femeie pe care niciodată nu am văzut-o.

— Drace! ce spui? exclamă căpitanul privând cu luare aminte pe amicul său.

— Adevărat, iubite. N-am văzut niciodată figura femeii pe

care o iubesc.

— Trebuie să fii nebun.

— Nicidecum.

— Sau vrei să-ți bați joc de mine, iubitul meu.

— Nici asta.

— Ți-am spus-o şi ți-o repet, zise căpitanul, nu mă pricep la dezlegarea enigmelor.

— Nu este o enigmă ceea ce îți spun, căpitane, este o istorie curioasă, pe care ți-o voi povesti imediat.

— Grăbeşte-te, te ascult.

Paul azvârli țigara şi continuă:

— Sunt de atunci vreo şase săptămâni. Era în ziua ultimului bal de la Operă.

— Dar acea seară am petrecut-o împreună, dacă nu mă înşel, nu-i aşa?

— Foarte just.

— Şi am jucat wist la Saphire, până la trei dimineața. Oare eşti amorezat de Saphire?

Paul începu a râde.

— Nu iubeşti femeia pe care o ai, zise el.

— În general este adevărat aceasta, observă căpitanul.

— Şi apoi ai uitat ceea ce ți-am spus, că nu am văzut niciodată fața necunoscutei mele. Cât timp, pe aceea a Saphirei…

— O frumoasă fată şi aceasta, amice, o frumoasă şi bună fată, care te iubeşte, Paul.

— Ea e deprinsă să iubească, murmură tânărul însoțitor, surâzând. Saphire pune amorul ei pe categorii de… ranguri. Fiecare la rândul său.

— Ingratule!

— Dar lasă-mă să-ți istorisesc.

— Ai dreptate… Vorbeşte.

— În acea seară, cum ai spus, am jucat wist la Saphire. George şi Laurence au plecat cei dintâi, apoi dumneata… Am rămas singur cu blonda mea metresă şi mă întinsesem deja pe o canapea din apropierea sobei, când Saphire îmi zise:

„— Micul meu Paul, vei face o mare plăcere drăguței tale, nu e aşa?”

„— Ce vrei?”

„— Nu mi-e somn, na!”

„— Nici mie.”

„— Şi aş vrea să mă plimb…”

„— La ora asta?”

„— Da, în trăsură deschisă… Mă duc să sun. Mariette îl va scula pe Tom, Tom va înhăma calul la trăsura ce mi-ai dăruit-o ieri dimineață…”

„— Eşti nebună…”

„— Şi vom merge să facem o plimbare până la lac. Vreau să mănânc…”

„— Pe lac?”

„— Nu, la Casa de aur.”

„— Dar, micuța mea, i-am zis, nu se mănâncă de două ori pe noapte…”

Şi îi arătai uşa sălii de mâncare, care rămăsese deschisă şi în lungul căreia se observa masa încă plină de rămăşițele unui prânz copios.

„— Se prânzeşte mereu… Mi-e foame… Vreau stridii de Ostanda şi tisană de Moët.”

Saphire însoți această manifestare a voinței sale cu o mişcare drăguță, mă îmbrățişă, mă acoperi cu buclele părului ei blond, despletit şi bogat: era, într-un cuvânt, atât de frumoasă, de gingaşă. încât a trebuit să spun Mariettei, cameristei sale: „Du-te şi deşteaptă-l pe Tom!”

O jumătate de oră mai târziu treceam în trăsură pe strada Laffite.

— Ştii, continuă Paul, Saphire este femeia capricioasă prin excelență. Ea pleacă de acasă cu intenția de a face înconjurul lacului şi de a reveni în zori să prânzească la Casa de aur. Dar de la marginea străzii Rossini zări fațada Operei împodobită de flori şi zise:

„— Pe onoarea mea, e cam frig, să intrăm mai bine la balul Operei!”

„— Eşti nebună?”

„— Nu. Vreau într-adevăr.”

„— Dar nu eşti costumată!…”

„— Ba! zise ea. Magazinul de costume din pasaj este deschis toată noaptea.”

„— Ah! iubita mea, dacă e aşa, du-te, eu mă duc în strada Taitbout.”

„— Ce să faci?”

„— Să mă culc.”

„— Bine, zise ea… Şi prânzul?”

„— Vei prânzi fără mine.”

„— Nici gând.”

„— Nu vreau să mă duc la Operă.”

„— Foarte bine, dar te vei duce la Casa de aur, vei intra într-o cabină, vei pregăti prânzul şi mă vei aştepta.”

Soluția îmi convenea într-adevăr! Saphire nu mai aşteptă răspuns. Coborî din trăsură şi urcă încetişor cele câteva trepte care conduceau spre strada Le Peletier, la pasajul Operei.

Ea se întoarse şi îmi zise:

„— Lasă-mi trăsura. Peste o oră voi veni.”

Mă încheiai la palton şi o luai pe bulevard, cu mâinile în buzunare şi fumând, până la Casa de aur. Am ajuns destul de repede.

„— Domnule baron, îmi zise Josef, băiatul care mă servea de obicei, nu am nici o cabină liberă, toate sunt ocupate. Dar în zece minute se va elibera Nr. 8. Au sunat şi au cerut să plătească. Dacă domnul baron binevoieşte să aştepte în salon…”

Am intrat în micul salon de la etajul 1.

Toate mesele erau libere, cu toate acestea lângă sobă se afla o femeie îmbrăcată într-un domino, stingheră şi gânditoare.

Paul de la Morlière se întrerupse un moment din povestit, apoi continuă:

— Există curente magnetice pe care nu le poți niciodată defini. Ceea ce putui observa la această femeie era că avea o talie admirabilă, că mâinile îi erau mici ca ale unui copilaş, umerii şi pieptul alb ca zăpada, părul abundent şi de acea culoare blond-aurie pe care Dumnezeu pare că a dăruit-o spre a încarna distincția aleasă a unor anumite făpturi. Am fost atras spre ea de un curent magnetic. Ce mai! văzui sclipind ochii săi şi imediat mă simții în prada unei fascinații misterioase. Ah salutat-o şi ea se înclină. Am voit să-i vorbesc, dar mă opri cu un gest de regină.

„— Vă înşelați, îmi zise ea.”

Aceste două cuvinte formau, aşa cum îți poți da seama, un abis între ea şi mine.

Chelnerul intră şi îi zise:

„— Doamnă, sunteți aşteptată.”

Capitolul IV

Cine oare o putea aştepta — m-am întrebat — pe această femeie la acea oră şi în acel local şi de ce doamna era mascată?

Sunt sigur şi mi-aş pune capul zălog că acea femeie sau fată aparținea unei bune familii. După modul cum mi-a răspuns la al doilea salut e imposibil să mă înşel.

Ea trecu pe dinaintea mea, maiestuoasă, cu pasul sigur, cu mersul semeț.

Împins de o atracție de neînvins, am ieşit după ea, urmărind-o.

Ea străbătu coridorul, urmărindu-l pe chelner, care deschise uşa unei cabine.

O fâşie de lumină, un miros de fum de țigară şi zgomotul a mai multor voci de bărbați ajunseră până la mine. Necunoscuta trecu pragul acestei uşi care se închise după ea, astfel că n-am mai auzit nici n-am mai văzut nimic.

Cine era această femeie şi cine erau acei domni care o aşteptau?

Era un mister pentru mine. Am dat chelnerului Josef 10 ludovici şi am început să-l cercetez.

„— Domnule baron, îmi răspunse acesta, n-am mai văzut-o niciodată pe această femeie; nu a mai venit pe aici. Tot ce vă pot spune este că se află acum lângă patru domni care şi-au petrecut noaptea citind un manuscris voluminos.”

„— Ah!”

„— Iar când au terminat, mi-au ordonat să introduc pe acea doamnă.”

„— Îți aduci aminte bine, n-ai mai văzut-o niciodată pe doamna aceea?”

„— Nu, domnule, acum am văzut-o pentru prima oară.”

„— Şi spui că domnii au stat toată noaptea singuri, citind un manuscris?”

„— Da. domnule.”

„— Şi doamna a aşteptat multă vreme?”

„— O oră.”

„— Dar pe domnii aceia îi cunoşti?”

„— Nu.”

„— La naiba! am spus. Voi vedea-o când va ieşi şi o voi urmări, chiar dacă s-ar duce până la capătul lumii!”

M-am postat în bulevard, cu ochii fixați mereu asupra ferestrei cabinei în care era necunoscuta.

Uitasem cu totul de cina pe care trebuia s-o comand pentru

Saphire, o uitasem pe Saphire însăşi.

Trecu cam o oră. Deodată, fâşâitul unei rochii de mătase se auzi pe trepte, o femeie coborî şi trecu pe lângă mine fără să mă vadă.

Era ea singură. O văzui traversând bulevardul şi spre marea mea uimire o văzui urcându-se într-o trăsură care staționa în colțul străzii Grammont.

Fără îndoială că Saphire dansa încă şi acum. Am alergat într-o suflare, l-am deşteptat pe vizitiu şi i-am strigat:

„— Repede, Tom, repede! în strada Grammont."

Am plecat iute ca o săgeată; ajunşi în colțul străzii Grammont, am putut zări trăsura necunoscutei mele, care înainta încetişor.

„— Tom, stăpâneşte-ți calul!..."

„— Domnul nu mai este grăbit?"

„— Nu. Vei urma trăsura din față de la o distanță de o sută de paşi."

„— Bine, domnule."

Trăsura străbătu strada Sfânta Ana, strada Rivoli şi de la Pont-Royal se îndreptă spre Crucea Roşie.

Tom o urma mereu de la distanță.

Pe la mijlocul străzii Colombier, trăsura se opri în fața unei case obişnuite.

Femeia mascată coborî, plăti birjarului, scoase o cheie din buzunar, deschise o uşă şi dispăru.

„— Bine! îmi zisei eu, ordonând lui Tom să întoarcă, ştiu cel puțin unde locuieşte. O voi revedea!..."

Paul de Morlière se opri, căci ajunseră la Ermenonville.

— Din câte mi-ai spus, mi se pare cam bizară povestea aceasta! zise căpitanul.

— Oh! dar până acum nu ți-am spus încă nimic, răspunse Paul, coborând din trăsură. Îți voi povesti imediat mai departe.

— Bine. Până una-alta însă, zise căpitanul întinzând mâna dreaptă, priveşte!

— Ce să privesc?

— Omul acela care îşi citeşte ziarul... Desigur e mai original şi mai bizar decât în povestea dumitale. Pare a fi englez.

— Într-adevăr, zise Paul de la Morlière, care se apropie pentru a-l examina pe cel indicat, ai dreptate Carol. E o ființă neobişnuită.

— Şi enervantă în acelaşi timp, adăugă căpitanul.

Persoana citea flegmatic ziarul „Times” şi bea dintr-un pahar de bere, câte o înghiţitură din când în când.

Era un bărbat care putea să aibă între treizeci şi cincizeci de ani; adică avea una din acele fizionomii care nu indică o anumită vârstă.

Figura sa era roşu aprins, purta lunete şi era îmbrăcat cu o redingotă mare şi cu o pălărie panama.

— Nici un cutremur de pământ nu l-ar putea smulge de la locul său, atât e de cufundat în citit, zise domnul de Kerdrel.

— E un individ bizar şi figura lui mă enervează din cale-afară! adăugă Paul de la Morlière.

— Pe mine, de asemenea.

— Dar, urmă fiul vicontelui de la Morlière, căci într-adevăr, Paul era fiul aceluia care-o asasinase pe Diane de Morfontaine şi pe domnul de Main-Hardye, să-l lăsăm pe englez să citească în linişte şi să-ţi spun până la sfârşit povestea mea.

— Te ascult.

Cei doi tineri se aşezară într-o sală vecină cu cea al englezului şi, pe când li se servea cina, Paul continuă:

— Când am văzut că „masca” se serveşte de o cheie pentru a pătrunde în casa din strada Colombier, am fost sigur că era locuinţa ei obişnuită.

Am coborât din trăsură şi l-am trimis pe Tom înapoi.

„— Mă voi întoarce pe jos, i-am zis eu.”

Era ziuă, dar storurile de la ferestrele necunoscutei mele erau toate lăsate.

Un moment mi-a venit ideea de a bate în uşă, însă respectul care mă cuprinsese din clipa în care-i întâlnisem privirea necunoscutei în salonul Casei de aur m-a ţintuit pe loc.

M-am mărginit să mă plimb în lung şi în lat pe trotuar, cu ochii fixaţi asupra ferestrelor, sperând că, mai curând sau mai târziu, una din ele se va deschide. Am staţionat astfel mai mult de o oră pe trotuarul străzii Colombier.

În fine, poarta casei s-a deschis la un moment dat. Inima îmi bătea cu putere, credeam că este ea. Dar nu, era un tânăr de vreo cincisprezece sau şaisprezece ani, îmbrăcat într-o bluză albă şi o cască la fel.

Am recunoscut îndată într-însul pe lucrătorul tipograf, căci avea figura inteligentă şi vioaie a şţrengarilor parizieni, cărora le poţi spune totul şi de la care poţi afla multe.

M-am apropiat de el.

„— Locuieşti în casa aceasta, prietene? l-am întrebat.”

„— Da, domnule.”

„— De mult timp?”

„— Aici m-am născut.”

„— Iartă-mă, îi zisei eu, pari băiat de treabă şi…”

M-am făcut că stau la îndoială.

Ştrengarul surâdea.

„— Mi se pare că ghicesc, zise el.”

„— Ghiceşti?”

„— Fără îndoială. Un domn aşa de bine ca dumneavoastră nu vine de florile mărului la orele cinci dimineața să se plimbe pe trotuarul străzii Colombier. Veniți, desigur, pentru domnişoara…”

Fără voie am tresărit.

„— Oh! spune-mi numele ei! exclamai eu.”

„— Nelly, răspunse el.”

„— Domnişoara se numeşte Nelly?…”

„— Sau Daniela, tot una-i.”

„— Şi… spui că o cunoşti?”

„— Nu i-am vorbit niciodată, dar toată lumea o cunoaşte în casa aceasta. Portar n-avem. În fine, nu e aşa că voieşti să-mi vorbeşti despre o domnişoară blondă?…”

„— Ba chiar aşa.”

„— Ei bine, domnule, din întâmplare vă pot servi cu ceva?”

„— Desigur, îmi poți da câteva informații.”

„— Doamna sau domnişoara, căci nu se ştie bine dacă e fată sau văduvă, locuieşte în casa aceasta de aproape un an.”

„— Ah!”

„— Ocupă un apartament de cinci sute de franci în catul de jos.”

„Drace! cugetai eu, şi când te gândeşti că eu o credeam ducesă…”

„— Adeseori vine cam târziu acasă…”

„— Şi… cu cine locuieşte?”

„— Cu o persoană bolnavă, pe care n-am văzut-o aproape niciodată.”

„— Poate că e mama sa…”

„— Nu, e un bărbat. L-am zărit într-o dimineață la fereastră. Poate să fie cam de vreo patruzeci de ani. Poartă mustăți şi e decorat. Se spune că a fost ofițer.”

„— Şi dânsa locuieşte împreună cu omul aceste?”

„— Da, domnule.”

„— Şi bărbatul nu iese niciodată?”

„— Nici. Nu iese decât noaptea. Pleacă după ce s-a culcat toată lumea în casă şi se întoarce înainte de zorii zilei.”

„— Bizară persoană!”

„— Cât despre domnişoara Daniela, continuă ştrengarul, e foarte mândră şi nu vorbeşte niciodată cu nimeni. Cu toate acestea toată lumea o iubeşte, căci e foarte drăguță.”

„— Ah!”

Copilandrul păru uimit de exclamația aceasta.

„— Cum? întrebă dânsul mirat, nu ştiai că e drăguță?”

„— Nu ştiam, dar am ghicit.”

„— Aşadar n-ai văzut-o niciodată?”

„— Nu.”

„— Vă bateți joc de mine. domnule?...”

Atunci m-am văzut silit să-i explic că o văzusem Daniela, însă mascată.

„— E imposibil! exclamă lucrătorul-tipograf.”

„— Pentru ce?”

„— Pentru că domnişoara Daniela nu iese niciodată după miezul nopții şi nici de întors în zorii zilei nu se întoarce. E foarte cuminte.”

„— Atunci, zisei eu, nu e dânsa femeia despre care îți vorbesc.”

„— Şi cu toate acestea, altă femeie tânără nu mai este în casa asta; toate celelalte sunt lucrătoare bătrâne şi urâte.”

„— Alte persoane decât chiriaşele casei pot avea o cheie pe la poartă?”

„— Nu, domnule.”

„— Femeia despre care îți vorbesc avea una.”

Ştrengarul rămase gânditor.

„— Nu mai înțeleg nimic, zise el. Domnişoara Daniela mascată... Asta mi se pare peste putință!...”

„— Şi cu toate acestea e adevărat.”

„— Pe onoarea mea! exclamă ştrengarul, am mare poftă să mă conving; afacerea începe să mă intereseze. Dacă vrei să mă aştepți câteva momente, vei putea să capeți o informație exactă.”

Elevul tipograf intră din nou în casă şi trebui să aştept un sfert de oră până să-l văd reapărând.

„— E adevărat, domnule, îmi zise el apropiindu-se, domnişoara a fost în oraş astă-noapte.”

„— Ți-a spus-o dânsa?”

„— Nu, dar am privit din camera mea de la mansardă în camera domnişoarei. Fereastra era deschisă.”

„— Şi… ce-ai văzut?…”

„— Am văzut că domnişoara Daniela nu se culcase încă. Patul era neatins.”

„— Dar dânsa unde putea fi?”

„— Probabil că în camera vecină, în camera omului ce poartă mustăți. Am zărit costumul şi masca pe patul ei. Mi se pare, domnule, că m-am înşelat în privința ei.”

„— Ce vrei să spui?”

„— Vă spuneam adineauri că domnişoara Daniela e foarte cuminte… Şi acum… în sfârşit, se poate… Bună ziua, domnule.”

Şi ştrengarul voi să se depărteze.

Eu îl reținui.

„— Nu eşti de părere, îl întrebai, că s-ar putea s-o văd?”

„— Domnişoara nu primeşte pe nimeni.”

„— Dar dacă i-aş scrie?…”

„— Oh! asta e foarte uşor. I-aş duce scrisoarea eu.”

Elevul tipograf m-a însoțit într-o cafenea, care tocmai atunci se deschidea. Am cerut hârtie şi cerneală şi am scris frumoasei mele necunoscute o scrisoare foarte arzătoare şi, bineînțeles, cât se poate de ridicolă.

„— Cum va ajunge scrisoarea la dânsa?” întrebai eu pe noul meu amic.

„— Foarte simplu, o voi strecura prin crăpătura uşii.”

Am voit să pun doi ludovici în mâna copilului, dar el îi refuză, zicând:

„— Ți-am făcut un serviciu camaraderesc, domnule. Nu sunt comisionar. Oricum, îți mulțumesc…”

Luă scrisoarea, intră din nou în casă şi se reîntoarse peste câteva momente.

— S-a făcut, îmi zise el. Vino mâine şi, probabil, voi putea să-ți spun ce efect a produs scrisoarea dumitale.

Şi plecă spre atelierul său.

A doua zi, pe la aceeaşi oră, am fost la întâlnire. Copilandrul sosi şi el.

„— Ei bine, îmi zise, n-ai deloc noroc!”

„— Cum aşa?”

„— Domnişoara Daniela a plecat.”

„— A plecat?”

„— Da, domnule.”

„— Un camion a venit ieri pe la amiază şi a ridicat totul din apartamentul Danielei. Domnişoara a rugat-o pe vecina sa să primească scrisorile ce-i vor veni şi să i le păstreze. Va trimite din când în când pe cineva să le ia.”

Vorbele ştrengarului mă întristară foarte mult. Şi cum amorul se naşte din piedicile pe care le întâlneşte în calea sa, ceea ce cu o zi mai înainte nu însemna decât o simplă curiozitate, deveni pasiune. Îmi jurai că, cu orice preț, o voi vedea pe frumoasa mea necunoscută. Sunt şase săptămâni de atunci. Am scris Danielei în fiecare zi câte o scrisoare, dar până acum n-am primit nici un răspuns. De şase săptămâni, dragul meu amic, sunt înamorat de o femeie al cărei nume adevărat nici nu-l cunosc, a cărei față n-am văzut-o niciodată... În sfârşit, azi dimineață am primit un bilet fără nici o semnătură, scris de o mână necunoscută.

Biletul acesta conține numai trei rânduri:

„Du-te, din când în când, în parcul Boulogne şi cinează câteodată la Ermenonville. Ți se pregăteşte o surpriză.”

— Dar, îl întrerupse căpitanul Carol de Kerdrel, nu văd în toate astea nimic care ar putea să-ți îndreptățească disperarea.

— Într-adevăr?...

— De vreme ce ți se dă o întâlnire.

— Dar cine îmi poate spune cu siguranță că rândurile acelea au fost scrise de mâna ei?

— Cel puțin e probabil, de vreme ce de o lună întreagă nu te ocupi decât de dânsa şi numai de dânsa. Numai dacă nu cumva şi-o fi amestecat mânuşița Saphire...

— Oh! exclamă Paul cu dispreț, e multă vreme de când nu mă mai gândesc la Saphire.

Pe când tânărul pronunța vorbele acestea atât de disprețuitoare la adresa amantei sale, o caleaşcă opri în fața peronului pavilionului.

Doi bărbați tineri coborâră.

Era baronul de Neubourg şi lordul Blakstone.

Amândoi se aşezară la o distanță egală între englezul care îşi citea încă ziarul cu aceeaşi nepăsare revoltătoare, şi căpitanul Carol de Kerdrel şi amicul său.

Noii sosiți, după ce comandară cina, începură să vorbească cu voce înceată. Cu toate acestea un nume pronunțat de baronul de Neubourg atrase atenția lui Paul de Morlière.

Era numele Danielei.

Tânărul tresări şi întoarse capul.

Domnul de Neubourg zicea:

— Dragul meu lord, trebuie să recunoşti că Daniela este încântătoare.

— Încântătoare, într-adevăr, răspunse lordul Blakstone, cu un uşor accent britanic.

— Văd că împărtăşeşti şi dumneata gusturile prietenilor noştri, marchizul şi vicontele…

Aceste ultime cuvinte fură ca o scânteie de lumină pentru domnul de la Morlière. El îşi aminti de cei patru domni care cinau la CASA DE AUR, în cabinetul acela secret în care intrase ființa adorată.

— Mi se pare, continuă baronul, că sărmana Daniela e persecutată de o bucată de vreme…

— De cine?

— De un tânăr foarte înamorat şi peste măsură de violent şi sentimental.

Paul de la Morlière era prea tânăr încă pentru a şti să se stăpânească şi să rămână nepăsător.

Roşeața i se urcă imediat în obraz şi-şi fixă privirea asupra baronului.

Acesta păru că nu observă nimic şi continuă:

— În fiecare zi, biata Daniela primeşte câte o scrisoare.

— Sărmana fată!

— Şi tânărul acela îi scrie lucrurile cele mai extravagante şi cele mai ridicole.

La auzul acestor cuvinte, Paul de la Morlière se ridică.

— Ce faci? îl întrebă căpitanul.

Dar Paul nu răspunse şi se apropie de baron.

Acesta, mirat, se ridică la rândul său.

Paul reuşise să se stăpânească şi se înclină în fața baronului cu curtenie:

— Îmi veți ierta, domnul meu, o întrebare indiscretă? zise el.

Domnul de Neubourg îl privi cu atenție şi văzu îndată că buzele tânărului erau albe; era semnul unei mari tulburări.

— După cum va fi întrebarea, domnule…

— Nu una singură, ci două chestiuni indiscrete am a vă

pune, urmă Paul de la Morlière.

— Vorbeşte, domnule.

— Pot îndrăzni să vă întreb de numele dumneavoastră, domnule?

— Mă numesc baronul Gontran de Neubourg.

Paul se înclină şi reluă:

— Asupra primului punct sunt satisfăcut. Să trecem la cel de-al doilea.

— Cu toată plăcerea.

— Vă mai amintiți, domnul meu, cum v-ați folosit timpul în ultima noapte a...

— Îmi amintesc cât se poate de bine.

— Atunci, domnule...

— Vă spun îndată... Mai întâi ne-am dus, trei prieteni şi cu mine. la balul Operei.

— Bine.

— Apoi ne-am dus să cinăm.

— La CAFENEAUA ENGLEZĂ?

— Nu, la CASA DE AUR.

— Într-un cabinet vecin cu salonul verde, nu-i aşa?

— Întocmai.

— Şi ați cinat toți patru împreună?

— Da, domnule.

— Fără să primiți nici o vizită?

— Ba... am fost vizitați de o doamnă mascată.

— Şi doamna aceea, zise Paul, era blondă dată nu mă înşel?

— Blondă ca Junona...

— Şi numele ei...

— Ah! domnule, zise baronul, mereu calm şi prevenitor, curiozitatea dumneavoastră începe să devină greu de satisfăcut.

— Femeia aceea se numea Daniela! exclamă Paul, cu vocea iritată.

— De vreme ce o ştii, zise baronul, mi se pare că nu mai era necesar să mă întrebi.

— Domnule, continuă Paul, eu sunt îndrăgostitul acela ridicol, care îi scrie în fiecare zi câte o scrisoare Danielei şi aş fi foarte fericit dacă...

— Tăcere! domnule, zise baronul. Te înțeleg foarte bine şi cred că nu e nevoie să intrăm în amănunte.

— Domnule, zise Paul, mi se pare că fiecare dintre noi e întovărăşit de câte un prieten.

Şi pronunțând cuvintele acestea se întoarse spre căpitan.

Ofițerul făcu cu mâna un gest care însemna: „Dă-i înainte, sunt aici.”

— De vreme ce dumneata mi-ai spus că eşti baronul Gontran de Neubourg, continuă el, îți voi spune şi eu că mă numesc Paul de Morlière.

— Fiul vicontelui?

— Da, domnule.

Şi Paul adăugă:

— Nu-mi plac neînțelegerile care se prelungesc prea mult. La doi paşi de aici e un poligon de tir: ni se vor împrumuta nişte pistoale.

— Vorbeşti ca un înțelept, domnule.

— Şi, după ce vom fi sfârşit cina…

Baronul surâse ironic.

— Văd, domnul meu, zise el, că eşti un om cât se poate de îngăduitor, ai bunăvoința de a mă lăsa să-mi sfârşesc cina.

— A!… n-aş putea să am nişte pretenții atât de absurde…

Domnul de Neubourg chemă un chelner şi-i şopti câteva cuvinte la ureche. Acesta porni spre poligonul de tir, care era situat la foarte mică distanță de Ermenonville.

Atunci Paul se înclină încă o dată în fața viitorului său adversar şi veni să-şi reia locul lângă căpitan.

— Ce ceartă dobitoacă, sărmanul meu Paul! îi zise acesta.

— Am fost insultat!

— Dar nicidecum insulta nu-ți era deloc adresată ție.

— Era adresată tânărului înamorat de Daniela şi prin urmare mie.

— Dar nu într-un mod direct.

Englezul, care până atunci îşi citise cu nepăsare ziarul, ridică ochii spre Paul, se apropie de dânsul şi-l salută.

Acesta, mirat, îi răspunse cu cea mai mare politețe la salut.

— La dumneavoastră vă bateți în duel? întrebă englezul.

— Da, milord.

— Oh! yes, bat eu cu dumneavoastră.

— Vă mulțumesc foarte mult, dar n-am nevoie decât de un singur martor.

— Oh! eu curios vedem duel de amuzament…

— Domnule, răspunse Paul de la Morlière cu răceală, nu joc comedie pentru a distra publicul.

— Oh! eu folositor, zise englezul, eu chirurg, eu pansez răniți.

Paul începu să râdă.

În clipa aceea chelnerul se întoarse aducând pistoalele.

Capitolul V

Domnul baron de Neubourg, care întârziase puțin cu cina, zise domnului Paul de la Morlière:

— Îmi beau cafeaua, domnule, şi sunt al dumitale.

— Foarte bine, domnule, răspunse Paul, care era gata pregătit, dar vă rog să vă grăbiți căci se înnoptează.

— Oh! zise baronul, fii liniştit, domnul meu, mai avem încă o jumătate de oră de lumină.

Câteva momente după aceea domnul de Neubourg şi lordul Blakstone se ridicară.

Paul de la Morlière şi domnul de Kerdrel îi imitară. Chelnerul pusese două perechi de pistoale pe masă.

— Domnilor, zise atunci căpitanul, aici suntem ca şi la noi acasă: restaurantul acesta e prin excelență restaurantul gentilomilor…

— Ei bine? întrebă baronul…

— Aş fi de părere, urmă domnul de Kerdrel, să punem la punct, domnul şi cu mine…

Căpitanul se întoarse spre lordul Blakstone.

— Condițiile întâlnirii?…

— Fără îndoială, zise baronul.

Şi aprinzându-şi o țigară, domnul de Neubourg se depărta, pe când Paul făcea acelaşi lucru în direcția opusă.

Atunci domnul de Kerdrel şi lordul se apropiară şi-şi schimbară cărțile de vizită.

— Milord, zise căpitanul, motivul acestui duel mi se pare lipsit de orice seriozitate.

— Sunt şi eu de părerea dumneavoastră, domnule.

— Ar fi o adevărată nenorocire să se facă moarte de om.

— Cu toate acestea…

— Eu aş prefera o întâlnire cu sabia. Cu pistolul e sau moartea sau nu e nimic.

— E adevărat, murmură lordul Blakstone, cu cea mai mare linişte.

— Cu sabia, continuă căpitanul, sunt foarte rare cazurile de moarte, dar sângele curge şi onoarea e satisfăcută.

— Ai foarte multă dreptate, domnule. Din nenorocire…

— Vrei să-mi spui că prietenii noştri sunt grăbiți?

— Da, şi pentru a găsi săbii ar trebui să amânăm partida pentru mâine, ceea ce este imposibil.

— Vă înşelați, milord, avem săbii chiar aici.

— Aici?

— Da. Acum cincisprezece zile am avut un mic duel cu un ofițer de vânători, la o mică distanță. Întâlnirea, care n-a avut un rezultat grav, a fost urmată de un dejun.

Lordul Blakstone surâse.

— Din fericire, noi am avut grijă să mâncăm înainte de duel…

— Principalul e că săbiile adversarului meu şi ale mele au rămas aici.

— Ah! asta e altceva.

— Aşadar, vă propun să acceptați sabia în locul pistolului.

— Fie.

— Băiete, strigă domnul de Kerdrel.

Chelnerul alergă.

— Ia pistoalele acestea, zise căpitanul, şi adu-mi săbiile pe care ți le-am încredințat în urmă cu câtva timp. Vei ieşi prin dos şi bagă de seamă să nu fii zărit de nimeni.

Englezul cu părul roşu şi cu lunetele verzi nu pierduse nici un cuvânt din conversația celor doi martori. După terminarea scurtei discuții, el se sculă.

— Oh! iertați-mă pe mine, zise el, dar eu chirurg.

Domnul de Kerdrel surâse.

Lordul Blakstone adresă cuvântul compatriotului său în limba lor maternă.

— Eşti englez, domnule?

— Yes, răspunse omul cu lunete.

— Şi chirurg?

— Din comitatul Oxford.

— Şi vrei să ne întovărăşeşti?

— Sunt curios.

Pentru a dovedi că avea dreptul să poarte titlul de chirurg, englezul îşi descheie redingota şi scoase din buzunar o mică cutie plină cu tot felul de instrumente mici pentru sondat şi pansat şi o arătă celor doi martori.

— Atunci, zise domnul de Kerdrel, vei veni cu noi, milord.

— Oh! eu nu milord, răspunse englezul cu umilință, eu

simplu om…

Şi ridicându-se, îşi încheie redingota şi-şi trase pălăria pe ochi.

Atunci domnul de Kerdrel îi chemă pe Paul şi pe lordul Blakstone şi făcu un semn baronului de Neubourg.

Amândoi se apropiară.

— Domnilor, zise căpitanul, nu vă veți bate cu pistolul.

— Şi pentru ce?

— Pentru că avem săbii la îndemână.

— Mie mi-e cu totul indiferent, zise baronul cu nepăsare.

— Dar unde sunt săbiile?

— Veniți, le vom găsi îndată, chelnerul a plecat cu ele sub braț.

Domnul de Neubourg luă brațul lordului Blakstone şi plecă cel dintâi.

Paul de la Morlière şi căpitanul îi urmară.

Domnul de Kerdrel indicase ca cel mai potrivit loc pentru duel un mic tufiş… situat lângă pavilionul Ermenonville.

Chelnerul îi aştepta.

În momentul în care cei patru tineri, urmați de englez, traversau calea care conduce spre poarta Mailleze, o caleaşcă drăgălaşă, înhămată cu un cal irlandez, se apropia ca fulgerul.

— Ah! drace, murmură Paul de la Morlière, priveşte, e Saphire.

Într-adevăr, ea era şi recunoscuse de departe pe adoratul Paul şi pe domnul de Kerdrel.

— Mergi încetinel, şoptise ea vizitiului.

Paul, văzându-se recunoscut, se oprise.

Femeile posedă la cel mai înalt grad instinctul primejdiei.

— Unde te duci? întrebă Saphire cu vioiciune, şi cine sunt domnii aceştia?

— Nişte prieteni, răspunse domnul de Kerdrel.

— Minți, dragul meu, eu cunosc pe toți prietenii lui Paul şi pe domnii aceştia acum îi văd pentru întâia oară.

— Drăguța mea Saphire, zise Paul cu un ton dezmierdător, domnii aceştia sunt membri ai unui club rival clubului nostru.

— Şi te vei bate în duel?

— A!… E un simplu pariu, răspunse domnul de Kerdrel.

— Şi… pariul acesta?

— Mister…

Saphire coborî din trăsură.

— Mai întâi de toate, zise ea, pentru mine nu trebuie fie nici un mister.

— Foarte bine, zise Paul cu cea mai mare linişte, nici nu este. Şi deoarece am venit prin parc anume pentru a te regăsi…

— Nu voieşti să mă mai părăseşti?

— Nu.

— Ai cinat?

— Nu încă.

— Foarte bine! Intră la Ermenonville, comandă cina şi aşteaptă-ne.

Saphire privi cu atenţie pe domnul de la Morlière.

— Dar… nu s-ar putea să-mi spuneţi şi mie ce pariu e acela?

— Mister, draga mea…

— Şi până unde vă duceţi?

— Până la trei paşi de aici.

— Merg şi eu cu dumneavoastră.

— Imposibil.

— Şi dacă… vreau?

Domnul de Kerdrel înţelese că era timpul să intervină, cu atât mai mult cu cât domnul de Neubourg şi martorul său ajunseseră deja la locul convenit.

— Draga mea Saphire, eu îţi voi spune adevărul.

— Ah!

— Mă bat în duel cu domnul acela brun…

— Dumneata te baţi?

— Da, şi Paul îmi serveşte de martor.

Saphire îşi fixă rând pe rând privirea asupra domnului de la Morlière şi asupra căpitanului.

— Mă înşelaţi, zise ea după o mică pauză.

— Să te înşelăm?…

— Nu dumneata te baţi.

— Dar te asigur…

Saphire era o fată frumoasă, cu privirea arzătoare, cu buzele aprinse, înaltă şi subţirică; micile sale mâini albe aveau nişte muşchi de oţel.

Ea apucă braţul lui Paul şi zise:

— Dacă aş voi-o, nu te-ai bate: te-aş putea sili să rămâi lângă mine. Dar… fii liniştit, amicul meu, nu se va putea spune niciodată că Saphire a fost laşă. Ai fost insultat?

— Da, zise Paul.

— Atunci, nu eşti tu provocatorul?…

— Nu.

— Ei bine! du-te şi te bate şi caută de-ți ucide duşmanul. Te voi aştepta aici; ştiindu-mă lângă tine, vei fi viteaz şi vei avea noroc.

Saphire era emoționată, dar gestul şi vocea sa rămăseseră liniştite.

Tânăra femeie îşi aruncă brațele în jurul gâtului amantului ei, îl sărută pe frunte şi-i zise:

— Du-te şi să fii viteaz.

— Sărmana fată! cugetă domnul de Kerdrel. Ea nici nu bănuieşte că el se bate pentru alta…

Luă brațul lui Paul, după ce mai întâi spuse inimoasei Saphire:

— Fii liniştită, totul va merge bine. Voi fi şi eu acolo…

Cu un gest de regină, Saphire dădu ordin vizitiului să întoarcă spre pavilion.

Apoi intră în parc, urmărind pe cei patru tineri, care se pierduseră în desişul arborilor.

Saphire îngenunche, murmurând:

— Dumnezeule! când eram copilă, în satul meu drag, mă duceam la biserică sau mă rugam. Acum nu mai ştiu nici o rugăciune, dar mi-am adus aminte că puterea Ta e nemărginită… Fă deci ca sărmanul meu Paul să nu fie ucis.

Domnul de la Morlière şi domnul de Kerdrel se apropiaseră de baron.

— Vă cer iertare, domnilor, zise Paul, v-am făcut să aşteptați, însă fără voia mea.

Baronul se înclină.

— Desigur că ați fost foarte contrariat de acea întâlnire, zise el. Vă înțeleg bine.

După aceea, cei doi adversari se salutară din nou şi se depărtară unul de altul.

— Haideți, domnilor, zise domnul de Kerdrel, pregătiți-vă…

Englezul se apropie de baronul de Neubourg.

— Oh! yes, spuse el, eu curios sunt foarte; voiesc vedem…

— Totul merge de minune, după cum vezi, şopti baronul de Neubourg acelei persoane bizare, pe care de altfel părea că o vede pentru întâia oară.

— Da, numai că…

— Ei bine?…

— Ar trebui să bagi de seamă ca nu cumva să fii ucis…

— Hm! murmură baronul, râzând, lucrul mi se pare cam greu… Toată lumea ştie că sunt un duelist de forță…

Domnul de la Morlière era gata.

La un semn al martorilor, cei doi adversari se apropiară unul de altul, îşi luară săbiile şi lordul Blakstone comandă:

— Haideți, domnilor.

Atacul începu.

Sărmana Saphire se apropiase şi dinapoia unui arbore se ruga pentru amantul ei.

Paul avea mişcări frumoase, însă îşi cam pierduse sângele rece, greşeală în care cad de obicei aproape toți tinerii.

Baronul, din contră, era foarte liniştit şi duela ca şi cum n-ar fi fost vorba de o luptă adevărată, ci de un simplu asalt, într-o sală de arme.

De la primele mişcări, domnul de Neubourg înțelese că adversarul său îi era inferior. Cu toate acestea se lăsă atins la braț şi sabia domnului de la Morlière îi făcu zgârietură uşoară.

— Atins! exclamă dânsul.

Domnul de Kerdrel se aplecase la urechea lordului Blakstone:

— Nu trebuie să oprim lupta? îi zise el. Domnul de Neubourg este rănit.

— Nu, răspunse englezul, e o zgârietură fără nici o importanță…

Şi pe când pronunța aceste cuvinte, domnul de Neubourg atacă la rândul său şi sabia sa dispăru aproape întreagă în umărul lui Paul de la Morlière.

Durerea fu mare, rănitul scăpă un țipăt uşor, apoi deodată scăpă sabia din mână şi se rostogoli la pământ.

— Ah! Dumnezeule! exclamă în apropiere o voce sfâşietoare.

Şi pe când cu toții se îngrămădeau în jurul rănitului, Saphire năvăli tremurătoare, pierdută, nebună. Ea se aruncă asupra tânărului, care leşinase, îl acoperi de sărutări, îi inundă fața cu lacrimi calde, chemându-l cu numele cele mai dulci.

Englezul cu părul roşu îşi descheiase redingota şi-şi scoase cutia cu instrumente.

— Lăsați pe mine, văd, zicea el. Eu chirurg…

Domnul de Kerdrel rupsese cămaşa rănitului. Saphire îi ştergea sângele cu batista, fără să ştie bine ce face. Chirurgul englez sondă rana şi zise:

— Nu e mortală…

Saphire scăpă un strigăt de bucurie.

— Rănitul trebuie transportat.

— Unde? întrebă domnul de Kerdrel.

— Acasă la mine, răspunse Saphire; vreau să-l îngrijesc cu.

— Nu, la tatăl său…

— Oh! nu, exclamă Saphire, vreau să-l am lângă mine, să-l pot îngriji cu mâinile mele…

— Draga mea, zise domnul de Kerdrel, tatăl domnului de la Morlière te va lăsa să-l vezi pe Paul oricând vei voi; şi chiar vei putea să te instalezi la căpătâiul său. Trebuie ca Paul să fie transportat acasă, căci ştii bine, nici mama, nici sora lui nu vor putea veni să-l vadă acasă la dumneata.

Saphire îşi lasă capul în jos.

— Ai dreptate, zise ea.

— Domnule de Kerdrel, spuse în acelaşi timp lordul Blakstone, pe când compatriotul său aplica primul bandaj pe rana lui Paul, vă pun caleaşca mea la dispoziție.

— Mulțumesc! zise Saphire, o aduc pe a mea.

Ea nu voia să datoreze nimic acelora care răniseră pe scumpul ei Paul.

Dar englezul căpătase dintr-o dată o autoritate neprevăzută…

Era chirurg şi vorbea în numele ştiinței.

— Nu, zise el. Caleaşca e mai bună.

Saphire suspină, dar nu răspunse nimic.

Domnul de Neubourg şi lordul Blakstone alergară să caute caleaşca la Ermenonville.

Paul de la Morlière îşi revenise şi văzând fața scăldată în lacrimi a frumoasei Saphire, aplecată deasupra sa, începu să surâdă.

— Draga mea Saphire! eşti prea bună…

— Tăcere! exclamă englezul, la dumneata nu vorbeşti, nu mişti.

Caleaşca sosi. Cu mii de precauțiuni, rănitul fu urcat.

— Trebuie mers la pas, zise chirurgul, care luă loc alături de Paul.…

Saphire se urcase şi ea în caleaşcă, sprijinind capul rănitului pe genunchii săi.

— Adio, domnule, zise domnul de Neubourg adresându-se căpitanului, vă rog să credeți că deplâng din toată inima acest trist eveniment.

Baronul şi chirurgul încrucişară priviri misterioase.

— În sfârşit! micul meu Rocambole, murmură englezul, iată

că vom avea şi noi micile noastre intrări la domnul viconte de la Morlière. Trebuie să profităm.

Şi caleaşca porni, ducându-l pe rănit şi pe Rocambole transformat în chirurg.

Capitolul VI

Pe când fiul vicontelui de la Morlière se bătea în duel cu baronul Gontran de Neubourg, o scenă cu totul diferită se petrecea în Paris, într-un frumos palat din foburgul Saint-Germain. Palatul aparţinuse decedatului general de Morfontaine şi nepotul său îl moştenise. Acesta devenise marchiz la moartea unchiului său, şi cum din moştenire îi revenise o parte destul de mare, se bucura de oarecare importanţă în Paris.

Marchizul de Morfontaine — aşa îl vom numi de acum înainte — avea atunci vreo cincizeci de ani, dar era atât de îmbătrânit, încât oricine îi dădea şaizeci. Părul îi era aproape alb şi fruntea încreţită.

Din zvon public puteai afla că marchizul posedă o avere de optzeci de mii de livre venit anual. Ţinea şi cai de cursă şi-şi făcuse din această ocupaţie aristocratică un izvor de câştig. CRAVAŞA şi BOBADILA erau doi cai excelenţi, cu care obţinuse de multe ori la întreceri sume însemnate.

Cu toate acestea, domnul de Morfontaine era un om tăcut, gânditor şi părea că nu iubeşte viaţa.

Deci, după cum spunem, din întâmplare, tocmai în ziua în care Paul de la Morlière se bătea în duel cu baronul de Neubourg, marchizul se întorsese acasă mai devreme ca de obicei şi coborând din trăsură întrebă pe lacheul care aştepta la scară, cu capul descoperit:

— Doamna marchiză este acasă?

— Da, domnule marchiz, răspunse servitorul.

— Şi Victoria?

— Domnişoara a ieşit cu guvernanta sa.

— În trăsură?

— Nu. pe jos. Domnişoara s-a dus la Saint-Thomas-d'Aquin.

— Bine.

Marchizul urcă scările şovăind. Era foarte agitat, părea a se afla în prada unei emoţii puternice.

Se opri la uşa nevestei sale.

— Intră! se auzi o voce de femeie din interior.

Domnul de Morfontaine deschise uşa şi păşi pragul unei camere de dormit, îmbrăcată toată în mătase albastră. O femeie, destul de tânără încă şi foarte frumoasă, ocupa un fotoliu lângă fereastră.

Era marchiza.

Deşi avea atunci vreo treizeci şi opt de ani, părea pe treizeci; ochii săi mari, albaştri, erau plini de farmec, şi când surâdea îşi arăta un rând de dinți albi şi drăgălaşi ca ai unei fete de optsprezece ani.

Ea se ridică pe jumătate din fotoliu şi întinse mâna soțului ei.

— Bună ziua, dragul meu, zise ea.

— Bună ziua, doamnă, răspunse marchizul cu cea mai mare răceală.

— Dumnezeule! exclamă marchiză, eşti foarte palid, Edvard!

— Ți se pare.

— Palid şi slăbit, dragul meu.

— Din pricina unei supărări.

— Ah!

— Doamnă, zise domnul de Morfontaine, e mult timp de când vreau să-ți cer o explicație şi astăzi…

— Dar vorbeşte, răspunse marchiza mirată.

— Mă vei asculta?

— Desigur.

— De altfel, urmă marchizul, ceea ce am a-ți spune se poate foarte bine rezuma în câteva cuvinte: nu vreau ca Victoria să se căsătorească cu domnul de Pierrefeu.

Spusele lui produseră un efect bizar asupra doamnei de Morfontaine. Femeia păli şi căzu pradă unei mari emoții.

— Nu voieşti? repetă dânsa, accentuând fiecare cuvânt.

— Nu, doamnă.

— Dar… pentru ce?

— Mai întâi, pentru că domnul de Pierrefeu nu posedă nici o avere; apoi…

— Apoi? întrebă marchiza.

— Apoi… pentru că-mi displace.

— Şi de ce îți displace?

— Pentru faptul că e nepotul colonelului Aubin.

— Straniu motiv!

— Fie; dar hotărârea mea e luată şi nu mi-o voi schimba.

— Domnule, zise marchiza cu cea mai mare răceală, te voi ruga la rândul meu să mă asculți.

— Vorbeşte doamnă.

Era în 184… Sunt vreo douăzeci de ani de atunci.

— Da?

— Eram copilă: aveam optsprezece ani şi dumneata treizeci. Tatăl meu mi-a ordonat să mă căsătoresc cu dumneata şi eu l-am ascultat. O copilă de optsprezece ani în brațele unui bărbat de treizeci pe care nu-l iubea câtuşi de puțin; din contră.

— Eşti crudă, doamnă, răspunse marchizul, surâzând ironic.

Doamna de Morfontaine continuă:

— Poate că sunt crudă, dar spun adevărul. Nu te iubeam domnule, şi chiar îmi erai antipatic.

— Pentru că iubeai în ascuns pe vărul dumitale, vicontele de Nogaret.

— Domnule, răspunse marchiza cu mândrie, mi se pare că am fost destul de demnă timp de douăzeci de ani…

— Oh! ştiu doamnă că eşti o femeie onestă…

— Aşadar, continuă marchiza, m-am măritat cu dumneata pentru că tatăl meu o voia.

— Şi ai fost nenorocită, nu-i aşa?

— Nu n-am fost, sunt mamă!

— Şi după aceea, doamnă?

— Dumneata erai amorezat de mine, dar mai ales de zestrea mea.

— Doamnă!

— În seara căsătoriei noastre am putut rămâne un moment singuri.

„— Domnule, ți-am spus eu înainte de a ne uni pentru totdeauna, te voi ruga să-mi faci un jurământ.”

„— Vorbeşte, domnişoară, ai exclamat dumneata cu entuziasm.”

„— Să-mi juri, ți-am zis eu, că dacă vom avea vreodată o fiică, nu o vom căsători contra voinței ei.”

— Mi-ai făcut sau nu jurământul acesta, domnule?

— Se poate doamnă să-l fi făcut; înțelege oricine că seara nunții, un mire nu poate refuza nimic viitoarei sale soții… Şi apoi e aşa de multă vreme de atunci. Voința mea actuală este ca Victoria să nu se căsătorească cu domnul de Pierrefeu; fiica mea se va căsători cu domnul Paul de la Morlière, vărul ei.

— A! zise marchiza cu ironie; acum te înțeleg… Unirea

aceasta e în interesul dumitale…

Domnul de Morfontaine o privi mirat.

— Căci, urmă marchiza, între viconte şi dumneata există nişte legături mai puternice decât acelea de rudenie.

— Ai spus, doamnă…

— Sunteți interesați amândoi, şi poate că…

— Poate că?… repetă marchizul cu glas tremurător.

— Să vorbim de altceva domnule, dacă voieşti, răspunse marchiza cu mândrie.

În clipa aceea uşa se deschise şi Victoria apăru. Era o fată de şaptesprezece ani, surâzătoare, drăgălaşă; semăna bine cu mama ei. Marchizul se sculă.

— Victoria, zise el, cu oarecare bruschețe, mama ta are să-ți vorbească… Nu sunt mulțumit de purtarea ta.

Şi, înclinându-se în fața soției sale, ieşi trântind uşa. Sărmana fată rămăsese mută, tremurătoare, temându-se să ghicească.

Doamna de Morfontaine o cuprinse în brațe şi îi zise:

— Tatăl tău nu-l iubeşte pe Léon de Pierrefeu.

Victoria se schimbă la față.

— Tatăl tău nu voieşte să te căsătoreşti cu dânsul; dar eu, draga mea, eu vreau.

Victoria izbucni în lacrimi.

Marchiza îşi dezmierdă copila cu vorbe mângâietoare, apoi se sculă şi apăsă soneria. Un lacheu intră.

— Să fie gata trăsura, ordonă marchiza.

— Unde te duci, mamă?

— Mă duc pentru tine, pentru fericirea ta! să fii cuminte şi să mă aştepți… Mă duc să-l întâlnesc pe Léon, soțul tău.

Şi fără a mai adăuga ceva, marchiza ieşi, se urcă în trăsură şi ordonă vizitiului:

— Strada Saint-Nicolas-d'Antin!

În colțul străzii Mogador coborî şi zise vizitiului:

— Aşteaptă-mă aici.

Şi-şi continuă drumul pe jos.

— Domnul de Pierrefeu? întrebă dânsa pe portar, oprindu-se în fața unei case mari.

— Scara G, catul al cincilea, la dreapta, i se răspunse.

— Sărmanul copil! murmură marchiza.

— Domnul Léon? întrebă dânsa, ajungând sus.

— E acasă, răspunse o bătrână guvernantă, care îi ieşise în

întâmpinare.

Marchiza intră.

Guvernanta o conduse până în camera de culcare a lui Léon de Pierrefeu.

Un tânăr de vreo douăzeci şi şase sau douăzeci şi opt de ani, brun, frumos, scria la o măsuță lângă fereastră.

Un țipăt de uimire îi scăpă când întoarse capul.

— Dumneavoastră, doamnă!

— Eu, zise marchiza surâzând.

Bătrâna guvernantă ieşi.

— Dragul meu copil, zise marchiza apropiindu-se şi luând mâna tânărului, eu am fost cea mai bună prietenă a mamei tale şi lesne poți să mă iei drept mamă.

— Ah! doamnă, murmură tânărul emoționat, ştiți bine că o iubesc pe fiica dumneavoastră... Dar, din nenorocire, sunt sărac!

Marchiza tăcu un moment, apoi reluă:

— O iubeşti mult pe Victoria, nu-i aşa?

— Ah! doamnă marchiză!

— Şi spui că Victoria e bogată şi tu eşti sărac...

— Vai!

— Şi că marchizul de Morfontaine nu va voi niciodată să te facă ginerele său?

Léon îşi plecă capul.

— Ai dreptate, copilul meu, continuă marchiza, pentru că dânsul a ales Victoriei un alt soț... Pe fiul unui mizerabil care, poate, într-o zi, va semăna cu tatăl său... Un tâlhar şi un asasin!... zise dânsa cu voce înceată.

Léon o privi tresărind.

— Dar, continuă marchiza strângând mâna tânărului, eu vreau ca tu să devii soțul fiicei mele, pentru că ştiu bine că în tovărăşia ta, Victoria va fi cea mai fericită dintre femei.

Léon îngenunche în fața marchizei şi îi sărută mâna cu dragoste.

Urmă o tăcere lungă.

— Ascultă-mă, fiul meu, zise marchiza deodată, astă-seară vei pleca într-o călătorie.

— Voi pleca?

— Da, la orele zece vei fi în caleaşca aceasta, care te va aştepta în colțul grădinii palatului nostru... Ştii, în stradelă?

Léon se înroşi până în vârf ul urechilor.

— Da, zise el.

— Şi te vei înveli într-o manta groasă nu-i aşa?... Căci nopțile sunt cam reci acum..

— Dar, doamnă, întrebă Léon de Pierrefeu din ce în ce mai mirat, unde mă trimiteți?

— E secretul meu, până diseară, zise marchiza surâzând.

Îi întinse mâna să i-o sărute şi plecă.

În loc să se urce în trăsură, marchiza îşi continuă drumul pe jos de-a lungul străzii Maturinilor.

La numărul 61 se opri.

— Ce voieşti, doamnă! întrebă portarul.

— Madame Husson e acasă?

— Chiar acum s-a reîntors, doamnă.

Doamna de Morfontaine pătrunse înăuntru şi sună. O femeie îmbrăcată în negru veni să-i deschidă.

Era doamna Husson. Femeia aceasta era văduva fostului intendent al domnului de Morfontaine.

Văduva fu foarte mirată văzând-o pe doamna marchiză.

— Ah! Dumnezeule! exclamă dânsa, dumneavoastră la mine, doamnă marchiză!

— Da, buna mea Catherine.

Marchiza intră în micul salon de primire. Acolo se aşeză pe o canapea şi continuă:

— Buna mea Catherine, tu o iubeşti pe fiica mea, nu-i aşa?

— Ah! doamnă...

— Şi cred că-mi eşti devotată.

— Nu v-ați arătat întotdeauna bună cu mine?

— Ei bine! acum a venit momentul să-mi dai dovezi de devotamentul tău, buna mea Catherine.

— Vorbiți, doamnă.

— Ai o soră în provincie?

— În Normandia, în apropiere de Caen.

— Şi te poți încrede în ea?

— Ca în mine însămi.

— Dacă îți încredințez pe fiica mea?

— Doamnă marchiză, răspunse doamna Husson, o santinelă care păzeşte un tezaur nu va fi mai atentă decât mine.

— Răspunzi de ea?

— Pe onoarea şi viața mea.

— Ei bine, vei face un mic pachet de scutece şi te vei duce în pasajul Sandric, scara C la al cincilea etaj, unde vei găsi pe

domnul Léon de Pierrefeu.

— Bine! zise doamna Husson.

— Vei zice domnului Pierrefeu. „doamna marchiză vrea să mă conduceți”.

— Şi mă va conduce?

— Astă-seară la orele 10.

— Dar, doamnă, zise văduva, ce legătură are domnişoara Victoria cu domnul de Pierrefeu?

— Îți voi spune la timpul potrivit.

— Astă seară! Vă voi revedea dar?

— Da.

— Dar unde?

— Léon de Pierrefeu te va conduce… Adio, buna mea Catherine.

Marchiza se sculă, lăsă pe doamna Husson să-i sărute mâna şi se îndreptă spre trăsura care staționa la colțul străzii Mogador.

— Acasă, zise ea vizitiului. Şi mergi ocolind.

Capitolul VII

Caii plecară în galop.

Când marchiza ajunse acasă, îi găsi pe soțul şi fiica ei la masă.

Văzând-o pe mama sa, Victoria, până atunci tristă, o privi cu atenție şi se înveseli imediat. Un surâs flutura pe buzele marchizei complice, ceea ce însemna o speranță pentru Victoria.

— Doamnă, zise marchizul, ai nevoie de mine astă-seară?

— Nu, domnule.

— Nu mergi în vizită?

— Am o durere de cap groaznică, şi aş dori să mă culc cu o oră mai înainte…

— Eram până mai adineauri foarte dispus…

— Ah! exclamă cu dispreț marchiza.

— Ştii, continuă domnul de Morfontaine, că sunt un jucător de şah pasionat?

— O ştiu.

— Astă-seară este la club o partidă mare de şah, angajată de domnul de G… şi lordul D… şi vreau să asist.

— Prea bine, domnule, zise marchiza.

Aceste câteva vorbe fură schimbate în timpul dineului. La ora nouă, marchizul se urcă în cupeul său şi plecă.

— Scumpa mea Victoria, vino cu mine în odaia ta.

Victoria îşi privi mama.

Marchiza o luă de mână şi-i şopti la ureche:

— Nopțile sunt încă răcoroase şi trebuie să te înveleşti bine.

Fata tresări.

— Vom ieşi? întrebă ea.

— Nu, nu eu, ci tu…

— Eu?

— Vei face o călătorie de cinci leghe şi vei pleca chiar astă-seară, peste o oră.

— Dar, mamă… protestă tânăra fată mirată.

— St! făcu marchiza, vino…

Victoria şi mama sa intrară în odaia fetei.

— Pune-ți o rochie de iarnă, călduroasă, continuă marchiza. Ia-ți şalul de voiaj şi puneți capişonul; eu îți voi face un mic pachet de lenjerie indispensabilă unei călătorii.

Şi marchiza, ca o simplă fată în casă, aşează într-un geamantan special diferite obiecte.

— Dar, mamă, zise tânăra fată, de ce nu suni să vină camerista?

— Pentru că nimeni din casă nu trebuie să ştie de plecarea ta până mâine.

— Unde mă trimiți?

— Vei afla în curând. Îmbracă-te.

Când Victoria era gata de plecare, mama sa îi arătă o măsuță pe care se afla hârtie şi cerneală.

— Trebuie să scrii tatălui tău, îi zise.

— Tatălui meu?

— Da.

— El nu ştie deci!…

— Nu ştie nimic. Scrie.

Victoria se aşează în fața măsuței, luă tocul şi doamna de Morfontaine îi dictă următoarele:

„Tată,

Nu-l iubesc deloc pe Paul de la Morlière, vărul meu, dar îl iubesc pe Léon de Pierrefeu, şi aş muri dacă ar trebui să renunț la fericirea de a fi într-o zi soția sa. Iartă-mă dar, iubitul meu tată, iartă această fugă a copilului tău.

Victoria.”

Victoria tremura scriind această scrisoare, pe care o lăsă deschisă pe masă.

— Vino, zise marchiza, luând-o de mână.

Lângă odaia de culcare a Victoriei se afla o alta de toaletă care avea o ieşire către o scară ascunsă. Această scară conducea în grădină prin sera de portocali şi era calea pe care doamna de Morfontaine, care ducea geamantanul fiicei sale, îşi îndreptă fata. Victoria era foarte emoționată, pentru a fi avut curajul să mai pună vreo întrebare. Condusă de mama sa, traversă grădina şi ajunse la o portiță.

Noaptea era întunecoasă şi nimeni din casă nu observă plecarea celor două femei.

Doamna de Morfontaine deschise portița şi examină cu o aruncătură de ochi stradela din față.

Trăsura lui Léon Pierrefeu aştepta. Tânărul se depărta de ea, pe când doamna Husson se arătă în fața uşii cupeului.

— Léon, îi zise marchiza tânărului, susținând de braț pe fiica sa, dezorientată, Victoria va fi într-o zi soția ta. Până atunci fii un bun frate pentru ea şi ocroteşte-o…

Léon îşi stăpâni un strigăt, luă fata în brațe, care era pe jumătate leşinată, şi o duse la cupeu.

— Adio! copiii mei… zise marchiza cu lacrimi în ochi, adio!… Pleacă vizitiu!

Capitolul VIII

Două săptămâni se scurseseră de la duelul tânărului Paul de la Morlière cu baronul Gontran de Neubourg. Fiul vicontelui se bătuse în duel, după cum ştim, în aceeaşi zi în care contesa de Morfontaine încredința pe fiica sa lui Léon Pierrefeu, silindu-i să părăsească în timpul nopții, pe ascuns casa.

Rana lui Paul nu era periculoasă, astfel că nu-l silise să stea în pat. Cu toate acestea el nu părăsi casa timp de 15 zile. În fiecare dimineață şi seară chirurgul englez îl vizita pe rănit şi îi pansa rana.

Într-una din aceste zile, pe la orele şase seara, chirurgul, adică Rocambole, sosind la pavilionul Ermenonville, îl găsi pe vicontele de Morlière dormind.

Rocambole era, ca aspect şi ca accent, englez sadea, şi chiar primarul Londrei ar fi jurat că s-a născut în city.

— Iubite doctor, îi zise vicontele trezindu-se şi arătându-i uşa întredeschisă a unei odăi vecine, eşti atât de bun să mă urmezi?

— Oh! Yes, zise Rocambole, care îşi încheie sacoul şi-l urmă pe viconte.

Alături de odaia lui Paul se afla un foaier.

Aici domnul de la Morlière conduse pe pretinsul chirurg.

În odaie se afla cineva. Era Carol de Kerdrel, care, precum ne amintim, servise ca martor tânărului viconte în duelul ce-l avusese cu domnul de Neubourg.

Domnul de Kerdrel şi Rocambole se salutară.

Vicontele le oferi câte un scaun şi le zise:

— Domnilor, binevoiți a-mi scuza libertatea ce mi-am luat de a vă reuni astă-seară.

Ambii se înclinară.

— Am nevoie de sfaturile dumneavoastră, adaugă domnul de la Morlière.

Falsul englez avu un surâs naiv şi de mirare.

Vicontele continuă:

— Sunteți amicul fiului meu, domnule de Kerdrel?

— Normal că da, răspunse ofițerul cu bruschețea sa sinceră.

— În această calitate, am nevoie să vă consult.

Şi către Rocambole:

— Dumneavoastră, domnule sunteți medicul fiului meu, dumneavoastră l-ați îngrijit?

— Oh! yes, zise falsul chirurg, el mort, eu scăpat la el.

— Pot dar să vă vorbesc de fiul meu la amândoi.

— Ascultăm, zise domnul de Kerdrel.

— Doctore, continuă vicontele adresându-se lui Rocambole, crezi că se va restabili în curând?

— În opt zile, răspunse Rocambole, sigur pe el.

— Opt zile, murmură vicontele, e cam mult.

— Dar, domnule, observă domnule de Kerdrel, din moment ce pericolul a trecut, nu ne mai rămâne decât să avem puțină răbdare.

— Iubite amice, zise vicontele, mă voi destăinui sincer atât vouă cât şi domnului.

Şi el arătă în direcția lui Rocambole.

— Un doctor este puțin şi preot, zise acesta cu gravitate.

Vicontele urmă:

— Paul a trecut de 20 de ani şi m-am gândit să-l însor.

— Bun! zise domnul de Kerdrel, îl veți însura cu opt zile mai târziu.

— Aşteptați. Vreau să-l însor cu vara sa, Victoria, fiica marchizului de Morfontaine.

— Răpitoare fată.

— Şi marchizul este de părerea mea, încă de acum zece ani am proiectat această, să-i zicem, alianță.

— Atunci, zise domnul de Kerdrel, lucrul este ca şi făcut.

— Vai! nu.

— De ce?

— Pentru că domnişoara Victoria de Morfontaine este amorezată de un tânăr oarecare fără avere şi fără poziție... însă mama sa e de partea ei.

— Marchiza?

— Da.

— Drace! zise domnul de Kerdrel, două femei care se aliază sunt întotdeauna puternice.

— Ştiu foarte bine aceasta şi tocmai de aceea aş dori să-l văd cu o oră mai înainte căpătuit pe fiul meu.

— Dar cu cât această unire vă va folosi?

Un surâs enigmatic apăru pe buzele livide ale domnului de Morlière.

— Am imaginat, zise el, un mic plan de luptă, care va debuta cu succes dacă vor fi neutralizate combinațiile doamnei de Morfontaine.

— Ah!

— Fiindcă trebuie să vă spun că marchiza a făcut să dispară, încă de acum cincisprezece zile, fiica sa.

— Cum să dispară?

— Da, domnişoara Victoria a părăsit în timpul unei nopți, casa părintească; ea a fugit într-o diligență, iar marchizul, cu toate sforțările sale, nu a putut încă da de urma ei.

— Dar marchiza?

— Marchiza ştie şi tace. De cincisprezece zile, ea opune disperării bărbatului său, o linişte perfectă, care, îl exasperează.

— Şi credeți că ea a ajutat această dispariție?

— Da, ştiu de ieri ceea ce domnul de Morfontaine nu a aflat încă. Ştiu unde se află domnişoara de Morfontaine.

— Ah!

— Este în provincie, sub îndoita supraveghere a unei bătrâne

femei şi a tânărului care o iubeşte.

— Dar aceasta este o răpire, o sechestrare, zise domnul de Kerdrel.

— În toată regula.

— Şi marchiza?

— Marchiza a pregătit totul, a condus totul.

Domnul de Kerdrel interveni.

— Dar, domnule, zise el, permiteți-mi o observație.

— Cu plăcere.

— Domnişoara Victoria fiind răpită de iubitul ei, mi se pare că Paul…

— Nu o mai poate lua de soție, nu e aşa?

— Drace!

Vicontele surâse.

— Răpirea nu a avut consecințe, zise el. Domnişoara Victoria este supravegheată îndeaproape de bătrână, iar tânărul vine şi doar îi face vizite frățeşti.

— Dar lumea vorbeşte, probabil…

— Domnul de Morfontaine ține ascunsă absența fiicei sale.

— Şi dumneata nu i-ai făcut cunoscut locul unde se află ea?

— Marchizul se află la Chateaureaux la o moşie a sa, de trei zile; se întoarce astă-seară. I-am telegrafiat, fără însă să-i precizez ceva.

— Iubite domnule, zise Rocambole, permiteți-mi şi mie o întrebare.

— Cu plăcere, domnule.

— Dacă domnul Paul peste opt zile va fi pe deplin restabilit, la ce vă va servi aceasta proiectelor dumneavoastră?

—- Domnule, zise vicontele, i-am spus că am o combinație pentru a dejuca toate aranjamentele marchizei de Morfontaine.

— Aşa?

— Iar Paul este instrumentul meu principal şi îmi veți da voie să păstrez câteva zile sub tăcere lucrul acesta, nu-i aşa?

Rocambole şi domnul de Kerdrel se înclinară.

— Un lucru mă nelinişteşte şi de aceea v-am reunit aici: dumneavoastră care sunteți medicul său, dumneavoastră care sunteți amicul lui…

Domnul de Kerdrel şi Rocambole priviră cu luare aminte pe viconte.

— Domnişoara de Morfontaine nu iubeşte deloc pe fiul meu, aceasta este cert; dar ceea ce cred, de asemenea fără greş, este

că şi fiul meu nu iubeşte deloc pe vara sa.

— Este posibil, murmură domnul de Kerdrel, surâzând.

— Cu toate acestea, Morfontaine şi eu nu am încetat a ne gândi la căsătoria lor.

— Dar, zise falsul chirurg, este greu de a uni doi tineri care nu se iubesc deloc.

Vicontele suspină.

— Fiul meu este amorezat, nu este aşa? întrebă el brusc pe căpitan.

— Da, domnule.

— Iubeşte, fără îndoială, pe acea creatură care se numeşte Saphire şi pentru care s-a bătut?

Domnul de Kerdrel voi un moment să răspundă vicontelui de la Morlière că se înşela amarnic, că nu era deloc Saphire cauza duelului fiului său şi că, în fine, femeia pe care o iubea Paul nu era această mondenă, ci o necunoscută care se numea Daniela. Se gândi însă că ar fi nepotrivit să divulge secretul.

Vicontele urmă:

— Aş dori să îndepărtez pe această femeie.

— E cam greu.

— De ce?

— Pentru că iubeşte pe Paul.

— Crezi?

Falsul chirurg luă un aer candid.

— Scuzaţi-mă, domnule viconte, zise el, dar trebuie să vă mărturisesc că domnul de Kerdrel şi eu suntem complicii săi.

— Complicii Saphirei?

— Da.

— Cum aceasta?

— Vă voi explica imediat, zise domnul de Kerdrel. Sunt, câteodată, întâmplări providenţiale în viaţa oamenilor. În aceeaşi zi în care iubitul nostru Paul se bătea în duel, doamna şi domnişoara de la Morlière părăseau Parisul.

— Este adevărat. Şi, adăugă vicontele, în acest moment ele se află încă în Bretania, şi nu cunosc accidentul ce i s-a întâmplat, lui Paul.

— Or, reluă domnul de Kerdrel, iată cum domnul şi eu ne-am făcut complicii Saphirei. Tânăra fată era disperată; ea sosi la locul duelului în momentul când Paul cădea rănit şi ceru cu încăpăţânare să fie transportat la ea acasă. Lucrul însă nu era posibil. Pentru a o consola, i-am promis că va putea să-l vadă

pe Paul în fiecare zi.

— Şi te-ai ținut de promisiune?

— Desigur.

— Saphire a venit aici? În fiecare zi?

— În fiecare seară. Şi petrecea noaptea la căpătâiul rănitului.

— Dar este imposibil, strigă vicontele.

Falsul englez surâse.

— Ea venea îmbrăcată ca bărbat cu o barbă falsă…

Vicontele îşi lovi fruntea.

— Ah, zise el, este elevul dumneavoastră în medicină, pe care îl aduceați în fiecare seară, nu-i aşa?

— Exact.

Domnul de la Morlière nu ştia ce să facă: să se amuze sau să se supere.

— Dar ştiți domnilor, că sunteți de-o gentilețe exagerată față de această creatură?

— Ah! iertați-ne, domnule, replică domnul de Kerdrel. Saphire este o fată bună, care îl adoră pe Paul şi Dumnezeu să-l ferească să se mai îmbolnăvească vreodată…

Vicontele tăcu.

— Este dar aşa de frumoasa? întrebă el repede.

— Este superbă.

— Blondă, brună?

— Blondă.

— Şi ea îl iubeşte pe Paul?

— La nebunie.

Vicontele tăcu din nou şi părea că se gândeşte adânc. Apoi zise brusc:

— Vreau s-o văd!

— Ah! exclamă domnul de Kerdrel.

— Şi s-o văd altfel decât în costum bărbătesc şi cu barbă falsă. Mă puteți asigura că-l iubeşte cu adevărat pe Paul?

— V-am spus, îl adoră.

— Şi este inteligentă?

— Îmi puneți o grea întrebare, zise domnul de Kerdrel.

— Vedeți! zise domnul de Morlière, mi-a venit o idee.

— Ah!

— Cred că această fată ar putea să-mi fie de folos.

— La ce?

— Îmi va da mult sprijin la căsătoria lui Paul cu vara sa.

— Cu domnişoara Victoria?

— Da.

Domnul de Kerdrel clătină din cap în semn de neîncredere.

— Dacă ea îl iubeşte, o voi face să înţeleagă că această căsătorie ajută fericirea veşnică a lui Paul.

— Şi speraţi, fără îndoială, că făcând apel la loialitatea ei va renunţa?

— Ceva mai mult.

— Ce anume?

— Sper că mă va servi. Daţi-mi voie să nu mă explic pentru moment. Unde o pot vedea pe Saphire?

— O veţi vedea astă seară, aici.

— Dar mai curând…

— În acest moment ea trebuie să fie acasă.

Vicontele sună.

Sosind lacheul pentru a primi ordine, vicontele îi zise lui Kerdrel.

— Nu puteţi să-i scrieţi şi s-o rugaţi să vină aici?

— Aceasta e uşor.

Domnul de Kerdrel scrise următoarele:

„Iubita mea Saphire,

Nu fi neliniştită. Domnul viconte de la Morlière, tatăl iubitului tău Paul, doreşte să te vadă imediat. Vino şi caută să fii răpitoare.

Baron de Kerdrel.”

Lacheul plecă, ducând scrisoarea, iar domnul de la Morlière şi cei doi amici reintrară în odaia rănitului.

Paul dormea.

Ei se aşezară şi începură să vorbească de lucruri banale. Trecu o jumătate de oră. Deodată se auzi în curte huruitul unei trăsuri.

— Iat-o, zise domnul de Kerdrel.

Câteva secunde mai târziu, valetul care fusese trimis cu scrisoarea la Saphire deschise direct uşa şi intră în odaie. O femeie apăru după el, oprindu-se un moment prag.

Apoi ea ridică privirea asupra vicontelui de la Morlière, care tresări şi se simţi cuprins de emoţie.

— Cât e de frumoasă! murmură el.

Capitolul IX

Vicontele de la Morlière avusese o tinerețe zburdalnică, iar femeile jucaseră un mare rol în viața sa.

Iubise pe vara sa Diane, încredințat că într-o zi ea va avea o sută şi ceva de mii de livre venit.

Se ştie infernala stoarcere de bani pe care a ştiut s-o facă grație acestui amor.

Domnul de la Morlière nu-şi pierduse niciodată capul pentru vreo femeie, iar senzația pe care o simți la vederea Saphirei îi era inexplicabilă.

Saphire era o creatură seducătoare, în cea mai desăvârşită accepțiune a cuvântului. Era frumoasă şi ceva mai mult, era bună. Poate că avea oarecari defecte, dar, în general, ea nu a pricinuit niciodată nenorocirea nimănui.

Originea ei se pierdea în noaptea trecutului. Pentru cei mulți se născuse în locuința unui portar din strada Lafitte. Dar aceştia erau rău informați. Saphire era de origine arabă.

Dar iată biografia ei.

La asaltul Constantinei, unul din zuavii colonelului Juchault de Lamoriciere intră cu amnarul în mână într-o casă care i se păru părăsită. Străbătu diferitele odăi fără să întâlnească pe nimeni, când într-un colț observă ceva. Era o femeie pe jumătate goală, care acoperea un copil cu trupul ei.

Femeia arunca priviri îngrozite şi strângea convulsiv copilul la piept, stropindu-l cu sângele ei. Nenorocita era lovită de două gloanțe.

Zuavul se apropie, recunoscu starea disperată în care se afla şi chemă în grabă pe camarazii lui în ajutor. Izbuti cu concursul lor de a-i da oarecare ajutor. Dar rănile îi erau mortale şi nu întârzie să-şi dea sufletul.

Copilul fu adoptat de regiment.

Era o frumoasă fetiță de vreo 3-4 ani.

Câțiva ani mai târziu, zuavul care cel dintâi descoperise pe mama muribundă, moştenind o mică avere, părăsi armata. Plecând, luă cu el pe tânăra arabă.

Zuavii o botezaseră, un căpitan fiindu-i naş şi îi dăduseră numele de Pétronille, care era numele cantinierei batalionului. Cantiniera servise drept naşă.

Pétronille, care îşi petrecuse copilăria în deşert, se văzu la etatea de zece-doisprezece ani la Paris. Tatăl ei adoptiv era un

fiu al foburgului Saint-Antoine şi el moştenise pe un unchi al său comerciant de vinuri în colțul străzii de Charonne.

Cârciuma de vinuri şi băuturi spirtoase care, pe când trăia unchiul, se numea „La ciorchinele de strugure", îşi schimbă denumirea în „La întâlnirea zuavilor". Această schimbare se pare că nu a fost de bun augur.

Încetul cu încetul — şi, fără îndoială, din motivul că noul proprietar cobora cam des în beci, în contul său propriu, — clienții s-au rărit şi, trei ani mai târziu, ex-zuavul, complet ruinat, se simți foarte fericit însurându-se cu o văduvă cârciumăreasă din strada Lafitte.

Învingătorul din Constantine luă cu el şi pe Pétronille. Tânăra arabă era pe atunci de 14 ani, iar frumusețea sa devenea orbitoare.

Soția zuavului se extazia de această frumusețe şi cum copila cânta binişor cântece populare, înțelese că poseda o întreagă comoară; o trimise la conservator.

Aceasta fu pierderea Pétronillei. Ducându-se să-şi ia lecții de canto, tânăra fată, întâlnea regulat, în strada Bergère un frumos tânăr care cobora în fiecare zi din cabrioleta sa şi o saluta.

Mult timp Pétronille lăsă ochii ruşinată şi trecea înainte roşindu-se, apoi îndrăzni să-şi ridice privirea, mai târziu dădu ascultare cuvintelor galante ale seducătorului, pe urmă, vai! catastrofa! Într-o zi nu mai veni acasă. Pétronille îşi suspendă studiile şi se instală într-un luxos apartament din strada la Provence.

Într-o seară, când tânăra femeie prânzea la Casa de aur, înconjurată de mai multe persoane, cineva îi zise:

— Fetița mea, nu e frumos să te cheme Pétronille, ai un alt nume?

— N-am, răspunse ea.

— Ei bine, îți vom găsi noi unul.

Şi fiecare din cei de față căutară. Se pronunțară nume dintre cele mai stranii, mai bizare.

Mazagran, o frumoasă mondenă din acele vremuri, propuse numele de Saphire.

— Bravo! strigă asistența în corpore.

Din acea zi Pétronille avea să se numească Saphire şi, puțin mai târziu, când tânărul Paul de la Morlière o întâlni, ea fu cunoscută astfel.

Saphire avea privirea adâncă şi ochii de un luciu catifelat, care strălucea întocmai ca aceea a unei gazele.

Un anume magnetism degajau ochii ei câteodată şi, fără cea mai mică îndoială, aceşti ochi se opriră mult asupra vicontelui de la Morlière-tatăl, căci acesta tresări, încât pretinsul englez, adică Rocambole, remarcă faptul.

Saphire, cu toate acestea, nu putu să nu roşească intrând în acea cameră în care, deghizată, intra de altfel în fiecare seară.

Pentru întâia oară ea se găsea în faţa tatălui lui Paul.

Vicontele îşi reveni repede din tulburare, puse un deget pe buze şi arătă Saphirei uşa cabinetului de lucru, pe care fiul său îl transformase în foaier.

Saphire trecu cea dintâi.

Domnul de Kerdrel şi Rocambole, se pregăteau pentru a se retrage.

Vicontele îi reţinu.

— Rămâneți, domnilor, le zise el. Pot să vorbesc în faţa dumneavoastră.

Şi, cu o galanterie perfectă, rugă pe Saphire, să ia loc pe o canapea, ce se afla lângă sobă.

— Domnişoară, zise el, dă-mi voie să merg direct la ţintă.

Saphire se închină. Era însă tare neliniştită.

— Iubiți pe fiul meu? întrebă vicontele.

Mondena roşi.

Domnul de Morlière avu un surâs plin de indulgenţă.

— Nu sunt deloc un tată tiran şi înţeleg tinereţea.

Saphire, care îşi coborâse privirea, ridică ochii din nou asupra vicontelui şi, la rândul ei, simți o emoţie bizară şi inexplicabilă.

Cu toate vorbele sale dulci şi cu tot surâsul lui afectuos, domnul de Morlière inspiră teamă tinerei fete.

Vicontele continuă:

— Iubiți pe fiul meu, o ştiu, şi tocmai de aceasta am voit să mă adresez dumitale, sincer şi franc.

Saphire privea pe rând pe domnul de Kerdrel şi pe pretinsul chirurg englez şi privirea sa părea că vrea să zică: „Nu e, oare, o cursă ce mi se întinde?”

Domnul de Kerdrel o linişti cu un gest.

— Mă adresez dumitale, continuă domnul de la Morlière, pentru că Paul al nostru trece printr-un mare pericol.

— Dumnezeule! zise Saphire, care devenise deodată palidă.

— Dar liniştеşte-te copila mea, deoarece acest pericol dumneata ai putea să-l înlături.

— Eu?

— Dumneata, zise vicontele surâzând.

Şi cum ea îl privea cu o curiozitate amestecată cu spaimă, el continuă:

— Domnul de aici — şi arătă pe Rocambole — răspunde nu numai de viața fiului meu, ci şi de grabnica sa însănătoşire. În opt zile, el va putea veni să ne vadă.

— Să vă va… dă, articulă încet Saphire zăpăcită.

Vicontele îi luă mâna şi i-o strânse cu afecțiune.

— Iubitul nostru Paul nu trece doar printr-un pericol fizic, zise el, este pe punctul de a poseda o mare avere care îi va reveni întreagă.

— Ah! îngână Saphire.

— Şi numai dumneata ai putea să i-o asiguri.

Mirarea Saphirei, atinse, la aceste cuvinte ultimul grad.

— Da, continuă vicontele, numai pe dumneata contez în a nu lăsa să-i scape această avere.

— Dar ce trebuie să fac pentru aceasta? întrebă Saphire.

— Să plecați cu mine chiar astă-seară.

— Oh! Doamne!

— Vă conjur, în numele amorului ce-l aveți pentru fiul meu, domnişoară.

— Dar unde mă duceți, domnule?

— La şaizeci de leghe depărtare de Paris.

— Şi… el va rămâne?

— Va veni şi el după opt zile.

— Şi credeți că numai eu…

— Numai dumneata singură poți salva interesele în momentul de față aproape compromise.

— Dar, în fine, ce trebuie să fac?

— O vei afla în două zile.

— Fie, murmură Saphire, cu supunerea unui copil.

Domnul de la Morlière continuă:

— Vom pleca astă seară domnişoară. Aveți dar timpul să vă reîntoarceți acasă şi să vă pregătiți. Vă aştept aici la orele opt.

— Domnule, se rugă Saphire, pot cel puțin să-l văd… înainte de a pleca?

— Da, dar cu o condiție.

— Care?

— Să nu-i spui că pleci.

— De ce?

— Aceasta o vei afla, de asemenea, puțin mai târziu. Fii răbdătoare.

Vicontele se sculă şi făcu un gest care însemna că nu mai avea nimic de adăugat.

Bolnavul continua a dormi. Saphire trecu în odaia lui, se aplecă asupra patului şi-şi alătură buzele de fruntea lui Paul.

— Saphire! zise acesta.

— St! răspunse ea. Astă seară…

Şi dispăru după o draperie care ascundea o uşă laterală.

Domnul de la Morlière, falsul englez şi domnul de Kerdrel erau în foaier, astfel că Paul nu bănui că Saphire şi tatăl lui s-au întâlnit.

Domnul de Kerdrel, după ce Saphire plecase, privi pe viconte.

— Eu unul, zise el, n-am înțeles nimic.

Domnul de la Morlière surâse.

— Sunt un om misterios, zise el şi am ca principiu, că toate bătăliile ale căror planuri sunt cunoscute, se pierd.

— Oh! yes, zise chirurgul

— E suficient să ştii, iubitul meu baron, că mai devreme de o lună, grație micii combinații puse la cale, şi în care Saphire va juca rolul principal, Paul va lua de soție pe vara sa Victoria.

În acest moment falsul chirurg se sculă şi zise vicontelui:

— Voi reveni diseară. Dați-mi voie, domnule, să vizitez un bolnav care mă aşteaptă în Faubourgul Saint-Honoré .

Rocambole, care păstrase perfect accentul englezesc, salută radios şi ieşi cu un pas calm şi măsurat, ca un adevărat fiu al Albionului care le face pe toate cu cuvenita gravitate.

Numai că, odată ajuns în stradă, îşi schimbă purtarea. Se depărtă grăbit.

O trăsură trecea pe stradă. Falsul chirurg o opri, se urcă în ea şi zise vizitiului:

— Strada Taitbout! ocolind.

Cum el nu înceta să-şi părăsească accentul englezesc, vizitiul, bănuind o bună recompensă, îşi biciui caii.

Ajuns în strada Taitbout, doctorul opri trăsura în fața unei case cu o fațadă foarte frumoasă, în curtea căreia se afla o mică vilă, care era locuită de baronul Gontran de Neubourg.

Falsul englez traversă iute curtea şi observă caii baronului înhămați la trăsură.

— N-a plecat, îşi zise el respirând precipitat.

Într-adevăr, domnul de Neubourg se afla acasă şi Rocambole îl găsi în cabinetul său de toaletă, unde valetul îl îmbrăca.

Vizita neaşteptată a lui Rocambole îl determină pe baron care se aştepta la grave dezvăluiri, să facă semn valetului să iasă.

— Domnule baron, i se adresă Rocambole, sunteți gata a face o călătorie?

— Pentru Daniela?

— Fără îndoială.

— Când trebuie să plec?

— Astă-seară.

— Şi unde mergem?

— Nu ştiu încă.

— Cum?

— Dar voi şti diseară. Şi acum spuneți-mi, amicul nostru, domnul de Chenevières, a iubit pe Saphire?

— Da, şi Saphire trebuie să-i fi păstrat o frumoasă amintire, fiindcă el i-a constituit şase mii de livre rentă.

— Bine! şi crezi dumneata că ea are oarecare încredere în el?

— Sunt sigur de aceasta, de altfel nimeni în Paris nu a pus la îndoială vreodată buna-credință a domnului de Chenevières.

— Atunci, ce ziceți, ea va crede pe cuvânt pe viconte, chiar când el va afirma vreun lucru straniu şi bizar?

— Natural.

— Puteți întâlni pe domnul de Chenevières chiar acum?

— Trebuie să ia masa la cafeneaua engleză.

— Ei bine, duceți-vă acolo.

— Bine.

— Şi dictați-i această scrisoare către Saphire.

„Iubita mea prietenă,

În numele stimei ce mi-ai păstrat, te conjur de a crede orbeşte, oricât de extraordinar îți va părea, în cuvintele persoanei care îți va înmâna acest bilet.”

— Toate acestea sunt, într-adevăr misterioase, murmură baronul surâzând.

— Sunt demn de Rocambole cel adevărat, murmură fostul ocnaş cu modestie.

Domnul de Neubourg îşi luă pălăria.

— Vino cu mine, îi zise el.

— Nu, vă voi aştepta aici.

— Aşadar îți trebuie scrisoarea aceea, fără întârziere?...

— Cel mai târziu peste o oră, dacă e posibil.

Domnul de Neubourg lăsă pe Rocambole să aştepte în cabinetul său de lucru, iar dânsul alergă la cafeneaua engleză.

După un sfert de oră se întoarse cu biletul pe care-l ceruse Rocambole.

— Acum, domnule baron, reînnodă discuția fostul ocnaş, va trebui să-mi împrumuți trăsura dumitale. N-am nici un moment de pierdut.

— Ia-o, aprobă baronul.

*
* *

— E multă vreme de când n-am mai avut pe mână un cal frumos ca acesta, murmură Rocambole, urcându-se în trăsura de vânătoare a baronului.

Un val de amintiri şi de viziuni îl năpădiră şi câteva momente rămase pe gânduri.

Capitolul X

La Paris, persoanele care posedă cai pot fi împărțite în trei categorii. Cea dintâi, se compune din oameni care au nevoie de trăsură, din cauza profesiunii, ca de pildă, oamenii de afaceri, medicii şi comercianții, vedeți cupeul acela albastru, împodobit cu ghirlande, cu vizitiul galonat? Observați în fundul său un domn între două vârste, brută respectabilă, cap chel şi privire vie? E un om de afaceri, un speculant îmbogățit în vreo ultimă operație de bancă, un personaj, în sfârşit, un om care nu se mai poate lipsi de trăsură.

Sau... faceți loc!... O vedeți pe doamna aceea tânără frumoasă, într-un cupeu elegant străbătând Champs-Élysées în diminețile senine şi reci ale lunii Făurar? Ea îşi desfăşoară volanele juponului elegant şi dantelele scumpe ale jachetei de catifea, surâde tinerilor care trec pe lângă dânsa călare, se lasă pe spate, îşi întinde brațele pe pernele trăsurii. Cu un singur cuvânt, se expune.

Vizitiul ei e îmbrăcat în alb, iar alături de dânsul stă un mic

grom negru. E Pakita sau Florina sau Mazagran sau Nesion. E Liana, e Cleo sau Suzana sau Odeta sau Mirka sau Jana sau…

Parisul întreg e îngenuncheat la picioarele sale, tinerii se ruinează, se pierd pentru dânsa; din pricina ei disperarea a intrat în mai multe case, a provocat multe sinucideri, a devorat moşteniri întregi.

Îşi are trăsura ei; pe jos nici nu ştie să meargă sau, mai bine zis, a uitat că se poate merge şi aşa. Oamenii care judecă după aparenţe ar putea-o lua drept o femeie de familie.

Priviţi… Sunt orele cinci şi jumătate, e luna mai şi aleile sunt înverzite. Un cal înfuriat trece în goană. Gheboşit pe el, ţinându-se cu mâinile de coamă, cu părul în dezordine, fără pălărie, un tânăr provoacă spaima şi ilaritatea trecătorilor. E un funcţionar comercial, care a făcut economii timp de opt zile pentru a putea să-şi permită, în ziua a noua, luxul de a merge călare şi de… a-şi rupe gâtul.

…Sunt orele opt dimineaţa. Doi tineri instalaţi într-un break, coboară în fugă Calea Imperială. Încearcă acum pentru întâia oară doi cai irlandezi. Cel care ţine hăţurile conduce caii cu mii de precauţiuni şi pare că le studiază fiecare pas, fiecare mişcare. Şi pe când breakul coboară la vale, mai mulţi tineri urcă Calea Imperială. Toţi călăresc mai mult sau mai puţin bine. E contele N…, baronul X…, M. de C…, M. de B… toţi buni cavaleri. Ei iubesc calul, nu cu dragostea egoistă a omului care-şi iubeşte proprietatea pentru că-i aduce un folos, ci cu dragoste adevărată, prietenească. Se interesează de deprinderile, de năravurile sale şi caută să-i dezvolte calităţile şi să-i combată defectele.

Ei străbat Parisul prin părţile sale cele mai populate, trec prin mijlocul mulţimii, printre trăsuri, tramvaie, tramcare şi biciclişti, fără să atingă, fără să lovească pe nimeni. Aceştia sunt singurii care au cai numai din gustul de a-i avea, dintr-o necesitate imperioasă de a-i simţi mereu lângă dânşii.

Iar când vine o nenorocire şi sunt siliţi să-şi vândă caii, îi veţi vedea pe străzile Parisului trişti, abătuţi, descurajaţi, invidiind pe aceia care au putut să-şi păstreze echipajul.

Dacă întâlnesc vreun prieten, care are amabilitatea de a-i pofti în trăsura lor, nenorociţii aceştia sunt cuprinşi de un fel de ameţeală şi pentru moment îşi uită toate necazurile, toate grijile, simţind numai plăcerea aceea dulce, divină, de a conduce un echipaj.

Ei bine, cam acelaşi lucru i s-a întâmplat şi lui Rocambole când s-a urcat în trăsura de vânătoare a baroului de Neubourg; lui Rocambole, care, pe când se numea vicontele de Cambolh şi prezida „Clubul Valeților de Cupă”, adusese trei cai în grajdul său din strada Berry: lui Rocambole, care se numise odinioară marchizul de Chamery şi posedase pe Don-don, învingătorul curselor de la Marche şi de la Chantilly.

— Ah! mii de tunete! murmură el, întorcând în colțul străzii Taitbout; nu mă pot împotrivi dorinței de a lăsa calul acesta să-şi arate forța.

Şi fostul ocnaş ridică biciul şi trecu prin mijlocul rândurilor de trăsuri ca o săgeată. O luă prin strada Regală, străbătu piața Concordiei şi intră în Champs-Élysées.

Dar ajuns la podul rotund, înconjură bazinul şi se întoarse.

— Drace! murmură el, nu trebuie să-l uităm pe domnul viconte de la Morlière.

Şi ridicând din nou biciul, dădu drumul calului pentru a nu se mai opri decât în strada Michodiere, în fața acelui apartament cu trei etaje în care pătrunsese şi baronul de Gontran de Neubourg.

Rocambole coborî şi se întoarse spre grom, care stătea nemişcat pe scăunaşul său.

Era un adevărat grom, de vreo cincisprezece ani, deprins cu ascultarea şi nesinchisindu-se deloc de direcția pe care o lua trăsura.

— Amicul meu, îi zise Rocambole, având grijă să-şi păstreze mereu accentul său englezesc, eu voi intra în casa aceasta şi nu mă voi mai reîntoarce.

— Să mă îndrept spre palat? întrebă gromul.

— Nu, căci îți voi trimite pe unul dintre prietenii mei, care e, de asemenea, şi prietenul stăpânului tău. Domnul acela se va urca în locul meu şi va merge mai întâi până în strada Saint-Lazare şi apoi în strada Colombier. Poate că va mai face încă şi o a treia cursă. Astea după cum va voi dânsul.

Servitorul se înclină şi Rocambole dispăru înăuntru.

Trecură aproape zece minute.

Un domn brun, cu barbă neagră, purtând o decorație la butonieră se apropie de trăsură.

Domnul acesta păru că stă un moment la îndoială, apoi se apropie de grom şi cu un accent meridional, foarte pronunțat, îi zise:

— Dumneata eşti servitorul baronului Gontran de Neubourg?

— Da, domnule.

Şi se urcă în trăsură.

Apucă hăţurile cu aceeaşi siguranţă ca şi falsul chirurg englez şi porni de-a lungul străzii Antin.

După câteva momente trăsura se opri în strada Saint-Lazare, la poarta frumoasei Saphire.

În casa sa, îşi spunea doamna baroană de Laval, după numele unei străzi pe care locuise multă vreme.

Se pare că spaniolul cunoştea amănuntul acesta căci, coborând, întrebă pe portar dacă doamna baroană este acasă.

Răspunsul fu afirmativ.

Saphire locuia la primul etaj, într-un apartament foarte frumos.

— Doamna nu primeşte, îi răspunse scurt servitorul care venise să-i deschidă.

— Am numaidecât nevoie s-o văd.

— Doamna pleacă astă seară în călătorie; acum îşi face bagajele. Cu toate acestea, dacă domnul e aşa de bun să-mi spună numele său?

— Stăpâna ta nu mă cunoaşte, dar poţi să-i spui că vin din partea vicontelui de Chenevières.

Probabil că numele acesta nu era necunoscut servitorului căci se grăbi să deschidă uşa şi să-l introducă pe vizitator în salon.

După aceea dispăru şi după puţin timp se întoarse zicând:

— Dacă domnul e aşa de bun să mă urmeze…

Spaniolul străbătu camera de dormit a tinerei femei şi pătrunse într-un mic budoar, unde Saphire aştepta.

O cameristă orânduia în faţa ei cufărul de călătorie.

Saphire privi cu oarecare mirare pe vizitatorul ei şi nu-l recunoscu. Ar fi jurat că nu îl mai văzuse niciodată.

Spaniolul scoase din buzunar scrisoarea vicontelui de Chenevières şi i-o întinse.

Cum o citi, Saphire îl pofti să ia loc într-un fotoliu şi-şi concedie camerista.

— Ah! domnule, zise ea, fii binevenit… de vreme ce soseşti din partea vicontelui. Arthur e cel mai nobil şi mai bun dintre toţi oamenii.

— Aşadar, zise spaniolul, ai toată încrederea într-însul?

— Oh! desigur. Poţi să vorbeşti fără teamă, domnule.

— Mă vei crede?

— Te voi crede cum l-aş crede şi pe viconte.

— Foarte bine, dar mai întâi vreau să te uimesc puțin.

— Cum asta?

— Pleci astă seară, nu-i aşa?

— Într-adevăr.

— Şi pleci împreună cu vicontele de la Morlière…

— E adevărat. Dar de unde ai aflat dumneata lucrurile acestea?

— Mai ştiu şi altele, încă. Ascultă-mă.

Saphire îl privi cu curiozitate.

— Sunt cincisprezece zile de când te duci în fiecare seară la palatul de la Morlière.

Saphire tresări.

— Te duci, urmă necunoscutul, deghizată într-un costum de intern de spital.

— Nu cumva eşti vrăjitor, domnule?

— Aşteaptă. Nu-i aşa că eşti îndrăgostită de Paul…?

— Oh! îl iubesc aşa de mult!

— Şi ai face orice, pentru ca să-i dovedeşti dragoste dumitale?

— Mi-aş da viața surâzând, răspunse Saphire cu simplitate.

— Vicontele de la Morlière ştie lucrul acesta, de aceea te-a chemat azi dimineață…

— Cum!… ştii şi aste?

— Ştiu totul. Vicontele ți-a vorbit în numele dragostei pe care o ai pentru fiul său.

— E adevărat.

— Ți-a spus că dumneata singură eşti în stare să-l scapi dintr-o mare încurcătură financiară, care ar putea să-l ruineze.

— Dar, domnule, strigă Saphire în culmea uimirii, dumneata eşti amicul căpitanului de Kerdrel?

— Nu.

— Sau al domnului de la Morlière?

— Nici al lui.

— Atunci al chirurgului englez?

— Nici nu ştiu cine e acesta.

— Cu toate acestea, numai una dintre aceste trei persoane…

Spaniolul începu să râdă; apoi, deodată, îşi schimba vocea şi accentul. Nu mai avea accentul cald al meridionalului, ci zgomotul gutural al fiilor Albionului. Saphire scoase un strigăt

de uimire.

— Vocea englezului! exclamă dânsa.

— Eu sunt englezul, zise spaniolul.

— Dumneata? dumneata?

— Oh! yes.

În acelaşi timp spaniolul îşi smulgea barba şi favoriții.

Apoi, apropiindu-se de oglindă, înmuie colțul unei batiste într-un pahar de apă şi-şi frecă puțin obrazul.

Culoarea bronzată dispăru, lăsând în locul ei o piele albă transparentă.

Saphire îl privea, mereu în culmea uimirii.

Atunci Rocambole îşi lăsă la o parte şi accentul englezesc şi pe cel spaniol, şi-i zise tinerei femei în cea mai limpede limbă franceză:

— Trebuie să-ți spun, draga mea, că nu sunt nici englez, nici spaniol, nici chirurg de profesie.

— Atunci ce eşti?

— Mai întâi de toate sunt prietenul vicontelui Arthur de Chenevières.

— Ah!

— Şi, după asta, sunt prietenul acelui domn Paul, pe care îmi spui că-l iubeşti cu atâta ardoare.

— Adevărat?… Eşti prietenul lui Paul?

— Da, însă un prieten necunoscut.

— Nu te înțeleg.

— Vreau să spun că sunt amicul său şi el nu ştie aceasta. Nici nu mă cunoaşte măcar.

— Da?

— Şi-i sunt un prieten atât de devotat, încât te voi împiedica să săvârşeşti o faptă rea, asociindu-te planurilor infame ale tatălui său.

Saphire stătea ca înlemnită.

— Vicontele de la Morlière e un mizerabil, grăi Rocambole, privind-o drept în față, şi şi-a aruncat ochii asupra dumitale ca asupra unui instrument care-i va servi fără să murmure şi îl va ajuta cu docilitate în planurile sale ambițioase.

Şi cum Saphire păstra mereu aceeaşi atitudine uimită, Rocambole adăugă:

— Vicontele voieşte să-şi însoare fiul.

De astă dată Saphire scoase un strigat teribil, un soi de răget sălbatic îi umplu gâtlejul.

— Ah! exclamă dânsa, a greşit amarnic domnul marchiz dacă şi-a închipuit că eu îl voi servi în asemenea planuri!

În ochii tinerei femei licărea o flacără de mânie.

Capitolul XI

Rocambole se desfătă un moment, lăsând-o pe tânăra femeie în prada furiei sale, provocată de gelozie.

Apoi reluă:

— Trebuie să-ți mai spun, draga mea, că vicontele de la Morlière e un om foarte răutăcios şi un egoist.

— E adevărat că are o privire foarte rea, zise Saphire, care îşi aminti că nu putuse susține privirea rece a vicontelui.

— Banul e totul pentru dânsul în viață, dragostea n-are nici o valoare.

— Cu toate acestea, mi se pare că vicontele e destul de bogat, şi prin urmare…

— Da, e bogat, dar vrea să devină şi mai bogat încă şi pentru atingerea acestui scop nu se dă în lături de la nimic.

— Cum asta?

— Vicontele are un văr, numit marchizul de Morfontaine.

— Paul mi-a vorbit adeseori de el.

— Marchizul are o fiică…

— Paul mi-a arătat-o o dată, la şosea. E o fată cât se poate de drăguță.

— Fata aceasta va avea într-o zi o sută de mii de livre venit anual.

— A!… mi se pare că ghicesc, exclamă Saphire, înseninându-se; vicontele voieşte să-l însoare pe Paul cu domnişoara Victoria?

— Da.

— Atunci poți să fii liniştit, aşa ceva nu se va întâmpla.

— Aceasta e şi speranța mea.

— Căci Paul nu-şi iubeşte deloc verişoara, mi-a spus că n-o poate suferi.

Rocambole ridică din umeri.

— Cât eşti de naivă! zise el; nu e nevoie neapărat să fie cineva îndrăgostit de fata cu care se căsătoreşte.

— Oh!

— Domnişoara Victoria de Morfontaine nu-l iubeşte nici

dânsa pe vărul său.

— Cu atât mai bine.

— E îndrăgostită de un tânăr foarte frumos, dar foarte sărac.

— E destul de bogată dânsa şi pentru doi.

— Da, dar vezi că nici tatăl ei nu e de aceeaşi părere.

— Ah!

— Marchizul de Morfontaine e, ca şi vărul său, vicontele, interesat de câştigul bănesc, înainte de toate. De aceea voieşte să-şi căsătorească fata cu Paul.

— Şi după asta?

— Cavalerul domnişoarei Victoria se numeşte Léon de Pierrefeu.

— A!... mi se pare că-l cunosc.

— Da?

— L-am văzut de câteva ori în tovărăşia baronului Goubaud, unul dintre prietenii mei.

Rocambole surâse şi continuă:

— Văzând că marchizul nu voia să i-o dea pe domnişoara Victoria de bună voie, domnul Léon de Pierrefeu a luat o hotărâre disperată.

— A renunțat la amorul său?

— Nu, a răpit fata.

— Bravo! exclamă Saphire.

Şi începu să râdă.

— Dar, dacă e aşa, continuă ea, mi se pare că domnul viconte de la Morlière s-a trezit cam târziu.

— Ți se pare?

— Negreşit.

— Şi aici te înşeli, draga mea. Domnul de la Morlière ştie să treacă peste convenienţele sociale când e vorba de câştigat sau de pierdut o sută de mii de livre venit anual.

Saphire avu un gest de dezgust.

— Şi a crezut că eu îl voi ajuta?

— Negreşit.

— Ei bine! s-a înşelat: nu voi mai pleca.

— Ah! s-avem iertare, din contră, vei pleca!

— Cum ai spus? întrebă Saphire.

Rocambole răspunse cu oarecare gravitate:

— Draga mea, mi se pare că am avut onoarea să ți-o spun, sunt un mic necunoscut care veghează asupra lui Paul...

— Atunci cum poți dumneata...

— Aşteaptă puțin. Vicontele a făurit, un plan infernal. Noi nu cunoaştem deloc planul acesta care s-ar putea întâmpla să-i reuşească de minune. Ca să fie învins, trebuie să intrăm în posesia lui şi noi, nu-i aşa?

— E drept.

— Şi mi se pare că n-avem decât un singur mijloc pentru a-l cunoaşte: să fii cu trup şi suflet pentru viconte, sau mai bine zis să pari că eşti. Numai astfel vom putea să-i ştim gândurile şi să-i parăm loviturile.

— Foarte bine!... înțeleg.

— Aşadar, va trebui să pleci împreună cu el şi cu mine.

— Cu dumneata?

— Da, eu voi fi servitorul tău... Oh! poți fi liniştită, mă travestesc de minune.

— Dar vicontele va voi oare să ne întovărăşeşti?

— Sigur că da.

— Pentru ce?

— Pentru că îi convine să fie întovărăşit de un servitor necunoscut. Când cineva are planurile lui...

— Dar eu nici nu ştiu încotro mergem.

— Nici eu, dar sigur că vom şti astă-seară. Dacă nu mă înşel, vicontele te aşteaptă pe la orele şapte.

— Da.

— Pe la şase voi fi aici cu o trăsură; mă însărcinez cu bagajele tale. Adio.

Şi falsul spaniol sărută mâna albă a frumoasei Saphire, care îl conduse până în antecameră.

Rocambole îşi aranjase din nou barba şi favoriții.

Se urcă în trăsură şi alergă spre strada Taitbout.

Baronul Gontran de Neubourg era încă acasă, aşteptând întoarcerea omului de afaceri.

Oricât de deprins era cu metamorfozele domnului Rocambole, baronul nu-şi putu stăpâni o exclamație de mirare când văzu coborând din trăsura sa un om cu tenul şi barba neagră, care părea că soseşte direct de la Tropice.

— Dar eşti minunat, amicul meu, îi zise el întâmpinându-l.

— Să lăsăm complimentele, domnule baron. Nu prea avem mult timp de vorbă astăzi.

— Să vedem... despre ce e vorba?

— Mi se pare că v-am spus că va trebui să plecați asta-seară.

— Foarte bine. Dar unde să plec?

— Eu însumi nu ştiu încă şi nu voi şti până diseară; dar voi găsi un mijloc oarecare pentru a vă înştiința.

— Ce mijloc?

— La orele şapte să fii gata de drum. Între şapte şi opt, o trăsură se va opri în fața casei dumitale. Vei ordona să ți se ducă geamantanul şi te vei urca dumneata însuți.

— Şi unde voi fi condus?

— La o gară oarecare; va fi acelaşi birjar care mă va fi condus şi pe mine cu o oră mai înainte.

— Foarte bine. Şi după aceea?

— Ajuns la gară, te vei duce la biroul depeşelor şi acolo vei găsi ştiri de la mine.

— Asta-i totul?

— Să nu uiți să iei cu dumneata o pereche de pistoale şi o sumă de bani. Nu ştiu nici unde mergem, nici cât timp va dura călătoria noastră.

— Trebuie să mă întâlnesc cu prietenii mei înainte de plecare sau nu?

— Trebuie să te întâlneşti cu Daniela. Voiam să mă duc eu însumi la dânsa, dar cugetând mai bine, am ajuns la concluzia că mai multă plăcere îi vei face dumneata…

Domnul de Neubourg, în ciuda celor treizeci de ani pe care-i împlinise, se înroşi ca un şcolar la vorbele omului de afaceri.

— Şi ce va trebui să-i spun?

— Mai întâi vei anunța-o că pleci. Pe urmă…

— Pe urmă?

— Pe urmă îi vei da aceasta.

Şi Rocambole scoase din buzunar un manuscris destul de voluminos.

— Aici, zise el, e o mică lucrare. E rolul pe care va trebui să-l joace Daniela față de domnul Paul de la Morlière. Protejata dumitale, domnule baron, e o fată toarte inteligentă şi de aceea cred că, ajutată fiind şi de marchizul de Verne, îşi va juca rolul de minune.

— Ah! aşadar întră în joc şi marchizul?

— Desigur.

— Şi când va trebui Daniela să înceapă?

— Cât de curând cu putință. Vicontele părăseşte Parisul. Acum sau niciodată e momentul…

— Şi nu trebuie să las nici o instrucțiune, nici lui Chenevières, nici lordului Galwy?

— S-avem iertare, îi vei ruga să fie gata de plecare la cea dintâi telegramă pe care o vor primi de la dumneata. Adio, domnule baron… sau, mai bine, la revedere

. . . . . .

Rocambole se întoarse pe jos din strada Michodiere şi se urcă în apartamentul său.

Micul său secretar era singur în birou.

— M-a căutat cineva? întrebă Rocambole.

— Nimeni, domnule.

— Închide registrele, biroul este închis.

— Dar sunt abia orele patru, murmură secretarul.

— Nu face nimic. Eşti liber să pleci.

Comisul, deprins cu excentricitățile patronului său, nu mai făcu nici o obiecție. Pe când se pregătea să treacă pragul biroului, Rocambole îl strigă:

— Uitasem să te înştiințez, zise el, că voi lipsi din Paris mai multe zile. Vei spune vizitatorilor să vină luna viitoare. Dacă te întreabă cineva unde sunt, vei răspunde ca m-am dus să susțin un proces în provincie.

Rocambole îşi deschise portmoneul şi scoase cinci ludovici.

— Uite leafa ta pe luna viitoare, poate că voi lipsi mai multă vreme.

Tânărul comis se înclină şi ieşi. Rocambole închise uşa cu zăvorul, trecu în cabinetul său de toaletă şi, mai înainte de a-şi lepăda masca sa de spaniol, se aşeză la o masă şi scrise rândurile următoare, în limba engleză:

„Domnului Viconte de la Morlière
Domnule
Astă-dimineață, copilul dumneavoastră era într-o stare destul de satisfăcătoare şi cred că nu mai are nevoie de vizitele mele. Puteți pleca fără nici o teamă, domnule; peste opt zile, domnul Paul va putea să fie lângă dumneavoastră, oriunde veți fi plecat.
Al dumneavoastră devotat
Sir John”

După ce puse scrisoarea în plic, Rocambole operă o a treia metamorfoză.

Îşi spălă fața cu grijă, şi părul îşi recapătă nuanța sa blondă naturală.

Apoi îmbrăcă un costum de lacheu. Astfel că domnul de Neubourg nu l-ar mai fi recunoscut, după cum nu-l vor recunoaşte nici alţii.

Rocambole avea înfăţişarea unui fecior de casă bună, mincinos, neruşinat şi obraznic.

Astfel îmbrăcat, omul de afaceri îşi părăsi biroul şi coborî în stradă.

Era ora cinci.

Rocambole se îndreptă spre un mic restaurant din strada Mathurinilor, unde mănâncă toţi birjarii şi unde altădată, sedusese pe vizitiul frumoasei Banco, acea falsă principesă rusă de care se amorezase Hidalgo don José.

Fostul ocnaş porunci o cină suculentă şi o butelie din cel mai bun vin pe care-l poseda stabilimentul.

După masă, comandă o cafea şi o ţigară.

Pe când fuma, făcea următoarea reflecţie filozofică:

— În faţa necesităţii de a-ţi umple burta, toate castele şi clasele dispar. Când eram marchiz nu mâncam, nu beam, nu fumam cu mai multă plăcere ca acum…

După aceea Rocambole se sculă încetişor, aruncă o piesă de zece franci pe masă şi plecă fără să mai aştepte restul.

— Iată un servitor ieşit de la stăpân, îşi zicea dama de la casă, care trebuie să fi făcut însemnate economii.

În strada Mathurinilor, lângă pasajul Sandreé, e o staţie de trăsuri.

Rocambole se apropie şi făcu semn unui birjar.

— Unde mergem, domnule? întrebă birjarul, după ce Rocambole se urcase în cupeu.

— Ai poftă să câştigi douăzeci de piese, prietene? îl întrebă el.

— Drace! exclamă birjarul, sedus de aceste cuvinte. Ce trebuie să fac?

— Sunt în serviciul unei doamne nemăritate…

— Bine! dacă-i numai atâta…

— Doamna aceasta pleacă în călătorie peste o oră cu un domn respectabil.

— Bine! bine! zise din nou birjarul; am mai văzut eu de-astea..

— Domnul acela e din cale afară de gelos şi cum bănuieşte grozav pe un tânăr…

— Ah!

— Îşi ia amanta, fără ca dânsa să ştie unde pleacă…

— A! dar nu e dobitoc deloc bătrânul..

— Într-adevăr. Dar tânărul şi-a găsit un prieten bun, eu sunt acela, şi vreau să-l înştiinţez unde mergem...

— Cum asta?

— Vei vedea îndată. Te iau cu ora. Ne vom duce să o luăm pe stăpâna mea, după aceea pe domnul bătrân şi vom pleca spre gara pe care o va indica dânsul.

— Foarte bine.

— Ajunşi la gară, te voi plăti şi-ți voi da drumul.

— Bine, şi atunci...

— Atunci te vei reîntoarce în strada Taitbout şi te vei opri la numărul 17. Un tânăr va ieşi, se va urca în trăsura ta şi tu îl vei conduce la aceeaşi gară.

— Frumoasă combinaţie! exclamă birjarul cu veselie.

— Şi acum, mână!

Peste puţin timp trăsura se opri la poarta doamnei Saphire.

Tânăra femeie era gata de drum. Trebui ca Rocambole să regăsească accentul falsului chirurg pentru a fi recunoscut.

— Ah! murmură Saphire, eşti uimitor, domnule.

După ce urcară geamantanele, tânăra femeie plecă, împreună cu noul său lacheu, spre palatul vicontelui de la Morlière.

Vicontele o aştepta cu nerăbdare şi o întâmpină în curte.

— Nu vei putea să-l mai vezi pe Paul, draga mea copilă, îi zise el, e târziu şi vom pierde trenul.

Saphire se îngălbeni şi era să-şi piardă cumpătul, dar o privire a falsului lacheu o încurajă.

— Cum vei voi, domnule viconte, murmură dânsa.

Domnul de la Morlière aruncă o plivire urâtă lui Rocambole.

— Cine e omul acesta? întrebă dânsul.

— E un lacheu, la serviciile căruia ţin foarte mult, răspunse Saphire tremurând. Am crezut că-mi veţi da voie să-l iau cu mine.

— E inteligent?

— Desigur.

Vicontele îl privi din nou pe Rocambole şi-şi zise în sine.

„Omul acesta are o înfăţişare drăcească, trebuie să fie capabil de orice."

Şi după un moment de gândire, zise tinerei femei:

— Ai făcut bine că ai luat acest servitor, va putea să ne fie de folos.

Domnul de la Morlière se urcă în cupeu.

— Unde merge doamna? întrebă noul lacheu înainte de a închide uşa.

— La gara de vest, răspunse vicontele.

Trăsura plecă.

La gară, Rocambole, ca un servitor de casă bună, plăti trăsura şi-i dădu drumul după ce schimbă mai întâi cu birjarul o privire semnificativă.

— Acum, domnule, întrebă Saphire, cred că-mi veți spune încotro mergem.

— În Normandia, copila mea.

Vicontele îi dăduse ordin lui Rocambole să scoată trei bilete pentru Rouen.

Saphire, pe care Rocambole o instruise puțin, nu insistă.

Însă când trenul se opri la Nantes, tânăra femeie exclamă:

— Ah! Dumnezeule! mi-am uitat sacul de voiaj pe masă.... Jean! unde mi-e sacul?

Falsul lacheu se înroşi până în vârful urechilor şi începu să bolborosească.

— Repede! aleargă la biroul telegrafic şi cere-l. Bucătăreasa îl va trimite.

— Unde să-l trimită? întrebă Rocambole. La Rouen?

Domnul de la Morlière răspunse cu cea mai mare naivitate:

— La Beuzeville, post-restant.

Rocambole intră în biroul telegrafic şi expedie următoarea telegramă domnului baron de Neubourg:

„Vino cu trenul următor la Beuzeville, lângă Havre (Sena de jos).

R.”

După aceea se urcă în vagon şi trenul plecă.

Capitolul XII

După trei zile de la plecarea vicontelui de la Morlière şi a frumoasei Saphire, îi regăsim pe amândoi în Normandia, într-o căsuță drăgălaşă, ascunsă în mijlocul unui val de verdeață.

Domnul de la Morlière coborî la Beuzeville şi, cu un ziar în mână, întrebase în ce parte era situată „*Charmerie*”.

Aşa se numea căsuța aceea, din pricina boschetelor de carpeni (în limba franceză, charmes) care o înconjurau.

Făcând această întrebare şefului de gară, domnul de Ia

Morlière îi arătă pagina a patra a ziarului, unde se putea citi anunțul următor:

DE VÂNZARE SAU DE ÎNCHIRIAT DE ÎNDATĂ
ŞI MOBILATĂ CHARMERIE.
A SE ADRESA LA C..., DOMNULUI M.E...., NOTAR.

I se răspunse că *Charmerie* era situată în partea dreaptă, la o distanță de vreo trei leghe, în direcția Fécamp-ului. În gară găsiră o trăsură care îi conduse până la C..., la locuința notarului.

Acolo, domnul de la Morlière o prezentă pe Saphire ca pe fiica sa şi îşi exprimă dorința de a vizita *Charmerie* şi de a o închiria pentru timpul verii.

După cum spunea anunțul, casa era mobilată şi după douăzeci şi patru de ore, noii chiriaşi erau instalați.

Saphire părea foarte mulțumită.

— Draga mea copilă, o întrebase domnul de la Morlière, ştii să călăreşti?

— O! desigur.

— Îmi pare foarte bine.

— Pentru ce?

— Pentru că e necesar să ştii a călări. Aceasta pentru deplina reuşită a planurilor noastre, planuri pe care ți le voi dezvălui mai târziu...

— Ah!

— Astă-seară sau mâine cel mai târziu, domnul marchiz de Morfontaine ne va trimite doi cai de călărie; cred că-ți vor fi pe plac.

— Doi cai de rasă englezească? întrebă tânăra femeie.

— Probabil. Marchizul ştie bine că eu nu încalec alți cai. Locurile acestea sunt fermecătoare; vei putea să faci în fiecare dimineață câte o plimbare.

— Aşadar, dumneata nu mă vei întovărăşi?

— Niciodată.

— Cum! dumneata nu călăreşti?

— A!...nu; dar trebuie să rămân invizibil pentru toată lumea din ținutul acesta.

Saphire nu făcu nici o obiecție; aşa scria în planul dictat de Rocambole.

A doua zi, într-adevăr, caii sosiră. Falsul lacheu, din ordinul vicontelui, se duse să-i ridice de la Beuzeville, de unde aduse în acelaşi timp o respectabilă servitoare normandă.

Femeia aceasta, împreună cu dânsul, avea să formeze întreg personalul de serviciu de la *Charmerie*.

Casa era înconjurată de jur-împrejur de o grădină mare, umbroasă, mărginită de un gard înalt, printre ale cărui gratii dese privirea nu putea pătrunde.

Din prima zi a sosirii sale, domnul de la Morlière coborâse singur în grădină şi se plimbase foarte multă vreme; Saphire şi Rocambole, rămaşi singuri, putuseră să-şi vorbească în voie.

— Ai aflat ceva? întrebă falsul marchiz.

— Nimic până acum.

— Nu ți-a spus nimic?

— Absolut nimic.

— E cam bizară purtarea domnului viconte, murmură Rocambole.

Şi cu voce foarte înceată, ca şi cum şi-ar fi vorbit lui însuşi, urmă:

— E neîndoios că avem de-a face cu un duşman inteligent, domnul viconte de la Morlière e un adversar demn de mine. E un om care combină planuri îndrăznețe.

Rocambole rămase gânditor un moment.

— Cu toate acestea, murmură dânsul, trebuie să ştim ce avem de făcut.

— Drace! răspunse Saphire, până acum nici nu putem bănui măcar…

— Orice s-ar întâmpla, orice infamie ți-ar propune, să nu te revolți, să nu te indignezi.

— Oh! fii liniştit, ți-am făgăduit că te voi asculta.

— Nu ți se pare, reluă Rocambole, nu ți se pare că vicontele te priveşte într-un mod cam ciudat?

— Oh! da…. sunt unele momente când mi-e frică să mă uit în ochii lui.

— Domnul de la Morlière, e un om rece, egoist, răutăcios, şi până astăzi n-a simțit încă nici o dragoste în pieptul său…

— Aşadar, vrei să spui?…

— Până astăzi vicontele n-a avut altă pasiune decât dorința şi dumneata vei fi prima sa dragoste…

— Ce spui dumneata? exclamă tânăra femeie uimită.

— Spun, repetă Rocambole cu cea mai mare linişte că vicontele te iubeşte!

— Ah! asta-i!…

— Dar, continuă fostul elev al lui sir Williams, nici el singur

nu şi-a mărturisit-o încă. Te-a adus aici pentru a se servi de dumneata, fără să-şi dea seama de sentimentul care încolțise în străfundul inimii sale.

Saphire începu să râdă.

— Îşi va pierde timpul în zadar domnul viconte, dacă e aşa cum spui, zise ea.

Rocambole nu răspunse. Medita adânc.

Două zile trecură astfel fără să se producă vreun eveniment demn de notat.

De la plecarea sa din Paris, domnul de la Morlière nu vorbise cu tânăra femeie decât despre lucruri absolut banale, uneori însă o privea într-un mod bizar.

În acele clipe ideea fixă care părea că-l domina îl părăsea.

Aşadar, erau două zile de când domnul de la Morlière sosise la *Charmerie* şi Saphire nu ştia care era scopul călătoriei sale.

În seara celei de a doua zi, pe la orele nouă, vicontele se sculă de pe scaun şi-i zise tinerei femei:

— Frumoasa mea copilă, astă-seară te voi lăsa singură.

— Cum? întrebă Saphire, prefăcându-se uimită, te reîntorci la Paris?

Vicontele clătină din cap surâzând.

— Nu, zise el, nu mă duc la Paris: voi face numai o mică plimbare sub razele lunii.

— Pe jos?

— Nu, călare.

— Şi eu nu te întovărăşesc?

— Nu, draga mea, e cu neputință să mă întovărăşeşti.

— Şi, mai întrebă Saphire, vei lipsi multă vreme?

Tânăra femeie îl învălui într-o privire de sirenă, sub puterea căreia vicontele se simți foarte tulburat.

— Două sau trei ore, răspunse el.

Domnul de la Morlière întrebuința față de Saphire vorbe şi gesturi cu totul părinteşti; îi zicea „copila mea” şi de multe ori o săruta pe frunte.

— Adio! îi zise el şi, ca de obicei, atinse cu buzele sale veştejite, fruntea albă a tinerei femei.

Dar la contactul acesta vicontele se înfioră din tot corpul; un soi de amețeală îl cuprinse şi se îndreptă repede spre uşă, tocmai în momentul când Rocambole intra.

— Bine! îşi zise Rocambole, care observă tulburarea domnului de la Morlière, dacă domnul acesta voieşte să joace

vreo festă, domnul de Pierrefeu cred că va trebui să se grăbească. Mintea a cam început să-i slăbească.

Şi Rocambole, după ce schimbă o privire rapidă cu Saphire, părăsi salonul, luându-se după paşii vicontelui.

Domnul de la Morlière coborî în grădină în prada unei surescitări nervoase şi începu să se plimbe agitat pe alee.

— E bizar! murmură dânsul, foarte bizar! Am atâtea atenţii faţă de o mizerabilă de curtezană... o îmbrăţişez tresărind, o privesc cu emoţie... Oh! dar asta-i curată nebunie!... Nu cumva sunt amorezat?... La vârsta mea!... Eu!... Eu!... vicontele de la Morlière!... Haida-de!

Şi vicontele îşi trecu mâna prin păr, ca şi cum ar fi voit să gonească o viziune teribilă.

Se întoarse în casă şi, pe când străbătea coridorul, se întâlni faţă în faţă de Rocambole.

Pentru a doua oară, vicontele îşi privi cu atenţie lacheul.

Cu toată reîntoarcerea sa la virtute, Rocambole îşi păstrase expresia ironică, privirea-i şireată. Buzele sale mici erau palide.

— Iată un om care mă va servi, dacă îl voi plăti bine, îşi zise domnul de la Morlière. Trebuie să-l sondez puţin.

Şi, amânând pentru mai târziu interogatoriul pe care voia să i-l ia, se mărgini să-i zică:

— Du-te de-mi pune şaua pe un cal.

Rocambole rămase uimit de ordinul primit, dar faţa nu exprimă decât mirarea servitorului care nu înţelege bine ordinul ce i s-a dat.

— Pune-mi şaua pe un cal, repetă vicontele.

— Acuma, îndată?

— Desigur.

— Pe care cal?

— Alege-l pe acela care ţi se pare mai bun.

— Cel negru atunci, zise falsul lacheu.

Şi se îndreptă îndată spre grajd.

Domnul de la Morlière coborî din nou în grădină, foarte agitat.

Zgomotul copitelor calului pe pavaj îl smulse din meditaţia în care era adâncit.

Intră în curte şi, mai înainte de a pune piciorul în scară, îşi învălui din nou valetul într-o privire scrutătoare.

Rocambole ţinea frâul într-o mână şi-n cealaltă o lanternă care-i lumina faţa. În momentele acelea faţa sa exprima

cinismul pe care-l admirase de atâtea ori, odinioară, decedatul sir Williams.

Din nou vicontele tresări.

— Cum te numeşti tu? întrebă el.

— John, răspunse Rocambole.

— Eşti englez?

— Nu, domnule.

— Atunci de unde numele acesta?

— Am locuit multă vreme în Londra.

— Şi acesta-i un motiv?

— Vorbesc limba engleză tot aşa de bine ca şi cea franceză.

— Şi?

— Şi doamna, care ştia că numele meu e Jean, m-a numit John, e mai şic!…

Prin numele de „doamna”, Rocambole o indica pe Saphire.

— O iubeşti tu mult pe stăpâna ta?

— O! asta depinde…

Aceste trei cuvinte erau cât se poate de elocvente.

Înțelesul lor era: „Sunt devotat stăpânei mele, pentru că mă plăteşte, dar, desigur, că aş fi şi mai devotat aceluia care m-ar plăti mai bine.”

Era şi aşa destul pentru domnul de la Morlière.

— Bine! — zise el.

Şi punând piciorul în scară, încălecă.

John deschise portița şi domnul de la Morlière ieşi din *Charmerie*.

De la sosirea sa, vicontele nu părăsise niciodată vila şi s-ar fi putut crede că, străin cu totul ținutului, cum era, avea să stea la îndoială asupra drumului pe care trebuia să-l urmeze.

Dar nu fu deloc aşa.

Domnul de la Morlière o luă de-a lungul unei alei care conducea spre mare; după aceea se înfundă pe un drum mărginaş, care conducea spre sătişorul „*Castelul-Vechi*” situat spre vest.

Vicontele dădu drumul calului în galop şi făcu două leghe fără să se oprească; apoi, ajuns la o bifurcație, luă calea tot spre stânga şi se pierdu pe o potecă plină de mărăcinişuri care şerpuia de-a curmezişul câmpului.

Acolo încetini mersul calului şi păru că are nevoie să se orienteze.

Luna se ridicase sus, şi vicontele putu să zărească, îndărătul

unui boschet des de arbori, o căsuță mică, albă. O lumina discretă strălucea la una dintre ferestre.

— Acolo trebuie să fie, cugetă vicontele; Ambroise mi-a indicat bine locul.

Până la căsuța aceea mai era o distanță ca de vreun sfert de leghe.

Domnul de la Morlière mai făcu două sau trei sute de metri călare, apoi se opri şi, ducându-şi degetele la buze, scoase un şuierat prelung, modulat asemănător cu acela al țăranilor din Bocage.

Trecură câteva secunde; apoi, deodată, un strigăt de cucuvea răsună în depărtare.

— Nu m-am înşelat, murmură vicontele. Recunosc pe jupânul Ambroise.

Aruncă o privire scrutătoare de jur împrejur.

— În scrisoarea sa, Ambroise îmi indică drept țintă casa albă şi ca punct de întâlnire un stejar mare. Trebuie să fie acela de colo… Să ne oprim deci.

Şi într-adevăr, vicontele îşi opri calul sub frunzişul unui arbore care domina pe toți semenii săi din împrejurimi.

Vicontele descălecă, legă calul de o creangă şi se întinse pe iarba moale.

Strigătul de cucuvea se repetă din nou, din ce în ce mai apropiat şi peste puțin timp se auzi pasul unui om.

Când acesta nu fu decât la o distanță de câțiva paşi, vicontele, care stătea nemişcat lângă calul său, întrebă încetişor:

— Cine-i acolo?

— Ambroise, răspunse omul.

Şi sărind un mic şanț, fostul camerist al Dianei de Morfontaine se găsi în fața vicontelui.

— Tu eşti? mai întrebă acesta.

— Da. domnule.

— Ei bine?

— Ei bine! cred că veți găsi porumbița în cuib.

— Ah!

— Turturelele noastre sunt în salon. Cântă.

— Şi voi putea să-i văd?

— Da, urcându-te pe un arbore, în grădină.

— Voi putea să-i aud?

— Da, fereastra salonului este deschisă.

— Unde să-mi las calul?
— Aici. L-ai legat bine?
— Da.
— Atunci nu-i nici o primejdie.
— Mă întovărăşeşti şi tu, nu-i aşa?
— Da, domnule, voi merge înainte ca să-ți arăt calea.
Şi, într-adevăr, Ambroise porni înainte.
— Este pe aici un câine foarte rău, zise el.
— Drace!
— Dac-ai fi singur te-ar sfâşia, dar cu mine se schimbă socoteala, cred că nu va lătra deloc. De altfel, adăugă Ambroise, oamenii aceştia nu au nici cea mai mică bănuială şi frumosului domnişor de la Paris nici prin gând nu-i trece că fericirea sa e pe cale de a fi distrusă.
Vicontele surâse cu cruzime.

Capitolul XIII

Pentru a explica întâlnirea vicontelui de la Morlière cu fostul camerist al nenorocitei Diane de Rupert, pentru a se înțelege misterioasa călătorie a vicontelui în Normandia va fi destul să reproducem o scrisoare pe care o primise acesta din urmă cu o zi înainte de plecarea sa din Paris.
După citirea scrisorii, domnul de la Morlière găsise de cuviință să vorbească domnului de Kerdrel şi pretinsului chirurg englez despre proiectele sale de căsătorie pentru fiul său.
Scrisoarea aceasta îi sosise pe la orele patru şi purta ştampila de la Fécamp.
Plicul era pecetluit cu ceară grosolană, iar ceara era presată cu o ancoră. Vicontele tresări, observând amănuntul acesta.
— Am mai văzut undeva scrisul acesta, murmură dânsul.
Rupse plicul cu nerăbdare şi citi rândurile următoare:

„Domnule şi scumpul meu stăpân,
Poate că vei fi uitat cu totul pe fostul dumitale servitor, Ambroise. Nobilii au memoria cam scurtă şi mi se pare că sunt vreo cincisprezece ani de când nu mai aveți nici o ştire de la mine.
Cu toate acestea, domnule viconte, astăzi am simțit nevoia de

a vă anunța că mai exist încă pe lume, şi aceasta dintr-o cauză binecuvântată. Cred că voi fi în măsură să vă fac un mic serviciu.

Să-mi daţi voie mai întâi să vă spun, în câteva cuvinte, ce-am făcut din ziua în care aţi fost pentru cea din urmă oară la mine, umplându-mi sufletul de speranță.

Meseria pe care o aveam atunci nu m-a îmbogățit, şi cu toată dărnicia dumitale eram destul de săraci, eu şi soția mea.

Holera din 1849 a atacat-o pe biata femeie şi în douăzeci şi patru de ore s-a stins.

Dânsa era din Normandia şi socotind că se putea să fi rămas vreo moştenire oarecare în urma ei, m-am hotărât să întreprind o scurtă călătorie până acolo.

Soția mea avea o mătuşă, la moartea căreia, partea nepoatei trebuia să fie de vreo douăsprezece mii. Din întâmplare, mătuşa arăta încă destul de bine, nu împlinise cincizeci de ani, era văduvă şi plănuia să se mărite din nou cu un om serios şi manierat.

Am început să-i fac curte mătuşii; i-am plăcut şi după trei luni am devenit soțul ei.

Iartă-mă, domnule viconte, dacă-ți dau toate aceste amănunte banale; dar sunt necesare pentru ca să poți înțelege mai bine cele ce vor urma.

Nevasta mea de a doua se ocupa cu agricultura; prin urmare m-am făcut şi eu agricultor.

Afacerile merg destul de bine şi m-aş crede în adevăr fericit dacă aş putea să achit nişte împrumuturi pe care le-am făcut în timpul din urmă pentru nişte îmbunătățiri foarte costisitoare, dar absolut necesare.

Într-o dimineață, sunt vreo cincisprezece sau douăzeci de zile de atunci, pe când îmi băteam capul pentru a găsi mijlocul care să mă scape de datorii, poştaşul ne aduse o scrisoare timbrată de la Paris.

Scrisoarea aceasta era de la o soră a nevestei mele, care locuieşte de obicei la Paris, în strada Mathurinilor. E văduva unui intendent.

Doamna Hulot — aşa se numeşte dânsa — anunța soției mele că va veni să petreacă câtva timp la noi, împreună cu doi tineri ce-i erau încredințați.

Aceşti doi tineri, spunea dânsa, erau aproape de a se căsători; mai erau numai câteva formalități plictisitoare de îndeplinit.

Nu dădui nici o importanță scrisorii cumnatei mele, pe care nici

n-o cunoşteam de altfel. A doua zi, cumnata mea sosea într-adevăr, întovărăşită de cei doi tineri despre care ne scrisese.

Era un bărbat foarte tânăr şi foarte frumos, cu părul şi mustața negre, şi o tânără fală blondă, zveltă, drăguță.

Tinerii păreau că se iubesc foarte mult şi doamna Hulot ne recomandă să ne purtăm cu cea mai mare atenție față de ei.

Cum în sezonul acesta stăpânul fermei noastre lipseşte, i-am găzduit la curte, o căsuță destul de comodă.

Doamna Hulot şi domnişoara se culcă în catul de jos, în două odăi vecine. Léon — e numele tânărului— ocupă o cameră lângă sala de mâncare.

Tânărul face în fiecare dimineață câte o plimbare în direcția mării, care e foarte apropiată de noi.

Fetița se numeşte domnişoara Victoria şi nu părăseşte niciodată casa până nu se înnoptează bine.

După ce se întunecă, fac amândoi câte o plimbare mai lungă şi de obicei se întorc acasă între zece şi unsprezece.

Se întrunesc toți trei în salon şi domnişoara Victoria cântă.

Pe la miezul nopții, domnul Léon îşi îmbrățişează iubita şi o sărută pe frunte, dă bună seara doamnei Hulot şi se duce la culcare.

Vă închipuiți şi dumneavoastră că existența aceasta misterioasă m-a intrigat.

Doamna Hulot nu făcea nici o confidență soției mele şi niciodată nu pronunța un nume propriu, iar dacă întâmplarea nu s-ar fi amestecat, niciodată n-aş fi ştiut de unde veneau, nici cine erau domnul Léon şi domnişoara Victoria.

Observasem că în fiecare dimineață factorul aducea un plic mare, care conținea alte două plicuri mai mici, scrise de aceeaşi mână.

Prima scrisoare era pentru doamna Hulot; celelalte două: una pentru domnul Léon şi cealaltă pentru domnişoara Victoria.

În fiecare zi, de asemenea, doamna Hulot mă trimetea să duc o scrisoare tot aşa de voluminoasă la poştă.

Scrisoarea aceasta este adresată unei oarecare doamne C… M…, post-restant, Paris.

Într-o zi, pe când mă duceam cu scrisoarea la poştă, am deschis-o.

Am rămas foarte uimit când am citit cuvintele acestea:

„Doamnă marchiză,

Copiii dumneavoastră sunt foarte bine. Domnul Léon şi

domnişoara vă scriu ei înşişi.”

În adevăr, în plic mai erau şi alte două scrisori mai mici pe care aş fi voit din toată inima să le citesc, dar erau pecetluite cu ceară şi, cu cel mai mare regret, a trebuit să renunț.

La urma urmei, îmi zisei eu, va trebui să descopăr firul acestei intrigi şi vom vedea atunci care este această doamnă marchiză.

Duminică, mi-am putut pune în executare micul plan pe care-l făurisem.

Doamna Hulot, domnul Léon şi domnişoara Victoria au găsit de cuviință să se ducă la biserică. Nevasta mea şi cu mine îi însoțeam. Dar duminica, slujba e cam lungă, aşa că, pe la mijlocul ei, am putut să mă reîntorc la fermă fără să atrag atenția cuiva.

Am pătruns în casă cu uşurință, pentru că mai aveam o cheie în buzunar. Aşa se obişnuieşte totdeauna în Normandia, ca măsură de prudență.

Se pare că domnul Léon e un om lesne crezător.

Ținea scrisorile într-un sertar descuiat.

Am luat una dintre aceste scrisori, şi ochii îmi alergară îndată spre semnătură.

Puteți judeca cât de mare mi-a fost mirarea când am citit numele acesta: Marchiza de Morfontaine.

Atunci m-am gândit îndată că se putea întâmpla să fii şi dumneata amestecat în toată acea mică afacere şi am început să citesc scrisorile de-a rândul.

Din scrisori rezultă pentru mine, clar ca lumina zilei, că domnişoara Victoria este fiica doamnei marchize; că aceasta din urmă voieşte ca fiica ei să se căsătorească cu domnul Léon de Pierrefeu; că domnul marchiz, din contra, voieşte să-şi căsătorească fata cu domnul Paul de la Morlière, fiul dumitale şi vărul ei; că marchizul şi dumneata răscoliți cerul şi pământul pentru a afla unde se ascunde domnişoara.

Acum puteți vedea dacă sunt sau nu bine informat.

Gândindu-mă la toate acestea, domnule viconte, am cugetat, de asemenea, şi la micile mele datorii şi mi-am zis că informațiile pe care vi le dădeam valorau un mizerabil cec de douăzeci de mii.

Pun scrisoarea aceasta la poştă astăzi şi socot că mâine mă voi duce la Beuzeville, unde e un birou telegrafic.

Dacă vei crede că trebuie să vii încoace, te sfătuiesc să închiriezi o casă situată la o distanță de două leghe, numită Charmerie.

Telegrafiază-mi la Beuzeville, pentru ca să ştiu dacă vii sau nu.

Sunt, domnule viconte, cu cel mai profund respect, servitorul dumitale devotat

Ambroise."

Complicele vicontelui ştia bine că domnul de la Morlière nu va încredința nimănui „grija" de a tulbura fericirea celor doi amorezi şi că va veni el însuşi.

În adevăr, domnul de la Morlière sosi şi se instală la *Charmerie*, după cum ştim.

Peste două ore, Ambroise era informat de sosirea lui şi îi scria prin poştă următoarele rânduri:

„Domnule viconte,

Cel mai scurt drum de la un punct la altul este, după cum ştiți şi dumneavoastră, linia dreaptă.

Este un asemenea drum care conduce direct de la Charmerie la Casa albă; aşa se numeşte casa fermei mele.

În cazul de față însă, după modesta mea părere, va fi mai prudent să urmați o linie curbă.

Plecând de la Charmerie veți merge spre mare, de-a lungul aleii celei largi; la capătul acestei alei veți lua drumul îngust care se îndreaptă spre vest.

După ce veți merge cam vreo două leghe în direcția aceasta, veți ajunge la o răspântie. O cărare albă se vede printre mărăcinişuri; pe acolo să apucați şi puțin după aceea veți zări printre arbori o casă albă. Acolo e.

Un stejar gigant se înalță în apropiere; la picioarele acelui stejar îmi permit a-ți da întâlnire. Vei veni sau mâine seară sau în oricare din zilele următoare între nouă şi unsprezece. Vei şuiera ca oamenii din Bocage şi eu îți voi răspunde, ca Grain-de-Sel.

Mi s-a spus că eşti întovărăşit de o doamnă frumoasă, îmi închipui că vei fi alături de ceva bun…

Servitorul dumitale Ambroise."

Abia a doua zi după primirea acestei scrisori, domnul de la Morlière se duse la întâlnirea pe care i-o dăduse Ambroise.

Părăsind Parisul, vicontele telegrafiase marchizului de Morfontaine:

„Îmi trebuie de urgență doi cai de călărie. Expediază-mi-i urgent pe linia Havre, stația Beuzeville”.

Şi cum caii nu sosiră decât a doua zi, domnul de la Morlière nu putuse să facă pe jos o distanță de mai bine de opt kilometri.

Erau deci orele unsprezece, când se întâlnise cu Ambroise la locul indicat.

— Să ne înțelegem, zise vicontele cu voce înceată, pe când se îndreptau spre casă, ale cărei ziduri albe începeau să răsară printre arbori.

Ambroise se opri şi, cum luna îl lumina în plin, domnul de Ia Morlière putu să-i vadă bine fața.

— Ehei! teribil ai îmbătrânit, scumpul meu, îi zise dânsul.

— Drace! sunt douăzeci de ani, domnule viconte, de când…

— Tăcere!… Ce repede trece timpul!….

Într-adevăr, domnul Ambroise era acelaşi care cauzase moartea contelui de Main-Hardye şi mai târziu o răpise pe Daniela din castelul Bellombre şi o vânduse unei trupe de saltimbanci. Ambroise, spuneam, avea părul alb, fața zbârcită şi capul îi tremura.

— Ştii tu, sărmanul meu Ambroise, continuă vicontele cu oarecare duioşie, că e multă vreme de când nu ne-am văzut!

— Drace!… mi se pare şi mie.

— Şi că nu m-aş fi aşteptat să te regăsesc aici…

— Ah! făcu Ambroise, stabilirea mea în Normandia e o poveste întreagă, după cum am avut onoarea să vă povestesc în scrisoare…

— Şi… eşti fericit?

— Destul de fericit… Cu toate acestea…

— Ah! da… zise vicontele, ştiu ce voieşti să-mi spui.

— Domnul viconte ghiceşte aşa de bine lucrurile.

— Vrei să-mi vorbeşti de cei douăzeci de mii de franci, pe care…

— Ah! exclamă Ambroise, de vreme ce domnul viconte a venit, am toată siguranța…

— E adevărat, îi vei avea. Acum ce-ți mai lipseşte să fii fericit?

Ambroise păru că stă pe gânduri un moment.

— Domnule viconte, zise el în cele din urmă, se spune că cine-şi plăteşte datoriile se îmbogățeşte. Dar asta nu e şi

părerea mea. Cu cei douăzeci de mii de franci îmi voi plăti datoriile, dar… nimic mai mult.

—Hm! mormăi vicontele. Nu cumva ai de gând să mă faci să dublez suma?

— Drace!… domnişoara Victoria va avea într-o zi o sută de mii de livre venit anual.

— Ei şi?

— Şi m-aş prinde că dacă l-aş înştiința pe domnul Léon de Pierrefeu de primejdia care-l amenință, s-ar angaja să-mi numere întregul său venit pe un an…

Vicontele începu să râdă.

— Eşti prea ambițios, dragul meu, zise el, şi nu sunt eu acela care să cadă în cursă. O sută de mii de livre!… La naiba!… mi se pare că altădată erai mult mai puțin pretențios.

— Ah! răspunse Ambroise, domnul viconte ştie că pofta vine mâncând. Şi apoi, când are cineva avantajul de a poseda un mic secret…

Vicontele tresări.

— Dar, reluă Ambroise, vom mai vorbi despre toate acestea, domnule viconte, mai târziu, după ce vei fi văzut cu proprii dumitale ochi… Nu sunt deloc grăbit.

În momentul acesta ajunseră lângă grădină.

— Să trecem pe aici, zise Ambroise, arătând o spărtură în gard, şi să mergi cu băgare de seamă. Uneori sunt pe alei foi uscate, care trosnesc sub picioare.

Un lătrat de câine se auzi.

— St!… Cezar, murmură fermierul.

Câinele tăcu.

Cei doi oameni înaintară spre casă.

Un ulm înalt era în fața ferestrelor salonului şi una dintre ele era deschisă.

Se vedea lumină înăuntru. O scară era rezemată de ulm.

— Uite, zise Ambroise, urcă-te şi aşează-te pe ramura aceasta; vei vedea şi vei auzi totul. Eu voi sta la pândă.

Domnul de la Morlière n-aşteptă să i se spună de două ori, se urcă în ulm şi-şi fixă privirea arzătoare asupra salonului.

Victoria de Morfontaine şi Léon de Pierrefeu stăteau unul lângă altul.

Victoria ținea o scrisoare în mână şi citea…

Capitolul XIV

În aceeaşi dimineaţă, domnişoara Victoria primise de la marchiza de Morfontaine, mama sa, o scrisoare cu următorul conţinut:

„Mult iubita mea,

Până acum n-am voit să-ţi dau nici un amănunt asupra celor petrecute la palat, din seara dureroasei noastre despărţiri.

M-am mărginit să-ţi spun că tatăl tău plecase spre Hujon. Ieri seară s-a reîntors şi acuma, draga mea, îţi voi povesti totul.

Când zgomotul trăsurii care îmi răpea copiii se stinse în depărtare, m-am urcat în camera mea.

Aveam nevoie să fiu singură, pentru a plânge şi a mă ruga în voie.

Ah! scumpa mea copilă, dacă Dumnezeu dă ascultare, unei mame care se roagă pentru fericirea copilei sale, desigur că vei fi fericită într-o zi… M-am rugat aşa de mult…

Toată noaptea mi-am petrecut-o în rugăciuni; când primele raze ale zilei se ivesc, stau încă îngenuncheată.

Atunci abia m-am culcat, şi am ordonat cameristei mele să nu mă trezească până la amiază.

Mă temeam de vizita tatălui tău; aşteptam cu groază momentul în care va trebui să am o explicaţie cu dânsul.

Cu toate acestea ştii bine că domnul de Morfontaine nu intră niciodată la mine înainte de amiază. Dar în dimineaţa aceea aveam o presimţire…

Într-adevăr, pe la orele opt, când abia începusem să închid ochii, Florina intră şi mă sculă.

— Doamnă, îmi zise ea, domnul marchiz cere să vă vadă.

Nici nu răspunsesem, şi domnul de Morfontaine intrase în camera mea…

— Îţi cer iertare, doamnă, îmi zise el, dar e la mijloc o chestiune care nu suferă nici o întârziere.

Tremuram din tot corpul şi mă temeam că aflase totul… Dar mă înşelasem; dânsul nu ştia nimic. A luat un fotoliu, s-a aşezat lângă patul meu şi a făcut semn Florinei să ne lase singuri.

— Ştii, doamnă, îmi zise el, că decedatul dumitale tată a combinat în aşa fel contractul nostru de căsătorie încât nu mă pot atinge de zestre fără semnătura dumitale.

— Oh! domnule, i-am răspuns eu, ştii că nu ţi-o refuz

niciodată…

— O ştiu doamnă, dar am luat obiceiul de a te consulta întotdeauna.

— Îți sunt recunoscătoare.

— Peste o oră voi pleca, zise el; părăsesc Parisul pentru cincisprezece zile.

Respirai uşurată; avui chiar un moment speranța că va pleca fără să întrebe de tine.

— Ah! îi zisei eu, pleci?…

— Mă duc la Tuillières, moşia noastră din Anjou.

— Dar mi se pare că până astăzi nu mi-ai pomenit nimic de călătoria aceasta?

— Nu, doamnă.

— Aşadar, te-ai hotărât deodată?

— Am primit astăzi dimineață o scrisoare de la Franquin, notarul nostru din Angers. În privința acestei scrisori aş voi să-ți spun câteva cuvinte, doamnă.

— Te ascult, domnule.

— Franquin îmi scrie că moşia şi pădurea Bourg-Neuf, vecine cu domeniul nostru de la Tuillières, sunt de vânzare. Ştii că totdeauna am avut dorința de a cumpăra pământurile acelea.

— Dacă voința dumitale e aşa, răspunsei eu, nu mă voi opune.

— Pământul şi pădurea au o valoare de aproximativ cinci sute de mii de livre şi dacă voieşti…

— Îți dau autorizația mea din toată inima.

Domnul de Morfontaine îmi întinse o hârtie timbrată şi mă invită să semnez; după aceea se sculă zicând:

— Adio, doamnă, mă duc să-mi iau rămas bun şi de la Victoria.

Dintr-o dată m-am îngălbenit, şi tatăl tău ar fi observat desigur paloarea din obrajii mei dacă n-ar fi fost mult prea ocupat cu combinațiile sale băneşti.

Emoția şi groaza mea fură atât de mari, încât n-avui nici curajul, nici puterea de a bâlbâi măcar un singur cuvânt, de a încerca să-l rețin.

Domnul de Morfontaine ieşi din camera mea şi auzii zgomotul paşilor săi îndreptându-se spre camera ta.

Atunci m-am căit amarnic că nu-l oprisem printr-o minciună oarecare; aş fi putut foarte lesne să-i spun:

„Victoria nu e acasă; s-a dus să facă o mică plimbare dar,

desigur, că se va întoarce înainte de amiază."

Dar era prea târziu.

Auzii o exclamație teribilă, un blestem, apoi nişte paşi precipitați.

Fără îndoială, tatăl tău găsise scrisoarea pe care i-o lăsaseşi.

Domnul de Morfontaine intră din nou în camera mea, ca un uragan, răsturnând în cale-i pe Florina care alergase la chemarea mea.

Era livid de mânie şi ținea în mână scrisoarea ta, scumpa mea copilă.

Sunt momente, drăguța mea, când Dumnezeu ne înzestrează cu un curaj şi o forță aproape supranaturale.

M-am ridicat şi, cu un glas de uimire, am întrebat:

— Pentru Dumnezeu! domnule, ce s-a întâmplat?

— Victoria! strigă dânsul, Victoria a plecat!

— A plecat!

— Da!.. ține, citeşte….

Şi pe când eu mă repezeam să iau scrisoarea, tatăl tău ghici adevărul.

— Dar, strigă dânsul, pe onoarea mea, sunt nebun!

— Nebun?

— Fără îndoială. Am venit să-ți spun ceva ce dumneata ştiai mai bine decât mine.

Bătea din picior cu furie şi într-un avânt nebun apucă paharul cu apă de pe măsuța mea de noapte şi-l izbi de perete.

Acest act de brutalitate la un om bine crescut avu asupra mea un efect cu totul contrar decât s-ar fi putut aştepta domnul marchiz.

Dintr-o dată m-am liniştit şi am devenit hotărâtă, în stare să țin piept furtunii.

— Domnule marchiz, îi zisei eu, mi se pare că uiți că te afli în camera mea?

— Fiica mea, unde este fiica mea? repetă dânsul nebun de furie.

— Fiica dumitale, domnule, a plecat.

— Cum?… cu cine?… Răspunde… dar răspunde o dată!

Îmi apucase brațul şi mi-l strângea cu violență; atunci am întins brațul care-mi rămăsese liber spre cordonul soneriei.

— Lasă-mă, domnule, îi zisei eu, sau chem servitorii în ajutor.

Amenințarea aceasta îl linişti; înțelesese că mersese prea departe.

— Iartă-mă, bâlbâi dânsul. Dar… răspunde-mi, unde este fiica mea?

— Ce voieşti să-ți răspund, domnule? Te porți în plin secol al XlX-lea ca un barbar din veacul de mijloc. Îți tratezi copila ca pe o sclavă, ca pe un lucru…

— Eu? întrebă dânsul indignat, eu?

— Fără îndoială… Victoria e înamorată de domnul Léon de Pierrefeu…

— Ah! zise el, ghicesc totul acum. Dânsul a răpit-o.

— Léon e un om de onoare şi o va lua în căsătorie.

— Nu, zise el, nu se va căsători cu dânsa, căci îl voi ucide!

Apoi, privindu-mă cu nişte ochi plini de furie:

— Şi dumneata îmi vei spune unde s-au ascuns, îmi vei spune, doamnă, sau dacă nu…

Eu stăteam nepăsătoare.

— Domnule, îi răspunsei, dacă ai fi mai liniştit, ai putea să mă înțelegi, şi atunci aş vorbi.

— Vorbeşte, exclamă dânsul. Vezi bine că te ascult.

Şi se lăsă să cadă zdrobit, pe fotoliul de lângă patul meu.

— Domnule, am continuat eu, fiica dumitale este unicul nostru copil; într-o zi dânsa va avea o sută de mii de livre venit anual şi în asemenea condiții e ridicol să te gândeşti pentru dânsa la o căsătorie pentru bani.

— Dar eu nu mă gândesc deloc la o căsătorie pentru bani; eu voiesc ca Victoria să facă o căsătorie strălucită, e o chestiune de convenienţă…

— Ei bine! dacă-i aşa, de ce n-o laşi să se căsătorească cu bărbatul pe care-l iubeşte? E un tânăr instruit, loial, de familie bună.…

Tatăl tău mă întrerupse prin unul din acele gesturi violente, care-i sunt atât de obişnuite.

— Mi-am dat cuvântul de onoare, strigă dânsul, şi nu mai sunt liber.

— Cuvântul dumitale de onoare?

— Da, am declarat vărului meu, vicontele…

La rândul meu îl întrerupsei:

— Mie nu-mi pasă de cuvântul dumitale de onoare. Eu ştiu că un tată n-are dreptul de a hotărî el singur soarta copilei sale; ştiu că actul sfânt al căsătoriei nu e o tranzacție comercială; mai ştiu încă şi altceva… că vicontele de la Morlière e nedemn de numele pe care-l poartă.

— Destul! doamnă… îl insulți pe vărul meu!

— Eu nu insult pe nimeni, domnul meu; dar spun ceea ce cuget.

— Aşadar, dumneata ştii unde este fiica mea?

— A plecat împreună cu Léon. Eu însămi i-am ajutat, le-am dat chiar ideea acestei răpiri…

— Infamie! murmură dânsul.

— Oh! fii liniştit domnule, i-am răspuns eu; Léon e un om de onoare şi Victoria va fi ca o soră pentru dânsul.

— Doamnă, reluă tatăl tău după un moment teribil de tăcere, ce vârstă are Victoria?

— Douăzeci de ani şi unsprezece luni, domnule.

— Prin urmare, peste o lună va fi majoră şi va putea să se lipsească de consimțământul meu… Va putea să se căsătorească cu domnul de Pierrefeu.

— Până acum, domnule, fiica dumitale spera că va putea să obțină consimțământul dumitale.

— Niciodată.

— Atunci, va aştepta.

Domnul de Morfontaine izbutise în cele din urmă să se stăpânească. Era foarte palid, dar vorbea încet.

— Ai citit vreodată codul civil, doamnă? mă întrebă dânsul deodată.

— Nu, domnule, dar ce are a face codul civil?

— Există în codul civil un articol care dă tatălui puterea de a căuta cu jandarmeria şi a readuce cu forța la domiciliu pe fiica minoră care a fugit fără ştirea părinților ei.

— Ştiam asta.

— Şi bărbatul care comite un asemenea act este pedepsit cu închisoare, de la şase luni până la doi ani, după aprecierea judecătorilor. Aşadar, doamnă, îmi vei spune unde se află fiica mea, sau dacă nu…

— Ei bine! sfârşeşte, domnule… Să-ți aud amenințarea.

— Dacă nu, mă voi adresa procurorului imperial, care te va sili să vorbeşti.

Eu am ridicat din umeri, nepăsătoare.

— Nu cunosc nici o lege, i-am răspuns, care să poată sili pe o mamă să trădeze secretul fiicei sale, propriul său secret.

Domnul de Morfontaine rămase tăcut.

— Bine, zise el după o pauză, văd că nu e de făcut nimic cu dumneata; dar voi lua eu însumi măsuri ca s-o regăsesc pe

Victoria, şi atunci…

Marchizul nu-şi isprăvi vorba, se sculă şi ieşi.

Mai târziu am aflat că a plecat la Anjou.

Într-adevăr peste câteva zile, am primit o scrisoare de la el care purta timbrul poştei de la Tuillières. În scrisoarea aceasta îmi recomanda cu căldură o tânără fată de la Anjou. Dar am putut afla că marchizul sosise şi el la Paris şi că se ascunsese într-un hotel oarecare sau în palatul scumpului său văr, vicontele.

Doamna de C. l-a zărit într-o trăsură.

Fără îndoială, convins că tu nu părăsiseşi Parisul, începuse cercetări prin oraş.

Poți înțelege lesne cu câtă emoție mă duc să iau scrisorile tale din strada Mathurinilor. La fiecare pas mi se pare că sunt urmărită şi tremur din tot corpul când mă gândesc cum s-ar putea să fiu descoperită.

Aseară, marchizul s-a reîntors acasă.

A intrat în camera mea ca şi cum nimic nu s-ar fi petrecut între noi.

— Am cumpărat domeniul Bourg-Neuf, îmi zise el, sărutându-mi mâna.

Era foarte liniştit şi vocea lui degaja o ironie muşcătoare.

— De la Victoria ai vreo ştire? mă întrebă dânsul, surâzând.

— Da, domnule.

— Nu s-a întors încă?

— Nu.

— Şi tot se gândeşte să se căsătorească cu scumpul ei Léon?

— Desigur.

— De altfel nu mai are decât cincisprezece zile de aşteptat, şi zilele trec aşa de repede…

— E destul de mult, răspunsei eu; căci s-ar putea întâmpla ca până atunci, dumneata sau poliția dumitale s-o regăsiți…

— Oh! linişteşte-te, îmi zise el, până acum n-am aflat încă nimic; sunt tot aşa de puțin înaintat ca în primele zile…

— Ah!

— Şi cu toate acestea m-am reîntors la Paris incognito şi am pus în mişcare toată poliția.

— Şi n-ai aflat nimic?

— Nimic.

Dar marchizul era foarte liniştit şi aproape surâzător; şi eu mă temeam că aflase totul.

Drăguța ta scrisoare însă m-a liniştit.

Acum caut să pătrund cauzele pentru care domnul de Morfontaine se arată aşa de liniştit, dar în zadar îmi zbucium creierul.

Ne-a întins oare vreo cursă? Sau s-a resemnat şi mai rezistă numai pentru ca să-şi satisfacă amorul său propriu?

Oricum ar fi, draga mea, să fii prudentă; roagă-l pe Léon să stea mai mult în casă.

Ora fericirii tale se apropie; ia seama să nu comiți vreo imprudență.

Adio. Îți voi scrie mâine.

Mama ta, care te iubeşte.

Marchiza de Morfontaine."

*
* *

Scrisoarea aceasta o citea Victoria de Morfontaine logodnicului ei Léon de Pierrefeu, pe când vicontele de la Morlière aşezat pe craca ulmului, vedea şi auzea totul.

După ce tânăra fată termină, vicontele, care nu pierduse nici un singur cuvânt din toată scrisoarea, se lăsă încetişor la pământ.

— Marchiza e o femeie deşteaptă, murmură el; dar vom vedea… vom vedea…

Capitolul XV

Vicontele de la Morlière se apropie de Ambroise.

Fermierul îl aştepta liniştit pe o bancă a grădinii fumând o țigară.

— Ei bine? întrebă acesta.

— Să mergem! avem de vorbit, răspunse vicontele.

Ambroise se sculă fără să răspundă.

După ce ieşiră din grădină, vicontele, uitând distanța care-l despărțea de fostul camerist al Dianei de Morfontaine, îi luă brațul cu familiaritate.

„Oh! oh! cugetă Ambroise, are mare nevoie de mine. Să fim cu luare aminte!…"

— S-ar putea să facem astfel, zise vicontele, încât să aflu şi

eu în fiecare dimineață ce s-a mai petrecut pe aici?

— Desigur, domnule.

— Fără să trezim vreo bănuială?

— Nici cea mai mică.

— Şi cum vei proceda?

— Domnul viconte trebuie să aibă desigur pe lângă sine un servitor în care să se poată încrede…

Domnul de la Morlière tresări şi se gândi la servitorul frumoasei Saphire.

— Cred că da, zise el.

— Servitorul acesta va face puțină mişcare cu caii în fiecare dimineață…

— Şi?

— O parte din moşia mea vine aşezată înspre *Charmerie*; voi pune plugul acolo.

— Foarte bine!

— În fiecare dimineață, servitorul dumitale va trece pe acolo… Vrei să-ți scriu?

— Nu, atâta timp cât nu se va fi întâmplat nimic nou, să nu-mi scrii.

— Drace! exclamă Ambroise, dar ce vrei să se întâmple? Tinerii aceştia, de când sunt aici, duc viața cea mai liniştită.

— Da… dar ar putea interveni unele evenimente neprevăzute…

— Ah, fără îndoială…

— Şi dacă ai putea să afli mereu ce scrie doamna marchiză.

Ambroise păru că stă pe gânduri…

— Am o idee, zise el în sfârşit.

— Să vedem…

— Oh! nu mai e nevoie s-o explic domnului viconte. O voi pune singur în executare şi sunt sigur că voi reuşi.

— Vei citi scrisorile?…

— Vă voi trimite în fiecare zi un scurt rezumat.

— Foarte bine!

— Vei recomanda servitorului dumitale să bage bine de seamă cum voi fi îmbrăcat.

— Ah!

— Voi purta uneori o caschetă, alteori o pălărie de paie.

— Bine!

— Când voi avea ceva de comunicat, voi pune pălăria de paie; când mă va vedea cu cascheta, să-şi urmeze drumul fără să se

oprească.

— Dar nu ți-e teamă că vei trezi atenția şi bârfele servitorilor tăi?

— Oh! dar eu n-am spus că se va apropia şi va vorbi cu mine.

— Atunci?…

— Atunci… în zilele când mă va vedea cu pălăria de paie îți va comunica şi dumitale şi seara vom manevra astfel ca să ne putem întâlni.

— Şi crezi că vei putea să afli conținutul scrisorilor?

— Da, ți-am spus că am o idee în privința aceasta.

Vorbind astfel, domnul de la Morlière şi tovarăşul său ajunseră în locul unde era legat calul, adică sub umbrarul giganticului stejar.

Vicontele se pregătea să plece, dar Ambroise îl opri şi-i zise:

— S-avem iertare, domnule viconte, dar mi se pare că mai avem de vorbit ceva…

— Ți se pare?

— Desigur.

— Ei bine, zise vicontele încălecând, mergi pe lângă cai. Te ascult. Ce vrei să-mi spui?

— Aş vrea să ştiu, domnule viconte, care va fi partea mea în această mică afacere.

— Ce afacere?

— Căsătoria domnului Paul de la Morlière, fiul dumitale, cu domnişoara Victoria de Morfontaine.

— Dacă nu mă înşel, mi se pare că mi-ai cerut douăzeci de mii de franci?

— La început.

— Şi pe urmă ai crezut că e bine să dublezi suma?

— Hm, murmură Ambroise, aceasta a fost ideea dumneavoastră, domnule viconte. Ideea mea…

— Ideea ta?… întrebă vicontele, care constată cu părere de rău că Ambroise devenise puțin cam prea îndrăzneț.

Acesta reluă cu gravitate:

— Cei douăzeci de mii de franci sunt un fel de primă, după umila mea părere.

— Drace!

— Domnul viconte mi-i va trimite sau mi-i va aduce mâine, sau îmi va scrie trei cuvinte pentru bancherul său. Tot una e, semnătura domnului viconte are trecere pe piață.

— Fie, zise vicontele.

— Dacă această căsătorie nu se va face, nu voi mai cere absolut nimic…

— Oh! murmură vicontele, dar trebuie cu orice preț să se facă!…

— În cazul acesta…

Ambroise se opri.

— Ei bine! în cazul acesta?… repetă vicontele, care începuse să-şi piardă răbdarea.

— Nu vă spuneam, domnule viconte, mai înainte de a vă urca în arborele acela, că domnişoara Victoria posedă o avere de una sută mii franci venit anual?

— Aproape.

— Şi dacă domnul de Pierrefeu, dacă ar veni cineva să-i garanteze mâna domnişoarei Victoria, ar ceda, fără să discute, venitul său pe un an întreg?

— Ceea ce înseamnă că tu vrei…

— Iertați-mă, domnule viconte, lăsați-mă să continui…

— Să vedem…

— În orice afacere e o parte bună şi una rea. Partea cea bună a domnului de Pierrefeu este dragostea domnişoarei Victoria.

— Drace?

— Partea cea rea este prezența domnului viconte în ținut.

Vicontele surâse.

— E evident, urmă Ambroise, că dumneata n-ai venit de la Paris fără să ai un plan bine stabilit.

— E probabil.

— Dar iarăşi e sigur că planurile acestea nu pot fi executate într-o singură zi.

— Nu, trebuie într-adevăr oarecare timp…

— Aşadar, urmă fermierul, pentru moment, nu e nici un pericol pentru domnul Pierrefeu.

— A!… domnişorul poate să doarmă liniştit, cel puțin noaptea aceasta.

— E mai mult decât trebuie… dacă nu mă voi putea înțelege cu domnul viconte…

— Ce-ai spus? întrebă vicontele uimit.

— Spuneam, domnule, reluă Ambroise cu cea mai mare linişte, spuneam că orice afacere îşi are o parte bună şi una rea şi că dragostea domnişoarei Victoria e un fel de contrabalansare a prezenței dumitale în ținut…

— Ei bine!

— Mi se pare că dacă l-aş anunța pe domnul de Pierrefeu despre prezența dumitale… mi se pare, zic, că echilibrul ar fi rupt.

— Fie, zise vicontele, dar numai atâta nu e deloc îndestulător…

— Cum?

— Prin faptul că domnul de Pierrefeu va şti că eu i-am aflat locul de retragere, căsătoria nu devine deloc sigură…

— Hm! dacă n-aş avea eu un mijloc oarecare… aşa ar fi, cum spui dumneata…

Domnul de la Morlière tresări pe şa.

— Glumeşti? zise el cu neliniște…

— Nicidecum, domnule.

— Atunci vei fi aşa de bun să-mi spui şi mie care ar fi acel faimos mijloc…

— Îți voi spune îndată, răspunse Ambroise, mereu liniştit.

— Să vedem, zise vicontele din ce în ce mai îngrijorat…

— Suntem aici, la o distanță de trei leghe de Fécamp.

— Aproape.

— Cu un cal bun înhămat la o trăsurică uşoară se poate ajunge până acolo într-o singură oră. Drumul e foarte bun.

— Dar….

— Aşteaptă puțin, domnule viconte… În port staționează un mic vaporaş englez, care va ridica ancora mâine, în zorii zilei.

Vicontele tresări.

— Să presupunem acum că eu aş trece de partea domnului Léon de Pierrefeu.

— Ei bine?

— M-aş despărți de dumneata, m-aş întoarce la fermă, aş aştepta-o pe nevastă-mea şi i-aş spune: „E vorba, draga mea soție, despre liniştea, despre fericirea, poate despre viața celor doi tineri şi a surorii tale, doamna Hulot”. Nevasta mea se va scula şi amândoi am alerga să-l deşteptăm pe domnul Léon.

— Şi după asta? întrebă vicontele, pe care tiradele nesfârşite ale complicelui său îl plictiseau peste măsură.

— „Repede! repede!…. domnule Léon, i-aş striga eu; îmbracă-te, domnişoară!… N-am timp acum să vă dau multe explicații; dar dacă nu vreți să fiți despărțiți pentru totdeauna, plecați fără întârziere!” Şi i-aş urca în trăsura mea, i-aş conduce la Fécamp şi s-ar îmbarca amândoi pe vaporaşul englez. În aceeaşi zi, jurnalul maritim ar anunța plecarea lor… Înțelegi

dumneata, domnule viconte, că după un asemenea eveniment domnul Paul de la Morlière, fiul dumitale, nu va mai putea…

— Înțeleg, răspunse vicontele cu răceală, înțeleg că tu vrei să-ți făgăduiesc o sută de mii de franci.

— Tocmai aşa, domnule viconte; şi cum suntem puțin cam grăbiți, deoarece vaporaşul englez pleacă mâine dimineață…

— Ei bine?

— Am mare poftă să te însoțesc până la *Charmerie*.

— Pentru ce?

— Oh! fii liniştit, nu voi intra înăuntru.

— Atunci?

— Te voi aştepta la capătul aleii.

— Şi ce să facem acolo?

— Îmi vei aduce mai întâi un mandat de douăzeci de mii de franci şi pe lângă acesta, făgăduiala…

Domnul de la Morlière îl întrerupse cu un gest:

— Toate acestea nu sunt de nici un folos, zise el; numai dacă nu cumva n-ai avea încredere în semnătura mea cu creionul.

— Cu creionul sau cu cerneală, domnule viconte, semnătura dumitale este foarte bună.

Vicontele îşi opri calul, făcu semn lui Ambroise să-l țină de căpăstru, îşi desfăcu haina şi scoase din buzunar un carnet pe care-l deschise.

Luna plină îşi aruncă razele sale aurii peste câmpie. Era lumină ca ziua.

Vicontele scrise cu creionul rândurile următoare:

„Bon pentru suma de douăzeci de mii de franci în contul meu la domnii C…, B… şi D…, bancheri în Paris, strada Helder.
Vicontele de la Morlière”

Apoi, rupând fila din carnet, o întinse lui Ambroise.

Ambroise era fumător; purta totdeauna chibrituri în buzunar. Aprinse unul şi examină cu cea mai mare atenție mandatul pe care i-l înmânase domnul de la Morlière.

— Foarte bine, zise el; e în regulă. Acum să vedem şi restul.

În timpul acesta domnul de la Morlière scria pe o altă foaie a carnetului:

„A doua zi după celebrarea căsătoriei domnului Paul de la Morlière, fiul meu, cu domnişoara de Morfontaine, vara sa, voi

plăti purtătorului prezentului bilet, suma de una sută mii de franci.”

Apoi semnă.

Ambroise aprinse un al doilea chibrit şi examină cu aceeaşi atenţie şi biletul acesta; după care le îndoi pe amândouă cu grijă şi le puse în buzunar.

— Acum, domnule viconte, zise el, mi se pare că am şi eu oarecare interes ca afacerea să reuşească.

— Cred şi eu, răspunse vicontele ironic.

— Şi poate că dacă mi-ai dezvălui şi mie vreunul din planurile acestea…

— Într-adevăr, zise vicontele, îmi amintesc că altă dată aveai idei bune…

— Cred că mai am încă şi acum.

— De aceea cred că voi avea nevoie de sfatul tău, dar nu astăzi…

— Şi pentru ce mai târziu şi nu chiar acum?

— Pentru că nu sunt încă sigur de planul meu; dar mâine vom vedea…

Domnul de la Morlière dădu pinteni calului şi plecă în galop.

Capitolul XVI

Pe când Rocambole şi domnul de Neubourg îşi petreceau timpul în Normandia, alte evenimente interesante se desfăşurau la Paris.

Trecuseră opt zile de la plecarea şefului „Cavalerilor nopţii”, care se depărtase lăsând instrucţiuni minuţioase prietenilor săi.

Domnul Paul de la Morlière îşi părăsise patul şi medicul îi îngăduise acum să facă câte o mică plimbare prin grădină. În ziua aceea era singur, aşteptând sosirea amicului său, domnul de Kerdrel.

Cineva veni şi-i aduse o scrisoare care conţinea următoarele rânduri:

„Dacă domnul Paul de la Morlière este pe deplin restabilit, dacă poate să vină mâine să dejuneze la Café Anglais, cum obişnuia altădată, va auzi vorbindu-se despre acea frumoasă necunoscută pe care a întâlnit-o într-un mic salonaş al Casei de aur.”

Se ştie că doamna vicontesă de la Morlière şi fiica sa plecaseră din Paris în ziua duelului lui Paul cu domnul de Neubourg; prin urmare, dânsele nu ştiau nimic despre acest duel.

Vicontele încredințase pe fiul său îngrijirii domnului de Kerdrel.

În fiecare zi, domnul de Kerdrel venea să țină de urât amicului său Paul; era acum foarte bine şi nu mai avea nevoie de nici o îngrijire medicală.

De obicei domnul de Kerdrel venea pe la orele zece sau unsprezece dimineața şi stătea până seara.

Când Paul primise scrisoarea aceea, era abia ora nouă şi era singur. La început tânărul rămase uimit, apoi, recitind misteriosul bilețel, fu cuprins de o emoție violentă. O clipă îi fu teamă că i se va redeschide rana.

Abia după câteva momente reuşi să-şi stăpânească emoția. Atunci chemă cameristul.

— Cine a adus scrisoarea aceasta? întrebă dânsul adânc emoționat.

— Un servitor, domnule, răspunse cameristul.

— În livrea?

— Da. domnule.

— Ce culoare avea livreaua?

— Galben cu albastru.

— Nu cumva ştii tu cine e stăpânul lui?

— Nu, domnule.

Paul reciti misteriosul bilețel, întorcându-l pe toate fețele. Era o scriere mică, alungită, clară. Era oare mâna unei femei?

Un parfum discret se resfira din plicul acela, care era tot atât de misterios ca şi scrisoarea. O coroană de conte, foarte mică şi foarte complicată, era imprimată într-un colț.

După ce se mai linişti puțin, Paul vru să se îmbrace.

Era acum destul de refăcut pentru ca să-şi poată permite să iasă din casă; şi chiar dacă ar fi fost în continuare bolnav, n-ar fi stat la îndoială nici un singur moment.

Amorul acela bizar, care-l cuprinsese din seara când se întâlnise cu frumoasa necunoscută, crescuse mereu în intensitate, mai ales din ziua în care fusese rănit.

— E pentru *dânsa*! îşi spunea sărmanul tânăr.

În timpul celor cincisprezece zile sau optsprezece zile pe care

le petrecuse în pat, pradă frigurilor şi delirului, mereu avusese înaintea ochilor imaginea luminoasă a frumoasei necunoscute.

În timpul acesta, Saphire îşi petrecea în fiecare seară câteva ore la căpătâiul său şi era o adevărată minune cum de nu pronunţase niciodată numele Danielei, numele acela scump care-i stătea pe buze.

Paul era nebun de bucurie. Domnul de Kerdrel veni ca de obicei pe la orele zece şi rămase foarte uimit când îl găsi în picioare şi îmbrăcat.

— Amicul meu! dragul meu amic murmură Paul, aruncându-se în braţele sale, citeşte!…

Şi îi întinse bileţelul pe care-l primise.

— Ah! drace! exclamă baronul.

— Sunt nebun de bucurie şi mi-e teamă că voi leşina, amicul meu.

— Ei!… nu moare nimeni de prea multă bucurie.

— Fără nici o îndoială dânsa este.

— Care dânsa?

— Daniela… Inima îmi spune că nu mă înşel.

— Eşti nebun, dragul meu.

— Ah! frumoasa mea necunoscută va fi aflat, desigur, că m-am bătut în duel pentru ea şi atunci, înţelegi…

— Da, zise domnul de Kerdrel surâzând, atunci trebuie să se fi îndrăgostit şi dânsa de tine…

— Fără îndoială.

— Şi zici că te duci la Café Anglais?

— Ah! cum poţi să mai pui o asemenea întrebare?

— Ai dreptate…

— Şi cred că mă vei întovărăşi şi tu… continuă Paul, care măsura de la un capăt la altul odaia foarte agitat.

— Nu, zise domnul de Kerdrel.

— Pentru ce?

— Eu, dragul meu, am treizeci şi cinci de ani şi, prin urmare, ceva mai multă experienţă decât tine.

— Nu te înţeleg.

— Şi, cu toate acestea, e foarte lesne de înţeles: ceea ce displace mai mult unei femei e indiscreţia. Şi dacă voi merge cu tine la Café Anglais voi deveni, prin forţa lucrurilor, un soi de confident.

— Ai dreptate.

— Du-te deci singur; eu te voi aştepta aici.

Paul reciti pentru a douăzecea oară bilețelul şi repetă iar fraza: „Dacă poți ieşi un moment, mâine…”

— Nu e fixată nici o oră! exclamă el.

— E adevărat, dar de obicei se dejunează între zece şi unsprezece.

Paul privi pendula.

— E ora zece, zise el. Tocmai timpul potrivit pentru plecare.

Sună şi ordonă să fie gata cupeul.

— Dragul meu amic, îi zise domnul de Kerdrel, îmi voi permite să-ți dau un sfat.

— Să vedem…

— După părerea mea, frumoasa ta necunoscută nu va veni în persoană la întâlnire.

— Cine ştie?

— Va veni, probabil, vreun mesager…

— Fie. Şi pe urmă?

— Ți se va fixa, poate, o întâlnire.

— Aşa cred şi eu.

— Înainte de a te duce, să cauți să te întâlneşti cu mine. Cine ştie? Poate să-ți fie de oarecare folos un sfat, o mică explicație…

Paul încruntă din sprâncene.

— Cu ce aer misterios îmi spui toate acestea!… exclamă el.

— Sunt prudent.

— Nu cumva crezi că mi se întinde vreo cursă?

— Nu, dar oricum e bine totdeauna să procedezi cu băgare de seamă…

Paul strânse mâna prietenului său şi coborî în curte, unde îl aştepta cupeul.

Domnul de Kerdrel îl privi depărtându-se.

— Iată cum ne orbeşte amorul! zise el, clătinând din cap cu oarecare tristețe.

— Unde merge domnul? întrebă valetul închizând uşa cupeului în urma tânărului său stăpân.

— La bulevard, răspunse Paul.

Peste zece minute, fiul vicontelui de la Morlière ajungea la Café Anglais şi se instala la o masă în salonaşul în care avea obicei să dejuneze.

Era devreme încă şi foarte puțină lume.

Paul aruncă o privire în jurul lui, erau numai fețe cunoscute.

Duelul avusese oarecare ecou.

— A!… exclamă o voce, iată-te din nou în picioare, scumpul

meu Paul!.

Tânărul întoarse capul şi recunoscu pe unul dintre prietenii săi. Era domnul Simon Varin, o celebritate a sportului.

— Bună ziua, Simon.

— Aşadar te-ai bătut în duel, dragul meu?

— Da.

— Am aflat lucru acesta abia aseară. Eu te credeam dus la ţară. Te-ai bătut eu baronul de Neubourg, după câte am auzit?

— Da... cu baronul...

— Şi pentru ce?

— Oh! un fleac, o ceartă fără nici o însemnătate.

— Şi te-ai ales cu o lovitură zdravănă de sabie în umăr, nu-i aşa?

— Care în momentul de faţă e aproape pe deplin vindecată.

— Ai avut noroc, dragul meu...

— Ţi se pare?

— Drace!... desigur.

— Şi pentru care motiv?

— A!... Dar mi se pare că baronul e unul dintre cei mai buni duelişti ai Parisului, şi s-ar fi putut foarte bine întâmpla să fii ucis pe loc... Ai venit să dejunezi?

— Da.

— Eşti bun să te aşezi alături de mine?

— Mulţumesc, răspunse Paul, dar mă voi aşeza în colţul acela, la locul meu obişnuit.

Arătă cu mâna o masă într-un colţ al salonului şi adăugă:

— Voi citi mai întâi jurnalele şi pe urmă... ştii, sunt cam maniac. Nu te superi?

— A!... fă cum vrei, răspunse domnul Varin, aruncându-şi ochii pe ziarul pe care-l avea în mână.

Paul se aşeză la masa sa, comandă dejunul şi schimbă câteva saluturi cu diferite cunoştinţe.

Toţi câţi intrau îi erau cunoscuţi; unii îi erau prieteni intimi, cu alţii făcuse partide de vânătoare, iar pe câţiva îi cunoscuse numai din vedere.

„Până acum, cugetă el, nu văd deloc umbra necunoscutei mele şi încep a crede că Kerdrel are dreptate. E cu neputinţă ca ea însăşi să vină aici; îmi va trimite desigur vreun mesager".

Pe când îşi spunea aceasta în gând, un tânăr foarte elegant intră în salon. Îl cunoştea din vedere: se întâlnise cu el la curse, la operă şi-n diferite familii, dar nu ştia cum îl cheamă.

Tânărul nu dejuna niciodată în salonul lui Paul, aşa că se putea explica cum de nu-i cunoştea domnul de la Morlière numele. Totuşi avea obiceiul să se salute.

Necunoscutul se aşează la o masă vecină cu aceea la care dejuna domnul de la Morlière.

Paul încerca să-şi amăgească neliniştea citind ziarele şi sugând un os de potârniche; dar ochii îi erau mereu îndreptați spre uşă.

Noul sosit, după ce luase loc la masă, se aplecă spre dânsul ca şi cum ar fi vrut să-i ceară ziarul.

— Domnule de la Morlière, îi zise el încetişor.

Paul tresări.

— Te rog să mă ierți, domnule, continuă tânărul, te rog să-mi ierți indiscreția.

— Dar nu e nici o indiscreție, domnule, răspunse Paul cu cea mai mare curtenie. Doriți ziarul acesta?

— Nu, domnule, nu doresc ziarul…

Emoția lui Paul crescu.

— Mi s-a spus domnule, că v-ați bătut în duel…

— Da, domnul meu.

— Şi poate că mai suferi încă şi acum?

— Oh! nicidecum, răspunse Paul, care îşi închipui că tânărul voia să-şi exprime regretele sale.

— Cu atât mai bine dacă-i aşa.

Paul îl privi mirat.

— Am intenția, domnul meu, de a-ți propune o mică călătorie cu trăsura…

— Mie?

— Dumitale, însă zguduiturile trăsurii nu sunt tocmai bune în situația în care te afli. Un salt mai violent poate provoca redeschiderea rănii.

— Dar, domnule, zise Paul de la Morlière, abia astăzi ne vorbim pentru prima oară şi cu toate acestea, dumneata mi-ai spus pe nume…

— Şi dumneata nu ştii numele meu?

— Nu-l ştiu, domnule.

Tânărul surâse.

— Mă numesc vicontele Arthur de Chenevières.

Paul tresări, căci i se păru că mai auzise o dată numele acesta, în seara când o zărise pentru întâia oară pe Daniela.

Din clipa aceea, Paul de la Morlière bănui că vicontele de la

Chenevières era persoana care îi dăduse întâlnire şi se hotărî să se arate foarte rece.

— Aşadar, domnule viconte, vrei să-mi propui o călătorie?

— Da, domnule.

— Dar… încotro?

— Mister.

— În ce scop atunci?

— Iarăşi mister.

— Drace! murmură Paul, în unele împrejurări, misterele…

— Nu sunt deloc încurajatoare, vrei să spui?

— Negreşit.

— Ei bine, poate că un singur cuvânt va fi de ajuns ca să te hotărăşti.

— Aştept cuvântul acela…

— E un nume propriu.

Paul simți că tot sângele îi năvăleşte spre inimă.

— Daniela! rosti domnul de Chenevières, într-o şoaptă.

— Daniela! repetă Paul pierdut.

— Da, domnule.

— Cum! dumneata eşti acela care…

— Eu sunt acela care ți-am dat întâlnire aici.

— Dacă-i aşa, domnule, sunt la ordinele dumitale.

Vicontele surâse.

— Ştiam eu bine că un nume te va hotărî.

— Ah! vrei să-mi vorbeşti despre dânsa, nu-i aşa, domnule viconte? reluă Paul cu vioiciune.

— Da…

— Oh! vorbeşte… vorbeşte…

— Nu aici, ci în trăsură…

— Aşadar vrei să plecăm îndată?

— Negreşit.

Paul îşi aduse aminte de recomandarea domnului de Kerdrel: „Înainte de a te duce la întâlnire, ar fi bine să te întâlneşti cu mine”. Şi un moment stătu pe gânduri.

Domnul de Chenevières îi ghici îndoiala.

— Domnule, îi zise el, dacă vrei s-o vezi pe Daniela…

— S-o văd? repetă Paul cu entuziasm. Aşadar o voi vedea?…

— Fără îndoială. Dar pentru asta trebuie să plecăm îndată, fără nici o întârziere.

— Fără să trec mai întâi pe acasă?…

— Fără nici un moment de întârziere am zis, domnule de la

Morlière... De-altminteri, tatăl dumitale nu e la Paris, mama şi sora dumitale sunt de asemenea absente. De ce să te mai duci acasă?

— Voi vedea-o! voi vedea-o! murmură Paul, încântat.

Şi luând un creion, scrise domnului de Kerdrel următoarele două rânduri:

„Voi vedea-o, amicul meu. Trebuie să plec îndată. Nu mă mai aştepta astă seară."

Apoi întorcându-se către domnul de Chenevières:

— Sunt la ordinele dumitale, domnule. Să plecăm!

Domnul de Chenevières surâse cu un aer protector.

Era surâsul unui om în vârstă, pentru un adolescent plin de iluzii şi de entuziasm.

— Un moment... zise el.

Paul îl privi nedumerit.

— Dumneata ai douăzeci şi trei de ani, domnule de la Morlière; eu, unul, sunt mai în vârstă şi nu mai am ardoarea care te însufleţeşte pe dumneata. Eşti îndrăgostit de Daniela şi-ți înțeleg tot focul, toată graba; dar eu am datoria de a-ți spune că trebuie să fii cu multă băgare de seamă.

— Ce vrei să spui, domnule viconte?

— Că aş dori, dacă se poate, să nu ies de aici împreună cu dumneata.

— E foarte simplu. Şi unde ne vom întâlni?

— Voi veni eu în urma dumitale.

— Fie!

— Mă vei saluta cu răceală, ca şi cum n-am fi schimbat decât nişte vorbe banale.

— Foarte bine.

— Şi vei merge spre bulevard, în direcția Saint-Martin. Peste zece minute ne vom întâlni în colțul bulevardului Sevastopol.

— Foarte bine, repetă Paul.

După aceea domnul de la Morlière se sculă şi se îndreptă spre uşă, după ce schimbase mai întâi un salut ceremonios cu domnul de Chenevières.

— Aşadar eşti prieten cu vicontele, îl întrebă domnul Simon Varin, când Paul veni să-i întindă mâna.

— Puțin, ne-am întâlnit la cursele din primăvară. Strânse mâna prietenului său şi ieşi.

Ajuns pe bulevard, Paul îşi aduse aminte din nou de vorbele domnului de Kerdrel.

— Dacă aş fi mai aproape de casă, îşi zise el, m-aş duce... Dar aşa, e prea târziu... vicontele mă va căuta... şi apoi...

Numele de Chenevières era o garanție pentru Paul.

Îşi concedie trăsura şi se îndreptă pe jos de-a lungul bulevardului; se gândea la acea adorabilă creatură blondă cu numele Daniela.

Abia ajunsese în colțul bulevardului Sevastopol şi cineva îl strigă pe nume.

Un cupeu se oprise la marginea trotuarului şi în cadrul uşii apăruse capul vicontelui.

Paul se apropie, după ce mai întâi aruncase o privire de cunoscător asupra trăsurii şi a calului.

— Bizar echipaj, murmură el, neputând să-şi oprească un surâs ironic; vicontele mi s-ar părea mai curând un biet provincial, decât un parizian desăvârşit cum se arată.

Domnul de Chenevières deschise uşița şi Paul luă loc lângă dânsul.

Vizitiul, care nu purta nici o livrea, primise probabil unele ordine, căci dădu bice cailor fără să mai întrebe încotro trebuia să meargă.

— Domnule, zise vicontele după o pauză destul de mare, avem de făcut un drum cam lung.

— Ah! răspunse Paul, cu atât mai rău.

— Nu ți-e teamă că vei obosi prea mult în timpul drumului?

— A... nu de asta e vorba; dar sunt nerăbdător... aş vrea s-o văd mai curând.

Vicontele surâse.

— Te înțeleg bine, zise el: tocmai de aceea te şi anunțam că drumul este cam lung.

— Vai!

— Nu vom ajunge decât seara, foarte târziu.

— Da?

— Din nenorocire

— Dar, domnule viconte, întrebă Paul, cred că acum îmi vei spune...

— Unde te conduc?

— Aş fi foarte curios s-o ştiu.

Din nenorocire, domnule, reluă vicontele cu oarecare gravitate, femeia, ale cărei dorințe le îndeplinesc, este foarte

capricioasă.

— Daniela?

— Da... e plină de mistere. Nu numai că nu pot să-ți spun încotro mergem, dar...

— Hm! zise Paul râzând, nu cumva îmi vei lega şi ochii, cum se întâmplă prin romane?

— Nu tocmai. Dar vom alerga la un expedient care are acelaşi scop, dar e mai puțin supărător.

Paul îl învălui pe domnul de Chenevières într-o privire plină de curiozitate.

Acesta întinse mâna şi apăsă un resort; ferestrele cupeului se întunecară. Nu se mai vedea nimic afară.

— Pe onorarea mea, zise Paul râzând, procedeul este original. E invenția dumitale, domnule?

— Nu, răspunse vicontele. Procedeul acesta a fost inventat acum patru sau cinci ani pentru un tânăr nebunatic, pe care poate l-ai cunoscut şi dumneata. E vorba despre Roland de Clayet.

— Acela care a crezut că o iubeşte pe contesa Artoff?

— Chiar dânsul.

— Şi care, adăugă Paul, era primit în fiecare seară într-un mic pavilion de la Passy de către o tânără femeie care semăna foarte mult cu contesa?

— Da... da... cupeul care l-a condus pentru întâia oară la acea întâlnire misterioasă avea ferestrele întunecate ca şi acestea.

Vicontele scoase un pachet de țigări din buzunar şi-l întinse tovarăşului său de călătorie.

— Iată un mijloc de a ucide timpul, zise. el. Sunt şi câteva cărți aici, dacă ai poftă de citit...

— Mai bine să vorbim.

— Ah!... mi se pare că ghicesc...

Domnul de Chenevières surâse din nou pe când Paul se înroşi ca un copil.

— Aş pune rămăşag că vrei să mă întrebi în legătură cu Daniela...

— Drace!

— Şi cum mai demult am fost şi eu în situația dumitale şi-ți înțeleg foarte bine curiozitatea şi nerăbdarea, voi încerca să-ți fac pe plac: aceasta, bineînțeles, în limitele pe care mi le impun absoluta discreție ce mi s-a ordonat.

— Ah! îți mulțumesc de o mie de ori dinainte! exclamă Paul încântat.

— Mai întâi, domnule, îmi vei permite să-ți spun că am o datorie de recunoştință către Daniela; am pentru dânsa un devotament adânc şi în baza acestei legături am devenit astăzi conducătorul dumitale.

Paul se înclină.

— Acum… cam ce ai vrea să-ți spun? Daniela este o femeie a cărei existență e un mister de nepătruns. Are douăzeci de ani, e frumoasă, virtuoasă…

— E… măritată? întrebă Paul cu timiditate.

— Nu pot să-ți răspund la întrebarea aceasta: dar e destul să ştii că acela care îndrăzneşte s-o iubească, şi acela eşti dumneata, se expune unor pericole mari.

— Oh! zise tânărul cu entuziasm, aş primi şi moartea pentru dânsa cu cea mai mare bucurie.

Figura lui de Chenevières deveni gravă, ceea ce putea să dovedească până la un oarecare punct domnului Paul de la Morlière că într-adevăr acela care o iubea pe Daniela se expunea unor primejdii.

După un moment de tăcere, domnul de Chenevières reluă:

— Aş vrea să-ți spun dacă Daniela e doamnă sau domnişoară; dar nu se poate… Este încă un punct în povestea vieții sale pe care ți-l voi releva…

Paul îl învălui pe domnul de Chenevières într-o privire lacomă.

— Daniela s-a născut în urma morții tatălui său. Mama sa a fost asasinată.

— O! exclamă Paul de la Morlière.

— Povestea Danielei, adăugă domnul de Chenevières, ne aminteşte legenda ducelui Arthur de Bretania. Unchii săi i-au răpit şi numele şi averea.

— Dar e înspăimântător ceea ce îmi spui dumneata! murmură Paul indignat,

— E purul adevăr.

— Şi unchii ei?

— Unchii ei, urmă vicontele, după ce au asasinat-o pe mamă, au furat averea copilei… unchii ei trăiesc în pace, nesupărați de nimeni, bucurându-se de nişte bunuri furate mişeleşte; sunt considerați onorabili de toată lumea; poartă nişte nume strălucite…

— Ce infamie!

— Iată tot ceea ce pot să-ți spun, domnul meu.

— Ah! exclamă Paul cu voce rugătoare, vei fi aşa de bun să-mi răspunzi la o ultimă întrebare?

— Să vedem…

— Cum se face că după ce a păstrat aşa de mult timp tăcerea, s-a hotărât în sfârşit…

— Să te vadă?

— Da.

— Îmi pui nişte întrebări, domnule…

— Dar pentru ce?

— Pentru că mi-e cu neputință să-ți răspund.

Paul îşi muşcă buzele.

— În fine, zise el, voi putea s-o văd.

— Da.

— Când vom ajunge?

Vicontele îşi consultă ceasul.

— Suntem pe drum de două ore, zise el: peste opt ore vom ajunge.

În clipa aceea cupeul se opri.

— Ce se întâmplă? întrebă Paul.

— Se schimbă caii.

— Cum?

— Cred, urmă vicontele, că nu vei voi să facem un drum atât de lung cu acelaşi cal… Acum vor fi înhămați doi cai, în loc de unul.

Paul auzi un zgomot de clopoțel.

— Ascultă, zise vicontele, sunt cai de poştă. Auzi zurgălăii?

— Aşadar facem o adevărată călătorie?

— O călătorie de cincizeci sau şaizeci de leghe.

— Spre nord… sau spre sud?

Vicontele surâse din nou şi arătă cu mâna ferestrele cupeului.

— Dacă mi-ar fi îngăduit să-ți spun încotro te conduc, zise el, ce rost ar mai fi avut ferestrele astea întunecate?

— Ai dreptate, domnule viconte, sunt un prost interesându-mă de toate aceste amănunte, de vreme ce ținta călătoriei mele este dânsa.

— Aprinde o țigară, reluă vicontele şi pentru a-ți înşela nerăbdarea, să vorbim despre altceva.

Paul de Morlière urmă sfatul pe care i-l dădea domnul de

Chenevières.

Erau tineri amândoi şi aparţineau aceleiaşi clase sociale. Visau, aveau cai de curse, frecventau teatrele şi localurile de petrecere.

Paul izbuti să uite timp de câteva ore că în curând avea să se găsească în faţa femeii de care era îndrăgostit cu atâta patimă.

Din timp în timp, cupeul se oprea pentru a schimba caii.

Puţin câte puţin, razele care pătrundeau în cupeu slăbeau, se întuneca; în curând se înnoptă.

— Îţi cer iertare, zise vicontele, că te-am făcut să întârzii aşa de mult cu cina. Sunt opt ore trecute, dar peste câteva momente vom ajunge la o staţie şi vom putea să coborâm.

Într-adevăr, după puţin timp trăsura se opri. Vicontele coborî cel dintâi, întinzând cu curtenie mâna lui Paul.

Acesta puse piciorul pe pământ şi, ca un prizonier mult timp lipsit de aer şi de lumină, aruncă o privire lacomă în jurul lui.

Paul îşi închipuise, auzind cuvântul „staţie” pe care-l pronunţase vicontele, că trebuia să se oprească la vreun han, cum sunt cele la drumul mare şi se pregătea să intre într-o sală joasă, unde avea să i se servească o masă proastă lângă colţul căminului.

Dar Paul se înşela. Cupeul, după ce trecuse pe sub o boltă, se opri într-o curte vastă, înconjurată de un grilaj de fier şi de un rând de plopi.

În faţa lui Paul de la Morlière se afla un palat drăguţ, în stil Ludovic al XIII-lea. Catul de jos era luminat ca pentru o serbare.

În fine, tânărul, uimit, putu să vadă că vizitiul nu mai era acelaşi şi că bidiviii, cu toate că aveau zurgălăi, erau prea frumoşi pentru a aparţine administraţiei poştei.

— Vino, domnule, îi zise vicontele, cu cea mai adâncă politeţe, n-avem decât o singură oră pentru cină.

Şi zicând aceasta luă braţul lui Paul.

Mergând spre peronul castelului, Paul căuta, la lumina lanternelor cupeului, să-şi dea seama de locul unde se află.

Domnul de Chenevières îl observă.

— Suntem, îi zise el, în unul din cele douăzeci sau treizeci de mii de castele ale Franţei… Vezi bine că presupunerile dumitale pot avea o margine…

Paul intră într-un vestibul vast, ornat peste tot cu coarne de cerb şi cu alte frumoase trofee de vânătoare; apoi trecuseră în sala de mese, unde îi aşteptau două tacâmuri.

Atât vestibulul, cât şi sala de mese erau pustii. Nu se auzea nici un zgomot în castel. S-ar fi părut că nimeni nu locuia în încăperile acelea, şi cu toate acestea masa era servită; din unele ieşeau încă aburi.

Domnul de Chenevières îl pofti pe tovarăşul său să ia loc la masă şi-i zise:

— Până la miezul nopții nu vom ajunge; de aceea, te rog să mănânci zdravăn.

Paul era uimit de toate câte vedea şi nu-şi putu stăpâni o exclamație:

— Într-adevăr, domnule, s-ar părea că trăim un vis din *O mie şi una de nopți*.

— E posibil, răspunse vicontele surâzând. Dar, oricum, te rog să mănânci cu poftă.

— Eşti foarte bun, domnule viconte, voi încerca să-ți urmez sfatul.

Paul mâncă şi bău ca şi cum ar fi vrut să dovedească că cei care susțin că îndrăgostiților nu le e nici foame, nici sete, susțin un neadevăr.

Un lucru îl mânia pe Paul mai mult decât toate celelalte.

— Ai putea să-mi spui, domnul meu, întrebă el, ce s-a întâmplat cu toți locuitorii castelului acesta?

— Dar cine îți spune că e locuit?

— Cel puțin trebuie să fie servitori, dacă nu şi stăpâni.

— Vei vedea îndată unul.

— Dacă e bucătarul, te rog să-i transmiți complimentele mele cele mai sincere.

Domnul de Chenevières întinse mâna spre cordonul soneriei şi sună.

Îndată o uşă se deschise şi un lacheu în livrea intră. Paul de Morlière tresări. Lacheul purta o mască pe obraz.

— Ah! zise tânărul râzând, tot nu voi putea şti de ce culoare sunt locuitorii castelului acesta!...

Vicontele surâse cu oarecare ironie.

— N-ai spus dumneata singur că trăim un vis din *O mie şi una de nopți*?

— E adevărat.

— Ei bine! urmează-ți visul... Dar, în aceleaşi timp, nu lăsa în părăsire cafeaua aceasta, e excelentă...

După ce mai goliră un pahar, îşi aprinseră țigările, în curând se auzi zgomot de zurgălăi; vicontele îşi consultă ceasul şi zise:

— E timpul să plecăm. Mai avem de străbătut încă vreo douăzeci de leghe.

Paul de Morlière căută încă o dată să ghicească, fie după mobilierul castelului, fie după structura sa, cam în ce provincie se aflau. Dar îi fu cu neputință să-şi facă vreo idee.

Se urcă din nou în trăsură, fără să fie cu nimic mai edificat decât la început.

Cupeul porni; trecură din nou pe sub boltă şi peste puțin timp domnul de la Morlière simți că alergau din nou pe drumul mare.

Domnul de Chenevières căzuse într-un soi de mutism: trântit în fundul cupeului, contempla fumul gros al țigării sale, părând că urmăreşte firul unor gânduri pierdute.

Paul îl imită; începu să se gândească la Daniela. Prin fumul albastru al țigării sale i se părea c-o vede înaintea ochilor… O simțea cum se apropie de dânsul şi părea că zăreşte razele mângâioase ale ochilor ei adânci, scânteietori.

Cupeul înainta monoton, împrăştiind până departe zgomotul huruitului său prelung.

Capitolul XVII

Vicontele de Chenevières şi Paul de la Morlière sosiseră cam pe la orele opt în curtea castelului în care cinaseră. Lăsaseră în urmă nouă ore de drum.

Acum era miezul nopții. De trei ore domnul de Chenevières păstra cea mai completă tăcere; din când în când, numai, deschidea uşița cupeului, pentru a lăsa să pătrundă înăuntru o adiere de aer proaspăt.

Dar Paul de la Morlière nu putuse să zărească altceva decât urmele arborilor care mărgineau drumul de ambele părți.

Băgase de seamă însă că ploua.

Pe la miezul nopții, domnul de Chenevières păru că se trezeşte din adânca sa reverie.

— Am întârziat, zise el; asta din pricină că drumul s-a stricat. Mergem mai încet de cât credeam…

— Domnul meu, zise Paul de la Morlière, pe care lunga tăcere a vicontelui îl supăra foarte mult, cred că nu ți se va părea indiscretă întrebarea pe care ți-o voi pune?…

— Să vedem, zise domnul viconte, surâzând.

— Cam câte leghe pe oră străbatem mergând în ritmul acesta?

— Cinci sau şase leghe.

— Niciodată caii de poştă n-au putut să atingă o viteză atât de mare…

— Tocmai de aceea nici noi nu ne-am servit de cai de poştă…

— Ah!

— Dragul meu domn, continuă vicontele, mi se pare că ți-am spus că Daniela a fost deposedată, de către unchii ei…

— Ei bine?…

— Cu toate acestea, Daniela are prieteni binevoitori…

Paul îşi privi tovarăşul cu oarecare curiozitate.

— Şi amicii aceştia, sfârşi vicontele, au milioane la discreție.

— Adevărat?

— Mai mult decât atât, prietenii au format o mică asociație…

— Şi care e numele acestei asociații?…

— Asociația „Cavalerilor nopții”, răspunse vicontele.

Paul începu să râdă.

— Bizar nume! zise el.

— Asociația, reluă domnul viconte, îşi are caii săi proprii şi stațiunile sale particulare…

— Am observat lucrul acesta.

— Eşti mulțumit de cina pe care ai luat-o în acest castel misterios?…

— O!… desigur!…

— Ei bine, continuă vicontele, cât timp vei fi cu mine…

Cupeul se opri brusc.

— A! zise vicontele, am ajuns.

Inima lui Paul de la Morlière începu să bată să-i spargă pieptul.

Se gândea la Daniela.

Dar cu toate că cupeul se oprise, nimeni nu se apropia să deschidă uşa.

— Domnule, zise vicontele, suntem la şaizeci de leghe depărtare de Paris.

— Bine, domnule viconte.

— Dacă condițiile pe care ți le voi pune nu-ți vor conveni, vei putea să te reîntorci îndată la Paris fără ca măcar să cobori din trăsură.

— Ce glumă!…

— Vorbesc foarte serios domnule de la Morlière.

— Atunci, zise Paul, din ce în ce mai uimit, vei binevoi să te explici, domnule viconte.

— Ascultă-mă, peste puțin timp te vei întâlni cu Daniela. Daniela este ținta, rațiunea de a fi a asociației „Cavalerilor nopții" din care fac parte şi eu.

— Fie!

— Toate câte o înconjoară pe Daniela, sunt misterioase.

— Te cred, domnule…

— Vreau să-ți spun că poate unele lucruri te vor uimi…

— Nu voi fi uimit de nimic, domnule.

— Daniela ar putea să-ți ceară unele lucruri extraordinare, gândeşte-te bine.

— Dorințele sale vor fi ordine pentru mine.

— Aşadar, nu te vei da îndărăt din fața nici unui obstacol?

— Voi acționa fără teamă.

— Îmi dai cuvântul dumitale de onoare?

— Pe onoarea mea; îți jur!

— Foarte bine.

Vicontele deschise uşa şi sări jos.

— Puteți coborî domnule de la Morlière, zise el lui Paul.

Paul sări din trăsură şi privi cu atenție în jurul său.

Peisajul se schimbase. Nu mai era curtea aceea aşternută cu nisip, nici grilajul elegant de la stația precedentă.

Un zid înalt se ridica în fața sa; un zgomot ca un murmur venea din depărtare.

— E zgomotul mării, zise domnul de Chenevières.

— E zgomotul mării?

— Da, domnule.

— Aşadar, suntem aproape de mare?

— La o distanță de un sfert de leghe.

Era, bineînțeles, un amănunt important, dar neîndestulător. Erau oare pe coasta normandă sau poate în apropiere de Calais?

Domnul viconte de Chenevières găsi că nu e nevoie să lămurească chestiunea aceasta.

O uşă masivă se deschidea în mijlocul zidului; vicontele se apropie şi apăsă cordonul unei sonerii.

Un clopot răsună în interior, cu un zgomot aproape lugubru; aproape îndată se auzi lătratul unui câine.

Trecuseră câteva secunde; apoi uşa din zid se deschise şi domnul de Chenevières se înclină în fața tovarăşului său de

drum şi-l pofti să treacă înainte.

— Aminteşte-ți, domnule de la Morlière, îi zise vicontele, că am cuvântul dumitale de onoare.

Aproape în aceeaşi clipă uşa se închise în urma lor.

Paul întoarse capul şi se văzu singur.

După o clipă pocnetul biciului, zgomotul de zurgălăi, huruit de trăsură... Misteriosul său conducător se reîntorcea.

Atunci, cu toate ca era foarte uimit, Paul privi în jur. Era o curte îngustă, mărginită de ziduri înalte; în fața lui era o casă cu un singur cat care părea nelocuită.

O lumină strălucea în una din camere.

După un moment de nerăbdare, Paul se îndreptă spre acea lumină, care, în mijlocul nopții întunecoase care-l înconjura, era ca un adevărat far.

Ajuns în prag, sui trei trepte şi se găsi într-un culoar îngust.

La extremitatea acestui culoar strălucea lumina pe care o zărise.

Paul mai făcu câțiva paşi şi se văzu în pragul unei mici camere de culcare, mobilată foarte simplu, dar cu foarte mult gust.

Pe pat erau întinse haine şi lenjerie bărbătească. Paul intră. Aproape în aceeaşi clipă auzi zgomot de paşi înapoia lui; se întoarse cu vioiciune.

Un lacheu în livrea, mascat întocmai ca acela care-l servise la misteriosul castel din drum, se opri în fața lui într-o atitudine respectuoasă.

— Domnul poate să-şi facă toaleta, zise el.

Paul îl privi uimit; servitorul adăugă:

— Lenjeria şi hainele acestea au fost făcute anume pentru domnul. Domnul ar putea să se convingă...

— Ah! zise Paul.

— Dacă domnul va avea nevoie de ceva poate să sune...

Şi lacheul făcu un pas înapoi pentru a se retrage.

Paul îl reținu cu un gest.

— Amicul meu, i se adresă, n-ai putea să-mi spui unde mă aflu?

— Sunteți la doamna.

— Care doamnă?...

— Doamna Daniela, răspunse lacheul.

— Alt nume n-are?

— Eu nu-i cunosc altul.

— Dar cel puțin trebuie să știi…

Paul stătu un moment la îndoială. Lacheul aştepta respectuos.

— Trebuie să știi… numele provinciei în care suntem…

— Ah! zise lacheul, cu un râs prostesc, domnul vrea să mă facă să-mi pierd slujba. Dacă v-aş răspunde, *domnii* m-ar goni.

„*Domnii*!” Cuvântul acesta era pentru Paul de la Morlière o confirmare a spuselor lui de Chenevières.

Daniela era înconjurată de nişte protectori misterioşi.

Gândul acesta îl făcu pe Paul să-şi pună o întrebare:

„Dacă într-adevăr era aşa, dacă mai mulți bărbați, tineri, bogați, frumoşi, fără îndoială, înconjurau pe acea femeie misterioasă, de ce tocmai el, Paul de la Morlière, fusese cel preferat, cel ales?”

Toate acestea începură să i se pară atât de bizare, încât, pentru a doua oară, îşi aduse aminte de cuvintele prietenului său de Kerdrel: „Dacă ți se dă o a doua întâlnire, să vii mai întâi să te întâlneşti cu mine”.

Lacheul ieşise, închizând uşa în urma lui.

— Într-adevăr, murmură Paul, rămas singur, parcă aş trăi un vis…

Cu toate acestea, îşi aduse îndată aminte de acel cap blond, strălucitor, cu ochii mari, adânci, senini, albaştri, pe care îl zărise în fugă într-o seară. Se gândi că în curând avea să apară în fața ei şi prin urmare avea nevoie să-şi refacă puțin toaleta.

Îşi schimbă deci hainele, îşi pieptănă cu îngrijire părul, îşi răsuci mustățile: când fu gata, trase cordonul soneriei.

Lacheul mascat intră.

— Domnul vrea să mă urmeze în salon? întrebă dânsul.

— Da, zise Paul.

Inima tânărului bătea cu putere.

Străbătu coridorul şi intrară într-un al doilea vestibul, mai larg. Lacheul deschise o uşă şi Paul de la Morlière se găsi într-o încăpere drăguță, mobilată cu mult gust. Se cunoştea bine mâna unei femei de-o anume condiție.

Cu toate că era vară, un foc viu ardea în cămin. Aceasta, fără îndoială, din cauza ploii reci care cădea. În cameră domnea o temperatură plăcută.

Paul rămase un moment nemişcat în mijlocul salonului, aruncând o privire mirată de jur-împrejur.

— Dacă domnul vrea, poate să ia loc, zise lacheul; doamna va

veni îndată.

Şi se retrase, trăgând uşa în urma lui.

Paul se trânti într-un fotoliu lângă cămin.

Era în prada unei emoții violente; cel mai mic zgomot îl făcea să tresară.

Stătea cu ochii îndreptați spre uşa pe care ieşise lacheul, fără să observe că salonul mai avea o altă uşă.

Câteva momente trecură lungi ca nişte secole.

Liniştea era atât de adâncă, încât tânărul îşi putea auzi bătăile puternice ale inimii.

În sfârşit, uşa cea mică pe care el n-o observase se deschise încetişor; Paul auzi un zgomot uşor. El întoarse capul. O femeie era în fața lui.

Femeia aceasta era aceeaşi pe care o zărise o singură dată în viața sa în salonul CASEI DE AUR, femeia care îi adresase cuvântul, într-un mod atât de cavaleresc şi care îl fulgerase cu o privire maiestoasă şi rece.

Era Daniela.

Tânăra femeie era îmbrăcată într-o rochie simplă, albastră ca cerul; în părul său blond erau semănate floricele albastre.

Se oprise în mijlocul salonului şi tânărul se simți învăluit într-o privire liniştită, lipsită de mândrie, dar şi de entuziasm. Gura sa nu exprima indiferența, nici disprețul, dar nici simpatia.

Nici un surâs nu-i flutura pe buze. Rămânea nemişcată în mijlocul camerei, serioasă ca şi privirea sa.

Paul stătea şi el nemişcat şi mut. Daniela îi apărea şi mai strălucitoare încă, şi mai frumoasă.

Îi apărea învăluită într-o lume de mistere, împodobită cu toată atracția, cu tot farmecul necunoscutului.

Cine era oare femeia aceea necunoscută, în jurul căreia vedea atâta devotament?

De unde venea dânsa?... Unde se afla acum?

Întrebările acestea şi le punea Paul de la Morlière aproape în acelaşi timp.

Daniela se oprise; tânărul făcuse un pas spre ea..

Într-adevăr, Paul de la Morlière izbutise să-şi învingă starea de paralizie morală şi fizică care îl țintuise pe loc timp de câteva clipe.

Făcu un pas spre Daniela şi fără îndoială, era gata să cadă în genunchi. Femeia aceea avea o putere supraomenească în

privire: fu de ajuns să-şi fixeze privirea sa albastră asupra tânărului pentru ca Paul să rămână nemişcat, fără să îndrăznească să pronunțe vreun cuvânt.

Tânăra femeie se văzu silită să vorbească ea cea dintâi.

— Domnule de la Morlière, zise dânsa, cu o voce armonioasă, încântătoare, desigur că domnul viconte a avut grijă să-ți facă oarecare recomandații.

— Într-adevăr, doamnă, zise Paul, cu vocea stinsă de emoție.

Daniela continuă:

— Îți va fi de ajuns, desigur, că nu va trebui să fii uimit de nimic?

Paul căpătă puțină îndrăzneală.

— Ah! doamnă, murmură dânsul, cu ce-aş putea plăti fericirea de a te privi câteva momente?

— Ia seama, zise ea surâzând, nici nu bănuieşti ce-ar putea să se întâmple…

— Eu ştiu numai un singur lucru, doamnă: că vă iubesc! îndrăzni el.

Ea încruntă uşor din sprincene, dar vocea îi rămase liniştită.

— Poate că, murmură ea pentru nişte motive, pe care mi-e cu neputință să ți le spun, voi, fi silită să te țin mai multe zile prizonier aici…

— Ah! dar e cea mai mare fericire pentru mine, doamnă! Îmi sunt deschise porțile paradisului…

— Mai multe zile, fără să poți ieşi undeva, fără să poți şti unde te afli…

— Aş vrea să rămân întotdeauna aici, murmură tânărul cu entuziasm.

— Ia seama! zise tânăra femeie, nu e numai atât…

— Oh! vorbeşte doamnă, vorbeşte!…

— Dar dacă îți voi cere nişte lucruri bizare, nemaipomenite?

Paul îngenunche în fața ei; îndrăzni chiar să-i apuce mâna, mâna ei albă, delicată, parfumată.

— Ordonă, doamnă, zise el, ordonă; voi face orice.

— Ei bine! răspunse ea, dacă-i aşa, ridică-te şi ascultă-mă.

Capitolul XVIII

Daniela luă mâna tânărului, îl conduse la o canapea şi-l rugă să şadă lângă ea.

El o privi în extaz şi murmură:

— Oh! Dumnezeule! cât eşti de frumoasă!

Un surâs flutură pe buzele tinerei femei.

— Ascultă-mă, zise ea.

— Vorbeşte, doamnă.

— M-ai zărit o singură dată, domnule, în treacăt; şi de atunci mi-ai scris scrisori peste scrisori. Era atâta simțire, atâta înflăcărare, atâta patimă în scrisorile acestea, încât a trebuit să recunosc un lucru evident: mă iubeai.

— Ah! exclamă Paul cu entuziasm, mi-aş da viața pentru dumneata.

— Iată cum sunt bărbații la douăzeci de ani! zise ea, mai mult tristă decât ironică.

— Dumnezeule! zise dânsul, de-ai şti cât de mult te iubesc!

— Tăcere!... Nu e vorba acum numai de asta.

Daniela era gravă şi liniştită.

— Deci, reluă ea am înțeles că mă iubeşti într-adevăr şi mi-a fost milă...

— Ah! ce bună eşti, doamnă!

— Ai puțină răbdare... Mi-a fost frică de tânărul acela nebunatic şi arzător, care se înamorase subit de o necunoscută, de o femeie pe care abia dacă o zărise, de o femeie a cărei viață e un lung şir de mistere şi care nu e născută pentru iubire!

— Vai! ce spui!... exclamă Paul, tresărind.

— Spun adevărul, răspunse ea.

Şi cuprinse mâna tânărului între mâinile sale.

— Atunci am vrut să te văd, să-ți vorbesc un moment; am sperat că o a doua întrevedere te va vindeca poate de dragostea aceasta nebună.

Cuvintele rostite din gura frumoasei sale necunoscute nu erau tocmai acelea pe care le visase Paul.

Cu toată înflăcărarea imaginației sale îşi închipuise în timpul acelei lungi călătorii care semăna mai mult cu o răpire, că o va vedea pe Daniela, că va îngenunchea înaintea ei şi că o va auzi spunând cu dragoste: „Ah! dragul meu Paul şi eu te iubesc”.

Primirea liniştită, prietenească pe care i-o făcuse tânăra femeie îl silea pe Paul să se coboare din seninul în care se cocoțase, dar nu chiar de-a dreptul pe pământ. Îi mai rămânea gândul că poate Daniela voia să-l pună la încercare şi speranța că într-o zi îl va iubi, dacă nu-l iubea încă.

— Vrei prietenia mea, domnule? Ştiu că în ochii dumitale e

puțin lucru numai atât... dar mai ştiu că sunt unii oameni care se mulțumesc şi cu atât.

— Doamnă...

— Nu ştii nici cine sunt şi poate nu vei şti-o...

— Dumnezeule!

— În ziua în care vei pleca din casa aceasta, mă vei vedea pentru ultima oară.

— Ah! doamnă, doamnă, exclamă Paul, cu sughițuri de plâns în voce, nu-mi mai vorbi astfel, pentru numele lui Dumnezeu!

— Domnule de la Morlière, continuă Daniela, a cărei voce era mereu liniştită şi dulce, n-ai fost adus aici înconjurat de atâta mister, decât din pricină că niciodată nu va trebui să ştii în ce loc te găseşti şi cine sunt eu.

— Doamnă, murmură Paul cu ochii plini de lacrimi, oricare ar fi misterul care te înconjoară, oricât de mult interes ai avea ca să-mi rămâi pentru totdeauna necunoscută, tot eşti puțin cam prea crudă...

— Crudă?...

— Da, pentru că respingi dragostea mea, când eu nu-ți cer nimic altceva, decât să mă laşi să te iubesc aşa cum te văd, fără să caut să pătrund misterul în care eşti învăluită.

— Nebun ce eşti!

— Dumnezeule! continuă tânărul, mi-aş da viața pentru ca să pot sta aşa, o zi întreagă, îngenuncheat în fața dumitale, ținându-ți mâna, contemplându-te...

Paul îngenunche şi în momentul acela Daniela îl văzu aşa de naiv, aşa de sincer încât fu cuprinsă de o vagă remuşcare.

— Nu, zise ea, mai e timp încă... Pleacă domnule, pleacă fără întârziere!...

Vocea tinerei femei era neliniştită şi ochii i se umeziseră de lacrimi.

Paul de la Morlière înțelese rău emoția aceasta. El luă drept amor, ceea ce nu era decât milă.

— Nu, răspunse el la rândul său, nu, voi rămâne!

Şi într-adevăr, rămase îngenuncheat în fața ei, rugător, cu mâinile împreunate, dar plin de speranță.

— Ei bine, zise Daniela, care se liniştise şi devenise din nou gravă, ridică-te... o vreau!

Paul se supuse.

— Şezi şi ascultă-mă bine, continuă dânsa.

— Vorbeşte.

— Te las liber să alegi: sau pleci fără nici un moment de întârziere sau rămâi.

— Rămân.

— Ia seama! vei fi prizonierul meu pentru un timp a cărei durată eu singură n-aş putea-o defini.

— Prizonierul dumitale! şi pentru mult timp încă!... dar eu singur nu îndrăzneam să sper mai mult decât atât...

— Fie, zise ea. Aşadar, rămâi?

— Da.

— Atunci, ascultă-mă...

— Te ascult.

— Amicul meu, zise Daniela, cu vocea înceată şi puțin tremurătoare, viața mea n-are decât un singur scop, o singură țintă... Sunt ajutată de nişte amici misterioşi, care-mi sunt devotați trup şi suflet. Ținta aceasta e răzbunarea.

— Ah! exclamă Paul, domnul de Chenevières mi-a spus că mama dumitale...

— A murit asasinată.

— Şi după câte ştiu asasinul trăieşte încă?

— Sunt trei asasini şi toți trei trăiesc; eu am jurat să-i pierd.

Paul tăcea.

— Ia seama, domnule, ia seama!... Gândeşte-te că dacă rămâi aici, vei deveni unul dintre amicii mei „răzbunători".

— Rămân şi te voi ajuta, răspunse Paul cu tărie.

— Trebuie să-ți mai spun că niciodată nu vei putea să afli unde eşti, nici când şi în ce mod vei ieşi de aici.

— Ce-mi pasă!

— Nu-ți voi permite nici chiar să scrii familiei dumitale.

Paul tresări şi pentru a treia oară îşi aduse aminte de înțeleptul sfat al baronului de Kerdrel.

Dar în clipa aceea Daniela îl învălui într-o privire atât de drăgăstoasă!... Şi era frumoasă ca un înger...

— Ei bine, fie! zise el. Voi fi mort pentru toată lumea. Ce-mi pasă! de vreme ce trăiesc pentru dumneata...

Tânărul prinsese din nou în mâinile sale mâinile tinerei femei şi le sărută cu ardoare.

Deodată tresăriră: pendula bătu orele două din noapte.

— E târziu! şopti Daniela.

Se sculă şi zise tânărului:

— Vino, urmează-mă; te voi conduce în apartamentul pe care îl vei ocupa tot timpul cât vei sta aici. Bineînțeles că vei putea

să treci în voie şi prin celelalte camere.

Îl luă de mână şi-l conduse.

Străbătură un vestibul larg şi Paul se văzu, în pragul unei camere de culcare, vastă, frumos mobilată, dar puțin cam prea tristă.

Cu o strângere de inimă păşi tânărul înăuntru; se gândea că va trebui să rămână singur. Daniela se opri în prag.

— Bună seara, îi zise ea.

Paul întoarse capul cu vioiciune, dar tânăra femeie dispăruse.

Voi s-o mai zărească încă o dată, o singură clipă măcar şi alergă prin sală după dânsa.

Dar culoarul era pustiu; o uşă secretă se închisese fără zgomot în urma tinerei femei. Paul era singur.

Crezu că Daniela se întorsese în salon şi ca un copil alintat voi s-o ajungă, s-o mai zărească o dată.

Dar uşa salonului era încuiată şi în zadar se căzni s-o deschidă.

— Sunt nebun! murmură dânsul, nebun de legat!... Nu voi avea destul timp s-o văd şi mâine?...

Se reîntoarse în acea rece şi tristă cameră de culcare; un foc pâlpâia în cămin.

Pe măsuța de lângă pat era un pahar de cristal de Bohemia şi o sticlă cu o licoare galbenă, limpede.

Era vin de Spania. Tânărul îşi turnă un pahar, îl sorbi dintr-o dată, după care se culcă.

Fie că era din cale afară de obosit, fie că vinul de Spania poseda oarecare proprietăți narcotice, Paul adormi aproape îndată, un somn adânc.

Imaginea femeii adorate îi îndulci somnul cu visele cele mai plăcute. Când deschise ochii, un val de lumină năvălea în odaie şi pendula arăta orele unsprezece.

Paul dormise nouă ore.

Sări din pat şi pronunță un singur cuvânt.

— Daniela!

Apoi se îmbrăcă cu cea mai mare grabă, atât de nerăbdător era s-o vadă.

Cu toate acestea, înainte de a ieşi, deschise fereastra camerei sale şi privi afară.

Fereastra se deschidea deasupra unei grădini vaste; dincolo de ziduri nu se mai zărea nimic.

— Oare unde naiba sunt? cugetă Paul de la Morlière.

Privind cu atenție cerul şi grădina aceea aproape sălbatică, Paul îşi zise că poate era în Normandia.

Dar îi era foarte greu să ghicească în care parte a acelei provincii.

O tăcere adâncă, apăsătoare, domnea jur-împrejur.

Paul închise fereastra şi se gândi să se ducă să o întâlnească pe Daniela.

Ieşi din camera sa, traversă culoarul şi intră în salonaş.

În salonaş nu era nimeni şi Paul putu să constate că şi ferestrele acestei încăperi dădeau într-o curte foarte îngustă, cu ziduri înalte. Adică vederea era mărginită şi din partea aceasta.

— Cu toate acestea trebuie s-o văd pe Daniela, murmură tânărul.

Şi cu gândul acesta ieşi din salon.

Anticamera şi sala de mâncare erau, de asemenea pustii.

Paul pătrunse într-o altă sală de unde se deschideau mai multe uşi.

Se opri în fața celei dintâi şi ciocăni cu discreție; dar nu primi nici un răspuns.

Tot aşa şi la uşa a doua şi la cea de-a treia: ecoul bătăilor sale se pierdea în van.

— Bizar lucru! murmură el.

Ajuns în capătul coridorului, Paul împinse o uşă, care era pe jumătate deschisă şi intră în camera unde îşi tăcuse toaleta la sosire.

Patul era desfăcut. Fără nici o îndoială cineva îşi petrecuse noaptea acolo.

Paul de Morlière se simți chinuit de o gelozie nebună.

Ieşi repede din camera aceea şi neputând să-şi stăpânească emoția şi nerăbdarea, strigă cu voce tare:

— Daniela! Daniela!

Doar ecoul vocii sale îi răspunse din depărtare.

Aleargă mai departe şi zărind o cheie într-o uşă o întoarse şi intră.

Aici tabloul se schimbă.

Era tot o cameră de culcare, dar se cunoştea de departe că aparținea unui tânăr bogat, cu gusturi rafinate. O panoplie de arme era atârnată deasupra patului; într-un colț se afla o minunată puşcă de vânătoare.

Covorul întins pe jos reprezenta o scenă de vânătoare

mitologică.

Mobilele erau toate de stejar sculptat. O bibliotecă elegantă se desfăcea ademenitoare într-un colț.

Dar nimic în toată încăperea nu trăda prezența unui om.

Tânărul avu o bănuială.

— Daniela e măritată! îşi zise el, şi probabil că soțul e absent…

Ieşi din încăperea care nu comunica decât cu un mic cabinet de toaletă şi, încredințat că nu vizitase încă toată clădirea, voi să pornească mai departe. Îşi aminti de uşa aceea secretă prin care dispăruse Daniela…

În prag se opri şi suspină uşurat.

Zărise în sfârşit o ființă omenească.

Era servitorul mascat care îl condusese în salon. La zgomotul paşilor domnului de la Morlière, lacheul se întoarse.

— Ah! în sfârşit! exclamă tânărul.

— Domnul are nevoie de mine?… întrebă lacheul.

— Unde e stăpâna ta?

— Doamna Daniela?

— Da!…

— Dar, domnule… e absentă.

— Cum asta, absentă?

— Doamna a plecat azi dimineață.

— Şi nu se reîntoarce?

— Până diseară nu.

Tânărul rămase ca înghețat.

— Doamna a ieşit călare, adăugă lacheul.

— A!… a ieşit călare…

— Da, domnule.

— Singură?

Lacheul păru că râde sub masca sa, dar nu răspunse.

— Spune-mi, întrebă Paul cu bruschețe, a cui e camera aceea de jos, de lângă sala de mâncare?…

— E a domnului… şi domnul e la Paris acum.

Paul credea că înnebuneşte. Aşadar Daniela era măritată?

— Şi cealaltă cameră, aceea în care m-ai condus aseară… cine a petrecut noaptea acolo?…

Lacheul râse din nou sub masca sa.

— Domnul vrea să ştie prea multe lucruri, răspunse dânsul.

O emoție teribilă puse stăpânire pe tânăr.

Cine oare se culcase în camera aceea?…

Capitolul XIX

L-am lăsat pe domnul de la Morlière în momentul când dădea pinteni calului şi se despărțea de fermierul Ambroise.

Fostul valet al Dianei de Rupert se îndreptă cu paşi înceți spre casă.

Era în prada unei profunde meditații.

— La urma urmei, îşi zicea el, poate că am făcut rău trădându-l pe acel Léon de Pierrefeu, în folosul domnului de la Morlière. Domnul de Pierrefeu nu s-ar fi tocmit cu mine, cum a făcut vicontele. Dar, pe de altă parte, n-ar fi putut să mă plătească decât după căsătorie; şi cine ştie dacă atunci... Drace! ... ce-i în mână, nu-i minciună!... Domnul de la Morlière are ceva afaceri mai vechi cu mine şi va trebui să plătească, vrând, nevrând...

După ce-şi făcu acest mic raționament, Ambroise iuți paşii.

Ferma, al cărei arendaş era, era despărțită de casa proprietarului printr-un spațiu de vreo sută de metri. Casa proprietarului era cunoscută în tot ținutul sub numele de „*Casa albă*”.

La fermă, toată lumea dormea de mult. Ambroise intră în curte şi se depărta spre un şopron, unde dormeau boarii.

Printre aceştia era şi un ştrengar, numit *bretonul*. Acesta, pe numele său adevărat Pornic, se născuse într-un sat lângă Rennes; era un vânător de forță.

Întreg ținutul îl cunoştea şi ori de câte ori vreun proprietar avea grabnică nevoie de vreun vânat oarecare, la Pornic alerga.

Tânărul boar simțea o plăcere deosebită să vâneze în perioadele oprite de lege, şi brigadierii silvici mereu îl amenințau cu procesele verbale de contravenție.

Din cauza aceasta, Ambroise voise să-l gonească de mai multe ori.

Dar Pornic, pe lângă că era un vânător excelent, mai era şi un muncitor foarte iscusit; afară de asta mai bine ar fi suferit să moară de foame decât să se atingă de bunul stăpânului. Şi Ambroise, care nu poseda nici una din aceste calități, le aprecia foarte mult la servitorul său.

De aceea, de doi ani îl amenința mereu că-l dă afară şi mereu

îl ținea.

De altfel, ştrengarul mai avea de partea sa şi pe soția lui Ambroise, pe care o cumpăra cu câte o căprioară sau cu alte vânaturi gustoase.

De cincisprezece sau douăzeci de zile de când era la fermă, Léon de Pierrefeu îşi exprimase de mai multe ori dorința de a merge la vânat în tovărăşia lui Pornic.

Dar, ori de câte ori a fost vorba de aşa ceva, Ambroise a aruncat priviri semnificative asupra lui Pornic; servitorul, ascultător, găsea mereu câte un motiv să amâne partida de vânătoare pentru o altă zi.

În seara aceea, Ambroise se îndreptă spre locul unde ştia că Pornic doarme de obicei.

Pornic, deşteptat fără de veste, sări în sus şi-şi frecă ochii.

— Cine-i acolo? întrebă el.

Ambroise venise fără lumină.

— Eu sunt, îi răspunse.

— S-a făcut ziuă aşa de curând?

— Nu, dar scoală-te.

Pornic era ascultător, se sculă, se îmbrăcă repede şi veni în curte după Ambroise.

— Ascultă-mă, îi zise fermierul, ştii că sunt nişte mistreți în pădurea Chenu?

Pornic îşi ciuli urechile întocmai ca un câine de vânătoare.

— I-ai văzut? întrebă el cu interes.

— Nu, dar mi s-a spus… Astă seară am găsit urme în lanul de lucernă… Era lumină bună.

— Ştiam şi eu, stăpâne, răspunse Pornic.

— Să nu cumva să spui că eu te-am trimis… Ştii că fac parte din consiliul comunal şi sunt atâtea guri rele în ținutul acesta…

— Fii fără grijă, stăpâne.

Ambroise stătu un moment pe gânduri.

— Şi mai ştii, reluă el, că parizianul — aşa era numit la fermă Léon de Pierrefeu — se roagă mereu să-l duci la vânătoare?

— Ştiu, stăpâne…

— Vezi, e lumină în camera sa, desigur nu s-a culcat încă…

— Să-l iau cu mine?

— Da.

— Foarte bine, zise Pornic

— Dar nu-i vei spune că eu ți-am vorbit.

— Oh!… fii liniştit…

— Ştii… ți-am spus eu…

— Înțeleg stăpâne.

— Într-o zi vreau să mă aleg primar…

Pornic privi cu admirație pe stăpânul său. Un om care avea ambiția de a deveni primar…

— Poate că va trebui să stai la pândă cam mult, adăugă Ambroise, dar sigur că mistreții se vor ivi.

— Dumnezeu să te audă! murmură tânărul.

După aceea se duse de îşi luă puşca sa şi pe aceea a lui Ambroise şi se îndepărtă spre *Casa albă*.

Léon de Pierrefeu îşi luase bună seara de la Victoria şi se retrăsese în camera sa.

Nu se culcase încă; citea cu cea mai mare atenție ultima scrisoare a viitoarei sale soacre, marchiza de Morfontaine.

Pornic bătu încetişor în fereastră. Léon o deschise.

— Cine-i acolo? întrebă.

— Eu, domnule.

— Care tu?

— Pornic.

— Ce vrei?

— Plec la o vânătoare de mistreți.

La cuvintele acestea, Léon deveni atent.

— Ah! zise el, şi încotro?

— La o distanță de un sfert de leghe… în pădurea Chenu…

— Şi spui… că te duci?

— Desigur. Vrei să mergi cu mine?

— Drace!

— Uite, ți-am adus o puşcă…

— Bravo!

Léon n-avea nici cea mai mică bănuială şi nu i-ar fi trecut prin minte că ar fi bine să-şi ascundă scrisorile.

Îşi luă deci pălăria şi, fără să-şi mai dea osteneala de a descuia uşa, sări pe fereastră.

— Haidem! zise Pornic

Vânătorul îi întinse puşca şi amândoi se îndreptară tăcuți spre câmp.

În acelaşi timp, Ambroise, care stătuse ascuns după trunchiul unui arbore, se apropie de fereastră şi sări în camera lui Léon, murmurând:

— În fine, voi putea să aflu totul…

*
* *

În timpul acesta domnul de Morlière galopa spre *Charmerie*; era mai târziu de miezul nopții când ajunse.

Cu toate acestea, două lumini străluceau încă la ferestrele drăguței vile.

Prima era în camera ocupată de frumoasa Saphire; cealaltă — în catul de jos.

Domnul de la Morlière meditase adânc în timpul drumului şi desigur că luase o hotărâre; dar lumina aceea, care mai strălucea încă, la o oră aşa de târzie, în camera tinerei femei îl făcu să uite totul.

Vicontele simți că inima îi bătea cu putere şi tot corpul îi tremura ca aprins de friguri.

I se păru că o vede pe Saphire într-un adorabil capot de muselină albă, încălzindu-şi picioruşele în fata căminului.

Merse cu gândul până acolo încât i se păru că o vede surâzând şi arătându-şi buzele roşii şi dinții albi, de mărgăritar.

Din fericire, John, cameristul tinerei femei, auzind paşii calului pe alee alergă înaintea domnului de la Morlière.

— Drace! murmură vicontele, dar sunt nebun, nebun de legat!… Oare o fată ca Saphire trebuie să fie pentru un om ca mine altceva decât un instrument orb?

John apucase calul de căpăstru.

Domnul de la Morlière sări jos şi privi din nou cu oarecare curiozitate pe valet.

Rocambole avea aerul unui om care vrea să se vândă şi nu găsea nici un cumpărător: cel puțin aşa i se părea vicontelui.

„Omul acesta trebuie să fie prețios, cugetă domnul de la Morlière: sunt sigur că-l voi avea cu totul de partea mea.”

— Stăpâna ta s-a culcat? întrebă.

— Nu ştiu, domnule.

— Du-te şi vezi.

— Dacă nu s-a culcat încă, să-i anunț vizita domnului.

— Da.

John, adică Rocambole, legă calul de grajd şi intră în casă.

— Oh! bizar lucru! murmură vicontele, care-şi îndreptase din nou privirea spre fereastra tinerei femei; nu mai ştiu nici eu singur ce sunt şi mi se pare…

— Doamna vă aşteaptă în camera sa, zise John,

întorcându-se.

Inima vicontelui bătea cu putere. Cu toate acestea, urcă scările cu pas hotărât şi bătu la uşa tinerei femei.

— Intră!... răspunse o voce drăgăstoasă dinăuntru.

Domnul de la Morlière deschise uşa şi se opri în prag fascinat.

Saphire era trântită într-un fotoliu, cu capul dat pe spate, cu picioarele pe un scăunel. Pe genunchi ținea o carte.

Fără îndoială, Saphire se gândea la Paul.

Vicontele făcu un efort ca să se stăpânească, se apropie şi-i luă mâinile.

— Bună seara, copila mea!

— Bună seara, domnule, răspunse Saphire.

— Nu credeam că te voi mai găsi trează la o oră aşa târzie.

— Am citit până acuma: şi pe urmă... eram cam neliniştită...

— Neliniştită! Pentru ce?

— Întârziai atât de mult! răspunse ea cu o privire plină de vrajă. Am auzit spunându-se că drumurile nu prea sunt sigure în ținutul acesta.

— Eşti nebună, copila mea, murmură vicontele cu o privire plină de admirație.

— Şi... pe unde ai întârziat atât de mult?

Vicontele tresări.

Saphire privi pendula. Era ora unu după miezul nopții.

— Am făcut o cursă care e în strânsă legătură cu fericirea scumpului nostru Paul.

— Adevărat? întrebă femeia cu bucurie.

— Despre el vreau să-ți vorbesc...

— Ah! vorbeşte domnule, vorbeşte!... Ştii cât de mult îl iubesc...

— Draga mea copilă, continuă domnul de la Morlière, care reuşise în cele din urmă să-şi învingă emoția, draga mea copilă, lasă-mă să-ți mulțumesc pentru devotamentul dumitale.

— Ah! domnule, zise Saphire, dar e cel mai natural lucru din lume să-l iubească cineva pe Paul. E aşa de frumos şi aşa de bun!

Domnul de la Morlière luă un scaun şi se aşeză lângă Saphire.

— Aşadar, îl iubeşti?

— Mi-aş da viața pentru dânsul.

— Nu e nici un sacrificiu pe care nu l-ai face pentru el?

— Nu m-aş da înapoi de la nimic, dacă e vorba de fericirea lui.

Răspunsul acesta dădu curaj vicontelui.

— Să vedem… nu ştiu însă în ce mod ți-aş putea prezenta mai bine lucrurile…

— Oh! vorbeşte, zise Saphire, sunt gata… mă aştept la orice.

— Spune-mi, copila mea, în timpul când erai cu el nu ți s-a întâmplat niciodată să te gândeşti la viitor?

Saphire tresări.

— Oh! fii liniştită, nu despre dumneata e vorba, dar ai fi putut să te gândeşti la viitor… pentru el. Ştiu că eşti o ființă nobilă, iubitoare, dezinteresată şi mândră, nu-i aşa?

— Îi iubesc pe Paul, mi-e drag, cum dragă ți-e lumina; şi cu fruntea senină aş suporta cele mai îngrozitoare dureri ca să am mereu dragostea lui.

— Sunt şi eu încredințat de lucrul acesta. Şi totuşi… Paul e tânăr, e unicul meu fiu; s-ar putea să vină o zi când…

Saphire îl opri cu un gest:

— Dumnezeule! zise ea, mi se pare că ghicesc…

— Ghiceşti?

— Da, vrei să-mi spui că Paul se va căsători… Oh!! nu, niciodată…

Saphire nu-şi sfârşi vorba; draperia din spatele vicontelui se ridică şi capul lui Rocambole apăru preț de câteva secunde. Tânăra femeie îşi aminti rolul ei.

Îşi plecă ochii, puțin ruşinată şi murmură:

— Vorbeşte, voi face orice pentru Paul.

Capul lui Rocambole dispăruse.

Capitolul XX

Ce se petrecu oare între vicontele de la Morlière şi Saphire? Ce pact bizar legaseră ei?

Fără îndoială că Rocambole era la curent cu mersul afacerii, deoarece, o oră după retragerea domnului de la Morlière în camera sa, fostul elev al lui sir Williams reapăru.

În timpul convorbirii vicontelui cu tânăra femeie, el stătuse ascuns într-un cabinet de toaletă vecin, care comunica cu scara de serviciu.

— Cum, acolo erai? exclamă Saphire.

— Da, şi am auzit totul.

— Ah!

Falsul lacheu încuie uşa, având grijă să păşească în vârful picioarelor; apoi se aşeză lângă Saphire şi-i zise surâzând:

— Prea de tot eşti pornită, draga mea…

— Dar ce am făcut?

— Te-ai înfuriat, te-ai indignat… cu toate că îți dictasem clar linia de conduită.

— E drept, zise Saphire, m-am indignat; dar ce să-i faci?

— Din fericire, eram şi eu pe acolo şi lucrurile au mers bine…

— Aşadar, va trebui să-l ascult?

— Fără îndoială.

— Şi răspunzi dumneata că Paul…

— Paul nu se va căsători.

— Adevărat?

Rocambole ridică uşor din umeri.

— Ah! reluă el, dacă ai şti cine sunt eu, nu te-ai mai îndoi de cuvântul meu.

— Dar cine eşti dumneata? întrebă dânsa cu o curiozitate plină de naivitate.

— Sunt un om care poate multe… Vei vedea. Dar acum nu e vorba de asta. Aşadar, va trebui să încaleci în toate dimineţile?

— Da.

— Şi să te întâlneşti cu *celălalt*?

— Drace!

— Ah! exclamă Rocambole, ironic, şi domnul de la Morlière îşi închipuie că lucrurile vor merge aşa… de la sine!…

— Cel puțin după cât se vede…

— Eu, de asemenea, am aceeaşi credință… Vom vedea. Acum te rog să asculți bine cuvintele mele.

— Vorbeşte.

— Vicontele ți-a spus că va trebui să te sileşti să placi celuilalt, nu-i aşa?

— Da, aşa e programul său.

— Bine! iată şi programul meu: va trebui să sfârşeşti cucerirea vicontelui… cucerire pe care cu atâta succes ai început-o…

— Oh! asta-i acum!…

— Te asigur că nu va fi deloc greu. Vicontele e pe jumătate vrăjit. Priveşte-l lung din timp în timp, vorbeşte-i dulce, tărăgănat, sileşte-te să pari emoționată când îl vezi şi…

Rocambole se opri.

— Ei bine? întrebă Saphire.

— Şi te asigur că peste opt zile va cădea în genunchi în faţa ta. Pentru noi e singurul mijloc de a împiedica căsătoria lui Paul.

— Ah! cum asta?

— Mi se pare că vrei să afli prea multe astăzi, draga mea...

— Da! zise Saphire, plecând ochii.

— Domnul viconte de la Morlière, răspunse Rocambole, a făcut o mică excursie nocturnă. Îl voi imita şi eu.

— Cum? şi dumneata?

— Fiecare la rândul său.

— Aşadar, te duci?...

— Vicontele ţi-a spus unde a fost?

— Nu.

— Ei bine, cu voi fi mai indulgent. La reîntoarcere îţi voi spune unde am fost.

Rocambole strânse mâna tinerei femei şi se îndreptă spre grajd, murmurând printre dinţi:

— Vicontele a fost cu calul cel negru, care e mai bun decât cel alb, dar, în acelaşi timp, pintenii lui Rocambole sunt mai buni decât pintenii vicontelui şi calul cel alb va zbura.

Pe când traversa curtea, ridică ochii spre ferestrele camerei ocupate de domnul de la Morlière. Vicontele era la una din ferestre.

— Drace! îşi zise Rocambole, voi fi silit să-mi modific puţin planul. Credeam că domnul viconte va fi în pat.

— John! strigă vicontele.

Rocambole se întoarse.

— Vino sus!

Rocambole urcă treptele în fugă şi găsi uşa deschisă.

— Cum! îi zise vicontele, nu te-ai culcat încă?

— Mă duceam să-mi văd caii şi să le dau o mână de fân pentru noapte.

— Bine!

— Domnul are nevoie de mine?

— Da, închide uşa.

„Hm! făcu Rocambole, mi se pare că de astă dată am ajuns... Domnul viconte vrea să mă cumpere."

— De cât timp eşti în serviciul doamnei? întrebă domnul de la Morlière.

— De trei ani.

— Îi eşti devotat?

— Oh! desigur, răspunse Rocambole, cu tonul unui om care nu prea e sigur de ceea ce spune.

— Ştii tu că doamna e înamorată de fiul meu?...

— Oh!... o ştiu bine.

— Şi că, prin urmare, ceea ce vrea doamna, vreau şi eu?

Rocambole surâse prosteşte.

— Vreau să spun, adică, continuă vicontele, că de vreme ce doamna se încrede în tine, mă voi încrede şi eu...

— O! dacă-i numai atât, domnul poate să fie liniştit.

— De felul tău eşti discret?

Rocambole surâse iarăşi prosteşte.

— Discret cu folos, bineînțeles, adăugă vicontele.

Deodată, Rocambole îşi schimbă expresia feței şi deveni serios.

— Văd, zise el, că domnul viconte ştie să prindă lucrurile din partea lor cea bună...

— E drept.

— Doamna îmi plăteşte două sute de franci pe lună.

— E puțin.

— E o sumă îndestulătoare pentru un vizitiu, pentru un lacheu, dar...

— Dar, continuă vicontele, nu e deloc îndestulătoare pentru o misiune delicată, pentru care s-ar cere discreția cea mai mare şi ascultarea cea mai oarbă...

— Desigur că nu.

Vicontele surâse la rândul său.

— John, zise el, văd că eşti un băiat de spirit...

— Domnul viconte este un om foarte onest şi are perfectă dreptate.

— Ah!

— Şi sunt încredințat că domnul va putea să se servească de mine cu folos.

— Sunt încredințat şi eu.

— Căci, urmă John, desigur că domnul viconte n-a venit pentru a se înmormânta aici, cu...

Falsul lacheu stătea la îndoială.

— Vorbeşte, zise vicontele, nu-ți fie teamă; cu DOAMNA vrei să spui...

— Fără îndoială. Aşadar, domnul viconte n-a venit aici fără

vreo intenție, fără vreun plan oarecare?…

— Probabil.

— Sigur că domnul viconte nu călăreşte la orele zece noaptea, numai din simplul motiv de a face o plimbare.

— Ei!… ei!… Cine eşti?

— Desigur că domnul viconte are o afacere importantă prin împrejurimi…

— Nici eu nu spun altfel.

— Şi domnul viconte vrea ca servitorii săi să nu-l spioneze. Domnul viconte poate să fie liniştit; voi fi mut ca pământul.

— Foarte bine, dar…

La rândul său, vicontele stătu la îndoială.

— Mi se pare că ghicesc, zise Rocambole.

— Ah! ghiceşti?…

— S-ar putea întâmpla ca domnul viconte să aibă absolută nevoie de un om sigur, devotat, inteligent.

— Se poate.

— Şi ar fi mai bine ca omul acesta să fie o cunoştință, decât să fie străin.

Rocambole se exprima cu oarecare energie şi vicontele se simțea dominat.

— Dacă domnul viconte ar voi-o, i-aş găsi îndată omul de care are nevoie.

— Crezi?

— Da, pentru că omul acela… sunt eu.

Domnul de la Morlière îşi fixă privirea în ochii lacheului. Caută să citească în fundul sufletului omului aceluia, să vadă în ce măsură era corupt.

Acum, jocul începuse; cu orice preț vicontele trebuia să rămână convins. Rocambole continuă:

— E mult timp de când caut o împrejurare ca să pot face avere şi să-mi pun la încercare inteligența. Fără să mă laud, pot spune domnului viconte că aş fi în stare să fac multe lucruri… Nu m-aş da îndărăt de la nimic…

— Ah! crezi asta? întrebă vicontele neîncrezător.

— Drace! reluă Rocambole, poate că domnul mă va goni dacă îi voi vorbi cu prea multă franchețe…

— Nu, poți să vorbeşti în voie.

— Mie îmi place să duc întotdeauna vorba până la sfârşit.

— Vorbeşte, amicul meu, îi zise vicontele cu un ton plin de încurajare.

— N-am nici rude, nici prieteni, servesc pe acela care mă plăteşte. Pentru zece mii de franci aş da foc imperiului chinez; prin urmare, dacă domnul are nevoie de mine…

— Da, am nevoie.

— Domnul poate să vorbească.

Vicontele se gândise bine şi era încredințat că John, plătit bine, va fi al său, trup şi suflet.

„Ambroise şi ştrengarul acesta, se vor înțelege de minune, îşi zicea dânsul, lucru care îmi va îngădui mie să rămân tot timpul în umbră…

Rocambole aştepta confidențele noului său stăpân.

— John, reluă vicontele, îl cunoşti tu pe domnul Paul?

— Desigur.

— Vreau să-l însor.

— Hm! sigur că lucrul acesta nu va fi tocmai plăcut doamnei.

— Doamna cunoaşte planurile mele.

— Ah!

— Şi mă va servi fără nici o împotrivire.

— Şi după asta, zise John, privind pe viconte cu şiretenie şi clipind din ochi, domnul viconte este în stare s-o fi zăpăcit puțin.

— Poate. Deci ea mă va servi şi tu de asemenea.

— Mi s-a spus că domnul viconte e foarte generos… Dacă domnul viconte vrea să ordone, sunt gata să-l ascult.

— Mâine dimineață vei încăleca.

— Foarte bine.

— Şi vei trece cu caii prin împrejurimi.

— De minune.

— Te vei îndrepta spre mare. În drum vei întâlni un bătrân, într-un câmp unde umblă plugurile. Te vei uita bine la omul acela şi vei observa dacă poarta pălărie de paie sau caschetă.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă te vei întoarce ca să-mi spui mie.

— Aşadar, reluă Rocambole, domnul vrea să fur banii omului aceluia?

— Pentru ce?

— Pentru că nu e de nici un folos să-mi plăteşti serviciul acesta cu opt sau zece mii de franci.

Vicontele îl învălui pe falsul lacheu într-o privire pătrunzătoare.

Rocambole continuă:

— Dacă domnul ar voi să mă pună mai la curent cu afacerile sale... cine ştie? Poate că aş fi în măsură să-i dau vreo idee bună.

— Ei bine, fie! zise vicontele după o pauză. Te voi iniția puțin în secretele mele.

Cuvintele acestea îl ridicau pe Rocambole la RANGUL de complice.

El o simți îndată şi de aceea se lăsă să cadă pe un scaun.

— Vreau să-l căsătoresc pe fiul meu, zise domnul de la Morlière, cu o persoană foarte bogată. Dar FATA e îndrăgostită de un ştrengar sărac lipit pământului.

— Şi domnul vrea să fie scutit de prezența ŞTRENGARULUI? Ah! continuă Rocambole, mi se pare că ghicesc planul domnului...

— Hm!... e cam greu.

— Doamna Saphire a fost adusă aici pentru scopul acesta...

Domnul de la Morlière tresări.

— Aşadar, asculți pe la uşi? întrebă el.

— Drace! răspunse falsul lacheu cu îndrăzneală, e meseria mea.

Vicontele încruntă din sprâncene; dar de vreme ce lacheul cunoştea o parte din secretul său, mai bine, mai folositor era să i-l încredințeze în întregime.

De aceea adăugă:

— Pentru că ştii asta, pot să-ți mai spun că tânărul în cauză e prin împrejurimi.

— Bine! zise Rocambole.

— Împreună cu fata.

— Da?...

— Stau amândoi la un fermier normand, pe care-l cunosc de multă vreme şi care se numeşte Ambroise.

— Ah!

— Dânsul e omul cu pălăria de paie sau cu caschetă...

— Foarte bine!... dar ce socoate domnul să facă?

— Mi se pare că ți-am spus-o: frumoasa Saphire va încerca să-l prindă pe tânăr în mrejele sale.

— E cam greu, dar nu e cu neputință; şi dacă domnul conte vrea să mă însărcineze pe mine...

— Am planul meu, zise vicontele, şi ți-l voi înfățişa mai pe larg mâine. Pentru moment lasă-mă să mă culc... e cam târziu.

Rocambole înțelese că domnul de la Morlière nu avea încă

deplină încredere într-însul şi, fără să mai obiecteze ceva se înclină şi ieşi.

Se îndreptă spre grajd şi se trânti pe o grămadă de lucerna. Avea privirea îndreptată spre fereastra vicontelui. Domnul de la Morlière lăsase storurile, dar se vedea încă lumină în cameră, ceea ce-i dovedea lui Rocambole că vicontele nu se culcase încă.

— Şi cu toate acestea, trebuie să mă duc la Beuzeville! murmură el. Şi cât timp vicontele va fi treaz, nu voi putea să plec.

Dar Rocambole era un om cu imaginație fecundă. Razele lunii pătrundeau în grajd, luminându-i toate colțurile.

Rocambole se sculă, scoase un cuțit din buzunar, luă o pătură groasa, o tăie în patru şi învălui bine copitele calului cel alb.

După aceea aruncă şaua pe el şi ieşi din grajd cu cea mai mare precauție, având mereu privirea fixată asupra ferestrei vicontelui.

Copitele calului nu mai făceau nici un zgomot pe pavaj; când ajunse la grilaj, lumina de sus se stinse.

— Ce noroc! murmură Rocambole: domnul viconte s-a culcat.

Cu aceeaşi precauție înainta. Ajuns pe alee, eliberă copitele calului de acea încălțăminte bizară, încalecă şi plecă în goană.

— Ah!... va trebui să ai aripi, dragul meu, şopti calului. Nopțile sunt cam scurte, şi până la ziuă trebuie să fiu îndărăt.

Capitolul XXI

Rocambole se îndreptă spre Beuzeville şi cu toate că avea de străbătut mai mult de trei leghe, ajunse în patruzeci de minute.

Înainte de a intra în sat, se opri puțin pentru a se orienta.

— Acolo trebuie să fie, îşi zise el.

Şi îşi îndreptă calul spre strada principală a satului, unde un felinar aprins lumina un han de țară.

Calul mergea la pas.

Rocambole, trecând prin dreptul porții hanului, începu să cânte cu voce destul de puternică:

„Miezul nopții bate.
Ascultă, iubită;
E ora mult dorită
Pentru întâlniri...”

După ce făcu vreo douăzeci de paşi dincolo de poarta hanului, Rocambole se opri şi stătu în aşteptare.

După puțin timp o fereastră se deschise şi o voce răspunse în surdină:

„Ascultă, adorată.

Patrula s-arată;

Deschide-mi odată.

Pentru Dumnezeu!”

În acelaşi timp, cântărețul care dăduse replica se urcă pe pervazul ferestrei şi sări în stradă.

— Rocambole?

— Domnul baron?

Acestea fură întrebările pe care şi le puseră cele două personaje apropiindu-se.

Rocambole descăleca.

— Ah! domnule baron, zise el, îmi închipui că de trei nopți de când aştepți trebuie să-ți cam fi pierdut răbdarea.

— Pe jumătate.

— Desigur că prezența dumitale în satul acesta va fi deşteptat curiozitatea multora.

— Nu, căci m-am recomandat tuturor pictor-peisagist. În fiecare dimineață plec cu paleta spre mijlocul câmpiilor şi al tufişurilor. Pictez mereu.

— Bravo! zise Rocambole.

— Ieri am făcut portretul unui țăran. Toată lumea pe aici îmi zice domnul Gontran. Dar acum… să vorbim despre afacerile noastre… îmi aduci vreo ştire?

— Da.

— Să vedem.

— Am devenit complicele vicontelui.

— Ah!

— Cred că lucrurile vor merge bine.

— Şi de când asta?

— Abia sunt două ore de când m-am despărțit de dânsul.

— Şi ți-a încredințat planurile sale?

— Nu încă… dar le cam bănuiesc eu.

Vorbind astfel, domnul de Neubourg şi Rocambole ieşiseră afară din sat.

Rocambole continuă:

— Din câte a spus frumoasei Saphire şi din câte mi-a spus mie rezultă că vicontele şi-a propus să-l seducă pe domnul de

Pierrefeu cu ajutorul tinerei femei.

Domnul de Neubourg ridică din umeri.

— Nu e deloc probabil, zise el. Domnul de Pierrefeu o iubeşte mult pe domnişoara Victoria de Morfontaine, şi…

— Nu se poate să iubească cineva două femei în acelaşi timp, vrei să spui?

— Desigur.

— Fie, dar vicontelui nu-i trebuie decât aparențele.

— Cum asta?

— Înțelegi bine că, dacă domnişoara Victoria i-ar vedea împreună pe Saphire şi pe domnul de Pierrefeu…

— Bine!

— Domnişoara Victoria, prevenită, ar putea să-i surprindă între patru ochi…

— Combinația vicontelui e destul de ingenioasă.

— Şi lucrurile fiind astfel combinate, se va întâmpla ca domnul viconte să se găsească în drumul tinerei fetei pentru a-i întinde mâna… Sau poate va fi însuşi domnul Paul.

— Drace! zise baronul, mi se pare că-ți uiți propriul dumitale plan…

— Care plan?

— Acela pe care Daniela şi amicii săi îl execută în momentul de față şi care are ca scop răpirea centru câtva timp a domnului Paul de la Morlière.

— Nu-l uit deloc, răspunse Rocambole; din contră, vreau să te întreb până la ce punct am ajuns. Ai vreo ştire?

— Chiar azi dimineață am primit…

— Şi?…

— Totul merge de minune. Paul de la Morlière e la Fontevive de ieri seară.

— Ah!

— Iată o scrisoare de la vicontele de Chenevières, pe care am primit-o azi dimineață.

Rocambole luă scrisoarea şi, aprinzând un chibrit, începu să citească.

Domnul de Chenevières povestea cuvânt cu cuvânt întâmplările pe care cititorii noştri le cunosc destul de bine.

— Dar, zise Rocambole după ce sfârşi de citit, mi se pare că până acum afacerea merge de minune…

— Aceasta e şi părerea mea, răspunse baronul.

— Se vede că domnul de Chenevières e un om de acțiune.

Dar, zise Rocambole după o scurtă pauză, ar fi mai prudent să ne îndepărtăm puțin, pentru a putea vorbi mai în liniște.

— Fie, zise domnul de Neubourg.

Apoi se așezară amândoi pe iarbă și domnul de Neubourg reluă:

— Până acum, dragul meu domn Rocambole, m-am lăsat cu totul în nădejdea dumitale; am cea mai deplină încredere în inteligența ta și curajul care te însuflețește

— Ai dreptate, domnule baron.

— Cu toate acestea, aș vrea și eu să cunosc în sfârșit planurile pe care n-ai avut destulă vreme să mi le destăinui; nici la Paris, nici în ziua plecării noastre, nici alaltăieri, când ai venit după caii marchizului la gară.

— Dar astăzi, domnule baron, mă voi explica într-un mod mai categoric.

— Să vedem: te ascult.

— Îți voi spune de la început că speranța și voia mea sunt să unesc ambele fire ale afacerii.

— Ce vrei să-mi spui?

— Vreau să amestec la un loc, într-o combinație, pe Daniela, pe Paul, pe viconte și pe Saphire, pentru care scop, știi dumneata bine…

— Ah! crezi asta?

— Nu numai că vicontele nu va putea să împiedice căsătoria domnului de Pierrefeu cu domnișoara de Morfontaine, dar, cum ne trebuie un instrument care să-l lovească pe viconte, m-am gândit la propriul său fiu.

— De aceea ai vrut ca Daniela să-i scrie lui Paul de la Morlière?

— Da.

— De aceea i-ai spus să se stabilească în proprietatea marchizului de Verne, amicul dumitale?

— Da. Proprietatea e la o distantă de trei leghe de aici.

— De asta îl ținem pe tânăr prizonier?

— Da, domnule.

— Cu toate acestea nu văd încă…

— Ah! domnule baron, reluă Rocambole, sunt unele planuri combinate de mai înainte. Totdeauna trebuie să sperăm în lucruri neprevăzute. Lasă-mă să fac ce știu eu. Daniela și Paul sunt la Fontevive, domnul de la Morlière tatăl și Saphire sunt la *CHARMERIE* în puterea mea, Léon de Pierrefeu și logodnica sa

sunt la *CASA ALBĂ*.

Rocambole se întrerupse.

— Ştii dumneata, domnule baron, la cine sunt cei doi tineri?

— Desigur că nu.

— Ai citit manuscrisul Danielei?

— Da.

— Îți mai aminteşti de acel Ambroise, cameristul sărmanei baroane de Rupert?

— Drace?

— Ei bine, omul acela a devenit cumnatul doamnei Hulot, căreia marchiza i-a încredințat-o pe fiica sa.

— Ei aş!…

— Şi dânsul e acela care a vândut secretul.

— Vicontelui?

— Desigur.

Domnul de Neubourg încreți sprâncenele şi zise:

— Trebuie să fim cu băgare de seamă. Omul acela e răul în persoană…

— Da, dar eu mă numesc Rocambole şi sunt mai tare decât dânsul.

Fostul elev al lui sir Williams surâse, vădind oarecare mândrie şi tristețe.

Domnul de Neubourg continuă:

— Şi care va fi rolul meu în toate acestea, domnule Rocambole?…

Rocambole se înclină; înclinarea aceea nobilă şi prevenitoare în acelaşi timp, care aparținea falsului marchiz de Chamery.

— Domnule baron, zise el, te păstrez pentru lovitura finală…

— Da?…

— Iartă-mă, dacă găseşti că îmi iau atribuțiile unui general…

— A!… nu-i nimic!…

— Şi dă-mi voie să-ți încredințez pentru moment o mică misiune.

— Te ascult…

— De la Beuzeville e mai aproape până la proprietatea marchizului de Verne decât de la mine.

— Da, de aici până la Fontevive sunt numai două leghe.

— Şi cum dumneata eşti liber toată ziua, ai putea să te repezi până acolo, seara sau dimineața, cum îți convine mai bine.

— Mă pot duce şi dimineața şi seara, dacă e nevoie.

— A!… nu e nevoie; e destul o dată pe zi.

— Şi atunci?

— Vei putea afla ce se mai petrece pe acolo.

— Asta-i totul?

— Eu voi veni în fiecare noapte să aflu rezultatul vizitei dumitale.

— Foarte bine, zise baronul; mă voi duce.

— Mai am încă multe lucruri de făcut în noaptea asta… Adio, domnule baron…

— Pleci?

— În zorii zilei trebuie să mă întâlnesc cu jupân Ambroise. Sunt orele trei fără un sfert şi la patru se luminează. Abia dacă mai am timp să ajung…

Rocambole îşi dezlegă calul şi încălecă.

Şi pe când baronul se reîntorcea la han, el îşi împlântă pintenii în burta calului şi porni în galop spre *CHARMERIE*.

Calul părea, că are aripi, despica aerul.

Ajuns în aleea care conducea spre castel, se opri şi păru că stă pe gânduri un moment.

Era noapte încă, dar la orizont apărea încetul cu încetul o pată albicioasă, vestitoare a zorilor.

— Drace! cugetă Rocambole, la vârstă domnului de la Morlière şi mai ales când eşti chinuit de gânduri neliniştitoare, ai somnul foarte uşor. Îmi aduc aminte că şi eu altădată când aveam de lucru, dormeam foarte puțin sau mai bine zis, nu dormeam deloc.

Rocambole era prudent.

Descăleca, îşi legă calul de un arbore, la o distanță destul de mare de casă, şi-şi continuă drumul pe jos.

El se gândi că s-ar fi putut foarte bine întâmpla ca în timpul nopții vicontele să fi simțit nevoia de a-i comunica ceva. În cazul acesta, fără îndoială că trebuia să-l fi căutat în camera sa, de unde, negăsindu-l, se va fi îndreptat spre grajd.

Deci într-acolo se îndreptă şi Rocambole, pentru a se asigura pe deplin. Ieşind din grajd, fostul elev al lui sir Williams pusese în dreptul uşii un drug gros, aşa că, dacă ar fi deschis cineva uşa, drugul ar fi fost aruncat într-o parte.

Drugul era la locul său şi prin urmare Rocambole trase concluzia că nimeni nu vizitase grajdul în lipsa sa, adică domnul de la Morlière dormise tun.

După aceea Rocambole se îndreptă spre camera vicontelui.

Domnul de Morlière dormea într-adevăr.

Rocambole bătu la uşă, la început încet, dar apoi, văzând că nu primeşte nici un răspuns, bătu destul de tare. Vicontele se deşteptă;

— Cine-i acolo?

— Eu, domnule, eu, John…

— Ah!

Domnul de Morlière se sculă şi deschise uşa; îşi frecă ochii ca un om trezit dintr-un somn lung şi greu.

— Domnul a dormit ca un butuc, cugetă Rocambole.

— Ce oră e?

— Patru, domnule.

— De ce m-ai deşteptat aşa de dimineaţă?

— Pentru a şti dacă trebuie sau nu să mă întâlnesc cu fermierul… Ambroise.

— Sigur că da.

— Şi nu va trebui să-i spun nimic?

— Nu, dacă va fi cu pălărie de paie pe cap, vei trece înainte…

— Şi dacă va fi cu caschetă?

— În cazul acesta te vei apropia şi-i vei spune că poate să-ți dea scrisorile pe care le are pentru mine.

— Bine, zise Rocambole, înclinându-se, voi pleca îndată. Calul meu e deja afară.

— Pentru ce?

— Pentru ca să n-o mai trezesc pe doamna, am învăluit picioarele calului în nişte cârpe… M-am gândit că poate domnul nu voia ca doamna să intre în confidenţele sale…

— Ai făcut foarte bine, zise vicontele, culcându-se din nou.

Rocambole se înclină şi ieşi.

Elevul lui sir Williams prevăzuse totul.

După câteva momente, încălecă din nou şi plecă în galop de-a lungul aleii.

— Şi când mă gândesc, îşi zicea Rocambole, că în ziua aceea nenorocită în care mi-am zdrobit un picior în închisoare credeam că niciodată în viaţa mea nu voi mai încăleca… Oh! în ce stare de plâns eram pe atunci!… N-am ce zice, sunt sănătos tun…

Şi cum nu renunţase la nici unul din obiceiurile sale bune de altă dată, fostul ocnaş scoase o ţigară dintr-o frumoasă tabacheră rusească de piele, o aprinse şi-şi continuă monologul astfel:

„Pe când eram marchiz de Chamery aveam caii cei mai

frumoşi din Paris. Două celebrități ale sportului mi-au oferit într-o zi patruzeci de mii de franci pentru Sarah, iapa mea arabă. Cel mai nobil cal al Irlandei, neîntrecutul Tobby tremura de nerăbdare sub genunchii mei... Dar niciodată n-am simțit o bucurie mai mare ca astăzi când călăresc calul acesta vulgar, fără nici o origine şi care valorează cel mult două sau trei sute de franci."

Cu tot disprețul pe care Rocambole îl manifesta pentru el în monologul rostit, calul alerga că o nălucă.

Rocambole reluă:

— Ah! lipsa!... lipsa!... numai ea îndoieşte prețul lucrurilor.

Fostul viconte de Cambolh, ex-marchizul de Chamery, care uimise odinioară Parisul întreg cu luxul său nebun, care fusese logodnicul domnişoarei Conception de Sallandrera, îşi trecu mâna prin păr şi murmură:

— Toate sunt trecătoare pe lumea asta... dar orice s-ar zice, liniştea o găseşti numai în virtute...

Şi împlântându-şi şi mai adânc pintenii în burta calului, îşi continuă galopul.

Capitolul XXII

Se luminase de ziuă. La orizont, cerul începea a se colora, anunțând răsăritul.

Rocambole călări aproape o oră, apoi ajunse la răscruce, aceeaşi care îngăduise domnului de la Morlière, cu o seară mai înainte, să se orienteze. În dreapta era un ogor în mijlocul căruia un boltaş de fermă înhăma doi cai la un plug.

Rocambole se găsea pe o mică înălțime de unde putea vedea la mare distanță jur împrejur; nu mai era nimeni altcineva decât băietanul pe care îl zărise la început... „Se pare că domnul Ambroise se scoală cam târziu" îşi zise el. Fără să mai stea la îndoială o luă de-a dreptul prin ogor.

— Hei! băiete, strigă, apropiindu-se, nu cumva ai vreun foc?

— Foc? întrebă băiatul de formă ridicând capul şi împlântând în acelaşi timp brăzdarul în pământ.

— Da, vreau să-mi aprind țigara!

— Nu fumăm domnule, răspunse plugarul, care nu era altul decât cunoştința noastră, Pornic.

— Dar eşti bun să-mi spui unde pot găsi?

— Ba da!... la fermă... adică la o distanță de jumătate de leghe. Dar dacă nu eşti grăbit...

— Nu sunt deloc grăbit.

— Ei bine, atunci poți aştepta pe stăpânul nostru.

— Cine e stăpânul tău?

— Arendaşul Ambroise.

— Bine, îi zise Rocambole.

„Aici e; vicontele mi-a dat indicații exacte", gândi Rocambole.

— Şi zici că stăpânul tău are foc?

— Totdeauna fumează...

— Dar unde-i acum?

— Fii fără grijii, va veni îndată. Uite-l chiar... printre ulmii aceia de colo... Vine.

— Ah! da... îl văd şi eu; un om cu pălărie de paie pe cap.

— Da. Priveşte... E cu țigara în gură.

— Într-adevăr.

— Se scoală cam de dimineață stăpânul vostru, continuă Rocambole.

— Ehei! şi încă aseară s-a culcat târziu de tot...

— Pentru ce?

Aşa are dânsul obicei: m-a deşteptat în mijlocul nopții.

— Te-a deşteptat?

— Da. domnule.

— Cum?... Aşa de cu noapte voia să te trimită la plug?

Pornic clipi şiret din ochi.

— Oh! nu, răspunse el. Am fost cu parizianul la vânat... Ah! ce lovitură frumoasă!...

La auzul cuvântului „parizian", Rocambole devenise foarte curios.

— Numai parizienii, continuă Pornic, cu oarecare admirație, sunt în stare să dea asemenea lovituri.

— Aşadar, e un parizian pe la dumneavoastră?...

— Da, domnule; locuieşte în *Casa Albă* împreună cu o doamnă.

— Ce-i asta *Casa Albă*?

— E locuința proprietarului fermei, un burghez din Rouen.

— Şi spui că ocheşte bine parizianul?

— Ehei! domnule, ar fi trebuit să-l vezi şi dumneata...

— Dar la ce vânat ați fost, întrebă Rocambole.

Pornic îşi luă o mutră misterioasă şi răspunse:

— Patronul m-a deşteptat astă-noapte şi mi-a zis: „Dacă

voieşti să te duci împreună cu parizianul... sunt nişte mistreți în pădurea Chenu".

— Şi tu le-ai dus, împreună cu parizianul?... Nu v-a fost teamă?

— Oh! domnule...

— A mers şi patronul, bineînțeles?

— Nu, patronul e consilier comunal şi vrea să se aleagă primar.

— A! exclamă Rocambole cu naivitate. Şi zici că ați văzut mistreții?

— Mi se pare că da. Eu am ucis unul, la orele patru dimineața, când ne întorceam.

— Şi parizianul?

— Oh!... dânsul a ucis doi; a fost o lovitură dublă.

— Dar, mi se pare, continuă Rocambole, că nu e mult timp de când v-ați întors de la vânătoare şi că tu n-ai dormit deloc.

— Drace!... Fără să mai pun la socoteală că parizianul şi-a uitat fereastra deschisă şi că vântul i-a împrăştiat toate hârtiile...

— Şi că a trebuit să caut împreună cu dânsul prin grădină pentru a le regăsi...

— Hm! cugetă Rocambole, combinația cu mistreții şi cu fereastra lăsată deschisă este destul de drăguță. Trebuie să fie la mijloc scrisori interesante, bineînțeles.

Pe când Rocambole făcea reflecția aceasta, domnul Ambroise apăru la extremitatea opusă a ogorului.

Fermierul purta pe umăr un sac de ovăz, trăgea din pipă cu poftă, şi mergea cu pasul încet şi măsurat.

Pornic, văzându-l, îndemnă caii şi începu să tragă brazda.

Rocambole, mereu călare, ieşi întru întâmpinarea fermierului.

— Bună ziua, domnule Ambroise, zise el.

— Mă cunoşti?... întrebă acesta.

— Servitorul dumitale mi-a spus cum te numeşti...

— Ce doreşti de la mine? întrebă fermierul cu un ton protector.

Rocambole purta jiletcă roşie şi caschetă galonată. Pe scara ierarhiei sociale, fermierul e dintotdeauna mai mult decât un lacheu.

— Voiam să-ți cer un foc, domnule.

Fermierul examină cu atenție pe pretinsul lacheu şi-şi zicea:

„Are un aer foarte şiret, domnul acesta… Domnul viconte ştie să aleagă bine…”

Rocambole reluă:

— Servitorul dumitale n-avea foc şi atunci mi-am luat permisiunea de a te aştepta.

— Se pare că nu eşti tocmai grăbit…

— Nu, am ieşit numai pentru ca să plimb puțin calul. Le fac rândul, în fiecare zi câte unul.

— Aşadar, ai mai mulți cai?

— Domnul viconte are doi.

— A!… zise fermierul cu naivitate, eşti în serviciul unui viconte?

Rocambole îşi aprinse țigara de la pipa lui Ambroise.

— Sunt, zise el, în serviciul vicontelui de Morlière.

— Acela care a închiriat *Charmerie*?

— Da.

— Şi eşti mulțumit de stăpânul dumitale?

— Destul de mulțumit.

Rocambole îşi stăpâni un surâs şi continuă privind țintă în ochii lui Ambroise:

— Serviciul nu e deloc greu. Servesc la masă, supraveghez caii şi vin pe aici dimineața pentru a vedea dacă dumneata porți caschetă sau pălărie de paie…

Ambroise tresări.

— Ah! ah!… zise el, mi se pare că domnul viconte ți-a dat oarecari instrucțiuni…

— Vicontele n-are nici un secret pentru mine, răspunse Rocambole.

— Oh! exclamă Ambroise, cu un surâs neîncrezător.

— Drace! răspunse Rocambole, care înțelesese cum stau lucrurile, vei vedea îndată.

Şi privind în jurul lui:

— Ne-am putea aşeza undeva ca să putem vorbi în linişte?

— Nu e nevoie, dragul meu, răspunse Ambroise.

— Şi pentru ce?

— Pentru că n-am a-ți spune decât un singur cuvânt.

— Ah! Să vedem…

— Vei spune domnului viconte că am copiile pe care le ştie şi de care are nevoie.

— Foarte bine.

— Şi că aş vrea să-l văd, dacă se poate, astă-seară sau mâine

dimineață.

— De minune!

— Vezi bine, continuă Ambroise, că nu era deloc nevoie să ne aşezăm jos pentru a-ți spune atâta lucru.

— Ba… să mă ierți, zise Rocambole.

— Cum?…

Rocambole clipi din ochi.

— Am vorbit până acum despre afacerile vicontelui zise el; dar despre ale noastre nu am vorbit nimic.

Ambroise rămase uluit.

— Nu te înțeleg… ce voieşti să spui, dragul meu? întrebă dânsul.

— Despre afacerile noastre, repetă Rocambole apăsat.

— După câte ştiu, n-am nici o afacere cu dumneata…

— Crezi una ca asta?

— Desigur.

— Te înşeli, domnule Ambroise.

— Ei aş!… exclamă Ambroise; ştii că ai haz, tinere…

— Eu ştiu bine ce spun, zise Rocambole cu seriozitate; avem afaceri importante de discutat.

— Noi amândoi?

— Fără îndoială.

— Eşti nebun dragul meu; dar eu nu te-am mai văzut niciodată până astăzi..

— Nu-i nimic.

— Atunci dar, cum voieşti…

— Ei! Ai puțină răbdare… Eu sunt din Vendéea.

Ambroise tresări din nou şi vocea i se schimbă. Cu toate acestea, ştiu să-şi stăpânească emoția.

— Ei bine, zise el, şi ce-mi pasă mie dacă dumneata eşti născut în Vendéea sau nu?…

— Ah!… dar mi se pare că şi dumneata cunoşti, ținutul acesta, domnule Ambroise.

— Da?…

— Drace!… N-ai fost dumneata cameristul baronului Rupert, ginerele generalului de Morfontaine?

— E adevărat. Dar e mult timp de atunci dragul meu; foarte mult timp.

Şi cu un ton naiv continuă:

— Mi se pare că era… a! da, era sub Restaurație, în 1820.

— Da. Şi după moartea baronului, ai rămas în serviciul soției

sale.

— Da! dar pentru puțin timp; până în 1830 sau 1831... nu-mi mai aduc aminte bine.

— Ei!... Mi se pare că nu prea stai bine cu memoria. Ai părăsit castelul Bellombre în decembrie 1832...

— Se poate...

— În aceeaşi zi în care contele de Main-Hardye, amantul doamnei baronese...

— Ah! exclamă Ambroise, surprins, ştii asta dumneata?... ştii asta?...

— Vezi bine că ştiu...

— Şi ce s-a făcut cu domnul conte? Eu am plecat din serviciul baronesei mai înainte...

— S-avem iertare, domnule Ambroise, dumneata ai părăsit serviciul în aceeaşi zi, în care contele a căzut în Cursa de lupi.

— O cursă de lupi?... Haida de!...

— Hei... replică Rocambole, nu cumva ai de gând să-mi faci pe nevinovatul, mizerabile!... Tu însuți ai întins-o.

Ambroise se îngălbeni şi se clătină pe picioare.

— Glumețule!... Trebuia să-mi spui de la început că vicontele...

— Aşteaptă, domnule Ambroise, continuă Rocambole, mai ştiu încă şi altceva...

— Da?

— Ştiu că deghizat în saltimbanc...

— Cum?

— Ai răpit pe fiica baronesei Rupert.

De data acesta Ambroise trânti o înjurătură.

— Vicontele e un dobitoc! zise el; ce zor avea să-ți povestească asemenea lucruri?

— Ei! reluă Rocambole, liniştit şi ironic; acum, domnule Ambroise, cred că eşti şi dumneata de părere că putem să ne aşezăm jos şi să vorbim.

— Poate că da.

Rocambole indică cu mâna un grup de arbori situat în marginea ogorului.

— Să mergem acolo.

Ambroise se simțea dominat. Vocea lui Rocambole îşi schimbase accentul: gestul său devenise imperativ şi mândru.

— Fie!... murmură fermierul, luând calul lui Rocambole de căpăstru.

Rocambole se aşeză pe un trunchi de arbore.

— Ia loc, domnule Ambroise, îi zise el; avem de vorbit mai mult decât îți închipui dumneata.

— Ah!…

Ambroise era din ce în ce mai tulburat.

— Ai putea să-mi spui, domnul meu, întrebă Rocambole, după o mică pauză, ai putea să-mi spui ce s-a făcut cu mititica?

— Mititica?…

— Da, Daniela.

— E moartă…

— Minți.

— Pe onoarea mea, eu nu ştiu nimic în privința asta. Domnul viconte ştie ceva?

— Nu. Dar eu…

— Dumneata?

— Eu ştiu multe.

Cuvintele acestea fură ca o lovitură de trăsnet pentru Ambroise.

— Dragul meu domn Ambroise, reluă falsul lacheu, ştii că pentru cele două crime ai putea merge de-a dreptul la ocnă?

Ambroise deveni livid de spaimă.

— Şi amicul tău, vicontele, ar merge de-a dreptul la eşafod, continuă vicontele.

Lui Ambroise i se zbârli părul în cap.

— Din fericire… bolborosi el… ştim bine cu cine avem de-a face.

— Dar, mi se pare, că nu demult îmi spuneai că nici mă cunoşti…

— Da, dar acum…

— Acum e altceva, nu-i aşa?

— Drace!

— Şi cred că ai fi în stare să faci orice pentru ca să-mi cumperi tăcerea?

— Glumețule! murmură fermierul, care încerca să-şi capete cumpătul său obişnuit, fără însă să reuşească.

— Aşadar, continuă falsul lacheu, vom servi pentru a treia oară planurile domnului viconte?

— Voi face tot ce voi putea.

— Vom încerca să provocăm gâlceavă între domnul de Pierrefeu şi domnişoara Victoria?

— Dacă se va putea…

— Şi a duce la bun sfârşit căsătoria domnişoarei Victoria cu domnul Paul.

— Fără îndoială.

— Şi pentru asta vom încasa…

— Oh! răspunse Ambroise care crezu că de astădată Rocambole avea să fie înşelat, şase mii de franci, nimic mai mult.

— Minți!…

— Cum! ştii şi…

— Ştiu totul. Dar suma pe care ai încasat-o e numai pentru început: după căsătorie, ți se va da…

Ambroise crezu că Rocambole cunoştea cifrele.

— O sută de mii de franci, murmură el.

Rocambole nici nu clipi.

— Ei bine! zise el, cred că-mi vei da şi mie jumătate din suma aceasta…

— Jumătate?

— Drace!… La nevoie, am limba puțin cam lungă…

— Desigur că voieşti să râzi!…

— Din întâmplare, am câteva cunoştințe în magistratură.

— Jumătate!… murmură Ambroise dezolat.

— Vezi bine!…

— Aşadar, ți-ai pus în gând să mă ruinezi?

Rocambole râmase un moment tăcut.

Deodată se sculă în picioare şi sprijinindu-şi mâna de umărul fermierului îl întrebă:

— Ce vârstă ai?

— Şaizeci de ani.

— Şi după o viață de infamii, cum a fost viața ta, n-ai reuşit încă să te îmbogățeşti?

— N-am avut noroc.

— Cât valorează ferma al cărei arendaş eşti?

— Două sute de mii de franci. Speram s-o pot cumpăra; mi s-ar fi dat timp, aş fi fost îngăduit…

— Ascultă, zise Rocambole, eu îți voi da mai mult decât atât.

— Cum?

— Îți voi da putința de a plăti ferma cu bani sunători.

Ambroise credea că visează.

Rocambole urmă:

— Eşti devotat vicontelui?

— Aş!

— Prin urmare îl serveşti pentru o sută de mii de franci?
— Drace!
— Dar nu vei avea niciodată această sută de mii.
— Pentru ce?
— Pentru că nu se va face căsătoria.
— Oh! exclamă Ambroise, neîncrezător, ce ştii dumneata?
— Nu se va face pentru că sunt aici eu.
— Şi cine eşti dumneata?...
— Sunt un om care te voi scăpa de griji pentru totdeauna dacă mă vei servi bine; dacă nu, te voi trimite să putrezeşti în închisoare. Şi pe vicontele de la Morlière îl voi trimite la spânzurătoare.

Rocambole îşi scoase cascheta sa galonată şi adăugă:

— Uită-te bine la mine, nesocotitule: priveşte-mi mâinile albe; am eu mutra unui lacheu?

Lui Ambroise i se făcu frică.

Capitolul XXIII

Rocambole se reîntoarse la *Charmerie* mai înainte ca domnul de la Morlière să se fi sculat.

Vicontele era zguduit de câteva zile de emoţii violente şi nu mai avea puterea de rezistenţă de altădată.

Când Rocambole intră în curtea vilei, dormea încă.

Falsul lacheu îşi conduse calul la grajd, scoase şaua, îl frecă puţin cu o mână de paie şi-i aruncă de mâncare; apoi, văzând că vicontele doarme, se hotărî să intre la Saphire.

Tânăra femeie se sculase şi stătea sprijinită de fereastra care dădea spre grădină.

Rocambole intră în vârful picioarelor, îşi duse un deget la buze pentru a-i recomanda tăcere şi-i zise încetişor:

— Avem de vorbit, draga mea.
— Ah!
— Voiesc să-ţi dau o mică lecţie pentru ziua de astăzi.

Rocambole rămaşi închis cu Saphire, timp de o jumătate de oră. Apoi se duse să se culce; petrecuse o noapte albă.

Saphire ieşise în grădină şi sorbea cu lăcomie aerul proaspăt al dimineţii.

La orele opt, domnul de la Morlière se deşteptă şi sări în picioare.

— John trebuie să se fi întors, cugetă el.

Deschise fereastra şi strigă:

— John!... John!...

Rocambole nu răspunse.

— Oare nu s-o fi reîntors încă! se întrebă vicontele.

Se îmbrăcă şi se îndreptă spre grajd pentru a vedea dacă amândoi caii erau acolo.

John dormea pe o grămadă de paie, într-un colț al grajdului.

— John! repetă vicontele.

Rocambole nici nu clipi.

Domnul de la Morlière îl atinse atunci cu vârful degetelor

John deschise un ochi şi adormi din nou.

— Hei! leneşule!... ai de gând să te trezeşti o dată?

Rocambole deschise ochii şi-i frecă bine şi sări în picioare.

Salută cu respect şi-şi ceru iertare că adormise aşa de greu.

— Ei bine? întrebă vicontele.

— Fermierul era cu cascheta, domnule.

— Ah!

— L-am privit, şi am trecut înainte.

— Fără să-i vorbeşti.

— Drace!... Domnul viconte îmi spusese...

— Bine! zise vicontele, cu bruschețe, pune şaua pe calul cel negru.

— Domnul se duce undeva?

— Nu eu, doamna.

— Bine, zise Rocambole; eu voi întovărăşi-o sau nu?

— Nu e nevoie.

Vicontele ieşi din grajd şi se îndreptă spre grădină. Saphire se plimba absentă. Domnul de la Morlière se apropie.

— Bună ziua, copila mea, zise el.

— Bună ziua. domnule, răspunse Saphire.

— Ai dormit bine?

— Vai!... nu.

— Şi pentru ce?

— Dumnezeule! murmură Saphire, mă mai întrebi?

— Curaj, copila mea! Nu suferi oare pentru fericirea lui Paul?

Saphire îşi plecă ochii.

— Te voi asculta, zise ea, cu o voce care i se păru domnului de la Morlière întretăiată de suspine.

Vicontele o privea mereu şi, ca în ajun, se simțea din ce în ce mai tulburat.

Saphire era frumoasă, avea privirea vie, vocea plină de farmec.

— Sunt nebun! îşi repetă vicontele pentru a douăsprezecea oară.

Apoi, făcând o sforțare:

— Ştii, draga mea, că e trecut de ora opt.

— Aşa curând!

— Haide, copila mea, a venit momentul să încaleci.

Saphire suspină.

— Te voi aştepta la orele zece, la dejun.

— Dar, domnule, reluă Saphire cu oarecare bruschețe, nu e deloc sigur că îl voi întâlni...

— Dacă nu-l vei întâlni astăzi, îl vei întâlni mâine... puțin importă.

Saphire luă brațul vicontelui şi ieşi cu el din grădină. John, adică Rocambole, pusese şaua pe cal.

Tânăra femeie era îmbrăcată într-un costum de amazoană, cu brandemburguri verzi, care o prindea de minune.

Pe cap purta o pălărie de paie simplă, garnisită cu o pană neagră; în mână ținea o cravaşă elegantă cu care biciuia vârfurile crengilor şi ale tufişurilor.

Saphire se pregătea tocmai să încalece, când se auzi clopotul de afară.

— Ah! zise Rocambole, mi se pare că e factorul.

Saphire încălecă cu ajutorul vicontelui şi se îndreptă spre grilaj.

Factorul aducea o singură scrisoare, care purta ştampila biroului poştal vecin şi era adresată:

Doamnei Saphire — La Charmerie.

— E pentru doamna, zise Rocambole, întinzând scrisoarea tinerei femei.

Saphire o luă, îşi înăbuşi un strigăt uşor şi rupse plicul cu o încetineală şi o grijă care mirară foarte mult pe domnul de la Morlière.

Saphire citi scrisoarea şi vicontele o văzu îngălbenindu-se.

— Ah! Dumnezeule! îi zise el; ce ți s-a întâmplat, copila mea?

— Nimic, murmură dânsa, absolut nimic... e o scrisoare de la una din prietenele mele.

— Cum!... Aşadar ştie lumea prin Paris că dumneata eşti cu mine în Normandia?...

— Văd şi eu că am greşit, dându-mi adresa...

Rocambole deschisese portița.

— La revedere! zise Saphire, lovind calul cu cravaşa.

Calul porni în galop pe alee.

Pentru moment cel puțin, tânăra femeie era scutită de grija unor explicații pe care poate n-ar fi putut să le dea. Vicontele rămăsese înlemnit, față în față cu Rocambole.

Falsul lacheu clipea din ochi surâzând cu finețe.

— Ei bine? întrebă vicontele, ce crezi tu despre toate acestea?

— Dar e foarte simplu: cred că... Rocambole se opri.

— De unde-i scrisoarea aceasta?... De la Paris, fără îndoială? ...

— Nu.

— Atunci de unde?

— De la Criquetot, biroul de poştă vecin.

— Cum?

— Cunosc scrisul bine şi nu mă pot înşela.

— Ah!...

— Mi se pare că doamna a început să aibă puțină teamă.

Vorbele lui Rocambole uimeau pe domnul de la Morlière în cel mai înalt grad.

— Aşadar, strigă el, Saphire cunoaşte pe cineva în împrejurimi?

— Nu tocmai..

— Explică-te o dată!...

— Ah!... drace! exclamă Rocambole, dar mi se pare că dumneavoastră viconte, îmi cereți să-mi trădez stăpâna!...

— Drace!

— Mi se pare că asta nu era în învoiala noastră...

— Te voi plăti şi eu! exclamă vicontele, dar vorbeşte.

— Foarte bine, zise Rocambole; dar acum e zadarnic.

— Pentru ce?

— Voi avea onoarea să mă explic mai târziu.

— Cum asta?

— Aşteptați să se întoarcă doamna... Atunci vom putea vedea ce conține scrisoarea.

Rocambole vorbea cu un ton aşa de hotărât încât domnul de la Morlière se înclină şi se depărtă fără să mai insiste.

Se sui în camera sa, închise uşa cu cheia şi începu să viseze.

Trecu o jumătate de oră. Cineva bătu în uşă.

Era Rocambole.

— Ce voieşti? întrebă dânsul.

Rocambole vorbi cu voce înceată:

— Domnule, zise el, am auzit o detunătură, urmată la un mic interval de o şuerătură puternică. Faptul acesta mi s-a părut cam bizar şi am alergat să văd ce se întâmplase. În dosul unor tufişuri am zărit un om, care avea puşca la spate. L-am recunoscut îndată.

— Ah! exclamă, vicontele.

— Era omul de azi dimineaţă.

— Ambroise?

— Da, fermierul; numai că în cap nu mai purta caschetă, ci o pălărie largă de paie.

— Asta e semn că voieşte să-mi vorbească, zise vicontele.

— Tot aşa m-am gândit şi eu; de aceea am venit să înştiinţez pe domnul viconte.

— Ai vorbit ceva cu dânsul?

— Nu, dar m-a văzut alergând spre casă şi a înţeles, fără îndoială, că am venit să vă înştiinţez.

— Foarte bine; poţi să-ţi cauţi de treabă.

— Domnul nu mai are nevoie de mine?

— Vom vedea asta îndată.

Domnul de la Morlière coborî în curte şi se îndreptă spre extremitatea grădinii.

Ambroise îl aştepta dincolo de grad; stătea foarte liniştit, cu puşca pe umăr fumând o ţigară.

— Bună ziua, domnule viconte, zise Ambroise, surâzând cu fineţe.

— Bună ziua, Ambroise. S-a petrecut ceva nou la *Casa albă* astăzi?

— Da, domnule viconte, astă-dimineaţă a sosit o scrisoare de la Paris, care, după umila mea părere, te va face să-ţi modifici puţin planurile…

— Crezi?

— Drace!…

— De la cine e scrisoarea aceea?

— De la doamna marchiză.

— Bine!… Şi ai putut să iei cunoştinţă de cuprinsul ei aşa de repede?

— Da, am citit-o.

— Cum asta?

— Pe când domnul Léon era în sala de mâncare împreună cu domnişoara Victoria şi cu Madame Hulot, m-am strecurat

binişor în camera sa şi am citit scrisoarea, pe care neprevăzătorul tânăr avusese imprudența s-o lase pe masă.

— Şi cum scrisoarea aceasta mi s-a părut de oarecare importanță, am crezut că e bine să mă întâlnesc îndată cu domnul viconte.

— Să vedem, zise vicontele cu nerăbdare: explică-te.

— Marchiza, reluă Ambroise, e la curent cu tot ce se petrece aici…

— Ce vrei să spui?

— Da, dânsa povesteşte că domnul de Morfontaine a pierdut sau a lăsat să i se fure o scrisoare de la domnul viconte.

— Dobitocul!…

— Marchiza ştie că dumneata şi domnul marchiz sunteți înțeleşi pentru a distruge planurile tinerilor.

— Cum! exclamă vicontele furios, marchiza ştie asta?

— Da, şi mai adaugă că e timpul să plece de la *Casa albă* fără nici un moment de întârziere…

— Cum?

— Domnul de Morfontaine, spune dânsa, va pleca într-o lungă şi misterioasă călătorie: şi nu trebuie ca dânsul să se poată întâlni cu fiica sa.

— Oh! oh! murmură pentru a doua oară vicontele.

Ambroise continuă:

— După ce am citit scrisoarea aceasta, am voit să văd ce efect produce asupra tinerilor. M-am strecurat binişor în sala de lângă sufragerie.

Domnul Léon vorbea cu animație şi spunea.

— Chiar astă dimineață m-am dus călare până la Fécamp. E un vapor englez în port, care va ridica poimâine ancora.

— Foarte bine, zicea Madame Hulot; să sperăm că până atunci nu ni se va întâmpla nimic supărător.

— Cine ştie? răspunse Léon, dacă acel blestemat viconte nu este deja pe urmele noastre?

— Oh!… mie mi-e teamă… exclamă domnişoara Victoria… Mi s-a spus că de câteva zile un domn de la Paris care nu ieşea niciodată din casă, s-a stabilit într-o căsuță mică din vecinătate… la *Charmerie*.

— Ei bine?

— Dacă ar fi vicontele!

— Din fericire, continuă Ambroise în momentul acela am intrat eu în camera de mâncare şi cu cel mai naiv aer din lume

am întrebat:

— Vorbiți despre *Charmerie,* domnule Léon?

— Da.

— E o casă foarte drăguță, situată într-un foarte frumos loc.

— Cine e proprietarul ei?

— Nu ştiu, dar acum e locuită de un domn foarte original din Rouen sau din Havre care nu iese niciodată din casă.

— Şi spui că e închiriată?…

— Aşa mi se pare.

— De când?

— De câteva zile.

— Şi domnul acela e singur?

— A! nu… E un domn bătrân şi o femeie foarte tânără şi foarte drăguță.

Explicația aceasta a mai liniştit puțin pe tine înamorați, eu i-am lăsat şi am alergat să-ți comunic cele întâmplate.

Vicontele rămase tăcut.

— Eu cred, mai zise Ambroise, după o scurtă pauză, că micile dumneavoastră combinații trebuie modificate într-un mod radical, cu atât mai mult cu cât domnul Léon şi-a manifestat dorința de a se reîntoarce chiar astăzi la Fécamp.

— Astăzi?

— Fără îndoială.

— Dar pentru ce?

— Pentru a reține trei locuri la vapor… Vedeți bine că nu e vreme de stat pe gânduri.

Vicontele păru că ia o hotărâre subită.

— Trebuie s-o răpim pe Victoria, zise el.

— E foarte grav!…

— Ți se pare?…

— Drace!… dumneata nu eşti tatăl ei şi înțelegi bine…

— Sunt unchiul ei.

— Nu e destul.

— E adevărat, dar…

— Ar trebui să fie de față şi tatăl. Puteți trimite îndată un servitor călare la Beuzeville…

Marchizul va putea să plece astă-seară de la Paris şi să sosească la noapte.

— Ideea e bună, zise vicontele.

— Dar, adăugă Ambroise, trebuie ca domnul marchiz să sosească pe ascuns şi să se înțeleagă cu dumneata mai înainte

de a veni la *Casa albă*.

— Aşteaptă-mă un moment, zise vicontele, mă reîntorc îndată.

Se urcă repede în camera sa şi căută un Indicator al drumurilor de fier.

Pe scară se întâlni cu John sau mai bine zis cu Rocambole.

Aceasta clipi şiret din ochi.

— Am făcut bine ca l-am înştiințat pe domnul viconte?

— Da.

— Domnul are nevoie de mine?

— Pune şaua pe un cal, vei pleca îndată.

— Unde?

— La Beuzeville. Îți voi spune ce trebuie să faci.

Şi vicontele se reîntoarse în fugă lângă Ambroise, care trăgea cu cea mai mare linişte din pipa sa.

În timpul drumului deschisese indicatorul şi constatase că era un tren care pleca din Paris la şase seara şi ajungea la Beuzeville la unsprezece noaptea.

— Ambroise, zise el, ai în grajdurile tale vreun cal bun?

— Da, domnule, zise fermierul. Am unul care face cinci leghe pe oră.

— Foarte bine.

— Voi avea nevoie de el?

— Te vei duce tu însuți astă-noapte la Beuzeville. Vei fi acolo la unsprezece şi te vei înapoia cu marchizul. Când vom fi toți trei împreună, vom vedea ce avem de făcut.

— Drace! murmură Ambroise, care părea puțin cam încurcat, va trebui să găsesc un pretext bun pentru ca să pot pleca astă-seară de acasă. Turtureii noştri ar putea să simtă ceva

Ambroise scutură cenuşa din pipă, îşi aşează mai bine puşca pe umăr şi plecă încetişor, liniştit, de-a lungul şanțului.

Vicontele se întorsese în curte ca să vorbească cu Rocambole.

Rupsese o filă din carnet şi scrisese cu creionul următoarele cu vinete:

„Domnului marchiz de Morfontaine la Paris.

Pleacă cu trenul de şase seara şi coboară la stația Beuzeville: afacere urgentă.

M…”

— Uite, zise el lui Rocambole, să expediezi îndată telegrama aceasta.

Lacheul luă foaia de hârtie din mâna vicontelui şi o citi.

— Dar ați uitat să semnați, domnule marchiz, zise el.

— Te înşeli, e inițiala convenită între mine şi marchiz. Marchizul va înțelege, fii liniştit.

Rocambole îşi înşeuase calul.

Puse telegrama în buzunar şi încălecă cu dibăcia unui adevărat grom englez.

Porni în galop spre Beuzeville.

Fie numai dintr-o simplă întâmplare, fie că lucrul fusese hotărât de mai înainte, dar Ambroise şi Rocambole se întâlniră la cea dintâi încrucişare de drumuri.

Ambroise îşi trecu puşca de pe umărul stâng pe cel drept.

Atunci cavalerul şi pietonul se priviră şi amândoi începură să râdă.

— Ei bine? întrebă Rocambole.

— A căzut în cursă.

— Cum?…

— A crezut povestea mea de la început până la sfârşit.

— A!… dovada acestei încrederi o am în buzunarul meu; mă duc la Beuzeville.

— Şi eu de asemenea.

— Când?

— Deseară.

— Ah! zise Rocambole, ghicesc: te vei duce să-l aştepți pe marchiz.

— Întocmai. Dar, adăugă fermierul, îmi vei da voie să-ți pun o întrebare, domnule John?

— Să vedem?

— Pentru ce îl aduseşi pe marchiz aici şi pentru ce am imaginat acea scrisoare a marchizei de Morfontaine, care, după cum ştii bine, n-a existat niciodată? Tinerii sunt departe de a voi să plece la Fécamp; din contra, ei se simt aşa de bine la *Casa albă*, încât mi se pare că ar voi să-şi petreacă toată viața acolo.

Rocambole nu răspunse direct la întrebarea fermierului: se mulțumi să-l întrebe şi el:

— Tu de ce mă serveşti?

— Drace!… pentru că…

Ambroise se opri.

— Pentru că, zise Rocambole, mai întâi de toate ai speranță într-o răsplată regească.

— Într-adevăr…

— Pe urmă, ştii bine că am în mâinile mele dovada micilor tale păcate şi că aş putea să te trimit de-a dreptul ştii tu unde…

— Nu mai face glume de acestea răutăcioase, murmura Ambroise, umil.

— Aşadar, continuă Rocambole, va trebui să-mi execuți ordinele şi să nu te îngrijeşti deloc de nişte lucruri care nu te privesc!

Rocambole pronunțase vorbele, acestea cu mândrie.

Ambroise îşi plecă capul, înțelegând bine că-şi găsise stăpânul.

— Mai ai nevoie de mine? întrebă dânsul, cu umilința unui inferior.

— Nu, ne vom întâlni diseară.

Ambroise îşi continuă drumul mai departe.

Rocambole dădu pinteni calului şi porni din nou în galop; după trei sferturi de oră sosi la Beuzeville.

Dar, în loc să intre în sat şi să se îndrepte spre stația drumului de fier, unde era şi biroul telegrafic, apucă un drum spre stânga, în direcția unui grup de arbori, izolați în mijlocul câmpului.

Capitolul XXIV

Rocambole zărise în acel loc spre care se îndrepta un om îmbrăcat într-o bluză albastră. Era un pictor. Era, adică, domnul baron Gontran de Neubourg, care schița un peisaj.

La zgomotul produs de copitele calului, baronul întoarse capul şi recunoscu pe Rocambole.

— Domnule baron, îi zise acesta apropiindu-se, voi avea numaidecât nevoie de dumneata.

— Ah! zise baronul.

— Mai întâi vei veni cu mine până la stația de drum de fier.

— Ce să fac acolo?

— Sau aşteaptă-mă aici, totuna e. Mă reîntorc peste zece minute.

— Mai bine îmi convine aşa, zise domnul de Neubourg, şi-şi continuă lucrul.

— Atunci, la revedere, zise Rocambole.

Şi, întorcând calul, plecă în goană. Până la stație era o

distanță de un sfert de leghe.

Rocambole intră în biroul telegrafic, dădu telegrama, plăti şi, încălecând din nou, se reîntoarse la domnul de Neubourg.

Acesta nici nu se mişcase de la locul său.

— Drace L. exclamă baronul, văzându-l, ce se petrece oare la *Charmerie*, de alergi aşa ca un disperat?

— A!... răspunse Rocambole, dar la *Charmerie* n-a fost vorba, toată dimineața asta, decât de dumneata.

— Cum?

— Pe cuvântul meu de onoare. O cunoşti pe Saphire?

— Nu.

— Şi, cu toate acestea, ai făcut cunoştință cu ea, cu ocazia duelului cu Paul.

— E adevărat; şi, pe lângă asta, mai ştiu că e principalul instrument al vicontelui.

— Ei bine. Saphire a primit o scrisoare cât se poate de drăguță de la dumneata.

— Ce glumă!

— E foarte adevărat. Eu însumi am compus scrisoarea. Domnul de la Neubourg surâse.

— Da?... zise el nedumerit.

— Fii pe pace; n-am semnat decât cu o singură literă, G...2: o simplă inițială.

— E mai bine aşa: şi ai putea să-mi spui şi mie ce conținea scrisoarea aceea?

— Era plină de cuvinte exprimând gelozia.

— Ei aş!...

— Dumneata eşti un prieten al frumoasei Saphire.

— Eu?

— Dumneata te ruinezi pentru dânsa.

Domnul de Neubourg începu să râdă cu hohote.

— E într-adevăr, superb!... zise el.

— Pentru ea te-ai bătut în duel cu Paul de la Morlière, acum trei săptămâni.

— De minune!

— Pentru ea ai întreprins călătoria aceasta în Normandia.

— Ah!... Să vedem... Cum vine asta?...

Atunci Rocambole povesti domnului de Neubourg tot ce se petrecuse la *Charmerie*.

— Ei bine, zise baronul, de vreme ce am rupt orice legătură cu Saphire ce va trebui să fac?

— A!.... dar nu înțelegi că te reîntorci, că ai cedat impulsului unei patimi violente?...

— Nu te înțeleg.

— Nu înțelegi că vii pentru ca s-o răpeşti pe Saphire?

— Explică-te, te rog, domnule Rocambole.

— Acum nu pot, căci nu ştiu nici eu singur bine ce se va întâmpla diseară; dar mâine dimineață, înainte de a se lumina, voi fi aici.

— Aici?

— Nu, la Beuzeville, ceea ce e totuna. Nu vei deschide fereastra decât după ce voi lovi de trei ori.

— Bine. Şi până atunci?...

— Până atunci va fi nevoie să te repezi până la locuința domnului de Verne.

— S-o văd pe Daniela?

— Întocmai. Ai vreo ştire de la dânsa?

— Nu, de ieri nu mai am nici una. Chenevières a trecut lăsându-mi câteva cuvinte la poştă.

— Şi ce-ți spunea dânsul?

— Că Paul de la Morlière era foarte mulțumit de starea sa de prizonier.

— Cred şi eu; e înamorat.

— Aşadar, voi vedea-o pe Daniela?

— Da, chiar astăzi.

— Şi ce-i voi spune?

— Că la noapte, nu ştiu bine la ce oră, dar, desigur, după miezul nopții... să mă aştepte. Şi, adăugă Rocambole după o clipă de cugetare, ar fi bine să mă aştepți şi dumneata acolo...

— Ce?

— De vreme ce te duci s-o vezi pe Daniela, rămâi acolo.

— Până când?

— Până noaptea viitoare. Mă vei aştepta.

— Foarte bine, zise domnul de Neubourg. Numai că...

— Numai că?...

— Pentru a o răpi pe Saphire, după cum spui dumneata, îmi va trebui un ajutor.

— Desigur.

— Şi eu sunt singur.

Rocambole surâse.

— Dar pe mine mă uiți? zise el.

— Dumneata?

— Desigur. Lucrurile vor fi astfel aranjate, încât vicontele să mă trimită undeva: la Ambroise, de exemplu.

— Bine!

— Ne vom întoarce împreună.

— Dar vicontele te va recunoaşte…

— Nu mă poate recunoaşte nimeni, zise Rocambole, când nu voiesc eu să fiu recunoscut.

Şi falsul lacheu încălecă din nou, adăugind:

— Aşadar ne-am înțeles, nu-i aşa?

— Da. Te voi aştepta.

Rocambole plecă fără să se mai uite înapoi.

*
* *

— Ah!… îşi repetase vicontele, pentru a nu ştiu câta oară în spațiul a trei zile, am înnebunit şi pace!… Iată-mă înamorat la şaizeci de ani, eu, care n-am iubit pe nimeni la douăzeci şi cinci de ani. E absurd!

Domnul de la Morlière făcea toate eforturile pentru a nu trăi decât în lumea reală, pentru a nu se gândi decât la combinațiile sale drăceşti, care aveau ca scop căsătoria fiului său Paul cu domnişoara de Morfontaine.

Desigur, deznodământul pe care îl întrevedea acum nu era aşa cum îl visase.

Trebuise ca evenimentele să se impună cu autoritatea lor draconică pentru ca vicontele să consimtă a-l chema pe marchiz, obligându-l să joace rolul tatălui iritat, care-şi arestează fiica.

Vicontele se gândise să facă din Paul un fel de eliberator, care s-o scape pe Victoria în momentul de descurajare.

Din nenorocire însă, vicontele era dominat de evenimente.

Pretinsa imprudență a marchizului de Morfontaine îl silea să grăbească lucrurile şi să le dea o întorsătură brutală.

Ingeniosul plan, în care Saphire trebuia să joace rolul principal, nu se mai putea executa. Trebuia să renunțe la Saphire.

Domnul de la Morlière păşea apăsat, cugetând, meditând, în momentul în care Rocambole intra în curtea vilei. Falsul lacheu avea o mutră umilă şi naivă. S-ar fi zis că executase un ordin pe care nu-l înțelegea nicidecum.

Cu o seară înainte domnul de la Morlière nu voise să-şi deschidă inima în faţa lacheului, cu toate că îşi propunea să se folosească de el. Dar în momentul acesta, domnul de la Morlière îşi schimbă deodată părerea.

— S-a făcut, domnule, zise Rocambole, scoţându-şi cascheta cu respect.

— Depeşa a fost expediată?

— Trebuie să fi ajuns la Paris…

— Bine.

John făcu un pas înapoi voind să se retragă, dar vicontele îl reţinu cu un gest.

— Domnul are nevoie de mine?

— Poate…

— Porunciţi!…

Vicontele se trânti pe o bancă şi John rămase în picioare respectuos, cu cascheta în mână.

— S-ar putea, zise vicontele, să renunţ la planul meu iniţial în privinţa celor doi de la *Casa Albă*…

— Ah! exclamă Rocambole, uimit.

— Cineva i-a prevenit…

— I-a prevenit de prezenţa domnului, prin împrejurimi?

— Aproape…

Rocambole îşi părăsi masca sa umilă; deveni ironic, insolent, şi zise domnului de la Morlière:

— Domnul viconte a binevoit ieri seară să-mi facă unele confidenţe, dar apoi şi-a dat seama…

— Dar nicidecum…

— Şi acum, fără îndoială, domnul viconte e cam încurcat?

— Ei bine! şi dacă aş fi? îl întrerupse vicontele eu bruscheţă.

— Domnul se află în încurcătură, asta se vede bine.

— Ei bine, fie, sunt încurcat.

— Şi bine face domnul că aleargă după sfatul meu.

— Crezi?

— Întotdeauna am câte o idee bună. Numai că…

— Numai că?… repetă vicontele.

— Nu pot să dau un sfat sigur decât dacă cunosc bine afacerea, împrejurările…

Fizionomia lui Rocambole era aşa de inteligentă în momentele acelea, încât domnul de la Morlière fu fascinat.

— Fie, zise el. Te voi ridica la demnitatea de confident.

— În cazul acesta, răspunse lacheul, domnul viconte îmi va

permite să iau loc.

Şi Rocambole trase un scaun şi se aşeză în faţa domnului de la Morlière.

Acesta îi povesti cu de-amănuntul cum stătea situaţia şi la urmă îl întrebă familiar:

— Ce-ai face tu în locul meu?

— Eu, zise Rocambole, aş aştepta sosirea marchizului.

— Bine.

— Şi după ce marchizul va fi sosit, aş ţine sfat cu dânsul.

— De minune!

— Şi l-aş admite şi pe John în acest consiliu de război.

Vicontele încreţi din sprâncene.

— Drace! adăugă Rocambole cu răceală, dacă domnul crede că poate să se lipsească de sfaturile mele…

— Fie, zise domnul de la Morlière. Dar până la sosirea marchizului…

— În timpul acesta voi cugeta. Domnul viconte va aştepta până diseară.

Rocambole vorbea scurt şi cuprinzător; domnul de la Morlière se simţi ofensat, dar nu zise nimic. Cineva îi insuflase parcă credinţa că John îl va scăpa din încurcătură.

— Dar, zise Rocambole, după o pauză, mi se pare că domnul viconte nu mai are nevoie de doamna Saphire.

— Sigur că nu.

— Şi domnul o va pofti să se întoarcă la Paris?…

Vicontele tresări.

— Pentru ce? întrebă el, fără să ştie bine ce spune.

Rocambole surâse ironic.

— Dar, zise el, eu ştiam bine că domnul viconte nu va face asta.

— Pentru ce? repeta domnul de la Morlière, care pierdea logica când pronunţa cineva numele frumoasei Saphire.

— Pentru că… pentru că… La urma urmei, asta nu mă priveşte!… Dar se vede bine.

Vicontele se îngălbeni.

— Ah! se vede? zise el.

— Ca soarele la amiezi.

— Dar…

— Fără să mai ţii socoteală, urmă lacheul, de scrisoarea de azi dimineaţă…

Vicontele tresări.

— Ei bine!... scrisoarea aceea... ştii tu ceva?

— Eu ştiu totul, domnule, zise Rocambole.

În clipa aceea se auzi tropăitul unui cal. Era Saphire care se reîntorcea.

Vicontele se sculă şi alergă s-o întâmpine.

Capitolul XXV

Pe Paul de la Morlière l-am lăsat în misterioasa locuință în care îl condusese vicontele Arthur de Chenevières.

Ne aducem aminte că Paul, după ce băuse un pahar de vin de Spania, adormise adânc şi nu se mai trezise decât a doua zi, aproape de amiază.

Ne aducem, de asemenea, aminte că alergase prin toată casa pentru a da ochii cu Daniela şi că în cele din urmă se întâlnise cu lacheul mascat.

Şi ne mai aducem aminte că Paul observase prezența unui străin în casă şi că întrebase pe lacheu:

— Cine şi-a petrecut noaptea aici, în camera aceea de jos?

Lacheul îi răspunsese că prea voieşte să afle multe lucruri.

Paul era chinuit de un violent sentiment de gelozie. Un moment rămase ca înlemnit.

Apoi, puțin câte puțin, îşi recapătă liniştea şi privind pe lacheu cu atenție îl întrebă:

— Cât îți plăteşte stăpânul tău, camarade?

— Domnul se înşeală.

— Vorbeşte o dată!

— Domnul se înşeală, repetă valetul, surâzând sub masca sa.

— Te voi face să scapi de orice nevoi.

Şi Paul îşi desfăcu haina şi scoase un portofel destul de bine garnisit.

Lacheul ridică din umeri.

— Eu nu mă vând, domnule, zise el; eu nu sunt din aceia de care ai nevoie dumneata.

Paul era furios şi strânse pumnii.

— Domnule, continuă valetul ironic, îmi veți face onoarea de a-mi spune la ce oră voiți să dejunați?

Şi înclinându-se adânc se îndreptă spre uşă şi dispăru. Paul de la Morlière rămase iarăşi singur, dezorientat peste măsură de intrigat.

Alergă după lacheu prin coridor… dar coridorul era gol.

Erau orele douăsprezece.

Ajuns în culmea mâniei şi a nerăbdării, omul găseşte câteodată în sine însuşi o forță uimitoare de liniște şi stăpânire.

Paul se lăsă pe un scaun lângă măsuța din mijlocul salonului.

Un teanc de cărți şi de ziare îl aşteptau.

Paul începu să citească pentru a-şi înşela nerăbdarea. Un sfert de oră trecu, apoi o uşă se deschise. Lacheul mascat împingea înaintea lui o măsuță pe roate, încărcată cu tot soiul de mâncăruri.

— Domnul e servit, zise lacheul.

Şi voi să se retragă. Dar Paul îl reținu cu un gest imperios.

— Aşteptați, zise el.

— Ce voieşte domnul?

— Să-ți pun o singură întrebare.

— Dacă se va putea, voi răspunde cu toată plăcerea…

— Voi vedea-o pe doamna Daniela astăzi?

— Da, domnule.

— La ce oră?

— Nu ştiu.

Şi lacheul plecă.

Paul mâncă cu poftă, bău o cafea şi răsturnându-se pe speteaza fotoliului îşi aprinse o țigară.

Apoi se duse în grădină, care ca şi casa părea pustie.

Totul în grădina aceasta care era înconjurată de jur împrejur de ziduri înalte şi de două rânduri de plopi, era în cea mai completă dezordine.

Stăpânul probabil că lipsea de multă vreme.

Paul zări în zid o poartă.

Pentru un prizonier, o poartă e totdeauna un eveniment fericit.

Paul se îndreptă într-acolo. Se apropie şi încercă s-o deschidă, dar uşa era încuiată şi tânărul văzu îndată că orice efort, era zadarnic.

Atunci Paul începu să caute de-a lungul zidului o crăpătură cât de mică pentru ca să-şi poată arunca privirea, în afară.

Dar osteneala îi fu zadarnică.

S-ar fi zis că dincolo de acele ziduri nu mai era deloc pământ.

Paul se reîntoarse în salon.

Cititul a fost totdeauna un mijloc excelent de scurtarea

timpului.

Paul se lungi pe canapea şi luă o carte.

Cu toate acestea, din când în când, îşi întrerupea cititul şi trăgea cu urechea, atent fiind la orice zgomot.

O tăcere profundă domnea de jur împrejur.

Încetul cu încetul, se înnopta; lacheul mascat apăru din nou.

Paul îl întâmpină cu o bucurie copilărească.

— Ah! în fine! zise el.

Lacheul surâse.

— Domnul are nevoie de mine? întrebă el.

— Da şi nu.

— Acesta nu e un răspuns.

— Voiesc să-mi spui dacă doamna Daniela va veni.

— Am avut onoarea să afirm o dată lucrul acesta, domnule.

— Dar… când?

— Astă-seară, nu pot, şti cu siguranță ora.

Paul suspină. Lacheul reluă:

— Domnul ar face mai bine să cineze.

— Ah! exclamă Paul.

— Timpul trece mai iute la masă.

— Crezi?

— Drace!… aşa mi se pare…

— Fie, serveşte-mă.

Peste puțin timp lacheul mascat îi servi domnului Paul de la Morlière o masă delicioasă.

— Stăpâna ta se pricepe de minune, zise Paul surâzând.

Lacheul se înclină în tăcere.

Paul goli câteva pahare de vin de Madera.

— Vinul acesta, adăugă el, trebuie să aibă vreo treizeci de ani vechime, pe puțin.

— Nu ştiu bine cam câți ani să aibă, dar aş putea s-o aflu.

— De la cine?

— De la Domnul.

Cuvântul acesta nu-l lăsă indiferent pe Paul. Aşadar, era şi un domn la mijloc?…

Lacheul îl văzu îngălbenindu-se şi tremurând. De aceea se grăbi să adauge:

— Dar domnul nu e aici acum.

Paul începu să respire normal.

— Dar unde e? întrebă tânărul, făcând un efort suprem pentru a părea liniştit.

— E la Paris.

Lacheul era un om foarte tăcut. Ca şi dimineaţă se retrase aproape îndată.

— Dacă domnul are nevoie de ceva poate să sune.

— Aşadar, nu voieşti să-mi spui nimic?...

Lacheul care ajunsese în prag se opri un moment:

— Drace! exclamă el, domnul îmi cere nişte lucruri extraordinare.

Salută şi ieşi.

„Şi când te gândeşti, murmura Paul, că sunt oameni care nu cred în *O mie şi una de nopţi*... Pe onoarea mea, vinul acesta este excelent!"

Şi Paul mâncă şi bău în continuare. Cu toate acestea era cu ochii mereu îndreptaţi spre uşă şi cu urechea la pândă.

Deodată, un zgomot uşor se auzi în coridor şi Paul întoarse capul tresărind.

Era Daniela. Daniela, care intra, liniştită, surâzătoare, frumoasă ca niciodată.

Paul voi să alerge în calea ei, dar tânăra femeie îl opri cu un gest.

— Stai jos, îi zise ea.

Apoi veni şi se aşeză într-un fotoliu lângă tânăr. Era mereu surâzătoare. Cu vocea sa armonioasă şi plină de farmec, îi zise:

— Mă prind că te-ai plictisit azi toată ziua?

— Te-am aşteptat...

Daniela îl privi scrutătoare. Paul îşi plecă ochii, îngenunche în faţa ei şi îndrăzni să-i ia mâna.

— Dumnezeule! zise el, dacă ai şti cât de mult te iubesc!...

Daniela deveni gravă.

— Fie, zise ea, te cred.

— Şi cât de mult am suferit!... adăugă tânărul.

— Ai suferit?

— Da.

— Când?

— Astăzi.

— Pentru ce?

Cuvântul acesta simplu şi precis îl cam încurcă pe Paul.

— Pentru ce?... pentru ce?... repetă el, pe tonuri diferite. Mă mai întrebi?....

— Da... fără îndoială.

— Am suferit într-un mod oribil... izolarea aceasta... tăcerea

care mă înconjoară…

— Toate acestea sunt puțin cam prea misterioase, e adevărat. Dar de aici până la suferință, mai este mult…

— Şi camera aceea…

— Care cameră?

— Aceea în care am fost introdus ieri seară pentru a-mi schimba hainele şi care azi-dimineață…

Paul nu-şi sfârşi fraza: i se păru că Daniela devenise palidă şi tremurătoare şi o tristețe adâncă se citea pe fața sa.

— Ah! exclamă Daniela, ai intrat în camera aceea?

— Da, murmură el, plecându-şi ochii.

— Şi, fără îndoială, ai pus întrebări lacheului care te serveşte?

Daniela pronunță vorbele acestea fără nici un sentiment de mânie, dar cu o adâncă expresie de tristețe.

Paul nu mai întrebă nimic: stătea cu ochii plecați. Un moment de tăcere domni între cei doi tineri.

În fine, Daniela îi luă mâna.

— Domnule Paul, îi zise ea, aşa de repede ai uitat?

— Am uitat?

— Da, ai uitat ce mi-ai făgăduit ieri. Te-am lăsat să alegi…

— E adevărat!

— Sau să pleci fără întârziere…

— Oh! niciodată… exclamă el cu patimă.

— …Sau să nu te miri de nimic… să nu întrebi nimic… să aştepți…

— Ah! ai dreptate, zise el, şi cu toate acestea… Iartă-mă doamnă, dar te iubesc şi sunt gelos pe toată lumea.

— Fie, zise ea, te iert dar să-mi juri că de acum înainte nu vei mai pune nici o întrebare.

— Îți jur!

— Şi că te vei resemna… că vei accepta captivitatea dumitale momentană.

— Ah! exclamă Paul, captivitatea aceasta ar putea să fie eternă, numai să te pot vedea în fiecare zi…

Daniela clătină din cap cu tristețe.

— Da, zise ea, mă vei vedea în fiecare zi, dar numai în spațiul a câtorva momente… Uite, acum trebuie să te părăsesc.

— O, Dumnezeule!

Paul ținea mereu mâna Danielei între mâinile sale.

— Nu, exclamă el, nu e cu putință, nu mă vei părăsi!

— Trebuie să te părăsesc fără întârziere.

— Dar…

Pe buzele tinerei femei flutură un surâs îngeresc.

— Iată, zise ea, cu toate făgăduielile făcute, din nou eşti neascultător… Nu ți-am spus-o oare de atâtea ori?… Totul în jurul meu e mister.

Paul îşi plecă capul.

— Iartă-mă, zise el, pentru a doua oară.

Şi cum Daniela se ridica:

— Dar te voi vedea mâine, nu-i aşa? întrebă cu vocea rugătoare.

— Da, fără îndoială…

— Şi… nu poți să-mi spui…

— Nu pot să-ți spun la ce oră, căci eu singură nu ştiu… Ți-am spus că nu sunt stăpână pe mine.

Daniela îşi retrase mâna din mâinile tânărului, cu blândețe.

— La revedere, zise ea, nu mă urma… rămâi aici!

Privirea ei aşa de blândă, deveni imperioasă, tânărul, fascinat, rămase țintuit pe loc.

Daniela se depărtă încetişor şi dispăru.

Închizând uşa în urma ei, tânăra femeie intră într-o încăpere neluminată. Cu toate acestea, merse înainte cu pasul sigur până la capătul coridorului. Acolo se opri, bătu încetişor într-o uşă mică, ascunsă în zid, care se deschise fără zgomot, aruncând un val de lumină în umbra coridorului.

Capitolul XXVI

Trecuse abia o oră de când plecase Saphire şi cei doi oameni rămaseră uimiți văzând-o întorcându-se.

Rocambole, în calitatea sa de lacheu, se repezise înaintea ei să deschidă portița grilajului.

Şi cu toate că domnul de la Morlière venea şi el foarte repede întru întâmpinarea tinerei femei, Saphire şi falsul lacheu avură destul timp ca să schimbe câteva cuvinte.

— Ei bine? întrebă încetişor Saphire.

— Efectul s-a produs.

— Bine!

— A căzut în cursă!… îți vei pierde scrisoarea, după cum ți-am mai spus…

— Oh! fii liniştii, îmi ştiu bine rolul.

Vicontele se apropie şi Saphire îşi luase mutra cea mai supărată de care era capabilă.

— Cum!… exclamă vicontele, te-ai reîntors aşa de curând?

— Da, răspunse Saphire, care părea şi mai agitată decât la plecare.

— Ei bine? o întrebă vicontele, privind-o fix.

— Ce să fie? întrebă tânăra femeie cu o privire rătăcită.

— Te-ai întâlnit cu dânsul?

Saphire tresări.

— Nu, răspunse ea, nu m-am întâlnit cu nimeni… te asigur.

— Dar atunci unde ai fost?

— Am galopat drept înainte, pe alee.

Vocea frumoasei Saphire tremura, gestul său era nesigur; toată ființa sa trăda o emoție puternică.

Descălecă, refuzând ajutorul vicontelui, străbătu curtea şi se îndreptă spre camera sa.

Rocambole îşi apăsă fruntea cu palma şi privi pe viconte ca şi cum ar fi voit să-i zică: „Sărmana femeie îşi pierde capul!”

Vicontele o urmă.

Saphire voi să închidă uşa cu cheia, dar vicontele intră şi-i zise:

— Vreau să-ți vorbesc!

Saphire îl privi pierdută.

— Să-mi vorbeşti? repetă ea.

Domnul de la Morlière, cu prețul unui efort, izbuti să se liniştească.

Închise uşa încetişor şi se apropie de Saphire.

Tânăra femeie îşi ținea privirea ațintită asupra parchetului camerei şi părea că şi uitase de prezența vicontelui.

Domnul de la Morlière se aşează lângă ea şi-i luă mâna.

— Ce ți s-a întâmplat, copila mea? o întrebă cu blândețe.

Saphire ridică capul.

— Nu mi s-a întâmplat nimic, veni răspunsul.

— Ai primit azi dimineață o scrisoare care…

— E o scrisoare de la sora mea, zise Saphire, cu oarecare bruschețe.

Saphire mințea şi o făcu fără să-şi dea măcar osteneala ca să-i reuşească.

— Ah!… aşadar ai o soră?

— Da.

— Care se serveşte de o coroană, o soră nobilă? întrebă vicontele privind-o cu atenție.

Saphire ridică din umeri şi păru că voieşte să-şi păstreze secretul.

— De când te interesează pe dumneata lucrurile acestea? zise ea.

Vicontele tresări.

— Mă interesează, răspunse dânsul cu vocea tremurătoare, şi ai face mult mai bine să îmi spui adevărul.

— Ce adevăr?

— Adevărul asupra scrisorii aceleia…

Saphire ridică din nou din umeri.

— Cine a putut să-ți scrie aici?… Cui i-ai dat adresa?

Saphire nu răspunse.

— Când ai plecat azi dimineață era vorba să nu te întorci decât la ora dejunului, urmă domnul de la Morlière, şi te-ai întors aproape îndată… Pentru ce?

— Sunt indispusă, răspunse Saphire, privind aiurea.

— Saphire! Saphire!… murmură domnul de la Morlière, care începea să-şi piardă liniştea: Saphire, dumneata mă înşeli!

— Dar, domnule, strigă femeia deodată, cu vocea ridicată, îți repet că sunt bolnavă… că am nevoie de aer!… Mă înăbuş…

Se sculă, se apropie de fereastra deschisă şi se sprijini de pervazul ei.

În spațiul celor trei paşi pe care-i făcu o hârtie îi căzu din corsajul întredeschis, fără ca ea să observe ceva.

Hârtia aceasta era o scrisoare şi vicontele o recunoscu îndată: era cea pe care o primise de dimineață.

Încălcând orice etichetă, domnul de Morlière se aplecă, ridică scrisoarea în tăcere şi o deschise.

Saphire, mereu aplecată peste fereastră, privea în grădină, stând cu spatele la viconte.

Acesta citi:

„Scumpa mea Saphire,

Trebuie s-o recunosc: ai devenit artistă în arta de a croi palavre pentru prietenul tău.

Am fost pe la tine alaltăieri şi mi s-a spus că ai plecat în ținutul tău natal, să-ți vezi familia.

Înțelegi bine că lucrul acesta m-a mirat foarte mult, ventru că, după câte ştiam eu, tu nu prea aveai familie…

Din fericire, în aceeaşi zi am primit o scrisoare de la tine şi am aflat că erai în Normandia, lângă sărmana ta amică Naneta Gilion, care e foarte bolnavă şi are nevoie de îngrijiri.

Eu ştiam că Naneta Gilion e o fată cât se poate de drăguță, care mai are şi meritul de a se bucura de o sănătate perfectă. Cu toate acestea eram foarte dispus să-ți cred povestea…

S-a întâmplat însă ca o oră după aceea să mă întâlnesc în colțul bulevardului cu Naneta Gilion în persoană. Era într-o drăguță toaletă de dimineață şi ieşea de la Delille, unde făcuse câteva mici târguieli.

— Ah! exclamai eu, oprind-o, aşadar nu eşti în Normandia?

— Cum?… întrebă dânsa, privindu-mă uimită.

— Nu te întorci din Normandia?

— Desigur că nu.

— Dar nu-i aşa că Normandia e provincia dumitale natală?

— Nicidecum, sunt din Lorena.

— Dar atunci desigur că ai nişte rude în Normandia, lângă Havre?

— N-am nici o rudă acolo.

— Nişte rude care locuiesc într-o proprietate numită Charmerie?

— Mi se pare că vrei să-ți bați joc de mine, dragul meu, răspunse Naneta. Habar n-am de toate câte mi le spui. Dar… ce mai face Saphire… Presupun că mai eşti prietenul ei…

— Fără îndoială.

— N-am văzut-o de mai bine de trei luni; sărut-o din partea mea. Adio.

Naneta s-a depărtat şi eu am intrat La Café Anglais, meditând asupra şireteniei femeilor.

Închipuieşte-ți, draga mea, că rezultatul acestei meditații mi te-a adus mai aproape de inimă. Am observat că te iubeam şi că-mi era urât fără tine.

De aceea am plecat spre Criquelot, unde mă găsesc acum şi de unde îți scriu rândurile acestea, care vor ajunge mâine la Charmerie.

Tu o ştii bine, draga mea Saphire, eu sunt un om bine crescut, incapabil de vreo indelicatețe…

De aceea nu voi veni la Charmerie astă-seară.

Adio, dar, pe mâine.”

Drept semnătură era o singură inițială, un G. Domnul de la

Morlière o citise de la un capăt la celălalt, fără ca Saphire să-şi întoarcă capul.

Vicontele mai ținea încă scrisoarea în mână când, deodată, tânăra femeie îşi întoarse fața de la fereastră.

Urmă un adevărat joc de scenă.

Saphire se repezi şi voi să smulgă scrisoarea din mâna vicontelui. Acesta se ridică furios şi-i zise cu voce sălbatică:

— Ah! ah!... aşadar, lucruri de acestea îți scrie surioara dumitale?

— Domnule!... bâlbâi Saphire.

— Ți-ai închipuit, urmă domnul de la Morlière, peste măsură de înfuriat, ți-ai închipuit că mă vei înşela în modul acesta?...

— Să te înşel!... exclamă Saphire uimită.

— Da, ai voit să... dar...

Vicontele era aşa de tulburat, încât nici nu putea vorbi.

Saphire, care-şi juca de minune rolul, se prefăcu supărată, atinsă în demnitatea ei de femeie.

— Eşti nebun! zise ea.

— Ah! sunt... nebun?

— Fără îndoială.

— Cum!... mai îndrăzneşti în fața acestei scrisori?

— Scrisoarea aceasta e de la un om, care a fost întotdeauna bun cu mine.

— Aşadar, recunoşti?

— Sigur că da!... Nu văd de ce m-aş ascunde!... Cu ce drept însă îmi pui dumneata întrebări?... În ce mod te înşel?

— Dar, strigă vicontele cu violență, dacă omul acela va veni aici, nu-l voi primi, nu voiesc să-l primesc!

— Nu va veni, fii liniştit; am vorbit cu el.

— Ai vorbit?... l-ai văzut?...

— Da, azi dimineață, şi acum el ştie totul. Ştie că sunt aici cu tatăl lui Paul, şi n-a voit să mă creadă când i-am jurat...

Saphire îşi prinse capul între mâini şi izbucni în lacrimi.

Domnul de la Morlière scăpă o înjurătură teribilă, se sculă şi voi să plece. Dar accesul acesta de mânie nu ținu decât o singură clipă. Se reîntoarse lângă tânăra femeie.

— Iartă-mă, zise el, sunt prea violent, dar inima mi-e mai bună decât capul.

Îi luă mâna între mâinile sale, fără ca Saphire să se împotrivească.

— Copila mea, îi zise el, acum când mă vezi liniştit, poți

să-mi vorbeşti ca unui prieten bun.

— Fie!

— Spune-mi adevărul.

— Ți-l voi spune.

— Spui că azi-dimineață, ieşind de aici, te-ai întâlnit cu domnul acela?

— Da, era călare în capul aleii. Mă pândea.

— Şi i-ai povestit totul?…

— Totul şi nimic în acelaşi timp. M-am mărginit să-i jur că nu făceam nici un rău aici.

— Şi nu te-a crezut?

— Nu.

— Ce s-a petrecut între voi? întrebă vicontele.

Saphire îşi plecă ochii şi murmură:

— Baronul mi-a zis: „Nu vreau să ştiu cu cine eşti în casa aceasta, nici ce faci. Dacă voieşti să te iert, trebuie să pleci cu mine, fără întârziere. Ne vom urca în tren la Beuzeville”.

— Şi dumneata ai refuzat?

— Da.

— Şi ce-a răspuns baronul?

— „Eşti o ingrată, mi-a răspuns, şi nu meriți ceea ce am făcut pentru tine. Nu mă vei mai revedea niciodată.” Mi-a întors spatele, sfârşi Saphire, ştergându-şi pe furiş o lacrimă, şi s-a depărtat în galop.

— Dar, întrebă vicontele, dumneata îl iubeşti?

— Nu-l iubesc decât pe Paul, răspunse tânăra femeie dar datorez multă recunoştință baronului. S-a arătat aşa de bun cu mine!

— Şi nu-l vei mai revedea?

— Niciodată, răspunse Saphire.

Domnul de la Morlière strânse mâna tinerei femei cu căldură.

— Ei bine! zise el, îl voi înlocui eu pe baron…

— Dumneata?

— Eu, zise el. Căci…

Stătu un moment în cumpănă, apoi un surâs îi flutură pe buze.

— Oare nu sunt eu tatăl lui Paul? zise el.

În momentul acela uşa se deschise şi Rocambole intră.

Capitolul XXVII

Intrarea lui Rocambole în asemenea clipe fu pentru domnul de la Morlière o întâmplare fericită.

Saphire se ridică şi dădu câteva ordine pretinsului lacheu; aceasta, fără îndoială, numai pentru a-l reține mai mult timp acolo.

Domnul de la Morlière ieşi. Avea nevoie de aer şi mai cu seamă, avea nevoie de linişte.

Întrevederea pe care o avusese de dimineață cu Ambroise îi modifica toate planurile.

Saphire îşi pierdea dintr-o dată toată importanța în această afacere.

Cu toate acestea domnul de la Morlière voia ca Saphire să rămână mereu lângă dânsul.

Ziua aceea i se păru vicontelui lungă cât un an.

În sfârşit, veni şi noaptea.

După masă, Saphire se retrase aproape îndată în camera ei; o durea capul. Cel puțin aşa spunea.

Asta convenea de minune vicontelui care nu voia ca Saphire să fie de față la sosirea marchizului.

Domnul de la Morlière coborî în grădină ca să fumeze o țigară şi să mai cugete încă; acolo se întâlni din nou cu Rocambole care se opri respectuos în fața lui, cu cascheta în mână.

— Ce voieşti? îl întrebă dânsul.

— Voiesc să-mi dați libertate pentru două ore, domnule viconte.

— Pentru ce?

— Pentru a face o mică recunoaştere prin împrejurimi.

— O recunoaştere?

Rocambole clipi şiret din ochi.

— Domnul viconte mi-a spus, dacă nu mă înşel, că ține foarte mult s-o păstreze încă pe doamna Saphire.

— Nu ți-am spus asta, răspunse domnul de la Morlière cu bruschețe.

— Atunci, cel puțin..

— Taci!... Ce vrei să-mi spui?... Nu te înțeleg...

— Vreau să ştiu unde e domnul în chestiune... ştii dumneata.

— A plecat.

— Aş!... zise Rocambole neîncrezător.

— Saphire mi-a spus-o.

— A!... atunci e altceva.

Şi Rocambole se prefăcu că vrea să plece.

— Stai! îi zise vicontele.

Apoi adăugă încetişor.

— Crezi tu că Saphire m-a mințit?

— Drace!... nu ştiu încă.

— Vorbeşte!... se cunoaşte bine că ştii ceva.

— Domnul viconte nu mă va crede pe mine mai bine decât pe doamna.

— Din contră. Vorbeşte...

— Ei bine, pe când expediam la Beuzeville depeşa domnului marchiz de Morfontaine...

— Pe când expediai depeşa?...

— A sosit în gară, cu trenul de Paris, o lădiță pe adresa baronului Gontran de Neubourg!...

— Gontran de Neubourg!... exclamă vicontele.

— Da, domnule.

— Acela care s-a bătut în duel cu fiul meu acum o lună?

— El însuşi.

— Ah! asta e prea din cale-afară!... murmură vicontele furios.

— De aceea, reluă Rocambole, voiam să fac o mică recunoaştere prin împrejurimi.

— În ce parte?

— Prin jurul locuinței marchizului de Verne, amicul baronului.

— Du-te! exclamă domnul de la Morlière.

Rocambole salută şi se îndreptă spre grajd. Vicontele îl chemă înapoi.

— Te duci călare? întrebă.

— Drace!... e puțin cam departe...

— Şi nu te temi că vei fi observat, că prezența ta va atrage atenția?...

— Nu, îmi voi lăsa calul în pădure.

— Foarte bine.

Rocambole puse şaua pe calul cel alb şi plecă în galop. Când ajunse în capătul aleii, suna de orele zece.

— Ehei! îşi zise el, nu prea am mult timp de pierdut dacă vreau să mai ies în calea domnului Ambroise.

Şi împlântându-şi adânc pintenii în burta calului, se îndreptă ca o vijelie spre Beuzeville.

Drumul dinspre *Charmerie* se încrucişa cu acela dinspre fermă, la o mică distanță de stație. Ajuns la această încrucişare, Rocambole examină cu atenție pământul şi putu să se convingă că Ambroise nu trecuse încă pe acolo.

Dar peste puțin se auzi în depărtare clinchet de zurgălăi.

— El este, îşi zise Rocambole.

Într-adevăr, era Ambroise.

— Opreşte! îi strigă Rocambole.

— Dumneata eşti? întrebă fermierul.

— Eu sunt.

— Bine!... Mi se pare că am cam întârziat puțin...

— Biciuieşte-ți calul, trebuie să câştigăm timpul pierdut.

— Mi se pare că te duci la gară să-l aştepți pe marchizul de Morfontaine, nu-i aşa?

— Ştii bine că acolo mă duc...

— Îl cunoşti pe domnul marchiz?...

— Frumoasă întrebare!...

— Şi crezi că dânsul te va recunoaşte?

— Aşa îmi închipui....

— Va trebui să facem o mică haltă înainte de stație...

— Pentru ce?

— Am o mică afacere.

— A!... atunci e altceva...

— Îmi voi lăsa calul la han.

— Şi vei merge cu mine la stație?

— Da... vreau să-l văd şi eu pe marchiz.

Ambroise o luă pe drumul spre sat fără să mai obiecteze ceva. Se opriră la hanul unde locuia şi domnul de Neubourg.

Baronul nu era acasă; fără îndoială, se dusese s-o vadă pe Daniela.

Rocambole sări jos şi bătu în poartă. Un servitor veni să-i deschidă.

— Tocmai voiam să mă culc, zise el.

— Ei bine, domnule, i se adresă falsul lacheu, în loc de asta, vei duce calul acesta la grajd şi-i vei da de mâncare. După aceea vei aştepta să ne întoarcem.

— Ah!... zise servitorul, mirat, dar unde vă duceți?

— La stație.

— Şi când vă reîntoarceți?

— După sosirea trenului. Şi-mi trebuie şi o cameră pentru că s-ar putea întâmpla să vină cineva de la Paris.

Rocambole intră în camera pe care i-o indică servitorul, aprinse o lumânare şi închise uşa. Ambroise îl aştepta afară.

După câteva momente, falsul lacheu apăru sau cel puțin Ambroise auzi o voce care striga:

— Să ai grijă de cal, băiete; dă-i de mâncare.

În acelaşi timp un om se urcă în gabrioleta sa, un om pe care la început nu-l recunoscu nicidecum.

Era un băiat de țară, îmbrăcat într-o bluză albastră, cu o pălărie pe cap, cu nişte cizme mari. Părul negru îi flutura cârlionțat pe umeri.

— Te-ai înşelat, domnule, zise Ambroise; cine eşti dumneata?

— Eu sunt, imbecile, răspunse vocea lui Rocambole.

— Dumneata!... exclamă fermierul uimit.

— Da, eu... Dă drumul calului!... Ascultă, jupâne, va trebui să spui tuturor că sunt nepotul tău şi că sosesc de la Vannes.

— Dar...

— Ascultă-mă... Am sosit chiar azi dimineața şi...

— Dar... cu toate acestea...

— Nu ştiu să vorbesc decât dialectul breton... Tocmai voiam să te întreb: tu cunoşti dialectul breton?

— Puțin.

— Foarte bine. Sunt nepotul tău şi tu eşti unchiul meu.

Ambroise privea metamorfoza lui Rocambole peste măsură de uimit.

— Nu te-aş fi recunoscut în ruptul capului.

— Şi cu toate acestea eu sunt.

— Aşadar eu sunt unchiul dumitale?

— Da. Şi vei putea să vorbeşti în voie înaintea mea, de vreme ce eu nu înțeleg dialectul breton. Vei spune lucrul acesta şi marchizului.

— Dar... pentru ce asta?

— Ei... între oameni care nu s-au văzut de multă vreme conversația poate să meargă departe... Să nu care cumva să te împingă dracul să faci vreun semn marchizului.

— Ah! răspunse Ambroise, poți să fii sigur de asta... Ții mult să-l fac pe marchiz să vorbească?

— Foarte mult.

— Bine...

În timpul acesta ajunseră în stație.

În acelaşi timp, intră şi trenul de Paris.

Un bărbat de vreo cincizeci şi cinci de ani, înalt, elegant,

coborî din vagon.

Omul acesta privi de jur împrejur, ca şi cum ar fi căutat pe cineva.

— Uite! şopti Rocambole fermierului, iată omul tău.

— Într-adevăr, el e, răspunse Ambroise.

Sări din gabrioletă şi ieşi în calea marchizului.

Domnul de Morfontaine îl privi tresărind.

— Ambroise! exclamă el.

— Eu sunt.

— Tu aici?

— Da, domnule marchiz.

— Şi ce cauţi?

— Te voi conduce la *Charmerie*.

— Ah!

— Ia loc în trăsură, domnule marchiz; vom discuta pe drum.

Marchizul se urcă şi învălui pe Rocambole într-o privire scrutătoare.

— Oh! făcu Ambroise, nu-ţi face griji, domnule marchiz, e nepotul nevestei mele dintâi; nu înţelege decât dialectul breton.

— Ah! exclamă marchizul.

— Putem vorbi în linişte, adăugă Ambroise.

O oră după aceea, cabrioleta ajungea la *Charmerie*.

Domnul de la Morlière era la fereastra camerei sale, şi când lanternele trăsurii luciră la capătul aleii, coborî în grabă.

— John!... John!... strigă dânsul. Dar John nu se întorsese încă.

Vicontele deschise el însuşi poarta şi se aruncă în braţele marchizului. Urcară amândoi sus.

— Vino cu noi, Ambroise, zise vicontele; vom avea nevoie de tine.

Rocambole, rămas singur, scoase căpăstrul calului şi-i dădu animalului de mâncare; apoi, încetişor, pe furiş, se strecură şi el în casă.

— Vreau să ştiu ce pun la cale domnii aceştia, murmură falsul lacheu.

Urcă scările şi se ascunse în camera frumoasei Saphire. Tânăra femeie dormea.

Peretele care despărţea apartamentul domnului de la Morlière de acela al tovarăşei sale de drum avea la mijloc o uşă.

Rocambole îşi lipi urechea de ea şi stătu în aşteptare.

— Consiliul de război şi-a început şedinţa!... îşi zise el,

surâzând ironic.

Capitolul XXVIII

Când Ambroise ieşi din camera domnului de la Morlière se lumină de ziuă. Marchizul de Morfontaine, vicontele şi Ambroise avuseseră o lungă discuție.

Vicontele coborî împreună cu Ambroise până în curte.

— Aşadar, zise el, ne-am înțeles?

— Cât se poate de bine, domnule…

— Vei pregăti o trăsură bună…

— Da.

— Cei doi tineri se vor urca pentru a pleca spre Fécamp.

— Bineînțeles.

— Şi la prima stație marchizul va interveni.

— Da, da… domnule viconte, somn uşor!

Se luminase bine. Vicontele se reîntoarse în casă şi fermierul se îndreptă spre cabrioletă.

Tânărul breton, nepotul defunctei neveste a lui Ambroise, adică Rocambole, nu mai era acolo.

— Hei! băiete!… strigă fermierul cu voce tare.

Nimeni nu răspunse.

— Desigur că a plecat, cugetă fermierul.

Dezlegă apoi calul şi-l înhamă la cabrioletă. Plecă lăsând portița deschisă în urma sa.

— Unde naiba s-o fi dus? se întrebă Ambroise.

În speranța că se va întâlni cu Rocambole, merse foarte încet de-a lungul aleii. Într-adevăr, când ajunse la încrucişarea drumurilor de la Beuzeville şi de la fermă, auzi galopul îndepărtat al unui cal.

Ambroise se opri şi trase cu urechea; călărețul venea spre el.

Era Rocambole.

Rocambole, care îşi lepădase costumul de breton, îmbrăcase din nou livreaua de lacheu şi încălecase pe calul cel negru.

Ne aducem aminte că celălalt cal — cel alb — rămăsese la hanul de la Beuzeville.

— De unde vii, pentru numele lui Dumnezeu? întrebă fermierul, când Rocambole fu lângă dânsul.

— Asta nu te priveşte.

Rocambole descălecă.

— Ei bine?... întrebă el.

— S-a pus la cale un plan drăgălaş.

— Da?... Am auzit şi eu ceva, dar, cu tot regretul, n-am putut să stau până la sfârşitul conferinţei de război. Povesteşte-mi şi mie ce s-a hotărât.

— Ştiau că mâine, în zorii zilei, tinerii noştri se vor îmbarca la Fécamp.

— Şi?

— Mai ştiu — aici trebuie să-ţi spun că ideea aceasta am insinuat-o eu în mintea domnului viconte — mai ştiu zic, că adeseori domnul Léon şi domnişoara Victoria primesc pachete şi scrisori la staţia Beuzeville?

— Ştiu.

— Ei bine, domnul Léon va trece şi acum pe la Beuzeville.

— Foarte bine!

— Aşa că domnul marchiz va putea să-şi joace mica sa comedie.

Ambroise ridică din umeri cu dispreţ.

— Oamenii aceştia s-au prostit într-un mod înspăimântător.

— Într-adevăr!

— Închipuieşte-ţi că marchizul voieşte să facă apel la comisarul de poliţie.

— Mă aşteptam la aşa ceva, zise Rocambole, şi am luat măsurile în consecinţă.

— Da?

— Desigur.

— Ei bine, eu ce va trebui să fac?

— Te vei întoarce la fermă şi vei convinge pe cei doi tineri că trebuie să plece fără întârziere.

— Şi dacă nu se vor învoi?

— Le vei spune că marchizul este la *Charmerie* şi te asigur că vor pleca fără să facă vreo obiecţie. Din contră...

— Îi vei conduce aşadar până la Fécamp şi acolo îi vei îmbarca pe un vas oarecare care pleacă spre Le Havre.

— Foarte bine, zise fermierul. Dar...

— Pe la amiază vei veni să rătăceşti puţin pe lângă *Charmerie*.

— Bine!

— Şi atunci îţi voi da alte instrucţiuni.

— Am înţeles.

— Acum grăbeşte-te. La revedere.

Rocambole încălecă şi o luă de-a lungul aleii. Ambroise îşi

biciui calul şi se îndreptă spre fermă. Când ajunse era ziuă de-a binelea, dar soarele nu răsărise încă.

Numai câțiva servitori se aflau prezenți în curte. Pornic alergă cel dintâi întru întâmpinarea stăpânului.

— Ascultă-mă, îi zise fermierul, peste o oră voi pleca din nou. Să scoateți din şopron trăsura şi să înhămați pe Cocota şi pe Cenuşiul.

După ce dădu aceste ordine, Ambroise se îndreptă spre *Casa Albă*.

La uşa camerei ocupate de Léon se opri şi bătu încetişor.

Tânărul avea somnul uşor, căci sări îndată din pat şi veni să deschidă.

— Ah! dumneata eşti!

— Eu sunt, domnule Léon.

— Şi ce pofteşti?

— Trebuie să te îmbraci îndată.

— Pentru ce?

— Pentru că vei face o mică călătorie.

— Cum?

Ambroise intră în cameră şi închise uşa după dânsul.

— Ascultă-mă bine, domnule Léon, continuă el, pentru dumneata jupânul Ambroise e un fermier care, în afară de meseria sa, nu se mai interesează de nimic… Şi cu toate acestea eu am ştiință de toate câte se petrec în jurul meu…

Léon tresări.

— Fără vorbă multă domnule. Îți voi spune că ştiu totul şi că… am venit să te servesc.

— Ah!

— Şi să te salvez.

— Să mă salvezi?… exclamă tânărul.

— Desigur… dumneata trebuie să ştii că justiția are dreptul să se amestece în afacerile unui tânăr care răpeşte de la părinții ei pe o copilă minoră, cum este încă domnişoara Victoria…

— Cum!… Ce ai spus? exclamă Paul cu vădită surprindere.

— Îl cunoşti dumneata pe marchizul de Morfontaine?…

— Tatăl Victoriei?

— Chiar el. Ei bine omul acesta se află în apropiere, la o distanță de numai trei leghe!

— Dumnezeule!…

— Şi astă-seară chiar va veni să vă facă o scurtă vizită, însoțit de un comisar de poliție şi de doi jandarmi.

— Dumnezeule!... Sărmana Victoria!... murmură tânărul.

— Din fericire sunt şi eu pe aici... Hai, îmbracă-te repede.

După aceea Ambroise alergă spre camera doamnei Hulot, pe care o deşteptă strigându-i:

— Deschide! deschide!... eu sunt, eu, Ambroise.

Doamna Hulot deschise uşa.

— Repede!... continuă Ambroise, îmbracă-te, deşteapt-o pe domnişoara!... Trebuie să plecăm.

— Să plecăm?...

— Da... îți voi spune mai pe urmă... Marchizul a dat de urma voastră...

Doamna Hulot scoase un strigăt de groază şi se îmbrăcă cât putu de repede.

Fermierul veni din nou la Léon şi-i zise:

— Plecăm la Fécamp... vă veți îmbarca pentru Anglia.

— Dar... mama Victoriei?...

— Voi avea eu grijă de toate. De va fi nevoie, mă voi duce chiar şi la Paris. Dacă n-aveți bani destui, vă voi împrumuta eu... Am totdeauna o sumă oarecare în casă...

— Mulțumesc, zise tânărul.

După o oră, domnul Léon de Pierrefeu, domnişoara Victoria de Morfontaine, doamna Hulot şi domnul fermier Ambroise erau în drum spre Fécamp.

Trăsura trecea în goană; un nor gros de praf se ridica în urmă, astfel că roțile nici nu se mai vedeau.

Capitolul XXIX

Rocambole se întoarse foarte liniştit la *Charmerie*. Când falsul lacheu intră în curte, soarele răsărise demult şi domnul de la Morlière era la fereastră.

— De unde vii? îi strigă vicontele de departe.

— Aşteaptă-mă, am să-ți spun multe lucruri, zise Rocambole, cu gest semnificativ.

Domnul de la Morlière îl aşteptase toată noaptea, cu o nelinişte vie.

Falsul valet îşi luă o mutră îngrijorată.

— De unde vii?... îl întrebă vicontele din nou, după ce închisese mai întâi uşa în urma lacheului.

— De la Beuzeville.

— Da?...

— Şi mai înainte de a mă duce la Beuzeville mi-am petrecut două treimi din noapte în jurul locuinței domnului de Verne.

Vicontele tresări...

— Voiam, continuă Rocambole, să cunosc toate faptele şi toate gusturile domnului baron.

— Ah!... ah!...

— Baronul n-a plecat...

— L-ai văzut?...

— Cum te văd şi pe dumneata... Şi nu va pleca decât împreună cu Saphire.

— Ah!... vom vedea, murmură vicontele, strângând din pumni.

— Şi cu toate astea...

— Ah! ştiu ce vrei să spui... Nu va mai avea nevoie de dânsa! ... Dar vreau eu s-o țin!...

— Dar dacă dânsa va voi să plece?

— O voi ține cu sila, o voi închide...

— Imposibil!... O femeie ştie totdeauna să găsească un mijloc de salvare!...

Vicontele rămase gânditor.

— Ce e de făcut atunci?

— După părerea mea, continuă falsul lacheu, doamna Saphire ar trebui să plece îndată de aici... Numai aşa vom putea scăpa de baron....

— Fie... dar unde s-o trimitem?

— La Paris.

— Nu-mi spuneai tu însuți că marchizul e prin împrejurimi?

— Da, dar noaptea e foarte întunecoasă...

— A!... exclamă vicontele, am eu o idee...

— Da?

— Cei doi tineri de la *Casa Albă* vor pleca spre Fécamp, oprindu-se mai întâi pe la Beuzeville. La prima stație vor fi interceptați.

— Ingenioasă combinație, murmură Rocambole, cu o expresie ciudată de ironie, pe care vicontele nu putea s-o observe.

— Şi pe când domnul de Pierrefeu va trece sub o bună escortă, domnişoara va fi adusă aici.

— Minunat!

— Atunci mă voi sui eu în trăsură, împreună cu Saphire, şi

vom pleca amândoi.

— Şi pe la ce oră socoţi că va fi trăsura aici?

— Pe la miezul nopţii.

— Foarte bine.

— Aşadar, aprobi planul meu?

— În totul. Domnul viconte este într-adevăr un geniu.

Şi Rocambole se depărtă, fără ca domnul de la Morlière să se mai gândească să-l întrebe cum se face de plecase cu un cal negru şi se întorcea cu un cal alb.

. . . . . .

În timpul zilei, Saphire nu se arătă deloc. Vicontele o rugase să rămână în camera ei, din cauza prezenţei domnului de Morfontaine.

Pe la amiază, Rocambole îşi luă tălpăşiţa şi se duse să se întâlnească cu Ambroise.

Cei doi avură o discuţie misterioasă de câteva momente.

Pe la orele cinci, domnul de la Morlière intră în camera frumoasei Saphire.

Tânăra femeie îi întinse mâna şi-i zise:

— Eram nerăbdătoare să te văd.

— St! copila mea, n-avem decât un singur minut la dispoziţie.

Saphire făcu o strâmbătură drăgălaşă.

— Am venit să te anunţ că vom pleca astă noapte.

— Da?

— Pregăteşte totul; pe la orele zece voi veni să te iau. Îţi voi explica totul pe drum. Adio.

— La revedere.

Vicontele da să iasă, când tânăra femeie îl chemă înapoi:

— Vreau să-mi faci o promisiune, zise ea.

— Vorbeşte.

— Am o mică manie. Când îmi fac bagajele, vreau să fiu singură. Să nu vii până la orele zece.

— Fie! zise vicontele surâzând.

După-amiaza aceea trecu foarte repede; în curând se înnopta.

Pe la orele nouă, domnul de Morfontaine şi vicontele ieşeau din curte împreună.

— Te voi însoţi şi eu o jumătate de leghe, zise domnul de la Morlière.

Se îndreptară de-a lungul aleii ce ducea spre mare. Noaptea era tăcută şi întunecoasă. Cei doi oameni mergeau ţinându-se

de braț. Peste puțin timp ajunseră la drum. Un zgomot de zurgălăi se auzea în depărtare.

— Ei sunt, zise vicontele.

După câtva timp două lanterne roşii fură observate de la distanță..

— Ei sunt, repetă domnul de la Morlière. Ambroise mi-a spus că lanternele vor fi roşii.

Vicontele se dădu la o parte, ascunzându-se după un tufiş.

— Vreau să te văd urcându-te, zise el vărului său.

Marchizul se postă în mijlocul drumului.

— Hei!... vizitiu!... strigă el cu voce puternică.

Trăsura mergea în goană şi vizitiul opri cu mare greutate caii.

— Cine eşti dumneata?

Marchizul nu răspunse. Vizitiul îl privi mai atent şi exclamă:

— A!... e domnul şef-conducător. Urcă-te aici, domnule şef.

Lanternele roşii proiectau o lumină vie, dar interiorul trăsurii rămânea în cel mai complet întuneric.

Tot ce putu să vadă marchizul fu o rochie albă şi rămase convins că era fiica sa, împreună cu domnul de Pierrefeu.

Vizitiul plezni din bici şi trăsura plecă.

Capitolul XXX

Vizitiul care vorbise cu domnul de Morfontaine nu era altul decât cunoştința noastră Pornic. Pornic, care primise instrucțiuni amănunțite de la stăpânul său Ambroise.

— Unde e stația? îl întrebă domnul de Morfontaine, după o pauză.

— La Beuzeville.

— Ți-a spus cineva că va trebui să opreşti mai multişor acolo?

— Da, domnul Ambroise m-a rugat să-i fac hatârul acesta şi mi-a spus o istorioară cam de... Ştiu că dumneata eşti tatăl fetei...

— Bine!... îl întrerupse marchizul, prin urmare ştii ce ai de făcut... Nu vei pleca până când nu voi sosi cu brigadierul de jandarmi. Ai cinci ludovici de la mine dacă te porți bine.

Vizitiul chiui de bucurie şi dădu bice cailor. Trăsura trecea ca o nălucă.

Peste puțin timp ajunseră la Beuzeville şi roțile răsunară pe

pavajul străzii principale.

Pornic opri trăsura la poarta jandarmeriei.

Marchizul sări jos şi şopti vizitiului:

— Ştii, ai cinci ludovici…

— Fii fără grijă, domnule.

Marchizul voi să arunce o privire în interiorul trăsurii, dar şi de astă dată nu putu să zărească decât rochia albă a fugarei.

În localul jandarmeriei era lumină.

Brigadierul însuşi veni să deschidă marchizului.

— Sunt marchizul de Morfontaine, zise acesta.

— Cunosc afacerea dumneavoastră, răspunse subofiţerul, înclinându-se. Domnul Ambroise mi-a scris câteva cuvinte.

— Ei bine, eşti gata?

— Sunt la ordinele dumitale, domnule marchiz.

— Fă-ţi datoria, domnule brigadier, zise marchizul.

Brigadierul se apropie şi deschise uşa trăsurii de poştă.

— Paşapoartele dumneavoastră, zise el cu vocea sonoră.

Femeia păru uimită; bărbatul îi întinse o hârtie îndoită în patru.

N-am nici un paşaport, zise el; e un simplu permis de vânătoare.

Brigadierul desfăcu hârtia, o apropie de o lanternă şi citi.

— Biletul acesta nu este al dumitale, domnule.

— Ba e chiar al meu.

— Nicidecum, zise brigadierul. Dumneata eşti domnul Léon de Pierrefeu şi doamna e domnişoara de Morfontaine.

— Ce-mi tot spui acolo domnule brigadier?

Şi domnul dădu drumul unui hohot de râs. Femeia de lângă el îl imită.

Atunci brigadierul se apropie cu lanterna şi zise:

— Tatăl dumitale te va recunoaşte, domnişoară.

Marchizul se apropie la rândul său.

Acum lanterna lumina interiorul trăsurii şi domnul de la Morfontaine scoase un strigăt de mânie, amestecată cu uimire:

— Nu e fiica mea!… exclamă el.

Cei doi călători coborâră din trăsură. Bărbatul privea cu răceală pe marchiz şi arătându-i pe tovarăşa sa de drum, care nu era alta decât Saphire, îi zise cu un ton sever:

— Mă uimeşte foarte mult, domnule, purtarea dumitale. Mă numesc baronul Gontran de Neubourg şi, după câte ştiu, doamna n-a fost niciodată fiica dumitale.

Marchizul stătea ca împietrit.

— Daniela, bolborosi el, iartă-mă... a fost o greşeală.

— Cu toate acestea, continuă baronul, aş putea să-ți aduc ştiri despre fiica dumitale.

Azi-dimineață eram la Fécamp şi am remarcat o domnişoară foarte frumoasă care se îmbarca pe un vas englez. Mi s-a spus că era domnişoara de Morfontaine...

Saphire se urcase din nou în trăsură.

Marchizul stătea ca înlemnit.

Baronul dădu ordin vizitiului să fie gata de plecare, apoi, apropiindu-se de marchiz, îi şopti la ureche:

— Ce părere ai dumneata, domnule, despre sfârşitul tragic al nenorocitului conte Hector de Main-Hardye?...

Cuvintele acestea bubuiră ca un tunet în urechea marchizului. Un tremur nervos îi cuprinsese tot corpul.

Baronul pusese piciorul pe scară şi trăsura plecă în fugă.

*
* *

În timpul acesta, domnul de la Morlière se îndrepta de îndată spre *Charmerie* cu pasul grăbit. Avea timp destul înaintea sa, dar se grăbea s-o vadă pe Saphire.

În curte se întâlni cu Rocambole.

— Ai văzut-o pe doamna Saphire? întrebă vicontele.

— Da... chiar adineauri a ieşit să facă o plimbare, prin grădină.

— Aşadar acum e în grădină.

— Aşa mi se pare.

Vicontele intră în grădină şi strigă:

— Saphire!... copila mea!...

Dar Saphire nu răspundea.

În camera tinerei femei era lumină. Vicontele urcă în fugă.

Bătu în uşă, dar nimeni nu-i răspunse. Vicontele deschise uşa. Camera era goală. În cabinetul de toaletă iarăşi nu era nimeni.

— E bizar!... murmură domnul de la Morlière.

Zări însă o scrisoare pe o măsuță.

Scrisoarea i se adresa *Domnului viconte de la Morlière* şi conținea următoarele:

„Domnule şi scumpul meu protector,

Iartă-mă…

Astă-noapte am auzit toată conversaţia dumitale cu domnul de Morfontaine şi am tras concluzia că nu mai ai nevoie de mine pentru a-l scăpa pe fiul dumitale.

Dimineaţa, pe când dumneata dormeai, m-am întâlnit din nou cu Baronul G… de N…, care de trei zile mă pândeşte prin împrejurimi…

Când rândurile acestea vor fi în mâinile dumitale, eu voi fi departe, ducând cu mine amintirea bunătăţii dumitale nemărginite.

Saphire.”

Vicontele scoase un strigăt de furie; Rocambole alergă.

— Citeşte, îi zise marchizul, întinzându-i scrisoarea.

— Ah! ah! zise Rocambole, păsărica a zburat. Dar dacă domnul viconte voieşte, o putem readuce la cuib.

— Vorbeşte, exclamă vicontele, dar vorbeşte odată!…

— O vom regăsi! Vino cu mine!…

Un surâs misterios flutură pe buzele lui Rocambole.

Domnul de la Morlière, însă, era din cale afară de preocupat ca să-l mai poată observa.

Capitolul XXXI

…În tot timpul acesta, Paul rămăsese prizonierul Danielei.

Tânărul nu ştia, nu voia să ştie altceva decât că o iubea pe Daniela cu o patimă nebună.

Daniela îl vizita de două ori în fiecare zi şi-l lăsa după fiecare vizită şi mai aprins şi mai înfrigurat şi mai intrigat.

În seara aceea, Paul o aştepta cu o nerăbdare mai mare decât de obicei.

Daniela întârzia prea mult.

În sfârşit tânăra femeie intră, surâzătoare şi frumoasă ca totdeauna. Numai că i se părea puţin mai tristă, mai gravă.

Paul îi sărută mâna cu patimă.

— Dumnezeule! exclamă el, cât eşti de palidă!

— Sunt în prada unei emoţii violente…

— Doamne! De ce nu voieşti să-mi spui şi mie?… Aş fi aşa de fericit să te pot apăra!

— Copil ce eşti!

— Aş muri pentru dumneata cu surâsul pe buze.

— Oh! taci, te rog…

— Dacă ai şti cât de mult te iubesc!…

Tânărul îngenunche în faţa fetei şi, luându-i mâna, îi repetă printre lacrimi:

— Daniela, te iubesc!… să mor pentru dumneata ar fi paradisul pentru mine.

Daniela îşi acoperi ochii cu mâna şi murmură:

— Nu, nu e cu neputinţă!

Apoi adăugă cu energie:

— Nu vreau să mă servesc de dumneata!

— Poftim!

— Nu vreau să devii dumneata instrumentul răzbunării mele.

Paul repetă cu entuziasm:

— Oh!… Lasă-mă să mor pentru dumneata!…

— Nu, repetă Daniela, trebuie să pleci îndată…

— Să plec? zise el; să plec când te ştiu în pericol?…

Daniela tăcea.

— Eşti nebună, Daniela, nebună de legat, doamnă…

Frământarea o cuprinsese pe tânăra femeie.

Deodată se ridică şi-i spuse blând:

— Aşteaptă-mă aici, mă reîntorc îndată.

— Adevărat?…

— Da, dar te rog să-mi faci un jurământ.

— Oh!… vorbeşte…

— Să-mi juri că nu vei veni după mine.

— Îţi jur!

Daniela ieşi, uşoară ca o silfidă. Paul îşi ţinu jurământul.

Tânăra femeie merse de-a lungul coridorului şi bătu în acea uşă mică, ascunsă în zid.

Trei bărbaţi o aşteptau acolo. Erau cei trei Cavaleri ai Nopţii: Arthur de Chenevières, marchizul de Verne şi lordul Blakstone.

Daniela era foarte emoţionată, ochii îi erau plini de lacrimi.

— Ce ai, domnişoară?… o întrebară toţi trei deodată.

— Îmi lipseşte curajul… Copilul acesta nu are nici o vină… De ce l-am chinuit astfel?

Marchizul de Verne luă cuvântul:

— Domnişoară, zise el, e prea târziu acum!

— Sângele mamei dumitale… adaugă lordul Blakstone.

— Mama mea!… Aveţi dreptate, murmură Daniela; mama

mea cere răzbunare!...

Şi întărită, hotărâtă, se reîntoarse în salon. Paul o aşteptase nemişcat. Daniela îl privi îndelung.

— Mă iubeşti? întrebă dânsa.

— Ah! răspunse tânărul, mă mai întrebi?

— Mă vei apăra?

— Până la ultimul suspin.

— Ei bine, ascultă-mă... Mama mea a fost asasinată.

— O ştiu.

— Tatăl meu a fost dat pe mâna călăilor.

— Ştiu şi asta.

— Mizerabilul care i-a ucis pe amândoi a încercat să mă asasineze şi pe mine.

— Mi s-a spus şi lucrul acesta, Daniela!

— Eram o copilă neştiutoare şi fără milă m-a vândut unor saltimbaci care mi-au chinuit carnea...

— Oh!... mizerabilul!

— Ei bine, omul acesta mă credea moartă. Într-o zi însă, a aflat că trăiesc şi acum mă urmăreşte din nou.

— Dumnezeule!

— Peste o oră omul acesta va veni aici, peste câteva momente, poate.

— Îl voi ucide, zise Paul de la Morlière cu cea mai mare linişte.

Daniela surâse.

— Eşti înarmat? întrebă ea.

— Trebuie să găsim arme undeva... zise tânărul.

— Într-adevăr, vom găsi.

Daniela deschise un sertar şi-i prezentă două pistoale.

Paul le apucă cu lăcomie şi le examină.

— Foarte bine! zise el.

— Omul acela are un complice, zise Daniela, şi ştie că eu am un protector... Se va repezi asupra dumitale mai întâi.

Paul surâse cu mândrie. După o pauză întrebă:

— Dar cum va putea să pătrundă omul acela până aici? Zidurile sunt înalte.

— Porțile sunt deschise, i-am întins o cursă.

— Casa aceasta va deveni mormântul său.

— Omul pe care şi-l crede complice e cumpărat de mine şi mi-e prieten.

Paul voi să răspundă când se auzi un zgomot bizar.

— El este! zise Daniela..

— El?...

— Da... Tăcere!...

Daniela stinse lampa şi cei doi tineri rămaseră în întuneric.

— Escaladează zidul, zise tânăra femeie. Trebuie să aibă vreo scară cu el.

Paul se aplecă pe fereastră şi zări două umbre pe aleile grădinii.

— Tăcere! îi şopti Daniela, trăgându-l în mijlocul salonului.

Paul îşi încărcă pistoalele.

Daniela îi surâdea din umbră, strângându-i mâna.

Capitolul XXXII

Vicontele de la Morlière, nebun de furie, se lăsase târât de Rocambole.

Acesta îi puse două pistoale în mână, ca unui copil, zicându-i:

— Poate că va trebui să ne batem.

— Îl voi ucide! răspunse vicontele.

— N-avem decât un singur cal odihnit, zise Rocambole, dar e solid şi ne va duce pe amândoi.

Calul era gata înşeuat, dar vicontele era prea zăpăcit pentru ca să observe amănuntul acesta.

Rocambole deschise portița şi încălecară amândoi cu destulă uşurință.

Noaptea era întunecoasă, dar falsul lacheu cunoştea bine drumul şi, cu toate că greutatea era dublă, calul zbura.

În mai puțin de un sfert de oră ajunseră la locuința marchizului de Verne.

— Aici e, zise Rocambole descălecând. Vino după mine.

O scară lungă era rezemată de zid. Vicontele se urcă cel dintâi, Rocambole îl urmă de aproape.

Ajuns sus, măsură înălțimea, îşi făcu vânt şi sări de cealaltă parte.

— Fă ca mine, şopti dânsul vicontelui.

Jos era un strat gros de nisip şi cei doi oameni săriră.

— Să mergem cu băgare de seamă, zise falsul lacheu.

— Au stins lumina, observă domnul de la Morlière.

— Desigur, că s-au culcat.. Cu atât mai bine!... Vino după

mine, cunosc bine casa.

Ajunşi la peron, Rocambole se opri.

— Încarcă-ți pistoalele, zise el; s-ar putea să tragă asupra noastră…

Vicontele îl ascultă şi amândoi pătrunseră în vestibul.

Vicontele era în prada unei surescitări aşa de mari, încât nu-şi mai dădea seama de nimic şi se lăsă condus ca un copil.

Ajunşi la uşa salonului, Rocambole se opri din nou şi trase cu urechea.

— N-aud nici un zgomot, zise el. Desigur că baronul şi Saphire se plimbă prin grădină.

Deschise uşa şi vicontele intră cel dintâi.

Domnul de la Morlière înainta pe dibuite; dar la extremitatea salonului zări o formă albă, care se strecură în fugă printre razele slabe de lumină ce pătrundeau prin fereastra deschisă.

În aceeaşi clipă un fulger ilumină salonul; o detunătură se auzi.

Paul de la Morlière îşi descărcase arma.

Paul îl recunoscuse pe tatăl său!

Dar, deodată, un țipăt teribil răsună.

Vicontele ripostă la rândul său.

În aceeaşi clipă o uşă se deschise şi un val de lumină năvăli în salon.

În prag apăru o femeie îmbrăcată într-o rochie albă.

Femeia aceasta avea o lampă în mână şi fața îi era în plină lumină.

Vicontele, înlemnit, îşi trecea privirea de la omul asupra căruia îşi descărcase arma, la femeia care apăruse în prag.

Îl recunoscuse pe fiul său.

Femeia însă, nu era Saphire. Reuşi să spună gâtuit de emoție:

— Umbra Dianei de Morfontaine!

Daniela, căci ea era, exclamă:

— Paul de la Morlière, priveşte-l bine pe omul acesta care e tatăl dumitale… Ei bine!… El e asasinul tatălui meu. El e acela care m-a vândut saltimbancilor, e ucigaşul mamei mele!…

Cuvintele acestea răsunară grav ca o condamnare; tatăl şi fiul căzură în genunchi ca şi cum ar fi aşteptat ca focul cerului să se deschidă asupra lor!…

În clipa aceea Daniela făcu un pas înapoi, lampa se stinse şi totul se cufundă în întuneric.

Partea a 3-a – Testamentul lui Grain-de-Sel

Capitolul I

Călătorul care trece fluviul Loire, la Orléans, îndreptându-se spre sud, întâlneşte la nici două leghe depărtare un ținut nisipos, arid şi acoperit de brazi. Este Sologne.

Sologne este o regiune nesănătoasă, cu miasmele frigurilor, monotonă, dar al cărui aspect general este de o melancolie şi de o poezie incontestabile.

Din când în când, de pe marginea drumului, se zăresc turnurile roşii ale vreunui mic castel de cărămizi, pierdut în mijlocul pădurii.

Uneori, dimineața, la răsăritul soarelui, se aude răsunând o fanfară şi se vede trecând câte o căprioară urmărită cu înverşunare de câinii de vânătoare din Poitou.

La nord e Orléans, oraş puțin cam monoton, poate, dar care pentru acel ce locuieşte într-însul, e cel mai bun oraş din lume.

La est se află Vierzon, capitala minerilor, oraş care nu doarme nici ziua, nici noaptea.

La vest este Chambord, frumoasa locuință, palatul înconjurat de mari păduri; puțin mai departe este Blois, oraş cuceritor, care îşi aminteşte încă de oaspeții săi iluştri

Apoi, la sud, se află Berri, cântat de George Sand; Berri, țara legendelor şi a pădurilor stufoase.

Între Motte-Beuvron şi Nouan, ținutul este cu totul acoperit de păduri; în mijlocul acestora, aproape la cinci kilometri depărtare de calea ferată, se află o locuință care datează din secolul trecut, şi care, ca toate construcțiile din acel ținut, e zidită din cărămizi roşii.

E un castel?

S-ar putea spune aceasta văzând cele două turnuri hexagonale ce se află la fațada sudică şi sutele de arbori bătrâni care formau de jur împrejur un parc imens.

Totuşi, în ținut, în loc de a numi castel această clădire, locuitorii o numesc Martinière.

Martinière aparținea înainte de revoluția din 1889 unui anume Martin. De aici i-a venit numele de Martinière.

Domnul Martin murise la începutul imperiului şi pământul său din Sologne fusese cumpărat de un anume Bernard.

Acest Bernard se îmbogăţise din comerţul cu pânză şi lână. Plin de prostie şi vanitate, el pusese să se scrie în litere de aur pe poarta parcului său *Castelul Martinière*. Dar în ţinut, locuitorii continuară să numească acea clădire *Martinière*.

Domnul Bernard, care-şi căsătorise unicul fiu cu o femeie neplăcută, înaltă şi slabă, vroia să treacă drept un mare senior. El interzisese vânătoarea în pădurile sale, era nemilos cu braconierii şi căuta să se împrietenească cu vecinii săi.

Braconierii fură băgaţi în închisoare, dar vecinii îi închiseră uşa.

De altfel, *senioria* lui fu de scurtă durată, căci sosi Restaurația.

Domnul Bernard dădu două falimente şi se ruină. În aplauzele vecinilor, pe care luxul grotesc al acestui bătrân comis-voiajor îi întristase adesea.

Baronul Passe-Croix, un gentilom, care revenea din emigrare, socru al generalului marchiz de Morfontaine, cumpărase în fine Martinière şi locuise într-însa până la moartea lui, apoi o lăsase fiului său, acel baron de Passe-Croix care trebuia să fie în cele din urmă unul din ucigaşii contelui Main-Hardye mai întâi, şi la urmă al nenorocitei Daniela de Morfontaine.

În 184..., în luna noiembrie, baronul se afla încă la Martinière, supunându-se modei engleze, care cerea să se petreacă la ţară şi o parte a iernii.

Domnul de Passe-Croix era atunci un om de aproape 42 de ani.

Baroneasa, soţia sa, atinsese vârsta de 36 de ani.

Doi copii fuseseră fructul căsătoriei lor: un băiat care trebuia să termine şcoala din Saint-Cyr în anul următor, şi o fată de 16 ani, frumoasă aşa cum fusese mama ei, şi care se numea Flavia.

Deci, în luna octombrie, anul 184..., într-o seară, oaspeţii din Martinière auziră, de la o depărtare de un sfert de leghe de locuinţa lor, răsunând cu putere o goarnă.

În acel moment în salon se aflau trei persoane: domnul şi doamna de Passe-Croix şi fata lor.

Doamna de Passe-Croix, care stătea la o masă şi broda, îşi întrerupea din când în când lucrul spre a arunca pe furiş o privire fiicei sale.

Baronul, trântit în fotoliul său, lângă foc, îşi citea ziarul.

Cât despre Flavia, aşezată în faţa tatălui ei, stătea cu ochii

plecați şi părea a fi prada unei adânci meditații. Sunetul trompetei îi făcu să tresară.

— Oh! oh! zise domnul de Passe-Croix, Victor să se întoarcă deja?

— Asta e foarte puțin probabil, răspunse baroana.

— Victor a plecat astăzi de dimineață la Rigoles, unde trebuie să vâneze opt zile, zise Flavia.

— Cu toate acestea, reluă domnul de Passe-Croix, nu mă înşel; e sunetul trompetei sale. Numai el suflă aşa de tare în trompetă prin împrejurimi.

Doamna de Passe-Croix se sculă şi se duse să deschidă fereastra. Apoi ea se uită afară.

Începuse să se înnopteze, marea alee a Martinièrei era deşartă şi goarna nu se mai auzea.

— Te-ai înşelat, domnule, zise baroana, nu mai aud nimic. Au fost fără îndoială domnii de Cardassol.

— Se poate, zise baronul, aceşti gentilomi sunt braconieri la fel ca țăranii. Interzicând vânătoarea la dânşii, ei nu se sinchisesc deloc, şi trec mereu pe pământul nostru.

Persoanele la care domnul de Passe-Croix făcea aluzie şi care sunt chemate să joace un rol în povestirea noastră, merită ca, în câteva cuvinte să le facem portretul.

Domnii Brule de Cardassol erau nişte mici proprietari de păduri, de o noblețe mediocră, cu nişte venituri la fel, trăgând tot mereu dracul de coadă, de rea credință în tranzacții, jurând că ei nu datorau nimic nici unui creditor ce nu avea înscris de la dânşii; dar din contră, reclamând ceea ce nu li se datora, când ei puteau surprinde buna credință a unui tribunal.

În Sologne, unde noblețea e bine văzută şi respectată, de obicei se spunea: „De rea credință ca un Cardassol”.

Aceşti gentilomi, în număr de cinci, îşi permiteau luxul de a avea un maestru de vânătoare, care cumula şi funcțiile de vizitiu, valet de fermă şi grădinar. Cum pădurea lor era mică, ei vânau pe pământurile altora.

Iarna, ei se duceau în oraşul vecin şi plimbau prin saloanele subprefecturii nişte femei destul de urâte, cu care se căsătoriseră nu se ştie unde.

Domnul de Passe-Croix şi familia Cardassol nu erau în relații strânse. Îşi făceau o vizită la 1 ianuarie şi îşi anunțau unii altora căsătoriile şi naşterile.

Victor de Passe-Croix, tânărul saint-cyrien şi ultimul din

familia Cardassol, care se numea Octav, se cunoscuseră la şcoală: dar nu se împrieteniseră, pentru motivul că Victor era franc şi Octav de Cardassol era prefăcut, egoist, mincinos şi foarte zgârcit.

La colegiu, Victor şi Octav se bătuseră cu pumnii, la şcoala preparatoare, unde se regăsiră, se bătură cu floreta având buton. Cardassol fu rănit. Mai încolo vom vedea că el nu va ierta asta.

Aceştia erau cei mai apropiați vecini ai domnului de Passe-Croix.

Baronul îşi reluă lectura. Doamna de Passe-Croix, după ce închise fereastra continuă să brodeze, iar Flavia continuă să viseze.

După câteva minute se auzi din nou răsunând fanfara.

— Oh! oh! zise baronul, nu mă înşel deloc de astă dată, e fanfara lui Victor.

Doamna de Passe-Croix se duse din nou la fereastră, îşi lipi fruntea de geam şi căută să străbată cu privirea întunericul ce creştea tot mereu.

Sunetul goarnei se apropia şi în curând baroneasa văzu apărând la peron un cavaler urmat de vreo doisprezece câini pe care un valet îi conducea.

— Ah! este Victor! zise ea.

— E ciudat! murmură Flavia, care devenise palidă.

— Victor e cam iute, zise la rândul său baronul; mă prind că s-a certat la Rigoles.

— În orice caz, răspunse baroneasa, îmi închipui că nu i s-a întâmplat nimic, căci iată-l s-a întors.

Din fericire, salonul nu era luminat decât de flacăra focului din sobă, căci altfel doamna de Passe-Croix ar fi observat tulburarea şi paloarea fiicei sale.

Baroneasa reluă după o scurtă tăcere.

— Şi cu cine s-ar fi putut certa Victor la Rigoles?

— Familia Montalet are mulți invitați.

— Asta e adevărat.

Şi printre invitați, mulți tineri din Paris.

— Ah! zise baroneasa cu indiferență.

— Dar cine mi-a vorbit de un ofițer de marină?... Mi se pare că însuşi Victor... Mi-a spus chiar numele acestui ofițer, dar l-am uitat.

Baronul nu termină aceste cuvinte, când uşa se deschise şi

Victor intră.

Victor era un băiat înalt şi frumos, de 20 de ani, căruia costumul de vânătoare îi stătea mult mai bine decât uniforma din Saint-Cyr.

— Cu cine te-ai certat? întrebă baronul sculându-se.

— Cu nimeni. Bună seara, tată, bună seara mamă, bună seara mica mea Flavia.

Tânărul îmbrăţişă pe rând cele trei persoane din salon. Apoi se trânti într-un fotoliu.

— Uf! zise el, sunt foarte obosit şi mi-e o foame teribilă.

— Dar, dragul meu, zise baronul, îmi vei explica de ce te întorci aşa de repede de la Rigoles?

— Desigur, tată.

— Ai plecat azi de dimineaţă?

— Da.

— Şi te întorci după opt ore?

— Mister! răspunse tânărul râzând.

— Tatăl tău a zis, spuse baroneasa, că te-ai certat cu cineva…

— Ah! e nostim!

— Atunci, ce ţi s-a întâmplat?

— Nimic, mamă; am făcut un pariu astăzi la prânz, asta-i.

— Şi ce pariu?

— Că Fanchette, căţeaua mea, atacă singură un porc mistreţ.

— Şi?

— Şi am venit să o iau pe Fanchette de la Martinière şi socotesc să plec astă-seară după cină.

— Cum, nu te vei culca aici?

— Nu, mamă.

— Dar sunt cinci leghe de aici până la Rigoles!

— Voi face drumul într-o oră.

— Dar trebuie să treci prin păduri!… îndrăzni să spună Flavia.

— Aş! zise tânărul râzând, vrei să îmi vorbeşti de hoţi şi de braconieri?

— Hoţi nu ştiu dacă sunt, dar braconieri…

— Adesea şi unii şi alţii sunt la fel, spuse Victor râzând. Dovadă sunt vecinii noştri Cardassol, care mi-au furat toamna trecută un câine. Dar linişteşte-te, Flavia, nu mă tem de nimeni; nici de hoţi, nici de braconieri.

— Te-ai întors singur, Victor?

— Nu, Anton a venit cu mine. Dar mâncăm o dată?

— Îndată, fiul meu.

— Mor de foame, repetă Victor.

Baroneasa se sculă.

— Mă duc să o zoresc pe bucătăreasă, zise dânsa.

— Şi eu, spuse domnul de Passe-Croix, urc nițel în odaia mea şi mă întorc; până atunci stai de vorbă cu sora ta.

Flavia tresări din nou, dar ea nu îndrăzni să se scoale şi să plece din salon.

Când uşa se închise, Victor îşi apropie scaunul de sora sa.

— Surioară, zise dânsul, ştii de ce m-am întors?

— Dar ne-ai spus-o, răspunse ea, pentru a o lua pe Fanchette.

— Nu, nu pentru asta, zise cu gravitate Victor. Vocea lui îşi pierduse deodată veselia pe care o avusese cu puțin înainte.

Flavia deveni palidă şi murmură:

— De ce, atunci?

— Spre a te vedea.

— Oh! ciudată idee! murmură Flavia, a cărei tulburare era fără margini.

— Surioară, zise cu tristețe Victor, sunt, crede-mă cel mai bun prieten al tău pe această lume şi faci foarte rău să nu te încrezi în mine.

— Dar frate…

— Ascultă, dar, continuă Victor. M-am dus la Rigoles azi de dimineață cu gândul de a petrece acolo opt zile şi m-am întors astă-seară pentru tine, pentru fericirea ta.

Flavia îşi ascunse capul în mâini.

— Trebuie să-ți vorbesc astă-seară, continuă tânărul, după masă îmi vei da brațul şi vom face o plimbare prin parc. Vreau să ştiu totul… Vreau! zise Victor cu un ton plin de autoritate.

— Fie! murmură tânăra fată.

În acest moment baroneasa se întoarse.

— Veniți, copiii mei, zise ea, masa e gata.

— Ah! cu atât mai bine, zise Victor redevenind vesel.

Spre a putea pricepe mai bine întrevederea pe care Victor de Passe-Croix o ceruse surorii sale, trebuie să ne întoarcem câteva ore şi să ne deplasăm la Rigoles.

Castelul care purta acest nume era situat la o depărtare de cinci ore de Martinière şi aparținea domnilor de Montalet; familia de Montalet era compusă din nişte gentilomi care veneau

să stea la Sologne în fiecare an în preajma sărbătorii Sf. Hubert. Iarna ei locuiau la Paris şi se vedeau deseori cu familia Passe-Croix.

Domnul de Montalet, tatăl, era un fost ofițer din garda regală.

El era un om de 65 sau 66 de ani, foarte vesel, voinic însă, foarte bun vânător şi având o avere considerabilă. Cei doi copii ai săi, Amaury şi Raoul, aveau, cel mare 28 ani şi al doilea, 23 ani.

Raoul de Montalet şi Victor de Passe-Croix fuseseră colegi la liceul Bonaparte şi se iubeau ca doi frați.

Domnul de Montalet, tatăl, era văduv de mai mulți ani; la Rigoles nu se afla altă femeie decât doamna Gertrude, care cumula toate funcțiile.

Totuşi, la aceste patru persoane care erau oaspeți obişnuiți la Rigoles, trebuie să adăugăm un al cincilea, care, de la sosirea familiei Montalet, se afla împreună cu dânşii.

Acest personaj era un om de aproape 30 ani, care se numea Albert Morel.

Cu tot numele său vulgar, domnul Morel era un gentilom desăvârşit: bogat, cavaler, vânător distins. El se duelase cu multă bravură de două ori şi lansase în lume o dansatoare, devenită mai apoi celebră.

Domnul Albert Morel cumpărase, cu doi ani înainte, o moşie mare în Poitou, alături de aceea pe care o poseda familia Montalet. Raporturile de vânătoare stabiliră între noii vecini o oarecare intimitate. Ei se revăzuseră la Paris şi domnii de Montalet îl prezentase pe domnul Albert Morel baronesei de Passe-Croix, care primea joia.

Domnul Albert, cu toată reputația sa de bărbat elegant, cu toată averea sa considerabilă, pe care ştia să o cheltuiască cu multă noblețe, şi în pofida rarei distincții a spiritului său, era un personaj foarte misterios. Nu se ştia de unde venea şi nici nu avea vreun prieten mai vechi.

După unii el era din insula Mauritius; după alții numele său nu era decât un pseudonim; iar alții, mai îndrăzneți, pretindeau chiar că el era despărțit de femeia sa, dar, fără îndoială, nici unul din aceste zvonuri nu ajunseseră până la Montalet, căci domnul Albert Morel trăia la Rigoles de două luni în cea mai mare intimitate.

Cu toate acestea, de câteva zile, el nu era singurul oaspete, căci Raoul, fiul cel mic, îi scrisese amicului său Victor de

Passe-Croix următoarea scrisoare:

„Vom avea anul acesta o sărbătoare de Saint-Hubert despre care se va vorbi mult, şi contăm pe tine, dragă Victor.

Suntem deja zece, cu tine vom deveni unsprezece. Adu şi câinii tăi. Vrem să avem 60 de câini şi să atacăm un mistreț monstruos pe care paznicii l-au descoperit aseară.

Vei fi aşteptat la prânz.

Al tău Raoul."

La primirea acestei scrisori, Victor îşi trimisese câinii şi picherul său la Rigoles.

Apoi el plecase luni de dimineață.

Capitolul II

Victor era călare pe un frumos cal negru, iute ca fulgerul, cu numele Neptun şi care făcea într-o oră cei 16-17 kilometri care despărțeau Martinière de Rigoles.

Victor plecase cum se făcuse ziuă, adică pe la orele 6 şi jumătate şi ajunsese la vreo trei sferturi de leghe de locuința familiei Montalet, când auzi răsunând în apropiere două focuri de puşcă.

— Bun! îşi zise tânărul om, cunosc această puşcă. Este puşca lui Octav de Cardassol.

Abia terminase această reflecție, când Victor văzu tufişul agitându-se şi se pomeni față în față cu inamicul său de şcoală.

Octav de Cardassol ținea de urechi un iepure pe care-l împuşcase şi pe care se pregătea să-l bage în sacul său, când îl zări pe Victor călare, care, foarte liniştit, se oprise în mijlocul drumului.

Cardassol, puțin cam încurcat, voi să intre din nou în tufiş, dar Victor îl strigă:

— Hei, Octav!

Cu toată ura care exista între dânşii, Octav de Cardassol şi Victor de Passe-Croix păstraseră din şcoală obiceiul de a se tutui.

La acest strigăt. Octav se opri.

— Bună ziua, zise el.

— Vasăzică practici braconajul pe moşiile familiei Montalet?

Cardassol făcu o strâmbătură.

— Acest iepure este al meu, zise el.

— Aş!

— Câinii mei îl gonesc de două ore.

— Unde sunt câinii tăi?

— Prin pădure… I-am pierdut mai adineauri.

Şi Cardassol începu să strige:

— Ramoneau! Ramoneau!

Dar Victor se apropiase de Octav şi întinzând mâna îi luase iepurele zicând:

— E foarte frumos!

— Ramoneau! continuă să strige Octav.

— O să răguşeşti în zadar, îi spuse Victor râzând. Câinii tăi sunt departe, dacă sunt cu tine… căci acest iepure nu e acela pe care îl goneau ei.

— Ah! crezi?

— Drace! zise tânărul om aruncând iepurele la pământ; un iepure care a fost alergat două ore e mai înțepenit. Ăsta se vede că a fost surprins şi împuşcat pe loc.

— Ei bine, la urma urmelor ce dovedeşte asta? întrebă Cardassol mai arogant.

— Că braconezi pe moşiile familiei Montalet.

— Am voie.

— Ah!

Şi Victor se uită la fostul său coleg de şcoală cu un aer de dispreț.

— Sunt prea bine crescut, zise el, spre a te contrazice.

Şi dădu pinteni calului său.

Dar la rândul său Octav de Cardassol îl reținu.

— Victor! zise el.

Victor se opri.

— Ce vrei?

— Să-ți dau un sfat bun.

— N-am nevoie.

— Cine ştie! răspunse Cardassol cu şiretenie.

— Referitor la vânătoare?

— Poate…

— Ei bine! Vorbeşte… Sunt curios să ştiu se sfaturi poți să-mi dai.

— Te duci la Rigoles?

— Da.

— Vei sta mult acolo?
— Opt zile.
— Faci rău.
— De ce?
— Fiindcă în acest timp se va bracona pe moşia Martinière.
— Tu vei bracona? zise Victor cu insolență.
— Oh! eu, răspunse Cardassol, trag nădejde că am voie să vânez.
— De la cine?
— De la tine.
Victor începu să râdă..
— Glumeşti, dragul meu Octav, zise el.
— Nu. Ascultă, dar, dacă îți dau o înştiințare importantă?
— Relativ la ce?
— Relativ la lucruri care țin de onoarea ta, scumpul meu Victor.
La rândul său Victor tresări.
— Oh! oh! zise el.
— Dacă te scot pe tine şi pe ai tăi dintr-o încurcătură, îmi vei da voie să vânez la tine?
— Dragul meu, răspunse Victor, cum nu văd nici un pericol pentru onoarea mea, te-aş ruga…
— Când nenorocirile au sosit, zise Cardassol, totdeauna omul se căieşte că n-a ascultat sfaturile cele bune.
Aceste ultime cuvinte îl exasperară pe Victor.
— Să vedem, zise el, te vei explica sau nu?
— Asta depinde.
— Cum?
— Am încredere în tine. Dacă sfatul pe care ți-l voi da îți va părea bun, mă vei lăsa să vânez la tine?
— Da.
— Pe cuvântul tău de onoare?
— Îți jur.
— Eu şi frații mei?
— Drace! e cam mult, cinci braconieri de speța voastră, zise cu dispreț Victor.
— Sfatul meu valorează… vei vedea.
— Ei bine, vorbeşte.
— Ai face bine să nu stai opt zile la Rigoles.
— De ce?
— Fiindcă la Martinière n-ai câine de pază.

— Şi ce-i cu asta?

— Tatăl tău şi servitorii lui dorm greu.

Victor tresări.

— Sunt oameni care noaptea sar gardul parcului.

— Ce vrei să spui?

— Nu spre a vă lua iepuri, continuă Cardassol cu un surâs răutăcios. Adio, te sfătuiesc să veghezi.

— Stai! îl strigă Victor.

Dar Cardassol dispăru în pădure.

— Vei vedea că sfatul meu nu e scump, îi strigă el.

Victor de Passe-Croix stătu un moment nemişcat în mijlocul drumului, ca şi cum s-ar fi rupt ceva într-însul. Cu mâna pe frunte el repetă de mai multe ori:

— Ce-a vrut să spună?

Deodată îi veni un gând.

Acest gând trebuie să fi fost teribil, căci o sudoare înghețată îi umezi tâmplele, pe când fața lui pălea şi o mişcare uşoară îi agita buzele.

Apoi el dădu pinteni calului, care porni în galop spre Rigoles.

Pe drum, Victor nu îndrăzni să se gândească la nimic, aşa de mult îl înspăimântă gândul ce îi trecuse prin minte.

După o jumătate de oră, el sosi la locuința familiei Montalet.

Castelul Rigoles era o construcție de pe vremea lui Ludovic al XIII-lea, din cărămizi roşii ca cea mai mare parte a locuințelor din Sologne.

Două mari alei, una la nord şi alta la sud, făcute prin pădure, permiteau zărirea castelului de la o mare distanță.

Când Victor de Passe-Croix sosi, oaspeții castelului tocmai erau gata să se aşeze la masă.

Montalet tatăl şi fiii avea în jurul lor vreo zece persoane îmbrăcate în costume de vânătoare.

Un „ura” vesel primi sosirea tânărului saint-cyrien:

— Ah! iată-l pe Victor, strigă tânărul Montalet; de astă dată suntem cu toții.

— Bună ziua, Victor.

— Bună ziua, domnilor, răspunse tânărul salutând la dreapta şi la stânga.

Albert Morel, care stătea la celălalt capăt al mesei, se sculă şi veni să strângă mâna lui Victor.

Dar acesta nu avusese niciodată mare simpatie pentru oaspetele din Montalet. El îi arăta o mare indiferență şi primi cu

multă răceală dovezile lui de prietenie.

— Vom prânzi în galop, domnilor, zise stăpânul casei.

— De ce aşa repede? întrebă Victor.

— Fiindcă trebuie să mergem la o depărtare de o leghe de aici şi fiindcă mistreţul zărit e mare şi va trebui să-l urmărim patru sau cinci ore cel puţin.

— Oho! oho!

— Şi pentru că, adăugă Amaury de Montalet, ţinem să prânzim devreme astăzi. În ziua de Saint-Hubert.

— Ei bine, fie! zise Victor.

Şi se aşeză la masă între amicul său Raoul şi un om de aproape 36 ani, care îi era necunoscut.

Acest personaj, care avea o figură deschisă, ochii albaştri şi mari, nasul şi gura foarte aristocratice, îi plăcu lui Victor imediat.

— Cine e acest domn? îl întrebă el pe şoptite pe Raoul.

— E un prieten al fratelui meu, ofiţer de marină, domnul Roger de Bellecombe.

Pe când Victor şi Raoul schimbau aceste cuvinte, Roger de Bellecombe, ofiţerul de marină, îl privea pe Albert Morel cu multă stăruinţă.

Capitolul III

Victor şi Raoul vorbiră un moment împreună: apoi, acesta din urmă, schimbă câteva cuvinte cu vecinul său din dreapta, ofiţerul de marină. Victor intră cu ei în vorbă.

— Domnule, îi zise ofiţerul în şoaptă, scuză-mă, dar am sosit abia ieri, şi nu cunosc de aici decât pe stăpânii casei.

Victor se înclină.

— Ai putea să-mi spui numele domnului care se află în faţa noastră?

— E un parizian, răspunse Victor, domnul Albert Morel.

— Aha!

Această exclamaţie fu pronunţată cu o intonaţie ciudată, ceea ce îl surprinse pe Victor.

— Acest nume vă miră? îl întrebă el pe ofiţerul de marină.

— Da şi nu.

— Cum asta?

— Da, fiindcă acest domn seamănă perfect de bine cu o

persoană pe care am cunoscut-o în colonii.

— Adevărat?!

— Nu, dacă sunt cumva victima unei confuzii, căci atunci acest domn are dreptul de a se numi oricum va vrea.

— Dar, zise Victor, l-ați văzut azi dimineață pentru prima oară?

— Da, domnule.

— Totuşi, ați sosit de aseară, îmi spuneați.

— El se culcase. L-am văzut intrând aici adineauri şi se pare că este foarte bun prieten cu stăpânul casei.

— Sunt vecini de moşie.

— Aici?

— Nu, în Poitou.

— E ciudat, repetă ofițerul de marină, seamănă foarte mult cu un om pe care l-am cunoscut. Cu toate acestea a ridicat asupra mea o privire cu totul indiferentă şi numele meu, când a fost pronunțat în fața lui, n-a produs pe chipul său nici o impresie. În fine, el se numeşte Albert Morel.

— Domnule, zise Victor, sunteți marinar, prin urmare ați călătorit mult?

— Am făcut de două ori ocolul lumii.

— Prin urmare ați putut aprecia adevărul zicătoarei care spune că fiecare om are un destin.

— Am auzit vorbindu-se de asta, domnule, dar n-am putut încă să constat personal.

— Atunci pricep uimirea dumneavoastră crezând în a-l recunoaşte pe Morel…

— Pe un om pe care l-am văzut bătându-se în duel.

— În ce țară?

— În Brazilia, la Rio.

— Când?

— Oh! au trecut zece ani.

Victor nu îndrăzni să mai stăruie şi să-l întrebe pe ofițer amănuntele acestei aventuri.

De altfel lumea începuse să se scoale de la masă şi cel mai mare dintre Montalet, Amaury, luând trompeta sa, dădu semnalul de încălecare.

— Pe cai! domnilor! pe cai! acesta fu cuvântul de ordine care îi conduse pe vânători în curte.

Pe ultima treaptă a peronului, un servitor curăța o pereche de cizme.

Acela care le purtase făcuse fără îndoială un drum lung, căci cizmele erau pline de un noroi galben.

Când Victor coborî scara peronului şi văzu acele cizme, tresări.

— Iată, se gândi el, un noroi pe care nu l-am văzut în altă parte, decât la Martinière.

— Haide, Victor, încalecă, zise domnul Montalet tatăl.

Victor de Passe-Croix nu mai stătu pe gânduri şi încălecă.

După cum anunţaseră stăpânii casei, locul de întâlnire pentru vânătoare era puţin cam departe şi trebuia să meargă mai mult de o oră.

Fie că întâmplarea îi aduse unul lângă altul, fie că o simpatie ascunsă îi atrăgea, ofiţerul de marină şi Victor se găsiră cu caii alături în rândul din urmă.

— Fiindcă suntem unul lângă altul, spuse marinarul, să vorbim din nou.

— Foarte bine, zise Victor, căci sunt curios să ştiu istoria domnului Albert Morel.

— Dar, domnule, nu e deloc sigur că domnul Albert Morel ar fi domnul pe care l-am cunoscut.

— Ei bine, ce are a face cu asta! zise Victor.

Marinarul se uită la dânsul melancolic.

— Eşti tânăr, domnule, zise el.

— Am 19 ani.

— Şi ai cunoscut foarte puţin viaţa.

— Oh! zise Victor atins în vanitatea lui, cine ştie?

Marinarul surâse.

— Ştii, zise el, dacă domnul Albert Morel ar fi omul de care vorbesc, ai avea pentru dânsul un mare dispreţ, mai ales după ce îţi voi povesti istoria lui.

— Fie, zise Victor, a cărui curiozitate creştea.

Marinarul şi viitorul sublocotenent rămaseră şi mai în urmă.

— Cât va dura să străbatem distanţa ce ne desparte de locul de întâlnire? întrebă marinarul.

— Cel puţin o oră.

— Istoria e cam lungă şi trebuie mai mult decât o oră spre a o povesti.

— Ei bine, spune-mi o parte.

— Şi restul?

— Vei face ca în romanele care se publică prin ziare: „Sfârşitul în numărul de mâine”.

— Bine.

— Această povestire este foarte importantă şi ea are un rol însemnat pentru a nu o publica toată, aproape textual.

— Domnule, zise marinarul, îmi vei da voie să dau un titlu povestirii mele şi să o despart la nevoie în capitole?

— Cum vrei.

— Să o numim dar: „*Un duel transatlantic*".

Iată povestirea marinarului:

«Într-o seară de aprilie anul 184… un tânăr urcă încet strada Taitbout, şi se aşează afară la o masă la Café de Paris.

Cu toate că era în luna aprilie, căldura se instalase mult mai timpuriu în acel an.

Era multă lume la Café de Paris, şi noul venit, după ce se aşeză la masă, observă că ocupase singura masă ce mai era liberă.

Şoseaua era plină de trăsuri ce se duceau şi veneau de la pădure. Trotuarele erau pline de pietoni.

Tânărul scoase o țigară şi se pregătea să ceară chelnerului un chibrit, când alți doi tineri, îmbrăcați cu redingote încheiate până sus, aşa că se cunoştea că sunt militari, se apropiară, se uitară în dreapta şi în stânga, şi negăsind nici o masă liberă se aşezară fără multe complimente la masa personajului pe care l-am descris mai sus.

Ar fi fost corect din partea acestor domni să-l salute pe acest tânăr şi să-i ceară voie să stea la masa lui.

Ei, însă, nu făcură asta.

Tânărul, pe care îl vom numi Raymond de Luz, nu clipi şi stătu liniştit. Numai când sosi chelnerul aducând o tavă şi vru să pună pe masă cele două pahare de malaga comandate de acei doi, Raymond de Luz cu multă mândrie zise:

„— Ia paharele astea de aici!"

Cei doi ofițeri tresăriră şi unul din ei privindu-l în față îi spuse:

„— Domnule, mă numesc Charles de Valserres, şi-ți voi tăia urechile mâine dimineață dacă nu te scoli imediat de la masă şi pleci."

„— Domnule, răspunse Raymond de Luz, nu sunt ofițer, şi dacă ai poftă să îmi tai urechile, sunt la ordinele dumitale."

Şi îi întinse cartea de vizită.

Acela care îşi dăduse numele de Charles de Valserres luă acea carte de vizită şi-şi aruncă ochi pe dânsa. Apoi îi dădu cartea lui de vizită, adăugând:

„— Vei primi martorii mei, mâine dimineață.”

„— E în zadar, domnule.”

„— De ce?”

„— Vino cu ei mâine în Bois, la ora 17, în dosul pavilionului de Madrid, şi voi fi şi eu acolo cu ai mei.”

„— Fie!… Armele?”

„— Da, zise Raymond de Luz cu un surâs disprețuitor, fiindcă ai de gând să îmi tai urechile, îmi închipui că ne vom bate cu sabia.”

„— Domnule, sabia este o armă ofițerească; iar dumneata nu eşti ofițer. Ne vom bate cu pistolul.”

Raymond de Luz se înclină.

Apoi, cum în acel moment două persoane care stăteau la o masă vecină se sculau să plece, Charles de Valserres şi amicul său luară loc acolo, lăsându-l pe Raymond de Luz singur la masa lui.

Acesta din urmă îşi băuse cafeaua foarte liniştit, îşi termină țigara, se sculă şi plecă nepăsător, apucând pe strada Choiseul. Ajungând la capătul acestei străzi, el se opri spre a suna la o poartă deasupra căreia se afla numărul 3.

El venea des la această casă, căci portarul îl salută şi-i zise:

„— Domnul baron tocmai s-a întors.”

„— Cu atât mai bine! răspunse Raymond.”

Şi urcă încet o scară frumoasă.

Un negru veni să-i deschidă.

„— Bună ziua, Neptunio, zise el, stăpânul tău e acasă?”

„— Sigur că este, îi răspunse o voce tânără şi sonoră.”

Draperia care masca uşa se dădu la o parte şi un om tânăr care avea încă pălăria pe cap apăru şi întinse mâna vizitatorului său.

„— Bună ziua, scumpe amice, tocmai acum m-am întors.”

Omul la care venise Raymond era înalt şi frumos, de vreo 25 de ani, cu barbă neagră şi ochii albaştri.

El avea talia subțire, un picior mic, nişte mâini de femeie, şi în toată persoana lui era ceva care trăda pe omul din colonii.

Îl luă pe vizitatorul său de mână şi-l introduse într-un salonaş de fumat foarte elegant mobilat.

„— Bună ziua, dragă Raymond, repetă el împingându-l

într-un fotoliu, nu te aşteptam astă seară şi nu credeam să te văd decât mâine, căci eram hotărât să nu mă duc la club şi să mă culc devreme.”

„— Ah!”

„— Ştii că am jucat toată noaptea trecută?”

„— Vai! răspunse Raymond surâzând, şi vaporul care trebuie să îmi aducă venitul peste cinci zile trebuie să se țină bine, căci dacă va naufragia voi fi momentan ruinat.”

„— Dar parcă eu am fost mai norocos?”

„— Nu zic da, dar n-am venit la tine spre a socoti pierderile noastre.”

„— Atunci pentru ce?”

„— Spre a te ruga să te ții de hotărârea ta şi să te culci devreme.”

„— Bine. Şi pe urmă?”

„— Fiindcă mâine te vei scula foarte de dimineață.”

„— Asta înseamnă că vom face o plimbare la Bois.”

„— Tocmai.”

Prietenul lui Raymond îşi încruntă sprâncenele.»

. . . . . .

Când marinarul ajunse aici cu povestirea sa, Victor de Passe-Croix îi spuse:

— Mă prind că domnul din strada Choiseul şi acela căruia i-ai servit de martor nu e decât una şi aceeaşi persoană.

— Se poate. Dar ai răbdare.

Şi marinarul continuă.

Capitolul IV

«Tânărul care locuia în strada Choiseul şi la care Raymond de Luz se dusese era un creol din insula Bourbon, numit Felix de Nancery.

Raymond de Luz era de asemenea creol şi cei doi tineri se cunoşteau din copilărie.

Ei veniseră la Paris împreună la vârsta de şase ani în cea mai mare intimitate.

Raymond de Luz era fiul celui mai bogat plantator din insula Bourbon.

Felix de Nancery era de asemenea bogat, dar mult mai puțin

decât amicul său, față de care era mai mare cu doi ani.

Felix de Nancery studiase dreptul şi se consacră profesiunii de avocat, în țara sa.

Raymond venise în Franța numai spre a-şi termina educația.

Amândoi, de altfel, prelungiseră deja cu doi ani şederea lor în Franța. Parisul are atâtea farmece pentru tineretul elegant şi bogat.

Raymond avea o soră mai mică, fructul celei de-a doua căsătorii a tatălui său, pe care el o destina ca soție amicului său Felix.

Domnişoara Blanche de Luz avea atunci 19 ani şi Raymond de multă vreme, în scrisorile sale, pregătise această căsătorie, care trebuia să fie celebrată cu consimțământul celor două familii, îndată după sosirea celor doi tineri creoli.

De Nancery cunoştea perfect de bine situația averii familiei de Luz.

Domnul Laurent de Luz, tatăl lui Raymond, era un gentilom de origine bretonă, care, sosind în insula Bourbon cu 30 de ani înainte, cu epoleți de locotenent de marină şi sabia lui drept orice avere, şi care zăpăcise inima domnişoarei Raymond, cea mai bogată fată din colonie. Văduv după câțiva ani, gentilomul breton se căsătorise din nou la Bourbon cu o tânără, aproape fără avere, şi care îl făcuse tatăl acelei fete pe care Raymond o destină amicului său Felix de Nancery. Raymond se angajase să o înzestreze pe sora lui.

Aceste amănunte sunt necesare spre a putea pricepe ceea ce se petrecu a doua zi.

„— Cum! zise Felix privindu-şi amicul, pe când acesta îşi aprindea o țigară, ai avut o ceartă?”

„— Da.”

„— Cu cine?”

„— Cu un ofițer.”

Şi Raymond îi povesti scena pe care am descris-o.

„— Dar, zise Felix, asta e absurd! e o ceartă de cafenea.”

„— De acord. Dar ce e de făcut?”

„— Să aranjăm lucrurile.”

„— Eşti nebun, zise Raymond. Unde ai văzut să se aranjeze asemenea afaceri?”

Felix dădu din umeri.

„— S-a făcut alegerea armelor?”

„— Da.”

„— Şi ce ai ales?”

„— Pistolul.”

De Nancery respiră.

„— Ah! zise el, cu atât mai bine, eşti o forță.”

„— Mă măguleşti, zise Raymond, surâzând.”

„— Şi dacă tragi primul îl vei culca la pământ pe adversarul tău ca pe o păpuşă. Unde te bați?”

„— La pădure, la Bois, în spatele pavilionului de Madrid, mâine dimineață la ora şapte.”

„— Ai şi al doilea martor?”

„— M-am gândit la baronul Renaud, ştii, acela pe care la club îl numim Singleton.”

„— Drace! zise de Nancery râzând, îi vei face un mare serviciu.”

„— Crezi?”

„— Arde de dorința de a servi ca martor cuiva. Cum e foarte scund, îşi închipuie că asta îl va înălța…”

Raymond surâse.

„— Ei bine, vrei să te însărcinezi a-i vorbi?”

„— Nu, îi voi scrie. Fii liniştit, va fi punctual.”

Domnul de Nancery luă condeiul şi scrise:

„Domnule baron,

Amicul nostru comun, Raymond de Luz, se bate mâine dimineață, la ora şapte, şi contează pe dumneata şi pe mine.

Întâlnirea e la dânsul acasă, str. Taitbout 29, la orele cinci şi jumătate.

Al dumitale,

Felix de Nancery.”

Tânărul creol puse scrisoarea în plic şi scrise adresa domnului baron Renaud, str. Caumartin 11, şi o dădu lui Neptunio cu ordinul de a o duce imediat.

Neptunio plecă, cei doi tineri mai vorbiră o oră, apoi Raymond strânse mâna lui Felix, zicându-i:

„— Mă duc să mă culc devreme. Fii punctual mâine.”

„— Fii sigur. Pe mâine, amicul meu.”

Domnul de Nancery, după ce îl conduse pe Raymond până la scară, intră în casă, se dezbrăcă şi ce culcă. Dar, după câtva timp se deşteptă, pradă a unui vis urât.

În somn el asistase la evenimentele de a doua zi.

Raymond căzuse lovit de un glonte în frunte.

Tânărul îşi şterse fruntea de sudoare şi se sculă.

„— E ciudat, îşi spuse el, cu atât mai straniu cu cât, în visul meu, Raymond a tras cel dintâi. Raymond trage cu pistolul cu mare precizie. Am auzit spunându-se că se visează contrariul a ceea ce se va întâmpla. Deci, Raymond îl va ucide pe domnul de Valserres. Să adormim.”

Domnul Nancery încercă să adoarmă, dar somnul nu se prindea de dânsul.

El avea mereu înaintea ochilor această scenă ciudată a visului său, şi deodată un gând straniu îi veni în minte.

„Dacă Raymond va fi ucis, îşi spuse el, sora lui îl va moşteni şi va deveni cea mai bogată fată din colonie. Şi sora lui este femeia pe care trebuie să o iau de soție.”

Acest gând îl zăpăci pe Nancery. El îl respinse la început cu energie, dar îi reveni, şi sfârşi prin a se obişnui cu el, aşa că peste o oră examina cu răceală situația nouă pe care i-ar produce-o moartea lui Raymond, dacă nenorocitul ar fi căzut a doua zi.

Blanche de Luz, care trebuia să aibă o zestre mică, va deveni bogată; şi cum îi va putea fi refuzată lui Felix de Nancery, cel care l-a primit în brațele sale pe fratele însângerat şi muribund?

„Oh! murmură el, sunt gânduri care te fac criminal.”

În zadar încercă să adoarmă; ziua îl apucă sucindu-se în patul său, scuturat de friguri.

Când sună ora 5 Felix de Nancery îl chemă pe Neptunio şi se îmbrăcă... Apoi se duse pe jos la Raymond, care locuia, după cum am spus, în strada Taitbout, numărul 29.

Când sosi, Raymond dormea încă foarte liniştit.»

*
* *

«Felix de Nancery era acolo de câteva minute, când sosi şi baronul Renaud.

El îi găsi pe Raymond făcându-şi toaleta şi pe Nancery fumând o țigară.

După cum prevăzuse acesta din urmă, tânărul baron Renaud primise numaidecât invitația de a figura ca martor într-un duel.

În ajun, de Nancery era vesel; dar acum el nu mai râdea, era palid, trist şi îşi ținea ochii în jos.

„— Dragul meu! îi zise Raymond râzând, eşti un martor trist.”

De Nancery tresări.

„— De ce? întrebă el.”

„— Eşti abătut!”

„— Ce glumă!”

„— Şi eşti foarte palid.”

De Nancery se privi într-o oglindă şi recunoscu că era palid.

„— Ştii şi tu, urmă Raymond, că nu e plăcut lucru să mergi să te baţi asistat de un om care te îngroapă mai dinainte?”

„— Eşti nebun! murmură de Nancery şi interpretezi în mod ciudat afecţiunea ce o am pentru tine.”

Baronul interveni.

„— Haide! zise el, totul va decurge de minune, veţi vedea, şi acest ofiţer se va pocăi.”

Raymond se uită la pendulă şi spuse:

„— Haideţi, domnilor, se apropie ora.”

De Nancery stătea pe scaun şi nu se mişca.

„— Felix, zise Raymond, am să-ţi spun cava. Ne dai voie, dragă baroane?”

„— Cum să nu.”

Raymond îl luă pe amicul său de braţ şi-l duse în odaia vecină, care era cabinetul său de lucru. În mijlocul odăii se afla o masă încărcată cu hârtii, şi printre acestea un pachet înfăşurat în hârtie cenuşie, al cărui conţinut părea că este un plic voluminos.

„— Amicul meu, zise Raymond cu vocea pe jumătate, trebuie să se prevadă totul.”

Încă o dată Nancery tresări.

„— Ce vrei să spui?”

„— Dumnezeul meu! Faţa ta îmi confirmă cuvintele mele.”

„— Nu pricep totuşi.”

„— Pot să fiu ucis.”

„— Eşti nebun.”

„— Sper că asta nu va fi. Dar în fine un om care se bate trebuie să admită şi această supoziţie.”

„— Ei bine!”

Raymond luă pachetul de pe masă.

„— Iată testamentul meu, spuse el.”

„— Ce glumă.”

„— Şi te fac executorul meu testamentar, adăugă Raymond, şi las averea mea prezentă şi viitoare, surorii mele, domnişoara

Blanche de Luz.”

Felix de Nancery întinse tremurând mâna spre testament.

Apoi îşi desfăcu redingota şi-l puse în buzunar, adăugând:

„— Sper că ți-l voi înapoia peste o oră.”

„— Şi eu sper asta, zise Raymond surâzând. Ah! uitam ceva.”

„— Ce mai e?”

„— Ştii că mai mult ca de obicei stăruiesc pe lângă sora mea şi tatăl meu pentru proiectele noastre?”

„— Raymond…”

„— De n-aş mai fi pe lume, cine o va apăra?”

„— Dar vei fi, murmură de Nancery, a cărui voce tremura, şi vom fi fericiți, vei vedea.”

„— Ne-am înțeles acum, vino amice.”

Ei trecură în odaia unde baronul Renaud îi aştepta.

„— Domnilor, zise el, trăsura mea e jos şi acolo am spade şi pistoale!”

„— Le am şi pe ale mele, răspunse Raymond, care scoase dintr-un sertar o cutie de marochin albastru.”

El deschise această cutie şi se uită la pistoalele ce erau foarte frumoase.

„— Nu doresc, adăugă el, adversarului meu să tragă al doilea, mai ales dacă sorții decid să se facă uz de armele mele. Haideți, domnilor, la drum!”

Cei trei tineri coborâră şi găsiră la uşă trăsura baronului.

Felix de Nancery îl luă atunci pe baron la o parte şi-i spuse:

„— Amicul meu, sunt primul martor, nu-i aşa?”

„— Fără îndoială. De ce această întrebare?”

„— Fiindcă asta îmi dă dreptul de a conduce totul pe teren, şi cred că am puțin mai multă experiență decât dumneata în aceste afaceri.”

„— Da, domnule, răspunse baronul. Voi fi fericit de a învăța de la dumneata.”

Ei se urcară în trăsură şi după douăzeci de minute se aflau în pădure la locul indicat.

Tânărul ofițer Charles de Valserres se şi afla acolo, cu cei doi martori ai săi, din care unul era acela care îl însoțea în ajun la Café de Paris.»

*

* *

— Domnule, zise Victor întrerupând povestirea ofițerului de marină, cred că ghicesc deznodământul acestei întâlniri.

— Oh! vei vedea, răspunse marinarul, e un fapt nemaiauzit în analele crimelor.

Şi marinarul continuă povestirea sa, dând pinteni calului său, căci rămăseseră cu mult în urma celorlalți.

Capitolul V

«Cei doi martori ai lui Charles de Valserres, ofițeri de husari, erau foarte bine, sub toate raporturile.

Unul din ei, acela care în ajun se aflase la Café de Paris, se adresă lui Felix de Nancery, spunându-i:

„— Domnule, e adevărat că în aparență domnul Raymond de Luz este provocatorul, dar în realitate noi am motivat provocarea lui printr-o impolitețe care, dă-mi voie să o constat, a fost rezultatul unui prânz îmbelşugat şi a unei lipse de atenție. În această stare de lucruri, e drept ca domnul de Luz să aibă alegerea armelor.”

De Nancery se înclină.

„— Am propus pistolul, dar dacă domnul de Luz preferă o altă armă, suntem la dispoziția sa.”

„— Deloc, domnule.”

„— Deci vreți pistolul?”

„— Da, domnule.”

De Nancery, care se depărtase câțiva paşi cu martorul domnului de Valserres, pe când Raymond de Luz şi baronul se plimbau convorbind, aruncă o piesă de cinci franci în aer, zicând:

„— Să vedem care din adversari se va servi de pistoalele sale.”

„— Fața! zise martorul.”

Piesa căzu cu pajura în sus.

„— Bine, zise martorul, domnul Raymond de Luz se va servi de armele sale.”

„— Să vedem acum, reluă Felix de Nancery, celelalte condiții ale luptei.”

„— Fie, domnule.”

Şi martorul păru că aşteaptă.

„— Domnule, reluă de Nancery, domnul Raymond de Luz e creol ca şi mine, ceea ce înseamnă că nu e un burghez din Paris

care nu ştie să tragă cu pistolul.”

„— Apoi, domnule.”

„— Domnul de Valserres este ofițer?”

„— Ca mine, domnule.”

„— Trage bine cu pistolul?”

„— Destul de bine.”

„— Atunci văd că şansele pot fi egale.”

„— Asta e şi părerea mea.”

„— Deci îi vom aşeza la treizeci de paşi, dându-le posibilitatea de a înainta fiecare cinci paşi.”

„— Foarte bine.”

„— Şi de a trage foc după voie: un singur foc ajunge?”

„— Da, domnule. Motivul certei este aşa de neînsemnat.”

De Nancery se duse la trăsura baronului Renaud şi lua pistoalele lui Raymond, care continua să vorbească cu acesta din urmă.

În acest timp martorul lui Valserres se apropiase de amicul său.

„— E ciudat! zise el.”

„— Ce? întrebă tânărul ofițer.”

„— Închipuieşte-ți că martorul adversarului tău, acela cu care am vorbit, este de o paloare de moarte, tremură când vorbeşte şi evită să se uite în față.”

„— Ei bine? ce conchizi?”

„— Oh! eu, nimic.”

„— Iată o concluzie ciudată.”

„— Ba nu.”

„— Atunci explică-te!”

„— Iată: s-ar spune că se bate dânsul, aşa e de emoționat.”

„— Asta înseamnă că e rudă sau amic intim cu adversarul meu.”

„— Eu atribui emoția lui unui alt sentiment.”

„— Care?”

„— Cine ştie? Poate doreşte să-l vadă ucis pe amicul său.”

De Valserres dădu din umeri şi spuse râzând celui de-al doilea martor al său:

„— Credeam că Octav Brunot s-a trezit; dar observ că e tot beat!”

De Nancery reveni cu pistoalele lui Raymond şi prezentând cutia deschisă:

„— Alegeți, domnilor, zise el domnului de Valserres care-l

privea.”

De Valserres luă unul din pistoale pe care îl dădu martorului său spre a-l încărca.

De Nancery avea două gloanțe în mână. El îi întinse unul martorului lui Valserres şi păru că introduce celălalt glonț pe gura pistolului destinat lui Raymond.

Această sinistră operație terminată, cei doi adversari fură aşezați la distanța fixată.

„— Grăbeşte-te să tragi, zise primul martor lui Valserres.”

„— De ce?”

„— Fiindcă domnul de Raymond de Luz trage cu pistolul ca un creol şi dacă nu îl nimereşti, te nimereşte el.”

„— Aş! întotdeauna trag mai bine după ce am auzit glonțul şuierând.”

De Nancery dădu semnalul. Raymond înaintă doi paşi, ochi şi trase. De Valserres rămase în picioare.

Inima lui Nancery bătea cu putere.

De Valserres făcu doi paşi la rândul său, îl ochi pe adversar şi trase.

Deodată Raymond de Luz căzu la pământ fără să scoată un țipăt.

Nenorocitul tânăr fusese lovit în frunte şi moartea fusese instantanee.

Atunci se auzi un țipăt de disperare extremă.

Felix de Nancery se aruncase peste corpul nenorocitului său amic, îl îmbrățişă şi îl sărută.

De Valserres, emoționat, îl arătă martorului său.

„— Vezi, zise el.”

Martorul, pe care îl numise Octav Brunot, dădu din umeri, ceea ce însemna:

„— Nu pricep nimic.”

Lucrurile se petrecuseră după toate regulile şi lupta fusese loială, cel puțin în ceea ce-l privea pe Valserres. El se apropie de martorii adversarului, le exprimă părerea lui de rău, apoi tinerii se salutară şi, pe când se ridica corpul tânărului creol în trăsura baronului Renaud, de Valserres şi martorii săi se depărtară.

Aceştia veniseră într-o modestă birjă pe care o lăsaseră la intrarea în pădure. Cu toate acestea, înainte de a părăsi locul de luptă, acela din martorii lui Velserres care se numea Octav Brunot examinase cu minuțiozitate frunzişul, în direcția în care

trebuia să o urmeze glonțul lui Raymond de Luz.

„— Dar ce faci acolo? întrebă de Valserres.”

„— Îți voi spune mâine, răspunse Octav Brunot.”

Şi îi urmă pe amicii săi.

Pe drum, Octav Brunot stătu tot timpul gânditor.

„— Dar ce ai? întrebă de Valserres, s-ar spune că tu eşti acela care ai un omor pe conştiință.”

„— Spune-mi, Charles, zise deodată Octav Brunot, care nu răspunse la întrebarea amicului său.”

„— Ce?”

„— Ai auzit şuierând glonțul adversarului tău.”

„— Ah!”

„— Cred că sărmanul băiat trăgea foarte rău, căci n-am auzit glonțul şuierând.”

„— Cred.”

„— Şi ai conchis?”

„— Da, zise cu răceală Octav Brunot, am conchis că sărmanul băiat trăgea foarte rău cu pistolul.”»

*

* *

«A doua zi Octav Brunot se duse puțin mai târziu la dejunul sublocotenenților şi al locotenenților. Aceşti domni, al căror regiment era încazarmat pe cheiul D’Orsay, luau masa într-o cafenea de pe strada Bellechasse şi prânzeau la ora cinci.

La 5 şi jumătate, Octav Brunot nu apăruse încă.

Când sosi, ofițerii erau gata să se scoale de la masă. Ei puneau această întârziere pe socoteala vreunei aventuri galante când observară că Octav e palid ca un mort.

„— Amice, îi spuse de Valserres, de astă dată ne vei da o explicație. Îmi închipui?”

„— Relativ la ce?”

„— La această schimbare care s-a produs în tine de la deplorabilul meu duel de ieri. Declar că e foarte greu să ai pe conştiință moartea unui om pe care nu-l urăşti, dar tu nu ai dreptul să te întristezi mai mult decât mine.”

„— Nu e vorba de asta.”

„— Dar de ce?”

Octav Brunot ezită un moment şi îi privi pe rând pe toți camarazii săi, care erau în număr de zece.

„— La urma urmei, zise el, nu văd aici decât camarazi şi prieteni…”

„— Desigur, răspunse un tânăr subofițer din şcoala de la Saint-Cyr.”

„— Şi sunt convins, domnilor, continuă Octav Brunot, că nu veți ezita de a vă da cuvântul de onoare că nimeni nu va afla ce vă voi spune.”

Toți ofițerii ridicară mâna.

„— Îmi jurați că veți fi discreți?”

„— Da.”

Fizionomia şi accentul locotenentului Brunot aveau ceva straniu şi misterios care stârni curiozitatea tuturor.

„— Haide! te ascultăm, zise de Valserres rezemându-şi coatele pe masă.”

Brunot reluă:

„— Ca să puteți pricepe ceea ce vă voi spune, domnilor, e necesar să vă povestesc o anecdotă din copilăria mea.”

„— Să auzim!”

„— Sunt breton, ştiți. În țara mea sunt câmpii necultivate pe care trebuie să le străbați când mergi de la un sat la altul. Aveam zece ani când s-a comis un asasinat la o depărtare de o jumătate de leghe de casa tatălui meu. Un bătrân din satul meu fusese pe câmpie lovit de unsprezece lovituri de cuțit. Nişte ciobani aduseră cadavrul. Se înştiință familia şi copiii alergară la casa unde fusese depus corpul. A fost o scenă disperată; dar cel care se arătă mai devotat era fiul cel mai mare al victimei. Asistasem la această scenă şi am fost adânc impresionat. Fiul cel mai mare al victimei se numea Parnic. „Sărmanii oameni! — spunea mama seara la masă — sunt disperați… mai ales sărmanul Parnic!” „Oh! acesta, zisei eu deodată, nu e deloc dezolat!” Am fost privit cu uimire. V-am spus, aveam atunci zece ani. „Şi de ce? mă întrebă tata.” „Fiindcă el e asasinul”, răspunsei. Mama scoase un țipăt; tata pretinse că eram nebun. După două luni, Parnic fu recunoscut culpabil de paricid şi executat în piața publică din Saint-Malo.”

„— Dar, întreabă sublocotenentul, cum ai ghicit?”

„— Nu ştiu… din instinct… o voce internă îmi strigase că acest om, care era aşa de disperat, era singurul şi adevăratul culpabil.”

„— Ştii, zise de Valserres, că Octav ar fi fost un bun judecător de instrucție?”

„— Poate.”

„— Dar unde vrei să ajungi?”

„— Ascultați. Mai iată o anecdotă care va sprijini ceea ce vă spusei. După 10 sau 15 ani, mă aflam la Marsilia, unde regimentul meu se îmbarca pentru Africa. M-am întâlnit într-o cafenea cu un tânăr, un băiat foarte frumos, care era prietenul unui amic al meu. Lucru ciudat! am simțit imediat pentru acest om o aversiune inexplicabilă, şi, seara, nu m-am putut opri de a spune amicului nostru, comun: „Iată un băiat care va sfârşi rău.”

„— Şi ai ghicit!”

„— Anul următor el şi-a asasinat unchiul, un bogat bancher, pe care trebuia să-l moştenească, şi fu condamnat la muncă silnică.”

„— Iată, într-adevăr — întrerupse Charles de Valserres — o a doua istorie tot aşa de stranie ca şi cea dintâi. Şi amintirea acestor două istorii te face aşa de trist astăzi?”

„— Nu.”

„— Ce e atunci?”

„— E temerea, aş îndrăzni chiar să spun convingerea, că am fost ieri complicii involuntari ai unei crime teribile.”

„— Mă rog.”

„— Al unui asasinat!”... adăugă Octav Brunot cu un accent energic.

Toți protestară, dar el urmă:

„— Domnilor, am cuvântul dumneavoastră de onoare şi deci pot vorbi.”

„— Ei bine, strigară toți în cor, poftim.”

Octav Brunot îl privi pe amicul său Charles de Valserres.

„— Vrei să ştii gândul meu?”

„— Da, vorbeşte.”

„— Nu tu l-ai ucis ieri pe Raymond de Luz, ci el a murit asasinat de amicul său Felix de Nancery.”

Aceste cuvinte, se înțelege, produseră o adâncă emoție printre tinerii ofițeri.

„— Domnilor, zise locotenentul Brunot, pe onoarea mea de soldat şi de breton, vă jur că ceea ce v-am spus este convingerea mea şi că această convingere se bazează pe fapte materiale.”

„— Pe cuvântul meu de onoare, murmură Charles de Valserres, cred că sărmanul meu Octav a înnebunit.”

El întrebă pe amicii săi cu privirea. Aceştia păreau că

împărtăşesc aceeaşi părere.

Locotenentul Octav Brunot pricepu ceea ce se petrecea în sufletul camarazilor săi.

„— Domnilor, zise el, mi-ați făgăduit să mă ascultați.”

„— Da, dar…”

„— Dar vă spun lucruri lipsite de rațiune?”

„— Da.”

„— Ce înseamnă asta? Ascultați-mă.”

„— Haide! zise Valserres suspinând.”

„— Domnilor, urmă locotenentul, ieri de dimineață când am sosit pe teren, Felix de Nancery, martorul lui Raymond de Luz, mi-a vorbit. Ei bine! închipuiți-vă că am avut pentru dânsul acelaşi sentiment de repulsie pe care de două ori în viața mea l-am simțit la vederea unor oameni pe care îi consideram ea sceleraţi.”

„— Şi pe asta îți bazezi părerea ta?” întrebă un ofițer.

„— Aşteaptă…”

„— În orice caz, observă de Valserres, admițând că de Nancery ar fi un asasin…”

„— Este!” zise locotenentul cu putere.

„— Fie! dar n-a tras el asupra amicului său, ci eu.”

„— Da, dar tu aveai un glonț în pistolul tău, iar Raymond de Luz a tras cu pistolul încărcat numai cu pulbere.”

„— Oho!”

Ofițerii se priviră şi pricepură că Octav Brunot nu era nebun.

„— Dar cum va dovedi dânsul ceea ce spune?”

„— Domnilor, continuă el, de Valserres e aici şi vă poate confirma că n-a auzit şuierând nici un glonț.”

„— Poate că nu ştie să tragă cu pistolul?”

„— Nu, din contră. M-am dus după informații. Raymond de Luz a tras cu pistolul încărcat numai cu pulbere.”

„— Da, dar să tragi în țintă sau în vreo păpuşă nu e totuna cu a trage asupra unui om. Poate i-a tremurat mâna…”

„— Asta e inadmisibil.”

„— De ce?”

„— Fiindcă Raymond de Luz se măi bătuse de trei ori în duel cu pistolul şi întotdeauna îl rănise pe adversarul său.”

„— Toate astea nu sunt o dovadă.”

„— Aşteptați. Convingerea mea era aşa de puternică încât m-am dus azi dimineață la Bois şi, punându-mă în locul de unde a tras Raymond de Luz, am privit drept în fața mea.”

„— În ce scop?”

„— În fața mea se afla o perdea de arbori şi frunze, încât nici nu se vedea prin ele. Dacă pistolul lui Raymond de Luz ar fi avut glonț, acela n-ar fi putut trece prin acea perdea fără să găurească o frunză sau să rupă o cracă. Ei bine, domnilor, vă voi conduce la pădure, veți examina şi dumneavoastră şi-i dau solda mea pe o lună aceluia care va găsi vreo urmă de glonte.”

Aceste cuvinte din urmă începeau să îi convingă puțin pe ofițeri.

El continuă:

„— În fine, domnilor, pistoalele au fost încărcate cu plute, incombustibile. Am găsit trei: două la trei paşi de locul unde Raymond de Luz a căzut, a treia la un metru aproape de locul ocupat de Valserres. Dacă ar fi fost un glonte în pistolul lui Raymond de Luz, aş fi găsit şi cea de a patra plută.”

„— Bine, admit toate astea, spuse de Valserres, le admit fiindcă vrei tu, dar dacă-i aşa, ce interes avea de Nancery să-şi ucidă amicul?”

„— Ah! iată unde vreau să ajung, domnilor, căci de ieri eu eram aşa de convins, încât mi-am pierdut tot timpul alergând în dreapta şi în stânga după informații.”

„— Şi ai mai obținut şi altele?”

„— Desigur.”

„— Domnilor, zise de Valserres, cred că visez.”

Brunot continuă:

„— Ieri dimineață am aflat că de Luz şi de Nancery erau creoli. M-am dus la un tânăr ofițer din regimentul 15 de linie pe care îl ştiu că e creol din Bourbon. L-am întrebat dacă cunoaşte la Bourbon familia de Luz şi am aflat de la dânsul că Raymond de Luz, despre a cărui moarte nu ştia nimic, era cel mai bogat din insulă şi că de Nancery trebuia să se însoare cu unica soră a amicului său.”

De astă dată nimeni nu se mai îndoi.

„— Dar acest om este un monstru, strigă de Valserres.”

„— Din nenorocire, domnilor, răspunse Octav Brunot, crima lui e una din acelea ce nu se pot dovedi în justiție. De altfel, e deja departe.”

„— Ce vrei să zici?”

„— Astăzi de dimineață Raymond de Luz a fost înmormântat. După două ore, de Nancery a plecat din Paris. Mâine el se îmbarcă la Havre pe o navă care merge la Bourbon”.»

*
* *

Ofițerul ajunsese aici cu povestirea sa când se dădu semnalul de vânătoare.

Capitolul VI

De aproape o oră, Victor de Passe-Croix şi dânsul călăreau prin pădure şi se apropiaseră puțin câte puțin de mica trupă a vânătorilor.

— Domnule, zise ofițerul de marină surâzând, nu mai putem să vorbim, trebuie să vânăm. Astă seară, după masă, îți voi povesti continuarea acestei istorii.

— Dar, domnule, zise Victor, nu mă vei refuza să îmi spui un lucru?

— Care?

— Omul căruia i-ai servit ca martor în colonii era de Nancery?

— Da, domnule.

— Şi, după dumneata, acest om şi Albert Morel sunt una şi aceeaşi persoană?

— Da, domnule.

Victor şi ofițerul de marină sosiră într-un luminiş numit Croix-du-Bois-Fourchu — unde vânătorii se aflau întruniți.

În mijlocul lor, Albert Morel suna din trompetă. Ofițerul de marină se aşează lângă dânsul; Albert Morel nici nu clipi şi continuă să sune cu toată puterea plămânilor săi. Apoi se opri şi, întorcându-se spre ofițerul de marină, îi ceru să-şi aprindă țigara.

— Ce liniştit e! se gândi Victor de Passe-Croix, desigur că marinarul se înşeală.

Şi, cum vânătorii se repeziră în pădure, plecă şi dânsul, hotărât să aştepte seara spre a afla continuarea povestirii.

*
* *

Vânătoarea dură cinci ore şi jumătate.

La apusul soarelui animalul fu împresurat şi Victor de Passe-Croix se repezi în galop, crezând că va ajunge cel dintâi, dar un alt vânător i-o luase înainte.

Era Albert Morel.

— Domnule, îi spuse Victor, credeam că am cel mai bun cal, dar văd că al dumitale îl întrece.

Albert Morel surâse.

— Te înşeli, domnule, calul meu nu face cât al dumitale, dar am luat-o pe drumul cel mai scurt şi de aceea am ajuns înainte.

Tonul lui Albert Morel era de o mare politeţe. Aproape în acelaşi moment Raoul de Montalet sosi şi trăgând un foc, ucise mistreţul.

— Domnilor, zise atunci Albert Morel, vreţi ţigări?

Victor luă o ţigară, se înclină şi se aşeză cu calul lângă Roger de Bellecombe, spunându-i:

— Nu uita că îmi trebuie continuarea povestirii.

«După aproape doi ani de la evenimentele al căror teatru fusese Parisul, fregata de război *Licorne* acostă la Saint-Denis, portul principal din Bourbon, şi din ea debarcă un batalion de infanterie de marină, care trebuia să aibă grijă de garnizoana din acea insulă.

Şeful batalionului se numea Octav Brunot.

Acesta era acelaşi ofiţer pe care l-am cunoscut locotenent la Paris şi care servise drept martor lui Valserres în duelul nenorocit cu Raymond de Luz.

O campanie în Africa făcuse din locotenentul de husari un şef de batalion.

Fregata Licorne abia îşi lăsase pasagerii ei pe ţărm şi o delegaţie a principalilor plantatori din insulă veni înaintea noului batalion.

Coloniile oricât de departe de Franţa ar fi, iubesc tot ceea ce vine de la patria-mumă şi sosirea unei nave este un subiect de mare bucurie.

Printre aceşti deputaţi se afla cel mai bogat plantator din colonie, domnul Felix de Nancery.

De Nancery, se spunea la Bourbon, avusese un ciudat şi trist noroc.

El fusese amicul intim, aproape fratele unui tânăr creol, Raymond de Luz, cu care se dusese să-şi termine studiile la Paris.

Raymond de Luz murise ucis în duel, în urma unei certe prosteşti.

De Nancery, amicul său, fusese martorul lui, îi primise ultimul suspin şi adusese acasă corpul lui îmbălsămat.

Această purtare plină de devotament merita o recompensă şi de aceea el se căsători cu domnişoara Blanche de Luz, sora şi unica moştenitoare a sărmanului Raymond.

Octav Brunot şi Felix de Nancery se recunoscură imediat.

Întâlnirea fu rece şi dintr-o parte şi din alta.

Cu toate acestea, de Nancery era departe de a bănui ceea ce credea şeful de batalion despre dânsul. Deputația plantatorilor fu invitată să prânzească pe bordul vasului Licorne.»

— Ah! se întrerupse ofițerul, uitasem să-ți spun că eram aspirant de prima clasă pe fregata franceză.

«Întâmplarea mă pusese alături de comandantul Octav Brunot, cu care, de altfel, mă împrietenisem pe drum.

Comandantul îl, privea pe de Nancery cu o încăpățânare care m-a uimit.

„— Îl cunoşti pe acest domn? îl întrebai eu.”

„— Da şi nu.”

„— Cum asta?”

„— L-am văzut la Paris, dar nu îl cunosc, adăugă comandantul.”

Acest răspuns mă intrigase foarte mult şi pe când ne plimbam pe punte fumându-ne țigările, îi spusei:

„— Comandante, ai dat adineauri, trebuie să recunoşti şi dumneata, un răspuns ciudat.”

„— Referitor la acest Nancery?”

„— Da.”

„— Ah!… găseşti?”

„— Găsesc accentul dumitale plin de un mare dispreț când vorbeşti de dânsul, comandante.”

Acesta nu răspunse, dar surâsul lui întări cuvintele mele.

Apoi deodată el mă întrebă:

„— Ai venit de mai multe ori în aceste locuri?”

„— Am făcut de trei ori până acum călătoria în Oceanul Indian.”

„— Atunci spune-mi ceva.”

„— Despre ce?”

„— E adevărat că aici e țara narcoticelor?”

„— Da. Şi chiar am în cabina mea nişte pudră neagră, care, luată într-o doză oarecare, provoacă o beție teribilă.”

„— Ah!”

„— O beție de două ore în timpul căreia somnul este aşa de adânc încât orice zgomot nu te poate deştepta.”

Comandantul îşi încruntă sprâncenele şi păru că are o idee stranie.

În acest timp se puneau pe punte mesele pentru punch, iar creolii, marinarii şi soldații se plimbau în sus şi în jos fumând.

„— Aş da mult, zise comandantul, pentru ca acest de Nancery să poată lua din această pudră.”

„— Ciudată idee!”

„— În vino veritas! Cunoşti acest proverb?”

„— Fără îndoială.”

„— Ei bine, aş vrea ca acest om să facă mărturisiri.”

„— Dar…”

„— Şi să-l forțez să îmi spună…”

„— Dar, comandante, pudra mea nu te face să vorbeşti, ci să dormi!”

„— Cu atât mai bine!”

„— Atunci nu mai pricep…”

„— Am planul meu. Unde e pudra?”

„— Jos, în cabină.”

„— Ei bine, dă-mi nițică.”

„— Dar…”

„— Astfel vei şti de ce-l disprețuiesc pe acest domn de Nancery.”

Curiozitatea mă uimise.

Coborâi în cabină, luai din cufărul meu o cutie microscopică în care se afla o pudră negricioasă. Aveam această pudră de la un marinar chinez.

„— Domnul meu, îmi spuse atunci comandantul Brunot, cât trebuie din această pudră spre a provoca beția de care vorbeai?”

Şi comandantul examina cu curiozitate acea pudră neagră.

„— Cât iei în două degete.”

„— Această pudră poate produce moartea?”

„— Nu.”

„— Atunci dă-mi toată cutia.”

După aceea ne aşezarăm la masă şi comandantul luă loc lângă de Nancery.

Comandantul, asemenea unui prestidigitator, nu ştiu cum, dar a pus în paharul lui de Nancery din acea pudră cu o mare îndemânare.»

Capitolul VII

«După ce de Nancery bău, el intră în vorbă cu dânsul.

Şi vorbiră despre lucruri diverse, de relațiile insulei cu patria-mamă, de Paris, unde de Nancery petrecuse cei mai frumoşi ani ai săi şi pe care nu-l părăsise decât în urma unei mari nenorociri — moartea celui mai bun prieten al său.

Comandantul Brunot nici nu clipi, când fu vorba de domnul Raymond de Luz.

El păru că uitase toate amănuntele duelului cu Charles de Valserres.

După o oră, limba lui de Nancery se îngreună şi începură să apară simptomele acelei beții teribile produse de praful cel negru.

După un sfert de oră capul îi căzu pe piept şi ochii i se închiseră; el îşi întinse brațele pe masă şi adormi.

Atunci eu şi comandantul Brunot ne uitarăm în jurul nostru.

Cea mai mare parte din plantatorii coloniei se urcară în luntre spre a se întoarce pe uscat.

Numai trei mai rămăseseră cu căpitanul şi vorbeau cu dânsul.

„— Doarme, îmi spuse comandantul, să aşteptăm.”

Într-adevăr, de Nancery sforăia cu zgomot.

„— Până când va dormi astfel?” adăugă comandantul.

„— Aproape o oră. Somnul produs de acest praf negru nu e lung.”

„— Ei bine, atunci să ne plimbăm nițel.”

Aprinserăm câte o țigară şi ne plimbarăm pe punte. După trei sferturi de oră căpitanul şi plantatorii coborâră în cabină, iar comandantul şi cu mine ne duserăm lângă de Nancery.

Beția şi somnul lui fuseseră mai scurte decât prevăzusem.

El avea ochii deschişi şi-i plimba în jurul său cu o privire speriată.

Comandantul se apropie de domnul de Nancery, care îi spuse:

„— Iată-te.”

„— Dar nu te-am părăsit deloc, răspunse comandantul Brunot.”

„— Am adormit, nu-i aşa?”

„— Da, din cauza băuturii.”

„— Am dormit multă vreme?”

„— Nu ştiu cât, dar ne-ai spus nişte lucruri teribile în somn.”

De Nancery tresări.

„— Cum!… Am vorbit?”

„— Tot timpul, şi…”

„— Şi! întrebă el neliniştit.”

„— Ne-ai povestit duelul cumnatului dumitale, Raymond de Luz, cu amicul meu Charles de Valserres.”

De Nancery deveni foarte palid.

„— Glumeţule! îi zise comandantul, bătându-l pe umeri, ai escamotat un glonţ.”

La aceste cuvinte de Nancery deveni vânăt şi scoase un ţipăt, apoi, repede ca fulgerul, îşi scoase mănuşa şi o azvârli în faţa comandantului.

„— Ah! zise acesta pălind la rândul său, nu puteai să mărturiseşti mai bine crima dumitale.”

Şi luându-i mănuşa strigă:

„— Te voi ucide. Pe mâine.”»

*
* *

«A doua zi de Nancery şi comandantul Brunot se bătură cu spada.

Eram unul din martorii comandantului.

Lupta fu lungă, teribilă, înverşunată, dar soarta a fost nedreaptă, căci comandantul a fost rănit mortal şi căzu.

Numai înainte de a muri el a mai avut timpul să relateze tot ceea ce ţi-am povestit şi de Nancery, dezonorat, a fost silit să părăsească insula Bourbon.»

Soarele apunea când ofiţerul de marină terminase povestirea sa şi tot atunci sosiră şi la castelul Rigoles.

Tânărul ascultase gânditor sfârşitul acestei povestiri.

— Ştii, domnule, zise el, că dacă Albert Morel ar fi una şi aceeaşi persoană cu de Nancery, ai putea să-l împuşti ca pe o fiară sălbatică.

Marinarul surâse cu dispreț.

— Aş, reluă el, şi ce-i cu asta? Noi nu suntem nici răzbunătorii comandantului Brunot, nici ai lui Raymond de Luz. Şi apoi cine ştie dacă nu sunt jucăria unei iluzii sau a uneia din acele asemănări înşelătoare…

— Se poate, murmură Victor.

Primul valet pe care Victor îl întâlni în curte şi care veni să-i ia calul fu acela care de dimineață ştergea cizmele la scară.

Sunt unele momente în viața unui om când totul este pentru dânsul presentiment şi revelație. Vederea acestui valet îi aminti lui Victor că observase noroiul galben ce acoperea cizmele şi că făcuse chiar remarca că un asemenea noroi nu se găseşte decât la Martinière.

Atunci Victor îl întrebă pe valet.

— Ale cui erau cizmele pe care le curățai, ale lui Raoul sau ale lui Amaury?

— Nu, domnule, răspunse valetul. Erau ale domnului Morel.

Victor tresări în acest moment, ca şi cum s-ar fi curentat.

În acelaşi timp o altă amintire îl cuprinse. El îşi aminti de întâlnirea sa cu Octav de Cardassol.

Octav îi spusese surâzând:

„Pe când tu vânezi la alții, se vânează la tine, şi acel vânat poate să fie onoarea ta.”

Victor de Passe-Croix păru atunci că ghiceşte totul.

El se duse la ofițerul de marină spunându-i:

— Suntem prieteni, nu-i aşa?

— Oh! suntem deja prieteni buni, răspunse marinarul cu cordialitate.

— Amiciția dă naştere la destăinuiri, aşa se spune.

— Asta e şi părerea mea.

— Vrei să fii confidentul meu?

— Desigur.

— Ei bine, ascultă.

Şi Victor luă cu familiaritate brațul ofițerului de marină.

— Ascult, zise acesta.

Victor îl duse în parc, departe de castel.

Apoi îi zise cu o tristețe, care îl uimi pe ofițer.

— Comandantul Brunot credea în acel instinct care ne face să ghicim un răufăcător?

— Da.

— Ei bine, şi eu cred în presimțiri care ne anunță o

nenorocire probabilă.

— Ce vrei să spui?

— Astăzi de dimineață venind aici am întâlnit o pasăre de rău augur.

— Adevărat?

— Şi această pasăre m-a anunțat că un pericol pluteşte deasupra casei mele. La început am râs de această prezicere.

— Şi ai făcut bine. Îmi închipui.

— Nu, zise cu gravitate Victor.

Marinarul îl privi pe tânărul său amic şi-l găsi foarte mişcat.

— Să vedem, zise el, explică-te.

— De zece minute, spuse Victor de Passe-Croix, un glas de care nu pot să-mi dau seama, un glas secret, dar imperios, îmi spune să mă întorc astă-seară la Martinière.

— Ce nebunie!

— Poate, dar mă voi întoarce. Şi pentru asta, cum îți spuneam, am nevoie de un confident.

— Sunt gata să fiu.

— Vânătorii vor sosi în curând.

— E probabil.

— Când vor sosi, eu voi fi plecat.

— Dar…

— Domnule, zise Victor cu hotărâre, dacă sunt glasuri secrete, presentimente misterioase, sunt şi simpatii subite contra cărora în zadar cauți că lupți. Noi ne cunoaştem abia de câteva ore şi deja mi se pare că eşti cel mai vechi prieten al meu.

— Poate ai dreptate.

Şi marinarul îi luă mâna lui Victor şi o strânse cu căldură.

— Îmi vei face un jurământ!

— Care?

— De a explica absența mea aşa cum te voi ruga eu?

— Da, jur!…

— Atunci, ascultă!

— Să vedem.

— Noi am făcut un pariu.

— Un pariu de vânătoare?

— Da.

— Că o cățea, ce o am, şi care se numeşte Fanchette, atacă singură un mistreț şi-l aleargă timp de trei ore.

— Bun.

— Am pariat pe douăzeci şi cinci de napoleoni şi m-am dus să o aduc pe Fanchette. Nu voi fi aşteptat la masă, dar mă voi întoarce la noapte.

— Toate astea sunt foarte ciudate, zise marinarul, dar voi face precum doreşti. Voi da această explicație, dar voi fi crezut?

— Da.

— Eşti sigur?

— Da, căci trec în ochii familiei Montalet drept un aventurier, un zăpăcit, cum se spune.

— Şi te vei întoarce la noapte?

— E probabil. Dar, zise Victor, uitam partea esențială.

— Ah!

— Nu mă duc la Martinière să iau acea cățea.

— Dar unde?

— La unul din arendaşii noştri, la trei leghe de Martinière, la Bas-Coin. Nu uita asta, adăugă Victor cu un accent straniu, asta e foarte important.

— Ah! domnule, murmură marinarul, mă uimeşti de câteva minute.

— Presentimente.

— Da, presentimente sau nu, contează pe mine. Sunt al dumitale.

La rândul său, Victor îi luă mâna ofițerului şi i-o strânse cu căldură.

Apoi ei se întoarseră spre castel şi, cum se apropiau de un valet, Victor ridică vocea şi zise:

— Da, domnule, țin pariul de douăzeci şi cinci de napoleoni că o cățea ca a mea va vâna mistrețul ca pe un iepure.

— La aceste cuvinte valetul ridică capul.

— Pariez pe douăzeci şi cinci de napoleoni, reluă Victor.

— Da, domnule!

Atunci Victor îl chemă pe valet.

— Martine! aşa te cheamă…

— Da, domnule, zise valetul apropiindu-se.

— Cunoşti calul meu?

— Neptun? calul cel negru?

— Da. Du-te şi-i dă nițel ovăz, pune şaua pe el şi adu-l încoace.

Valetul plecă alergând. După zece minute i se aduse calul.

Neptun stătuse în grajd de dimineață, aşa că avusese timp să se odihnească, deoarece Victor încălecase la vânătoare un cal al

familiei Montalet.

— Adio, zise tânărul încălecând şi întinzând mâna ofițerului de marină. La revedere, numai bine.

— La noapte?

— Da, afară de cazul când presimțirile mele vor deveni prea serioase, adăugă Victor.

Şi porni în galop, spunând valetului:

— Să nu uiți să-i spui domnului Raoul că m-am dus la Bas-Coin să aduc un câine.

Când Victor ajunse la un sfert de leghe de Martinière, auzi răsunând un foc de puşcă. Tânărul se opri şi-şi zise:

„E noapte, e focul de puşcă al unui braconier, a fost tras la cel mult o sută de metri de aici. De obicei braconierul de profesie, țăranul, n-are un calibru mare; el preferă o puşcă mai mică, căci bate mai departe, face mai puțin zgomot şi consumă mai puțină iarbă. Focul ce-l auzii e dintr-o puşcă de calibru mare. Trebuie să fie unul din Cardassol, probabil Octav.”

Raționamentul lui Victor era foarte drept şi, în loc să-şi continue calea, porni spre locul de unde auzise detunătura, spunându-şi:

„Afară de cazul când vei fi o umbră, o fantomă sau dracul, te voi găsi.”

În curând ajunse într-un luminiş unde zări un om.

Victor avea ochii buni, ochi de vânător.

— Octav! strigă el.

Victor îl recunoscu pe Octav de Cardassol.

— Poți să te arăți, căci nu-ți caut ceartă astă seară.

Cardassol se sculă.

— Nu ți-am dat voie să vânezi la mine?

— Chiar noaptea?

La aceste cuvinte, Cardassol se apropie de Victor.

— Eşti amabil astăzi, Victor!

— Găseşti?

— Da.

— Amabil, se poate; dar sunt foarte curios.

— Ah!

— Te-am întâlnit azi dimineață pe moşia Montalet?

— Da.

— Şi te găsesc astă seară la mine.

— Ei şi?

— Sunt curios să ştiu ce ai făcut toată ziua.

— Am ucis trei iepuri.
— Numai?
— Da, zise Cardassol cu neruşinare.
— Bine, zise Victor, cred că nu vezi bine, căci nu zăreşti acolo jos o căprioară ucisă acum de curând.
— Ai ochi buni, Victor.
— Da.
— Şi spre a şti ce am împuşcat astăzi te-ai abătut din drumul tău?
Victor tresări:
— Fără îndoială, răspunse el.
— Numai pentru asta?
— Da.
Victor îl mințea pe Octav şi se mințea şi pe el însuşi.
— Haide, reluă Cardassol, fii sincer; te-a intrigat ceea ce ți-am spus azi dimineață?
— Poate, murmură Victor.
— Ai vrea amănunte?
— Dacă ai.
— Mă laşi să iau căprioara? zise Octav de Cardassol.
— Da.
— Atunci te voi satisface.
Şi Octav de Cardassol se rezemă cu mâna de şaua calului lui Victor de Passe-Croix.

Capitolul VIII

Octav de Cardassol avea un aer batjocoritor, care produse asupra lui Victor o senzație ciudată.
— Ce vrei să-mi spui? întrebă dânsul.
— Oh! nimic, dacă nu vrei să ştii nimic.
— Vorbeşte.
— E foarte greu, scumpul meu amic.
— De ce?
— Tu eşti foarte susceptibil.
— Asta depinde…
— Şi voi fi nevoit să-ți pun întrebări.
— Mie?
— Sigur. Asta vă fi mijlocul cel mai nimerit ca să afli unele lucruri.

— Vorbeşte, adăugă Victor foarte curios.

— Ce vârstă are mama ta?

Victor tresări din nou.

— Ce-ți pasă?

— Vezi, amicul meu, nu e chip să mă lămuresc cu tine, te superi la primul cuvânt.

— E adevărat, am greşit.

— Recunoşti?

— Da, mama are 37 de ani.

— Ştii că e încă foarte frumoasă?

— Să trecem mai departe, zise Victor, care simți că-i îngheață sângele în vine.

— Şi sora ta ce vârstă are?

— 17 ani.

— Hm! Cine ştie?

Victor apucă cu bruschețe brațul lui Octav de Cardassol.

— Ia seama, dacă mergi prea departe, eşti un om mort. Am pistoalele la şa.

Octav de Cardassol nu răspunse la această brutală întrerupere şi continuă liniştit.

— Mai e vreo femeie la castel afară de mama şi sora ta?

— Nu.

— Nici o prietenă, nici o invitată?

— Nu.

— Nici o servitoare tânără şi drăguță?

— Nu.

— Atunci, zise Octav de Cardassol, ascultă bine ce am să-ți spun şi caută să tragi foloase.

Victor era palid, o sudoare rece ca gheața îi curgea pe frunte şi era prada unui spasm.

În acest moment poate tânărul ar fi dat totul pe lume numai să nu-l fi chestionat pe Octav.

Acesta reluă:

— În fiecare noapte la ora 10 un om trece grilajul parcului.

Inima lui Victor încetă să mai bată.

— Un om, zici tu, l-ai văzut?

Cardassol răspunse cu răceală:

— Da, l-am văzut.

— Şi… acest om?

— Soseşte călare.

— Şi?…

— Lasă calul legat de un arbore.

— Şi de unde vine?

Surâsul răutăcios al lui Cardassol reapăru:

— Fii liniştit, el vine mai mult de la vest decât de la est, de la amicii tăi iar nu de la mine.

— Apoi? întrebă Victor.

Cardassol urmă:

— După ce trece grilajul, cavalerul se îndreaptă spre un pavilion pe care îl cunoaşte bine.

— Da.

— El bate de două ori în mod discret şi uşa se deschide.

— Oh! asta nu e adevărat, strigă Victor, pavilionul nu e locuit.

Octav de Cardassol dădu din umeri.

— Aici greşeşti, dar ai şi dreptate în acelaşi timp.

— Ce vrei să spui?

— Greşeşti fiindcă am văzut cu ochii mei uşa deschizându-se şi închizându-se după ce intra cavalerul.

— Juri?

— Jur. Ai dreptate, pentru că uneori persoana care trebuie să deschidă uşa pavilionului e în întârziere, şi atunci…

— Şi… atunci?

— Ea soseşte în grabă pe o alee, care duce de la castel la pavilion.

— Apoi?

— Apoi, nu mai ştiu nimic.

— Dar, în fine, această persoană care vine de la castel, cine e?

— O femeie.

— Destul! zise Victor cu bruschețe.

Şi luând mâna pe care Cardassol o pusese pe şaua calului, o strânse cu putere şi zise:

— Ascultă.

— Vorbeşte.

— Dacă ceea ce ai spus nu e adevărat, poți să te consideri dinainte un om mort.

— În acest caz n-am nici o grijă.

— Şi dacă spui un cuvânt…

— Până acum n-am spus la nimeni, nimic.

— Nici chiar fraților tăi?

— Nu.

— Ei bine, îmi vei jura pe onoarea pe care o mai ai, dacă mai

poate avea onoare un Cardassol.

— Victor, replică Octav batjocoritor, eşti un prost şi un ingrat. Îți fac un serviciu, şi tu mă insulți.

Aceste cuvinte erau aşa de drepte, încât îl atinseră drept în inimă pe tânăr.

— E adevărat, iartă-mă! dar jură-mi că vei tăcea!

— Până în ziua în care mă vei da în judecată pentru braconaj.

Şi ridică mâna.

— Jur, zise el.

Apoi, cum Victor tăcea, de Cardassol luă căprioara şi plecă zicând:

— Adio, Victor, sau, la revedere.

Şi se depărtă.

*
* *

Victor de Passe-Croix rămase un moment nemişcat sub povara unei emoții aşa de violente şi stătu pe gânduri dacă trebuie să-şi ia unul din pistoalele sale şi să-şi zboare creierii.

Dar acest prim impuls, datorat durerii şi disperării, fu urmat de o hotărâre mai calmă şi mai rațională.

— Nu, nu, îşi spuse el, e nevoie de mine la Martinière, e nevoie de mine mai mult decât oricând; şi dacă onoarea noastră e în pericol, o voi salva.

Atunci Victor dădu pinteni lui Neptun şi îşi reluă drumul spre Martinière.

El nu mai avea decât un sfert de leghe de drum şi galopul lui Neptun era aproape fantastic. În acest timp Victor îşi putu stăpâni emoția şi deveni în aparență liniştit, cum l-am văzut intrând în salonul unde se aflau tatăl, mama şi sora lui.

Vă amintiți cele câteva cuvinte pe care le şoptise la urechea surorii sale, dându-i brațul spre a coborî în salon, şi tulburarea de care ea fusese cuprinsă.

În cursul mesei, Victor se arătă foarte vesel; el povesti diferite episoade de vânătoare din cursul zilei, vorbi de ofițerul de marină, care îi plăcea foarte mult, şi povesti chiar că îl întâlnise pe Octav de Cardassol vânând un iepure pe moşia lor.

Dar nu spuse nici un cuvânt despre convorbirea ce a avut-o cu dânsul.

După masă, bătrânul Passe-Croix, conform obiceiului său, stătu la masă şi fumă, bând în acelaşi timp groguri.

Baroneasa urcă în salon şi începu să cânte la pian.

Victor spuse surorii sale:

— E foarte cald aici! Vrei să ne plimbăm nițel, Flavia?

— Bucuroasă, zise tânăra fată.

Ei coborâră în parc, tăcuți amândoi şi începură să se plimbe pe alee fără să schimbe nici un cuvânt.

Victor îşi aprinse o țigară; Flavia mergea cu capul aplecat şi mâna ei tremura sub brațul fratelui său.

— Vino pe aici, zise, în fine, tânărul.

El o duse spre pavilionul despre care îi vorbise Octav de Cardassol.

Acest pavilion era o frumoasă construcție din cărămidă roşie, ca toate din Sologne, unde, ziua pe căldură, doamna şi domnişoara Passe-Croix se duceau să brodeze. Un adevărat masiv de verdeață se afla la intrarea pavilionului.

La uşa pavilionului se afla o bancă.

— Să stăm aici, zise Victor.

— Bine, murmură Flavia.

Tăcerea se lăsă din nou pentru câteva secunde. Flavia tremura ca o frunză. Victor nu îndrăznea să vorbească.

În fine, tânărul făcu o sforțare şi spuse cu bruschețe:

— Ai cheia pavilionului?

Flavia tresări.

— Nu, zise ea.

— Unde e cheia?

— În casă.

— Trebuie să ştii unde este?

— Desigur. Dar… pentru ce?…

— Aşa.

Victor îşi muşcă buzele şi pricepu că pusese rău chestiunea.

Flavia tăcu din nou.

— Surioară, reluă Victor, ştii că ai 17 ani?

— Împliniți, frate.

— Nu te gândeşti la măritiş?

— Oh! ciudată idee!

— Fie, dar răspunde!

— O tânără fată, bine crescută, aşteaptă ca alții să se gândească pentru dânsa.

— E acelaşi lucru.

— Ah!…

— Şi m-am gândit eu.

— Tu?

Flavia simțea că inima îi încetează să bată.

— Ce ai zice despre amicul meu Raoul de Montalet?

Flavia deveni palidă şi murmură:

— Dar, nu ştiu, nu m-am gândit niciodată.

— Iată! zise Victor, şi eu credeam că-l iubeşti!

— Eu?

Accentul Flaviei fu atât de sincer, încât Victor renunță la orice diplomație.

El luă mâna surorii sale spunându-i:

— Tu eşti ceea ce iubesc mai mult pe lume şi nu vreau să ai secrete față de mine. De aceea răspunde-mi, spune-mi adevărul.

— Dar… Victor, nu ştiu.

— Ştiu eu.

Tânărul o privi pe sora sa drept în ochi, dar aceasta îşi plecă privirea.

— Tu iubeşti pe cineva, zise el.

Ea îşi înăbuşi un țipăt.

— Un om care vine aici… în fiecare seară… în fiecare noapte.

— Oh!

— El vine călare, lasă calul afară din parc şi îl primeşti în acest pavilion.

Flavia îşi ascunse capul în mâini.

— Oh! Dumnezeul meu! Dumnezeul meu! murmură ea.

— Cine e acest om?

Şi Victor strânse mai tare mâna surorii sale.

— Vreau să ştiu, zise el.

Este Raoul de Montalet?

— Nu, zise Flavia.

— Este Amaury?

— Nu.

— Oh! răspunse Victor, trebuie să ştiu totuşi cine este acest om.

Flavia se aruncă la gâtul lui şi începu să-l sărute.

— Îți voi spune, murmură ea, căci e prea multă vreme de când sufăr.

— Scumpă surioară, zise el, strângând-o pe sora lui, în brațe.

Capitolul IX

Flavia continuă să-l sărute pe fratele ei ca într-un delir.

— Haide, zise Victor cu blândeţe, vorbeşte, spune-mi totul.

— Ah! zise ea, de-ai şti cât îl iubesc, dragă Victor.

— Şi el?

Flavia tresări…

— Oh! da. Cred.

Victor nu mai îndrăznea să întrebe numele acestui om.

— Unde l-ai întâlnit pentru prima oară?

— Ah! de-ai şti…

— Vreau să ştiu totul.

— E un roman, suspină tânăra fată.

— Ei bine, povesteşte-mi-l.

Ea recapătă îndrăzneală, văzând blândeţea cu care îi vorbea fratele ei.

— La Paris, la mătuşa noastră Morfontaine, iarna trecută.

— Da, ştiu că ai stat câteva zile la dânsa.

— Da, mama şi tata veniseră aici, spre a face plantaţiuni. Era în luna martie.

— Ei bine?

— Ştii că mătuşa era adesea singură. Unchiul nostru, marchizul de Morfontaine, stătea foarte puţin acasă, de la căsătoria verişoarei noastre Victoria cu domnul de Pierrefeu.

— Ştiu asta.

— Mătuşa mea era deci adesea singură, mă lua cu dânsa peste tot. Într-o zi eram la pădure, într-o caleaşca nouă, trasă de doi cai cumpăraţi în ajun cu douăzeci şi două mii de franci.

— Ah! zise Victor, mi se pare că ştiu istoria, caii s-au speriat de cascadă…

— Da, se ambalară, vizitiul fu trântit jos de pe capră, continuă Flavia, şi timp de cinci minute am fost duse, eu şi mătuşa, către o moarte sigură, căci caii alergau drept spre lac, dacă nu ne venea un ajutor nesperat.

— Un cavaler, care sări jos de pe calul său.

— Da.

— Şi care se aruncă înaintea cailor, fu târât puţin şi apoi îi stăpâni.

— Era dânsul! murmură Flavia cu entuziasm.

— Ah! zise Victor gânditor, dar cum l-ai revăzut?

Flavia continuă:

— El fugi de mulțumirile mătuşii noastre şi, când vizitiul luă din nou loc pe capră, el sări pe cal, ne salută şi plecă în galop. Mătuşa mea nu l-a revăzut niciodată.

— Dar… tu?

— Eu, răspunse Flavia a cărei voce începu din nou să tremure, după două zile, deschizând fereastra ce da spre strada Vanneau, am văzut un călăreț ce mergea spre parc, care ridica mereu capul şi căuta pe cineva cu privirea. Era dânsul! Mă salută şi trecu; dar din această privire pe care am schimbat-o, am priceput că ne iubeam.

— Sărmană Flavia! murmură Victor.

O lacrimă alunecă din ochii fetei.

— Şi… de atunci?

— Ah! de atunci, suspină fata, l-am revăzut de multe ori, aproape în toate zilele…

— Dar unde?…

— Mai întâi, după câteva zile, a fost la un bal.

— La cine?

— La Montalet.

Victor tresări.

— Ştii, reluă Flavia, că doamna Lamarens, sora domnului Montalet, face onorurile salonului fratelui său, în cursul iernii?

— Da.

— El îşi făcu loc prin lume, zărindu-mă şi a dansat cu mine toată noaptea.

— Apoi?

— Într-o seară, continuă Flavia de Passe-Croix, era pe la începutul lunii mai, m-am dus la biserica Saint-Thomas d'Aquin cu bona mea. Am aşteptat o oră, apoi două; Julieta nu se întoarse. Atunci, pentru prima dată în viața mea am îndrăznit să ies singură din biserică, dar ştii că prin foburgul Saint-Germain străzile sunt pustii. Cu toate acestea, abia făcusem o sută de paşi şi un om îmi ieşi în cale.

— Era dânsul, nu-i aşa?

— Da… El îndrăzni să mă salute şi să-mi vorbească… Privirea lui mă tulbură; vocea lui produse asupra mea o senzație stranie, eram ca fascinată.

— Apoi? apoi? zise Victor cu nerăbdare.

— Apoi, l-am mai văzut, la Paris, şi la urmă aici…

Victor o privi pe sora lui şi privirea lui avu o teribilă elocință.

Flavia tresări din tălpi până în creştet, şi toată pudoarea ei,

tot sângele ei aristocratic se revoltă deodată; apoi, luând la rândul ei brațul fratelui său, îi zise:

— Ah! Victor! Victor! ai putut crede un singur moment că eram nedemnă să-ți întind fruntea spre a mi-o săruta?

Victor o strânse din nou pe sora sa în brațe şi îi zise cu gravitate:

— Ei bine! fiindcă îl iubeşti pe acest om şi te iubeşte şi dânsul, îl vei lua de soț!

— Doamne! zise ea, dar nu ştii?

— Ce?

— Nu l-ai auzit pe tata spunând că o fată nobilă…

— Ei bine?

— Nu trebuie să se mărite decât cu un gentilom?

— E adevărat. Şi dânsul?..

— Nu e nobil.

— Ah! zise Victor. Şi pentru asta el ezită a-ți cere mâna?

— Da.

— Linişteşte-te, fiindcă îl iubeşti, va trebui ca tata…

— Nu ştii totul încă.

— Vorbeşte…

— E nobil, dar nu-şi poate purta numele.

La aceste cuvinte fruntea lui Victor se acoperi de sudoare.

— Ce vrei să spui? zise el.

— Motive politice l-au silit toată viața să poarte un nume vulgar. Dar are un unchi care poartă adevăratul său nume şi pe care îl va moşteni; şi, la moartea acestui unchi…

— Sărmana mea Flavia! o întrerupse Victor, tu crezi în probitatea oamenilor?

— Da, zise ea.

— În amorul lui?

Ea îşi duse mâna la inimă şi murmură cu exaltare:

— El mă iubeşte!

— Ei bine, spune-mi numele pe care-l poartă acum.

— Se numeşte Albert Morel.

Victor se aştepta la acest nume, dar totuşi se înspăimântă.

— El?

— Îl cunoşti? zise Flavia cu bucurie.

— Drace!

— Ah! e adevărat, vii de la familia Montalet.

— Am vânat cu dânsul toată ziua…

— Ei bine, zise ea, nu-i aşa că e nobil şi frumos?

— E foarte frumos, răspunse Victor.

— Oh! continuă ea, n-ai decât să-l priveşti şi capeți convingerea că numele de Albert Morel nu poate fi al său…

Victor tăcu.

— Frate, reluă tânăra fată cu un ton mângâietor, luându-l de gât, îmi promiți sprijinul tău pe lângă tata?

Această întrebare era prea directă, pentru ca Victor să nu răspundă.

Totuşi el ezită un moment, apoi zise:

— Când trebuie să-l vezi?

— Astă seară.

— La ce oră?

— Peste o oră sau două.

— Unde?

— Aici.

— Bine!

— Îmi promiți, aşadar?

— Aş vrea să fiu convins că acest om va face totul pentru fericirea ta.

— Eu nu mă îndoiesc.

— Şi eu… eu… Lucrurile, adăugă Victor întrerupându-se brusc, nu pot merge înainte tot ca până acum.

— Ce vrei să spui?

— Nobil sau nu, trebuie ca acest domn Albert Morel să te ia de soție.

— Dar… ți-am spus.

— Şi asta peste opt zile, tocmai timpul necesar pentru publicații.

— Înaintea morții unchiului, înainte de a-şi fi reluat numele?

Victor dădu din umeri.

— Mai întâi de toate să facă asta.

— Dar nu va vrea.

— Va vrea, zise Victor cu autoritate.

Îi dădu o sărutare pe frunte, şi reluară drumul castelului.

Capitolul X

O oră după aceea, Victor de Passe-Croix încalecă şi se prefăcu că pleacă la Rigoles.

Flavia se îndreptă atunci spre pavilionul parcului şi, pe când

deschidea uşa, auzi semnalul convenit între ea şi Albert Morel.

Octav de Cardassol nu exagerase deloc adevărul şi totul se petrecea aşa cum spusese dânsul.

Un călăreț se apropia de grilajul parcului şi îşi lega calul de un pom.

Era Albert Morel.

Oaspetele familiei Montalet stătu câteva momente lângă calul său înainte de a se îndrepta spre o spărtură a grilajului.

El trase cu urechea spre a se asigura că nici un zgomot nu se auzea pe lângă dânsul.

Nu auzi nimic. Noaptea era liniştită.

„Nu îmi place lumina lunii. Nopțile luminoase nu sunt pe gustul meu!, murmură el. Din fericire există o alee întunecoasă în parc. Voi merge pe ea până la pavilion.”

La extremitatea parcului se afla pavilionul, ale cărui perdele erau trase, dar se putea vedea totuşi foarte slab, e drept, lumina unei lămpi.

Albert Morel mergea şi nu păşise încă pe treapta pavilionului când uşa se deschise. Flavia era în parc, cu inima palpitând.

— Ah! iată-te, dragul meu, zise ea.

— Sunt în întârziere, iubita mea Flavia?

Şi Albert Morel intră în pavilion şi duse la buze frumoasa mână a Flaviei.

— Da, amicul meu, eşti în întârziere cu o oră.

— Adevărat.

— Şi această oră a trecut atât de greu…

— Scumpă Flavia!

— Ah, reluă ea, am să-ți dau noutăți bune.

Albert Morel tresări şi o privi cu surprindere.

— Oh! da, scumpul meu Albert, noutăți bune, continuă ea.

El luă cele două mâini ale fetei şi privind-o cu dragoste spuse:

— Să vedem, te ascult!

— Fratele meu e cu noi…

— Fratele tău?

Şi Albert Morel păli.

— Da, fratele meu, exclamă Flavia, scumpul meu Victor… Dar îl cunoşti, după cum şi el te cunoaşte.

— Adevărat.

— N-ai vânat cu dânsul toată ziua?

— Adevărat.

— Ei bine, te găseşte drăguț şi bun, dragă Albert, şi pentru noi…

— Dar i-ai spus totul! exclamă Albert Morel cu necaz.

— A trebuit, răspunse tânăra fată.

— Cum!

— Victor ştia totul.

— Glumeşti!

— Nu, îți jur.

— Dar e cu neputință.

— A venit aici, astă seară.

— Aici? La Martinière?

— Da.

— Ah! zise Albert Morel, căruia seara, la masă, la castelul Rigoles, i se spusese că Victor se dusese la Bas-Coin să aducă un câine de vânătoare.

De aceea el se grăbi să-i pună domnişoarei de Passe-Croix această întrebare, în aparență cu totul străină de convorbirea lor:

— N-aveți o fermă numită Bas-Coin?

— Da. De ce?

— E aproape de aici?

— Nu. Sunt trei leghe până la Bas-Coin. Această fermă e în direcția castelului Rigoles.

— Atunci, răspunse Albert Morel, pricep. Fratele tău trebuie să fi ştiut tot. Dar…

— Ei bine, reluă Flavia, bucură-te.

— De ce?

— Fiindcă ora fericirii noastre se apropie.

— Cum?

— Victor are asupra tatălui meu o mare influență.

— Ah!

— Şi tatăl meu îi cedează întotdeauna.

— Crezi?

— Cât despre mama, asta mă priveşte. Ea va face tot ceea ce voi vrea.

Albert Morel era foarte palid.

Flavia continuă cu o bucurie copilărească:

— Victor vrea să ne căsătorim îndată.

— Dar, scumpă Flavia, strigă Albert Morel, ştii că asta e cu neputință.

— Cu neputință?

Şi Flavia se sculă vrând să se depărteze de omul pe care-l iubea.

— Fără îndoială, răspunse Albert Morel, uiți... unchiul meu...

— Unchiul tău nu va muri, zise Flavia, căci îl vom îngriji împreună. N-avem nevoie nici de averea lui, fiindcă eşti bogat şi sunt şi eu, nici de numele său, fiindcă tata va consimți să mă numesc: doamna Albert Morel.

— Dar tatăl tău nu va consimți niciodată, repetă Albert cu vocea schimbată.

— Ba da, fiindcă vrea Victor! zise ea plină de încredere.

Albert Morel dădu din cap.

— Fratele tău s-a întors deci la Martinière? întrebă el deodată.

— Da.

— Şi e tot aici?

— Nu.

— Unde e?...

— S-a întors la Rigoles.

Albert Morel respiră.

— Ei bine, zise el, îl voi vedea mâine dimineață la Rigoles şi vom vorbi.

— Ah! de-ai şti, iubitul meu, cum Victor va face din tatăl meu tot ce va vrea!

— Crezi?

— Sunt sigură.

„Drace! drace! se gândea Albert Morel, lucrurile se încurcă în mod ciudat, grație acestui tânăr îndrăzneț. Dar de unde dracu a putut să afle?... Secretul meu e deci cunoscut de cineva din împrejurimi?”

Flavia luă tulburarea iubitului ei drept bucurie. Ea petrecu lângă dânsul o oră, făcând planuri de viitor, planuri de fericire. Ea îl iubea atât de mult!

Albert Morel reuşise să se stăpânească complet, îşi regăsise surâsul şi privirea lui fermecătoare care mergea drept în sufletul Flaviei. El fu mai pasionat ca de obicei, şi când se sculă să plece, plânse de fericire, iar Flavia îi şterse lacrimile cu sărutări.

*

* *

Era aproape ora două dimineața când Albert Morel părăsi

pavilionul.

Luna tot mai strălucea pe cer.

Albert Morel mergând prin parc îşi adresa acest ciudat monolog:

„Încep să cred că nu mai e bine pentru mine nici la Rigoles, nici la Martinière. Dacă aş fi stăpân pe mine, aş pleca în noaptea asta la Paris: dar sunt sclavul lor, al altora, şi nu ştiu cum vor primi veştile pe care le voi duce în curând.”

Albert Morel ajunsese la extremitatea aleii şi se pregătea să freacă grilajul parcului, când un om apăru în faţa lui.

El făcu un pas înapoi, dar acel om întinse un pistol, în acelaşi timp o voce pe care o recunoscu îi zise:

— Dacă te dai înapoi, te împuşc.

Albert Morel n-avea altă armă decât o cravaşă.

El pricepu că partida nu era egală şi că era mai bine să primească explicaţia ce părea că i se va cere.

El se opri nemişcat, cu braţele încrucişate.

Omul cu pistolul, care nu era altul decât Victor, apropiindu-se atunci de Albert Morel, îi puse mâna pe umeri şi îi spuse:

— Ştii, domnule, că aici eşti la mine?

— Ştiu.

— Că e noapte şi că ai pătruns în curtea mea.

— Ştiu, domnule.

— Că, după lege, am dreptul să te ucid?

Albert Morel surâse:

— Nu sunt hoţ, zise el.

— Nu, zise Victor, dar ai venit să o vezi pe sora mea.

— Mărturisesc.

— Sora mea te iubeşte.

— Da, domnule.

— O iubeşti?

— Din tot sufletul meu.

Privirea lui Victor părea că vrea să citească până în sufletul lui Albert Morel.

— Spui adevărul? zise dânsul.

— Îţi jur.

Victor reluă:

— Ei bine, domnule, în acest caz trebuie să ne grăbim.

Albert Morel tresări din nou.

— Căci, continuă Victor, trebuie să pricepi că o fată de bună

condiție, cum e sora mea, nu poate să continue să primească noaptea, într-un pavilion izolat, un om care nu e nici fratele ei, nici soțul ei

— Totuşi, domnule…

— Am dreptul, îl întrerupse Victor cu mândrie, să întreb. Flavia este o copilă care nu pricepe greutatea evenimentelor vieții, care găseşte foarte natural ca un om să-i făgăduiască a o lua de soție şi apoi să amâne executarea acestei făgăduieli sub nu ştiu ce pretext.

— Nu e vorba de pretexte, răspunse Albert, ci de necesități imperioase.

— Şi, aceste necesități?…

— M-au împiedicat până acum să mă prezint tatălui dumitale.

— Domnule, zise în mod brusc Victor, nu te numeşti Albert Morel.

Acesta din urmă tresări şi răspunse:

— De unde ştii?

— Din ceea ce i-ai spus surorii mele.

— Şi dacă ar fi aşa?

— Sper că aşa este. Crezi că sunt încântat să o văd pe sora mea numindu-se doamna Albert Morel?

Tonul mândru al lui Victor nu-i plăcea deloc lui Albert; dar Victor era înarmat, era la dânsul şi avea calitatea de a vorbi astfel seducătorului surorii sale.

— Domnule, zise el, ascultă: te vei întoarce la Rigoles cu mine.

— Fie, domnule.

— Nu va ştii nimeni ceea ce s-a petrecut între noi.

— Fără îndoială.

— Vom vâna mâine toată ziua şi te vei întoarce cu mine.

— Aici? întrebă Albert cu spaimă.

— Da.

— Ce să fac?

— Să ceri tatălui meu mâna surorii mele.

— Dar, domnule, nu crezi că mai întâi…

— Mai întâi, domnule, zise cu răceală Victor, îți vei spune adevăratul nume, locul naşterii şi relațiile dumitale de familie; şi dacă relațiile pe care mi le vei da nu îmi convin… în loc să-ți dau mâna surorii mele, îți zbor creierii.

Lui Albert Morel i se făcu într-adevăr frică.

Capitolul XI

Sângele rece, tonul plin de amenințare cu care se exprimase Victor produseră asupra lui Albert Morel o adâncă impresie.

„Iată un om, îşi spusese dânsul, cu care trebuie să mă țin bine şi care nu face amenințări zadarnice.”

Totuşi el îşi păstră tot calmul.

— Domnule, zise el, cred că sunt demn de a intra în familia dumitale şi de a obține mâna surorii dumitale.

— Cu atât mai bine pentru dumneata, domnule, răspunse Victor.

— Şi acum, continuă Albert Morel, să ne întoarcem la Rigoles.

— Bucuros, domnule.

Albert Morel trecuse grilajul parcului.

— Să nu iei calul meu, din greşeală, domnule, îi zise Victor.

— Mă rog?

Dar Victor n-avu nevoie să răspundă la întrebarea puțin cam uimită a viitorului său cumnat. Albert Morel văzu că erau doi cai acolo unde el nu lăsase decât unul.

Într-adevăr, Victor plecase de la Martinière călare pe Neptun şi însoțit de un valet ce ducea cățeaua de vânătoare.

Când sosi la marginea aleii, Victor se opri deodată, spunând valetului:

— Sunt un uituc, mi-am uitat punga în salon. Mergi înainte, căci te voi ajunge.

Şi Victor se prefăcu că se întoarce, dar el se afundă în parc legând calul lângă cel al lui Albert Morel.

Acolo, ascuns, cu pistolul în mână, aşteptase ca Albert Morel să iasă din pavilionul unde îl primea Flavia.

— Văd, zise acesta din urmă, că eşti un om precaut.

— Domnule, răspunse Victor încălecând, nu îmi place zgomotul şi fac tot ceea ce pot spre a evita o explozie.

— Fii liniştit, domnule, răspunse Albert Morel, nu va fi nici o explozie.

Şi încalecă la rândul său pe cal. Timp de câteva momente ei călăriră tăcuți unul lângă altul. Victor luă cel dintâi cuvântul.

— Domnule, zise el, cred că de aici până la Rigoles avem tot timpul să vorbim.

— Să fie după voia dumitale.

— Şi îți voi cere o explicație lungă şi categorică.

— Sunt la ordinele dumitale!

— Mai întâi de toate, ce vârstă ai?

— 32 de ani.

— Adică cu 15 ani mai mult decât sora mea. Dar nu-i nimic. Unde eşti născut?

Albert Morel nici nu clipi.

— La Paris, răspunse dânsul.

— Şi eşti gentilom?

— Da, domnule.

— Sora mea mi-a spus că nişte grave împrejurări te silesc să-ți ascunzi adevăratul nume. E adevărat?

— Da.

— Care sunt aceste motive?

— Motive politice.

— Aş dori să le cunosc.

— Domnule, zise cu răceală Albert Morel, privindu-l pe Victor drept în față, îmi permiți să amân această explicație?

— De ce?

— Fiindcă aş vrea să ți-o dau în fața tatălui dumitale.

— Dar, domnule, adăugă Victor cu mânie…

— Domnule, răspunse Albert cu răceală, mi-ai făgăduit să îmi zbori creierii dacă explicațiile mele nu-ți vor conveni.

— Oh! de asta poți fi sigur.

— Vezi că nu sunt deloc emoționat. Pe mâine, domnule.

Şi Albert Morel, dând pinteni calului său, o luă înainte.

Victor ar fi vrut să-l ajungă din urmă şi să-i dea o lovitură de cravaşa peste obraz, dar se stăpâni şi făcu următoarea reflecție:

„Iată un om cu care m-am purtat urât, şi asta numai fiindcă seamănă, mi s-a spus, cu un mizerabil, un anume Felix de Nancery. Ei bine, se poate ca acest om şi de Nancery să nu aibă nimic comun, şi ca el să fie cel mai bun şi mai stimat dintre oameni, a cărui singură crimă e că o iubeşte pe sora mea.”

Acest raționament foarte înțelept îl ținu pe loc pe Victor şi îi permise lui Albert să se depărteze.

„Să aşteptăm până mâine”, îşi zise Victor.

Două glasuri se ridicau într-însul, două glasuri diferite, care vorbeau în sens invers cu o egală energie…

Una spunea:

,,Aş vrea ca de Nancery, asasinul, şi acest om să fie aceeaşi

persoană, căci am visat tot mereu ca Flavia să se mărite cu amicul meu Raoul de Montalet.”

Cealaltă voce spunea:

„Nebun ce eşti! Nu ştii că Flavia îl iubeşte pe acest om la nebunie şi că poate muri din cauza acestui amor?”

Şi Victor căzu într-o adâncă reverie, lăsând calul să meargă la pas.

Capitolul XII

Pe când Victor mergea la pas, Albert Morel galopa. Luna dispăruse când el ajunse la Rigoles. Albert Morel n-avea la Rigoles decât un singur confident al absențelor sale nocturne; acesta era valetul său.

— Tu eşti Martin? întrebă Albert Morel.

— Da, domnule.

Şi Martin luă calul de hățuri, aşteptând, conform obiceiului, ca stăpânul său să descalece.

Dar Albert Morel rămase tot călare.

— Ce mai e nou?

— Nimic, domnule.

— S-a observat absența mea?

— Nu, totuşi domnul va face bine să ia oarecare precauții la intrare.

— De ce?

— Domnul Amaury de Montalet s-a sculat deja.

— Aha!

— Vizitează grajdurile.

— Bine.

— Domnul ar face bine să intre prin grădină şi, de va fi întâlnit, să spună că a avut durere de cap şi s-a plimbat prin grădină o bună parte a nopții.

Pe când valetul vorbea, Albert Morel scoase din buzunar un carnet şi un creion.

Apoi, rupând o foaie, scrise două linii în caractere hieroglifice.

— Te vei duce la cărbunar, îi zise el lui Martin.

— Îndată?

— Da. Şi îmi vei aduce un răspuns. Trebuie neapărat să-l văd pe cărbunar, înainte de a pleca la vânătoare.

Din felul în care Albert Morel pronunță cuvântul de „cărbunar” se vedea că nu era vorba de un meşteşugar de rând.

El descălecă şi valetul, la rândul lui, încălecă pe acelaşi cal.

Când Albert Morel ajunse la mica scară ce ducea la odaia lui, se întâlni față în față cu Amaury de Montalet.

— Te-ai sculat deja? îi zise acesta.

— Da, dragul meu.

— Aşa de dimineață ?

— Adică nu m-am culcat deloc.

— De ce?

— Am avut toată noaptea o nevralgie teribilă.

Amaury observă costumul lui Albert Morel.

— Şi spre a te vindeca de nevralgie ai îmbrăcat costumul de călărie?

— Întocmai, fiindcă am călărit o oră prin pădure.

— Ah!

— Acum mă duc să-mi schimb costumul şi să fac o baie. La ce oră vânăm?

— La zece.

— Bine, voi dormi puțin după baie.

— Ia spune, Morel, zise Amaury, în momentul când el vroia să pună piciorul pe scară.

— Ce?

— Ştii că eşti foarte ascuns?

— Eu?

— Drace!

— Ce vrei să spui?

Amaury începu să râdă.

— Haide, fii sincer cu un prieten!... e brună!

— Cine?

— Ea.

Albert Morel nici nu clipi.

— Drace, continuă Amaury, nu poți să ai nevralgie în toate nopțile. Cine e acea fetiță de țăran ce te face să alergi astfel?

Albert Morel respiră.

— E brună, zise el. Să nu spui la nimeni, te rog. Eşti satisfăcut?

— Da. Atâta vroiam să ştiu. Caută să dormi vreo trei ore.

— La revedere, dragul meu.

Albert Morel se duse în odaia lui, se culcă, dar nu dormi.

Aştepta cu nerăbdare întoarcerea valetului său. Acesta se

întoarse exact peste o oră. El avea un bilet scris tot cu hieroglife şi a cărui traducere era:

„Ştiu că veţi vâna în pădurea Rolland. Te vei rătăci de vânători şi îl vei găsi pe cărbunar în stânga fermei numită Brulerie.
Fii acolo pe la amiază.”

Albert Morel suspină.

„Sunt totuşi sclavul acestor oameni”, murmură el.

În acest timp, Victor ajunsese la Rigoles când soarele răsărise bine. În momentul când el descăleca, îl văzu pe Amaury salutându-l cu mâna de pe peron.

— Aha! aha! zise acesta, iată-te, în fine.

— Ce, credeai că nu mai vin?

— Nu.

— De ce?

— De, zise Amaury, fiindcă nu trebuie niciodată să contezi pe nebuni.

— Aş!

— Şi tu eşti nițel cam nebun.

— Eu?

— Drace! Ai făcut cu maniacul nostru o prinsoare care dovedeşte aceasta.

— Ba deloc.

— Vei face să-ți fie sfâşiat câinele de vânătoare.

Cu toate gravele sale preocupări, Victor îşi regăsi toată îndrăzneala celor 20 de ani ai săi.

— Mai pariez încă pe douăzeci şi cinci de poli, zise el.

— Atunci eşti de două ori nebun.

— Fie.

— Şi sunt prea cavaler spre a vrea să-ți fur banii.

— Adică dai înapoi?

— Eu să dau înapoi?

— Atunci?

— Nu, şi fiindcă mă desfizi…

— Ții pariul?

— Da…

— Câinele mi-a sosit?

— De mult. Doarme. Trebuie să-i dăm de mâncare ca celorlalți câini?

— Nu, Fanchette nu vânează bine decât când i-e foame. Dar,

adăugă Victor, avem câinele; de unde însă vom lua mistreţul?...

— La un sfert de leghe de aici se află un mistreț despre care ştiu de la începutul toamnei.

— Unde e?

— La Puiseaux.

— Într-o zi l-am atacat şi ne-a spintecat trei câini, apoi a trecut Loara înotând. A revenit a doua zi. După puțin timp l-am atacat din nou şi ne-a tras aceeaşi păcăleală, aşa că am renunțat la acel mistreț.

— Fanchette se va duce să-i muşte urechile.

— Şi va fi sfâşiată, sărmana cățea.

— Ai dreptul să doreşti asta, deoarece ai pariat.

Amaury surâse.

În acel moment o fereastră se deschise deasupra peronului.

Era ofițerul de marină, care se deşteptase.

— Bună ziua, îi zise Victor salutându-l cu mâna.

— Ah! iată-te reîntors.

— Da, cu câinele meu. Ții pariul?

— Da. Aşteaptă ca să cobor şi eu.

Marinarul pricepuse că Victor avea fără îndoială nevoie să-l vadă.

Victor, într-adevăr, se gândea mult mai puțin la pariul său cu mistreţul decât la un moment de convorbire cu marinarul.

Acesta coborî, strânse mâna lui Amaury şi a lui Victor şi spuse acestuia din urmă:

— Să-l lăsăm pe Amaury să se ocupe de gravele lui îndeletniciri de gazdă, şi noi să mergem să fumăm câte o țigară în parc.

— Haide! zise Victor.

El îl luă pe marinar de braț şi-l duse în locul cel mai solitar din parc.

Tânărul devenise grav, trist, aproape solemn.

Ofițerul de marină pricepuse că noaptea care trecuse fusese pentru Victor bogată în evenimente.

Victor aruncă o privire în jurul său spre a se asigura că erau singuri.

— Te-ai dus la Martinière? întrebă marinarul.

— Da, domnule.

— Spune-mi „prietene”.

Victor îi luă mâna.

— Da, zise el, ştiu, eşti deja amicul meu.

— Fii sigur.

— Şi dumitale vreau să mă încredinţez cu trupul şi cu sufletul.

— Cum spui aceste cuvinte?

— Fiindcă am trecut prin multe emoţii în cursul nopţii ce a trecut.

— Ce ţi s-a întâmplat?

— Ştii, acest om…

Marinarul tresări.

— Albert Morel! zise el.

— Da.

— Ei bine, el este iubit de o femeie, de o fată tânără fără experienţă, de o copilă care i-a dat sufletul ei întreg.

— Dumnezeule!

— Şi această fată…

Victor se opri cu sudoarea pe frunte..

— Continuă, murmură marinarul.

— Este sora mea!

Şi cum marinarul îşi plecă capul, Victor reluă:

— Pricepi, dragă prietene, că trebuie ca acest om să nu fie Felix de Nancery, a cărui poveste teribilă mi-ai spus-o căci…

— Căci Felix de Nancery este însurat, adăugă marinarul.

Victor era palid ca un mort.

— Şi totuşi, dacă ar fi dânsul…

— Ar trebui să-l împuşti, zise marinarul.

— Şi dacă sora mea va muri?

Marinarul îşi plecă din nou capul şi tăcu.

Atunci Victor îi povesti tot ceea ce aflase în cursul nopţii: cum sora sa Flavia îl întâlnise pe Albert Morel, cum acesta îndrăznea în fiecare seară să intre în parcul Martinière şi cum s-a întâlnit cu dânsul.

Marinarul îl ascultă fără să-l întrerupă, apoi când Victor termină, zise:

— Şi ce vrei să faci?

— Nu ştiu.

— Oh! zise marinarul, e cu neputinţă ca doi oameni să semene aşa de bine.

— Dumnezeul meu! Taci!

Deodată marinarul se lovi pe frunte.

— Ah! ce amintire! strigă el.

— Ce?

— Ți-am povestit că Felix de Nancery îl ucisese pe comandantul Brunot?

— Da.

— Dar ți-am spus, de asemenea, că înainte de a cădea, comandantul îl atinsese pe adversarul său în partea dreaptă a pieptului?

— E adevărat?

— Cicatricea unei lovituri de spadă nu dispare niciodată. Dacă Albert Morel nu e altul decât Felix de Nancery, trebuie să aibă pe sânul drept urma unei lovituri de spadă.

— Oh! zise Victor, dacă va trebui, îl dezbrac cu forța.

— E cu putință ca doi oameni să semene perfect, dar e cu neputință ca ei să aibă o rană identică. Dacă Albert Morel şi Felix de Nancery sunt una şi aceeaşi persoană…

— Mâine la această oră îl voi ucide, îl întrerupse Victor.

— Numai că, răspunse marinarul, greul e să constatăm dacă rana există.

— Îți spun că-l voi dezbrăca cu forța.

— Eşti copil.

— De ce?

— Fiindcă Albert Morel n-are nimic comun cu de Nancery…

— Ei bine!

— Îl vei ofensa de moarte, căci înainte de a-l dezbrăca, va trebui să-i povesteşti istoria lui Felix de Nancery.

— E adevărat.

— Şi vezi consecințele: dacă Albert Morel e un gentilom, peste 15 zile va fi bărbatul surorii dumitale.

— Desigur că da.

— Crezi că-ți va ierta vreodată că l-ai luat drept un mizerabil şi un asasin?

— Dar ce trebuie să fac atunci?

— Iată, cicatricea va fi proba materială a culpabilității; dar ne trebuie o probă morală înainte de a face această cercetare.

— Nu te pricep îndeajuns.

— Ascultă: la prânz voi vorbi despre Bourbon, despre colonii, despre Raymond de Luz şi despre comandantul Brunot.

— Bun.

— Spionează-l, priveşte-l, observă-i gesturile, în fine totul. Dacă se tulbură, îl vei putea atunci târî în vreun colț al pădurii şi acolo, în timpul vânătorii, să-l somezi să-ți arate pieptul.

— Ai dreptate, zise Victor.

Ora prânzului întrerupse convorbirea marinarului şi a lui Victor de Passe-Croix.

— Haide, zise acesta din urmă, dovada e pe aproape.

Şi ei se întoarseră la castel.

Când intrară în sufragerie, toți oaspeții erau deja la masă.

Un singur loc era gol.

Era acela al lui Albert Morel.

— Unde e dar amicul nostru? întrebă Montalet tatăl.

— E încă în pat, răspunse Raoul.

Amaury adăugă:

— L-am întâlnit astăzi de dimineață, când se făcea ziuă, în grădină, suferind de o teribilă nevralgie. El s-a plimbat toată noaptea prin grădină. S-a culcat şi mi-a spus să nu-l aşteptăm la masă.

— Sărmanul Morel, zise bătrânul Montalet, este un băiat vesel şi regret că vom fi azi lipsiți de dânsul.

— Aş! îl cunosc, zise Amaury, se va scula pe la unsprezece, se va urca pe cal şi ne va ajunge.

— Ştie unde vânăm?

— Da, zise Raoul de Montalet.

Apoi Amaury, privindu-l pe amicul său Victor, zise:

— Ştiți, domnilor, pariul amicului meu?

— Da! da!, răspunseră toți, să trăiască cățeaua Fanchette!

— Am văzut-o adineauri, e drăguță.

— Ei bine, domnilor, credeam că Victor se va mulțumi cu un porc mistreț tânăr.

— E şi aşa mult, răspunse Raoul de Montalet.

— Dar Victor este ambițios.

— Mă prind, zise Montalet tatăl, că vrea un mistreț bătrân!

— Tocmai. Atunci am schimbat programul zilei. Trebuia să vânăm în pădurea Rolland, dar vom merge la Puiseaux să atacăm un mistreț bătrân.

— Şi pe care l-am supranumit, zise Raoul, *domnul Pithiviers*.

Acest nume îi făcu pe toți să râdă.

— Atunci va trebui să-l înştiințăm pe Albert Morel, zise Montalet tatăl.

— E zadarnic, răspunse Raoul.

— De ce?

— Deoarece câinele lui Victor va fi sfâşiat fără ca domnul Pithiviers să aibă nevoie să iasă din culcuş. Asta înseamnă că apoi ne vom duce să vânăm în pădurea Rolland.

— Asta vom vedea în curând, amice Raoul, zise Victor.

— Ai mulți bani la tine, Victor?

— Am cincizeci de napoleoni, deci voi dubla pariul, răspunse tânărul.

— Pe cai, domnilor! zise Amaury.

— Pariurile sunt deschise, adăugă Victor.

El pronunță aceste cuvinte cu atâta siguranță, încât nimeni nu îndrăzni să spună nici un cuvânt.

Ei se urcară pe cai. Mica trupă a vânătorilor porni spre Puiseaux, urmată de un catâr care avea pe spatele său, într-un coş, pe Fanchette.

Capitolul XIII

Victor de Passe-Croix avea douăzeci de ani, adică vârsta la care impresiile sunt vii şi schimbătoare.

Cu o oră înainte, eroul nostru n-avea decât o singură preocupare, şi anume de a şti dacă Albert Morel era unul şi acelaşi personaj cu Felix de Nancery.

Dar Albert Morel nu venise la prânz şi plecaseră fără dânsul; şi, o dată pe drum, Victor redeveni omul aventuros, care nu se mai gândea decât să câştige pariul său.

În ochii tuturor, Victor trecea drept zvăpăiat.

Nu se vânează un mistreț cu un câine, după cum nu poți pleca la vânătoare de elefanți sau de rinoceri cu un pistol de salon.

Cu toate acestea Victor pariase, cu îndrăzneala şi încrederea naturală a vârstei sale, şi mergea în fruntea vânătorilor.

Puiseaux, unde era locul de întâlnire, era o vale sălbatică, situată la o jumătate de leghe de castelul Rigoles. Câteva stânci risipite ici şi colo dădeau acestei văi un aspect aproape sinistru.

În fundul acestei văi, care era situată în mijlocul pădurii, îşi avea culcuşul mistrețul ce fusese supranumit domnul Pithiviers.

— Sărmană Fanchette! zise Raoul de Montalet, în curând ai să mori.

— Nu te grăbi să-i pronunți discursul funebru, dragul meu, răspunse Victor.

La gura văii se afla mistrețul.

— Haide, Fanchette, la lucru, strigă Victor, care începu să

sune din goarnă.

Fanchette începu să latre şi se repezi spre mistreţ.

Ajungând lângă animal, ea se opri.

Dar Victor urmase cățeaua şi se afla la doi paşi de dânsa, încurajând-o cu glasul.

Această voce cunoscută făcu din cățea o eroină şi ea se repezi asupra mistreţului iscând un zgomot infernal.

Mistreţul, puţin cam surprins, nici nu se sculase la început, dar Fanchette se repezi la dânsul şi-l muşcă de urechea stângă.

— Bravo! Bravo! strigară mai multe voci.

Mistreţul dădu o lovitură teribilă de rât, care rostogoli un trunchi de arbore, dar nu atinse cățeaua.

Mistreţul zăpăcit se repezea la dânsa, dar Fanchette se dădea la o parte, muşcându-l mereu de ureche.

Victor era mereu lângă dânsa sunând din goarnă.

— Ah! dar asta e foarte serios! zise Montalet tatăl.

— Bravo! Bravo! strigau toţi în cor.

Fanchette era un adevărat demon.

În fine, mistreţul cu ochii înroşiţi, cu spume la gură, nebun de durere şi de mânie, o rupse la fugă.

Peste o oră era ceva foarte curios în această cursă prin vale.

Cățeaua îl urma şi făcea un zgomot infernal.

— Ei bine, Amaury, zise Victor care călărea alături de dânsul, ce mai zici?

— Cred că pariul e pierdut pentru mine.

— Te predai?

— Da, şi iată proba.

Vorbind astfel, Amaury de Montalet puse carabina la ochi. Mistreţul zăpăcit cu totul de cățea o luase la goană înainte.

Amaury trase un foc şi mistreţul căzu la pământ.

Atunci Victor sună din goarnă oprirea.

— Cât vrei pentru cățea? zise Raoul de Montalet.

— Cât îmi dai?

— 25 de napoleoni. Victor începu să râdă.

— Ea nu e de vânzare. O cățea ca asta preţuieşte pentru mine cât un cal de cursă. Vedeţi, domnilor, că ea mă face să câştig pariuri.

Victor descălecase şi luase în braţe cățeaua, mângâind-o.

— Iată cei douăzeci şi cinci de napoleoni, zise Amaury de Montalet. Pune-o pe Fanchette pe catâr şi să mergem în pădurea Rolland.

Marinarul se apropie de Victor şi îi şopti la ureche:

— Gândeşte-te că-l vom găsi pe Albert Morel în pădurea Rolland.

— Ai dreptate, răspunse Victor, care se grăbi să încalece.

După două ore, pădurea Rolland răsuna de zgomotul făcut de cornurile vânătorilor.

Dar Victor nu se mai ocupa de vânătoare; el se grăbea Ia Albert Morel. Marinarul şi dânsul umblau prin pădure, nu pentru vânătoare, ci spre a-l întâlni pe acest om care semăna cu Felix de Nancery.

În fine, pe înserate, pe când soarele apunea la orizont, Victor, care era însoțit tot de ofițerul de marină, se întâlni față în față cu Albert Morel.

Acesta îi salută pe amândoi cu o grație perfectă.

— Ei bine, domnule, îi zise el lui Victor, ai câştigat pariul?

— Da, domnule.

— Primeşte felicitările mele.

— Îți mulțumesc.

Albert Morel se înclină.

— Spune, domnule, zise Victor, ai primi dacă aş îndrăzni să-ți fac o propunere?

— Sunt gata să ascult, domnule.

— Ce ai zice dacă am face un popas sub aceşti stejari?

— Cu plăcere, şi aşa e cald astăzi.

Şi Albert Morel, după ce descălecă, îşi legă calul de pom.

Marinarul şi Victor îl imitară.

Apoi ei se aşezară pe iarbă lângă Albert Morel.

— Într-adevăr, spuse marinarul, te temi aşa de mult de căldură?

— Foarte mult, domnule.

— N-ai trăit niciodată în țările calde?

— Niciodată.

— N-ai trecut niciodată peste Ecuator?

— Nu.

Albert Morel adăugă surâzând:

— Crezi că am făcut ca dumneata ocolul lumii?

— De două ori, domnule.

— Ah!

— Şi nu mi-a fost niciodată aşa de cald ca într-o zi pe insula Bourbon.

— Se spune totuşi despre clima acelei insule că e temperată.

— Da, la marginea mării.
— Ai mers deci în interiorul insulei.
— Da.
— Atunci e altceva.
— Am făcut în interiorul insulei o ciudată călătorie.
— Povesteşte-ne asta, domnule, zise liniştit Albert Morel.
— Trebuie să vă spun că era vorba de un duel.
— Aaa!
— Între un ofiţer francez, comandantul Brunot şi un locuitor al insulei Bourbon.

Marinarul pronunţă rar aceste cuvinte apăsând pe numele Brunot şi privindu-l pe Albert Morel drept în faţă.

Acesta nici nu clipi.
— Relativ la ce a fost acest duel?
— Oh! e o istorie întreagă.
— E lungă?
— Nu.
— S-o auzim, atunci.
— Era sau mai este încă în insula Bourbon un creol, anume Felix de Nancery.
— Ei bine?
— Acest creol s-a căsătorit, acum şapte ani, cu o fată bogată, domnişoara de Luz, sora unui tânăr, care a fost ucis într-un duel la Paris de un ofiţer de husari.

Albert Morel asculta cu multă atenţie şi nici nu clipea.
— Închipuieşte-ţi că unul din martorii ofiţerului de husari, devenit şef de batalion de infanterie de marină, a fost trimis la Bourbon pe o fregată la bordul căreia eram şi eu.
— Pricep, zise Albert Morel, acest de Nancery s-a bătut cu comandantul.
— Da.
— Spre a-l răzbuna pe nenorocitul frate al soţiei sale?
— Te înşeli, domnule.
— Dar?
— Acest Felix de Nancery, termină marinarul privindu-l pe Albert Morel în faţă, era un asasin mizerabil.

În acest moment Albert Morel nu mai putu fi stăpân pe sine.

El păli şi se sculă repede.

Ochii lui Victor erau fixaţi asupra lui ca lama unei spade.

Capitolul XIV

Înainte de a povesti mai departe, să spunem ceea ce s-a petrecut între Albert Morel şi acest personaj misterios pe care l-am desemnat sub numele de CĂRBUNAR.

Albert Morel nu se gândise deloc să doarmă după ce primise biletul pe care i l-a adus valetul său.

Nici un motiv serios nu-l împiedicase să asiste la prânzul vânătorilor şi să plece cu dânşii spre a fi martor la isprăvile câinelui lui Victor.

Dar Albert Morel avea cu totul alte lucruri de făcut decât să meargă la vânătoare.

Cărbunarul îl aştepta.

După ce vânătorii plecară, el se sculă, se îmbrăcă şi după cum prezisese unul din Montalet, pe la ora unsprezece coborî în sufragerie.

Când sosea vremea vânătoarei, castelul Rigoles devenea o adevărată republică.

Fiecare trăia liber, pe placul său.

Albert Morel ordonă să i se servească prânzul, ca şi cum ar fi fost la dânsul acasă, apoi ceru un cal, căci al său era obosit, şi plecă anunțând că se duce după vânători.

Pe la amiază, cotind drumul, el ajunse însă în pădurea Rolland, la cuptorul părăsit, unde i se dăduse întâlnire.

Un om îl aştepta acolo.

Acest om se urcase pe zidul cuptorului şi, la prima vedere, credeai că e un cărbunar.

Dar privind mai de aproape, s-ar fi putut vedea că rufăria ce o avea sub costumul lui de muncitor era curată, şi că mâinile sale erau albe şi aristocratice.

Ceva mai mult, acest om fuma o țigară de foi ce costa jumătate din salariul pe o zi al unui sărman cărbunar.

În fine, acest om era tânăr şi frumos, era alb la față, avea o mustață neagră şi o atitudine cu totul distinsă.

Văzându-l pe Albert Morel, acest om nu se sculă. El rămase liniştit tot pe zid.

Albert Morel, din contra, coborî de pe cal şi se apropie, cu pălăria în mână, într-o atitudine respectuoasă, care nu intra în obiceiurile sale.

Într-adevăr, toți acei care îl cunoşteau pe Albert Morel îl considerau un om foarte bine crescut, dar foarte mândru.

El era un gentilom, ca maniere.

— Bună ziua, domnule Morel, spuse falsul cărbunar. Eşti punctual, recunosc.

— Domnul viconte ştie bine, zise Albert Morel, că ordinele sale sunt întotdeauna executate cu punctualitate.

— Haide, nu te servi de acest cuvânt vulgar de ORDINE. Mă mulţumesc să exprim dorinţe, dragul meu…

— Domnul viconte este prea bun…

— Vrei o ţigară? zise falsul cărbunar.

Şi scoase un carnet de piele din buzunar.

Albert Morel ezită.

— Haide ia! Căci avem mult de vorbit, dacă trebuie să cred cele scrise în biletul dumitale.

— Într-adevăr.

Albert Morel luă o ţigară, o aprinse, dar rămase tot în picioare.

— Haide, stai jos pe această buturugă.

Albert Morel se aşeză.

— Acum te ascult.

Atunci Albert Morel vorbi astfel:

— Totul a mers de minune, domnule, domnişoara Flavia de Passe-Croix mă iubea din ce în ce mai mult.

— Ştiu asta.

— Ea primise fără rezervă mica fabulă a unchiului de la care aştept numele şi moştenirea.

— Şi asta ştiu.

— După opt zile aş fi putut să o răpesc.

— Ei bine?

— S-a întâmplat o catastrofă.

— Aş!

— Ştiam că domnişoara de Passe-Croix are un frate.

— Da, care iese anul acesta din Saint-Cyr.

— Tocmai.

— Ei bine, acest frate…

— Acest frate era la Rigoles, ieri dimineaţă, la familia Montalet..

— Ştiu că e prieten cu dânşii.

— Se află de asemenea la Rigoles un ofiţer de marină al cărui nume îl ştii, fără îndoială, domnul de Fromentin.

— Bine. Pe urmă?

— Acest ofiţer şi Victor de Passe-Croix au vorbit mult timp

ieri împreună.

Amândoi mă priveau cu încăpățânare.

Falsul cărbunar surâse.

— Asta te miră, zise el, că domnul de Fromentin, care a fost martorul comandantului Brunot, te-a privit? Semeni perfect cu Felix de Nancery.

Un nor trecu pe fruntea lui Albert Morel.

— Ei bine! reluă falsul cărbunar, asta numeşti dumneata o catastrofă?

— Oh! nu!

— Explică-te atunci…

— Aseară m-am dus ca de obicei la Martinière.

— Bun.

— Şi după ce m-am despărțit de domnişoara de Passe-Croix…

— Te-ai găsit față în față cu fratele ei, Victor?

— Da.

— Ceea ce te-a mirat şi te-a speriat puțin.

— Cum, ştii asta?

— Presupun, cel puțin.

Albert Morel îşi plecă fruntea.

— Şi Victor de Passe-Croix te-a somat să te căsătoreşti cu sora lui?

— Aproape…

— Poate că ți-a cerut informații asupra poziției dumitale şi asupra familiei?

— Da, domnule viconte, şi pricepi…

— Pricep că-i va fi greu domnului Albert Morel să-l satisfacă pe domnul Victor de Passe-Croix, răspunse batjocoritor falsul cărbunar.

— De aceea m-am grăbit să vă scriu.

— Ai făcut foarte bine.

— Căci nu ştiu, într-adevăr…

— Ce i-ai spus?

— Că astă seară îi voi satisface curiozitatea.

— Aha!

— Căci, adăugă Albert Morel, astă seară vrea să mă vadă la Martinière.

— Ce să faci acolo?

— Să-i explic tatălui său, baronului de Passe-Croix, intențiile mele.

— Merge repede tânărul!

Apoi privindu-l pe Albert Morel:

— Domnule, îi zise el schimbându-şi deodată tonul şi atitudinea, ştii cum a aflat adevărul Victor de Passe-Croix?

— Nu.

— Ieri dimineaţă, pe când se ducea la Rigoles, s-a întâlnit cu un vecin care i-a spus că în fiecare noapte un om pătrunde în parcul Martinière.

— Şi… acest vecin…

— Eu îl pusesem în drumul lui Victor.

— Dumneata, domnule viconte?

— Eu, domnule.

Albert Morel îl privi pe falsul cărbunar cu uimire.

Acesta din urmă reluă:

— Nu te mira; domnul Fromentin, ofiţerul de marină, îi va fi povestit lui Victor de Passe-Croix istoria creolului Felix de Nancery.

— Desigur.

— Trebuie chiar azi să fac în aşa fel ca Victor de Passe-Croix să afle că Felix de Nancery şi Albert Morel e una şi aceeaşi persoană.

— Dar, domnule, atunci totul e pierdut.

— Din contră, totul e salvat.

— Nu mai pricep.

— E zadarnic. Fă aşa cum îţi spun, căci se gândesc alţii pentru dumneata.

Albert Morel se înclină.

— Ascultă, urmă falsul cărbunar, Victor de Passe-Croix e tânăr, dar e circumspect şi incapabil de a se juca prosteşte cu onoarea surorii sale. Când va afla cine eşti, se va gândi să te ucidă fără zgomot.

Albert Morel făcu o strâmbătură.

— El va propune un duel şi, după câte mi-ai spus, e probabil că de Fromentin va fi martorul său.

— Cred şi eu, domnule.

— Dacă va fi aşa, le vei da întâlnire în valea Fourchu.

— Bine.

— Şi le vei spune că vei fi acolo astă seară.

— La ce oră?

— După cină. Pe cer e lună plină. Vă puteţi bate cu spada.

Albert Morel crezu că pricepe.

— Ah! zise el, ghicesc acum scopul dumitale.
— Nu cred.
— Vrei să-l ucid pe Victor de Passe-Croix.
— Eşti un prost, domnule Morel, zise cu răceală vicontele.
— Atunci…
— Atunci e zadarnic să pricepi. Spune-i numai lui Victor de Passe-Croix că vei fi în valea Fourchu la ora nouă, cu martori, spade şi pistoale.
— Bine, domnule viconte, mă voi supune.
— Du-te, zise cărbunarul.
Şi cu un gest, misteriosul personaj îl făcu pe Albert Morel să priceapă că audiența lui s-a terminat.
Morel salută adânc, încălecă şi se îndepărtă.

Capitolul XV

Atunci acest personaj misterios, care se iscălea în epistole *Cărbunar*, şi pe care Albert Morel îl numea viconte, se sculă la rândul său şi o porni pe o cărare înfundându-se în pădure.
Această cărare, pe care cărbunarul o urmă timp de trei sferturi de oră, conducea la un fel de colibă, care trebuie să fi fost locuită de nişte adevărați cărbunari, dar care atunci părea a fi părăsită, dacă nu s-ar fi văzut fumul ieşind pe coş.
Vicontele se duse drept la uşă şi bătu.
O voce dinăuntru întrebă:
— Ce vrei?
— Să vorbesc despre ploaie şi despre timp frumos.
Uşa tot nu se deschise.
— Îți plac nopțile întunecoase? îl întrebă vocea dinăuntru.
— Nu, răspunse vicontele, prefer lumina lunii.
Atunci uşa se deschise.
În colibă se aflau trei tineri aşezați lângă foc. Toți trei fumau țigări bune, dar toți trei erau îmbrăcați în costume de cărbunari.
— Ei bine? zise unul din ei.
— Mina a explodat.
— Aha! aha!
— Victor ştie totul.
— L-a ucis pe Albert Morel?

— Nu, dar astă-seară ar putea să facă asta, fără intervenția noastră.

Şi vicontele povesti tovarăşilor săi tot ce vorbise cu Albert Morel.

Apoi el adăugă:

— Acum, domnilor, nu mai e nici un moment de pierdut.

— Trăsura de poştă e gata de trei zile, zise unul dintre tineri.

— Foarte bine.

— Unde trebuie să o conducem?

— În valea Fourchu.

— Eu sunt vizitiul, adăugă un al doilea, şi vă pot garanta că niciodată caii nu vor merge aşa de iute.

— Şi eu, domnilor, reluă vicontele, vă sfătuiesc să nu vă uitați pistoalele. Tânărul va rezista cât va putea.

Albert Morel, despărțindu-se de pretinsul cărbunar, se îndreptase spre pădurea Rolland şi se întâlnise cu vânătorii.

După două ore l-am văzut regăsindu-se față în față cu Victor de Passe-Croix şi cu ofițerul de marină. Acesta din urmă i-a povestit istoria comandantului Brunot şi a tui Felix de Nancery.

La acel epitet de asasin cu care marinarul însoți numele de Nancery, fie că nu s-a mai putut stăpâni, fie că s-a supus ordinelor misterioase ale acelui personaj care se numea cărbunarul, Albert Morel se ridicase palid.

Privirea lui Victor era fixată asupra lui.

— Dar ce ai, domnule, zise marinarul.

— Eu?… Nimic…

— L-ai cunoscut pe comandantul Brunot?

— Nu.

— Sau pe Felix de Nancery?

— Nu.

Tulburarea lui Albert Morel creştea din ce în ce mai mult.

— Scumpe domn, zise Victor la rândul său, domnul de Fromentin nu-ți povesteşte istoria comandantului Brunot şi a lui Felix de Nancery fără motive…

— Nu văd ce motive poate avea.

Şi vocea lui Albert Morel începuse să tremure.

— Aceasta este fiindcă se pare că semeni foarte mult.

— Cu cine?

— Cu Felix de Nancery,

— Ah! găsiți…

— Şi, zise domnul de Fromentin, care nu se mai îndoia nici un moment, de-aş putea să văd partea dreaptă a pieptului dumitale…

Albert Morel întrebă cu mândrie:

— Mă rog?

Marinarul urmă cu linişte

— Să văd partea dreaptă, a pieptului dumitale şi să constat că n-ai cicatricea unei lovituri de spadă, pe care a primit-o domnul de Nancery.

— Domnule!

— Află că Victor de Passe-Croix, adăugă marinarul, mi-a spus totul.

— Şi anume ce?

— Ştiu că sora lui te iubeşte şi, cum semeni foarte mult cu acest asasin care se numeşte Felix de Nancery…

— Dar, domnule.

— Nu ne poți refuza singura dovadă pe care ți-o cerem spre a vedea că nu eşti tu acel mizerabil.

Victor tăcuse.

— Haide, domnule, fă-mi plăcerea de a te executa.

— Cum? întrebă Albert Morel.

— Dezbracă-ți haina.

— Ca pentru un duel, nu-i aşa?

— Da.

— Şi apoi?

— Apoi să-ți desfaci cămaşa.

Albert Morel nici nu se mişcă şi răspunse:

— Dar eşti nebun, domnule, cum poți presupune un singur moment că mă voi înjosi până la asemenea glume. Permiteți-mi să mă duc după vânători, afară de cazul în care domnul de Fromentin vrea să-şi continue povestea.

— O cunoşti tot aşa de bine ca şi dânsul, strigă Victor.

Şi tânărul, furios, îi dădu o lovitură de cravaşa drept peste față.

Acesta îşi înăbuşi un țipăt sălbatic, se dădu înapoi cu un pas şi ridică asupra lui Victor o privire furioasă.

— Acum îmi trebuie tot sângele dumitale, zise el.

— Şi mie îmi este sete de al dumitale, răspunse Victor.

— Domnilor! zise la rândul său marinarul, după cele ce s-au petrecut aici, e zadarnic de a mai intra în explicații lungi.

— Asta e şi părerea mea, zise Victor, şi cu toate că simt un

dezgust de a mă bate cu Felix de Nancery, asasinul…

— Domnule!

— Voi face această onoare omului care a încercat să dezonoreze casa tatălui meu.

— Oh! domnule, ia seama! murmură cu furie Albert Morel.

— Sunt la ordinele dumitale, domnule…

— Ei bine, astă-seară, după cină.

— Fie.

— Ne vom bate la lumina lunii.

— Da.

— În valea Fourchu.

— Da.

— Adu-l pe domnul spre a-ți servi ca martor; şi eu voi aduce unul.

Şi cum marinarul şi Victor se priveau, Albert Morel adăugă:

— Martorul nu face parte din invitații castelului de Rigoles, şi e zadarnic ca vreunul din aceşti domni să ştie afacerile noastre.

Victor consimți printr-un semn.

Atunci Albert Morel se urcă pe cal şi, adresându-se lui Victor, zise:

— Domnule, care e arma dumitale?

— Spada, dacă vrei.

— Fie.

— Dificultatea va fi, adăugă marinarul, de a ne procura spada la Rigoles.

— Nu vă îngrijiți, le voi aduce eu. Pe diseară, domnilor.

Albert Morel, redevenind cu totul stăpân pe dânsul, îl salută pe Victor şi pe marinar şi se îndepărtă.

Victor şi domnul de Fromentin se priviră.

— Acum te mai îndoieşti? zise el.

— Vai!

Şi pronunțând această exclamație, Victor se gândea la sora lui.

— Sărmană Flavia! murmură el, e în stare să moară.

O lacrimă pică din ochii lui.

— Curaj! îi zise marinarul, trebuie mai întâi să-l ucizi pe acest om, şi apoi ne vom gândi să o vindecăm pe sora dumitale de acest amor fatal.

Capitolul XVI

Seara, la castelul Rigoles, masa fu veselă ca de obicei.

Ziua de vânătoare fusese splendidă. Se împuşcaseră trei mistreți, în afară de cel gonit de Fanchette.

Albert Morel, Victor şi ofițerul de marină parcă se vorbiseră spre a părea cu totul veseli.

Nimeni, în timpul mesei, văzându-i mâncând cu poftă şi râzând din toată inima, n-ar fi putut bănui că există între dânşii prăpastia săpată de o lovitură de cravaşa.

— Domnilor, zise Victor la sfârşitul mesei, am durerea de a vă părăsi astă-seară.

— Cum! pleci? zise Raoul de Montalet.

— Da, am făgăduit mamei că mă întorc astă seară la Martinière, dar voi reveni.

— Când?

— În curând. Mâine poate.

— Victor, zise Amaury de Montalet, îşi petrece toată ziua şi toată noaptea călare.

— Cum dormi, Victor? întrebă Raoul.

— Dorm călare, răspunse Victor.

— Domnilor, zise la rândul său, puțin mai târziu, Albert Morel, pot acum, grație consolărilor filozofice ale havanei, să vă dau, fără teamă, o lovitură teribilă.

— Oh! ce exordiu!

— Domnul Victor de Passe-Croix nu e singurul care va părăsi această casă ospitalieră şi drăguță.

— Ce spui, Morel? zise Montalet tatăl.

— Şi eu o voi părăsi.

— Dumneata?

— Plec astă seară urcându-mă în tren la prima stație.

— Şi unde te duci?

— La Paris.

— Dar nu ne-ai spus nimic despre asta azi dimineață?

— Nu, dar am primit o scrisoare care mă cheamă la Paris. Eu însă nu vă voi spune Adio, ci La revedere!

— Te vei întoarce?

— Probabil, peste trei sau patru zile.

Albert Morel se uită la ceasornic.

— Este ora opt şi jumătate, zise el, abia am timpul să încalec şi să merg la gară. Vă las caii şi valetul meu aici.

— Bine.

Albert Morel îşi luă rămas bun de la toți şi, după zece minute, plecă.

Un sfert de oră mai târziu, Victor pleca la rândul său, pe când domnul Fromentin, ofițerul de marină, pleca pe jos pe un alt drum, cu țigara în gură, spre a-l aştepta pe eroul nostru la intrarea văii Fourchu.

Domnul de Fromentin luase drumul cel mai scurt, pe când Victor, din contra, făcuse un ocol destul de mare, aşa că la sosirea lui îl găsi pe marinar acolo.

— Să ne grăbim, zise marinarul, trebuie să sosim cei dintâi. Ai face bine dacă ai descăleca şi ți-ai lăsa calul aici.

— Chiar la asta mă gândeam.

Şi Victor descălecă, dar îşi luă pistoalele din şa şi le puse la brâu.

— Cu un om ca Felix de Nancery, zise el, orice precauție e bună.

— S-a însărcinat să aducă spade?

— Da.

— Atunci poți fi sigur că se pricepe la acele arme.

— Oh! puțin îmi pasă de asta.

— Mânuieşti bine spada?

— La şcoală trec drept unul dintre cei mai tari.

— Felix de Nancery o mânuieşte foarte bine.

— Fii sigur, zise Victor cu mândrie, îl voi ucide.

— Trebuie, zise simplu marinarul.

Ei sosiră, vorbind astfel, la intrarea văii.

Luna strălucea pe cer şi la lumina ei, Victor şi martorul său zăriră doi oameni stând unul lângă altul, la picioarele unui arbore.

Aceşti doi oameni se ridicară la sosirea lor.

Unul era Albert Morel.

Celălalt era un necunoscut cu obrazul plin de negreală de cărbuni.

— Domnule, zise Victor cu mândrie, adresându-se lui Albert Morel şi arătându-i cu degetul pe omul care îl însoțea, acesta e martorul dumitale?

— Da, domnule.

— Un cărbunar?

— Iei ca martor pe oricine găseşti, domnule, zise cărbunarul pe un ton batjocoritor.

Apoi el înaintă spre domnul de Fromentin.

— Iartă-mă, domnule, îi zise el, nu eşti domnul de Fromentin, locotenent de marină?

Marinarul tresări la sunetul acelei voci şi căută să recunoască acea față murdărită de cărbuni.

— Mă cunoşti, domnule? zise dânsul.

— Îți aminteşti de noaptea de 13 martie?

Marinarul îşi înăbuşi un țipăt.

— Ce vrei de la mine? zise el foarte neliniştit.

— Vei şti în curând.

Şi omul plin de cărbune pe față îl duse pe marinar mai încolo, ca şi cum ar fi vrut să fixeze amândoi condițiile duelului.

Marinarul părea metamorfozat de accentul acestei voci, care îi amintea data misterioasă de 13 martie. Acest om care era curajos, părea că e cuprins de un fel de spaimă superstițioasă.

— Deci, îi zise cărbunarul, îți aminteşti de noaptea de 13 martie?

— Da, zise domnul de Fromentin plecându-şi capul.

— Prin urmare, eşti gata de a te ține de jurământ?

— Da.

— Gândeşte-te că ai jurat să te supui aceluia care îți va aminti această dată?

— Mă voi supune.

— Atunci, ascultă…

Şi necunoscutul se aplecă la urechea marinarului, care tresări şi avu un gest de spaimă.

— Dar e cu neputință! zise el.

— Ai făcut un jurământ.

— Nu pot trăda amiciția şi încrederea acestui tânăr, totuşi.

— Nu i se va întâmpla nici un rău.

— Îmi juri?

— Jur.

Marinarul îşi plecă fruntea şi nu zise nici un cuvânt.

În timpul acestei scurte convorbiri, Victor stătuse la câțiva paşi de Albert Morel, mut şi nemişcat.

Eroul nostru crezuse la început că martorul său şi cărbunarul fixau condițiile duelului. Totuşi el se miră nevăzând nici spade, nici pistoale.

Şi când martorii se întoarseră, el îi spuse lui Albert Morel:

— Mi se pare, domnule, că te-ai obligat să aduci arme?

— Da, domnule, răspunse Albert Morel înclinându-se.

— Unde sunt?

Martorul lui Albert Morel se însărcină cu acest răspuns.

— Liniştește-te, domnule, zise el, pe un ton care dezmințea profesiunea lui de cărbunar, spadele vor sosi.

— Cine le va aduce?

— Valetul meu, răspunse cărbunarul.

Victor, surprins, făcu un pas înapoi şi îl privi pe acest om cu neîncredere.

— Cine eşti? întrebă el.

— Martorul domnului.

— Dar…

— Puțin contează restul.

Şi necunoscutul duse două degete la gură şi fluieră cu putere.

— Domnule! zise Victor, care fu cuprins de neîncredere.

— Chem oamenii mei.

— Oamenii dumitale?

Şi instinctiv Victor puse mâna pe pistoale.

Aproape în acelaşi timp doi oameni ieşiră dintr-un tufiş care se afla în spatele lui Victor, pe când un al treilea se aşează lângă Albert Morel.

Aceşti oameni, ca şi cel dintâi, aveau fața înnegrită de cărbuni. La vederea lor, Victor ghici o trădare; dar incapabil de a presupune că martorul său, de Fromentin, ar fi putut fi complice cu aceşti oameni, îi întinse repede unul din pistoale, zicând:

— Domnule, am căzut într-o cursă, să ne apărăm.

Marinarul luă pistolul şi, aşa cum se înțelesese cu omul care îi amintise data de 13 martie, veni şi se aşeză lângă cărbunar.

Dar acesta din urmă, schimbându-şi atitudinea, înainta spre Victor.

— Domnule, îi zise, te înşeli, nu suntem asasini.

— Se poate, răspunse cu mândrie Victor, dar în orice caz, prezența dumitale aici e incalificabilă.

— Sunt martorul domnului Albert Morel.

— Bine… dar aceşti oameni?

— Aceşti oameni mi se supun.

— Şi ce le vei comanda?

— Vei vedea.

Cărbunarul făcu atunci un semn şi cei trei oameni se apropiară de Victor.

Acesta îşi ridică pistolul.

— Îl ucid pe cel dintâi care va mai face un pas, zise el cu răceală.

Dar cărbunarul nu ținu cont de această amenințare şi înainta.

Victor făcu o mişcare, se opri o secundă, ca şi cum ar fi fost lovit în piept, apoi porni înainte.

— Foc! domnule, foc! strigă Victor furios întorcându-se spre Fromentin.

Marinarul trase de trăgaci, dar pistolul nu luă foc.

Acesta fusese semnalul.

Cei patru oameni şi Albert Morel se repeziră la Victor.

În mai puțin de un minut, tânărul fu luat, răsturnat şi ținut de gât spre a nu striga.

Ofițerul de marină stătea la o parte, nemişcat şi tăcut.

Ei îi legară o batistă la ochi lui Victor, şi cu altă batistă i se înfundă gura.

Din acest moment tânărul nu mai văzu nimic şi nu mai putu articula nici un cuvânt, nici scoate vreun țipăt; el se simți dus prin pădure.

În fine, acei care îl duceau, îl trântiră într-o trăsură.

După aceea doi oameni se aşezară lângă dânsul, unul la stânga şi altul la dreapta lui.

— Dă bice cailor! zise o voce.

Lângă trăsură, cărbunarul stătea de vorbă cu Albert Morel.

— Ei bine! zicea acesta din urmă, ce trebuie să facem acum?

— Te vei duce la familia Cardassol.

— Aha!

— Şi vei sta ascuns acolo.

— Pot să ies seara?

— Da.

— Şi să mă duc la Martinière?

— Da, mâine, ca de obicei.

— Şi ce voi spune?

— Te voi vedea până atunci.

— Unde?

— La familia Cardassol.

Albert Morel se înclină.

— Şi-ți voi da instrucțiuni în această privință.

Personajul misterios pe care Albert Morel îl salutase dimineață cu titlul de viconte, şi care iscălea scrisorile cu

numele de cărbunar, însoți aceste cuvinte cu un gest destul de semnificativ pentru ca Albert Morel să plece.

Apoi, pe când acesta din urmă se depărta, el se apropie de trăsură şi, adresându-se unuia din cei care se aflau lângă Victor, îi spuse:

— Cunoaşteți instrucțiunile mele?

— Da.

— Atunci drum bun!

Apoi cărbunarul se întoarse şi îl zări pe ofițerul de marină care, stând melancolic pe marginea unui şanț, asista ca un spectator mut la răpirea amicului său Victor de Passe-Croix.

— Ah! iată-te, domnule, zise cărbunarul salutându-l cu mâna.

— Da, domnule.

— Nu-i aşa că suntem nişte adevărați bandiți în ochii dumitale?

— Domnule, răspunse marinarul gânditor, trebuie să-mi amintesc situația dumitale în lume, numele onorabil pe care-l porți, reputația de gentilom de care te-ai bucurat întotdeauna, spre a nu-mi închipui în acest moment…

Şi cum Fromentin ezită, cărbunarul termină râzând:

— Că sunt afiliat la o bandă de hoți, a căror căpetenie este Albert Morel?

— Ah! nu ştii poate, reluă marinarul, cine este Albert Morel?

— Da, ştiu.

— Ştii?…

— E un asasin, pe adevăratul său nume, Felix de Nancery.

— Şi unui astfel de om îi dai sprijinul dumitale?

— Poate.

— Şi îl favorizezi spre a dezonora o familie cinstită?

— Domnule, îl întrerupse cărbunarul, îl cunoşti bine pe Victor de Passe-Croix?

— E un caracter excelent, un băiat bun, domnule.

— Îl cunoşti pe baronul de Passe-Croix, tatăl său?

— Nu.

— Şi dacă ți-aş spune că el e un mizerabil?

— Domnule!…

— Mai rău decât Albert Morel!

— Oh! e cu neputință.

— Totuşi e adevărat; Albert Morel, dominat de un gând lacom, a făcut ca un om să fie ucis.

— Şi… baronul?

— Baronul a făcut ceva mai rău.

Marinarul tresări.

— El a asasinat o femeie şi a despuiat un sărman copil de averea sa.

— Domnule! Domnule! zise marinarul luând brațul cărbunarului şi strângându-l cu putere, eşti sigur de ceea ce spui?

— Pe onoarea numelui pe care îl port.

De Fromentin îşi plecă din nou capul şi tăcu un moment: apoi reluă:

— Dar, în fine, domnule, fiul nu e vinovat de crima tatălui său.

— Ți-am făgăduit că nu i se va întâmpla nimic rău şi mă voi ține de cuvânt.

Vorbind astfel, marinarul şi cărbunarul ajunseră la locul unde Victor de Passe-Croix îşi legase calul. Cărbunarul îl dezlegă şi îi dădu drumul.

— Ce faci? îl întrebă marinarul puțin cam uimit.

— Trimit calul la Martinière! Fii sigur că va ajunge acolo.

— Dar gândeşte-te că văzând calul sosind singur…

— Vor fi neliniştiți la castel?

— Da.

— Asta vreau şi eu, răspunse cu răceală cărbunarul.

Şi rupând o ramură dintr-un pom, dădu o lovitură calului, care porni în galop spre Martinière.

Capitolul XVII

În acest timp trăsura de poştă mergea cu mare iuțeală. Timp de câteva momente, Victor de Passe-Croix fu ca şi zăpăcit.

Scena de violență, a cărei victimă era, fusese condusă cu atâta iuțeală, aşa de repede şi de solid fusese legat, încât şi un om mai în vârstă decât dânsul şi-ar fi pierdut capul în primele momente.

Dar, în fine, realiză exact situația şi, trecând de la prostrație la violență, încercă să rupă legăturile.

Atunci unul din cei doi oameni care stăteau lângă dânsul, punându-i o mână pe umăr, îi spuse:

— În loc de a te zbate aşa, domnule, ai face mai bine să mă

asculți.

Această voce era tânără şi avea ceva simpatic într-însa. Victor tăcu un moment sub farmecul acelei voci. Necunoscutul reluă:

— Eşti aici legat şi fără arme, între doi oameni înarmați. Dacă reuşeşti să rupi legăturile, vei da de o moarte sigură. Eşti curajos, domnule, şi n-ai nevoie să dai vreo dovadă de curajul dumitale. Prin urmare stai liniştit, căci îți voi scoate batista din gură.

Şi vorbind astfel necunoscutul îi scoase batista care îl împiedica pe Victor să vorbească.

— Ah! mizerabililor! murmură acesta îndată ce putu să vorbească.

— Domnule, răspunse vocea simpatică, faci foarte rău dacă foloseşti libertatea pe care ți-o dăm spre a ne insulta.

— Să vă insult! murmură Victor cu dezgust.

— Da, desigur.

— M-ați atras într-o cursă.

— E adevărat.

— Deci sunteți nişte…

— Nu termina, domnule. E zadarnic. Noi ne supunem unei necesități teribile: asta-i tot. Dar n-avem intenția nici de a te fura, nici de a te asasina… în afară de cazul când vei opune o rezistență nebună.

— Oh! răspunse Victor cu mândrie, sunt prea brav spre a-mi risca viața cu nişte bandiți ca voi.

Acela din cei doi necunoscuți care vorbea, dădea din umeri, fără ca vocea lui să arate vreo iritare.

— Domnule, zise el, dacă ne dai cuvântul dumitale de onoare că nu vei mai opune rezistență…

— Ei bine?

— Te voi dezlega, căci nu îmi place ca nişte oameni bine crescuți ca noi… să te maltratăm în zadar.

— Ah! răspunse batjocoritor, Victor.

— Observă însă, continuă necunoscutul, că liber pe mişcările dumitale, totuşi vei fi în puterea noastră.

— Ei bine! fie! zise Victor, vă dau cuvântul meu de onoare că nu voi încerca să scap.

— Şi că nu vei scoate batista cu care ți-am legat ochii?

— Se pare că nu trebuie să ştiu unde mă conduceți?

— Nu.

— Fie. Jur că nu voi încerca să îmi dezleg ochii.

— Bine.

Atunci necunoscutul, înarmat fără îndoială cu un pumnal, tăie frânghia cu care erau legate mâinile şi picioarele lui Victor.

Trăsura mergea cu iuțeală.

— Domnule, reluă tânărul adresându-se aceluia dintre cei doi gardieni, care îi vorbise până atunci, nu trebuie să ştiu unde mă conduceți, dar poate vei putea să răspunzi la vreuna din întrebările mele.

— Asta depinde, domnule.

— Sunt prizonierul dumneavoastră pentru multă vreme?

— Nu ştiu.

— Cum?

— Captivitatea dumitale nu depinde nici de dumneata, nici de mine.

— Dar de cine?

— Nu-ți pot spune.

Aceste cuvinte îl puseră pe Victor pe gânduri, care nu se putu opri să-şi aducă aminte de sora lui.

— Domnule, zise el, văd că sunt în mâinile domnului Albert Morel.

— Te înşeli.

— Mă rog? răspunse Victor uimit.

— Domnul Albert Morel n-are şi nu va avea niciodată onoarea de a fi amicul nostru.

La aceste din urmă cuvinte, Victor se linişti ca şi cum ar fi scăpat de o mare greutate.

— Ah! zise el, nu sunteți amicii lui?

— Nu.

— Atunci, poate ştiți că e un… mizerabil!

— Da.

— Şi… totuşi… se pare că-l serviți.

— Ne servim pe noi…

— Dar nu ştiți, întrebă el, că acest om cu care trebuia să mă bat îmi datora tot sângele lui?

— Ştim.

— Şi m-ați împiedicat…

— Da, v-am răpit ca să nu-l ucideți.

— Dar, domnilor…

Vocea mândrului tânăr devenise rugătoare…

— Domnule, zise necunoscutul, în locul unde te vom

conduce există cerneală şi toc.

— Şi?

— Şi îi vei putea scrie domnului baron, tatăl dumitale.

Victor simți că îi îngheață tot sângele în vine. Cuvintele pe care le auzea îi arătau că aceşti oameni posedau secretul urii sale pentru Albert Morel.

— Dar pentru ce să-i scriu? întrebă el.

— Doar, zise necunoscutul, îl vei putea preveni pe tatăl dumitale de pericolul prin care trece.

— Destul, domnule, zise cu bruschețe Victor.

Şi păru că vrea să păstreze tăcerea.

Trăsura mai merse aproape o oră.

În acest timp, Victor stătu tăcut, întrebându-se ce interes puteau să aibă aceşti oameni pentru a împiedica duelul său cu Albert Morel, fiindcă Albert Morel era în ochii lor unul din cei din urmă mizerabili, în fine, trăsura se opri.

— Am sosit, zise unul din cei doi necunoscuți, acela care nu vorbise încă.

— Domnule, reluă celălalt, adresându-se lui Victor, îmi vei da mâna şi te vei lăsa condus.

— Bine, zise tânărul coborând din trăsură.

— Şi, adăugă necunoscutul, nu uita că ai jurat să nu-ți ridici batista de la ochi.

— Mai jur încă o dată.

— Bine.

Victor se lăsă condus şi simți sub paşii săi un nisip moale; ghici că trecea printr-o curte.

Apoi i se spuse:

— Ai în fața dumitale o scară.

Şi el urcă o scară ce avea vreo zece trepte.

La capătul acestei scări, Victor pricepu că trecea printr-o sală; după care auzi zgomotul unei uşi ce se deschidea.

Trecu pragul acestei uşi care se închise în urma lui. Atunci vocea simpatică îi spuse:

— Te vom conduce, domnule, într-un loc unde vei sta numai un moment singur. Jură că nu vei căuta să fugi.

— Aveți cuvântul meu, răspunse cu mândrie Victor.

— Iată o a doua scară de urcat, reluă vocea simpatică; dă-mi, te rog, mâna.

Victor urcă vreo treizeci de trepte; după care auzi o altă uşă, deschizându-se, apoi se simți învăluit de o atmosferă mai caldă,

pe când o lumină părea că străbate prin legătura lui de la ochi.

— Când vei auzi uşa închizându-se, îi zise vocea, vei putea scoate legătura de la ochi.

— Şi apoi? întrebă Victor de Passe-Croix.

— Apoi vei aştepta o vizită.

— O vizită?

— Da… La revedere…

Victor auzi paşii îndepărtându-se, apoi zgomotul uşii care se închidea.

Atunci el îşi scoase legătura de la ochi.

Oricine ajunge la 20 de ani, desigur a citit şi multe romane. Victor ştia pe dinafară toată literatura contemporană; cu tot misterul ce-l înconjura, nu se putu opri să nu scoată un strigăt de uimire când văzu în jurul său.

— Unde sunt? se întrebă el cu un fel de uimire.

Se afla într-o odăiță care, după mobilierul cochet, nu putea fi altceva decât budoarul unei femeie tinere.

Era luxos şi simplu în acelaşi timp, elegant şi discret, o lumină slabă învăluia mobilele roz, scaunele capitonate cu mătase, o pendulă Ludovic XV şi un admirabil portret de femeie, care atrase îndată privirile tânărului.

Acest portret reprezenta o fată de 19-20 ani, blondă, cu ochi albaştri şi cu un păr bogat ce cădea în bucle pe umerii ei.

— Asta, murmură Victor, este zeița casei?

— Poate, răspunse o voce.

În acelaşi timp Victor văzu o femeie apărând înaintea lui.

Se vedea că era aceeaşi din portretul pe care tânărul îşi fixase privirea cu toată curiozitatea.

Capitolul XVIII

Victor rămase un moment înmărmurit.

Femeia care îi apărea era frumoasă ca o eroină de roman, atât de frumoasă încât ar fi înnebunit orice pictor sau sculptor.

Ea intră, îl salută pe tânărul om cu un gest de regină şi se aşeză lângă masa pe care Victor îşi rezemase o mână.

Victor avea 20 de ani, inima şi imaginația entuziaste.

Vederea acestei minunate creaturi produse asupra lui o impresie aşa de vie şi de stranie, încât uită totul în acest moment, chiar pe scumpa sa soră Flavia, pentru onoarea căreia

încercase să susțină o luptă inegală.

Necunoscuta părea că se bucură un moment de efectele acestei fascinații, apoi zise surâzând:

— Eu, domnule, îți voi dicta scrisoarea pe care va trebui să o scrii tatălui dumitale, domnul baron de Passe-Croix.

— Dumneata!? murmură Victor din ce în ce mai mirat şi dominat de farmecul acelui surâs.

— Da, răspunse ea, eu.

Tânărul căpătă îndată îndrăzneală.

— Îi cunoşti deci pe aceşti oameni? o întrebă el.

Ea făcu un semn afirmativ din cap.

Şi cum el continua să o privească, ea adăugă:

— Ei mi se supun ca nişte sclavi.

— Oho!

Această exclamație a lui Victor a ieşit aşa de elocventă, încât o atinse pe tânăra femeie.

— Mă prind, zise ea, că ai despre dânşii o părere deplorabilă.

— Sunt nişte bandiți!

— Poți să te înşeli.

— Nişte laşi!

— Oho! cât despre asta nu, şi fiecare din ei ți-ar oferi satisfacția pe care ai cere-o, dacă…

— Dacă? întrebă Victor.

— Dacă le-aş permite.

De astă dată Victor de Passe-Croix o privi pe necunoscută cu oarecare surprindere.

— Şi de ce nu le-ai permite?

Ea îl privi surâzând.

— Fiindcă, zise ea, nu vreau să mori..

— Nu eu, ci ei ar…

Ea îl întrerupse cu un gest.

— Dacă te-ar ucide, zise ea, aş fi disperată.

— Adevărat! Eşti prea bună, zise el cu amărăciune.

— Şi dacă s-ar întâmpla o nenorocire unuia din ei, continuă ea, aş fi nemângâiată.

Un nor trecu pe fruntea lui Victor şi simți o senzație stranie, ca un sentiment de gelozie.

„De ce această femeie se interesează de aceşti oameni?”

Victor avea 20 ani, el nu iubise niciodată… şi acea necunoscută era aşa de frumoasă, încât pentru prima oară în viață, inima îi tresărea.

— Ah! zise el. Îi iubeşti pe aceşti oameni?

— Da, răspunse ea..

— Pe toți patru?

La rândul ei tresări; poate că avea un sentiment în adâncul inimii sale, dar acest secret nu urcă pe buzele ei.

— Sunt prietenii mei! zise ea.

Şi cum Victor stătea tăcut şi cu fruntea întunecată, ea reluă:

— Ei bine, domnule, vrei să-i scrii tatălui dumitale?

Şi îi arătă pe masă tot ceea ce trebuia pentru scris. Victor scoase un suspin; apoi se aşeză, luă tocul şi o privi pe necunoscută.

— Ce trebuie să scriu? zise el.

— Pricepi, domnule, răspunse ea, că nu te pot autoriza să-l ții pe tatăl dumitale la curent cu ceea ce s-a petrecut astă-seară.

— Aha!

— E zadarnic să ştie că ai fost răpit.

— Dar… totuşi…

— De altfel nu acesta e scopul scrisorii.

— Ce vrei să spui, doamnă?

— E de ajuns ca domnul baron să ştie că domnişoara Flavia, sora dumitale, îl iubeşte pe domnul Albert Morel, că acest Albert Morel e un mizerabil.

— Dar, cum să-i explic absența mea?

— Aşteaptă şi vei vedea.

— Aştept, zise Victor.

Necunoscuta dictă:

„Scumpul meu tată,

O călătorie de câteva zile, pe care nu o prevăzusem şi al cărei scop nu-l voi putea explica decât la întoarcerea mea, mă sileşte să mă îndepărtez de Martinière. Scrisoarea mea îți va sosi prin nişte mâini sigure şi te va pune în gardă.

Trecem printr-un mare pericol, scumpul meu tată.

Nebunatica de Flavia s-a amorezat de un om fără credință, fără lege, fără onoare şi fără nume, care se află în gazdă la familia Montalet, şi care se numeşte Albert Morel.

Închipuieşte-ți că acest mizerabil a avut îndrăzneala de a veni de mai multe ori noaptea, până în parcul Martinière, unde Flavia îl aştepta.

Pentru motive pe care nu ți le pot explica într-o scrisoare,

Albert Morel este nedemn de a intra într-o familie.

Te sfătuiesc să vorbeşti cu Flavia şi să o faci să raţioneze.

Poate că mama ar face bine să plece cu ea la Paris. Va căuta să o distreze şi va uita.

Dar, orice s-ar întâmpla, această căsătorie nu poate avea loc.

Adio, dragă tată, sau mai bine la revedere, pe curând. Nu căuta să afli unde sunt, căci e zadarnic.

Fiul tău devotat,

Victor.”

După ce scrise şi iscăli această scrisoare, Victor se uită la tânăra femeie cu surprindere.

Fără îndoială ea ghici ce se petrecea într-însul.

— Vrei, îi zise ea, să-ţi spun tot ceea ce gândeşti? Te întrebi de ce ţi se permite să-i scrii domnului baron de Passe-Croix, tatăl dumitale, când nu ţi s-a permis să te baţi cu Albert Morel?

— E adevărat, murmură Victor.

Aceste cuvinte fură însoţite de o privire întrebătoare.

Un surâs enigmatic lunecă pe buzele tinerei femei.

— Din nenorocire, zise ea, nu pot să-ţi răspund.

— Ah doamnă! doamnă! zise el, ştii că e vorba de liniştea tatălui meu, de onoarea întregii mele familii?

Tânăra femeie plecă privirea şi tăcu.

— N-ai vrut să-mi spui, reluă Victor, cine sunt aceşti mizerabili… aceşti oameni, vreau să spun, adăugă dânsul, sub privirea severă a necunoscutei.

— Nu pot, domnule, răspunse ea, mai târziu vei şti totul.

Vocea tinerei femei era calmă, simpatică şi totuşi plină de autoritate.

Urmă un moment de tăcere.

Apoi ea se ridică.

— Domnule, zise ea, de purtarea dumitale aici depinde soarta acestei scrisori.

— Ce vrei să spui, doamnă? întrebă Victor neliniştit.

— Ascultă-mă: eşti prizonierul meu. Dacă până mâine nu vei căuta să evadezi, ceea ce nu te sfătuiesc să faci, căci e cu neputinţă, dacă stai liniştit şi nu cauţi să pătrunzi misterul ce te înconjoară…

— Ei bine?

— Această scrisoare va pleca când se va face ziuă.

— Şi dacă nu te voi asculta? întrebă Victor.

— Scrisoarea nu va pleca. La revedere, domnule.

Şi tânăra femeie, care pusese mâna pe scrisoarea lui Victor, ridică o draperie şi dispăru, lăsându-l pe tânăr în culmea uimirii.

Capitolul XIX

Pe când Victor se afla prizonierul frumoasei necunoscute căreia i se supuneau oamenii cu obrazul înnegrit, un țăran urma pe jos o cărare mică ce duce la Martinière prin pădure.

Se făcea ziuă când acest om ajunse la grilajul parcului şi atunci el putu zări pe unul din grădinari.

— Amice! îl strigă țăranul.

Grădinarul întoarse capul şi văzând un om, se îndreptă spre dânsul.

Țăranul era cu totul necunoscut grădinarului. Acesta din urmă îl privi cu curiozitate.

— Ce vrei? zise el.

Țăranul arătă cu degetul casa ce se vedea printre arbori.

— Acesta e castelul Martinière?

— Da.

— Domnul baron e acasă?

— Iată, zise grădinarul, tocmai s-a sculat.

Într-adevăr, una din ferestrele castelului se deschidea şi baronul venise la fereastră să fumeze o țigară.

— Ce vrei cu dânsul? îl întrebă grădinarul.

— Iată o scrisoare pentru dânsul, zise țăranul.

— De la cine?

— De la domnul Victor.

— Ah! răspunse grădinarul luând scrisoarea, aştepți desigur răspunsul? Ia atunci pe cărarea cea mare şi vei ajunge la castel.

— Nu e nevoie, zise țăranul. N-are răspuns. Bună ziua, amice.

El plecă tot pe drumul pe care venise.

Grădinarul puțin cam mirat se îndreptă spre castel.

Domnul baron de Passe-Croix, care nu plecase de la fereastră, îl zărise pe țăran, apoi îl văzu pe grădinar îndreptându-se spre castel cu o scrisoare în mână.

— Antoine! îl strigă el, ce e?

Grădinarul îşi scoase pălăria.

— E o scrisoare de la domnul Victor, zise el.

— Aşteaptă, spuse baronul, cobor îndată în parc.

Şi într-adevăr, domnul de Passe-Croix coborî.

— Cine a adus această scrisoare? întrebă el.

— Un ţăran pe care nu-l cunosc.

— Fără îndoială un om de la Rigoles, se gândi baronul vrând să desfacă plicul, după ce recunoscuse scrisul lui Victor, când atenţia lui fu atrasă de galopul unui cal.

— Oh! oh! zise el, numai Neptun galopează astfel…

Neptun, calul lui Victor, călărit de un om necunoscut baronului, venea pe aleea cea mare a castelului.

Acest fapt îi păru aşa de extraordinar baronului de Passe-Croix, încât uită să deschidă scrisoarea fiului său şi se duse drept la călăreţ, care la trei paşi de dânsul oprise calul.

Acest călăreţ nu era altul decât un pădurar pe care grădinarul îl recunoscu.

— De unde vii şi cine ţi-a dat acest cal? întrebă grădinarul care era tot aşa de uimit ca şi stăpânul său.

— Nu ştiu, răspunse pădurarul descălecând şi salutându-l pe baronul de Passe-Croix, ce i s-a putut întâmpla domnului Victor, pe care îl cunosc, dar…

— Cum! strigă baronul, nu ţi-a dat el calul?

— Nu, domnule.

— Atunci cine?

— Am găsit calul în pădure, se încurcase într-un tufiş de unde nu mai putea să iasă.

Baronul de Passe-Croix se înfioră. Ce se întâmplase cu fiul său?

Numai atunci se gândi să rupă plicul scrisorii pe care tânărul necunoscut îl adusese.

Primele două rânduri îl liniştiră şi respiră. Victor vorbea de o călătorie şi, fără îndoială, s-a dus să ia trenul de la staţia cea mai apropiată de Rigoles. Acolo va fi dat calul său vreunui servitor spre a-l aduce la Rigoles, sau Martinière, dar pe drum Neptun va fi scăpat din mâna acelui valet. Această ipoteză era aşa de admirabilă, încât baronul de Passe-Croix, convins că nu i se întâmplase nimic fiului său, continuă să citească scrisoarea.

Dar deodată o sudoare ca gheaţa începu să-i curgă pe frunte şi o paloare cadaverică îi acoperi faţa.

Grădinarul şi pădurarul îl văzură făcând un pas înapoi şi clătinându-se.

— Desigur, murmură grădinarul, i s-a întâmplat o nenorocire domnului Victor.

Aceste cuvinte fură auzite de baron şi avură efect asupra lui. El spuse grădinarului:

— Te înşeli, nu i s-a întâmplat nimic domnului Victor. Du-l pe pădurar la bucătărie să mănânce şi bagă calul în grajd.

În acelaşi timp baronul scoase punga şi îi dădu 10 franci pădurarului.

Apoi se îndepărtă, urcă cântând scările personalului şi intră în odaia lui.

Acolo, stând la o masă, cu capul în mâini, cu ochii aţintiţi pe scrisoarea fiului său, pe care o citi şi o reciti de mai multe ori, baronul de Passe-Croix păru că se întreabă dacă nu e jucăria unui vis oribil…

Pe când baronul de Passe-Croix stătea ca trăsnit de revelaţiile ce le conţinea scrisoarea fiului său, la etajul de sus Flavia, fiica lui, era prada unei mari îngrijorări.

Tânăra fată nu dormise toată noaptea.

Stând la fereastra deschisă, ea trăsese cu urechea la cel mai mic zgomot şi nu auzise nimic. Flavia îl aşteptase pe Albert Morel ca de obicei.

El plecase în ajun spunându-i: „Pe mâine”

Şi Flavia avea încredere într-însul.

În prima jumătate a nopţii, Flavia căzuse pradă unei speranţe ciudate.

Ea crezuse că Albert Morel va sosi împreună cu Victor şi se vor duce drept la baron să-i ceară mâna.

Victor, scumpul ei Victor, acest frate pe care îl iubea aşa de mult, nu-i făgăduise el că-l va proteja pe Albert Morel şi că-l va prezenta chiar el baronului?

Nu-i dăduse el cuvântul că Albert Morel va fi soţul ei?

Până la miezul nopţii ea avusese încredere în fratele ei şi în iubitul ei.

Dar apoi pricepuse că Albert Morel nu se mai putea prezenta baronului.

Atunci spiritul ei nelinişţit începu să facă tot soiul de supoziţii.

Ea îl ştia pe Victor că este irascibil. Un moment se temu ca el să nu fi avut cu Albert Morel o explicaţie, care să degenereze în ceartă. Atunci sărmana fată disperată crezu că-i vede pe fratele şi pe iubitul ei cu armele în mână.

Uneori mai liniştită, ea îşi spunea că fără îndoială Albert Morel şi Victor se văzuseră, se înțeleseseră să vină împreună la Martinière a doua zi dimineața.

Dar această supoziție era cea în care Flavia credea mai puțin.

Sărmana fată petrecuse deci toată noaptea aşteptându-l.

De mai multe ori ea coborâse în parc şi alergase până la locul unde Albert Morel venea de obicei.

De mai multe ori se oprise la pavilionul unde îl primea în fiecare noapte.

Albert Morel nu venise.

Flavia tot aşteptând văzuse că se făcuse ziuă.

În fine, ea auzise vocea grădinarului schimbând câteva cuvinte cu tatăl său şi aflase că acesta primise o scrisoare de la Victor.

Atunci inima Flaviei începu să bată cu putere.

Scrisoarea lui Victor îi va explica, desigur, multe lucruri.

Un moment ea avu ideea de a coborî în parc şi de a se duce la tatăl ei.

Dar deodată, la acest gând se înroşi şi tremură. Cum va îndrăzni să înfrunte privirea tatălui ei, când va şti că de o lună îl vedea în fiecare seară pe Albert Morel?

Şi Flavia, tremurând, nu îndrăznea să iasă din odaia ei, unde cu un fel de spaimă, aştepta vreun misterios eveniment.

Deodată auzi un pas răsunând pe coridorul ce conducea la odaia ei.

„E tatăl meu!” se gândi Flavia.

Se auzi o bătaie în uşă.

— Intră! murmură ea.

Baronul intră şi aruncă o privire rapidă în jurul său.

El zări patul fetei neatins şi cele două lumânări din candelabre care cu siguranță arseseră toată noaptea.

Paloarea şi agitația baronului erau aşa de mari încât Flavia, cu toată tulburarea ei, le observă.

Baronul închise uşa şi se aşează lângă fata lui.

Apoi, după ce o privi un moment în tăcere, îi zise:

— Flavia, astăzi trebuie să te pregăteşti de plecare.

Flavia îl privi cu uimire pe tatăl ei.

— Am vorbit cu mama ta, continuă baronul, şi am hotărât ca mâine dimineață să plecați.

— Să plecăm? murmură fata.

— Da, copilul meu.

— Dar… tată…

— Veți merge în Poitou, la marchizul de Morfontaine.

— Dar… zise tânăra fată, de ce această plecare, tată?

— Trebuie.

— Totuşi, ieri…

Baronul de Passe-Croix, care se reținuse până atunci, nu se mai putu stăpâni şi strigă:

— Ieri nu ştiam că eşti amorezată de un mizerabil aventurier, de un om pe care fratele tău îl va ucide, dacă nu voi face eu acest lucru.

Flavia scoase un țipăt teribil.

— Oh! zise ea, nu e adevărat!

— Fata mea, zise baronul cu hotărâre, atâta timp cât voi trăi nu te vei căsători cu Albert Morel!

Flavia scoase un ultim țipăt, un țipăt de disperare şi leşină.

Capitolul XX

Trecură mai multe ore.

Leşinând, Flavia de Passe-Croix căzuse pe parchet ca o masă inertă.

La zgomotul căderii sale, baroneasa alergă.

Ea îi dădu săruri să respire, şi, în curând, fata îşi reveni în fire.

Atunci baronul de Passe-Croix o lăsă cu mama ei. Baroneasa era o femeie sfântă, care nu fusese amestecată în nici una din infamiile soțului ei. Ea nici nu le cunoştea.

După ce o luă pe fiica ei în brațe şi o strânse la piept obținu de la dânsa mărturisiri complete.

— Oh! mamă! mamă! murmură Flavia plângând, dacă ai şti cât îl iubesc!

— Dar, copila mea, răspunse mama, nu ştii atunci ce a scris Victor?

— Dar Victor mi-a făgăduit!

— Victor ne-a scris că acest om este un mizerabil.

— Oh! nu e adevărat!

— Dumnezeul meu, îl cunoşti bine?

— Ah! Mamă, dacă l-ai fi văzut.

— Dar, în fine, Victor e fratele tău, el te iubeşte.

— Victor se înşeală.

— Nu se exprimă astfel cineva pe socoteala unui om fără să aibă dovezi depline.

Dar cu toată logica mamei sale, Flavia plângea în hohote.

— Ascultă, copila mea iubită, îi zise baroneasa, vom pleca la Paris.

— Dar, a pleca înseamnă a-l condamna.

— Nu! Ascultă!

Şi baroneasa o acoperi de sărutări pe fiica ei.

— Ascultă, reluă ea, vom pleca mâine la Paris, vom putea lua despre acest om informaţii precise, exacte… şi dacă Victor s-a înşelat…

Flavia simţi că inima îi bate cu putere.

— Ei bine!… atunci te vei căsători cu dânsul.

Această făgăduială îi linişti puţin disperarea Flaviei.

Ea avea aşa de mare încredere în dragostea acestui om, credea aşa de mult într-însul, încât auzind-o pe mama ei vorbind astfel, se văzu deja într-un viitor apropiat soţia lui Albert Morel.

— Fie, murmură ea, te voi asculta, mama.

După aceea tânăra fată se ocupă cu pregătirile de plecare.

Cu o oră înainte, gândul unei plecări o înspăimânta, şi acum acest gând îi surâdea: ea ar fi voit să fie deja la Paris.

Când rămase singură, Flavia, puţin mai liniştită, nu mai avu decât un singur gând: să-l înştiinţeze pe Albert Morel despre plecarea ei.

Dar cum? în cine să se încreadă? Care servitor de la Martinière ar fi fost aşa de discret, aşa de devotat încât să ducă o scrisoare a ei la Rigoles?

Pe când sărmana fată îşi frământa creierul spre a găsi un mijloc ca să-l anunţe pe Albert Morel, se petrecu la Martinière un eveniment în aparenţă fără importanţă şi care, totuşi, trebuia să aibă consecinţe teribile.

În ajun, înainte de a pleca din Rigoles spre a se duce în valea Fourchu, unde spera să-l întâlnească pe Albert Morel şi să se bată cu dânsul, Victor anunţându-şi plecarea rugase familia Montalet să trimită a doua zi la Martinière câinele său Fanchette.

Tocmai valetul lui Albert Morel, din întâmplare, fusese însărcinat cu această misiune.

Flavia era la fereastră când sosi valetul cu câinele.

Împinsă de un presentiment inexplicabil şi în acelaşi timp

poate dominată de dorința de a şti ce se întâmplase cu Victor, Flavia coborî şi asistă la sosirea acestui om. Ea nu ştia că era valetul lui Albert Morel şi totuşi ceva îi spunea că îi va aduce veşti de la dânsul.

Cu toate acestea, valetul nu-i spuse nici un cuvânt, dar o privi aşa de semnificativ, încât Flavia ghici că are ceva să-i spună.

Baronul şi un servitor de la Martinière, care o luaseră pe Fanchette, făceau cu neputință orice comunicare între dânsa şi servitor.

Totuşi acesta profită de un moment şi îi şopti repede la ureche:

— Nu mă pierde din vedere când mă voi îndepărta. Apoi încălecă şi porni.

Flavia urcase pe peron şi avea ochii ațintiți asupra valetului.

Acesta când ajunse la un colț al aleii, lăsă să-i cadă ceva alb la piciorul unui arbore.

Apoi, sigur că domnişoara de Passe-Croix îl văzuse, îşi continuă drumul, ieşind din parc şi îndreptându-se spre Rigoles.

Flavia ghici că era o scrisoare şi inima ei bătu cu putere. Un moment emoția ei fu aşa de puternică, încât stătu ca paralizată şi nu îndrăzni să se mişte din loc.

Baronul de Passe-Croix nu mai era lângă dânsa, dar era tot în parc dând ordin grădinarilor.

Cu toate acestea, cum se îndepărtă mai mult de alee şi se apropie de pavilion, Flavia îndrăzni să se scoale şi să se apropie de locul unde valetul lăsase să cadă scrisoarea.

Acolo, ea luă plicul, care era destul de voluminos, şi îl ascunse în sân.

Apoi intră în castel şi se închise în odaia ei.

Acolo, după ce închise uşa, îndrăzni să desfacă plicul pe care se afla scris un singur cuvânt:

„Aminteşte-ți!”

Acest cuvânt era scris de mâna lui Albert.

Plicul conținea două scrisori: una pe care Flavia o recunoscu a fi a fratelui ei Victor, şi cealaltă era de la Albert Morel.

Desigur, Flavia, mult mai grăbită de a avea ştiri despre iubitul ei decât despre fratele său, luă scrisoarea lui Albert Morel şi o citi mai întâi. Această scrisoare era astfel concepută:

„Iubita mea Flavia, îmi spuneai ieri că pot conta pe fratele tău; scrisoarea pe care ți-a trimit îți va dovedi contrariul.

Victor e devotat trup şi suflet amicului său Raoul de Montalet, care te iubeşte, şi a jurat că vei fi soția lui.

Victor a inventat nu ştiu ce țesătură de calomnii cu ajutorul cărora speră să mă piardă pentru totdeauna în ochii tatălui tău.

Nu mai îndrăznesc să vin la Martinière şi totuşi trebuie să te văd.

Caută să dispari astă-seară, înainte de apusul soarelui. Mă vei găsi la marginea parcului, lângă coliba părăsită a pădurarului. Acolo îți voi spune ceea ce nu îndrăznesc să scriu.

Albert al tău pentru toată viața”

Această scrisoare o mişcă pe Flavia mai mult decât emoțiile din noaptea trecută şi din cursul dimineții.

Dar, care era deci această scrisoare a lui Victor pe care i-o trimitea Albert Morel?

Era un simplu bilet cu următorul conținut:

„Scumpe amice,

Dumnezeu şi amicul tău Victor ajutându-te, te vei căsători cu Flavia.

Îi rezerv lui Morel o păcăleală cum numai eu ştiu să fac.

Fii liniştit, şi nu avea nici o grijă.

Victor.”

La citirea acestui bilet, Flavia simți că-i îngheață sângele în vine.

Ea încercă un fel de ură pentru acest frate care se părea că o trădează.

„Oh! asta e o infamie!” murmură ea.

Nu mai avu nici o îndoială că era în ochii tatălui ei victima unor odioase calomnii ale lui Victor.

„Nu, nu, se gândi ea, nu mă voi lăsa ca să fiu astfel sacrificată, voi rezista.”

Erau orele trei după-amiază.

Soarele părăsea orizontul pe la ora cinci.

Momentul întâlnirii date de Albert Morel se apropia, dar Flavia ieşi din odaia ei şi coborî în salon.

Doamna de Passe-Croix se afla acolo şi făcea muzică.

— Mamă, îi zise Flavia, mă duc să mă plimb prin parc. Sunt

aşa de tristă încât am nevoie să fiu singură.

— Sărmană copilă, murmură baroneasa sărutând-o pe frunte.

Şi cum tatăl ei era tot în parc, Flavia o luă într-o direcție opusă lui şi se duse la locul indicat de Albert Morel.

Capitolul XXI

Albert Morel era la locul de întâlnire.

El venise călare şi-şi legase calul de un pom. Apoi se aşezase pe iarbă cu tot frigul din noiembrie.

Când sosi Flavia, Albert Morel ştiuse să dea fizionomiei sale o expresie de mare tristețe.

El se sculă, alergă spre tânăra fată. Îi luă mâinile şi se arătă aşa de mişcat încât nu putu la început să pronunțe nici un cuvânt.

— Doamne, zise ea speriată, ce palid eşti, Albert!

El încercă să surâdă, dar o lacrimă străluci în ochii lui.

— Am venit să-ți spun adio, Flavia, murmură dânsul.

— Adio? răspunse ea.

— Da, iubita mea!

— Dar eşti nebun, Albert!

El clătină din cap.

— Oh! nu! zise el, plec la Paris peste o oră.

— Dar şi eu plec, răspunse ea; plecăm mâine, mama şi cu mine.

— Mâine, voi părăsi Parisul, şi mă voi îmbarca în Havre peste două zile.

— Oh! răspunse ea, nu poți…

Emoția ei fu aşa de mare încât se clătină şi se lăsă să cadă în brațele lui Albert Morel.

El o aşează lângă dânsul, ținându-i mâinile.

— Iubita mea, zise el, ai curaj şi ascultă-mă.

— Oh! Albert! Albert! zise ea, nu-i aşa că nu o să pleci?

— Trebuie.

— Dar pentru ce?

— Trebuie să ne despărțim, pentru totdeauna.

— Ah! strigă ea cu disperare, ştii bine că asta e cu neputință.

— Scumpa mea, nu ştii deci că e o prăpastie între noi?

— Da, voința tatălui meu. Dar mama este pentru noi… cât

despre Victor…

— Victor e un trădător! zise el cu energie.

— Oh! răspunse Flavia, e cu neputință?

— Victor i-a jurat lui Raoul de Montalet că vei fi soția lui.

— Niciodată, zise ea.

— Victor posedă secretul meu…

— Ce secret?

El o strânse la pieptul lui.

— Ei bine, zise el, îți voi destăinui totul, Flavia, iubita mea. Se află între noi o prăpastie şi mai teribilă decât voința tatălui tău…

— Ce?

— Sângele!

Flavia se sculă speriată.

— Oh! eşti nebun! zise ea.

— Nu, iubita mea… vai! nu.

— Dar, explică-te!

— Ascultă, reluă el. Tatăl tău n-avea un frate mai mare?

— Da.

— Care a fost ucis în duel pe timpul Restaurației?

— Da, de un ofițer de husari.

— Ei bine. Cunoşti numele acestui ofițer?

— De Montmorelle.

— Era tatăl meu, zise Albert Morel cu un gest tragic.

Flavia scoase un țipăt disperat şi se lăsă să cadă în brațele seducătorului ei. Acesta reluă:

— Vezi bine că trebuie să ne despărțim…

— Oh! niciodată!

— Nu poți fi soția mea.

Dar ea răspunse înlănțuindu-şi brațele de gâtul lui:

— Obstacolul îndoieşte amorul meu. Sunt soția ta în fața lui Dumnezeu, voi fi şi în fața oamenilor.

— Dumnezeul meu! Dumnezeul meu! murmură Albert Morel, care juca această comedie cu un rar talent.

Deodată păru că el cedează irezistibilei disperări:

— Vrei să fugim? zise el.

— Să fugim?

Şi ea repetă acest cuvânt cu spaimă.

— Să fugim… sau să nu ne mai revedem! zise el.

— Ah!

Şi, pentru a doua oară ea căzu în brațele lui.

„Haide, se gândi Albert Morel, partida e câştigată”.

Şi luând-o în brațele sale, pe jumătate leşinată, o duse la calul său.

După două minute răpitorul galopa spre acea casă misterioasă, unde Victor de Passe-Croix era prizonierul frumoasei necunoscute.

Capitolul XXII

Victor de Passe-Croix stătu mult timp nemişcat sub povara unei tulburări inexprimabile.

Cine era această femeie a cărei frumusețe îl impresionase aşa de viu? Cum se afla dânsa în această casă sau, mai bine zis, de ce comanda dânsa acestor oameni care serveau drept complici lui Albert Morel?

Acestea erau întrebările, dar la ele nu putea răspunde, însă la oameni ca Victor, toropeala morală e de scurtă durată. Deşi avea doar 20 de ani, eroul nostru poseda acea maturitate a spiritului care-ți permite să fi înțelept în fața misterelor întâmplării.

Victor se aşeză în fotoliul pe care-l ocupase necunoscuta şi acolo, cu ochii fixați pe draperia ce se lăsase în urma ei, începu să cugete.

Sub farmecul privirii şi al vorbelor tinerei femei, Victor fascinat, a putut crede pe moment tot ceea ce i se spusese şi a îndurat ascendentul misterios al unei situații romantice. Dar după ce frumoasa necunoscută a plecat, el a trebuit în mod forțat să revină la partea pozitivă a lucrurilor şi să le judece dacă nu cu sânge rece, cel puțin cu logică.

Victor nu întârzie în a-şi face următorul raționament:

„Nu ştiu unde sunt, dar ştiu sigur că Albert Morel m-a făcut să cad într-o cursă. Deci, oamenii care m-au legat, m-au răpit şi m-au adus aici sunt complicii săi şi, prin urmare, această femeie căreia ei par a i se supune valorează tot ca şi dânşii. Care e scopul lor? De a mă împiedica să o văd pe sora mea şi să-i deschid ochii asupra acestui mizerabil? Şi totuşi, dacă e astfel, de ce această femeie mi-a dictat scrisoarea aceea către tatăl meu?”

Erau în toate acestea nişte contraziceri aşa de flagrante, încât, spiritul cel mai pătrunzător s-ar fi zăpăcit.

„Această scrisoare ce mi s-a dictat, se gândi el, nu va ajunge niciodată la tatăl meu. E un mijloc de a mă ține liniştit şi de a obține de la mine hotărârea de a nu încerca să fug. Aceşti oameni sunt nişte mizerabili această femeie e o aventurieră, cu toată privirea ei fermecătoare.”

Cugetările acestea aduseră în spiritul lui Victor o concluzie cu totul logică.

„Trebuie cu orice preț să fug şi să o salvez pe soră-mea.”

Apoi tânărul se sculă:

„Să vedem mai întâi unde sunt”, îşi zise el uitându-se în jurul său.

Odaia unde fusese condus era, după cum am spus, un budoar cochet, mobilat cu gust, destul de spațios şi care trebuia să fie luminat de două ferestre.

Victor se duse la prima fereastră şi voi să o deschidă, dar ea era solid închisă, şi după geamuri erau nişte perdele masive ce nu permiteau să se vadă afară.

A doua fereastră era de asemenea bine închisă.

Atunci Victor ridică draperia pe unde ieşise tânăra femeie. După această draperie era o uşă. Victor încercă să o deschidă, dar şi ea era închisă.

— Sunt prizonier, îşi zise el, prizonier şi fără arme, prin urmare nu pot întrebuința forța. Trebuie să uzez de şiretenie, dacă vreau să ies de aici.

Atunci eroul nostru aşteptă ca întâmplarea să-i vină într-ajutor.

El se culcă pe un divan aflat lângă sobă şi luă atitudinea unui om care vrea să doarmă.

Apoi, după ce se uită la ceasornic, care arăta ora două dimineața, stinse lumânarea.

Victor spera că necunoscuta sau vreunul din acei oameni va veni. El însă se înşelă: noaptea trecu şi nu se auzi nici un zgomot.

Tânărul nu închisese ochii, el ascultase să audă vreun zgomot în tot cursul nopții; apoi se sculase şi se duse la cămin să vadă ceasornicul la lumina focului.

Era ora opt şi totuşi nici o rază de lumină nu pătrundea în întunericul ce domnea în această odaie.

Victor se duse să se culce din nou pe divan, dar pe când vroia să se aşeze simți între perne un corp tare, şi mâna sa întâlni un obiect care-l făcu să tresare de bucurie.

Acest obiect nu era altceva decât un pumnal, care alunecase din buzunarul lui pe divan.

Victor uitase acest pumnal, pe care-l purta totdeauna asupra lui şi care nu servea la altceva decât să taie vânatul ce nu era bine împuşcat.

Atunci tânărul luă o hotărâre ciudată:

— Nu se poate, îşi zise el, să fiu lăsat să mor de foame; desigur că va veni cineva pe aici, şi atunci nenorocire aceluia care îmi va aduce de mâncare.

Dar n-a venit un bărbat, ci o femeie, frumoasa necunoscută.

Ea era îmbrăcată într-un neglijeu elegant. Lui Victor îi păru şi mai frumoasă decât în ajun; şi, sub farmecul surâsului ei melancolic, tânărul simți că îi dispare hotărârea. Ea se apropie de dânsul şi îi spuse:

— Pentru că ai fost cuminte, e drept să-ți dau o ştire bună. Scrisoarea dumitale a plecat la Martinière.

— Ah! zise Victor aruncând asupra ei o privire plină de admirație.

Ea puse lumânarea ce o avea în mână pe masă şi urmă:

— De mult timp s-a făcut ziuă, dar eşti condamnat să trăieşti provizoriu departe de lumina soarelui, de aceea ți-am adus această lumânare.

Vorbind astfel necunoscuta surâdea şi surâsul ei produse asupra lui Victor o adevărată fascinație.

,,Nu, nu, îşi spuse el, revenind asupra primei sale păreri, această femeie nu poate fi o aventurieră.”

Necunoscută reluă:

— Nu pot prevedea încă, domnule, cât timp va dura captivitatea dumitale. Tot ceea ce pot să-ți făgăduiesc e că vei fi tratat cu multă atenție.

Şi cum Victor deschise gura spre a-i vorbi:

— Nu mă întrerupe, zise ea, ora când aş putea să-ți răspund n-a sosit încă. Ți se va aduce să mănânci. Vrei cărți, hârtie, condei? Eşti muzician? îți voi trimite un pian, dacă doreşti.

Victor asculta, fermecat de această voce armonioasă şi melancolică.

— Mulțumesc, spuse el, aş prefera să ştiu, doamnă…

— Tăcere, zise ea punându-i un deget pe gură. La revedere, domnule.

Şi tot ca şi în ajun, ea dispăru fără ca Victor, fascinat, să se fi gândit a face un gest sau un pas spre a o reține.

Dacă în faţa frumoasei necunoscute, Victor simţea că-i dispar toate gândurile rele, aceste gânduri reveneau în spiritul său îndată ce ea dispărea.

Victor citise multe romane, de la epopeea romantică pe care Homer, o numeşte Odiseea, şi în care e vorba de sirene, până la scrierile autorilor noştri moderni, care au descris atâtea farmece corupte.

„Acest surâs îngeresc, îşi spuse el din nou, când tânăra femeie dispăru, ascunde desigur sufletul unui demon. Această fiinţă e vândută cu trupul şi sufletul acestor oameni... În loc să o iubesc, ar trebui să o urăsc."

Victor se apropie din nou de fereastră. O lumină slabă a zilei trecea printre perdele; dar oricât privi el, nu putu să vadă nimic de afară.

Se gândi să spargă geamul, dar ar fi fost o nebunie.

Victor de Passe-Croix, cu toată tinereţea sa, era înzestrat cu o oarecare doză de răbdare.

„Să aşteptăm!" îşi zise el.

Şi se culcă din nou pe divan.

Trecu astfel o oră. Atunci, cheia se întoarse în uşă, dar de astă dată nu mai intră frumoasa necunoscută. Era unul din oamenii mâzgăliţi pe faţă, şi Victor îl recunoscu îndată pe acela care părea că exercită asupra tovarăşilor săi o autoritate misterioasă.

Acest om îl salută pe Victor cu multă delicateţe.

— Domnule, îi zise el, eşti vânător şi ca atare trebuie să te scoli tare de dimineaţă dacă ţi se face foame devreme. La ce oră vrei să ţi se servească dejunul?

Victor răspunse cu o voce blândă:

— Când vei voi, domnule.

Omul cu faţa înnegrită se înclină şi făcând un pas înapoi adăugă:

— Atunci voi da ordine în consecinţă, domnule.

— Domnule, reluă Victor, n-ai de gând să te hotărăşti a-mi răspunde?

— Relativ la ce?

— Asupra straniei violări, a cărei victimă sunt, răspunse Victor.

Omul cu faţa înnegrită, acelaşi care îşi iscălea scrisorile sale cu cuvântul cărbunar, îl privi fix pe tânăr.

— Ai auzit vorbindu-se, domnule, zise el, de o veche lege

penală uzitată în antichitate şi care se numeşte talion?

— Da, domnule, dar nu cred că ea poate să mi se aplice mie.

— Cine ştie?

— Eu n-am sechestrat niciodată pe nimeni, şi m-am purtat întotdeauna cavalereşte cu semenii mei.

Un râs enigmatic flutură pe buzele necunoscutului, care adăugă:

— Adesea greşelile părinților cad asupra fiilor.

Victor tresări, fiind prada unor emoții de nedescris.

— Domnule! Domnule! zise el, ce îndrăzneşti să spui?

— Mă voi explica mai târziu, la revedere.

Şi cărbunarul plecă tot pe unde venise, înainte ca Victor să se gândească a-l reține.

Acesta din urmă, nemişcat, cu sudoarea pe frunte, stătu în picioare, în mijlocul odăii, părându-i-se că aude încă această frază sinistră: „Adesea greşelile părinților cad asupra copiilor!”

— Dar, strigă el în fine, tatăl meu a comis o greşeală gravă?

Şi atunci tânărul cu fruntea în mâini, căută să-şi aducă aminte.

Tatăl său trecea în lume drept un om posac şi ciudat, dar avea reputația unui gentilom. Mama lui era o sfântă. Deci ce a vrut să spună acest om?

Mintea lui Victor se pierdea în supoziții stranii. Dar, după cum se îndoise de cuvintele frumoasei necunoscute, de asemenea nu puse nici un crezământ în cuvintele cărbunarului.

„Minciuni! Toate astea sunt minciuni!” îşi spuse el.

Câteva minute după plecarea acelui necunoscut, uşa se redeschise şi Victor văzu apărând o măsuță pe care o împingea un servitor.

Masa era încărcată cu mâncăruri reci şi o sticlă de vin. Servitorul îmbrăcat cu o livrea neagră, avea o mască pe obraz.

El duse masa lângă sobă, salută fără să spună nici un cuvânt şi vru să se retragă, dar Victor îl opri cu un gest.

— Spune, amice, zise el, la ce oră îmi vei aduce masa de seară.

— La ce oră doriți?

Ei bine, cât mai târziu, vreau să dorm puțin.

— La ora opt.

— Fie.

Valetul plecă. Victor se aşeză la masă şi nu se putu opri de a surâde văzând cuțitul ce i se adusese, care era mic şi flexibil

spre a nu putea servi la altceva decât la mâncare.

„Cuțitul meu e mai bun ca ăsta”, zise el, care din acel moment avea un plan hotărât.

El mâncă cu multă poftă, apoi se culcă şi, fără voia lui, adormi.

Fie că vinul ce-l băuse era prea tare, fie că a cedat unei mari oboseli, Victor dormi adânc timp de mai multe ore şi nu se deşteptă decât când se deschise din nou uşa. Erau orele 8 seara, şi valetul mascat aducea din nou masa.

— Iată masa, zise valetul vrând să se retragă.

— Amicul meu, îi zise Victor, focul se stinge; vezi de foc, nițel, te rog.

Lacheul se aplecă spre cămin şi se apucă să scormonească în foc, apoi se puse în genunchi şi începu să sufle în foc.

Dar, deodată, Victor se repezi asupra lui, îl cuprinse cu mâinile de gât şi îl strânse aşa de tare încât nenorocitul valet nu scoase nici un țipăt.

În acelaşi timp îi puse pe piept vârful pumnalului, zicându-i:

— Dacă strigi sau faci vreo mişcare, eşti un om mort.

Valetul era credincios, fără îndoială, dar credința lui fu mai slabă decât frica de moarte.

Victor, de altfel, îi pusese un genunchi pe piept şi amenințându-l cu pumnalul îi zise:

— Acum vei vorbi sau vei muri, nu te sfătuiesc să chemi în ajutor.

Fața valetului era acoperită cu o mască. Victor i-o smulse, dar acest om îi era necunoscut.

— Unde sunt? întrebă Victor pe un ton poruncitor.

— Într-o casă pierdută în mijlocul pădurii, răspunse valetul.

— Cum se numeşte? Vorbeşte! N-am timp de pierdut.

— Rousselière.

Victor îşi încruntă sprâncenele, şi o mulțime de gânduri îi trecură prin minte. Rousselière era o căsuță de țară ce aparținea familiei Cardassol.

— Şi cine sunt oamenii care mă țin închis aici? continuă Victor, gata a înfige pumnalul dacă valetul ar fi refuzat să vorbească.

— Nu ştiu numele lor. E unul care se numeşte vicontele. Asta e tot ceea ce ştiu.

Vârful pumnalului îl înțepă puțin la gât.

— Minți! zise Victor.

— Pe Dumnezeul meu! murmură valetul îngrozit de frica morții, îți jur, domnule, că spun adevărul. Sunt din Bleaus, eram fără slujbă, aceşti domni m-au găsit în piața Martroi: mi-au oferit o leafă bună şi i-am urmat.

— Ei bine, reluă Victor, trebuie să alegi: sau mori îndată, sau mă faci să ies de aici.

— Dar, domnule, dacă nu mă ucizi, mă vor ucide ei poate.

Vocea speriată a valetului mişcă inima lui Victor.

— Ascultă, zise el, e un mijloc prin care o să aranjăm totul. Tu îmi vei arăta drumul spre a ieşi de aici, apoi te voi lega de mâini şi de picioare. Dar, nu uita, că dacă minți şi îmi vei indica un drum greşit, te voi regăsi mai curând sau mai târziu şi atunci ne vom regla socotelile. Dacă, din contră, scap şi reuşesc să mă întorc la Martinière, poți să vii acolo oricând şi-ți voi da o mie de franci.

— Dar, domnule, răspunse valetul, nu-ți va fi uşor să ieşi din casă, chiar dacă îți indic calea. Eşti aici la etajul întâi. Doamna e într-o odaie pe aceeaşi sală cu dumneata. Domnii sunt jos. Vei fi auzit când vei coborî scara şi… afară de cazul când vei sări pe fereastra din antecameră, care e la o înălțime de opt picioare de pământ…

— Voi sări. Dă-mi cheia care deschide această uşă.

Lacheul îi dădu cheia. Atunci Victor luă batista şi-l legă la gură, apoi picioarele şi mâinile i le legă cu sforile de la perdele şi-i zise:

— Stai aici, lungit lângă foc. Aceşti domni, nu vor bănui o trădare din partea ta.

Victor deschise uşa, apoi ieşi afară în vârful picioarelor.

Antecamera de care vorbise lacheul era o odăiță mică despărțită de coridor printr-o uşă. Această uşă era închisă, în schimb, o fereastră era deschisă şi lăsa ca să pătrundă lumina nehotărâtă a unei nopți de iarnă.

Eroul nostru se aplecă pe fereastră şi privi afară.

În fața lui se afla o grădină cu arbori mari, după care se vedea un gard viu.

Victor îşi luă pumnalul în dinți, se urcă pe fereastră şi sări cu precizia şi uşurința unui om care a făcut multă vreme gimnastică, pe acel sol nisipos, care nu făcu nici un zgomot.

Victor nu se răni, cu toate că sărise de la o înălțime de opt picioare.

Mai întâi, nemişcat şi nehotărât, neştiind ce să facă, Victor se

uită la casa, care îi servise de închisoare timp de 24 de ore. Un moment avu gândul îndrăzneț de a reintra pe uşă, cu pumnalul în mână, şi de a cere explicații acelor oameni, care îl trataseră astfel. Dar prudența triumfă asupra mâniei.

„Să ne întoarcem la Martinière, îşi zise el, voi reveni aici cu ajutoare."

Şi se repezi în fugă spre arborii cei mari ce se aflau pe lângă gard.

Aici, agil ca o căprioară el sări gardul, străbătu o câmpie şi lăsă la o distanță destul de mare acea casă.

El nu se opri decât când ajunse la o pădure de brazi.

Dacă frații Cardassol aveau puține scrupule spre a vâna pe moşiile altora, Victor, din contră, respectă bunul altuia şi nu venise niciodată cu puşca la umăr prin jurul casei numită Rousselière.

Locul îi era cu totul necunoscut şi tot ce ştia era că Rousselière se află la o distanță de două leghe de locuința familiei Cardassol.

Cu mare greutate el se orientă şi găsi, în fine, o cărare pe care o apucă fără să ştie dacă ea îl aduce la Rigoles sau la Martinière.

Puțin îi păsa, de altfel, vroia numai să găsească un prieten care să-l însoțească.

Tânărul mergea cu un pas repede şi nu se oprea decât spre a se odihni puțin şi mergând se gândea la o răzbunare teribilă.

— Dacă mă duc la Rigoles, îşi spunea el, Amaury şi Raoul nu vor refuza să mă primească; dacă ajung la Martinière, voi lua oamenii noştri bine înarmați.

Deodată o imagine îl fulgeră. El îşi aduse aminte de purtarea stranie a ofițerului de marină, amicul său de o zi, care îi povestise sinistra istorie a lui Albert Morel şi care deodată păru că se supune acelor oameni care îl împresuraseră pe dânsul, pe terenul de luptă.

— Ah! îşi zise el, acesta va vorbi, îmi închipui… şi dacă refuză să-mi dea vreo explicație, nu va refuza să se bată cu mine, căci îl voi pălmui în fața tuturor.

După o oră de mers, Victor ajunse la un râuleț. Acolo recunoscu locul. Se afla pe moşia domnului de Monblau, un castelan din partea locului, la aproape trei leghe de Martinière şi la două leghe de Rigoles.

„Haide la Rigoles, îşi spune el. Mă voi strădui ca tatăl meu să

nu afle de această aventură.”

Victor porni voiniceşte la drum şi pe la miezul nopții ajunse la locuința domnilor Montalet.

O lumină strălucea la catul al doilea.

— Raoul nu s-a culcat încă, zise Victor. Lui îi voi spune totul.

El străbătu parcul, intră în castel printr-o uşă dosnică. Toată lumea se culcase, fără îndoială, în afară de Raoul de Montalet, căci Victor străbătu sala, urcă în vârful picioarelor până la catul al doilea şi nu întâlni pe nimeni.

Tânărul cunoştea perfect castelul. El ajunse fără lumină până la uşa lui Raoul şi bătu.

— Intră, răspunse tânărul Montalet, care tocmai voia să se culce.

Victor intră. Raoul scoase o exclamație de surprindere.

— Cum? strigă el, eşti tu? sau umbra ta?

— Sunt eu, răspunse Victor. Dar înainte de a-ți explica de ce sosesc la această oră, lasă-mă să-ți pun o întrebare.

— Spune.

— Domnul de Fromentin e tot aici?

— Da. Acum a ieşit din odaia asta. Cred că s-a dus să se culce.

— Ei bine! Mă duc să-i vorbesc. La revedere…

Şi Victor lăsându-l pe Raoul de Montalet uimit se duse să bată la uşa ofițerului de marină.

— Mai întâi trebuie, îşi zise eroul nostru, să smulg secretul domnului de Fromentin. Apoi Raoul va şti totul.

Capitolul XXIII

Domnul de Fromentin stătea la o masă şi scria.

— Intră, zise el auzind bătându-se în uşă, fără să-şi întoarcă capul, crezând că e vreun servitor.

Victor intră încet, cu privirea sălbatică. La doi paşi de fotoliul domnului de Fromentin, el se opri.

…Domnul de Fromentin nemaiauzind nici un zgomot îşi întoarse capul şi scoase un țipăt.

— Dumneata! zise el văzându-l pe tânăr în picioare cu brațele încrucişate pe piept.

Victor mai făcu un pas şi-l privi fix.

— Domnule, zise el, e miezul nopții. Asta înseamnă că

n-avem nici timpul, nici posibilitatea de a juca un act de melodramă.

Domnul de Fromentin răspunse cu o voce gravă, tristă şi plină de simplicitate:

— Sunt la ordinele dumitale, domnule. Dacă vrei o explicaţie, ţi-o voi da îndată. Dacă te îndoieşti de simpatia mea de mai înainte şi-ţi trebuie o reparaţie, — el insistă asupra acestui cuvânt —, deşteaptă-i pe fraţii Montalet, vom lua armele şi vom coborî în parc.

De Fromentin, am mai spus-o, exercitase asupra lui Victor un fel de simpatie fascinantă. Cu toată purtarea inexplicabilă pe care o avusese faţă de Albert Morel şi a cărbunarilor, această simpatie Victor o mai simţea încă. El fu deci stăpânit de această voce plină de tristeţe, de această privire plină de sinceritate.

— Domnule, răspunse Victor, vom avea timp să ne batem. Aştept explicaţia dumitale.

Prin ochii lui Fromentin trecu un fulger, de bucurie şi zise:

— Domnule, ce ai fi făcut în locul meu, dacă ai fi fost legat prin jurământ?

— Un jurământ?

— Îl disprețuiesc pe Albert Morel, urmă de Fromentin, şi-ţi jur pe onoarea mea că nu cunoşteam relaţiile sale cu oamenii al căror prizonier ai fost. Nu ştiu dacă îi cunoşti acum, nu ştiu cum ai scăpat de la dânşii, dar pot jura că ei sunt nişte oameni cinstiţi...

— Ah! răspunse Victor cu un gest de indignare.

— Domnule, reluă de Fromentin, ascultă-mă până la capăt: un jurământ teribil mă leagă de aceşti oameni. Iată ceea ce jurasem: „În ziua în care veţi avea nevoie de mine, voi fi sclavul dumitale.” Acum ascultă-mă: aceşti oameni mi-au garantat viaţa dumitale şi mi-au făgăduit că nu ţi se va întâmpla nimic rău. A trebuit să-mi amintesc de jurământul meu şi să te părăsesc...

Pe când ofiţerul de marină vorbea, Victor se aşezase pe un fotoliu.

— Dar, domnule, zise el, jurământul de care vorbeşti...

Marinarul îl întrerupse:

— Aşteaptă, zise el, vei şti totul, numai ascultă-mă.

— Fie!

Şi Victor încrucişându-şi braţele pe piept aşteptă.

Marinarul reluă:

— Povestea pe care o voi face datează de la 13 martie trecut, a doua zi după sosirea mea la Paris.

Petrecusem doi ani în mările Sudului, debarcasem la Brest la 28 februarie, şi după o şedere de o săptămână în sânul familiei mele, care locuieşte la Morbiham, plecasem la Paris, spre a stărui să fiu avansat.

Un sărman marinar, care a petrecut luni întregi în mijlocul mării, seamănă foarte mult cu un copil în penitență, şi care, după ce-şi recapătă libertatea, are o sete de plăceri până la delir.

Pentru acei care nu trăiesc în Paris, balul operei se bucură de un mare prestigiu. Mă duceam deci la balul operei, nepăsător ca un om care doreşte să se distreze şi care nu crede că-şi va angaja nici fericirea, nici libertatea, nici averea. Mă plimbam prin bal de vreo oră, când mă întâlnii cu un tânăr marinar pe care îl cunoscusem ca aspirant pe Orenoque.

Era un tânăr pe care o purtare strălucită îl făcuse repede ofițer. Se numea Alexandre Reny.

Ne luarăm la braț şi făcurăm vreo câteva tururi, căutând o aventură care nu se mai prezenta.

După o oră, Alexandre îmi propuse să mergem să mâncăm şi să ne delectăm bând un vin bun.

Acceptai propunerea sa.

Am prânzit. Alexandre se îmbătă, ceea ce se poate ierta la 22 de ani.

El se sculă de la masă clătinându-se şi îmi propuse să ne reîntoarcem la bal. Ar fi trebuit să-l refuz, dar avui slăbiciunea de a primi.

Pe scara cea mare se afla o femeie acoperită de un domino.

Amicul meu trecu prin fața ei şi îi aruncă privirea fermecătoare şi insolentă a omului puțin cam cherchelit.

Doamna părea că nici nu observase şi-şi văzu liniştită de drum.

— Drace! îmi zise Alexandre Reny, trebuie să o cuceresc… Adio, te voi regăsi.

Şi iuțindu-şi pasul ajunse la uşa foaierului în aşa chip ca dominoul să fie silit să treacă pe lângă dânsul.

Când femeia mascată ajunse la acea uşă, Alexandre întinse mâna spre dânsa şi îi spuse fraza banală ce se repetă de mii de ori în cursul unui bal la operă: *„Vrei, draga mea, să mănânci pateu şi stridii?”* Dominoul îl dădu la o parte şi trecu ridicându-şi capul

cu mândrie.

Alexandre atunci o urmări.

Dominoul traversă foaierul, privind în dreapta şi în stânga şi părând a căuta pe cineva; apoi negăsind, fără îndoială, persoana ce o căuta, se refugie într-o lojă închizând uşa.

În urmărisem pe Alexandre de departe, l-am văzut sosind în uşa lojii şi lovind.

Uşa se deschise şi Alexandre intră.

În acest moment am fost cuprins de o presimțire sinistră şi grăbii pasul. Aproape îndată auzii un strigăt de femeie, apoi zgomotul unei lovituri de palme.

Când sosii, îl găsii pe Alexandre beat de furie, dar redus la neputință căci doi oameni îl înhățaseră de mâini şi-l țineau nemişcat. Iată ceea ce se petrecuse:

Două persoane, doi tineri, se aflau în acea lojă când pătrunse dominoul. Aceste două persoane aşteptau fără îndoială pe încă cineva căci, atunci când Alexandre bătu la uşă, i se deschise.

Deodată, femeia întorcându-se, scoase un țipăt, de spaimă recunoscând pe cel care se legase de dânsa la intrarea în foaier.

În loc de a se scuza şi de a se retrage, văzând că femeia nu era singură, Alexandre căruia vinul îi dădea îndrăzneală intră şi făcu doi paşi spre domino.

— Domnule, îi zise cu politețe unul din cei doi tineri, cred că te înşeli!

Acest accent curtenitor nu-l descurajă pe amicul meu. El mai făcu un pas. Atunci, acela care i se adresase îl luă de braț şi îi zise cu furie:

— Îți repet că te înşeli, domnule, şi te rog să ieşi de aici.

Beat cum era, Alexandre se crezu insultat, şi răspunse prin acea palmă al cărei răsunet îl auzisem.

Cei doi tineri se repeziră atunci la dânsul, îl apucară de mâini, şi acela care fusese lovit îi spuse:

„— Îmi trebuie tot sângele dumitale. Să ieşim de aici.”

În momentul când el pronunța aceste cuvinte, sosii şi eu.

După față sau, mai bine zis, după uniformă, acei domni pricepură că eram amicul lui Alexandre. Două cuvinte de explicație fură de ajuns.

„— Domnule, îmi zise unul dintre tineri, iată cartea mea de vizită, sunt vicontele de…”

Aici ofițerul de marină se întrerupse.

— Permite-mi, barem pentru un moment, să nu-ți spun

numele acestor domni.

— Continuă, zise Victor, care fără voia lui era impresionat de această povestire.

Ofițerul reluă:

„— Sunt vicontele de C... îmi zise el dându-mi cartea sa de vizită. Peste o oră, amicul meu şi cu mine vom fi în pădurea Boulogne, în spatele castelului de pe lac.”

„— Vom fi şi noi, răspunsei la rândul meu, dându-i cartea mea de vizită.”

Vicontele adăugă:

„— Sunt insultatul, am dreptul să aleg armele şi voi alege pistolul.”

El oferi brațul său acelui domino, care tremura de spaimă, şi îi spuse cu cel mai mare respect:

„— Poftim, doamnă.”

După ce ei plecară câteşitrei, deoarece amicul vicontelui îi urmase, îl privii pe Alexandre. El era palid şi prezența mea îl trezise.

„— Iată, îi spusei eu, un om care te va ucide, dacă nu-l ucizi tu pe dânsul. Tragi bine cu pistolul?”

„— Foarte rău, îmi răspunse dânsul, dar ce-mi pasă?”

Am ieşit afară din bal. Suna ora 4. Descinsesem la un hotel de pe strada Helder. Alexandre mă urmă acolo. Ne-am închis în odaia mea şi i-am dat un pistol de salon să tragă cu dânsul.

După cinci minute căpătasem convingerea că sărmanul meu amic nu ştia să tragă; nu era în stare să nimerească un om nici la zece paşi distanță. După o oră am sosit la pădurea Boulogne.

Vicontele de C... şi amicul său, baronul de N..., se aflau deja acolo.

Vicontele părea că e grăbit să sfârşească o dată, adică să-l ucidă mai repede pe omul care îndrăznise să îi dea o palmă.

Baronul de N... şi eu, traserăm pistoalele la sorți. S-a hotărât ca fiecare din adversari să tragă câte două focuri şi că ei se vor aşeza la o distanță de treizeci de paşi înaintând unul spre celălalt.

La semnalul dat, amândoi înaintară.

Alexandre mergea cu un pas repede, iar vicontele încet.

Alexandre trase cel dintâi, glonțul său trecu cu mult deasupra capului vicontelui.

„— Prea sus, îi strigă acesta, care continua să înainteze.”

Alexandre trase din nou, şi pentru a doua oară nu-l atinse pe

adversarul său.

Atunci acesta întinse mâna şi apăsând pe trăgaci, zise:

„— Îți voi lua nasturele de la epolet.”

Într-adevăr glonțul plecă, nasturele de la epolet se desprinse de pe umărul amicului meu. Atunci vicontele se opri.

„— Să facem o tranzacție domnilor, zise el.”

„— Dar trage după cum e dreptul dumitale, strigă Alexandre nepăsător.”

Trecură zece secunde, care avură pentru mine durata unui secol. Îl văzui în gândul meu pe nenorocitul de Alexandre mort.

„— Domnule, răspunse cu răceală vicontele, viața dumitale e în mâinile mele şi am dreptul să te ucid!”

„— Uzează de acest drept, căci poți fi sigur că nu-ți voi cere grațierea”, răspunse cu mândrie tânărul.

Vicontele se întoarse spre mine şi îmi spuse:

„— Numai două vorbe, domnule.”

Ceea ce se petrecea era nemaiauzit şi cu totul în afară de regulile duelului; dar era vorba de viața unui om şi nici eu, nici domnul de N. nu băgarăm de seamă asta.

Mă apropiai de viconte. El lăsă în jos brațul în care ținea pistolul.

„— Domnule, îmi spuse el, am primit o palmă, o iert şi nu cer nici o scuză; dar te cred un gentilom, şi sunt convins că, dacă amicul dumitale ar fi avut tot sângele său rece, ar fi procedat cu totul altfel.”

„— Îți jur, domnule, răspunsei eu.”

„— În schimbul vieții sale, care tot îmi aparține încă, vă cer un jurământ, continuă repede vicontele. Femeia pe care amicul dumitale o urmărea, este una din cele mai nobile şi cele mai nenorocite ființe de pe lume, o nenorocită al cărei protector m-am făcut. Eram la balul Operei pentru un motiv serios pe care nu vi-l pot spune. Să vă fie de ajuns a şti că această femeie are dreptul la respectul cel mai mare.”

Mă înclinai.

„— Şi cereți, în schimb, să păstrăm tăcerea, răspunsei eu.”

„— Mai mult decât atâta, voi cere de la dumneavoastră un jurământ solemn. Se poate întâmpla, mi-a venit o vagă presimțire, ca să fiți în calea noastră, într-o zi când voi împlini vreun act de misterioasă reparație. Ei bine! jurați-mi că în acea zi, dacă vă amintesc data de 13 martie nu vă veți opune nici unuia din planurile mele.”

„— Îți jur pe onoarea epoleților şi gradului meu! răspunsei eu.”

Vicontele îşi aruncă pistolul, se duse drept spre Alexandre care aşteptase liniştit moartea şi îi întinse mâna.

Alexandre îi luă mâna, o strânse şi făcu acelaşi jurământ…

— Şi iată de ce domnule, termină ofițerul de marină, ieri, sclav al cuvântului dat, a trebuit să te părăsesc. E adevărat că vicontele îmi jurase la ureche că nu ți se va întâmpla nici un rău.

Victor ascultase povestea domnului de Fromentin cu cea mai mare linişte, fără să-l întrerupă nici o singură dată; dar stătuse tot timpul cu sprâncenele încruntate.

— Domnule, zise el în fine, pricep că îi respectați pe aceşti oameni, dar care unul, în ochii dumitale, poartă titlul de viconte; dar, cred, că nu te gândeşti să te pui în calea planurilor mele.

De Fromentin lăsă capul în jos şi tăcu.

— Domnule, urmă el, nu te întreb de numele lor, căci voi şti să-i constrâng ca să mi-l spună. La revedere!

Şi Victor se sculă, îl salută cu răceală pe Fromentin şi se duse să bată din nou la uşa lui Raoul.

Cel mai tânăr din familia Montalet era încă sub impresia uimirii pe care o simțise la brusca apariție a lui Victor şi față de tonul straniu cu care el îl întrebase dacă de Fromentin se afla tot la Rigoles.

— Ah! zise el amicului său, ce ai? Ce ți s-a întâmplat?

— Am fost ultragiat, răspunse Victor. Am fost legat şi răpit ca un criminal. Vreau să mă răzbun.

Raoul, în culmea uimirii, îl privea pe Victor.

Acesta continuă:

— Tu eşti amicul meu, spada ta e şi a mea, după cum a mea îți aparține. Vei veni cu mine.

— Unde.

— La Rousselière. Pe drum îți voi spune totul. Îl vom lua şi pe Bertrand, maestrul tău de vânătoare. Desigur că trei oameni ca noi facem cât patru bandiți.

— Dar explică-te, zise Raoul a cărui uimire creştea din ce în ce mai mult.

— N-am timp, vino.

— Cel puțin să-l înştiințăm pe tata şi pe fratele meu.

— Nu, zise Victor, asta nu e nevoie! e eu neputință!

Şi strângând brațul lui Raoul, îi şopti la ureche:

— Nu e vorba numai de mine, ci şi de onoarea surorii mele.

Acest cuvânt închise gura lui Raoul de Montalet. El se sculă, îşi luă pălăria, cuțitul de vânătoare şi puşca.

— Haide, zise el, du-mă oriunde vrei.

Cei doi tineri coborâră la grajd şi puseră ei singuri şeile pe cai.

Raoul sculă un valet şi îi spuse:

— Scoală-l pe Bertrand şi să vină încoace.

Oamenii din castelul de la Rigoles erau obişnuiți cu expedițiile nocturne. De mai multe ori ei îl văzuseră pe Victor sosind în mijlocul nopții, deşteptând pe toată lumea şi spunându-le că a văzut un cerb şi să meargă ca să-l vâneze.

Bertrand sosi şi întrebă:

— Ce câine să luăm, pe Bellaude sau pe Ramoneau?

— Nici pe Bellaude, nici pe Ramoneau, răspunse, dar poți să-ți iei carabina, după ce o vei încărca cu două gloanțe.

Bertrand făcu un gest de uimire; dar văzând fizionomia serioasă a stăpânului său, pricepu că nu era momentul să-l chestioneze.

După cinci minute Victor, Raoul şi Bertrand erau călări.

Raoul se aplecă atunci spre Victor:

— Unde mergem?

— La Rousselière.

Şi ei puseră pintenii în pântecele cailor.

Capitolul XXIV

Cei trei cavaleri merseră câtva timp în galop fără să schimbe nici un cuvânt. Numai când ajunseră în pădure Victor se apropie de Raoul şi îi spuse:

— Trebuie ca acum să ştii totul.

Bertrand se afla la o distanță respectabilă de cei doi tineri şi nu putea să audă convorbirea lor.

Atunci Victor îi povesti mai întâi amicului său Raoul legătura sa subită cu domnul de Fromentin şi istoria lui Felix de Nancery, apoi dragostea surorii sale pentru acest mizerabil, apoi provocarea sa şi evenimentele ciudate care fuseseră consecința lor.

Raoul ascultă uimit; apoi, când Victor îşi termină povestirea, el spuse:

— Dar ştii, amicul meu, că ai aerul să fi avut un vis urât şi că eşti încă sub impresia unei halucinații?

— E adevărat, murmură Victor, căci toate astea sunt foarte stranii; dar peste o oră vei vedea că n-am visat.

Şi porni calul cu un fel de furie.

În mai puțin de o oră ei ajunseră la gardul acelei case. Rousselière, drept vorbind, nu era o moşie, era o simplă casă.

Fermierii lui Cardassol cultivau pământul şi acea casă era un fel de locuință de vânătoare, rar locuită de aceşti gentilomi, al căror castel se afla la o leghe mai departe.

Această izolare explică până la un oarecare punct cum misterioşii amici ai lui Albert Morel se putuseră stabili la Rousselière fără să atragă atenția nimănui.

La gard, Raoul de Montalet se opri şi îi zise lui Victor:

— Amicul meu, înainte de a merge mai departe ar fi bine să ne înțelegem.

— Ce vrei să spui?

— Ce vom face la Rousselière, reluă Raoul, le vom cere acestor oameni explicații pentru purtarea lor față de tine, nu e aşa?

— Desigur.

— Dar, după cele ce mi-ai povestit, e foarte puțin probabil că aceşti oameni să te satisfacă. Deci va trebui să-i forțăm?

— Da, desigur.

— Adică să asediem casa, şi apoi să ne aruncăm asupra lor cu carabinele şi cu cuțitele.

— Vei ezita, amice? întrebă Victor.

— Eu? răspunse Raoul surâzând, nu sunt amicul tău? Dar voiam numai să ne facem un mic plan de luptă, iată totul. Acum trebuie să-l prevenim şi pe Bertrand.

Acela care răspundea la acest nume era un om de aproape 40 de ani, mic, cu o putere herculeană şi cu mare curaj.

Bertrand ataca un mistreț cu tot atâta sânge rece ca şi cum ar fi fost o căprioară.

El trăgea foarte bine şi niciodată vânatul ochit de dânsul nu scăpa.

— Bertrand, îi spuse Raoul, vezi, mergem la Rousselière.

— Dar nu e locuită iarna această casă, domnule, zise el.

— Te înşeli, se află acum în acea casă o intrigantă şi patru

bandiți pe care trebuie să-i exterminăm.

— Bine!

— Îți convine? Asta e vânatul din noaptea aceasta, amicul meu Bertrand.

— Domnul Raoul, răspunse Bertrand, ştie bine că îi sunt devotat cu trupul şi cu sufletul. Dacă trebuie să-i exterminăm, îi vom extermina.

— Bine, să mergem atunci.

Cei trei călăreți porniră mai departe şi, în curând, ajunseră la uşa principală.

Nici o lumină nu se vedea prin perdele, nici un câine nu latră şi nu se auzi nici un zgomot.

— E ciudat, zise Victor, ei trebuie totuşi să fi observat fuga mea, şi bătu cu patul carabinei în uşă.

— Se pare, observă Bertrand, că oamenii pe care trebuie să-i atacam au călătorit în noaptea asta. Vedeți toate aceste urme, domnule Raoul?

Într-adevăr, se vedeau prin noroi urme care dovedeau că mai mulți călăreți staționaseră în fața acelei case.

Raoul de Montalet descălecă, dădu calul său lui Bertrand şi bătu la uşă cum bătuse şi Victor. Nimeni nu răspunse.

— Ai dracului, au murit, zise Victor, bătând mai tare.

Aceeaşi tăcere.

— Bertrand, zise atunci Raoul, dă cu umărul în această uşă şi sparge-o.

Bertrand descălecă la rândul său şi, punând umărul în uşă, o deschise rupând-o în bucăți.

Atunci câteştrei se aflară în fața unui coridor tăcut, întunecos, şi care putea să ascundă inamicii invizibili, în întunecimile sale.

— Din fericire, zise Bertrand, am o torță în buzunar. Nu înaintați, domnilor, şi înarmați-vă carabinele.

Victor şi Raoul îşi luară cuțitul în dinți, îşi încărcară carabinele lor, pe când Bertrand aprinse torța.

— Acum, zise el, puteți că mă urmați, domnilor.

Şi cu cuțitul într-o mână şi torța în cealaltă mergea cel dintâi.

Trei uşi dădeau în coridor. Toate trei erau închise.

Cu o lovitură de picior, Bertrand deschise pe cea dintâi şi intrară într-o mică sufragerie.

Sufrageria era goală, dar se afla încă în mijlocul ei masa

încărcată cu mâncăruri.

— Aceşti domni, zise Victor, au mâncat târziu, căci mâncărurile sunt încă calde.

Şi deschise o a doua uşă care dădea într-o odaie, de asemenea goală.

— Mă tem că ei au plecat, murmură Raoul de Montalet.

Atunci cei doi tineri şi Bertrand străbătură acea casă tăcută şi deşirată; ei vizitară fiecare odaie, scotociră podul şi pivnița.

Misterioşii amici ai domnului Albert Morel şi femeia şi mai misterioasă încă, ce părea că îi comandă dispăruseră.

Dar, deodată, pe când ei pătrundeau într-un fel de budoar, care fără îndoială servea necunoscutei, Victor scoase un țipăt şi se opri pe loc înmărmurit.

Un obiect pe care Victor l-a recunoscut la prima vedere se afla pe jos; era un fişiu de mătase bleu pe care sora lui îl purta de obicei în parcul Martinière, când ieşea seara:

Cum se afla acest fişiu acolo?... Flavia fusese deci pe la Rousselière?

Victor simți că îi îngheață sângele în vine.

— Dumnezeul meu! murmură el clătinându-se, Dumnezeul meu! Ce s-a întâmplat? Ce s-a petrecut aici după plecarea mea?

Raoul şi Bertrand se priveau uimiți.

— La Martinière! strigă în fine Victor, care fu cuprins de o energie sălbatică după ce fusese un moment prada unei prostații; să mergem la Martinière.

Şi el coborî în fugă şi încălecă pe cal.

— Da!? aşteaptă, îi zise Raoul, dacă sora ta a fost aici, ceea ce mă îndoiesc, e aproape sigur că ea nu s-a întors la Martinière. Aceşti oameni au răpit-o, desigur.

— Taci!

— Şi, zise Raoul, cel mai simplu lucru ar fi să-i urmărim. Desigur că îi vom prinde.

Aceste cuvinte ale lui Raoul îl liniştiră pe Victor.

— Ai dreptate, zise el, dar cum să-i urmărim, caii lor nu vor fi lăsat pe tot parcursul urme!

— Ah! nu te îngriji de asta, domnule Victor, răspunse Bertrand; dacă e o iapă printre caii lor, îți făgăduiesc că-i vom prinde.

Apoi Bertrand intră în grajd.

Paiele proaspete ce se aflau aruncate pe jos, fânul de iesle, totul atesta o plecare grăbită şi neprevăzută.

Fuseseră acolo cel puțin cinci cai, şi doi din ei se culcaseră.

Bertrand băgă calul său în grajd.

Calul său era un armăsar, care fusese premiat la ultimul concurs agricol din Romorantin.

Bertrand îl plimbă prin grajd şi îl lăsă ca să miroasă.

Deodată calul începu să necheze.

— Ah! zise Bertrand, putem să-i urmărim, şi numai dacă ar avea aripi, nu i-am prinde de pe urmă.

Bertrand încălecă şi dădu drumul frâului lui Petit-Gris. Aşa se numea armăsarul.

Calul aspiră cu zgomot aerul, păru că ezită un moment asupra direcției ce o avea de urmat, apoi deodată se repezi nechezând înspre direcția căii ferate din Vierzous, care se afla la o depărtare de aproape cincisprezece kilometri la vest de Rousselière.

Raoul şi Victor îl urmau pe Bertrand.

Timp de douăzeci şi cinci de minute fu o cursă nebună.

Petit-Gris sărea peste şanțuri şi necheza mereu.

— Ura! strigă Bertrand. Bravo, Petit-Gris!

Şi armăsarul mărea din ce în ce galopul său aproape fantastic.

Deodată se auzi un şuierat în depărtare, apoi o lumină roşiatică se zări la orizont, lăsând după ea o dungă de fum.

Era trenul care trecea.

— Blestem! strigă Victor, poate au luat trenul care se opreşte la stația Nouan.

— Nu, domnule, răspunse Bertrand, care se opri un moment, asta nu-i cu putință.

— De ce?

— Fiindcă trenul care trece este un expres, care nu opreşte la Nouan. Trenul de persoane a trecut înainte de miezul nopții şi celălalt nu va sosi la Nouan decât la ora şapte.

Raoul se uită la ceasornic, erau orele cinci dimineața şi la orizont începuse să se lumineze de ziuă.

Victor calculă că în cazul în care s-ar fi observat imediat fuga lui, era cu neputință, admițând că ei s-au gândit să ia trenul, să ajungă la gară la timp.

Petit-Gris îşi continua fuga şi galopa cu atâta furie, încât Victor şi Raoul, deşi călăreau nişte cai foarte buni, abia puteau să se țină de dânsul.

Pe măsură ce armăsarul se apropia de stația Nouan,

nechezatul său devenea mai des şi mai accentuat.

— În fine, domnilor, strigă deodată Bertrand, iată-ne ajunşi.

Şi se repezi în gară.

Dar cum intrase în curte, el se opri, deoarece zărise cinci cai legați unul de altul şi lângă dânsul un servitor în livrea.

— I-am prins, strigă Victor, descălecând de pe cal şi intrând în gară, unde fără îndoială credea că fugarii aşteptau trecerea trenului.

Dar stația era goală şi şeful de gară îi spuse lui Victor:

— Ai sosit prea târziu, domnule, trenul a plecat.

— Cum! strigă Victor, scoțând un țipăt de mânie, dar trenul care a trecut nu opreşte aici!?

— Mă iartă, domnule, răspunse şeful de gară, de trei zile expresul de dimineață se opreşte aici spre a lua apă.

— Şi ia şi călători?

— Da, domnule, adineauri au plecat trei domni şi o doamnă.

Victor scoase un țipăt.

— Ştii numele lor?

— Nu.

— Cum erau?

— Tineri câteştrei. Unul din ei era decorat.

— Şi femeia?

— Înaltă, blondă şi cu părul bogat.

La acest portret, Victor o recunoscu pe frumoasa şi misterioasa necunoscută de la Rousselière.

— Ea era singură? zise el.

— Cu aceşti trei domni. A sosit tot ca şi dânşii, călare. Victor ieşi din gară şi alergă la lacheul care ținea caii.

El îl recunoscu pe acelaşi servitor care intrase mascat în odaia unde el fusese prizonier timp de douăzeci şi patru de ore.

— Ah! mizerabile! zise el smulgându-l de pe şa, căci servitorul tocmai încălecase şi se pregătea să plece, de astă dată îmi vei spune totul sau de nu, te înjunghii.

Valetul, care căzuse de pe cal, se sculase înspăimântat.

— Domnule, nu pricep de ce acum nu v-aş spune tot ce ştiu. Nu mi s-a recomandat să păstrez secretul şi sunt plătit.

Înainte de a asculta povestirea servitorului, să spunem ceea ce se petrecuse la Rousselière, după fuga lui Victor la Passe-Croix.

Capitolul XXV

Câteva momente înainte de intrarea lacheului mascat în odaia care servea de închisoare lui Victor de Passe-Croix, cărbunarul şi cei trei tovarăşi ai săi se aflau adunaţi în sufragerie de la Rousselière.

Unul din ei spunea:

— Scumpul meu viconte, de opt zile ţi-am îndeplinit toate voinţele şi ne-am supus, fără să-ţi cerem nici o explicaţie.

— Şi vă mulţumesc, milord, răspunse acela căruia i se dădea acest titlu de viconte.

— Noi nu te-am întrebat, zise un al treilea, fiindcă era hotărârea pe care ne-o impusesem, în statutul asociaţiei noastre, de a ne numi un şef pentru fiecare afacere şi de a ne lăsa conduşi de dânsul.

— Totuşi, reluă englezul, care nu era altul decât lordul Blakstone, aş dori să ştiu…

— Vei şti totul, milord, reluă vicontele de Chenevières. Acum când îl avem pe tânărul şi turbulentul Victor, şi când el nu ne poate scăpa, nu văd nici un inconvenient în a vă dezvălui planurile mele.

— Haide, zise baronul Gontran de Neubourg, te ascultăm, viconte.

— Domnilor, zise vicontele de Chenevières, fiţi liniştiţi, nu îl voi lăsa pe acest mizerabil de Albert Morel să meargă mai departe.

— Totuşi, observă baronul de Neubourg, el a înaintat deja prea mult.

— Da, dar astă-seară, triumful lui va deveni înfrângere.

— Cum!? zise lordul Blakstone, îl aştepţi astă-seară?

— Cu domnişoara Flavia de Passe-Croix, care trebuie să fi fost răpită în acest moment.

Cei trei Cavaleri ai Nopţii se priviră cu un fel de uimire.

— Eşti nebun, viconte? răspunse marchizul.

— Se hotărâse de altfel aceasta, observă baronul.

Vicontele de Chenevières surâse şi, cu un gest, impuse tăcerea amicilor săi.

— Ascultaţi, domnilor, zise el, a venit momentul, cred, de a vă pune la curent cu situaţia pe care am condus-o cu atâta

răbdare şi atâta îndemânare.

— Să vedem! rostiră în cor cei trei amici ai vicontelui.

Vicontele de Chenevières reluă:

— Care e scopul nostru? Voiam să-l pedepsim pe acest hoț şi asasin care se numeşte baronul de Passe-Croix, nu-i aşa?

— Da.

— Să-l lovim în afecțiunile lui de familie şi să-l constrângem să restituie fiicei victimelor sale averea de care a despuiat-o.

— Da.

— Pentru asta era necesar să-l facem pe Albert Morel iubit de Flavia de Passe-Croix.

— Totuşi, scumpul meu amic, zise baronul de Neubourg.

— Vei spune, baroane, că prevăzusem totul, chiar şi faptul de a apăra onoarea acestei fete, care la urma urmelor nu e responsabilă de actele tatălui său, zise Chenevières. Oricât de onorabil ar fi scopul nostru, oricât de interesantă ar putea fi cauza pe care o servim, mărturisesc că aş fi ezitat de a arunca înaintea domnişoarei de Passe-Croix pe un mizerabil ca Albert Morel; dar întâmplarea a făcut aceasta. L-am găsit pe Albert Morel în saloanele familiei Montalet făcându-i domnişoarei de Passe-Croix curte, la care fata părea a fi indiferentă. Ştiam trecutul acestui om, puteam să îl iau de gât şi să îl dau afară, dar am preferat să fac dintr-însul un instrument. Nu trebuia să-l pedepsim pe baron? În ziua în care domnişoara de Passe-Croix va afla tot adevărul, va fi vindecată de amorul ei; dar până atunci trebuie ca baronul, tatăl ei, să restituie toate bunurile furate. Albert Morel va fi aici peste câteva momente; atunci…

Vicontele de Chenevières fu brusc întrerupt de apariția tinerei femei blonde, care intră grăbita în sufragerie.

Daniela, căci dânsa era, părea foarte agitată.

— Veniți, zise ea. Veniți!

Cei patru tineri uimiți se sculară.

— Ce e? întrebă vicontele.

Dar deja tânăra fată se repezise în coridor urcând scara şi strigând:

— Tânărul a fugit.

Cavalerii Nopții scoaseră un țipăt de mânie şi o urmară pe Daniela spre a nu se opri decât în pragul odăii, care cu un moment înainte servea de închisoare lui Victor de Passe-Croix.

Uşa era deschisă, pe parchet se afla servitorul pe jumătate

înăbuşit de batista ce-i era înfundată în gură. Cei trei tineri se priviră înmărmuriți. Victor fugise, dar pe unde? Fereastra antecamerei era deschisă.

— A sărit în grădină şi, dacă nu-l prindem, totul e pierdut, zise vicontele de Chenevières.

Baronul de Neubourg îl dezlegase pe servitor.

Acesta rotea în jurul său nişte ochi speriați şi rătăciți şi făcea aşa de bine pe speriatul, încât Cavalerii Nopții se lăsară păcăliți.

— Cum s-a întâmplat? îl întrebă baronul de Neubourg.

— El avea un cuțit... mi l-a pus la gât... M-ar fi ucis, murmură servitorul.

— Domnilor, strigă vicontele, puțin ne pasă acum să ştim cum a scăpat prizonierul nostru. Esențialul e dacă îl putem găsi din nou, dacă e cu putință să-l prindem.

— De când eşti legat?

— Oh! răspunse valetul, de mai mult de o oră.

— Vasăzică a fugit de o oră?

— Da.

Vicontele de Chenevières bătu din picior de necaz.

— Atunci, zise el, e în zadar să alergăm după dânsul. Ttrebuie să fie desigur la Rigoles.

— Dar atunci ce vom face? întrebă lordul Blakstone.

— Un singur lucru, domnilor.

Şi vicontele îşi frângea mâinile de necaz.

— Vom încăleca pe cai, zise el, şi vom ajunge la prima stație de cale ferată.

— Totul e pierdut pentru moment, termină vicontele. Nu ne mai rămâne decât să dispărem. La Paris vom relua opera noastră.

În acest moment se auzi afară galopul unui cal. Vicontele se repezi pe scară.

— Este Albert Morel, zise el.

Într-adevăr, răpitorul sosea aducând-o şi pe Flavia, tremurândă şi palidă.

Vicontele se duse singur să deschidă uşa. Văzându-l apărând în prag, Flavia făcu un gest de spaimă. Cine era acest om?

Vicontele de Chenevières se îndreptă spre dânsa şi o salută respectuos.

— Domnişoară, zise el, am onoarea de a fi un amic al familiei dumitale, şi e o mare fericire că mă aflu aici spre a te scăpa.

În acelaşi timp vicontele făcu un semn poruncitor lui Albert

Morel. Acest semn era foarte elocvent şi însemna: „Eşti un sclav, trebuie să te supui şi să nu te miri de nimic”.

Albert Morel îşi plecă capul, şi vicontele de Chenevières reluă:

— Domnişoară, era să-ți pierzi fericirea vieții întregi urmându-l pe acest om.

Mai întâi, mută de surprindere, tânăra fată îl privi pe viconte, întrebându-se cine putea fi şi ce legături comune putea să aibă cu Albert Morel.

Dar ea tresări şi întorcându-se spre acesta din urmă zise:

— Cine e acest om şi ce vrea cu noi?

Albert Morel continua să tacă.

— Domnişoară, răspunse vicontele, sunt un amic pe care ți-l trimite întâmplarea. Priveşte-l pe acest om. El e nedemn de amorul dumitale!…

Flavia scoase un țipăt şi se lipi de Albert Morel.

— Dar acest om te insultă! strigă ea.

Vicontele adăugă adresându-se răpitorului:

— Spune domnişoarei că eşti însurat.

În loc de a protesta, în loc de a se indigna, Albert Morel continua să stea cu capul plecat.

Atunci Flavia începu să tremure; apoi, deodată, pricepând tăcerea acestui om, ea scoase un fel de geamăt, întinse brațele, se clătină şi căzu pe spate.

Domnişoara de Passe-Croix leşinase!

Vicontele se aplecă asupra ei şi chemă un ajutor. Amicii lui alergară şi cu dânşii veni şi Daniela.

— Nu e nimic, zise vicontele, ea nu e decât leşinată şi acest leşin ne foloseşte.

— Ce vrei să spui? zise baronul de Neubourg.

— Fără îndoială, reluă vicontele. Acum când Victor ne-a scăpat, e zadarnic să-i răpim sora. Trebuie din contră să o ducem la tatăl ei şi, cum e leşinată, o vom transporta mai bine.

— Cum asta?

— N-avem o trăsură gata de plecare?

— Da.

— Ei bine, ajutați-mă.

Transportară pe tânăra fată la trăsură şi o culcară cu precauție.

După asta, vicontele adăugă:

— Acum, domnilor, şi dumneata domnişoară, zise el, adresându-se Danielei, urcați-vă pe cai şi plecați… abia aveți

timpul!... căci peste o oră Victor de Passe-Croix şi amicii săi Montalet vor fi aici.

În acelaşi timp el făcu un semn lui Albert Morel şi îi zise:

— Urcă-te pe capră, vei servi drept vizitiu.

Şi vicontele de Chenevières luă loc în trăsură lângă tânăra fată leşinată. După un sfert de oră casa de la Rousselière era deşartă, şi după două ore Victor, Raoul de Montalet şi Bertrand soseau la staţie, în momentul în care trenul se depărta.

*
* *

L-am văzut pe Victor aruncându-l de pe calul său pe servitorul Cavalerilor Nopţii şi spunându-i:

— Vei vorbi, sau te voi ucide!

Lacheul răspunse:

— Acum când ei au plecat, îţi voi spune totul.

Şi, într-adevăr, el îi povesti lui Victor ceea ce se petrecuse la Rousselière din momentul în care se descoperise evadarea lui, adică sosirea lui Albert Morel şi a Flaviei şi leşinul tinerei fete care fusese transportată într-o trăsură.

Lacheul nu ştia ceea ce se petrecuse între vicontele de Chenevières, Flavia de Passe-Croix şi Albert Morel. El nu auzise nimic, dar îl văzuse pe viconte luând loc în trăsură, iar pe Albert Morel urcându-se pe capră.

Şi cum Victor, îngrijorat, îl întreba ce direcţie o luase această trăsură, lacheul spuse:

— Veţi găsi desigur urmele roţilor pe drumul care e la nord de Rousselière.

Victor nu voi să asculte nimic mai mult. Convins că sora lui era răpită, el se urcă pe cal, strigând camarazilor săi:

— Am făcut acest drum fără folos, să ne întoarcem.

Victor şi Raoul se repeziră din nou înspre Rousselière. Ei făcură în douăzeci şi cinci de minute drumul de la Rousselière la gară şi se întoarseră tot în atâta timp.

Când ajunseră la Rousselière, apăruseră şi primele raze de soare.

Atunci îi fu uşor lui Victor să observe urmele lăsate de roţi, care intraseră adânc în nisip. Aceste urme, după cum spunea lacheul, mergeau prin pădure. Însă acest drum era la o jumătate de kilometru depărtare de Martinière.

— Asta ar fi o îndrăzneală prea mare! Aceşti mizerabili au curajul să treacă pe la Martinière.

Cei doi tineri şi Bertrand porniră pe acest drum. Victor sfâşiase cu pintenii pântecele calului său şi murmura cu disperare:

— Sunt cu două ore înaintea noastră; nu-i vom ajunge niciodată.

— Răbdare! răspunse Raoul de Montalet, pe acest drum ei nu ajung la nici o staţie de cale ferată şi cel mult peste trei ore îi vom ajunge.

Când ei ajunseră la drumul care duce la Martinière, Victor se opri.

El observase că trăsura stătuse un moment în acest loc. Se cunoşteau urmele cailor pe pământ şi roţile intraseră mai adânc.

— La dreapta, la marginea unei cărări, la o jumătate de kilometru depărtare se vedea castelul Martinière.

Victor avu o inspiraţie. În loc să continue calea după urmele trăsurii, care se vedea că îşi continuase drumul, el porni pe cărarea ce ducea la Martinière.

— Tata şi mama trebuie să fie nebuni de durere, îşi zise el, căci e cu neputinţă ca ei să nu fi observat deja… Am să pierd un sfert de oră, dar voi câştiga acest timp, căci voi găsi un cal odihnit la Martinière.

După câteva minute, Victor şi Raoul soseau în faţa castelului.

Un servitor alergă. El avea faţa consternată.

— Ah! domnule Victor, zise el, ce nenorocire!

— Ştiu! ştiu, zise tânărul repezindu-se pe scară, unde e tata?

— E cu doamna baroneasă, lângă domnişoara Flavia.

Victor scoase un ţipăt.

— Flavia! zise el. Flavia este aici?

— Da, domnule.

Victor se ţinu de rampa scării ca să nu cadă.

— Dar de ce nenorocire vorbeşti tu, dobitocule? întrebă el.

— De nenorocirea întâmplată domnişoarei Flavia.

— Care?

— Ea a înnebunit! termină servitorul.

Raoul de Montalet, care urca scara după amicul său, îl primi pe acesta în braţele sale pe jumătate mort.

S-ar fi zis că Victor fusese trăsnit!

Capitolul XXVI

După opt zile de la evenimentele pe care le povestim, o cabrioletă elegantă se oprea în mijlocul străzii Michodière.

Un tânăr, care mâna el singur caii, coborî şi trecu poarta lângă care se afla o scară largă cu balustradă de fier, aşa cum se mai vede încă la unele case vechi din acest cartier.

Acest tânăr, a cărui înfăţişare arăta că face parte din lumea cea mai bună, nu îl întrebă nimic pe portar, urca repede la catul întâi şi se opri în faţa unei uşi pe care era o firmă de aramă cu aceste cuvinte:

„Cabinet de afaceri. Întoarce butonul!”

Vizitatorul se supuse acelei invitaţii, împinse uşa şi pătrunse într-o odăiţă ce avea un grilaj care masca pe jumătate un birou, o casă de bani şi un impiegat.

Tânărul se apropie de ghişeu, şi, întinzând cartea sa de vizită, îi spuse impiegatului, care era un băiat între 15 şi 16 ani:

— Întreabă-l pe stăpânul dumitale dacă vrea să mă primească?

Impiegatul aruncă o privire pe acea carte de vizită, salută fără să spună nici un cuvânt, împinse o uşă ce se afla în spatele lui şi dispăru.

După două minute, o uşă care se afla în dreapta grilajului se deschise, şi un om în halat, cu faţa zbârlită, având la ochi nişte ochelari albaştri, apăru în prag.

— Binevoiţi a intra, domnule viconte, zise el tânărului vizitator, care intră într-o a doua odaie, aceeaşi în care baronul Gontran de Neubourg avusese prima sa între vedere cu omul cu ochelarii albaştri.

Cititorii noştri au recunoscut deja, fără îndoială, casa şi cabinetul de afaceri al acestui straniu personaj, care altădată se numise Rocambole.

Vicontele de Chenevières, căci dânsul era, luă loc pe un fotoliu pe care Rocambole îl poftise, pe când acesta rămăsese în picioare rezemat de sobă.

— Domnule viconte, zise Rocambole, ştiu ce ai să îmi spui!

— Ah!

— Ştiu zi cu zi şi oră cu oră tot ceea ce aţi făcut în Sologne. Ingenioasele dumitale combinaţii n-au reuşit, nu eşti azi mai

înaintat decât acum o lună şi după ce ai crezut că te poți lipsi de serviciile mele, observi că îți sunt aproape indispensabil. E adevărat?

— Da, răspunse simplu vicontele de Chenevières.

— Vrei, reluă omul cu ochelari albaştri, să-ți rezum situația?

— Fie, vorbeşte.

— Domnişoara de Passe-Croix e nebună, dar nebunia ei nu e decât momentană. Întristările din amor se vindecă şi rațiunea revine. Baronul de Passe-Croix continuă să se bucure de bunurile câştigate prin crimă şi fiul său, reintrat în şcoala din Saint-Cyr, după ce a căutat în zadar pe misterioşii săi răpitori, va sfârşi prin a uita această aventură. Adică totul trebuie reînceput.

Vicontele de Chenevières îşi plecă capul.

— Cred că ai dreptate, zise el.

Omul cu ochelari albaştri lăsă să-i fluture pe buze un surâs batjocoritor.

— Am avut deja onoarea de a spune domnului baron de Neubourg, zise el, că nişte oameni din lumea mare, ca dumneavoastră, domnilor, nu sunteți în stare să împliniți o asemenea afacere.

— Ei bine, vrei să ne ajuți din nou, întrebă vicontele de Chenevières.

— Bucuros, dar cu o condiție, domnule viconte.

— Care?

— Cu condiția că-mi vei lăsa depline puteri.

— Fie.

— Şi nu mă veți chestiona niciodată.

— Fie.

— Oh! fii sigur, continuă acel ciudat personaj, dacă va fi astfel, totul va merge de minune.

— Crezi?

— Înainte de o lună, marchizul de Morfontaine, vicontele de la Morlière şi baronul de Passe-Croix îşi vor zbura creierii.

Vicontele nu se putu opri de a nu tresări şi îl privi pe acest om care vorbea aşa liniştit de această întreită moarte, ca şi cum ar fi fost vorba de lucrul cel mai natural din lume.

— Ah! drace! zise omul cu ochelari albaştri, nu trebuie să uiți că, atunci când aveam un nume adevărat, mă numeam Rocambole.

El surâse din nou şi adăugă:

— Poți să te duci la amicii dumitale, domnule viconte, şi să le repeți ceea ce am avut onoarea să-ți spun.

— Când o să te revăd? întrebă vicontele.

— Voi avea onoarea de a-ți trimite chiar astă-seară o notă.

Vicontele se sculă.

— Ah! un moment, zise Rocambole, trebuie să-ți fac o recomandare.

— Să vedem.

— Se poate să te întâlneşti cu Paul de la Morlière.

— Da.

— El te va provoca.

— E cu neputință altfel. Trebuie să mă bat?

— Îi vei cere un termen de trei zile.

— Şi… după acele trei zile?

— Până atunci vom vedea.

— Bine, la revedere.

Şi vicontele îşi luă pălăria, îl salută pe Rocambole şi plecă.

Vicontele de Chenevières se urcă în cabrioletă şi porni pe bulevard, spunându-şi:

— Acest om are dreptate, numai un vechi scelerat ca dânsul poate lupta cu trei mizerabili pe care îi urmărim în zadar. Dacă el nu ne călăuzeşte, dacă nu ne schițează un program, nu vom ajunge niciodată la ținta noastră.

Vicontele de Chenevières se întoarse acasă şi găsi o scrisoare, care îl făcu să tresară.

El recunoscuse scrisul Danielei.

Aceasta îi spunea:

„Domnule viconte. Am absolută nevoie să te văd chiar astăzi. Dacă vrei să mă aştepți la orele opt seara şi să-i întrunim pe amicii dumneavoastră.

A dumitale,

Daniela”

— Asta e ciudat, murmură vicontele. Daniela ne-a părăsit ieri pentru şapte sau opt zile şi trebuia s-aştepte ca noi să avem nevoie de dânsa… Ce s-a petrecut deci de aseară?

Capitolul XXVII

În ajunul zilei în care vicontele de Chenevières se prezenta în strada Michodière, la omul cu ochelari albaştri, o femeie tânără se urcă într-o trăsură de piață pe bulevard şi spuse birjarului:

— Condu-mă în strada Vieux-Colombier şi mână repede.

Înfățişarea tinerei femei arăta că era bogată, surâsul ei făgăduia un bacşiş generos, de aceea birjarul dădu bice cailor şi, în douăzeci şi cinci de minute, făcu drumul.

La intrarea străzii, acea femeie coborî, dădu cinci franci birjarului şi se îndreptă spre o portiță care dădea pe o alee umedă şi întunecoasă.

O femeie bătrână, care era portăreasa casei, scoase capul pe fereastră:

— Ah! Dumnezeule! zise ea, dumneata eşti, domnişoară Daniela?

— Da, mamă Louise, sunt eu, răspunse tânăra fată.

— Cât de mult e de când n-ai mai fost pe aici, domnişoară, reluă portăreasa cu o voce plină de afecțiune. Dacă ai şti cu ce nerăbdare te aşteaptă sărmanul domn Grain-de-Sel…

— Şi eu sunt nerăbdătoare, zise Daniela, urcând cu uşurință scara. Ce mai face tătucu?

Tătucu era numele pe care tânăra fată îl dădea lui Grain-de-Sel.

— Bine, domnişoară, afară de reumatismul care îl face să sufere în zilele ploioase.

— Şi ochii?

— Ştii că de la accident suferă de ei. Totuşi, doctorul care vine în fiecare dimineață, spune că asta va trece.

Daniela, pe când portăreasa vorbea, ajunsese deja la capătul scării. Ea ajunse la al treilea cat şi se opri în fața unei uşi la care se afla un clopoțel.

Pe uşă era bătută o carte de vizită litografiată, pe care se aflau scrise aceste cuvinte:

„GRAIN-DE-SEL
căpitan în retragere”

Cheia era în broască, pe dinafară; totuşi Daniela sună.

— Intră, zise o voce bărbătească şi sonoră din interior.

Daniela deschise uşa şi se afla în pragul unui mic apartament compus din trei odăi.

Prima, pe care fata după ce închise uşa în urma ei, o străbătu fără să se oprească, era o sufragerie mobilată cu mobile de nuc.

Era curat şi modest.

La dreapta şi la stânga unui bufet plin eu vase comune se deschideau două uşi. Una era aceea a odăii pe care o ocupase mult timp Daniela; cealaltă dădea în odaia căpitanului Grain-de-Sel.

Daniela trecu pragul acestei din urmă odăi, apoi se auziră două strigăte de bucurie, zgomotul unui sărutat, şi aceste cuvinte:

— În fine! în fine!

Desigur, acei care odinioară trăiseră în castelul de Bellombre, pe timpul bătrânului general Morfontaine, şi care îl cunoscuseră pe Grain-de-Sel, îndrăznețul cavaler, s-ar fi oprit înmărmuriți la vederea acestui personaj de gâtul căruia Daniela se agățase cu o dragoste filială.

Închipuiți-vă un om de aproape treizeci şi şapte de ani, cu piciorul drept amputat, cu ochii arşi de explozia unei bombe, cu buza superioară acoperită de o mustață neagră.

Grain-de-Sel stătea într-un fotoliu, lângă foc, când Daniela intrase spunând:

— Ah! Tătucule, unde eşti?

*
* *

Să ne fie permise cu privire la Grain-de-Sel câteva linii de istorie retrospectivă.

După ce o regăsise pe Daniela, Grain-de-Sel stătuse în serviciu.

Războiul Crimeii îl găsise locotenent într-un regiment de vânători pedeştri.

Grain-de-Sel o încredință pe Daniela unei sărmane femei bătrâne, soră a defunctei sale mame, şi care se măritase cu un zidar venit la Paris în 1748. Apoi el urmă drapelul batalionului său, se duse în Crimeea, se bătu ca un leu la Alma şi Inkermann, şi se pregătea să ia parte la asaltul turnului Malakof, când i se întâmplă accidentul său, după cum spunea portăreasa de pe strada Vieux-Colombier.

Într-o noapte Grain-de-Sel se afla în tranşee. El se aventură după mine cu nişte soldați de geniu şi un ofițer de artilerie, amicul său. Ruşii minau în sens invers.

La un moment dat sapele celor două armate se întâlniră.

Ruşii dădură foc şi Grain-de-Sel fu răsturnat la pământ cu ochii arşi şi cu piciorul sfărâmat. După şase luni tânărul ofițer se întorcea în Franța, invalid, aproape orb, decorat cu Legiunea de onoare şi căpitan în retragere.

Cu pensia lui, cu cele două decorații — el căpătase şi ordinul Medjidie — în campaniile sale, Grain-de-Sel avea 1200 lire rentă şi Daniela nu-l avea decât pe dânsul pe această lume.

Ah! desigur tânărul şi valorosul ofițer îşi făcuse un alt vis plecând spre Sevastopol: el se vedea la întoarcere, ofițer superior, purtând fruntea sus, încrezător în forța sa, şi capabil de a întreprinde acea luptă, pe care o visa, cu spoliatorii Danielei.

Puțină iarbă de puşcă răsturnase toate aceste frumoase speranțe, şi din aceasta cauză sărmanul Grain-de-Sel îi lăsase pe Cavalerii Nopții să împlinească o misiune pe care odinioară n-ar fi vrut să o încredințeze nimănui. Aici era tot misterul acestei inacțiuni.

Daniela îl acoperea de sărutări pe acela care îi servise de tată.

Grain-de-Sel luase în mâinile sale micile mâini ale tinerei fete şi le sărută murmurând:

— Aceste cincisprezece zile pe care le-ai petrecut departe de mine mi s-au părut cincisprezece secole.

— Dragă tătucule, răspunse Daniela mângâindu-l, o iubeşti deci nițel pe Daniela ta?

— Dacă te iubesc! strigă Grain-de-Sel.

Şi sărmanul Grain-de-Sel ațintea ochii lui arşi asupra Danielei pe care n-o zărea decât printr-un nor.

— Dar, reluă el, spune-mi ce s-a petrecut? Ora reparației a venit?

— Nu încă, răspunse Daniela, care socotea că e zadarnic să-i povestească lui Grain-de-Sel înfrângerea suferită de Cavalerii Nopții; dar ea se apropie.

— Scumpă copilă! murmură soldatul, dacă aş putea vedea şi merge, nu i-aş lăsa pe dânşii să îi răzbune pe mama şi pe tatăl tău şi să-ți redea averea. Dacă ți-aş spune că uneori sunt gelos?

— Gelos? întrebă Daniela cu naivitate.

— Da, gelos pe aceşti oameni care sunt tineri, frumoşi, titrați şi care te iubesc câteşipatru.

Daniela tresări. Dacă Grain-de-Sel ar fi avut ochii lui de altădată, ar fi putut-o vedea pe tânăra fată înroşindu-se.

Cu toate acestea ea replică surâzând:

— Dar tocmai pentru asta, tătucule, nu trebuie să fii gelos.

— Da, dar cine îmi spune, reluă Grain-de-Sel, că nici unul din cei patru nu-ți face inima să-ți bată mai tare?

Daniela îşi aplecă pentru moment capul şi îşi înăbuşi un suspin.

— Nu ştiu, zise ea, în fine.

Grain-de-Sel suspină de asemenea, şi luă mâinile fetei într-ale sale.

— Spune-mi care e? întrebă el.

Dar ea îşi retrase mâinile cu un fel de spaimă.

— Nu, nu, zise ea, nu ştiu nici eu, nu vreau să ştiu… Nu mă întreba, tătucule, asta e un secret.

Grain-de-Sel nu o contrazise niciodată pe Daniela.

— Haide, zise el, să nu mai vorbim de asta, fiindcă nu-ți place, dar să vorbim despre moştenirea ta. Crezi că ei ți-o vor putea da?

— Da, sunt sigură.

Grain-de-Sel suspină din nou.

— Dar ce ai, tătucule? întrebă tânăra fată.

— Nimic.

— Mă înşeli…

Grain-de-Sel făcu o bruscă mişcare în fotoliul său.

— La urma urmelor, zise el, la dracu prefăcătoria. Îmi place să vorbesc cu inima deschisă, dragă Daniela.

— Vorbeşte, tătucule.

— Închipuieşte-ți că acea explozie mi-a zdrobit toate speranțele, luându-mi un picior şi orbindu-mă pe trei sferturi. Altfel, m-aş fi întors poate şef de batalion şi atunci eu singur aş fi făcut totul în locul acestor patru frumoşi domni.

— Te cred, tătucule.

— Ştii, urmă Grain-de-Sel, că vei avea trei sau patru sute de mii de livre venit în ziua când ți se va reda moştenirea ta?

— Oh! răspunse Daniela cu nepăsare, ce îmi pasă! într-adevăr ceea ce vreau, e să-i răzbun pe tata şi pe mama.

— Da, fără îndoială, reluă Grain-de-Sel, dar patru sute de mii de livre permit multe lucruri, şi aveam pentru tine…

— Ce, tătucule?

— Vroiam să te mărit.

— Cu cine? întrebă ea surâzând.

Daniela tresări din nou.

— Cu un băiat tot ca şi tine, dezmoştenit, tot ca şi tine fără

familie şi, care, tot ca şi tine, are dreptul la e familie şi la o moştenire.

— Nu mi-ai vorbit niciodată de asta, observă fata cu surprindere.

— E adevărat. De altfel era zadarnic, căci eu nu mai puteam să fac nimic.

— Dar cine e acest tânăr? Unde l-ai cunoscut?

— L-am văzut într-o noapte, la Sevastopol, pe când aveam un armistițiu de şase ore spre a ne îngropa morții.

— Şi te-ai gândit să mă măriți eu dânsul?

— Da, copila mea.

Daniela începu să râdă.

— Dar ai momente de nebunie, tătucule? zise ea sărindu-i de gât.

— Nu, copila mea, răspunse Grain-de-Sel cu o voce gravă. Nu ştii oare că omul are uneori presimțiri inexplicabile şi că are în fundul inimii sale revelații misterioase de viitor?

— Uneori, da.

— Ei bine, în acea noapte, era cu douăzeci şi patru de ore înainte de explozie, în acea noapte, zic am avut un vis de viitor. În cursul celor câteva ore pe care le-am petrecut cu acest tânăr, am crezut că el va fi acela pe care îl vei iubi într-o zi. Nu surâde, copila mea. destinul are uneori nişte voințe ciudate. Cine ştie?

Grain-de-Sel vorbea cu un ton convins sau, altfel spus, inspirat.

El luă mâna Danielei într-ale sale.

— Să vedem! zise el, ai timp să mă asculți? Vreau să-ți povestesc această istorie.

— Cum! răspunse Daniela, dar nu te mai părăsesc tătucule. Iată-mă întoarsă, nu mai plec, rămân la Paris şi ştii că odaia mea e acolo, lângă a ta.

— Bine! strigă invalidul, şi se sculă bucuros, sprijinindu-se în bastonul său şi se duse să deschidă o fereastră ce dădea spre curte. Apoi aplecându-se în afară strigă:

— Mamă Antonia!

Aceasta urcă imediat.

— Ne vei pune masa, zise Grain-de-Sel. Domnişoara Daniela rămâne aici.

Mama Antonia era conducătoarea menajului căpitanului.

Apoi Grain-de-Sel se întoarse la fotoliul său.

— Acum, iată, ascultă această istorie.

«Era după primul asalt dat turnului Malakof.

Un armistițiu fusese învoit între cele două armate spre a se îngropa morții.

Comandam un detaşament de vânători pedeştri, compus din aproape cincizeci de oameni.

Câmpul de luptă, luminat de razele lunii, era oribil.

Ruşii şi francezii culcați grămadă unul peste altul, unii cu fața liniştită, alții cu ochii deschişi şi ficşi, dormeau, ultimul somn pe un pământ udat de sânge.

Soldații noştri şi cei ai armatei inamice, se luaseră la întrecere spre a ridica cadavrele. În fața morții nu mai era ură, mânie, nici rațiune; adesea un rus lua un francez, mort pe spate, după cum, alături de dânsul, un francez îngropa un rus.

Cu toate acestea, am observat un tânăr, un simplu soldat de artilerie rusească, care părea că ridică de preferință cadavrele soldaților noştri.

Adesea el se apleca asupra lor. Îi examina cu atenție, ca şi cum ar fi avut speranța de a găsi unul încă în viață.

Deodată el scoase un țipăt de bucurie: găsise un sergent de zuavi care mai respira încă.

„— Oh! ce fericire!" zise el în limba franceză, pe când trei din oamenii mei îl luau pe acel zuav şi îl duceau la ambulanță.

„— Deci, eşti fericit îi spusei apropiindu-mă de dânsul, de a fi regăsit un francez în viață?"

El mă privi cu oarecare neîncredere la început, apoi se vede că i-a plăcut fața mea căci îmi şopti repede:

„— Sunt născut la Paris!"

Am scăpat un gest de uimire. Un surâs apăru pe buzele lui.

„— Liniştește-te, îmi spuse el, nu sunt un dezertor francez, după cum ai putea crede. Sunt supus rus..."

Se apropiase cu totul de mine, aşa că nimeni nu ne putea auzi.

„— Domnule ofițer, reluă el, ai aerul de a fi bun şi sincer. Cine eşti? Poate ai fi amicul meu, dacă mi-ai cunoaşte istoria."

„— Sunt deja, răspunsei eu, căci ai o figură drăguță şi nobilă."

Era într-adevăr un tânăr de 22 ani, înalt, cu statură distinsă, şi de o frumusețe pe care şi o femeie i-ar fi invidiat-o. El avea ochii albaştri şi părul negru, fața albă şi nişte mâini şi picioare de copil.

„— Îți mulțumesc pentru simpatia dumitale, reluă el, dar ea e încă exagerată, căci nu ştii cine sunt şi cât sunt de nenorocit.”

El pronunță aceste din urmă cuvinte cu atâta tristețe, încât nu mă putui opri de a nu-i lua brațul, şi de a-l târî destul de departe pentru ca discuția noastră să nu fie tulburată de nimeni.

Ne aşezarăm pe o bucată de zid, pe care tunul îl dărâmase pe jumătate.

„— Domnule, îmi zise el atunci, voi fi poate ucis mâine. De asemenea, poate că azi este singurul armistițiu care va fi între cele două armate, şi niciodată nu voi mai avea ocazia de a vorbi unui francez. Şi cu toate acestea ceva îmi spune că fac rău de a nu mă încredința dumitale.”

Vocea sa era dulce şi tristă şi exercita asupra mea un fel de fascinație.

„— Vorbeşte, domnule, îi spusei eu, şi dacă pot să-ți fiu folositor la ceva…”

„— Cine ştie? reluă el. Ah! de-aş putea vreodată să vin la Paris, eu… căci, ştii că sunt născut francez, cu toate că port un nume rusesc, cu toate că un act de naştere fals m-a făcut să mă nasc rus şi că sunt soldat al împăratului tuturor Rusiilor, obligat de a trage focuri contra acelora pe care îi ştiu că sunt compatrioții şi frații mei?”

Şi cum îmi înăbuşeam o exclamație de surprindere, el reluă:

„— Nu-ți fie frică, n-am ucis încă pe nimeni. Până acum, am tras tot cu focuri oarbe.”

„— Dar, în fine, domnule, ştii că îmi spui lucruri ciudate?”

„— Ele sunt adevărate.”

„— Astfel, eşti născut la Paris?”

„— La 16 aprilie 1334.”

„— Şi părinții dumitale erau francezi?”

„— Tatăl meu era colonel. Mama aparținea unei familii din centrul Franței.”

„— Dar atunci…”

El mă privi fix.

„— Numele dumitale, domnule?” mă întrebă el după un moment de tăcere.

„— Sunt un ofițer fără avere, răspunsei eu, mă numesc Grain-de-Sel. N-am nici familie, dar, fii liniştit, domnule, sunt un om de inimă şi…”

El mă întrerupse.

„— Dacă nu te-aş fi socotit astfel de la început, îmi spuse el, nu ți-aş fi făcut aceste destăinuiri. Acum vrei să-mi faci un jurământ?”

„— Da.”

„— Că vei arde aceste hârtii, dacă vei vedea într-o zi că nu îmi poți fi folositor?”

El scoase din tunică un sul de hârtii pe care mi le întinse.

„— Am scris aceste pagini, îmi spuse el, cu speranța că ele vor cădea într-o zi sau alta în mâinile unui francez. Le vei citi în cortul dumitale. Poate ne vom vedea într-o zi.”

Luai manuscrisul, apoi petrecurăm restul nopții vorbind.

El îmi vorbi mult de Paris, unde avea toate amintirile sale de copil.

„— Ah! îmi zise el cu lacrimile în ochi, dacă aş putea să mă întorc la Paris, şi să trăiesc acolo, să respir aerul francez, să aud frumoasa noastră limbă, să văd trecând pe bulevarde acest drapel tricolor la umbra căruia m-am născut!...”

La ziuă, un foc de tun anunță sfârşitul armistițiului. Ne-am despărțit, dar am luat acest manuscris în care se afla istoria lui.

„— Şi, zise Daniela, unde e acel manuscris.”

Grain-de-Sel se sculă, se duse şi deschise un sertar şi scoase de acolo un pachet de hârtii.

„— Iată, zise el. Citeşte-mi-l... Istoria lui Vladimir va fi şi mai mişcătoare trecând prin buzele tale.”

Se făcuse noapte, tânăra fată aprinse lumânările dintr-un candelabru şi se aşeză la masă sprijinindu-şi capul în mâini.

Apoi, ea citi cu vocea pe jumătate paginile următoare, care aveau ca titlu: *Istoria unui mort*.

Capitolul XXVIII

ISTORIA UNUI MORT SCRISA DE EL ÎNSUŞI
Sevastopol, în timpul asediului

Manuscrisul începea astfel:

Înainte de a ajunge la acest mort de care vorbesc, să îmi fie permis de a vă povesti o istorie puțin cam lungă din secolul trecut. Această istorie este aceea a averii imense, căreia îi datorez toate nenorocirile din viața mea.

Într-o seară de toamnă din anul 17.... un tânăr de 15-l6 ani mergea, cu fruntea aplecată, cu ochii visători, pe un drum mare ce trecea din când în când printr-o vastă pădure din Nivernais.

Frumusețea sa palidă şi mândră impresiona în mod viu. Părul lui blond, ochii lui albaştri, mâinile sale albe şi în fine, totul părea că anunță într-însul pe omul de rasă. Cu toate acestea, după costumul lui, fără nici o broderie, şi fără spadă, puteai să te înşeli: el nu era gentilom.

El mergea încet şi se oprea din când în când, spre a arunca o privire lungă asupra unui castel care se afla pe cealaltă parte a drumului.

Atunci el suspină adânc şi murmură:

— E acolo.

Cine era acest tânăr? Într-o seară, cu doisprezece ani înainte, un țăran din Niveranis, locuind în satul Donzy, stătea cu femeia lui lângă foc, când cineva bătu în uşă.

Țăranul se duse şi deschise şi se află față în față cu un soldat rănit, zdrobit de oboseală, purtând în brațe un copil de aproape patru ani, ale cărui bucle blonde acopereau pe jumătate cele două brațe ale tatălui său, căci era copilul soldatului, copilul unei femei iubite şi moartă în primăvara vieții.

Soldatul, deja la o vârstă coaptă, fusese rănit aşa de grav, încât şefii lui îi acordaseră un concediu nelimitat, şi pornise la drum spre locul lui natal, un orăşel în Bourbounais, unde spera să se vindece. El plecase luând cu dânsul singura comoară, singura sa iubire pe această lume, acest copil conceput în timpul unui armistițiu, născut între două lupte, şi căruia un drapel ciuruit de gloanțe îi servise ca scutece, şi care trebuia să fie soldat tot ca şi dânsul când va deveni adolescent.

Vai, soldatul se bizuise prea mult pe forțele sale, el nu avea să ajungă în orăşelul său, şi alt destin îl aştepta pe acest copil, pe care moartea trebuia să-l constrângă a-l părăsi.

Soldatul rănit şi sărmanul copil, ale cărui mânuşite erau înghețate de frig, îi mişcară pe țăranii la uşa cărora el bătuse. Aceşti țărani nu aveau nici un copil şi întinseră brațele aceluia pe care i-l prezentă soldatul.

După două zile soldatul muri în urma rănilor sale, recomandându-l pe micul René celor doi țărani şi lăsându-le o mie de galbeni, mica lui avere, destinată să poată face educația copilului.

René îşi petrecuse deci copilăria la Donzy, crescut de țăranca

care îi servise de mamă, şi al cărei soţ murise în anul următor după moartea tatălui lui René.

Preotul satului îl învăţă pe copil tot ceea ce ştia. Pierre Hubert, acesta era numele ţăranului care i-a lăsat toată averea lui nerezervând soţiei sale decât uzufructul.

Această mică avere şi această cultură, într-o epocă în care ştiinţa era aşa de rară încât cea mai mare parte din gentilomi nu ştiau să-şi scrie nici numele decât cu vârful spadei lor, îi permiseră deci lui René de a trăi puţin mai bine decât un ţăran şi de a fi numit la Donzy domnul René, după cum îl numeau pe monseniorul marchiz de Valmoraud, care era seniorul satului.

René avea o inimă de aur. O ambiţie secretă şi încă inexplicabilă îl domina, un vis îi umplea sufletul, o umbră apăruse în inima lui. El avea instincte de gentilom, iubire de glorie şi era fără nume. Când se îmbrăca în hainele lui visa hainele de gentilom.

Când mergea pe cărările înverzite sub arborii mari din pădure, el se gândea suspinând la acei frumoşi seniori ce-i întâlnea uneori călare pe drum.

Şi când el visa astfel, arunca o privire tristă asupra existenţei lui monotone şi fără nici o rază de lumină asupra acestui viitor fără nici un orizont care îi era destinat, şi o surdă mânie clocotea într-însul.

— Am cu toate acestea sufletului unui gentilom, murmură el.

Şi poate printre aceste dorinţe secrete se mai afla şi una din acele cauze misterioase, unul din acele nimicuri inexplicabile, care decid viaţa unui om şi-i pun în inimă viermele ambiţiei.

Într-o seară, o seară de toamnă asemenea cu aceea în care l-am văzut mergând prin pădure, într-o seară în momentul când lucrătorii părăseau munca câmpului, la ora în care mii de glasuri ale naturii se urcă spre cer ca un dulce imn al amorului şi al rugăciunii, pe când el stătea pe marginea unui drum, doi cavaleri trecuseră pe acolo repede şi veseli, ca şi fericirea care trece repede.

Unul era un frumos gentilom abia de 30 de ani, cu mustaţă neagră, cu privirea cuceritoare, având surâsul pe buze.

Celălalt, era o femeie, o amazoană blondă, călare pe un cal alb. Ea râdea ascultându-l pe acel cavaler şi René devenise visător văzând-o surâzând; el simţi că e gelos, o găsi frumoasă şi graţioasă, strălucitoare în splendorile celor douăzeci de ani ai ei, încât suspină de necaz:

— Ah! de ce nu sunt un gentilom!

Din acea zi René trăia singuratic şi trist: stătea visător pe marginea râului sau în pădure şi privea mereu în inima lui în care, se săpase o imagine. În acea seară eroul nostru urmă mult timp drumul prin pădure la extremitatea căruia se vedea castelul.

Deodată un zgomot depărtat se auzi în pădure, acel al unei fanfare puternice sunată de mai multe cornuri şi chemând câinii ce se aflau încă la o aşa de mare distanță încât lătratul lor semăna cu murmurul mării. René tresări.

Pentru orice om crescut departe de oraşe, în câmpii, în păduri, armoniile puțin cam sălbatice ale unei trompete de vânătoare au un mare farmec.

În centrul Franței, mai ales în Bretania, acest nobil sentiment al vânătorii există tot aşa de bine în popor ca şi printre gentilomi şi inima lucrătorului bate cu putere când aude în mijlocul pădurii fanfara.

Astfel René trase cu urechea, uitând reveria, spre a se identifica prin auz cu diversele momente ale vânătorii, ceea ce e uşor pentru un om obişnuit cu vânătoarea.

Tânărul deci asculta.

Câinii erau departe, vânătorii şi mai departe încă, dar se părea că ei vin spre René, şi el care cunoştea la perfecție pădurea, căci venea într-însa aproape în toate zilele, se repezi alergând şi strigând:

„Vânătoarea va ajunge în pădurea Fourchu… Mă duc să văd şi eu atacul.”

Şi René, care era uşor ca o căprioară şi ar fi urmat fără multă greutate un cal în galop, se repezi printre arbori fără să-i pese de crăcile care-i biciuiau fața.

După o cursă de douăzeci de minute el se opri şi trase cu urechea, lungindu-se la pământ spre a auzi mai bine. Fanfarele erau încă departe, dar câinii erau foarte aproape încât René murmură:

„E vânătoarea contelui! Se vânează un cerb.”

Acela pe care René îl numea conte era proprietarul castelului, ce se vedea la marginea drumului.

Din momentul în care tânărul avu certitudinea că ogarii alergau un cerb, el îşi făcu următorul raționament, pe care un vânător care cunoaşte pădurea, l-ar fi găsit plin de înțelepciune:

„Cerbul va face mai întâi ocoluri şi apoi va porni în linie

dreaptă în Valea Fourchu. Dar acolo se află o baltă în care animalul se va arunca."

Un surâs însoți aceste cuvinte ale lui René, care ştia ce soartă nenorocită îl aşteaptă pe imprudentul animal care se aruncă în apă.

Şi René începu din nou să fugă, spre a ajunge cel dintâi la atac, doritor, ca orice țăran din Niveranis sau din Morvau de a asista la acest spectacol plin de emoții pe care îl reprezenta un atac la vânătoare.

Câinii se apropiau cu înflăcărare; la oarecare distanță o trompetă, aceea a unui picher fără îndoială, suna cu putere.

René se aşeză la o parte pe unde vânătoarea trebuia să treacă cu siguranță, şi aşteptă cu inima palpitând şi cu fruntea plină de sudoare.

Aşteptarea fu pentru dânsul de scurtă durată; în curând cerbul apăru.

El sosea în galop cu capul sus, cu aerul maiestuos cu toată extrema lui oboseală.

El trecu la zece paşi de René, care îi strigă „bravo" aşa era de superbă cursa lui, apoi veniră câinii lângă dânsul, care lătrau în cor, aşa că s-ar fi zis că toți acei dintâi câini aveau un singur glas.

Inima lui René bătea cu putere în pieptul său şi el se întreba din nou de ce nu era gentilom şi de ce nu era în acest moment călare pe un cal frumos.

Şi pe când vroia să se repeadă după câini, auzi galopul unui cal.

Deodată el văzu trecând un cal şi scoase un țipăt înăbuşit.

Pe cal se afla amazoana pe care o zărise într-o seară, în timp de o secundă; era frumoasa castelană pe care el o visase de atâtea ori, femeia din acel frumos castel, pe care el îl contempla de atâtea ori.

Era, în fine, femeia pentru amorul căreia René ar fi voit să fie gentilom.

Ea trecu repede, în urmărirea cerbului şi fu cea dintâi dintre vânători la o mare depărtare înaintea lor; trecu fără să-l vadă pe René, a cărui inimă încetase de a bate, aşa de teribilă era emoția lui, şi în curând dispăru din ochii lui, după cum dispăruseră pe rând cerbul şi câinii.

Atunci René îşi găsi prezența sa de spirit şi se repezi după dânsa atras de o putere invincibilă.

Valea Fourchu şi balta nu erau departe. Cerbul se aruncase cu curaj în apă spre a scăpa de urmăritorii lui, dar câinii îl imitaseră şi când animalul ieşi din baltă, picioarele lui pline de noroi refuzară să-l ducă mai departe. René, care sosea în acest moment pe țărmul opus, văzu animalul rezemându-se de trunchiul unui arbore.

Se ştie că cerbul la lătratul clinilor devine teribil, teribil pentru câini şi mai ales pentru cavalerul imprudent care se repede la dânsul fără altă armă decât cuțitul de vânătoare.

Amazoana nu avea nici un cuțit, în mână nu ținea decât cravaşa.

Cerbul, înfuriat peste măsură, spintecă doi sau trei câini şi veni spre cal.

Amazoana scoase un țipăt.

Dar deja René se repezise în apă şi cu bastonul într-o mână şi cu cuțitul în cealaltă, înainta spre cerb cu acel sânge rece şi acel curaj care sunt apanajul tinereții crescute în aerul pădurilor şi obişnuite cu pericolele naturii.

Cerbul nu o ajunsese încă pe amazoană şi tânărul îi dădu o lovitură teribilă de baston, zăpăcindu-l pe jumătate şi apoi apucându-l de coarne îi înfipse cuțitul în piept.

Lupta între animalul care se zbătea în ultimele convulsii ale agoniei şi între omul zdrobit de oboseală, fu de scurtă durată şi avu ca unic martor pe amazoană, cuprinsă de emoție.

René se sculă şi aruncă asupra femeii o privire de triumf. Ea atunci se uită la acel tânăr cu curiozitate şi entuziasm în acelaşi timp.

În acel moment soseau pe teatrul de luptă cavalerii care, văzând cerbul mort şi pe acel tânăr cu cuțitul încă în mână scoaseră o exclamație de surprindere.

Unul dintre ei, acelaşi gentilom pe care René îl văzuse lângă amazoană, înaintă spre dânsul cu sprâncenele încruntate şi cravaşa ridicată.

— Ce, zise el, ți-ai permis să loveşti animalul după care alerg eu?

René, palid de mânie, se dădu cu un pas înapoi.

— Acest tânăr m-a salvat! strigă amazoana, ridicând mâna spre a proteja pe salvatorul ei.

— Salvat, doamnă? întrebă acel gentilom plin de curiozitate, şi cum?

Vânătorii îl înconjurară pe René care, palid, nemişcat, îşi

încrucişase braţele pe piept şi plimba o privire mândră în jurul său.

— Da, reluă amazoana. În loc de a-l ameninţa pe acest tânăr, mulţumeşte-i, domnule conte, căci fără dânsul eram pierdută... deoarece cerbul mi-ar fi spintecat calul.

Şi atunci tânăra femeie, cu acea elocinţă simplă, naivă, pe care o inspiră recunoştinţa, povesti ceea ce se petrecuse, imprudenţa ei, curajul şi devotamentul tânărului, şi atunci contele, întinzând mâna lui René, îi spuse;

— Eşti un brav! Mulţumesc şi iartă-mă!

René o salută pe amazoană şi vru să se retragă.

— Numele dumitale? întrebă contele, căci acest gentilom nu era altcineva decât bărbatul amazoanei şi stăpânul castelului.

— René, răspunse el.

— Unde locuieşti?

— La Donzy.

— Ah! zise gentilomul, ştiu, eşti fiul unui soldat mort la Donzy?

— Da, monseniore.

— Ei bine, domnule René, reluă gentilomul, îşi mulţumesc din nou pentru serviciul pe care mi l-ai făcut, scăpând-o pe contesă de un mare pericol; şi spune-mi ce aş putea face pentru dumneata?

— Eşti prea bun, monseniore, răspunse René, salutând.

— Vorbeşte! zise contele cu căldură, ce doreşti?

— Nimic, monseniore.

— Cum, nu pot să fac nimic pentru dumneata? Nu doreşti nimic?

— Da, răspunse René, dar ceea ce aş vroi să fiu, nici dumneata, nici chiar regele, monseniore, n-ar putea face.

— Eşti nebun...

— Nu, răspunse tânărul cu privirea strălucitoare de mândrie, ştii prea bine, monseniore, că nici regele chiar, nu poate face un gentilom!

Capitolul XXIX

René profită de uimirea pe care cuvintele le produseseră asupra gentilomului, asupra femeii sale şi a celorlalţi tovarăşi ai lor, spre a saluta o ultimă dată şi a ieşi din cercul ce se formase

în jurul său.

— Ciudat tânăr! murmură contesa când l-a văzut depărtându-se.

— Ciudat. Într-adevăr, răspunse contele devenind gânditor. Acest băiat e nebun sau e visător şi vrea să devină mareşal al Franței!

René plecă repede şi ajunse în partea de miazăzi a pădurii.

El era stăpânit de un fel de agitație febrilă, care nu-i permitea să vadă că veşmintele lui erau încă ude de apa din baltă şi că era plin de sângele cerbului.

Alerga cu capul gol, cu cuțitul încă în mână, la fel ca un om care fuge după ce a comis o crimă; şi de-ar fi intrat astfel în Donzy ziua, ar fi putut fi bănuit. Dar se înnoptase deja când el ajunse la coliba unde-şi petrecuse copilăria, şi bătrâna țărancă care îl crescuse fu singura martoră a tulburării şi a agitației sale.

— Doamne Dumnezeule! domnule René, murmură ea, — căci întrebuința totdeauna această formulă respectuoasă spre a-i vorbi —, ce ai şi ce ți s-a întâmplat.

— Nimic, mamă, răspunse el aruncându-se pe un scăunel lângă foc, n-am nimic.

Şi fața lui tulburată dezmințea cuvintele sale.

— Dar eşti ud… şi plin de noroi!

— Am trecut înot balta din valea Fourchu.

— Ah! Doamne! — strigă bătrâna — ți-s mâinile pline de sânge… şi acest cuțit?…

Un surâs flutură pe buzele tânărului şi spre a o linişti pe mama lui adoptivă, îi povesti evenimentele ce se petrecuseră în pădure.

— Vai! suspină bătrâna, eşti nenorocit sărmanul meu copil şi blestemată să fie ziua în care ai întâlnit-o pe această nobilă doamnă.

Se vede că René îşi mărturisise amorul țărăncii.

— Mamă, zise el, vreau să plec, sunt ferm hotărât.

— Să pleci, domnule René?… Vrei să pleci?

— Da, răspunse el dând din cap.

— Şi unde te vei duce, Dumnezeule?

— La Paris. Vreau să fiu soldat ca şi tatăl meu şi, mai fericit ca şi dânsul, vreau să devin ofițer, colonel; să port tot ca şi gentilomii, epoleții de aur pe o haină brodată… Ah, termină el cu entuziasm, chiar de-ar trebui să cuceresc lumea, va trebui ca

numele meu să ajungă până la dânsa; va trebui ca privirea ei fascinată să se oprească asupra mea.

— O iubeşti deci mult, copilul meu? întrebă bătrâna cu blândeţe.

El îşi duse mâna la inimă cu un gest de suferinţă.

— Da, murmură el, mai mult decât viaţa!

Bătrâna se aşezase lângă vatră pe un scaun de lemn. Ea ţinea în mâinile sale încreţite albele mâini ale tânărului.

— Ascultă-mă, domnule René, îi zise dânsa, nu sunt decât o sărmană ţărancă, şi nu ştiu mare lucru din viaţa de pe această lume; dar poate îţi voi da un sfat bun... Ascultă-mă!

— Vorbeşte, mamă, zise René cu oarecare uimire.

— Vezi, copilul meu, urmă bătrâna, în timpul în care trăim, un soldat care nu e gentilom nu ajunge mare lucru, şi dacă e ambiţios ca dumneata, dacă vrea să parvină, trebuie să se aştepte a fi lovit la fiecare pas în amorul propriu, în orgoliul său, în meritul său personal... Un gentilom, vezi, este un gentilom. El are aproape în mod exclusiv privilegiul de a purta spadă, şi ţine să-şi menţină acest privilegiu intact.

— Ei bine, strigă René, regele mă va face nobil.

— Bun, zise bătrâna, abia nepotul dumitale va putea merge cu fruntea sus. Scrisorile de noblеţe nu fac rasa.

— E drept, murmură René, plecând capul.

— De aceea, reluă mama lui adoptivă, după părerea, mea singurul lucru care poate contrabalansa noblеţea, este averea. Banul este, şi va fi întotdeauna o aristocraţie.

— Vai! sunt sărac! murmură tânărul.

— Ascultă-mă deci, domnule René: se află aproape de aici, la trei leghe, un frumos castel şi vreo douăzeci de ferme care ţin de dânsul. Acest castel, care se numeşte Montmorillon, aparţine unui frumos senior din Paris, care e plin de aur astăzi, dar care a început prin a fi mai sărac. Profesorul, care e un savant, mi-a povestit istoria lui. El se numea Pierre după cum dumneata te numeşti René. Venise la Auvergne cu papuci în picioare. El a intrat în afaceri financiare şi a devenit bogat. Atunci a cumpărat un castel şi şi-a luat numele de Pierre de Montmorillon. He! He! termină bătrâna surâzând, domnul conte d'Esournelle nu-l disprеţuieşte deloc. Deşi nu e un adevărat gentilom ca dânsul, îi strânge mâna nici mai mult nici mai puţin decât ca de la un egal...

Aceste cuvinte ale bătrânei îl făcură pe René să cadă pe

gânduri.

„Da, murmură tânărul, ea are dreptate… omul bogat poate totul în această lume. Vreau să fiu bogat.”

Şi apoi suspină adăugând:

— Dar nu se face avere fără să ai bani, nu se poate câştiga altfel aur!

— Hee! Hee! zise țăranca râzând, poate avem ceva parale, bunul meu domn René, un sac vechi de piele plin cu napoleoni de aur. Aşteaptă dar…

René tresări şi o privi pe bătrână.

— Vezi, reluă ea, tatăl dumitale, să-i fie țărâna uşoară, ne-a lăsat toată averea dumitale… aproape o mie de galbeni în piese noi şi strălucitoare. Defunctul meu soț, care era un om cu simț, s-a gândit că banii ce stau închişi în vreo mobilă sunt ceva nefolositor şi că era mai bine să-i facă să aducă un profit.

— Ce vrei să spui, mamă? întrebă René, cu curiozitate.

— Vei vedea, ascultă. Trecea pe aici în fiecare an un negustor ambulant care făcea comerț spre a-şi câştiga existența. El vindea copiilor imagini de sfinți şi cărți de rugăciune, felelor din sat stofe pentru rochii, ață. ace etc.

El cumpăra de la fermieri recolta lor pe care o vindea apoi negustorilor din oraşul vecin, Nevers. În fine, unora el le împrumuta bani cu dobândă. Cum era un om foarte cinstit, incapabil de a înşela pe cineva, defunctul meu soț îi încredința cei o mie de galbeni ai dumitale, domnule René.

— Oh! Oh! zise tânărul încruntându-şi sprâncenele.

— Se pare, continuă bătrâna, că în comerțul ambulant banii se fructifică, căci astăzi de dimineață chiar, pe când dumneata alergai prin pădure, mi-a adus nu o mie de galbeni, ci trei mii, ceea ce însemnează că în douăzeci de ani capitalul dumitale s-a întreit.

— Ce spui mamă? strigă René cu ochii strălucitori, am deci atâția bani?

— Încă şi mai mulți, domnule René, căci averea noastră, a defunctului meu soț şi a mea e tot a dumitale şi valorează şi ea 5000 de galbeni.

— Ah! mamă, zise René, ea e a dumitale şi nu a mea.

— Bine! zise bătrâna, negustorul ți-o cumpără îndată cu cinci mii de galbeni cu condiția de a nu se folosi de această avere decât după moartea mea şi voi continua să locuiesc liniştită în casa mea…

— Mamă… mamă… murmură René mişcat până la lacrimi de acest devotament simplu şi nobil.

— Domnule René, termină ţăranca, ascultă-mă, ia banii, du-te la Paris şi caută de fă avere. Ţi-s mâinile prea albe spre a sta în mijlocul unor sărmani ţărani ca noi… şi dacă nu porţi un nume de gentilom, părerea mea e că ai inima şi noblețea sentimentelor unui gentilom.

Capitolul XXX

După vreo zece ani, pe o noapte friguroasă de iarnă, un om înfăşurat într-o manta trecea Sena pe Pont-Neuf, mergând în direcția străzii Grands-Augustins.

El mergea cu un pas repede, cu capul gol şi vorbind singur îşi zicea:

„Am luptat zece ani contra întunericului şi a mizeriei, şi timp de zece ani am fost învins. Asemenea cu acei soldați care străduindu-se să repurteze victoria, se lasă să fie uciși, sunt sătul de această luptă zadarnică şi caut refugiu în moarte.”

El se opri, aruncă o privire spre Sena care curgea zgomotos la picioarele sale.

„În câteva minute, urmă el cu liniştea omului care şi-a luat adio de la viață şi nu o regretă deloc, voi găsi acolo jos uitarea suferințelor mele. Dar mai înainte vreau să o revăd pentru ultima dată.

Vreau să o revăd pe această femeie care a făcut să bată inima mea de douăzeci de ani, într-o seară plină de emoții, această femeie pentru care odată mi-am riscat viața, pentru care mi-am părăsit satul având în inimă viermele ambiției, cu mintea plină de speranțe, această femeie a cărei vedere m-a făcut să regret că nu sunt gentilom şi pentru care am luptat zece ani fără încetare…”

Pe chei domneau singurătatea şi întunericul şi nu se auzea decât murmurul sinistru al apei; în strada Grands-Augustins din contră, era un zgomot confuz de trăsuri, sunetele vesele ale unei zgomotoase orchestre, toate ferestrele unui superb edificiu erau luminate şi păreau a fi o dovadă că acolo câțiva fericiți din această lume se distrau şi înfruntau intemperiile vremii.

La câțiva paşi de Sena, unde luptătorul învins vroia să caute uitarea, se dansa în palatul baronului Vieux-Loup, un gentilom

de Morvau, care ducea o viață de mare lux…

Invitații soseau, unii în litieră, alții în trăsuri şi toate aceste vehicule umpleau curtea palatului.

Omul care vroia să moară se strecură până la poarta de afară şi se aşeză în colțul cel mai întunecos.

— O voi vedea trecând când ea va sosi, murmură el.

Aşteptă câteva minute, cu privirea fixată în direcția străzii Saint-Andrè-des-Arts unde contele d'Estournelle, care l-am văzut în primul capitol al acestei povestiri, îşi avea locuința.

În curând o lumină se văzu la extremitatea străzii Grands-Augustins, un uruit de trăsură se auzi, şi un cupeu de gală la uşile căruia galopau doi valeți purtând torțe, sosi repede şi se îndreptă spre poarta palatului…

Dar omul avusese timpul să vadă…

În cupeu se aflau un gentilom şi o femeie şi lumina torțelor se reflecta pe fețele lor.

Femeia era dânsa!

Gentilomul era contele d'Estournelle care odinioară îşi oferise serviciile sale lui René; omul care ieşise în calea lor, ați ghicit, era René.

— Dă-te la o parte dobitocule! îi strigă unul din valeți.

Privirea contelui căzuse fără voie pe această față palidă, şi deodată el îl recunoscu pe străinul tânăr din pădure care voia să fie gentilom.

E de ajuns uneori o privire mai atentă asupra unei fețe pe care se zugrăveşte o emoție violentă, spre a ghici istoria întreagă a unui om.

Contele d'Estournelle încercă o emoție aşa de vie la vederea lui René, încât opri cupeul; şi pe când contesa urca, ajutată de un gentilom, treptele scării palatului, el alergă în stradă spre a-l ajunge; dar deja René se depărta cu paşi mari şi se îndrepta spre Sena.

Contele alergă după dânsul şi îi puse mâna pe umăr chiar în momentul în care voia să se arunce în apă.

— Nenorocitule! strigă contele.

René se întoarse, îl recunoscu pe conte şi scoase un țipăt.

— Domnule, murmură el, lasă-mă, n-am dreptul să mor?…

— Nu, zise cu severitate contele. Legea lui Christos interzice sinuciderea.

Un surâs plin de amărăciune flutură pe buzele lui René.

— Când nu ai nici prieteni, nici familie, nici avere, nici

speranță în inimă, zise el, ce să faci pe această lume?

— Tinere, răspunse contele cu o voce blândă şi gravă, nu mai ai familie, dar ai un prieten… un amic căruia îi vei spune rănile inimii dumitale şi care te va mângâia, un amic ce n-a uitat ziua în care, în pădurea din Nivernais, regretai de a nu fi gentilom, şi care a ghicit deja ambițiile dumitale dezamăgite, visele dumitale zdrobite, durerile şi deziluziile dumitale, şi care va şti să te forțeze să nu îți iei viața, pe care un om de inimă nu trebuie să o sacrifice decât pentru țara şi regele lui.

Şi contele d'Estournelle luă în mâinile sale mâinile lui René, şi sub privirea aşa de nobilă şi bună a gentilomului, acesta se simți emoționat şi dezarmat.

Acest om nu-l lăsa să moară, şi în vocea lui era un accent atât de autoritar, încât René îşi aplecă fruntea şi se înclină în fața acestei voințe.

. . . . . .

Douăzeci de ani aproape după aceea vânătoare în care contesa d'Estournelle ar fi fost ucisă fără curajosul devotament al lui René, o scenă nu mai puțin mişcătoare, dar mai melancolică şi mai tristă se petrecea la castelul în care contele şi contesa locuiau de obicei până la sfârşitul lunii noiembrie.

Era tot toamna, şi timpul era frumos pentru o zi de vânătoare. Aerul era aşa de liniştit, că s-ar fi auzit vânatul alergând pe câmp de la o mare distanță; soarele lumina iarba verde a câmpiilor, dar nici un câine nu lătra, nici o trompetă nu se auzea din nici o parte.

Pădurea era tăcută ca o locuință părăsită.

În jurul castelului, acestui frumos castel, ale cărei turnuri frumoase se vedeau prin pădure, totul era o bucurie a naturii; înăuntru totul respira a tristețe. Afară, razele soarelui apunând trimiteau un reflex roşiatic pe geamuri, păsările cântau în pomii grădinii îmbălsămate cu mirosul florilor de toamnă care nu ne mângâie îndeajuns până primăvara.

Înăuntru, străinul care ar fi pătruns ar fi întâlnit ici şi colo servitori trişti, cu ochii plini de lacrimi, purtând pe fața lor un doliu care era deja în inima lor, apoi, la primul etaj, pe pragul unei săli vaste, un câine culcat mârâind cu tristețe. În această sală, al cărei mobilier sever amintea domnia precedentă, acea domnie maiestuoasă a lui Ludovic XIV, în care mărirea întrecuse grația, se afla un grup compus dintr-o femeie şi doi

copii în jurul unui om de aproape 45 ani palid şi având pe frunte acea lucire, care anunță o moarte apropiată.

Aşezat într-un mare fotoliu de stejar, un fotoliu vechi pe care membrii familiei d'Estournelle şi-l transmiseseră după moarte, contele, căci el era, se uita printr-o fereastră deschisă ce dădea pe o terasă a castelului.

Femeia, contesa, frumoasă încă tot ca la douăzeci de ani, ținea în mâinile sale mâinile gentilomului. Cei doi copii ai lor, un tânăr de şaisprezece ani şi o fată de paisprezece, erau îngenuncheați de cele două părți ale fotoliului şi plângeau.

Contele d'Estournelle era pe moarte; el murea în urma unor răni primite cu un an în urmă pe câmpul de luptă, unde se bătuse cu bravură pentru regele lui.

Era o tradiție cavalerească şi mişcătoare în istoria ultimilor membri ai familiei d'Estournelle. Toți, de la Francisc I până la regele Ludovic XV, muriseră loviți de inamic.

Unii căzuseră pe câmpul de luptă, învăluindu-se, spre a muri, în drapelul regimentului lor, având pe buze un surâs liniştit şi pios care părea că spune că soldatul expira ca un adevărat creştin.

Alții, atinşi de moarte putuseră să se întoarcă la castelul natal şi să-şi dea ultimul suspin stând în acest mare fotoliu care devenise un adevărat pat de moarte al unei rase, care voia să se stingă având cuirasa pe corp şi casca pe frunte.

Contele d'Estournelle, ultimul, avusese soarta unora din strămoşii săi. El nu căzuse pe câmpul de luptă; glonțul care îl lovise în piept nu-l trântise jos de pe cal. Stătuse călare până seara, ignorând durerea până în momentul victoriei. Atunci căzuse de pe cal şi fusese crezut mort, apoi un chirurg îndemânatic extrăsese glonțul şi această operație prelungise zilele gentilomului.

El venise la Tournelles, unde aerul cald face un paradis din centrul Franței, spre a se vindeca; timp de mai multe luni, toată vara chiar, sperase să-şi păstreze viața pe care cu toate acestea era gata să o sacrifice din nou pentru țară şi regele său. Atâta timp cât câmpiile fură înverzite, pădurile stufoase şi umbroase, soarele generos şi cald, atâta timp cât grâul se afla încă pe câmp şi strugurii în vie, speraseră cu toții, atât nevasta şi copiii lui care îl adorau, cât şi servitorii săi care şi-ar fi dat viața spre a conserva nobila lui viață şi chiar medicul, care era o celebritate şi care de un an nu-l mai părăsea nici un moment.

Dar venise luna septembrie şi cu ea sosise şi vântul rece al toamnei; soarele pierduse acea căldură atât de necesară rănitului; frunzele arborilor se îngălbeniseră şi când frunzele îngălbenesc şi sunt gata să cadă, se poate zice că suflă un vânt de moarte peste oameni.

Contele d'Estournelle pricepuse că ora supremă se apropie şi se resemnase cum ştiu să se resemneze toți acei care toată viața au purtat la brâu spada.

Trecuseră câteva zile şi bolnavul fusese constrâns de a sta în pat, apoi într-o dimineață, când se simțea mai slab şi mai zdrobit decât în ajun, un glas secret, acel glas misterios şi profetic care răsună la urechile muribunzilor, îi murmurase, fără urmă de îndoială, că ultimul moment se apropie.

Atunci, descendentul camarazilor lui Francisc I se sculase amintindu-şi că un d'Estournelle nu moare niciodată în pat. El voi să fie îmbrăcat şi pus pe fotoliul pe care i-l transmiseseră strămoşii lui.

În tot cursul zilei muribundul, liniştit şi cu surâsul pe buze, se întreținuse cu familia lui, servitorii săi, dându-le ultimele sfaturi şi binecuvântarea sa; apoi îl înştiințase pe preotul satului vecin să vină spre a-i da ultima împărtăşanie.

În fine, voise să i se deschidă ferestrele spre a mai putea admira pădurile, câmpiile pe care soarele lăsa să cadă o ultimă rază şi natura un ultim surâs, şi, în această atitudine, cu o mână pe capul copiilor săi şi cu cealaltă în mâinile contesei care plângea cu lacrimi fierbinți, el îl aştepta pe preot.

Contesa şi copiii ei îl înconjurau pe muribund. Într-un colț al sălii, un grup de servitori îngenuncheați plângeau şi se rugau. La extremitatea opusă, medicul consulta pendula ce era atârnată şi părea să calculeze minutele pe care contele mai le avea de trăit.

Deodată se auzi galopul unui cal care se opri la uşa castelului, apoi pe scară răsunară nişte paşi grăbiți.

Contele întoarse capul şi o expresie de bucurie străluci pe fața lui, acoperită de umbrele morții. Un om intră, plin de praf şi alergă la conte, în fața căruia îngenunche, sărutându-i mâna cu respect.

— Bine ai făcut, amicul meu, zise muribundul, bine ai făcut că ai venit… Oh! te aşteptam, de altfel ştiam că vei veni.

Şi contele făcu semn cu mâna ca nevasta, copiii săi şi servitorii să se îndepărteze. El voia să aibă o întrevedere

supremă cu noul venit.

Toți se supuseră şi contesa aruncă o privire mirată asupra acestui om zicându-şi:

„Dumnezeul meu! unde l-am mai văzut?

Acest om putea să aibă treizeci şi cinci de ani. După îmbrăcămintea lui se vedea că nu e gentilom.

De unde venea el? Din Paris.

Contele, cu opt zile înainte trimisese un servitor călare, dându-i o scrisoare cu această adresă:

„Domnului René, bancher la Paris, strada Lion-Saint-Paul, în palatul său propriu."

Ce se petrecu între acest om, pe care contesa îl recunoscuse fără să poată preciza epoca sau locul unde îl întâlnise, şi muribundul care-l chemase?

Acesta a fost un secret pe care cel dintâi îl păstră cu multă credință.

. . . . . .

După doi ani de la moartea contelui, curtea şi oraşul strigau în toate părțile: „Doamna contesă d'Estournelle s-a căsătorit cu domnul René, bancherul", şi această mezalianță o făcu să fie disprețuită de nobila familie, căreia dânsa îi aparținea.

Chiar fiul ei, Raoul d'Estournelle, în vârstă de douăzeci şi doi de ani, căci contesa avea atunci patruzeci de ani împliniți, rupsese orice legătură cu dânsa şi declară că nu mai voia să locuiască în acea casă.

Din căsătoria tardivă a bancherului René şi a contesei se născu un alt fiu.

Acest fiu, care a fost posesorul unei averi considerabile, trebuia să fie bunicul meu.

Capitolul XXXI

Acum, acela care va citi aceste rânduri să sară în gând o perioadă de o sută de ani, şi să se transporte într-o seară de iarnă, într-un vechi palat de pe strada Saint-Guillaume, în foburgul Saint-Germain.

Suntem în 185..

Palatul în care pătrundem este o construcție din secolul trecut. Zidurile sunt negre, tavanele înalte. Rampa scării celei

mari, care e foarte largă, este de fier.

Fiecare odaie şi fiecare coridor are un aer de tristeţe.

Curtea este pavată cu pietre ascuţite şi strălucitoare, între care creşte iarbă verde.

De peste douăzeci de ani nu s-au văzut niciodată cele două porţi deschise deodată.

Grădina, plantată cu arbori mari, este sălbatică.

În grajduri nu se află cai; în şoproane, două vechi trăsuri sunt înfăşurate în pânze acoperite cu păianjeni. Dacă uneori clopotul de la poartă anunţă vreun vizitator, un servitor bătrân de şaizeci de ani vine să deschidă, zicând această frază:

— Doamna baroneasă nu primeşte astăzi.

Această locuinţă este ocupată de o femeie singură, fără rude, fără amici. Un servitor şi o bucătăreasă formează toată suita ei.

Doamna baroneasă René n-a ieşit din palatul ei de la 27 iulie 1830, ziua unei catastrofe teribile pentru dânsa. Iată povestea baronesei René:

Ea avea, în 1830, cincizeci şi doi de ani: era văduva generalului baron René, fiul bancherului René, a cărui istorie am povestit-o şi al contesei d'Estournelle; frate, prin urmare, al acelui tânăr conte d'Estournelle care părăsise casa sa maternă şi-şi ceruse averea în ziua când mama lui se recăsătorise.

În momentul în care izbucni revoluţia, baroneasa René avea doi copii. Cel mai mare care se numea Raymond, servea în garda regală, cu gradul de căpitan.

Al doilea, Lucien, fusese crescut la Şcoala Politehnică.

Raymond, în garnizoană la Rambouillet, ceruse demult autorizaţia de a se muta cu *un* căpitan din Regimentul Cent-Suisses. Această autorizare îi fu acordată la 23 iulie; şi a doua zi intră în serviciu la noul său corp.

Precizez această dată, spre a stabili mai bine de ce câteva ore mai târziu, când izbucni revoluţia, Lucien René, elev la Şcoala Politehnică, nu ştia încă dacă fratele său îşi schimbase garnizoana.

La 27 iulie, ora opt şi jumătate seara, vreo doisprezece elevi ai Şcolii Politehnice, în fruntea unui trupe de oameni din popor, atacară un post din Regimentul Cent-Suisses.

Ofiţerul care comanda postul se numea Raymond René. Elevul din şcoală care comanda atacul postului se numea Lucien René. Cei doi fraţi nu se recunoscuseră. Era noapte. Somat de a depune armele, căpitanul răspunse printr-o salvă de

focuri.

Şeful bandei de revoltați, Lucien, scăpă teafăr din acea salvă, făcu trei paşi înainte, îl ochi pe ofițer şi trase un foc de pistol. Un glonț porni şi căpitanul căzu mort… Lucien René îşi ucisese propriul frate.

Baroneasa René îl goni pe fratricid, se închise în palatul ei, singură cu memoria scumpului ei defunct, şi până în momentul când începe acesta povestire nu numai că ea n-a ieşit niciodată din casă, dar nici nu ştie ce a devenit fiul ei Lucien.

Acesta disperat, zdrobit de remuşcări, căutase timp de trei zile să moară. În aceste trei zile însă moartea nu se atinsese de dânsul. Când noul regim fu stabilit, Lucien dispăru. El plecă din Franța şi se duse în Rusia.

Timp de trei ani, ofițer în armata Caucazului, el căută în zadar această moarte, care părea că fuge de dânsul, făcând minuni de vitejie şi câştigând încetul cu încetul o bună reputație militară.

Țarul află teribila lui istorie şi avu pentru dânsul o simpatie personală. Îl făcu colonel şi îl însură, aproape fără voia lui, cu o fată de origine franceză a cărei familie se stabilise în Rusia de la prima revoluție.

Lucru destul de ciudat, această fată era născută în timpul unei călătorii a familiei sale la Paris, şi prim urmare ea era franțuzoaică tot ca şi Lucien René. Se numea domnişoara de Ponternier.

Timpul vindecă toate marile răni sufleteşti, atât durerile cât şi remuşcările. Lucien René, care vroia cu orice chip să moară, se lipi fără să vrea de viață. Amorul împlini opera timpului. El îşi iubea soția şi spera să aibă zile mai bune. Obținu un concediu de la împărat şi veni la Paris.

Tânăra lui soție tocmai era pe punctul de a deveni mamă. Lucien conta pe dânsa şi pe acest copil care se va naşte spre a o îndupleca pe mama lui, de la care spera să obțină iertarea.

În Rusia era numit colonelul Yermolof; era numele pe care-l luase, cu toate că, printr-o favoare specială a Țarului, el nu se naturalizase rus, ci îşi păstrase calitatea de francez.

Doi servitori îi însoțeau pe Lucien şi pe soția lui.

Andrei Petrovici şi Caterina erau servitorii pe care Lucien René îi credea devotați, căci îi trata cu cea mai mare bunătate. Viitorul trebuia să-i dea o categorică dezmințire.

Colonelul Yermolof şi soția sa sosiră la Paris pe la sfârşitul

lunii ianuarie 1834. Ei descinseră la un hotel de pe strada Bons-Enfants.

În timpul călătoriei înaintase sarcina tinerei femei, aşa că exact în noaptea sosirii printr-o coincidenţă care trebuie să nu fi fost fatală, stăpâna şi servitoarea, adică Ecaterina Petrovna, născură amândouă.

Caterina Petrovna, născu un băiat, care fu declarat la primărie sub numele de Andreevici, adică fiul lui Andrei, supus rus în trecere prin Paris; pe când fiul lui Lucien René şi al domnişoarei de Ponternier era înscris în registrele stării civile sub adevăratul nume al tatălui şi al mamei sale şi, prin urmare, cu calitatea de francez.

Acest fiu eram eu, şi am avut nenorocirea ca născându-mă să cauzez moartea mamei mele, care muri opt zile după naşterea mea.

Această nouă nenorocire îl zdrobi cu totul pe tatăl meu. El era cât p-aci să înnebunească.

Venise la Paris cu nădejdea ca tânăra lui soţie să se prezinte la palatul din strada Saint-Guillaume, cu copilul său în braţe, şi să o înduplece pe bătrâna lui mamă.

Această moarte neaşteptată, această lovitură de trăsnet, dărâmă toate speranţele lui.

El însă luase în secret, chiar când era în armata Caucazului informaţii asupra mamei sale şi a felului ei de viaţă.

El ştia că baroneasa nu ieşea niciodată, nu primea pe nimeni şi nu pronunţa niciodată numele lui.

Un bătrân servitor coresponda cu dânsul. Tatăl meu îl aduse a doua zi după înmormântarea mamei mele.

— Domnule baron, îi spuse el, nu spera să o înduplecă pe doamna baronesă. Ea îl plânge pe fratele dumitale tot ca şi în ziua morţii sale şi te blestemă tot ca şi în ora când te-a gonit numindu-te fratricid. Chiar ieri am auzit-o murmurând:

„Sper că acest Cain n-a mai trăit mult după moartea lui Abel…”

Tatăl meu îşi acoperi faţa cu amândouă mâinile.

— Dar atunci, zise el disperat, copilul meu va fi dezmoştenit?

— Nu, răspunse Baptistin, aşa se numea servitorul, nu, dacă Dumnezeu îmi dăruieşte viaţa. Lasă copilul dumitale în Franţa, domnule baron. Providenţa ne va ajuta.

Tatăl meu plecă din Paris fără să o vadă pe mama lui. El mă lăsă în îngrijirea lui Andrei Petrovici şi a Caterinei.

Cei doi servitori aveau ordinul de a mă creşte după rangul pe care trebuia să-l ocup într-o zi în lume.

Un an după plecarea lui, tatăl meu fu ucis în Polonia de explozia unei bombe care îi zdrobi craniul.

O scrisoare, pe care trebuia să o deschid la vârsta de douăzeci de ani, era singura moştenire ce îmi lăsa, plus o sumă de o sută cincizeci de mii de franci depuşi la Banca Franței şi al cărei venit trebuia să acopere cheltuielile educației mele.

Acum să pătrundem în acest vechi palat de pe strada Saint-Guillaume, unde baroneasa René se îngropase de vie.

Era, am mai spus-o, o noapte rece de iarnă, şi o ploaie măruntă şi deasă cădea.

Baroneasa era singură într-o odaie mare, care se părea a fi o capelă, după mobilierul său.

Baroneasa, îngenunchease, cu mâinile împreunate şi cu buzele lipite de picioarele unui crucifix.

„Doamne! spunea ea cu o voce aproape stinsă, iartă-mi asprimea față de acest fiu, mai nenorocit fără îndoială decât culpabil!... Mult timp am fost crudă şi nemiloasă. M-ai lovit, Doamne, căci acest fiu a murit; am avut această dovadă, vai! acum zece ani. El venise la Paris, vroia să se arunce la picioarele mele şi să-mi implore iertarea, şi n-a îndrăznit!...

Şi iată-mă acum singură. Dumnezeul meu, gata să apar în fața ta, şi nelăsând pe nimeni din rasa mea după mine! La cine dar se va duce această avere imensă pe care o posed?

Doamne, iartă-mă!”

Baroneasa se sculă şi stătu un moment nemişcată în picioare în fața crucifixului.

Ea era atunci o femeie de 78 ani, slabă, încă dreaptă: cu părul alb ca zăpada şi cu un obraz încrețit, dar pe care se citea că fusese frumos odată şi cu trăsături aristocratice.

Ea întinse, în fine, mâna spre o sonerie. Puțin după aceea, un om apăru şi se opri respectuos în prag.

— Baptistin, zise baroneasa, du-te la notarul meu, Brunet.

Bătrânul servitor tresări şi o privi pe stăpâna sa cu grijă.

Baroneasa continuă:

— De obicei, de peste treizeci de ani, te duci la notarul Brunet, la fiecare şase luni, să iei o sumă de bani necesară pentru nevoile mele.

— E adevărat, doamnă baroneasă, răspunse Baptistin.

— Ascultă... îl vezi uneori pe notar când te duci la dânsul sau

vorbeşti cu funcţionarii lui?

— L-am văzut ultima dată.

Bătrâna tăcu un moment şi păru că se gândeşte.

— Ultima dată când notarul a fost aici, zise ea, era la 30 iunie 1830, el nu mai era un tânăr chiar de atunci… Ce vârstă pare să aibă el?

— Are părul alb, a trecut de şaizeci de ani, doamnă.

— Da, aşa trebuie să fie. Ei bine, Baptistin, du-te de-l cheamă pe notarul Brunet.

Bătrânul servitor se dădu înapoi înmărmurit.

— Cum? zise el, doamna baroneasă îl va primi?

— Da.

Gestul cu care baroneasa René îl concedie pe servitor nu admitea nici o replică.

El ieşi murmurând:

„Oh! asta e foarte ciudat. Notarul Brunet va fi primul om care va călca pragul palatului după 24 ani.

După o oră, cele două porţi ale palatului din strada Saint-Guillaume se deschiseră pentru prima oară de la revoluţie.

O birjă modestă intră în curte şi se opri în faţa peronului. Notarul Brunet coborî din acea birjă. El era un bătrân, după cum afirmase Baptistin, dar un bătrân care-şi păstrase încă toată vigoarea de spirit.

El urcă încet în urma lui Baptistin şi pătrunse în acea sală, care părea a fi o capelă, unde baroneasa René îl aştepta.

— Lasă-ne Baptistin, zise baroneasa.

Servitorul plecă. Atunci bătrâna septuagenară mulţumi salutului pe care i-l adresase respectuos notarul şi îi zise cu un ton aşa de liniştit ca şi cum ar fi trecut numai câteva săptămâni de la ultima lor întrevedere.

— Ultima dată când am avut plăcere să te văd, domnule Brunet, nu mi-ai spus că posedam un venit de aproape cinci sute de mii de franci?

— Da, doamnă baroneasă, şi cum de atunci sunt douăzeci şi patru ani, şi cum nu ţi-am dat, conform ordinelor dumitale decât o sută de mii de franci pe an, şi nouă zecimi erau întrebuinţate la opere de binefacere, s-au capitalizat patru sute de mii de franci.

— Adică astăzi am un venit de peste un milion?

— Da, doamnă.

Un suspin adânc ieşi din pieptul baronesei.

— Cui să las această avere? murmură bătrâna femeie.

Şi cum notarul tăcea, ea continuă.

— Domnule Brunet, ştii cum a murit unul din fiii mei, dar poate nu ştii…

— Vai! doamnă baroneasă, ştiu totul, răspunse notarul. Din ziarele ruseşti am aflat, acum şaptesprezece ani moartea lui Lucien René, ucis în Polonia, sub numele de colonelul Yermolof.

— Şaptesprezece ani! murmură baroneasa, trecuseră deci şapte ani când am aflat eu această veste…

Notarul o privi cu uimire.

— Ascultă, reluă septuagenara, în ziua în care l-am gonit din faţa mea pe ucigaş, am concediat toţi servitorii, afară de doi, Naneta, bucătăreasa mea şi Baptistin, valetul generalului, defunctul meu soţ. „Vă interzic, le-am spus eu atunci, de a pronunţa vreodată în faţa mea numele aceluia care mi-a fost fiu, şi dacă va muri nu vă dau voie să îmi anunţaţi moartea lui.”

— Dar atunci, doamnă baroneasă, o întrebă notarul, cum ai putut afla…

— Întâmplarea s-a însărcinat cu această tristă misiune, răspunse baroneasa. În timpul unei boli grave, acum zece ani, şi pentru care n-am vrut să chem nici un doctor, am fost cuprinsă de un fel de letargie. Inima mea aproape nu mai bătea, ochii mei erau închişi şi membrele mele se înţepeniseră. Cu toate acestea auzeam tot ce se spunea în jurul meu.

— Ah! zicea Naneta, bucătăreasa mea, de-am şti unde e domnul Lucien…

— Taci, răspunse Baptistin, Lucien a murit. A fost ucis bătându-se pentru împăratul Rusiei.

Această ştire produse asupra mea o astfel de impresie încât învinse letargia, îmi venii în fire şi Baptistin tăcu.

După această confidenţă retrospectivă, baroneasa păstră din nou o tăcere pe care notarul nu îndrăzni să o tulbure.

În fine ea ridică fruntea şi continuă.

— Sunt, după cum ştii, fiica marchizului de Noray. Aveam zece ani, când tata, mama şi toată familia mea s-au urcat pe eşafodul revoluţionar. Nu cunosc nici o rudă apropiată sau depărtată. Cunoşti dumneata de la soţul meu? Trebuie ca această avere să se întoarcă la izvorul ei.

— Doamnă, răspunse notarul, ultimul conte d’Estournelle e strănepot al defunctului general.

— Este drept, murmură baroneasa, ştiu că bărbatul meu şi contele d'Estournelle erau fraţi vitregi; dar contele d'Estournelle îl ura pe bărbatul meu; ei nu s-au văzut niciodată, şi nu ştiu dacă mai e cineva cu acest nume.

— Da, doamnă, actualul conte d'Estournelle e un om de aproape 40 de ani.

— E bogat?

— Nu, e sărac.

— Are reputaţie de gentilom?

— Da, doamnă.

— Ei bine, domnule Brunet, reluă baroneasa, vreau să împart în două averea mea: una va fi pentru săraci, cealaltă pentru contele d'Estournelle. Redactează, domnule Brunet, termină baroneasa făcându-i semn că audienţa era terminată.

Notarul plecă, baroneasa făcu un nou pas spre crucifix, pe când o roşeaţă fugitivă trecu pe fruntea ei.

Se petrecuse ceva nemaiauzit în obiceiurile baronesei, unul din acele evenimente foarte simple care sunt uneori o revoluţie întreagă.

Uşa de la odaie se deschisese şi Baptistin intrase înăuntru fără să bată şi fără ca baroneasa să-l fi chemat. Aceasta îşi încruntă sprâncenele şi zise înfuriată:

— Ai înnebunit, Baptistin?

— Se poate, răspunse servitorul, şi ştiu că doamna baroneasă mă va goni, dar mă va asculta mai întâi.

Vocea mişcată, aerul solemn al lui Baptistin o impresionară adânc pe baroneasă. Ea ghici că e ceva extraordinar şi se aşeză pe scaun.

— Ce e Baptistin? zise ea. Vorbeşte! îţi ordon.

Valetul stătea respectuos în faţa ei, cu ochii aplecaţi la pământ şi, în mare încurcătură.

— Dar vorbeşte o dată, Baptistin, zise baroneasa.

Valetul făcu o sforţare supremă şi ridică ochii spre stăpâna sa.

— Doamnă, zise el, domnul Brunet a ieşit de aici?

— Desigur.

— Şi va redacta fără îndoială testamentul doamnei baronese?

Septuagenara îşi încruntă sprâncenele. Niciodată servitorii nu-şi permiseseră a-i pune întrebări. Totuşi ea tăcu, stăpânită de un fel de curiozitate ciudată.

Baptistin reluă:

— Nu ştiu cui va lăsa averea, doamna baroneasă; dar pentru mine a sosit momentul de a vorbi, şi de a nu vă lăsa să-l dezmoşteniți pe nepotul dumneavoastră.

Baroneasa scoase un țipăt. Pentru a doua oară ea crezuse că bătrânul ei servilor înnebunise. Dar Baptistin reluă:

— Domnul Lucien s-a căsătorit în Rusia, cu domnişoara Melania de Ponternier în 1833. El venise în Franța în 1834. Nevasta lui a născut un copil care a fost înscris în registrele stării civile sub numele de Gaston René.

Şi cum ea îl asculta înmărmurită, Baptistin se descheie la haină, scoase un plic pe care îl întinse baronesei, zicând:

— Iată actul de deces al doamnei Lucien René şi cel de naştere al copilului Gaston René, azi în vârstă de douăzeci de ani.

Baroneasa fusese cuprinsă de o emoție aşa de mare, încât se clătină şi ar fi căzut dacă Baptistin nu ar fi susținut-o. Dar această emoție, oricât de violentă a fost, ea ştiu să o stăpânească cu marea ei energie.

Se sculă, luă hârtiile din mâna lui Baptistin, le examină cu atenție, ca şi cum n-ar fi crezut ceea ce valetul îi spunea, apoi cu lacrimile în ochi se duse de îngenunche la crucifix, spunând:

— Mulțumesc, Doamne, văd că m-ai iertat…

Atunci întorcându-se din nou spre valet, îl întrebă cu un fel de aviditate…

— Dar acest copil al copilului meu, unde se află?

— La Paris, doamnă.

— La Paris!… şi tu nu mi-ai spus nimic… nu mi l-ai adus!

— Vai, doamnă, mă temeam.

— Taci, vreau să-l văd!

Baptistin scoase un țipăt, pronunțând aceste vorbe cu un aer de triumf:

— În sfârşit!

Şi se repezi afară.

Spre a pricepe mai bine evenimentele care s-au petrecut, e necesar să pătrundem într-o altă locuință de pe celălalt mal al Senei.

Se afla, pe strada Arbre-Sec, o casă veche în care se intra printr-o poartă mare şi al cărei cat de jos e ocupat de o tutungerie.

Fiecare etaj se compune din trei odăi închiriate unui singur locatar.

O sonerie pentru fiecare etaj, pusă jos cu numele locatarului pe o placă, ține loc pe portar.

Un vopsitor stă la catul întâi; al doilea e locuit de un funcționar de la pompele funebre şi la al treilea stă o femeie de moravuri uşoare.

Al patrulea etaj, în fine, fusese închiriat acum câteva luni unui personaj cu apucături foarte ciudate.

Era un om de aproape patruzeci şi cinci de ani, cu înfățişare de militar şi o mustață mare neagră. Căpitan de husari în retragere, el fusese constrâns, spre a putea trăi, să primească într-o administrație modestă, cu o leafă şi mai modestă încă un post de funcționar cu 1500 franci pe an.

El avea soție şi un copil.

La dânsul vom pătrunde chiar în ziua când baroneasa îl chemase pe notarul ei.

Erau orele opt seara. Căpitanul se instalase în fața sobei.

Femeia lui, înaltă şi frumoasă încă, punea o masă sărăcăcioasă.

Copila, o fetiță frumuşică, dormea.

Mobilierul odăii unde se aflau aceste trei personaje era mizerabil.

Căpitanul şuieră printre dinți, nevasta lui se plimba în sus şi în jos cu un pas ferm şi inegal, care trăda o rea dispoziție.

— Ce viață! zise ea în fine, totdeauna sărăcia! Oricât te-ai priva şi ai face economie, nu poți avea nimic!... Nu avem niciodată douăzeci de franci în casă.

— Răbdare! Răbdare! doamnă contesă, răspunse căpitanul punându-şi țigareta pe sobă.

Femeia dădu din umeri, şi zise cu amărăciune:

— Ai fi făcut mai bine dacă mă lăsai în pace odinioară şi dacă nu mă orbeai cu titlul dumitale de conte. Nu eram contesă înainte de a te cunoaşte; dar aveam cai, servitori şi un mobilier. Am făcut nebunia de a îmi pierde poziția pentru dumneata, şi...

— Să vedem, Nana, zise căpitanul, nu te supăra... şi ai răbdare! Ştii bine că aşteptăm o moştenire.

— Mai e mult până să sosească...

— Fie, dar va veni.

Femeia dădu din umeri.

— Dar uiți, zise ea, că baronul René, ultimul copil al bătrânei din strada Saint-Guillaume, a lăsat un copil, care e crescut de un rus bătrân?

Căpitanul făcu din cap un semn afirmativ. Nevasta lui reluă:

— Baroneasa René are pe lângă dânsa un servitor care îl cunoaşte pe acest copil, şi îi e cu totul devotat!

— Da, zise căpitanul.

— Atunci recunoaşte că eşti nebun gândindu-te la această moştenire. Baroneasa René vă lăsa toată averea nepotului ei.

— Nu.

Căpitanul pronunță această negație cu atâta linişte, încât femeia lui tresări şi-l privi.

— Explică-te, zise ea, căci nu mai pricep nimic.

Căpitanul se uită la nevasta lui într-un chip straniu.

— Eşti femeie în stare să păstrezi un secret? o întrebă el.

— Frumoasă întrebare.

— Chiar dacă ar fi secretul unei infamii?

Ea surâse batjocoritor.

— Când e cineva soția ta de zece ani, zise ea, nu mai are nici un scrupul.

— Ei bine! reluă căpitanul a cărui privire avu o strălucire sălbatică, moştenirea este a noastră.

— Dar cum?

— Nepotul baronesei nu mai e nepotul ei în fața legii.

— Totuşi…

— El e mort în mod civil şi asta grație mie. Nu pricepi?

— Nu, desigur.

— Ei bine ascultă… căci acest, lucru datează deja de zece ani.

Bătrânul rus care îl creşte pe Gaston este un jucător, un beţiv şi un om brutal…

El venea în fiecare zi la sala de jocuri din Palais-Royal, şi l-am cunoscut în jurul acelei infernale mese de joc unde mi-am lăsat ultimul rest din averea mea.

Când s-a închis de poliție acea sală de joc, fidelii adoratori ai acestui zeu care se numeşte norocul se răspândiră în mii de tripouri clandestine. Andrei Petrovici şi cu mine ne-am întâlnit într-un local devenit celebru în urma unui asasinat ce a fost comis acolo. Această casă, ținută de o pretinsă baroneasă de Marsigny şi fiul ei, se afla pe strada Bons-Enfants.

Andrei Petrovici venea în fiecare seară; uneori câştiga, alteori pierdea, dar de mai multe ori câştiga.

Totuşi, după vreo cincisprezece zile, nenorocirea parcă

căzuse asupra lui. El ieşea cu mâinile goale în fiecare dimineaţă, după nopţi de iritaţie, căci acest cazac avea adesea porniri de mânie ca şi cum ar fi fost un mare senior.

Într-o seară, el sosi beat, sălbatic, cu ochii injectaţi de sânge.

Din toţi obişnuiţii tripoului, eram singurul care îi inspirasem oarecare simpatie. De multe ori jucasem în tovărăşie, alteori ne împrumutasem unul altuia bani.

Faţa lui schimbată mă uimi. Îl luai la o parte şi îl întrebai:

„— Ce ai Andrei Petrovici?”

„— Ce să am, răspunse el, sunt un mizerabil, o brută şi mâinile îmi sunt pline de sânge.”

„— Ascultă-mă, reluă el, l-am ucis pe fiul meu.”

Făcui un pas înapoi; el urmă:

„— Vezi, rachiul este un rău sfătuitor. Când beau rachiu, nu mai ştiu ce fac… Noaptea trecută am pierdut ca şi în zilele precedente… Tu ştii, de câtăva vreme mă persecută neşansa…”

„— Ei bine?”

„— M-am întors acasă beat mort: fiul meu mă aştepta… I-am dat o lovitură de picior în pântece şi l-am ucis.”

„— Dar vei fi arestat şi dus la închisoare, nenorocitule.”

„— Nu, vecinii au crezut că a murit de inflamaţie a intestinelor. Mâine va fi îngropat şi justiţia nu va şti nimic.”

Andrei Petrovici suspină şi-şi acoperi faţa cu mâinile.

„— Caterina Petrovna a murit de durere, reluă el, l-am ucis pe fiul meu… sunt blestemat!”

Apoi, cu o lucire de fiară în ochi îmi zise:

„— Să jucăm! Asta te face să uiţi!”

Acest om straniu băgă atunci mâna în buzunar, scoase câteva piese de aur şi se apropie de masa de joc.

În tot cursul nopţii el jucă cu frenezie, când se făcu ziuă el pierduse ultimul ban. Eu din contră, câştigasem şi aveam o grămadă de aur în faţa mea.

Andrei Petrovici era oribil de văzut.

„— Amice, zise el, dă-mi aur, îmi trebuie aur. Căci vreau să câştig.”

„— Nu, răspunsei eu, dacă nu îmi faci o promisiune.”

„— Vorbeşte! Vrei sufletul meu şi partea mea din paradis?” răspunse el.

„— Vreau să îmi faci jurământul de a mi te supune timp de douăzeci şi patru de ore şi de a executa ordinele mele, oricât ţi s-ar părea de straniu.”

„— Jur!” îmi spuse el întinzând cu lăcomie mâna.

Cu toate că se afla de zece ani în Franța, Andrei Petrovici rămăsese superstițios, după cum fusese în ziua când părăsise țărmurile Donului şi câmpiile sălbatice din Ucraina.

Ştiam că e un jurământ pe care cazacul nu-l violează niciodată, e acela care-l face pe coarnele taurului negru.

Taurul negru este un animal legendar, care personifică pe zeul răului.

Orice cazac este convins că acela care ar călca un jurământ făcut pe coarnele taurului negru s-ar expune unui teribil şi misterios supliciu, pe lângă care torturile infernului nu sunt decât o jucărie.

Luai în mâini un pumn de aur, şi arătându-l lui Andrei Petrovici îi spusei:

„— Vrei să îmi juri pe coarnele taurului negru?”

El ezită un minut, dar vederea aurului îi fascină.

„— Fie! îmi spuse el, îți jur pe coarnele taurului negru. Timp de douăzeci şi patru de ore mă voi supune dumitale.”

I-am dat un pumn de aur; el se puse din nou la joc şi în timp de o oră, recâştigase ceea ce pierduse. Atunci l-am scos afară din tripou.

„— Acum, zise el, sunt sclavul tău. Ordonă.”

„— Ai declarat decesul copilului tău?”

El îşi duse mâna la frunte şi strigă:

„— Cu jocul, uitasem totul!”

„— Ei bine, haide atunci la primărie.”

El făcu câțiva paşi la brațul meu, eu continuai:

„— Tu ai greşit; în loc să-l ucizi pe fiul tău, ai fi făcut mai bine să-l ucizi pe tânărul pe care îl creşti.”

„— Fiul stăpânului?”

„— Da, căci dacă l-ai fi ucis pe acesta, averea ta era făcută.”

„— Ce vrei să spui?”

„— Vreau să spun că vei declara la primărie, nu că a murit Andreevici, fiul tău, ci Gaston, fiul colonelului Yermolof, în Franța baron René.”

„— Oh! zise el lăsându-mă de braț, asta nu e cu putință!”

„— Uiți jurământul…”

El tresări şi mă privi încă o dată.

„— Tragi vreun profit din asta?”

„— Şi tu ai interes, căci în ziua în care baroneasa René va muri, îți voi da o sută de mii de franci.”

Aici, căpitanul în retragere se opri şi o privi pe nevastă-sa.

— Vezi, draga mea, zise el, Gaston René e mort la starea civilă. Deci el nu îmi poate contesta moştenirea baronesei.

Tânăra femeie se uită la căpitan cu răceală.

— Domnule conte d'Estournelle, zise ea. Nu eşti demn de a te căsători cu o femeie pierdută ca mine. Eşti un hoț de moşteniri.

— Ce-ți pasă! zise el. Vei fi bogată.

— Şi contesă cu adevărat… Vreau să fiu damă mare în zilele mele.

Două lovituri în uşă întrerupseră convorbirea acestei căsnicii model.

Căpitanul se duse să deschidă, şi se află în fața unui bătrân care nu era altul decât notarul Brunet.

— Domnule conte, zise el intrând, averea bate la uşa dumitale. Ai făcut bine să deschizi.

Contele d'Estournelle şi femeia sa fură cuprinşi de o violentă emoție.

— Baroneasa René a murit? întrebă căpitanul.

— Nu, dar ea mi-a ordonat acum o oră, să-i fac testamentul în favoarea dumitale.

*
* *

Pe când contele şi baroneasa d'Estournelle se bucurau, sunt silit a-l conduce pe cel ce va citi această istorie de necrezut în apartamentul acceptat de Andrei Petrovici.

Astfel după cum anunțase contele d'Estournelle soției sale, Caterina Petrovna murise în urma răului tratament al soțului ei. Andreevici murise şi bătrânul cazac trăia singur. Eu fusesem crescut într-un pension, de unde ieşeam în fiecare joi când veneam să-l văd pe Petrovici pentru care aveam o afecțiune filială.

Baptistin valetul baronesei René, scăpa uneori şi mă vizita, sau la pension, sau la Petrovici.

În acea zi venisem să-l văd pe bătrânul cazac, şi îl găsisem bolnav.

— Stai cu mine astă-seară, îmi spuse el, mi-e frică să nu mor…

— Voi sta, răspunsei, dar fii pe pace, Andrei Petrovici, nu vei

muri. Te voi îngriji.

Petrecui toată seara lângă dânsul. El îşi fuma luleaua şi îmi vorbea de tatăl meu.

Când sună ora zece se auzi o bătaie în uşă şi intră un om, pe care în amintirile mele cele mai îndepărtate, mi s-a părut că l-am mai văzut. Era contele d'Estournelle.

Mi s-a părut că observ că prezența lui a produs asupra lui Andrei Petrovici o impresie neplăcută.

Fizionomia acestui om îmi va rămâne toată viața săpată în memoria mea. El avea o privire sinistră.

Aruncă asupra mea o privire, care mă îngheță, până în măduva oaselor.

— Bună ziua, Andrei Petrovici, zise el cazacului.

— Bună ziua, răspunse acesta, ce doreşti?

— Vreau să-ți vorbesc în particular de un lucru de cea mai mare importanță.

Andrei părea cu totul tulburat. Totuşi el mă privi într-un chip cu totul semnificativ.

— Bine, spusei eu, voi trece într-o altă odaie.

Necunoscutul rămase singur cu Andrei Petrovici. Ei vorbiră mult timp pe şoptite. Auzii chiar câteva explicații înăbuşite scoase de cazac, apoi aceste cuvinte:

— Aminteşte-ți jurământul pe care mi l-ai făcut.

— Fie! mă voi supune, murmură Andrei Petrovici…

Apoi necunoscutul plecă. Atunci Andrei mă chemă.

— Cine e acel om? îl întrebai eu. Parcă l-am mai văzut undeva.

Andrei dădu din umeri.

— Ți se pare, răspunse el. E un om foarte cumsecade şi mi-a adus o veste bună.

— Ah!

— Dar nu-ți pot spune încă nimic. Dar ai făcut foarte bine că nu te-ai întors la pension astă-seară.

— Şi de ce?

— Fiindcă această veste bună te priveşte.

— Pe mine?

— Da.

El îşi puse un deget pe buze.

— Mâine, zise el, vei şti totul. Până atunci culcă-te şi noapte bună.

Am spus-o, Andrei avea asupra mea o oarecare autoritate.

Mă obişnuisem să mă supun lui. Am stat lângă dânsul.

Ne-am culcat devreme şi în curând am adormit.

Pe la miezul nopții, un zgomot neobişnuit mă deşteptă; se vorbea în odaia vecină celei în care dormeam eu. Am crezut că recunosc din nou vocea omului care venise seara şi vorbise cu Andrei Petrovici.

Atunci împins de un sentiment de curiozitate, mă sculai din pat, mă târâi până la uşă şi mă uitai prin gaura cheii.

Nu mă înşelasem. La lumina lămpii ce se afla pe masă, îl văzui pe cazac aşezat lângă necunoscut şi vorbind cu dânsul.

Vorbeau pe şoptite, dar cum am un auz foarte fin care îmi permite să disting de la distanță, n-am pierdut nici un cuvânt din această ciudată convorbire pe care o reproduc aici.

— Astfel, spunea Andrei Petrovici, trebuie să plec.

— Îndată!

— Şi dacă nu voi pleca?

— Nu vei avea ceea ce ți-am făgăduit.

Cazacul părea că se luptă cu această voință care-l stăpânea.

Un moment chiar, el se gândi să reziste. Atunci necunoscutul se aplecă la urechea lui. Ce i-a spus? Am aflat pe urmă, dar în acel moment mi-a fost cu neputință să ghicesc.

Petrovici se sculă deodată şi strigă:

— Nu! Nu! niciodată!

Necunoscutul îl împinse până la uşă, şi, pe când cu o mână îl strângea de gât, cu cealaltă scoase din buzunar un pumnal.

În acest moment deschisei uşa ce ne despărțea şi alergai în ajutorul lui Petrovici.

— Dacă mai faci un pas, îl ucid.

Văzui vârful pumnalului strălucind la gâtul lui Petrovici. Amenințarea pe care el o făcuse mă țintui pe loc în mijlocul odăii, la doi paşi de cazac şi de acela care părea că vrea să-l asasineze.

— Iertare! murmură Petrovici.. iertare! îți jur că voi pleca.

— Bine, zise necunoscutul, vreau ca şi acest tânăr să te însoțească.

Vedeam încă vârful pumnalului şi o sudoare înghețată îmi udă tâmplele.

Necunoscutul mă privi.

— Dacă ții la viața acestui om, zise el, jură-mi că îl vei însoți.

Petrovici avea o privire rugătoare, şi mi se părea că fața lui era zdrobită de spaimă.

Cât despre necunoscut, el se uita la mine cu o privire de misterioasă spaimă care mă îngheța.

— Ascultă, îmi spuse el. Petrovici îmi făcuse un jurământ, acela de a face o călătorie în interesul unor afaceri personale ale mele. Cer să-şi țină jurământul, şi ceva mai mult, vreau, el sublinie acest cuvânt cu un accent teribil, ca să-l însoțeşti.. îți dau zece secunde să te gândeşti. Dacă refuzi, îl ucid.

Îl iubeam pe Petrovici şi eram aşa de mişcat, aşa de speriat, încât aş fi primit condițiile cele mai stranii.

— Voi pleca, răspunsei.

— Juri?

— Pe onoarea şi pe memoria venerată a tatălui meu.

Necunoscutul lăsă brațul în jos, îşi puse pumnalul în buzunar, se înfăşură în manta şi plecă. Toate astea se făcură aşa de repede încât n-avui timpul să ies din toropeala ciudată care mă cuprinsese. El era deja departe când regăsii puțină linişte şi prezență de spirit.

— Ah! îmi zise atunci Petrovici cu o voce tânguitoare, trebuie să te supui… căci altfel sunt dinainte un om mort.

— Dar unde vrei să mă conduci? îl întrebai.

— Nu pot să-ți spun, îmbracă-te şi să plecăm.

— Ce! îndată?

— Da.

Chiar la capătul lumii de-ar fi vrut să mă ducă Petrovici şi aş fi plecat cu dânsul. Aveam în acest om o încredere oarbă.

Mă îmbrăcai. El deschise un scrin şi luă o grămadă de aur. Apoi îmi dădu o blană şi îmi spuse:

— Îmbracă-te bine, căci noaptea este frig iarna.

— Dar cel puțin, îi spusei eu, trebuie să anunț la pension?

— Nu.

— De ce?

El începu să tremure şi spaima lui era aşa de bine prefăcută, încât rămăsei convins că trecea prin cel mai mare pericol.

— Aceşti oameni, căci acela care a ieşit de aici, are tovarăşi, aceşti oameni m-ar ucide! murmură el.

L-am urmat în culmea uimirii. Am coborât în stradă. Acolo. Petrovici păru că ezită un moment; apoi el o luă pe strada Saint-Honoré şi mă târî până în piața Palais-Royal. Erau atunci orele 11 fără un sfert.

Petrovici mă urcă într-o birjă, luă loc lângă mine şi spuse birjarului:

— La Gara de Nord; îți dau cinci franci pentru o cursă.

Această făgăduială avu ca rezultat că parcurserăm într-un sfert de oră distanța de la Palais-Royal la Gara de Nord.

La acea epocă era un tren care mergea direct de la Paris la Colonia, şi pleca la orele unsprezece şi treizeci şi cinci de minute seara.

Pe când intram în gară, am zărit un comisionar care veni la noi şi spuse cazacului:

— Dumneata eşti domnul Petrovici?

— Da.

Comisionarul avea în mână un sac de călătorie. I-l dădu lui Petrovici.

— Am fost însărcinat, zise el, să vă dau aceasta.

Sacul cuprindea bani, o sticlă rotundă plină de Kirsch şi o scrisoare fără iscălitură.

Scrisoarea spunea:

„Vei coborî la Colonia, la hotel Coblenz, şi vei aştepta instrucțiunile mele.”

Petrovici îşi atârnă sacul de gât, scoase dopul de la sticlă şi mi-o întinse.

— Iată nişte kirsch foarte bun, îmi zise el, bea nițel, asta te linişteşte puțin.

După zece minute eram instalați într-un vagon de clasa întâi, şi mergeam pe linia Coloniei. Crezusem, văzându-l pe Petrovici luând bilete pentru această destinație, că acolo era ținta călătoriei noastre.

Kirschul pe care l-am băut conținea desigur un narcotic, căci în curând adormii. După douăsprezece ore m-am deşteptat la Colonia.

Am descins la hotel Coblenz. Petrovici îmi spune:

— Nu ne vom opri aici, aştept o scrisoare de la dânsul.

— Dar unde mergem? întrebai eu neliniştit.

— Nu ştiu, răspunse el.

Apoi spre a mă distra, mă duse să vizitez catedrala şi oraşul. Se părea că el se liniştise cu totul.

Seara, curierul din Franța îi aduse un plic voluminos: era o scrisoare de la necunoscut.

Această scrisoare conținea o poliță de trei mii franci către un bancher din Colonia şi un paşaport rusesc pe numele de Andrei Petrovici, supus rus, călătorind cu fiul său..

— Dar, îi spusei, nu sunt fiul tău; de ce nu sunt arătat cu numele meu în acest paşaport?

— Spre a evita supărări la graniță, îmi spuse el liniştit..

— Mergem deci în Rusia?

— Da.

Seara am plecat din Colonia. După patruzeci şi opt de ore, eram la graniță.

În tot cursul drumului Petrovici păstrase un secret absolut asupra țintei şi motivului călătoriei sale. Cât despre mine eram distras de evenimentele drumului.

E important să spun aici acest amănunt: până la vârsta de zece ani, trăisem pe lângă Petrovici şi femeia lui, care vorbeau întotdeauna ruseşte; deci cunoşteam această limbă tot aşa de bine ca şi franceza.

La graniță ne-a vizat paşaportul şi ne-am continuat drumul.

— Acum, îmi zise Petrovici, îți pot spune că mergem la Petersburg. Dar, fii liniştit, vom, sta acolo numai câteva zile. Peste o lună ne vom întoarce la Paris.

După opt zile am sosit la Petersburg.

Petrovici mă duse într-o casă mobilată, situată lângă Podul Cântăreților, şi în care locuia lume de condiție mediocră.

Făcându-i observație, el mi-a spus:

— Am venit aici pentru afaceri misterioase, e bine să nu se ştie cine eşti.

Toată ziua care urmă sosirii noastre, Petrovici mă lăsă singur pretextând numeroase curse.

Seara, un ofițer de poliție se prezentă şi ne ceru paşapoartele. Acela al lui Petrovici îi dădea calitatea de supus rus, şi pe mine mă făcea fiul său.

După ce examină acest paşaport, ofițerul îl privi pe Petrovici şi-i spuse:

— Fiul dumitale e născut în Franța?

— Da, răspunse el.

— E naturalizat francez?

— Nu.

— Ce vârstă are?

— Douăzeci de ani.

În Rusia, serviciul militar era obligatoriu pentru un tânăr de la vârsta de 18 ani..

Ofițerul de poliție scrise câteva cuvinte pe un carnet şi plecă.

A doua zi eram încă în pat când se auzi o bătaie în uşă.

Acelaşi ofiţer de poliţie se prezentă însoţit de doi agenţi.

— Îmbracă-te, îmi spuse el, şi urmează-mă. Furăm duşi, Petrovici şi cu mine, la poliţie. Petrovici avea peste cincizeci de ani şi această vârstă îl scutea, de a servi. Cât despre mine însă, mi se explică că eram de drept soldat de doi ani, şi că mă aflam în stare de dezertare.

Colonelul, care mă întreba, adăugă totuşi, cu bunăvoinţă:

— Consiliul de război te va achita de dezertare, dar vei fi încorporat pe loc în armata Crimeii.

Închipuiţi-vă disperarea mea. Atunci am crezut că pot face apel la buna-credinţă a lui Petrovici.

— Tu ştii, îi spusei, că nu sunt fiul tău, că tatăl meu era francez şi că eu sunt născut de asemenea francez.

Mânia şi disperarea mă înăbuşeau. Petrovici ţinea capul plecat şi tăcea.

În acest timp protestele mele energice, şi numele tatălui meu, pe care îl pronunţasem, făcuseră să se nască oarecare îndoială în sufletul colonelului.

— Dar vorbeşte Petrovici! strigai eu, te conjur să spui adevărul!

Atunci aplecându-şi capul, mizerabilul răspunse:

— Adevărul e că sunt tatăl tău. Te înlocuisem fiului colonelului Yermolof, adică baronul René, şi asta pentru a te face să intri în posesia averii pe care trebuia să o moştenească…

Scosei un ţipăt.

— Minţi, mizerabile! Nu sunt şi nu pot fi fiul tău! Cazacul scoase din portofel o hârtie pe care o întinse colonelului.

Era copia legalizată a actului de deces a tânărului Gaston René, mort la vârsta de zece ani!… Acest act era condamnarea mea. Fui încorporat într-un regiment care pleca la Sevastopol.

Petrovici împinse ipocrizia până la a manifesta cea mai mare disperare, dar mă lăsă ca să plec, şi mărturisesc că plecasem convins că el spusese adevărul şi că eram fiul unui cazac iar nu al baronului René.

Dar Petrovici, servindu-l pe contele d'Estournelle, pe acest gentilom degenerat, nu se gândise la perfidia acestui om.

Contele îi făgăduise o sută de mii de franci şi Petrovici care se obişnuise timp de douăzeci de ani cu viaţa Paris, porni la drum a doua zi după plecarea mea. El sperase să poată intra uşor în Franţa şi să se bucure de preţul trădării sale.

Petrovici se înşela. Când a sosit la graniţă, a fost arestat de

autoritățile ruseşti. La poliție se primise un denunț venit din Franța că Petrovici era un spion. Mizerabilul fu percheziționat. Asupra lui nu s-a găsit nici o hârtie compromițătoare, mai ales în timp de război, lucru prea grav ca să pună în libertate pe cel compromis în denunț. Petrovici nu se putu întoarce în Franța şi, măsură de precauție, fu încorporat la rândul său în corpul de infirmieri ai armatei din Crimeea, ceea ce făcu mă mir foarte mult văzându-l la Sevastopol trei zile după mine.

— Scumpe copil, îmi zise el, tot ipocrit, nu puteam să trăiesc departe de tine. Am preferat sclavia, libertății. M-am lăsat să fiu arestat ca spion cu singurul scop de a veni la tine.

Am crezut ceea ce îmi spusese Petrovici. Fie că el a cerut cu adevărat, fie că s-a amestecat întâmplarea, Petrovici fu dat în regimentul meu. După trei zile de la sosirea lui am intrat în foc. Asediații încercară o ieşire în cursul nopții.

Primul glonț francez îl lovi pe Petrovici. El căzu în brațele mele.

— Sunt mort! zise el. Dumnezeu mă pedepseşte.

L-am scos afară din rânduri.

— Nu merge aşa departe, îmi zise el. Lasă-mă aici şi Dumnezeu îmi va da puterea să mai trăiesc o oră.

Îl lungisem lângă un şanț şi încercai să opresc cu batista mea sângele ce curgea din rana ce o avea la piept. Atunci, cuprins de remuşcări, Petrovici îmi povesti trădarea lui. Dar eram singuri şi nu aveam nimic pentru scris. Petrovici murise fără să-mi lase nici o dovadă materială despre infama sa purtare, iar eu sunt mort după legile civile.

*
* *

Aici se termina manuscrisul intitulat: *Istoria unui mort*.

După citirea acestui manuscris, Daniela scrisese vicontelui de Chenevières spre a-i cere o întrevedere.

Capitolul XXXII

Să pătrundem acum în inima vastei intrigi. A doua zi, după ce contele Arthur de Chenevières îl vizitase pe misteriosul personaj din strada Michodière, primise seara vizita Danielei,

iar baronul Gontran de Neubourg coborî de pe cal pe la orele zece şi jumătate în faţa cafenelei Riche.

Gromul care îl însoţea, luă calul şi coborî pe strada Pelletier.

Baronul de Neubourg intră în cafenea spre a dejuna.

El se aşează la o masă situată într-un colţ al salonului, în faţa unei ferestre ce dădea pe strada Pelletier.

Acolo scoase din buzunar un carnet ale cărui foi le răsfoi. Una din pagini era acoperită de semne hieroglifice.

„Acest om, murmură baronul, avea desigur dreptate când mi-a spus că nici eu, nici cei trei prieteni ai mei nu vom putea face nimic fără dânsul. În două ore el ştie mai mult decât am putut noi afla în opt zile."

Baronul îşi puse monoclul la ochi şi, uitându-se cu atenţie la acele note misterioase, îşi continuă monologul:

„Ieri seară i s-a trimis lui Rocambole un bilet de trei rânduri şi acest carnet. Carnetul era nescris; biletul spunea: «Dorim să ştim cine e un anume conte d'Estournelle? Este bogat? Este sărac?»

Azi de dimineaţă, la ora opt, pe când mă urcam pe cal, mi s-a adus carnetul. Iată ce citesc:"

„Contele d'Estournelle, fost ofiţer, căsătorit cu o femeie de moravuri uşoare, având o pensie de 30 mii franci care i-a făcut-o bătrâna baroneasă René (strada Saint-Guillaume) contele o va moşteni pe baroneasă... Baroneasa avea un nepot, a murit? Actul său de deces spune acest lucru pentru toată lumea, afară de mine... Un bătrân servitor al baronesei a fost gonit. Contele, care a căpătat o mare influenţă asupra baronesei, a dovedit că acest valet voise să ia averea stăpânei sale.

Se va găsi acest valet în strada Neuve-des-Bons-Enfents, într-un hotel împodobit cu firma Armele Angliei, unde îşi face serviciu. El se numeşte Baptistin.

Contele d'Estournelle e legat de vicontele de la Morlière. El ia masa în fiecare zi la prânz la Café Riche, primul salon, masa din stânga, lângă contoar. Foarte tare în spadă, dar înfuriindu-se când e pe teren. Acela care scrie aceste rânduri l-a dezarmat o dată. Diseară alte informaţii."

Aici se opreau notele misteriosului agent de pe strada Michodière.

Baronul de Neubourg dejuna cu ochii aţintiţi la uşă.

„Ar fi curios, îşi zise el, ca personajul în chestiune, care vine aici în toate zilele, să nu vină tocmai astăzi.”

Baronul de Neubourg se înşela. În momentul în care bea cafeaua, un om de vreo patruzeci şi cinci de ani aproape, cu nişte mustăți mari şi cu o redingotă încheiată milităreşte, intră în cafenea şi se aşează la masa indicată în notele carnetului.

Băiatul se apropie.

— Domnul conte binevoieşte să îmi dea pardesiul şi pălăria sa.

„Acesta e omul meu”, se gândi baronul de Neubourg.

Şi el îl privi cu atenție. Apoi chemă chelnerul şi-i şopti:

— Acest domn care a venit, nu e contele d’Estournelle?

La răspunsul afirmativ al chelnerului, baronul luă o carte de vizită din buzunar şi i-o remise.

— Fii bun şi dă această carte domnului şi roagă-l să-mi permită a-i vorbi.

Contele nu îl cunoştea pe baronul de Neubourg; el fu foarte mişcat văzându-l pe chelner că-i aduce acea carte pe vizită, şi după ce o citi, se uită la baron cu o expresie de mare curiozitate.

Baronul se sculase şi se apropiase de contele d’Estournelle.

— Iartă-mi, domnule, indiscreția mea, zise el. Am venit aici într-adins spre a avea onoarea de a te întâlni.

Contele se înclină în mod curtenitor. Baronul reluă:

— Împlinesc pe lângă dumneata rolul unui ambasador.

Curiozitatea contelui d’Estournelle păru că se dublează.

— Nu mă ştiam deloc un personaj de aşa de mare importanță, răspunse el, pentru ca să fie nevoie a se trata cu mine prin ambasadori.

Baronul surâse.

— M-am servit poate de un cuvânt prea măgulitor; dar nu e nimic, îmi voi împlini misiunea.

— Te ascult, domnule.

Baronul se aşează în fața contelui şi continuă:

— Am un prieten, care vine din Crimeea.

— Ah! zise contele, care nu se putu opri de a tresări nițel.

— Şi el a întâlnit sub zidurile de la Sevastopol, urmă baronul de Neubourg, un tânăr care serveşte armata rusească şi spune că e rudă cu dumneata.

O uşoară paloare se răspândi pe fața contelui d’Estournelle.

— Nu ştiu, zise el surâzând, să am vreo rudă în armata

rusească.

— El se numeşte baronul René.

Contele d'Estournelle făcu o bruscă mişcare; dar tulburarea lui avu durata unei clipe.

— Domnule, răspunse el, am avut, într-adevăr, rude purtând acest nume. Dar cel din urmă băiat din această familie a murit acum zece ani.

— Crezi?

— Oh! sunt sigur.

— E ciudat! zise cu neglijență baronul.

Şi el se uită la contele d'Estournelle cu una din acele priviri ce pătrund până în fundul sufletului.

— Nu văd, domnule, ce poate fi ciudat în ceea ce am onoarea a vă spune.

— Ah! ba da, răspunse baronul de Neubourg, tânărul care l-a întâlnit pe amicul meu stăruie în a pretinde că se numeşte baronul René.

Contele răspunse cu răceală:

— E un mincinos! Acum, domnule, aştept comunicarea pe care mi-ați anunțat-o.

— Dar, domnule, replică baronul de Neubourg, ea e zadarnică acum.

— Ah!

— Dacă acest tânăr e un mincinos, nu poți să faci nimic pentru dânsul.

Contele îşi răsucea mustața foarte agitat.

„Aşadar e dânsul".

— Eram însărcinat să te fac să te interesezi de acest tânăr, dar… fiindcă…

— Domnule, îl întrerupse contele, cred că e necesar să te pun pe calea unei intrigi teribile. Tânărul mort acum zece ani fusese crescut de un cazac, fost servitor al tatălui său. Acest cazac, într-un scop culpabil…

Cu un gest, baronul de Neubourg îl opri pe conte.

— Ghicesc istoria de care e vorba, domnule; numai că ea are două versiuni.

— Ah! zise contele.

— După dumneata, tânărul întâlnit în Crimeea de amicul meu este un mincinos.

— Da.

— După acest tânăr, cazacul e un mizerabil.

Contele d'Estournelle stătu nepăsător.

— Dar, zise el, cred că acel cazac a murit.

— Ai dreptate; numai că el a făcut destăinuiri înainte de a muri, şi poate chiar…

Aici baronul de Neubourg se uită cu răceală la contele d'Estournelle şi adăugă:

— Şi poate chiar că a avut timpul să scrie.

Contele păli din nou, dar nu făcu nici o mişcare care să poată trăda violenta lui emoție.

— Adevărat? zise el.

Baronul de Neubourg se sculă.

— Ceea ce mi-ai declarat, domnule, zise el, modifică cu totul intențiile mele. Îți cer de o mie de ori iertare că te-am supărat.

El făcu un pas înapoi, salută şi se duse la loc la masa lui.

Acest demers al baronului de Neubourg pe lângă contele d'Estournelle avea ceva straniu, neobişnuit, care îl uimi pe acesta din urmă.

„Ce vrea de la mine acest om? Cum ştie dânsul secretul meu?"

Acestea fură întrebările pe care şi le puse contele d'Estournelle.

Baronul Gontran de Neubourg se aşezase liniştit la masa lui şi-şi bea cafeaua.

Deodată contele se sculă şi veni la dânsul.

— La rândul meu, domnule, zise el, pot îndrăzni să îți pun o întrebare?

— Da, domnule, răspunse baronul cu o linişte care părea că anunță că se aşteptase la demersul contelui d'Estournelle.

Contele reluă cu oarecare bruschețe:

— Dacă în loc de a-ți spune că nu se află nimeni pe lume cu numele de baronul René, aş fi tăcut…

— Ei bine?

— Ce mi-ai fi spus?

— Că acela care se credea baronul René, avea intenția de a se adresa dumitale.

— În ce scop?

— Spre a solicita sprijinul dumitale pe lângă bunica lui.

— Foarte bine!

— Dar părerea pe care mi-ai spus-o, domnule…

— E adevărată din toate punctele de vedere. Ah! zise contele. Te-ai îndoi oare de cuvântul meu?

Şi contele îşi încruntă sprâncenele.

Baronul de Neubourg, tot liniştit, cu privirea fixă, îi zise:

— Ai temperament sangvin, domnule; aici e foarte cald, ia seama că poți fi lovit de apoplexie.

Contele deveni şi mai palid.

— Domnule, zise el şi mai înfuriat, am avut onoarea de a-ți pune o întrebare.

— Ascult, domnule.

— Te îndoieşti sau nu de cuvântul meu?

Baronul tăcu.

Atunci la rândul său contele făcu un pas înapoi şi adăugă:

— Voi avea onoarea să trimit la dumneata acasă spre a îmi da răspunsul la întrebarea mea.

Baronul de Neubourg se înclină.

— Prin doi prieteni, termină contele, ai cărui ochi se înroşiră ca sângele.

— Ah! iartă-mă, domnule, zise baronul, trebuie să te previn că ieşi foarte devreme din casă.

— Speram, şi dacă… mâine… pe la ora şapte, am să fac o plimbare cu amicii noştri comuni…

Baronul de Neubourg se uită la conte cu multă insolență.

— Nu e obiceiul meu, domnule, de a mă bate cu primul venit.

— Domnule!

— Dar o dată nu e obicei. De altfel, la punctul la care am ajuns, e în zadar să mai aşteptăm până mâine. Vrei să ne batem astă-seară?

— Da.

— Pe la ora patru.

— Fie.

— Mă vei găsi la orele patru cu cei doi amici ai mei în pădurea Vincennes.

— Voi fi acolo.

Baronul de Neubourg plăti şi se îndreptă pe jos spre strada Helder. Pe drum el îl întâlni pe vicontele de Chenevières.

— Ei bine? îl întrebă acesta.

— S-a făcut.

— Cum?

— L-am întâlnit pe contele d'Estournelle la cafeneaua Riche. Omul din strada Michodière nu se înşelase.

— Şi tu?

— Ceea ce am prevăzut, s-a întâmplat.

— Cum?

— Contele m-a provocat.

— Şi te vei bate cu acest mizerabil?

— Da, am planul meu. Dacă îl ucid, vom găsi un mijloc de a arăta adevărul baronesei René.

— Dacă nu-l ucizi? Dacă din contră…

Gontran surâse.

— Mai întâi, zise el, o supoziție ca a ta este impertinentă.

— Aş!

— Să lăsăm astea la o parte. Ți-am spus, am un plan. Deocamdată, ăsta e secretul meu.

Vicontele de Chenevières se înclină.

— Vei spune lordului Blakstone şi lui de Verne, căci presupun că-i vei vedea?

— Da, şi tu?

— Nu cred.

— Cum! nu va trebui ca unul din ei să vină cu noi astă-seară?

— Mai întâi, zise baronul de Neubourg, nu vei veni nici tu, nici ei prin urmare.

— Glumeşti!

— Deloc. E zadarnic ca acest conte d'Estournelle să ştie că există raporturi între noi.

— Pe cine vei lua deci ca martori?

— Doi ofițeri din prima cafenea ce îmi va ieşi în cale la Vincennes.

La aceste cuvinte, baronul de Neubourg întinse mâna vicontelui de Chenevières.

— Vei putea, zise el, să trimiți astă-seară la mine pe la ora opt să afli rezultatul duelului. Mă voi întoarce până la acea oră. Adio!

Şi baronul, fără să voiască a da alte explicații, se duse acasă.

— Jean, zise el valetului său, nu sunt acasă pentru nimeni.

După acest ordin, baronul de Neubourg se uită la pendulă. Era abia la amiază.

— Am de aşteptat încă trei ore, îşi zise el, să petrecem.

El se culcă pe un divan şi începu să citească un roman apărut de curând.

După o oră valetul său îi remise o scrisoare care fusese adusă de un comisionar.

Baronul o deschise şi o citi cu surprindere.

— Iată ceea ce e ciudat, îşi zise el. Fie! Pe mâine! Voi aştepta.
Şi continuă să citească.
Trecu O altă oră. Valetul reapăru.
— Domnul baron, zise el, nu vrea să primească deloc?
— Nu primesc pe nimeni.
— Totuşi e o doamnă, care vrea să-l vadă pe domnul baron.
— Numele ei?
— Nu-l cunosc.
— Pofteşte-o în salon, zise baronul.

Capitolul XXXIII

Contele d'Estournelle, pe care l-am găsit odinioară într-o căsuță sărăcăcioasă pe strada Arbre-Sec, locuia acum într-un elegant apartament la catul întâi pe strada Taranne.

Nota trimisă de pe strada Michodière era exactă. Doamna baronesă René făcuse viitorului ei moştenitor o pensie de treizeci de mii de franci.

Afară de asta, casa în care locuia aparținea baronesei şi ei nu plăteau chirie.

Contele d'Estournelle ieşind din cafeneaua Riche se îndreptă spre casă.

Era palid şi agitat. Făcu drumul pe jos cu un pas inegal şi grăbit, iar felul în care sună o făcu pe nevasta lui să-şi zică:

„Contele a avut vreo supărare."

Contesa d'Estournelle se afla în budoarul ei când intră bărbatul său.

Am spus-o, era încă tânără şi frumoasă.

Înaltă, subțire, cu mâinile şi picioarele aristocratice, cu părul negru şi ochii albaştri, contesa nu părea să aibă treizeci de ani.

Ea fusese odinioară celebră în lumea în care o întâlnise contele d'Estournelle, avea reputația unei fete drăguțe, lipsită de inimă, dar găsea foarte natural ca un om să se ruineze pentru dânsa sau să-şi zboare creierii.

Contele d'Estournelle intră cu atâta violență, încât contesa se sculă şi înaintă spre dânsul. Ea îl privi pe conte cu o curiozitate puțin cam disprețuitoare.

Contele îşi răsucea cu furie mustața.

— Mă prind, îi zise ea, că te bați mâine în duel.

Vocea ei era foarte liniştită; s-ar fi părut că acest lucru îi era

cu totul indiferent.

— Te înşeli, reluă contele. Nu mâine, ci astă-seară la ora patru.

— Adevărat! te baţi? Cu cine? Pentru ce? Fără îndoială vreo ceartă prostească? Când cineva e jucător şi băutor de absint trebuie să se aştepte la asta…

Contele bătu din picior şi dădu din umeri.

— Nu mă bat pentru asta, zise el.

— De ce atunci?

— Mă bat spre a vă păstra, ţie şi copilului tău, moştenirea care ne este rezervată.

Aceste cuvinte produseră o senzaţie stranie asupra contesei d'Estournelle. Ea îl privi fix pe bărbatul ei şi-i spuse:

— Explică-te şi fii scurt, dacă poţi.

Contele îşi puse pălăria pe un, colţ al mesei, se aşeză lângă femeia lui, şi-i povesti pe scurt ce se petrecuse în cafeneaua Riche.

Contesa îl ascultă fără să-l întrerupă, cu răceală, cu liniştea unui general, care primeşte o dare de seamă a unei mişcări strategice. Când termină, ea îl privi.

— Cred, zise ea, că ai făcut foarte bine că m-ai luat de soţie.

— De ce?

— Căci, urmă ea, fără mine ai fi pierdut această partidă.

— Crezi?

— Mai întâi, ai comis o greşeală de neiertat.

— Care?

— Aceea de a-l provoca pe baronul de Neubourg. Îl cunosc pe Gontran.

Contele îşi încruntă sprâncenele.

— Îl cunoşti? zise el cu o voce plină de gelozie.

Un surâs crud flutură pe buzele tinerei femei.

— Bun! zise ea, parcă nu ştiai? În loc de a-mi face scene de gelozie retrospectivă, lasă-mă ca să salvez o situaţie deja compromisă.

Contele d'Estournelle îşi aplecă fruntea şi tăcu. Contesa reluă:

— Când un general e neîndemânatic, i se ia comanda. Ai făcut o greşeală, te destitui în mod provizoriu, şi te înlocuiesc.

În vocea contesei era un accent aşa de autoritar, încât bărbatul ei se simţi dominat. El se înclină şi spuse:

— Fie. Fă ce vrei, te voi asculta.

— Ei bine, stai acolo la masă, ia un toc şi scrie ceea ce îți voi dicta.

— Aştept, zise contele, luând condeiul.

Contesa dictă:

„Domnule baron,

Eşti gentilom, sunt necesități pe care le pricepeți. Nu mă pot întâlni cu dumneata astă-seară.”

— Hm! zise contele întrerupându-se în mod brusc.

— Dar scrie deci! spuse cu bruschețe contesa.

Ea continuă:

„Când m-am întors acasă, mi-am găsit copilul bolnav de anginǎ şi pe soția mea nebunǎ de durere, îți cer răgaz de douăzeci şi patru de ore.”

— Iscăleşte, zise contesa. Gontran de Neubourg este un gentilom; după cele scrise, el te va crede pe cuvânt.

— Dar, în fine, la ce bun acest răgaz? întrebă contele înmărmurit.

— Vreau să am timpul de a mă gândi. În fața unui pericol ca acela care ne amenință, douăzeci şi patru de ore sunt uneori salvarea.

Contele avea sprâncenele tot foarte încruntate.

— Aş fi preferat să-l ucid îndată, zise el.

Contesa dădu din umeri şi surâse în mod straniu.

— Peste douăzeci şi patru de ore, Gontran de Neubourg va avea poate altceva de făcut decât să se bată cu dumneata.

— Ce vrei să spui?

— Ăsta e secretul meu.

Apoi ea se sculă şi se aşeză la masă în fața bărbatului ei, zicând:

— Dă-mi condeiul.

Ea scrise repede câteva rânduri-şi îndoind hârtia o puse într-un plic.

— Vei da scrisoarea dumitale unui comisionar din colț şi îi vei da ordin să o ducă îndată.

— Şi… asta? zise contele, care privea scrisoarea pe care femeia lui o pusese în plic.

— Cu asta mă însărcinez eu.

Opreşte o trăsură la colțul străzii Saint-Peres. Vei plăti birjarului dinainte şi îi vei spune să aştepte pe chei. Haide, du-te.

Contele d'Estournelle apreciase de mai multe ori rara inteligență şi prezența de spirit a soției sale. El ghici că o vastă intrigă clocotea în capul ei, şi nu se gândi decât să se supună.

El ieşi deci cu docilitatea unui valet căruia i se dă un ordin.

Îndată ce plecă, contesa trecu în cabinetul său de toaletă şi se îmbrăcă, punându-şi pe umeri un mare şal cu care se înfăşură şi pe cap îşi puse o pălărie cu un voal gros.

Contele se întoarse după vreo zece minute.

— Trăsura te aşteaptă, zise el. Dar unde te duci?

— Să fac o călătorie de o oră care mă va întineri cu zece ani, răspunse ea. Adio, conte. Stai aici, nu lăsa pe nimeni să intre şi să nu te vadă nimeni afară din casă până mâine.

— Îți făgăduiesc.

Contesa ieşi. Pe scară ea îşi lăsă peste față voalul, a cărui grosime ascunsese aşa de bine chipul ei, încât portarul o privi cu curiozitate fără să o recunoască.

Ea coborî în strada Saint-Peres cu un pas grăbit şi găsi trăsura oprită de conte, care aştepta pe chei.

— Strada Blanche, zise ea vizitiului, şi mână repede!

Capitolul XXXIV

E poate necesar, spre a înțelege mai bine demersul pe care îl făcea în acel moment contesa d'Estournelle, să ne întoarcem cu zece ani în urmă.

În 1844, într-o seară, trei femei tinere se aflau în jurul unei mese de ceai, într-un mic apartament pe strada Saint-Lazare.

Ele aveau douăzeci de ani şi erau frumoase.

Una trebuia să debuteze la Operă, cealaltă primea în fiecare seară coroane şi buchete pe o scenă, a treia primea pentru moment omagiile unui baron saxon, care pusese la picioarele ei averea sa şi cea mai bună pereche de cai irlandezi care s-au văzut vreodată la Paris.

Cântăreața nu cânta în acea seară, actrița luase de la un medic darnic un certificat de boală; frumoasa lor amică spusese baronului saxon că ea se duce să-şi viziteze familia.

Ele mâncaseră împreună, râzând din toată inima, batjocorind

femeile şi bărbaţii.

În fine, una din ele vorbise de un roman ce apăruse şi care făcea multă gălăgie în toată lumea.

Era Istoria celor treisprezece a lui Balzac.

— Ei bine, scumpele mele amice, zise amanta baronului saxon, ştiţi un lucru? Dacă trei femei ca noi ar face jurământul eroului lui Balzac, ele ar merge departe.

— Poate, zise actriţa.

— Desigur, adăugă cântăreaţa.

Jurământul fu făcut. După zece ani, cântăreaţa avea un venit de treizeci de mii de franci, actriţa trecea de la teatrul cel mic pe o scenă mare, iar amanta baronului saxon era contesă.

Timp de zece ani, aceste femei nu se întâlniseră niciodată în mod ostentativ. Ele respectaseră întocmai programul marelui romancier. Se serviseră una pe alta, şi lumea nu ştia de legătura lor.

Aceea care devenise contesă, ghiciţi, era doamna d'Estournelle şi trăsura în care ea se urcă, după zece ani cu faţa acoperită de un voal des, o duse în strada Blanche, la poarta unui mic şi drăguţ palat, pe care un arhitect distins îl construise cu un an înainte pentru doamna Jeanne D., marea cântăreaţă.

Înainte de a se duce în strada Blanche, contesa d'Estournelle oprise un moment birja la colţul străzii Saint-Lazare şi chemase un comisionar.

Ea îi dădu epistola pe care o scrisese în faţa bărbatului ei.

— Du asta în strada Olivier, îi zise ea punându-i cinci franci în mână.

Această scrisoare era adresată domnişoarei Olimpia. Ea conţinea aceste două rânduri:

„Topaz, Smarald şi Granat fuseseră numele de război al acestor trei femei muşchetari."

Şi contesa îşi continuase calea, zicându-şi:

— Olimpia trebuie să fie acasă. Niciodată ea nu iese înainte de ora două, şi abia e amiază.

Un valet cu vesta roşie veni să deschidă poarta.

— Doamna nu primeşte, zise el contesei.

— Spune stăpânei dumitale că e o damă care i-a vândut un topaz şi ea mă va primi.

Valetul închise poarta şi se duse, iar după cinci minute se întoarse şi deschizând porţile lăsă birja să intre în curte.

Contesa coborî fără să-şi ridice voalul. Valetul, deveni respectuos, o conduse printr-un vestibul plin de arbuşti rari, deschise uşa unui salon de iarnă şi se retrase.

Contesa intră şi văzu o femeie stând în picioare lângă sobă. Era Jeanne.

— Charles, zise cântăreața acum nu mai sunt acasă pentru nimeni.

Valetul închise uşa. Atunci contesa ridică voalul şi cele două femei se îmbrățişară.

— Iată-te, în fine, buna mea Topaz, zise cântăreața.

— Iată-mă, dragă Granat, şi am nevoie de tine.

— Topazul, Smaraldul şi Granatul nu fac decât una şi aceeaşi persoană, ştii bine.

— Ştiu.

Contesa se trânti pe un fotoliu lângă foc.

— Să vedem, zise cântăreața, ce vrei, îți trebuie bani? Am treizeci de mii de franci la mine. Vrei diamantele mele?

— Nu. Vreau să scap de un bărbat.

— Vrei să-l fac să fie ucis în duel?

— Nu. Trebuie să mi-l confişti.

— Ne vom sili. Numele său?

— Gontran de Neubourg.

— Ce? Baronul!

— Da.

— Dar e un vechi admirator al meu, drăguță.

— Ştiu.

— Şi te supără?

— El mă poate ruina.

— Vorbeşte, doamnă contesă; ordonă… se va face tot ceea ce vei voi.

— N-ai uitat statutul nostru?

Cântăreața, pe care de aici înainte o vom numi Granat, începu să surâdă.

— Vrei să spui de acel articol al convenției noastre secrete şi care e astfel conceput:

„A nu rupe niciodată o legătură fără a avea de la dânsul o scrisoare compromițătoare sau un secret care la nevoie să poată face un sclav dintr-însul.”

— Aşa este.

— Da. Ți-ai adus aminte de asta cu baronul?

— Draga mea, răspunse Granat, ştii că Gontran este omul cel

mai curat pe care-l cunosc? întreaga lui viață e ca o oglindă de Veneția.

— Fără o mică pată? întrebă contesa încruntându-şi sprâncenele.

— Da, e una.

— Şi o cunoşti?

— Da.

O rază de bucurie crudă străluci în ochii contesei.

— Vorbeşte, zise ea, sunt nerăbdătoare să ştiu.

Granat se ridică şi controlând uşile, zise:

— Nu mă încred niciodată în servitorii mei. Aceşti oameni îşi petrec viața ascultând pe la uşi.

Apoi ea se aşeză din nou lângă contesă.

— Ştii tot ca şi mine, mititico, zise ea, că nu suntem îngeri de virtute, avem câteşitrele, topazul, granatul şi smaraldul, micile noastre mizerii pe conştiință; dar am fost întotdeauna cinstite între noi. Niciodată nu ne-am călcat cuvântul pe care ni l-am dat.

— Şi aşa va fi şi de aici înainte, zise cu simplitate contesa.

— Deci, îmi vei jura că vei păstra secretul celor ce-ți voi spune.

— Îți jur. Vorbeşte.

— La vârsta de douăzeci de ani, Gontran a ucis un om.

Privirea contesei scânteie.

— Şi ai dovadă? zise ea.

— Da. Aici, în această mobilă.

— O! atunci... îl avem la mână! zise contesa d'Estournelle cu o bucurie sălbatică. Secret pentru secret!... Acum vorbeşte, te ascult.

Cântăreața reluă:

— Acum cinci ani, nu ştiu cum să explic asta decât printr-o ciudățenie de caracter; dar în ziua când l-am întâlnit, aveam inima şi capul pline de sentimente. Voiam să fiu iubită cu un amor, curat, înflăcărat, îmi plăcea să fie ceva romantic în viața mea.

— Ascultă, o întrerupse contesa, cred că ghicesc că eclipsa pe care ai făcut-o a avut ca primă cauză pe Gontran.

— Oh! e încă şi mai ciudat... vei vedea!... într-o seară de bal la Operă, l-am tachinat. El nu mă văzuse niciodată. Părul meu blond, mâna mea de ducesă, spiritul meu muşcător pe care îl cunoşti, l-au sedus. El mă rugă mult să îmi scot masca, dar

n-am vrut.

„— Ascultă, îi spusei eu, nu sunt ceea ce poate crezi. Sunt o mondenă şi am un bărbat sălbatic. Cu toate acestea te-am văzut şi te iubesc… Dar să nu crezi că mă vei vedea la Paris.”

„— Şi unde te voi revedea? mă întrebă el tremurând.”

„— Nu ştiu încă, îi răspunsei. Cu toate acestea dacă într-o zi vei primi o scrisoare cu acest cuvânt „remember” şi indicația unei țări oarecare, du-te acolo.”

„— Chiar de-ar fi în China, mă voi duce.”

Mă întorsei acasă nebună de speranță. După opt zile am imaginat strania comedie pe care iat-o: găsisem un bărbat, adică un om, un cavaler de duzină care, în schimbul sumei de 2000 de franci pe lună să joace rolul de tiran şi de colonel prusac.

A doua zi, Gontran primi un bilet cu două cuvinte: „Remember, Cauterets.”

Gontran plecă la Cauterets. A doua zi după sosirea lui el mă întâlni la un bal în cazinoul băilor şi veni la mine.

„— Nu-ți văzusem fața, îmi zise el, dar inima mea te-a recunoscut. Eşti dumneata…”

„— Taci, nenorocitule! îi spusei. Bărbatul meu e aici.”

Falsul meu colonel îşi juca de minune rolul. El se uita în toate părțile cu o privire sălbatică, avea nişte mustăți mari, şi spusese, în ziua sosirii noastre, jucând o partidă de wist, că va tăia urechile celui dintâi care va îndrăzni să mă privească.

Gontran dansa cu mine. La sfârşitul balului el era cu totul zăpăcit.

Închiriasem o casă singuratică, afară din oraş. Îl silii pe Gontran să facă un stagiu de o lună. După aceea l-am primit într-o seară în grădină.

El sosi, înfăşurat într-o mare manta, târându-se pe lângă ziduri. Intră pe o portiță ce dădea pe o cărare pierdută; şi avea un pistol în buzunar. Era aşa de nostim. Romanul meu era complet. În fiecare seară, Gontran îşi închipuia că riscam pentru dânsul liniştea şi, poate, chiar viața mea. Colonelul putea să mă ucidă…

— Iată ceva foarte cavaleresc, o întrerupse râzând contesa d’Estournelle.

— Din nenorocire, urmă cântăreața, se afla la Cauterets, în mijlocul acestor liniştiți burghezi, care stăruiau, toți la fel ca şi Gontran, de a mă lua drept o damă mare, se afla, zic, un tânăr

nebun, marchizul B... care fu cuprins de o mare pasiune pentru mine, şi făcu într-o seară prinsoarea că va ajunge până la inima mea.

Într-o noapte, Gontran pe când ieşea din grădină, se trezi față în față cu marchizul.

„— Ah! Ah! îi zise acesta, ghicesc totul acum."

„— Domnule, îi zise Gontran, apucându-l de gât, îmi vei jura că ai să taci!"

„— Nu, vreau ca tot oraşul să ştie lucrurile astea, răspunse marchizul."

„— Atunci te voi ucide mâine!"

„— Dacă vei putea! Dar, până atunci voi avea tot timpul de a povesti martorilor mei..."

Gontran avea douăzeci şi cinci de ani, mă iubea ca un nebun, şi se înfurie peste măsură. El avea un pistol la dânsul şi zbură creierii marchizului.

La zgomotul detunăturii, am alergat. Îl găsii pe Gontran nebun de disperare, nemişcat, şi cu privirea rătăcită...

„— Lasă-mă să fug, îmi zise el, se va crede că s-a ucis din disperare..."

Acesta e secretul care există între mine şi Gontran, termină Granatul.

— Dar în fine, în cele din urmă el a aflat cine eşti, observă contesa d'Estournelle.

— Da, dar când a aflat mă mai iubea încă. Într-o seară, după şase sau opt luni, am avut o ceartă. Vroiam să termin cu această dragoste. A doua zi, Gontran mi-a trimis o scrisoare în care îmi jura că mă iubeşte, şi îmi cerea ca în numele celui pe care-l ucisese pentru mine, să-i iert greşelile sale.

— Şi apoi? întrebă contesa.

— L-am iertat pe Gontran. Ne-am iubit încă şase luni. Dar totul are un sfârşit, chiar amorul. De altfel ne-am despărțit ca nişte buni prieteni.

— Dar ai păstrat scrisoarea lui?

— Desigur. Acum, ce vrei să-i cer?

— Nimic. Îl cunosc tot ca şi tine, zise contesa d'Estournelle. Dacă i-ai da să subscrie vreun aranjament, mai curând s-ar lăsa ca să fie tăiat pe eşafod, dar te-ar refuza.

— E adevărat.

— Numai, îl poți îndepărta de Paris, chiar pe moment, fără să aibă timpul de a vedea pe cineva.

— Şi unde vrei să-l conduc?

— Puțin îmi pasă! dar trebuie să plece.

— Bun! Pe urmă?

În acest moment se auzi clopotul, care anunța sosirea unui vizitator.

— E Smaraldul, zise contesa, i-am dat întâlnire la tine.

— Bine, zise Granatul sunând.

— Charles, zise ea, dacă e o doamnă primeşte-o.

Era, într-adevăr, domnişoara Olimpia.

Capitolul XXXV

— Topazul are deci nevoie de Smarald, zise ea aruncându-se la gâtul contesei. Ce vrei?

— Ascultă-mă. Omul care te adoră este un mare senior rus, contele Perckoff, care, după ce a fost obligat cu ocazia declarării războiului, de a se întoarce în Rusia şi de a-şi lua gradul lui de maior, a avut fericirea de a fi făcut prizonier la Bonarsund. De atunci, printr-o favoare specială a fost autorizat să vină de la Belle-Isle la Paris.

— Adică, zise Smaraldul, surâzând, s-a întors în apartamentul său din strada Helder, şi petrece la genunchii mei timpul ca prizonier de război.

— Ştiu asta. Însă în secolul de civilizație în care trăim, războiul nu întrerupe comunicațiile cu poşta şi se permite prizonierilor ruşi să scrie familiilor lor.

— Fără îndoială.

— Trebuie douăsprezece zile spre a se scrie la Sevastopol şi a avea un răspuns.

— Da.

— Da. Dar telegraful nu cere decât câteva ore.

— Ei bine?

— Ține minte: trebuie ca acest conte Perckoff, pentru dragostea ta şi fără să-ți solicite vreo explicație, să obțină permisiunea de a cere la Sevastopol, în mod telegrafic, informații despre un tânăr soldat rus numit Andreevici. Vreau să ştiu dacă trăieşte sau dacă e mort.

— Drace! zise Smaraldul, asta este foarte greu. Dar nu-mi pasă, se va face. Perckoff are mulți prieteni la Paris…

Contesa luă mâinile celor două prietene ale sale:

— Atunci, dragele mele, zise ea, văd că contractul nostru tot există.

Apoi privind-o pe cântăreață, zise:

— Pleci, nu-i aşa?

— Cum! îndată?

— Gontran trebuie să fie acasă. Trebuie să-l vezi chiar acum.

— Bine, zise Granatul. Astă-seară vom fi departe. Voi inventa un mic pretext, să răscolesc nişte mistere.

. . . . . .

— Cine dar poate să mă caute? se întreba Gontran, pe când valetul său o introducea în salon pe necunoscuta care voia să-i vorbească.

Şi deschise uşa spre a intra în salon.

— Jeanne! zise el scoțând un țipăt.

Cântăreața era tot frumoasă şi Gontran o iubise cu înfocare. Asta fu de ajuns pentru dânsul spre a se simți emoționat.

— Dumneata aici, zise el, Jeanne?

— Am nevoie de tine, zise ea.

Baronul îi oferi un scaun, stând în picioare în fața ei şi spunându-i:

— Vorbeşte! Sunt la ordinele tale.

— Granatul scoase din sân o hârtie îngălbenită.

— Îți aduci aminte de Canterets?

Baronul de Neubourg tresări; un nor trecu pe fruntea sa.

— Oh! zise el, ce amintire oribilă îmi evoci, Jeanne?

— Nu mi-ai spus că putem dispune de tine?

— Fără îndoială.

— Ei bine! Pregăteşte-te de călătorie şi urmează-mă.

— Dar e cu neputință! strigă baronul.

— Da, dacă baronul Gontran de Neubourg este un om fără credință! Nu, dacă el îşi aminteşte…

— Dar mă bat mâine.

— Nu te vei bate, iartă totul.

— Vrei să mă dezonorezi? strigă baronul.

— Scrie adversarului tău şi cere-i un răgaz.

— Aşteaptă până mâine, sunt la ordinele tale.

— Cu neputință!

— Dar, în fine unde trebuie să te urmez? Unde mă conduci?

— Asta e secretul meu. Linişteşte-te, nu voi cere lealului Gontran, pe care l-am cunoscut, nimic care să-i pună onoarea

în pericol.

— Dar în fine?…

— Gontran, amicul meu, zise cântăreața cu linişte, în numele acestei amintiri teribile pentru care mi-a trebuit o mare putere sufletească ca s-o evoc, te conjur să mi te supui…

— Fie, mă voi supune.

— De a fi sclavul meu timp de câteva zile.

— Îți făgăduiesc.

— Vreau cuvântul tău de onoare.

— Ți-l dau.

— Ei bine! zise ea surâzând, iată programul voințelor mele. Afară de adversarul tău căruia îi vei scrie spre a te scuza, nimeni nu vă şti că ai părăsit Parisul.

— Cum?

— Am cuvântul tău.

Gontran îşi plecă fruntea şi tăcu. Apoi el se aşeză la o masă şi scrise contelui d'Estournelle:

„Domnule conte,

Mi-ai cerut un răgaz de douăzeci şi patru de ore pentru motive pe care le pricep şi le respect. La rândul meu mă văd silit de a-ți cere un răgaz. Plec din Paris pentru, câteva zile, poate chiar numai pentru câteva ore. La reîntoarcere mă voi grăbi de a mă pune la dispoziția dumitale.

Al dumitale,

Baronul Gontran de Neubourg."

Baronul puse scrisoarea în plic, apoi o privi pe cântăreață.

— Acum, zise el, ce mai vrei?

— Să nu dai nici un semn de viață amicilor dumitale, tot timpul cât vei fi, cu mine.

— Cum! Nu voi putea să le scriu?

— Nu.

Baronul abia îşi putu stăpâni un gest de nerăbdare!

— Dar ştii, zise el, asta e tiranie!?

Granat surâse cu acel surâs al femeii obişnuite să triumfe.

— N-ai memorie Gontran, zise ea.

— Eu?

— Da, aminteşte-ți! M-ai iubit şi adorat, nu-i aşa?

El îi luă cu galanterie mâna şi i-o sărută.

— Puteam să fac altfel? răspunse el surâzând.

— Puteam să te tiranizez atunci, să te martirizez. Făcut-am? … Puteam să abuzez de averea dumitale. Gânditu-m-am la asta?

— Ai fost cea mai de treabă dintre femei, Jeanne.

— Ei bine! soseşte o zi când am nevoie de tine şi îmi spun: Gontran cavalerul, Gontran al meu de altă dată, care s-ar fi ucis la un semn al meu, acest Gontran, pentru care am făcut nebunii, în care am avut încredere, va face ceea ce îi voi cere, eu care nu i-am cerut niciodată nimic… Şi iată că acum îţi precupeţeşti devotamentul… afecţiunea ta…

Aceste din urmă cuvinte îl pătrunseră pe baronul de Neubourg până la inimă.

— Jeanne, zise el, ai dreptate, sunt gata a te urma.

Ea îi întinse o mână aşa de drăgălaşă încât orice ducesă ar fi fost mândră să o posede.

— Haide, zise ea, te regăsesc baron… Ai rămas tot Gontran de odinioară şi femeia care te iubeşte în acest moment are mare dreptate să te iubească.

Baronul de Neubourg îşi încruntă sprâncenele, un nor trecea pe fruntea lui.

— Ah! iartă-mă amice, îi spuse Jeanne, am comis o greşeală. Pui o restricţie la jurământul tău. Tu iubeşti, nu-i aşa? Să vedem, eşti sigur de dânsa? Ştie ea într-adevăr de a te aprecia? Dacă i-ai încredinţa un mare secret îl va păstra?

— Jeanne, zise baronul de Neubourg, care părea că face o sforţare supraomenească, te înşeli, nu iubesc pe nimeni.

Dar vorbind astfel el devenise şi mai palid şi vocea lui tremura.

Cântăreaţa avea un elan de afecţiune pentru acest om aşa de simplu, aşa de nobil şi aşa de bun. Ea îl luă de gât şi îl sărută pe frunte.

— Iată, strigă ea, maşina cu care Dumnezeu a făcut oameni ca tine, s-a sfărâmat; tu eşti cel din urmă gentilom adevărat, din toate punctele de vedere, pe care îi cunosc. Tu îmi vei spune dacă suferi, dacă iubeşti fără să fii iubit… şi eu te voi consola…

— Dar…

— St! taci, frumosul meu cavaler… ştii bine că Jeanne ghiceşte totul… Vrei să-i scrii? Cu atât mai rău dacă ea va vorbi!

— Nu, nu voi scrie, zise Gontran cu hotărâre.

— Atunci, haide.

Baronul de Neubourg sună şi când valetul său intră, el o

privi pe cântăreață şi o întrebă:

— Trebuie să îmi fac geamantanul?

— Cum vei voi, răspunse ea cu nepăsare.

Gontran, care fusese un moment sub imperiul amintirilor sale, se gândea că ea era unealta misterioasei asociații din care făcea parte. Tonul ei de indiferență însă îl convinse.

„Ea mă duce numai pentru câteva ore."

— Am o trăsură jos, adăugă ea, cere paltonul şi să mergem…

După cinci minute baronul de Neubourg pleca de acasă într-un cupeu ale cărui perdele erau lăsate.

Capitolul XXXVI

Contele d'Estournelle, credincios consemnului ce îi fusese dat de soția lui, stătuse închis în apartamentul său din strada Saint-Peres.

Mai întâi sub presiunea unei violente agitații, amestecată cu o spaimă secretă, el sfârşise prin a se linişti, la contactul mângâierilor copilăreşti ale fiicei sale.

Contele avea în nevasta sa acea încredere pe care criminalul de rând o are într-o inteligență superioară. El îşi amintea că pentru această femeie, întâlnită de dânsul într-un mediu cu reputație proastă, îi fusese suficient ca să dorească a fi soția lui.

Calul îmblânzit de un călăreț îndemânatic are o încredere oarbă într-însul, şi, sub impulsul lui, sub o simplă presiune a genunchiului său, el se va arunca chiar într-o prăpastie.

Contele d'Estournelle aşteptă deci întoarcerea soției sale, cu răbdarea soldatului care se bizuie pe inteligența generalului său.

Contesa nu se întoarse decât pe la orele patru.

Ghemuită în fundul trăsurii sale la colțul bulevardului, ea a vrut să asiste la misterioasa răpire a lui Gontran de Neubourg.

Numai când văzu trecând cupeul care îi ducea pe baron şi pe Granat, ea ordonase birjarului său să meargă în strada Saint-Peres.

— În fine, zise contele văzând-o intrând.

— Blanche, zise contesa fiicei sale pe care o sărută, du-te de te joacă cu bona.

Copila ieşi.

— Am timp, cred, doamnă, zise atunci contele, ca să-mi caut

doi martori?

— E zadarnic.

— Cu toate acestea, mă voi bate mâine; şi până atunci…

— Mâine sau mai târziu, zise contesa, sau… poate… niciodată!

Contele făcu un gest de mare surprindere.

— Iată, zise ea, întinzându-i o scrisoare, ce am găsit la portar pe adresa dumitale. I-am recunoscut scriitura. E de la Gontran.

Contele deschise scrisoarea şi scoase un ţipăt de uimire.

— Gontran a plecat, adăugă contesa d'Estournelle, în acest moment el se află în tren departe de Paris.

— Dar… unde merge.

— El nu ştie.

Contele o privi pe nevasta sa, contesa era liniştită şi surâdea:

— Dragul meu, reluă ea, ţi-am spus astăzi de dimineaţă că te deposedez de toată autoritatea ta. Te vei supune şi eu voi comanda.

— Fie. Dar…

— E zadarnic să te iniţiez în planurile mele de luptă.

— Cu toate acestea…

— Iată, zise ea cu un surâs disprețuitor, eşti roşu ca un rac fiert, şi mă tem întotdeauna că te va lovi o apoplexie. Du-te de te plimbă. O plimbare la aer îţi va face bine. Vino la masă, căci eu trebuie să ies din nou.

— Ah!

— Şi pot să-ţi spun acum unde mă duc.

— Asta e o fericire, zise contele cu amărăciune.

— Mă duc la baroneasa René. Trebuie să ştii să-ţi îngrijeşti moştenirea, adăugă ea cu un surâs drăcesc.

Contele îşi luă pălăria şi ieşi cu supunerea unui copil.

Contesa d'Estournelle sună şi zise servitoarei sale:

— Îmbrac-o pe domnişoara.

Contesa ieşi pe jos, ţinând de mână pe copila sa, şi se duse la baroneasa René.

Vechiul palat din strada Saint-Guilaume era tot trist şi tăcut.

Cu toate acestea se părea că suferise o transformare şi, acela care ar fi pătruns într-însul cu şase luni înainte şi ar fi revenit astăzi ar fi constatat că, în fine, curtea fusese îngrijită şi că se vedeau urme de trăsuri.

Altădată baroneasa René nu ieşea niciodată din această vastă şi tristă odaie în care am văzut-o primindu-l pe notarul Brunet.

Acum ea se instalase la catul de jos, într-un mic salon de iarnă, pe care îl restaurase.

Contesa o găsi culcată pe o canapea lângă foc, citind un ziar.

Fiica ei, o copilă de cinci sau şase ani, intră sărind şi sărutând-o îi zise:

— Bună ziua, mătuşă.

Baroneasa se sculă şi strânse copila la pieptul ei.

— Îngeraşule! zise ea, mângâierile tale mă întineresc cu treizeci de ani.

Baroneasa puse copila pe genunchi, apoi întinse mâna contesei d'Estournelle.

— Bună ziua, nepoată, zise ea, eşti bună şi drăguță să o aduci şi pe Blanche şi, ştii ceva, cu acest îngeraş ai operat o minune?

— Adevărat?

— Dumnezeule da! zise baroneasa. Văd că acum moartea, care bătea la uşa mea, nu mă mai vrea.

— Oh! sperăm şi noi asta, zise contesa d'Estournelle, luând mâna baronesei şi sărutând-o cu respect.

Contesa era, din toate punctele de vedere, o femeie superioară. Ea reuşea acolo unde bărbatul ei n-ar fi izbândit deloc. Prezentată baronesei, nu avusese nevoie decât de vreo câteva zile spre a o seduce cu totul.

Moştenitoare a urii bărbatului ei, generalul baron René, septuagenara îl primise pe contele d'Estournelle la început cu oarecare repulsie. Dar contesa câştigase partida. Ea ştiuse să arate respect şi recunoştință şi o înconjurase pe bătrână cu un fel de venerație filială. Drăgălăşenia copilei terminase opera ei.

— Da, reluă baroneasa, strângând cu căldură mâna tinerei femei, simt că întineresc, nepoata mea. Ştii bine că astăzi încurajată de razele soarelui, m-am plimbat prin grădină.

— Foarte bine ai făcut, zise contesa.

Baroneasa o îmbrățişa pe nepoata ei şi reluă suspinând:

— Dumnezeu e bun, nepoata mea, el mi-a trimis o mângâiere pentru ultimele mele zile. Ah! de ce nu mi-a păstrat pe acest copil ieşit din sângele meu!

Contesa tresări.

— Noaptea trecută, continuă baroneasa, am avut un vis dureros.

— Mătuşă!...

— Nu, lasă-mă să vorbesc. Sunt obişnuită cu durerea. Vreau

să-ți spun visul meu.

— Te ascult, mătuşă.

— Închipuieşte-ți că, în visul meu, adevărul devenise minciună… cazacul era un trădător. Nu murise fiul meu, ci fiul cazacului.

Contesa d'Estournelle era o femeie tare în toată puterea cuvântului; totuşi ea nu-şi putu opri o uşoară bătaie de inimă.

Baroneasa reluă:

— Şi asta se petrecea peste şapte sau opt ani, eram pe patul de moarte… Dar muream fericită şi mândră, căci aveam doi copii în loc de unul la patul meu de agonie. Blanche avea 15 ani… El era mare şi puternic… semăna cu tatăl său, aveau douăzeci şi şapte sau douăzeci şi opt de ani şi se uita la fata dumitale cu dragoste. O rază de soare primăvăratic pătrundea prin fereastra deschisă şi se juca în părul lor. Vântul îmi aducea mirosul florilor din grădină… Am luat mâna Blanchei, am pus-o în mâna aceluia pe care îl plâng… În acest moment m-am deşteptat!

Baroneasa murmură aceste din urmă cuvinte cu o voce stinsă şi două lacrimi curseră pe faţa ei slăbită.

— Mătuşă, zise contesa îngenunchind în faţa ei, în numele cerului, goneşte asemenea amintiri… ele îți fac rău!

*
* *

Contesa d'Estournelle se întoarse acasă la ora mesei. Contele nu venise încă. Contesa se aşează gânditoare pe un fotoliu în budoarul său.

O mulțime de gânduri erau în capul său. „E prost lucru, îşi zise ea în fine, după o lungă reverie, că Blanche nu are cincisprezece ani! Aş face din visul contesei, o realitate! E şi mai prost încă, continuă ea, că am treizeci de ani împliniți, şi că Gaston n-are decât douăzeci… şi că nu sunt văduvă!"

Un surâs infernal flutură pe buzele ei.

„Oh! acest om, murmură ea făcând fără îndoială aluzie la bărbatul ei, acest beţiv şi grosolan… acest jucător pasionat… m-a făcut să plătesc, prin toate infamiile sale, prin petele sale, numele pe care mi l-a dat! Eram o curtezană, e adevărat, o femeie pierdută, fie!… dar dacă mi-am schimbat condiția căsătorindu-mă cu acest gentilom de general, cu acest ofițer

gonit din corpul său, cu acest mizerabil care mi-a adus ca zestre o voce răguşită de abuzul rachiului, o sărăcie lucie şi o viață fără onoare?”

Ea visa încă şi reluă:

„E violent şi brutal. De douăzeci de ori ar fi fost ucis, dacă n-aş fi fost eu să-l împiedic a-şi risca viața… Astăzi chiar, cine ştie? Gontran poate m-ar fi scăpat de dânsul…”

Dar atunci privirea ei căzu asupra copilei, care se juca într-un colț al budoarului.

„Nu, zise ea, trebuie ca acest om să trăiască. Trebuie ca fata mea să fie crescută în noblețe.”

Un valet deschise uşa şi aduse o scrisoare pe o tavă de argint.

Contesa aruncă privirea pe plic şi tresări.

„Ah! zise ea. Smaraldul e tot aşa de solid ca şi Granatul, ea nu-şi pierde timpul… Iată poate o veste care vine din Sevastopol.

Ea se grăbi de rupe plicul şi a citi scrisoarea:

„Scumpă Topaz,

Perckoff, sclavul meu, n-a avut nevoie să scrie la Sevastopol, ceea ce, de altfel, ar fi fost cu neputință, telegraful nefiind pe timp de război la dispoziția particularilor. Totuşi am informația pe care tu mi-o ceri. Un tânăr soldat, cu numele de Andreevici a fost făcut prizonier la Balaclava, şi trimis în Franța. El se află pe lista prizonierilor ruşi internați la Belle-Isle.

Acest tânăr, se spune în documentul pe care mi l-a trimis Perckoff, pretinde că a fost crescut în Franța. Fi-va el acela pe care-l cauți?

A ta,

Smarald

P.S. Dacă nu e acela, vom vedea ce e de făcut. Îl voi trimite pe Perckoff la Petersburg.”

Contesa pălise citind această scrisoare.

— De la Belle-Isle până pe continent, e o oră de drum, îşi zise ea. Dacă s-ar încheia pacea, Andreevici, adică Gaston René, ar fi la Paris în trei zile… Oh! Oh! trebuie să luăm măsuri.

Contesa întinse mâna la sonerie, dar în acel moment intră bărbatul ei.

— Amicul meu, îi zise ea, vei mânca fără mine.

— Cum! zise contele d’Estournelle, pleci din nou?

— Da. Şi nu ştiu când mă voi întoarce; cu toate acestea ai face foarte bine să-ți petreci seara cu copila noastră şi să nu aştepți.

— Fie, murmură contele.

Contesa d'Estournelle ieşi din nou; ea luă o birjă şi se duse în strada Olivier, la Smarald. Contesa îi spuse intrând:

— Am venit să mănânc cu tine, nu lăsa pe nimeni să vină în vizită.

— Oh! e zadarnic; Perckoff mănâncă în oraş şi nu va veni decât foarte târziu.

Contesa se dezbrăcă şi-şi scoase pălăria.

— Am dat drumul tuturor servitorilor mei, reluă Smarald. Servitorul şi bucătăreasa sunt la teatru; le-am dat o lojă. Am comandat mâncare de la birt şi bona mea mă serveşte. Deci suntem libere şi putem vorbi.

— Să vorbim atunci. Mai întâi joci în acest moment?

— Nu. Am un concediu de o lună.

— Ah! răspunse contesa. Şi... Perckoff?

— Ei bine?

— Îl petreci cu dânsul?

— Da şi nu. Ce vrei să spui?

— Ai face tu o călătorie cu mine? o întrebă contesa.

— Da, dacă e necesar.

— Da.

— Să plecăm, atunci...

Contesa se aruncă de gâtul actriței şi îmbrățişând-o îi zise cu căldură:

— Mulțumesc! Văd că eşti tot prietena mea.

— Şi... Unde mergem?

— La Belle-Isle.

— Bine.

— Mă interesez de tânărul Andreevici, zise contesa surâzând. Ce îi vei spune lui Perckoff?

— Că mă duc la mătuşa mea la Nantes. Tu ştii că e bine să ai câte o mătuşă în vreun oraş oarecare.

Contesa surâse; apoi ea prânzi cu multă poftă şi spuse Smaraldului:

— Mâine, la ora nouă dimineața, e un tren expres pentru Nantes. Îți dau întâlnire la gara Orléans.

— Voi fi.

Contesa d'Estournelle se întoarse acasă şi spuse bărbatului

ei:

— Plec mâine dimineață pentru cincisprezece zile.

Încă de dimineață, contele trecea din surpriză în surpriză. Dar la această din urmă veste, el nu se putu opri de a scoate un țipăt.

— Cred, zise el, că înnebuneşti, draga mea.

— Nu. Salvez moştenirea noastră pe care era pe cale să o pierzi. Iată totul.

— Dar unde te duci?

— Asta e secretul meu. Mâine dimineață o vei duce pe Blanche la baroneasa René rugând-o să o îngrijească.

— Şi… ce-i voi spune?

— Ştii că față de baroneasă am o mamă şi o familie, oameni foarte săraci, dar foarte cinstiți, trăind într-un loc îndepărtat în regiunea Bretagne?

— Da, zise contele, cu un surâs disprețuitor.

— Ei bine, am primit în cursul nopții o telegramă în care mi se anunța că mama e pe moarte.

— Fie. Dar cel puțin, zise contele, îmi vei scrie?

— Poate…

După aceste cuvinte contesa îl concedie pe bărbatul ei şi-l sfătui să se culce.

Ea petrecu o parte din noapte cu pregătirile de plecare, apoi dormi până în ziuă pe o canapea şi la orele 8 dimineața se urcă în trăsură fără să-l lase pe bărbatul ei să o însoțească până la gară.

Vicontele Arthur de Chenevières, după ce se despărțise, de amicul său, baronul de Neubourg, petrecuse toată ziua sub tensiunea emoției.

Gontran era un bun duelist, dar şi contele d'Estournelle avea o reputație stabilită în această privință.

Vicontele stătu cinci ore în aşteptare. Apoi se duse la Gontran.

— Domnul baron, îi spuse valetul, nu s-a întors încă. A plecat între orele 2 şi 3 cu o doamnă.

— O doamnă! zise vicontele cu surprindere. Zici că a ieşit cu o doamnă?

— Da, domnule.

— Nu s-a bătut în duel?

— Nu ştiu.

„Iată ceva foarte straniu!" îşi zise vicontele.

Şi mai aşteptă.

Se făcură orele şapte, apoi opt şi, la urmă, nouă. Gontran nu se întoarse.

La miezul nopții, cei trei prieteni ai baronului, adică lordul Blakstone, marchizul de Verne şi vicontele de Chenevières, cuprinşi de o mare nelinişte, se duseră în strada Michodière.

Dar straniul personaj, care dădea misterioasele lui consultații în cursul zilei, nu era acolo şi portarul nu le-a putut da nici o lămurire.

Cavalerii Nopții, se duseră, cum se făcu ziuă, în pădurea Vincennes. Acolo trebuia să aibă loc duelul. Ei străbătură aleile principale, se opriră în mai multe cârciumi şi întrebară gardienii.

Li se spuse că nici un duel nu avusese loc.

Când ei se întorceau la Paris, pe la orele 9, un om cu un palton gri şi cu nişte ochelari albaştri se plimba pe bulevardul Beaumarchais.

Vicontele de Chenevières îl recunoscu. Era omul de pe strada Michodière. El sări din trăsură şi se repezi la dânsul.

— Ah! domnule viconte, zise acel om, eşti foarte matinal astăzi.

— Nici eu, nici amicii mei nu ne-am culcat, domnule.

— Şi de unde veniți?

— Din pădurea Vincennes.

— Şi eu am fost acolo.

Vicontele tresări.

— Atunci, zise el, poate ne vei da ştiri despre Gontran?

Omul cu ochelari albaştri scăpă un gest de surprindere.

— I-am trimis ieri dimineață, zise el, o notă domnului baron de Neubourg, dar nu l-am văzut.

— Urcă-te cu noi în trăsură, zise vicontele, avem mare nevoie de dumneata.

Misteriosul personaj se urcă în trăsură şi ascultă cu atenție povestirea pe care i-o făcu vicontele de Chenevières asupra întâlnirii care avusese loc în ajun între contele d'Estournelle şi Gontran şi despre dispariția acestuia din urmă.

Acest mizerabil care altădată se numise Rocambole, se uita liniştit la cei trei tineri şi părea că-i domină cu rara şi vasta lui inteligență.

— Domnilor, zise el în fine, părerea mea e că domnul baron de Neubourg a comis o greşeală gravă.

— Care?

— Aceea de a-l provoca pe contele d'Estournelle înainte de a mă consulta. În nota pe care i-o trimisesem, i-am indicat obiceiurile contelui, dar nu-l sfătuiam deloc să facă această provocare.

— Cu toate acestea, zise de Verne, Gontran este prudent.

Un surâs flutură pe buzele omului cu ochelari albaştri.

— Ascultați, domnilor, zise el, am avut onoarea de a vă observa deja, sunteți oameni prea oneşti spre a duce la capăt afacerea colosală pe care ați întreprins-o.

Şi cum ei se mirau, Rocambole urmă:

— Spre a reduce la neputință oameni precum contele de la Morlière şi cei doi veri ai săi, trebuie uneori să te cobori la combinații pe care singuri nu vi le veți închipui niciodată.

Marchizul de Verne şi lordul Blakstone au vrut să protesteze, dar vicontele de Chenevières zise cu gravitate:

— Mărturisesc că am fost învins în afacerea din Sologne. Nu ştiu care e planul lui Gontran, dar mărturisesc că de două luni de când ne silim să redăm Danielei averea ei, n-am făcut nici un pas.

— Oh! iertare! zise omul cu ochelari albaştri. La Charmerie, totul mergea de minune, şi fără un scrupul destul de straniu al domnului baron de Neubourg, în noaptea când fiul şi tatăl s-ar fi găsit față în față ajungeam la deznodământ.

— Domnilor, reluă vicontele de Chenevières, propun să revenim la planurile domnului.

Şi el îl arătă pe Rocambole.

Ochii acestuia din urmă străluciră sub ochelarii lui albaştri.

— Domnilor, răspunse el, pot de acum să-mi iau angajamentul că voi reuşi. Dacă vreți să-mi lăsați inițiativa, dacă mai sunt încă o dată capul care gândeşte, şi vă mulțumiți a fi brațul care lucrează, vă promit să vă predau pe spoliatori înainte de trei luni.

— Cu toate acestea, observă marchizul de Verne, se poate întâmpla ca Gontran…

— Răspund de dânsul, zise vicontele de Chenevières, şi sunt de părere să primim propunerile domnului.

— Ei bine, fie! ziseră la rândul lor ceilalți doi tineri.

Atunci Rocambole făcu birjarului semn să oprească.

— Domnilor, zise el, dacă vreți să veniți la mine diseară vă voi spune ce s-a întâmplat cu domnul de Neubourg.

— La ce oră?

— La ora zece seara, nu înainte. Bună ziua, domnilor.

El sări jos din trăsură.

— Ce om straniu! zise marchizul Verne văzându-l depărtându-se.

— Am încredere într-însul, zise vicontele surâzând, numai, pungaşii, şi ăsta a fost maestru, ştiu să facă unele lucruri.

*
* *

Seara, la ora zece, cei trei prieteni, care se duseseră pe la Gontran, pe care nu-l văzuseră din ajun, sunau la uşa omului cu ochelari albaştri.

Acesta dăduse drumul singurului său copist şi i-a primit pe nobilii săi musafiri în odaia din capăt, pe care, cu multă îngâmfare el o numea cabinetul său.

Fostul marchiz de Chamery, fostul elev al lui sir Williams, se îmbrăcase de astă dată cu eleganța unui gentilom perfect…

— Domnilor, zise el oferind scaune Cavalerilor Nopții, asigurați-vă asupra soartei amicului dumneavoastră Gontran de Neubourg;

— N-a fost rănit! Nu s-a bătut.

— Cum asta?

Rocambole deschise un mic carnet roşu şi consultă prima pagină.

— Ieri, zise el, la ora două după-amiază, domnul de Neubourg a primit un bilet de la contele d'Estournelle.

Acesta din urmă îl ruga să-i acorde un răgaz de douăzeci şi patru de ore. El pretinde că fata lui e bolnavă pe moarte.

La trei ore, o fostă amantă a baronului, domnişoara Jeanne, de la teatru, s-a prezentat la dânsul. Ea a ieşit cu el în birjă şi s-au dus amândoi la Gara de Nord. Acolo au luat un tren expres şi s-au dus în Belgia.

— Dar, strigă vicontele, asta e extraordinar!

— Şi adevărat, zise Rocambole surâzând, baronul s-a oprit la Bruxelles. El a descins la hotelul Suedia, lângă Teatrul Monnaie.

— Dar, domnule, îl întrerupse marchizul de Verne, permite-mi de a-ți spune că mi se pare cu neputință ca Gontran să fi plecat astfel fără să ne prevină!

— Domnişoara Jeanne nu i-a dat voie.

— Oh! asta e frumos!

— E un secret între dânşii şi în numele acestui secret, ea i-a cerut această plecare misterioasă.

— Bine, zise contele, dar cel puțin se va întoarce?

— Nu.

— De ce?

— Contesa d'Estournelle nu vrea, răspunse omul cu ochelari albaştri.

Aceste cuvinte îi uimiră la culme pe cei trei tineri.

Straniul personaj continuă consultând notele sale.

— Contesa d'Estournelle, a cărei fată n-a fost niciodată bolnavă, s-a numit Topaz în lumea galantă, unde a trăit multă vreme. Ea avea două prietene: una se numea domnişoara Olimpia; cealaltă e Jeanne fosta amantă a amicului dumneavoastră, baronul de Neubourg. Granatul, Topazul şi Smaraldul au reînnoit acum zece ani, Istoria celor 13 a lui Balzac. Ele s-au unit printr-un jurământ solemn şi s-au servit în mod reciproc.

— Adică Jeanne, pe care am cunoscut-o perfect când era amanta lui Gontran, zise vicontele, este instrumentul contesei d'Estournelle?

— Da.

— Mâine, zise marchizul de Verne, plec la Bruxelles.

— Ar fi o greşeală.

— De ce?

— Domnilor, zise omul cu ochelari albaştri, lupta va fi înverşunată cu o femeie cum e contesa. Ea e în stare să ne zdrobească pe toți.

— Chiar pe dumneata?

— Chiar pe mine, murmură Rocambole, a cărui față se întunecă.

Dar asta ținu o clipă, căci îndată fața lui se însenină.

— Sunt încă tânăr, zise el, spre a primi cartelul. Încredeți-vă în mine. Numai vreau să vă pun condițiile mele.

— Să vedem!

— Vă veți supune toți, oricât de extraordinare ar putea fi ordinele pe care vi le voi da!

— Fie, ne vom supune, zise vicontele. Dar de ce să nu-l prevenim pe Gontran?

— Fiindcă dacă baronul de Neubourg se va întoarce repede la

Paris, o va deştepta pe contesă. Ah! uitam deja a vă spune că şi aceasta a plecat.

— Când?

— Azi de dimineață.

— La Bruxelles?

— Nu, la Nantes. Şi ea a plecat cu cealaltă prietenă, domnişoara Olimpia, adică Smaraldul.

— Ei bine, domnilor, zise vicontele râzând, mi se pare că partida devine interesantă. Avem nişte adversari demni de noi..

— Ele vor avea ajutoare, să nu vă îndoiți de asta.

— Pe cine?

— Mai întâi pe vicontele de La Morlière, care e un prieten al contelui d'Estournelle.

— Şi apoi?

— Şi apoi pe Victor de Passe-Croix, frumosul adolescent care v-a păcălit aşa de bine în Sologne.

Capitolul XXXVII

— Ah! fiindcă veni vorba de el, strigă vicontele aş voi să ştiu ce poate fi comun între Victor şi contesa d'Estournelle.

Omul cu ochelari albaştri surâse în mod enigmatic.

— Acesta, zise el, e un secret pe care e zadarnic să vi-l încredințez, pentru moment.

— Dar în fine, ce e de făcut?

— Acum?... Nimic.

— Asta e puțin.

— Dar peste două zile, domnilor, termină omul cu ochelari albaştri, s-ar putea să vă pun în campanie pe câteşitrei.

— Şi să-l lăsăm pe Gontran la Bruxelles?

— Mâine, unul din agenții mei va descinde de la Hotelul Suedia şi va da baronului o scrisoare.

Rocambole se scuză şi se duse de se rezemă de sobă.

— Ați petrecut o noapte albă, domnilor, termină el, vă sfătuiesc să recuperați timpul pierdut.

Cei trei Cavaleri ai Nopții îl salutară pe Rocambole şi plecară foarte gânditori.

După plecarea lor omul cu ochelari albaştri râse cu poftă.

„Ah! zise el, inimi cavalereşti şi minți slabe, nu sunteți născuți pentru intrigă şi contesa d'Estournelle s-ar juca cu voi

ca pisica cu şoarecele… de n-aş fi eu”.

Acum, spre a explica părerea omului cu ochelari albaştri, cu privire la Victor de Passe-Croix care, după dânsul, putea la nevoie să fie un auxiliar prețios pentru contesa d’Estournelle e necesar de a ne reîntâlni cu acel tânăr pe care l-am pierdut din vedere.

L-am lăsat pe Victor de Passe-Croix la Martinière, împreună cu amicul său Raoul de Montalet şi în fața familiei sale disperate şi a surorii sale cu totul nebună. Tot ceea ce inima omenească poate avea ca mânie şi furie, avu şi Victor în acel moment.

— Oh! strigă el, iată nişte oameni pe care i-aş ucide unul după altul ca pe nişte câini.

Victor şi Raoul se întoarseră în grabă la castelul de Rigoles. Ei vroiau să-l vadă pe de Fromentin şi să-i smulgă numele acelor oameni care păruseră a-i servi drept complici lui Albert Morel.

Dar o decepție nouă îi aştepta la Rigoles.

Factorul rural, care venea la castel în fiecare dimineață îi adusese lui Fromentin o scrisoare şi ofițerul de marină plecase îndată la Paris.

Mânia care-l cuprinse atunci pe Victor e cu neputință de descris. El se întoarse la Paris: „Vreau să am dezlegarea enigmei ai cărei victime suntem.”

La Paris eroul nostru merse la toate hotelurile spre a-l găsi pe Fromentin, dar cercetările lui au fost zadarnice.

După trei zile, el îl văzu sosind pe tatăl său, pe mama sa şi pe sora sa. Flavia era tot nebună.

Victor îşi petrecea toată ziua străbătând bulevardele, cluburile şi cafenelele. El nu văzuse nici una din fețele oamenilor care îl serviseră pe Albert Morel; dar el tot credea că va auzi vocea aceluia numit cărbunar. Negăsindu-l pe Fromentin, Victor spera ca sunetul acestei voci să răsune într-o zi sau alta la urechile lui; şi atunci se va duce drept la acel om şi-l va provoca.

Dar Victor nu întâlni pe nimeni cu sunetul vocii cărbunarului, şi se întorcea în fiecare seară acasă cu disperarea în inimă. Într-o dimineață Raoul de Montalet sosi la el triumfător:

— Am ştiri despre Fromentin, zise el.

Şi-i întinse o scrisoare de la ofițerul de marină.

Amicul meu, zicea Fromentin, am plecat grăbit din Rigoles, chemat la Ministerul Marinei. Ministrul mi-a dat o misiune şi am plecat îndată. Sunt de opt zile la Nantes…

Victor întrerupând citirea acestei scrisori, strigă:

— Plec la Nantes!

— Chiar asta vroiam să te sfătuiesc, zise Raoul, şi dacă vrei plec şi eu cu tine.

— Nu, zise Victor. Vreau să am o întrevedere cu Fromentin. Va trebui să vorbească sau să se bată.

Raoul se înclină în semn de aprobare. După zece minute Victor se urcă într-o birjă şi spuse vizitiului:

— La gara Orléans!

Tânărul urcându-se în trăsură nu observă un domn bătrân, care la doi paşi de poartă citea un afiş.

Cu toate acestea, numai ce-l auzi pe Victor pronunțând cuvintele „gara Orléans” şi acel domn bătrân luă şi el o trăsură.

El îi spuse birjarului, după ce îi făgădui că-i va da cinci franci pentru cursă.

— Te vei opri un moment pe cheiul d’Orléans nr. 13.

Trăsura porni în galopul cailor şi la orele opt şi jumătate ajunse la casa desemnată.

Bătrânul coborî încet şi după zece minute apăru cu totul metamorfozat.

El se îmbrăcase cu o blană, pusese pe cap o cască. În loc de baston îşi luase o umbrelă mare, şi avea la subțioară un mic geamantan de piele.

Acest personaj destul de excentric intră în gara Orléans cu un cornet acustic.

Victor se afla deja la ghişeu şi lua un bilet pentru Nantes.

Bătrânul se aşeză în spatele lui, şi cumpără de asemenea un bilet pentru aceeaşi destinație.

El vorbea foarte tare. Îl întreba pe impiegatul de la ghişeu câte stații intermediare se aflau între Paris şi Tours, şi se făcea aşa de surd, încât Victor cu toată agitația lui nu se putu opri de a-l observa şi de a face această reflecție.

„Iată un om în fața căruia poți vorbi orice”.

Victor intră în sala de aşteptare; bătrânul îl urmă.

Dar acolo tânărul făcu un gest de surprindere, se înroşi şi salută.

Două femei se plimbau una lângă alta, şi una din ele era fără îndoială bine cunoscută de Victor, dacă judecăm după emoția

pe care el o simți.

Aceste două femei nu erau altele decât contesa d'Estournelle şi amica sa Smaraldul.

Contele d'Estournelle, după spusele omului cu ochelari albaştri, era prieten cu vicontele de la Morlière.

Vicontele era unchi după moda bretonă cu Victor de Passe-Croix şi acesta din urmă o văzuse pe contesa d'Estournelle la dânsul în iarna precedentă.

Contesa era frumoasă. Victor era tânăr. Simțise pentru dânsa un început de pasiune, îndrăznise chiar să-i facă o declarație de amor şi fiind respins, el se jurase să o uite.

Victor o uitase, într-adevăr; dar această întâlnire neaşteptată deşteptă într-însul un amor încă nestins, cu atât mai mult că contesa îi surâse şi-i întinse mâna.

— Vrei să te duci în Sologne, domnule Passe-Croix? îl întrebă ea.

— Nu, doamnă contesă, mă duc la Nantes.

Contesa tresări, apoi ea se aplecă la urechea Smaraldului.

— Iată, zise ea, un tânăr nebunatic care ne va încurca, poate.

— Mă prind că e amorezat de tine, draga mea, zise Smaraldul.

— A fost.

— Atunci cine ştie? ne poate servi.

Un gând iute ca fulgerul străbătu creierul contesei.

— Se poate, zise ea.

Şi continuă să vorbească familiar cu Victor, fără să-l bage în seamă pe acel domn bătrân, care se aşezase în spatele lor pe o banchetă şi părea absorbit în citirea unui ziar.

Semnalul de plecare se auzi.

— Urcă-te în vagonul nostru, zise contesa lui Victor.

— Bucuros, răspunse tânărul.

Şi se instală lângă cele două dame.

În momentul în care un impiegat vroia să închidă vagonul, bătrânul domn se urcă pe scară, se scuză şi pătrunse în vagon.

Contesa făcuse un gest de neplăcere.

Victor, însă, se aplecase spre dânsa şi-i zise:

— Nu te teme, doamnă. Acest om e surd. Vom putea vorbi în linişte.

După o oră trenul se opri cinci minute la Etampes.

Pe drum, bătrânul domn, care nu încetase de a citi ziarul, aflase numele contesei şi îl auzise pe cel pe care ea îl dădea

tovarăşei sale.

După o oră, omul cu ochelari albaştri primea în cabinetul său din strada Michodière o telegramă astfel concepută:

„Astăzi de dimineaţă Raoul de Montalet a venit la Victor, care pleacă la Nantes. Îl urmăresc. El călătoreşte cu contesa E... şi e amorezat de dânsa. Sunt în acelaşi vagon.”

La ora opt seara trenul sosi la Nantes. La ora nouă omul cu ochelari albaştri a primit o a doua telegramă:

„Nantes, ora opt — Victor tot amorezat; la Tours unde a mâncat, s-a aruncat un praf galben în paharul său; de la Tours la Nantes el a devenit foarte comunicativ şi a povestit istoria de la Sologne, fără, însă, să vorbească de sora lui.

Acum să îi urmăm la Nantes pe contesa d’Estournelle, pe Smarald şi pe cavalerul lor din întâmplare.”

Capitolul XXXVIII

Victor de Passe-Croix avea douăzeci de ani, vârsta pasiunilor naive.

La douăzeci de ani, femeia iubită devine un înger.

Înainte de a sosi la Nantes, contesa d’Estournelle ştia pe de rost toată istoria din Sologne de la întâlnirea lui Albert Morel cu Victor şi până la nebunia surorii sale.

Victor o considera pe Olimpia, adică pe Smarald, o femeie din cea mai bună lume.

Cele două femei descinseră la Hotelul Marinei, pe chei.

Victor, supunându-se unui motiv de bună-cuviinţă, a descins într-o cameră mobilată din vecinătate. Contesa i-a dat voie să vină în fiecare zi numai ca să ia masa la Hotelul Marinei.

În seara sosirii lor, cele două femei, închise în odaia de la hotel, căci ele luaseră un apartament comun, vorbeau pe şoptite.

— Draga mea, zise Smarald, cred că a sosit momentul să-mi faci câteva destăinuiri.

— Sunt dispusă, răspunse contesa. Află deci că tânărul la care mergem ca să-l vedem la Belle-Isle se numeşte Andreevici, se află prizonier acolo şi e un băiat de care mă interesez foarte

mult.

Accentul contesei era ironic.

— Da, zise Smaraldul, pricep. Numai că aş vrea să ştiu cauza simpatiei tale pentru el.

— Ei bine, răspunse contesa, închipuieşte-ți că acest tânăr, care se numeşte Andreevici este fiul unui adevărat cazac, cu pretenția de a avea o altă origine.

— Ah!

— El se pretinde nepot al baronesei René, pe care trebuie să o moştenim eu şi bărbatul meu.

Un surâs flutură pe buzele Smaraldului, surâs misterios, care o făcu pe contesă să cugete astfel:

— Văd bine că n-ai priceput, draga mea. Ştii bine că acest băiat la Belle-Isle, este prea aproape de Paris.

— Fără îndoială; dar ai găsit mijlocul de a-l îndepărta?

Contesa se uită fix la amica ei şi răspunse:

— Îl voi găsi.

Şi sculându-se de pe scaunul pe care stătea, se aşeză în fața oglinzii şi după ce se contemplă, surâse şi adăugă:

— Pe onoarea mea, sunt frumoasă încă şi pot zăpăci mintea unui băiat de douăzeci de ani!

— Da, zise Smarald, şi Victor de Passe-Croix e o dovadă.

Contesa îşi puse un deget la buze.

— St! zise ea, cred că ăsta e mijlocul pe care îl căutăm.

— Adevărat?

— Drace! Victor e nebun după mine. La un semn al meu s-ar arunca într-un puț.

— Ceea ce nu-l împiedică de a ne fi părăsit pe amândouă spre a se duce în căutarea ofițerului său de marină, care…

Contesa d'Estournelle o întrerupse pe amica sa Smarald:

— Ascultă-mă bine, zise ea. Presupune că suntem la Belle-Isle…

— Dar vom fi mâine seară; cu vaporul se merge foarte repede.

— E adevărat. Deci să presupunem că suntem la Belle-Isle.

— Fie!

— Ne instalăm într-o căsuță pe care o vom închiria la marginea mării.

— De minune!

— Şi îl primim pe acest tânăr Andreevici.

— Apoi…

— Andreevici mă iubeşte….

— Şi asta se poate.

Victor mă iubeşte de asemenea.

— Asta s-a întâmplat.

— Amândoi tinerii se bat în duel…

Smarald o privi fix pe contesa d'Estournelle.

— Haide! zise ea, văd că ai rămas tot Topazul de odinioară. Bine, am priceput, dar…

— Ah! zise contesa, ai vreo obiecție de făcut?

— Una mare.

— Să vedem?

Smarald se sculă tot cum se sculase şi contesa cu un moment înainte şi, tot ca şi dânsa, se aşeză în fața oglinzii.

— Cum mă găseşti? întrebă ea.

— Frumoasă să înnebuneşti pe cineva.

— Adevărat?

— Pe cuvântul meu.

— Ei bine, presupune…

— Ce

— Că… acest tânăr… Andreevici, în loc de a te iubi pe tine, se amorezează de mine…

— Asta mi-ar strica combinațiile, răspunse contesa… Dar…

Acest dar era superb! Prin el voia să spună: „Sunt de zece ori mai frumoasă, de zece ori mai seducătoare decât tine!…"

Pe când Smarald voia fără îndoială să protesteze, se auzi bătându-se la uşa salonului în care cele două femei aşteptau ora mesei.

— Iată-l pe Amadis al meu! murmură contesa. Era, într-adevăr, Victor de Passe-Croix.

Tânărul era palid, dar în privirea lui se citea un fel de bucurie nespusă.

— L-am găsit, zise el intrând şi sărutând mâna ce i-o întindea contesa.

— Ah! zise ea cu curiozitate. Ei bine i-ai spus secretul meu?

— Nu încă.

Contesa d'Estournelle se uită la dânsul.

Victor continuă.

— Mâine mi-a făgăduit că se va explica.

— Ah!

— Oh! fiți liniştită doamnă, voi şti să-l constrâng să facă aceasta.

— Adică, zise contesa, l-ai întâlnit astă-seară, l-ai provocat şi

te vei bate cu el mâine dimineață?

Victor se înroşi şi tăcu.

— Îl vei ucide sau te va ucide… dar nu vei şti nimic.

Tânărul tresări.

— Pe când, continuă contesa, dacă m-aş amesteca.

— Ei bine?

— Voi şti astă-seară numele acestor oameni care te-au tratat în mod aşa de nedemn.

Victor îşi înăbuşi un țipăt şi o privi pe contesa d'Estournelle cu admirație.

— Dar pentru asta, zise ea, îmi trebuie mai întâi câteva informații asupra ofițerului dumitale. Unde stă?

— La bordul vaporului „Saumon", pe care îl comandă.

— Ah! comandă un vapor?

— Da, doamnă. Acest vapor face legătura între Nantes şi Belle-Isle.

Contesa tresări, dar fața ei rămase nepăsătoare. Victor adăugă:

— El are chiar, se pare, un foarte ciudat echipaj. S-au amestecat printre marinarii săi prizonieri ruşi.

Contesa şi Smaraldul schimbară pe furiş o privire.

— Cum se numeşte ofițerul dumitale? îl întrebă contesa d'Estournelle.

— De Fromentin.

— Fromentin! strigă Smaraldul, un locotenent de marină?

— Da. doamnă.

— Îl cunosc.

— Ah!

— Şi, zise Smaraldul surâzând, ceea ce n-a vrut să-ți spună dumitale, îmi va spune mie.

— Dar, doamnă, observă Victor, gândiți-vă că l-am provocat.

— Aş! voi aranja eu afacerea, fii pe pace.

Apoi întorcându-se spre contesă, Smarald urmă:

— Dacă mă crezi, dragă amică, vom merge imediat, să-l vizităm pe Fromentin. Trebuie să-l împiedicăm pe acest zburdalnic, zise ea surâzând lui Victor, de a se lăsa ucis mâine.

Contesa se uită la Victor cu privirea femeii sigure de a fi iubită.

— Te fac prizonierul meu, zise ea, şi îți ordon să rămâi în arest până la întoarcerea noastră.

— Mă voi supune, doamnă, replică tânărul, dar gândeşte-te

că dacă Fromentin nu vă va spune numele acelor oameni, trebuie să mă bat cu dânsul mâine.

— Fii liniştit, zise Smarald, vom şti totul.

. . . . . .

Astfel după cum spusese şi Victor, Fromentin comanda de vreo cinci zile vaporul „Saumon", care făcea în fiecare zi drumul de la Nantes la Belle-Isle. Tânărul ofițer intrase în portul Nantes de aproape o oră şi se pregătea să coboare pe uscat spre a lua masa în oraş, când un matelot, care făcea de santinelă la uşa lui îi aduse o carte de vizită.

Marinarul o luă şi aruncând ochii citi pălind acest nume:

VICTOR DE PASSE-CROIX

— Dumnezeul meu! îşi zise el, ar fi trebuit să mă aştept la această vizită. Totuşi nu pot vorbi. Puteam la Rigoles dar nu mai pot acum, căci am primit un bilet de la Chenevières care mă roagă să păstrez tăcerea, cel puțin încă o lună... Pofteşte-l înăuntru, zise el.

Victor intră. El era încheiat la haină până sus şi avea aerul unui om hotărât să se certe.

— Domnule, îi zise marinarul oferindu-i un scaun, mă aşteptam la vizita dumitale.

— Te-am căutat cinci zile în tot Parisul, domnule...

— Şi negăsindu-mă la Paris ai venit la Nantes?

— Da, domnule.

Marinarul aşteptă.

— Am venit, zise Victor, sperând că nu vei refuza să-i numeşti pe mizerabilii care...

— Domnule, îl întrerupse ofițerul, sunt legat printr-un jurământ. Dar acest jurământ nu e etern. Vrei să mai aştepți o lună?

— E cu neputință!

— Şi mie îmi e cu neputință să vorbesc mai înainte.

— Dar, zise Victor, pe un ton arogant, nu îți este oprit a te bate, sper?

Fromentin scoase un suspin şi îl privi cu tristețe pe tânăr.

— Nu, domnule, zise el, numai...

— Ah! zise Victor cu dispreț, îmi vei cere de asemenea un răgaz?

— Te înşeli, domnule, dar comand vaporul pe care mă aflu.

Acest vapor îşi ridică ancora mâine la orele nouă. Dacă ții mult să te bați…

— Voi fi, domnule, răspunse Victor, la dispoziția dumitale de la orele şapte dimineață şi dacă vrei ne vom bate cu pistolul.

— Cum îți va plăcea, în pădurea Mauves…

— Fie.

Victor se înclină, îl salută pe Fromentin şi ieşi din cabină fără să spună nici un cuvânt.

Pe când eroul nostru străbătea puntea zări un tânăr care privea marea cu melancolie.

El n-avea mai mult de douăzeci de ani, avea ochii albaştri, părul blond şi în toată persoana lui era ceva care îi dădea o distincție supremă.

El purta uniforma soldaților ruşi şi Victor realiză că e unul din prizonierii de la Belle-Isle.

Victor era îmbrăcat cu pantalonul din uniforma de la Saint-Cyr.

Pe când el trecea pe lângă tânărul rus, acesta îşi întoarse capul şi-l salută pe Victor.

Victor răspunse la salut; apoi crezu că pricepe că prizonierul dorea să-i vorbească şi se opri.

Într-adevăr, tânărul veni la dânsul şi îl salută din nou:

— Scuză-mă, domnule, zise el. Dar pantalonul pe care îl porți nu e al uniformei din Saint-Cyr?

— Da, domnule.

— Vii din Paris, fără îndoială?

— Da, domnule.

— Scuză-mă, reluă tânărul rus. Dar eşti prima persoană care vine din Paris şi pe care am fericirea să o văd şi poate vei putea să îmi dai vreo informație.

— Vorbeşte, domnule.

— Aparții fără îndoială lumii distinse, continuă tânărul şi poate că ai auzit vorbindu-se de o femeie bătrână din foburgul Saint-Germain, despre care aş vrea să am ştiri.

— Cum se numeşte? întrebă Victor.

— Baroneasa René.

— Văduva generalului?

— Da, domnule.

— Am auzit vorbindu-se de dânsa.

— Ah! mai trăieşte?

— Da, domnule.

Fața rusului se lumină de bucurie.

— Mulțumesc, domnule, zise el, mulțumesc de o mie de ori.

Şi salutându-l pe Victor se întoarse la locul său, pe când acesta, urcându-se în luntre, se întoarse pe uscat.

*
* *

În acest timp, de Fromentin rămăsese în cabina sa pradă unei adânci tristeți.

„Sărmanul Victor, murmură el de vreo douăzeci de ori de la plecarea lui, nu pot totuşi să-l ucid!”

De Fromentin era aşa de demoralizat, încât renunță să mai coboare pe uscat şi prânzi în cabina lui.

O oră după plecarea lui Victor, locotenentul fu scos din întunecata lui reverie de ştirea ce i se aduse că o luntre, în care se aflau două femei acostase la vaporul lui.

Mirat, de Fromentin ieşi din cabină şi veni să se uite.

Noaptea era luminoasă şi luna strălucea pe cer. La această lumină, tânărul ofițer crezu că vede două femei urcându-se pe bord. Contesa îi era necunoscută, dar nu-şi putu opri un gest de uimire văzând-o pe Smarald întinzându-i mâna şi spunându-i:

— Bună seara, amice.

— Cum! zise el, dumneata domnişoară?

Smarald jucase cu patru sau cinci ani în urmă într-un teatru din Brest, în timpul unuia din concediile sale.

Acolo, ea îl întâlnise pe Fromentin şi se îndrăgostiseră unul de altul. El nu era pe atunci decât aspirant de clasa I. Tânărul ofițer nu se dusese niciodată la Paris fără să o viziteze pe Smarald, care îl primise întotdeauna de minune.

— Dragul meu, continuă actrița, pe când Fromentin o saluta pe contesă, doamna e una din prietenele mele care doreşte să-şi păstreze anonimatul.

Ofițerul se înclină.

— Şi venim să te vedem pentru o afacere din cele mai importante.

— Adevărat?

Fromentin oferi brațul său contesei şi le conduse pe amândouă în cabina lui.

Când cele două femei fură singure cu dânsul, Fromentin o

privi pe actriță.

— Acum, zise el, te ascult, domnişoară.

— Trebuie să te baţi mâine, nu-i aşa? zise Smaraldul.

Ofițerul tresări.

— Cu Victor de Passe-Croix, un adevărat copil!

— Vai!

Contesa d'Estournelle ştiu să se arate disperată şi-şi duse batista la ochi.

— Amicul meu, zise Smaraldul, ştii că dacă-l ucizi pe Victor o ucizi şi pe doamna cu aceeaşi lovitură.

— Dumnezeul meu.

— Vreau deci cu orice preț să împiedic această întâlnire, dragul meu Fromentin.

— Dar cum! Victor, pe care-l iubesc ca pe un frate, nu e om de înțeles. El vrea să mă forțeze a viola un jurământ.. Asta e cu neputință.

Contesa ridică fruntea şi îl privi pe Fromentin.

— Vrei, domnule, zise ea, să mă autorizezi să-l fac pe Victor să înțeleagă?

— E greu, doamnă.

— Fie; dar, în fine, îmi dai depline puteri?

— Oh! bucuros.

Un fulger de bucurie străluci în ochii contesei.

— Domnule, adăugă ea, unde vă pot trimite o scrisoare astă-seară?

— Doamnă, răspunse Fromentin, voi avea onoarea de a trimite servitorul meu la orele zece.

Contesa se sculă şi îi făcu semn Smaraldului.

Fromentin îi oferi din nou brațul şi urcară pe punte, care era luminată de razele lunii.

Tânărul prizonier rus, care, cu o oră înainte, vorbise cu Victor de Passe-Croix, stătea tot la locul său. La zgomotul produs de fusta de mătase a contesei se întoarse.

Luna lumina frumoasa față a contesei d'Estournelle.

Tânărul tresări privind-o. El simți una din acele impresii ciudate, inexplicabile, care decid câteodată viața unui om.

„Oh! ce frumoasă e!" murmură el.

Deja contesa era departe şi ajunsese la scară. Ea nu îl văzuse pe tânărul prizonier.

— Domnule, zise ea, în momentul când puse piciorul pe scară, mi s-a spus un lucru foarte ciudat astăzi…

— Ah! zise Fromentin..

— Ai la bord şi ruşi?

— Da, doamnă; am patru prizonieri, care mi s-au dat pentru serviciul interior al vaporului.

— Şi... eşti mulţumit de dânşii?

— Sunt blânzi şi supuşi; dar, la drept vorbind, nu întrebuinţez decât trei din ei.

— Şi... al patrulea.

— Ah! cât despre ăsta doamnă, are mâinile prea albe pentru ca să îndrăznesc să-l pun să spele puntea.

— E deci un ofiţer?

— Nu, un simplu soldat anume Andreevici, doamnă.

Contesa simţi că-i bate inima cu violenţă.

Fromentin urmă:

— Acest tânăr mi se pare că are un mister în viaţa lui, poate un roman. Are o turnură distinsă şi vorbeşte foarte bine limba franceză.

— E vreun băiat de familie, fără îndoială.

— Cred; dar păstrează o mare tăcere şi pare a fi în prada unei mari tristeţi.

— Ah! zise Smaraldul râzând, mă faci curioasă, dragă Fromentin, cu râsul tău misterios.

— Adevărat?

— Pe cuvântul meu. Şi aş dori să-l văd pe acest tânăr

— E uşor, răspunse Fromentin, care îşi aminti că trecuse pe lângă prizonier şi întorcând capul îl căută cu privirea.

Dar prizonierul dispăruse deja.

— Vrei să-l chem domnişoară?

— Nu, zise Smarald, dar ai putea face ceva mai bun.

— Ce?

— Trebuia să trimiţi servitorul dumitale astă-seară la hotelul Marinei?

— Da.

— Ei bine, trimite în locul lui pe prizonierul rus.

— Drace! asta e cam greu... Eu răspund de dânsul... Dar, fie, adăugă Fromentin, cred că va fi un om de treabă. Dacă ţii îl voi trimite.

— Eşti drăguţ, exclamă Smaraldul, care schimbă o nouă privire cu contesa şi îi dădu mâna ca să i-o sărute ofiţerul de marină.

Cele două femei coborâră în luntrea lor, şi, după câteva

minute, ele soseau la hotelul de Marină.

Victor stătuse credincios în arestul pe care i-l impusese contesa d'Estournelle.

Ea îl găsi stând lângă foc cu picioarele încrucişate şi adâncit în gânduri.

— Ei bine, îi zise ea punându-i frumoasa ei mână pe umăr, nu te vei bate.

Victor se sculă în picioare şi strigă:

— Aşadar v-a spus.

— Totul.

— Atunci…

— Îți voi spune mai întâi, zise contesa, că numele acelor care te-au ultragiat le cunosc destul de bine.

Contesa mințea cu atâta curaj încât tânărul scoase un țipăt.

— Şi nu era de loc necesar, adăugă contesa d'Estournelle să-l provoci pe acest sărman Fromentin, care e un gentilom şi te iubeşte mult.

— Dar atunci îmi vei spune, doamnă numele acestor oameni?

— Încă nu!

Victor făcu un pas înapoi; dar contesa se uită la dânsul cu acea privire care înconvoaie voințele cele mai tari.

— Amicul meu, zise ea, oamenii pe care îi urmăreşti sunt tari, şi vei cădea în luptă de nu vei găsi un ajutor.

— Un ajutor?

— Da.

— Pe cine?

— Pe mine.

Ea pronunță acest cuvânt cu un gest teatral.

— Dumneata, zise el, dumneata, doamnă, ai consimțit?

— Aceşti oameni sunt inamicii mei fiindcă sunt şi ai dumitale.

Victor îşi înăbuşi un țipăt şi căzu la picioarele contesei. Ea îl lăsă să-i ia mâna pe care el o sărută.

— Scoală-te, copile, îi zise ea. Mă unesc cu dumneata, şi-ți jur că răzbunarea noastră va fi teribilă. Dar pentru asta trebuie să ai o încredere oarbă în mine.

— Oh!

— Să juri că mi te vei supune.

— Jur.

— Oricât de stranie ți s-ar părea linia de conduită pe care ți-o voi dicta.

— Fie.

— Ei bine, mai întâi nu vei şti încă numele acestor oameni.

— Dar, doamnă…

— Nu vreau să strici totul prin iuțeala dumitale…

— Cu toate acestea…

— Nu ai jurat că mi te vei supune?

Şi contesa îl fascină pe Victor cu privirea.

Ea îl lăsă să-i ia mâna pe care el depuse un sărut.

Victor fu învins.

— Şi spre a începe rolul dumitale de supunere, zise ea, mâine vei veni să locuieşti aici.

— Bun!

— Te vei duce să te plimbi, vei umbla călare… vei vizita împrejurimile… dar nu te vei ocupa de nimic… înainte de a-ți da noi instrucțiuni.

— Dar dumneata?…

— Eu, zise contesa, plec mâine într-o călătorie de patruzeci şi opt de ore, trei zile cel mult, cu doamna… Mă vei aştepta aici.

— Cum! zise el cu accentul dojenitor al unui copil, nu îmi dai voie să te însoțesc?

Ea surâse şi o privi pe Smarald.

— Da, zise ea, e un copil teribil! Iată acum vrea să vină la mătuşa mea! Asta ar fi nostim! Contesa d'Estournelle escortată de un tânăr nebun.

Victor rămase puțin cam încurcat şi murmură câteva cuvinte.

— Haide! zise contesa, cu un accent de bunătate plin de făgăduieli, te-am iertat, dar cu o condiție.

— Oh! vorbeşte!

— Că vei uita numele meu. Eu sunt doamna Durocher, văduva unui armator din Havre.

Victor, un moment uimit, se înclină în semn de adeziune.

Contesa adăugă:

— De aici înainte, pentru toată lumea, mă înțelegi? sunt doamna Durocher, îmi juri?

— Pe onoare.

— E nostim, zise ea privind-o încă o dată pe Smarald şi surâzând lui Victor. Acum, amicul meu, întoarce-te la hotelul dumitale, căci e ora nouă şi jumătate. E ora la care tinerii se culcă.

— Dar, cel puțin te voi vedea mâine înainte de plecare? se

rugă Victor.

Victor plecă beat de amor şi convins de asocierea totală a contesei la răzbunarea lui.

— Da, la ora şapte de dimineață.

Capitolul XXXIX

După ce Victor de Passe-Croix a plecat, Smarald şi Topaz se priviră râzând.

— Ei bine, zise contesa, crezi că mi-am jucat bine rolul?

— De minune.

— Sărmanul băiat e convins că îi cunosc pe acei oameni care l-au mistificat şi va aştepta.

— Bine! zise Smaraldul, dar se poate să se plictisească aşteptând şi atunci…

— Atunci vom vedea. De altfel până atunci ne va scăpa de Andreevici, fără îndoială.

— Ah! e drept, zise actrița. Ei bine! îl vom vedea pe acest erou de roman.

— Mor de nerăbdare.

— Acum, termină Smarald nu mai văd necesar decât un singur lucru.

— Care?

— Ca el să se amorezeze de tine.

— Draga mea, zise ea, voi face o frumoasă concesie amorului tău propriu.

— Care?

— Vei trece în odaia de alături. Eu îl voi primi pe Andreevici. În acest chip el nu putea alege.

— Nostim! zise Smaraldul râzând. Dar atunci tu îi vei răspunde lui Fromentin?

— Nu, voi trece la tine şi îți voi dicta scrisoarea.

— Acum ce călătorie de trei zile vom face împreună?

— Vom merge la Belle-Isle-sur-Mer, pe vaporul lui Fromentin.

— Dar, dragă…

Contesa d'Estournelle n-avu timpul să răspundă, căci se auzi o bătaie în uşă.

— E dânsul! zise Smarald. Îți las câmpul liber.

Şi ea dispăru în odaia vecină, lăsând uşa întredeschisă, aşa ca să vadă şi să audă fără să fie văzută. Era într-adevăr

prizonierul rus.

*
* *

Andreevici, am spus, avusese o senzație ciudată văzând-o pe contesă.

Era un misterios avertisment al întâmplării care-i şoptea la ureche că această femeie era destinată să joace un rol important în existența lui, sau frumusețea contesei produsese asupra tinerei sale imaginații acea impresie bizară şi adâncă?

Andreevici, căci el era acela care se numise la Paris, Gaston René şi care fusese încorporat prin violență în armată sub un nume mincinos, Andreevici deşi vorbise în manuscrisul său de contesa d'Estournelle, nu o cunoştea însă.

Ceea ce el ştia, aflase de la cazacul Andrei Petrovici, care, înainte de a muri îi mărturisise totul.

Andreevici era la Belle-Isle de aproape o lună şi de şase luni era prizonier. Fusese trimis la Toulon, apoi la Marsilia unde fusese mult timp bolnav. În fine fusese trimis la Belle-Isle.

Acolo, blândețea lui, fizionomia lui plină de farmec, îl făcuseră prieten cu ofițerii francezi care aveau supravegherea.

Andreevici, sau mai bine zis Gaston René, nu mai avea de aici înainte decât o țintă, o dorință, de a se putea întoarce la Paris, unde, cu ajutorul lui Baptistin, bătrânul valet, spera să-şi poată stabili identitatea sa.

Dar nenorocirile prin care trecuse îl făcuseră prudent şi neîncrezător.

După ce se interesase la Toulon, şi la Marsilia, pe la toți ofițerii francezi pe care îi întâlnise, despre căpitanul Grain-de-Sel, el aflase că protectorul Danielei rămăsese fără un picior, şi că fusese trimis la Constantinopol, unde probabil, după cum i se spunea, murise.

Atunci, Gaston René făcuse această reflecție plină de înțelepciune:

„Dacă omul care mă persecută, acest nenorocit conte d'Estournelle care vrea să îmi fure moştenirea, a fost aşa de puternic să-l domine pe Andrei Petrovici, va fi şi mai mult încă contra mea, care n-am în mâini nici o dovadă a infamiei lui. Dacă vreau să mă reîntorc într-o zi la Paris şi să încing o luptă cu acest bandit blazonat, trebuie să păstrez cea mai adâncă

tăcere asupra adevăratei mele origini.”

Falsul Andreevici se ținuse de cuvânt. El nu spusese la Belle-Isle nimănui nimic; şi trecea drept rus.

De Fromentin mişcat ca şi ceilalți de acest om melancolic, de această tristețe plină de demnitate, încercase a-l chestiona, dar tânărul tăcuse.

Câteva minute după plecarea domnişoarei Olimpia şi a misterioasei sale tovarăşe, Fromentin îl chemă pe acela, pe care îl vom numi provizoriu cu numele lui rusesc de Andreevici.

Acesta tocmai vroia să se culce când i se transmise ordinul comandantului.

El se îmbrăcă şi se duse repede la Fromentin.

— Amicul meu, zise acesta din urmă, n-am de ce să mă îngrijorez dacă eşti un om de onoare; asta am ghicit-o de la început.

Andreevici se înclină.

— Dacă îți voi cere cuvântul de onoare că dacă te voi trimite pe uscat vei reveni să te culci pe bord, mi-l vei da?

— Da, comandante.

— Am o misiune de încredere să-ți dau, adăugă comandantul.

— Mă voi sili de a mă face demn de o asemenea favoare.

— E vorba de a te duce la hotelul Marinei.

— Mă voi duce.

— Acolo, vei cere să vorbeşti cu domnişoara Olimpia. Ea a descins la hotel cu o prietenă a ei.

Andreevici tresări.

— Această damă a fost aici mai adineauri. Poate ai văzut-o trecând pe punte.

Emoția pe care Andreevici o simțise la vederea contesei îi reveni şi inima lui bătu din nou cu putere.

— Această damă, adăugă Fromentin, îți va da o scrisoare pe care mi-o vei aduce. Haide, eşti prizonier pe cuvântul de onoare. Ia luntrea mea şi du-te pe uscat.

Andreevici îl salută pe Fromentin, se încheie la tunică şi după câteva momente era pe uscat.

Când sosi la hotelul Marinei şi trecu pragul salonului unde îl aştepta contesa, Smaraldul dispăruse.

Actrița din odaia vecină îl examina pe tânărul rus.

Contesa d’Estournelle se răsturnase pe jumătate pe o canapea şi luase o poziție plină de farmec şi de voluptate.

Andreevici se oprise în prag şi rămase un moment ca fermecat.

— Domnişoara Olimpia? murmură el.

Contesa nu răspunse: „Sunt eu!” dar nici nu zise: „Nu sunt eu”. Ea făcu un semn tânărului om şi-i spuse:

— Apropie-te, domnule.

Apoi sculându-se pe jumătate şi uitându-se la dânsul cu o privire care îl făcu să tresară:

— Vii de la bordul vaporului Saumon, nu-i aşa?

— Da, doamnă.

— Te trimite domnul de Fromentin?

— Da, doamnă, răspunse Andreevici care continua să o contemple pe contesă.

— Ia loc, domnule, îi spuse ea. Îți voi da o scrisoare pentru comandantul vaporului Saumon.

Ea întinse mâna şi trase lângă dânsa o măsuță pe care se afla tot ceea ce trebuia pentru scris.

Andreevici stătu în picioare, uitându-se la dânsa cu o privire plină de admirație.

Contesa luă tocul; dar înainte de a scrie ea ridică din nou ochii spre acel tânăr:

— Dumneata eşti prizonier rus? îl întrebă ea.

Contesa avea o voce drăguță şi armonioasă, care pătrunse până în fundul sufletului lui Andreevici.

— Da, doamnă, zise el. Cel puțin am uniforma rusească.

— Ciudat răspuns! murmură ea cu jumătate voce.

Cu toate acestea Andreevici auzi destul de bine, dar nu crezu că e nimerit să se desluşească mai bine.

Contesa reluă:

— Vorbeşti limba franceză foarte bine, domnule.

— El tresări şi o privi din nou, dar de astă dată cu un fel de neîncredere.

— Este natural, zise el, în cazul tuturor ruşilor doamnă.

— E adevărat. Totuşi, dacă n-aş vedea haina dumitale, aş jura că eşti francez.

Andreevici dădu din cap.

— Sunt rus, zise el stând în picioare respectuos ca un soldat în fața şefului său.

Contesa luă condeiul şi scrise:

„Domnule,

Nu te vei bate cu domnul Victor de Passe-Croix. Acesta din urmă consimte să aştepte. Pierzi ocazia unui duel, dar câştigi două pasagere. Poți să ne iei la bordul vasului dumitale mâine dimineață? Olimpia şi eu dorim să facem o călătorie la Belle-Isle-sur-Mer.

A dumitale devotată.

I. Durocher"

Contesa trecu în odaie unde se afla domnişoara Olimpia.

— Ia loc, domnule, spuse ea adresându-se lui Andreevici, mă întorc peste două minute.

Andreevici se înclină şi se aşează pe scaun, pe când contesa d'Estournelle dispărea după uşa ce despărțea salonaşul de dormitorul lor.

— Ei bine! zise ea privind-o pe Olimpia, l-ai văzut?

— Da.

— Cum îl găseşti?

— Frumos ca un înger, simplu şi distins ca un prinț.

— Ah! zise contesa devenind visătoare şi aplecându-şi ochii, şi mie mi-a produs aceeaşi impresie.

— Şi, murmură Olimpia la urechile contesei, ce supărător ca interesele tale să fie cu totul opuse față de ale mele.

Contesa suspină.

— Sărmanul băiat, zise ea, m-a privit de mai multe ori cu un fel de extaz!

— Zău!

— Da, şi mă prind că în cel mult opt zile va fi nebun de amor; dar nebun de legat.

— Păcat, zise Smarald, dar ce i-ai scris lui Fromentin?

— Că plecăm mâine cu dânsul la Belle-Isle; vrei să adaugi câteva cuvinte la scrisoarea mea?

— E în zadar.

Contesa d'Estournelle se întoarse în salonaş şi Andreevici se ridică văzând-o apărând.

— Domnule, îi zise ea, vei fi aşa de amabil de a da această scrisoare domnului de Fromentin, anunțându-l că eu şi amica mea vom fi mâine la ora opt dimineața la bordul vaporului Saumon.

Ea îi întinse scrisoarea. El făcu un pas înainte, dar ea îl opri cu un gest:

— Iartă-mă domnule. Eşti de multă vreme la Belle-Isle?

— De o lună.
— Cunoşti Locmaria?
— Acolo sunt internat.
— Mi s-a vorbit de o căsuță de închiriat la Locmaria.

Contesa spunea asta la întâmplare şi întâmplarea voi ca ea să spună ceva adevărat.

— Cunosc, doamnă, răspunse Andreevici, pe marginea mării, la un sfert de leghe de Locmaria, într-o vale, o căsuță vopsită cu verde, înconjurată de o grădină şi umbrită de mari arbori.
— Şi e de închiriat?
— Da, doamnă.
— Vom vedea mâine dacă îmi convine acea casă.

Andreevici tresări.

— Mergeți oare la Belle-Isle, doamnă? întrebă el.
— Da, domnule, plecăm mâine.
— Şi vreți…
— Vreau să închiriez acea casă de care mi-ai vorbit, pentru vara viitoare.

O uşoară roşeață coloră fața şi fruntea prizonierului; dar el nu făcu nici o observație şi cum contesa nu-l mai reținu, el salută şi se retrase.

Numai în momentul când să treacă pragul se întoarse şi o mai salută o dată, şi contesa rămase convinsă că frumusețea ei fascinantă tulburase inima şi imaginația acelui tânăr…

Capitolul XL

Acum să trecem peste un interval de opt zile şi să ne deplasăm la Belle-Isle.

Se însera şi soarele intrase pe jumătate în valurile mării.

O barcă în care se aflau doi oameni şi având o mică pânză, luneca pe lângă coastă. Aici ea părea că vrea să se apropie şi să intre în portul Locmaria; aici se îndreptă ca şi cum ar fi vrut să o ia în largul mării. Din cei doi oameni care se aflau în barcă, acela care ținea lopata era îmbrăcat într-o mare manta şi avea un capişon care îi ascundea pe jumătate figura.

Celălalt, stând lângă catarg, fuma liniştit o țigară şi era îmbrăcat ca un om cu totul străin de mare şi de moravurile acelora care o străbat.

Un palton alb, o pălărie moale şi un sac de voiaj la subțioară,

arătau turistul, pe când celălalt părea a fi un adevărat marinar.

Cu toate acestea, cine l-ar fi examinat cu atenție, ar fi observat că fața lui nu fusese bătută de vânturile mării şi că mâinile în care ținea lopata erau prea albe.

Barca continua să plutească şi cei doi oameni vorbeau:

— Domnule viconte, zicea acela îmbrăcat cu manta, cunoşti acum situația?

— Da. desigur.

— Tânărul Gaston René, făcut prizonier sub numele de Andreevici, se află la Belle-Isle?

— Da.

— Contesa d'Estournelle se află la Belle-Isle de opt zile.

— Ştiu şi asta.

— Şi domnul Victor de Passe-Croix, amorezat la nebunie de contesă pe care o crede pe lângă o mătuşă a ei, aşteaptă cu nerăbdare ca dânsa să se întoarcă la Hotelul Marinei la Nantes.

— Dar, adăugă pilotul, e posibil ca ea să-l anunțe că e la Belle-Isle.

— Crezi?

— Când planul ei va fi gata.

— Ce plan?

Pilotul începu să râdă.

— Iată, domnule viconte, zise el, vrei ca încă o dată să-mi laşi mână liberă.

— Dar…

— De o oră suntem nehotărâți. Aci vrei să abordezi la Locmaria, aci vrei să ne oprim în acest golf unde s-au refugiat contesa şi amica ei. Lasă-mă să rezolv eu chestiunea.

— Fie.

— Ne vom întoarce la bordul navei de comerț care ne-a adus de dimineață, şi care trebuie să stea două zile în radă.

— Şi apoi?

— Te voi lăsa acolo. Iată că s-a făcut noapte şi e natural să te întorci la bord, mai ales că eşti aşteptat de comandant care te-a poftit la masă.

— Bine. Dar dumneata?

— Eu, mă duc pe uscat.

— Ah!

— Şi mă voi culca probabil acolo.

— Şi vei reveni la bord?

— Mâine dimineață.

Şi ca şi cum s-ar fi temut de o nouă ezitare a tovarăşului său, pilotul vâsli şi se îndreptă spre un bastiment ce era ancorat la o milă de portul Locmaria.

După o oră, barca aborda uscatul şi pilotul sări cu uşurință.

El era singur de astă dată.

„Haide, Rocambole, amicul meu, îşi zise el, iată ocazia de a-ți aminti de trecut. De astă dată lupta e demnă de tine, şi contesa d'Estournelle este o femeie cu oarecare merit."

Pilotul, care nu era altul decât omul cu ochelari albaştri de pe strada Michodière, trase barca pe nisip, calculând că avea timpul să se întoarcă. Apoi el urmă o mică cărare care se înfunda într-o vale şi, după un sfert de oră, ajunse într-un mic golf, în interiorul căruia se afla o casă împresurată de arbori, care îi dădea un aspect sălbatic şi pustiu.

Falsul pilot se opri şi la lumina lunii observă un moment acest peisaj.

Casa era luminată; sunetul unui pian ajungea până la pilot.

— Ea îl aşteaptă, îşi zise dânsul. Şi eu aş vrea să ştiu cum şi pe unde vine el.

Apoi strecurându-se, ajunse până la casă.

Numai pianul arăta că înăuntru se afla cineva.

— Noaptea e cam rece, se gândi falsul pilot, totuşi trebuie să iau o hotărâre.

El se urcă într-un pom, încălecă o cracă şi din acest observator improvizat se uită în casă.

Fereastra luminată a odăii de unde se auzea pianul, n-avea perdele. Omul cu ochelari albaştri din strada Michodière putu vedea atunci o femeie tânără, înaltă şi care i se păru foarte frumoasă, stând lângă pian, pe când, o altă femeie ce era cu spatele la fereastră cânta.

După un moment, aceea care cânta la pian se opri.

Apoi se sculă şi se aşeză lângă sobă.

Omul cu ochelari albaştri îi văzu atunci fața şi o recunoscu pe contesa d'Estournelle.

Dar cum fereastra era închisă, nu putu să audă nici un cuvânt din convorbirea celor două femei.

*
* *

Iată cele ce spuneau cele două amice în acea seară, pe la ora

şapte şi jumătate, după masă.

— Ştii tu, draga mea, murmură Smaraldul, că ducem aici o viață din cele mai romantice? Locuim într-un colț sălbatic, fără altă vecinătate decât aceea a mării, şi având ca servitori o țărancă şi pe bărbatul ei.

— Ei bine, zise contesa surâzând, asta e o schimbare destul de mare, mi se pare, de la viața pariziană.

— Da, dacă diversiunea nu durează prea mult.

Contesa făcu o mişcare.

— E drept, zise ea, trebuie ca totul să se sfârşească.

— Drace! Şi cred că prizonierul nostru e destul de înamorat.

— Adică, zise contesa, a cărei voce era emoționată, el e tot aşa de amorezat ca şi acest sărman Victor, care ne aşteaptă la Nantes.

— Ei bine, draga mea, iată momentul să-i dăm foc ierbii de puşcă.

— Ah!

Contesa scăpă această exclamație cu o emoție care făcu pe Smarald să tresară.

Actrița aruncă asupra ei o privire cercetătoare şi zise:

— Vrei să ştii tot gândul meu?

— Vorbeşte!

— Joci un rol fals.

— Cum asta?

— Ascultă: ai plecat din Paris spunându-ți: „Mă duc la Belle-Isle, vreau să-l văd de aproape pe acest Andreevici şi să găsesc mijlocul de a mă scăpa de dânsul.”

— E adevărat.

— Pe drum, ai întâlnit un auxiliar, pe acest Victor, care te iubeşte la nebunie, şi ți-ai spus: „Iată instrumentul pe care îl căutam.”

— Apoi? zise contesa cu oarecare nerăbdare.

— Atunci cu multă îndemânare ți-ai întins farmecul. Sunt frumoasă, ți-ai mai spus, îl voi zăpăci pe Andreevici, aşa cum l-am zăpăcit pe Victor. Apoi, la un moment dat îi voi pune față în față; se vor bate şi Victor îl va ucide pe Andreevici.

Contesa păru că face o violentă sforțare spre a-şi păstra sângele ei rece.

— Şi voi face, zise ea, aşa după cum ai spus!

— Eşti sigură?

— Foarte sigură.

Smaraldul dădu din cap.

— Cred că te înşeli…

— Eu?

— Nu vei avea inima destul de tare în ultimul moment, draga mea.

— Crezi?

— Da.

— Pentru ce?

— Mai ascultă. Ai condus bine barca ta, aşa de bine încât Andreevici vine în fiecare seară aici. Vine să facă muzică şi pleacă cu puțin înainte de miezul nopții, cu inima şi mai aprinsă şi convins că-l iubeşti.

— Oh!

— Ei bine, cine ştie?

Contesa tresări.

— Eşti nebună, zise ea.

— Se poate, dar aş jura că dacă ar trebui să alegi între el şi Victor…

— Taci.

— E drăguț, continuă Smaraldul. E blând şi trist şi are nişte ochi albaştri care te fac să visezi. Iată, mă prind că dacă nu era nepotul baronesei, şi n-aveai cel mai mare interes…

Contesa dădu din umeri.

— Eşti nesuferită astă-seară, zise ea. El va veni şi sileşte-te să fii mai amabilă cu el.

Un surâs misterios flutură pe buzele Smaraldului.

— Atunci, zise ea, e timpul să-i scriem lui Victor.

— Nu încă.

— Ah! vezi.

— Taci! zise contesa sculându-se. Ascultă!

Ea puse un deget pe buze şi se duse la fereastră şi o deschise.

Capitolul XLI

Luna strălucea pe cer. Smaraldul venise şi dânsa la fereastră şi amândouă priveau în grădină. O umbră se mişca în depărtare.

— E dânsul! zise contesa d'Estournelle. Acest tânăr e punctual ca un ceasornic.

Un om, într-adevăr, intrase în grădină şi mergea repede.

Totuşi când fu pe la jumătatea drumului, el se opri deodată, spre marea uimire a celor două femei, se aplecă şi începu să examineze solul cu o scrupuloasă atenție.

El se opri foarte puțin şi apoi porni din nou, şi în momentul când ajunse la uşă şi vru să bată, ridică capul şi le zări pe contesa d'Estournelle şi pe Smarald.

— Ți se va deschide! îi strigă contesa. Nu mai bate, căci îl vei deştepta pe grădinar.

Smaraldul coborî şi după ce deschise şi luă brațul lui Andreevici, căci era dânsul, zise:

— Ce priveai pe jos?

— În mijlocul grădinii?

— Da.

— O urmă de pas pe pământ.

— E aceea a grădinarului, fără îndoială.

— Oh! nu, zise Andreevici. Era urma unui picior încălțat cu o gheată fină.

— E ciudat! zise Smarald.

Apoi un fulger străbătu creierul ei. Ea se plecă la urechea tânărului şi-i spuse:

— Să nu spui nici un cuvânt lui Jeanne. Ea e fricoasă şi nu va dormi toată noaptea.

Jeanne era numele pe care Smaraldul i-l dădea în intimitate. Tânărul o urmă pe actriță şi amândoi urcară în salonul în care se afla contesa.

Smaraldul se aşează la pian. Andreevici cântă; el avea o voce foarte frumoasă.

Contesa stătea gânditoare lângă foc, cu privirea fixată asupra victimei sale.

Muzica era pretextul zilnic. Dar după câtva timp, Smaraldul dispărea, se ducea în odaia ei, şi o lăsa pe contesă singură cu Andreevici.

Tot aşa fu şi în acea seară. După o oră Smaraldul ieşi.

Atunci contesa d'Estournelle îl pofti pe prizonier să stea lângă dânsa.

— Prietene, îi zise ea, ştii că ai plecat foarte târziu ieri?

— E adevărat, răspunse el surâzând, şi aş fi putut fi pedepsit, căci prizonierii trebuie să se întoarcă la orele zece şi jumătate seara. Dar toți sunt plini de indulgență şi bunătate față de mine.

— Adevărat?

— Începând cu dumneata, doamnă, răspunse el surâzând.

În acest timp el îndrăzni să-i ia mâna şi să o ducă la buze.

— Oh! zise ea, nu-mi mulțumi înainte, domnule Andreevici.

— Şi de ce, doamnă?

— Bunătatea mea, fiindcă aşa-mi numeşti plăcerea de a te primi, bunătatea mea are o țintă interesată.

El o privi mirat.

— Sunt curioasă, zise ea.

Andreevici se înroşi din nou.

— De mult timp, urmă ea, am ghicit că trebuie să fie în existența dumitale ceva misterios şi teribil pe care aş dori mult să-l ştiu.

Tulburarea lui se mări, dar el păstră tăcerea. Contesa nu se consideră învinsă şi continuă:

— Erai un simplu soldat în țara dumitale; dar fără îndoială eşti un tânăr de familie, căruia i s-a întâmplat o mare nenorocire…

— Poate, murmură el.

— A trebuit să fii persecutat, poate chiar că ispăşeşti vreo greşeală a tinereții?

— Nu, doamnă.

— Deci, nu eşti persecutat?

El tăcu.

— Şi persecutorii dumitale, urmă ea cu vocea cea mai fermecătoare, sunt aşa de temut, aşa de puternici încât nu îndrăzneşti?…

Andreevici îşi plecă capul.

— La ce bun? murmură el.

Ea îi luă mâna într-ale sale.

— Dar ştii, zise ea, că e rău să nu ai încredere într-o femeie care îți arată oarecare interes?

Privirea cu care contesa însoți aceste vorbe însemna: „O femeie care te iubeşte.”

Andreevici scoase un strigăt: inima lui mult timp comprimată făcu explozie. El se lăsă la picioarele contesei şi murmură o declarație de amor.

— Eşti un copil, zise ea, sculându-l, sunt deja o femeie bătrână, vreau să fiu amica dumitale. Vreau să pun creditul meu, amicii mei, relațiile mele în serviciul dumitale. Dacă vei voi să te întorci în țara dumitale, îți voi obține eliberarea.

Andreevici avea douăzeci de ani, vârsta la care se crede că tot ce zboară se mănâncă: el crezu în acest devotament aşa de simplu exprimat, şi hotărârea lui de a tăcea dispăru.

— Țara mea? zise el, dar sunt francez, doamnă.

Contesa, la această relevație, ştiu să se arate foarte uimită; ea scoase un țipăt de surprindere aşa de naiv, încât acela care ar fi voit să afirme lui Andreevici că ea ştia istoria lui, n-ar fi fost crezut de dânsul.

— Ascultă, îi zise ea, sunt bogată, sunt văduvă, am mult credit la Paris. Povesteşte-mi istoria dumitale. Pot mult.

Şi Andreevici fascinat, sedus, îşi povesti originea, educația sa, creşterea sa, moartea cazacului Petrovici, care îi destăinuise totul. Cu toate acestea, printr-un rest de prudență, el nu spune numele baronesei René şi nici acel al contelui d'Estournelle.

Contesa îl ascultă cu o linişte admirabilă. Când el termină, ea îi spuse:

— Vasăzică, speri să te întorci la Paris?

— Aş putea, dacă se va încheia pacea.

— Şi acolo, ce vei face?

— Mă voi duce să-mi văd bunica şi să-i spun adevărul.

— Dar ea nu te va crede, fiindcă n-ai nici o dovadă a identității dumitale.

— Nu, căci se pare că semăn foarte mult cu tatăl meu.

— Ah! zise contesa cu un accent straniu. Şi cu toate acestea, dacă ea nu te va crede?

— Ei bine, mă voi duce la omul care vrea să-mi fure moştenirea şi îl voi ucide.

Contesa îşi încruntă sprâncenele.

Andreevici continuă:

— Oh! cred că oricât ar fi de degradat acest om, va avea într-însul un pic de cinste. Dar el s-a căsătorit cu un monstru, o femeie pierdută.

Contesa nici nu clipi. Ea rămase nepăsătoare şi Andreevici nu putu bănui nici un moment că-şi iscălise singur condamnarea.

— Prietene, îi zise ea, lasă-mă să visez noaptea asta istoria dumitale, şi mâine poate voi găsi mijlocul de a-ți reda averea…

— Ah! doamnă, zise el cu emoție, de ce nu pot să o pun la picioarele dumitale.

— Nebunule!

— Nu mi-ai spus că eşti văduvă?

— Taci! zise ea, pleacă… Eşti un copil teribil, care trebuie să se culce devreme!

Ea luă o lumânare şi-l conduse până la uşă.

Andreevici plecă, beat de bucurie.

El îşi mărturisise amorul şi nu fusese respins.

Plecă alergând şi reluă drumul spre Locmaria.

Contesa se întoarse în salon şi toată noaptea se plimbă prin odaie pradă unei agitații extraordinare; apoi căzu într-o mare toropeală.

„Nu! Nu! îşi zise ea de douăzeci de ori în cursul acestei nopți de insomnie, nu pot, nu trebuie să-l iubesc… Trebuie să mă gândesc la fiica mea… trebuie ca această avere să fie a mea… De altfel n-a spus el că sunt un monstru, o creatură infamă!… Ah! şi-a pronunțat singur sentința!…”

Când se făcu ziuă, Smaraldul coborî în salon.

— Cum! zise ea, nu te-ai culcat!… Îl iubeşti deci mult?

Un fulger străluci în ochii contesei şi ea răspunse cu furie:

— Da… îl iubeam… Da, ezitam încă… Dar îl urăsc acum… şi va muri!…

Ea se apropie de o masă şi scrise:

„Scumpul meu domn Victor,

Te aştept mâine seară la Belle-Isle-sur-Mer. Îl vei urma pe omul pe care îl trimit la Nantes, într-adins să-ți aducă această scrisoare. Vino am nevoie de dumneata.

Contesa I. D'E…”

— Ia seama, îi zise Smaraldul, care citi această scrisoare, ia seama!

— La ce?

— La trădările inimii dumitale, draga mea. În ultimul moment…

— Dar îți spun că-l urăsc! strigă contesa cu o voce sălbatică.

— Deci, nu vei ezita?

— Nu.

— Nu tremuri?

— Nu, voi fi fericită în ziua în care Victor…

— Dar, zise Smaraldul, cu privire la Victor, ştii că el ar putea fi aici?

— Eşti nebună?

Victor n-a plecat din Nantes.

— Aseară, Andreevici a observat în grădină o urmă de paşi.

— Pasul grădinarului?

— Nu, urma unui picior încălțat cu o gheată fină.

Contesa surâse.

— Fără îndoială vreun ofițer din garnizoană care s-a amorezat de tine sau de mine, şi vine noaptea să spioneze sub ferestrele noastre.

— Se poate, dar, adăugă Smarald, această urmă de pas ne poate servi.

— Cum?

— Dacă eşti foarte hotărâtă să-l sacrifici pe Andreevici…

— Da, sunt.

— Îi vei aranja o mică istorie de persecuție astă-seară. Îl vei pregăti astfel să se afle față în față cu Victor.

Contesa o privi pe Smarald cu un fel de admirație.

— Eşti ingenioasă, zise ea. Haide să vedem această urmă faimoasă.

Ele coborâră în grădină, dar dimineața plouase şi urma dispăruse.

Numai contesa făcu o observație curioasă: unul din arborii grădinii avea o cracă ruptă.

Cu toate acestea, vântul nu suflase toată noaptea.

— Cred, zise contesa, că imaginația lui Andreevici s-a pus în serviciul geloziei. Urmele de paşi nu sunt ai unui amorezat.

— Dar?

— Ale unui hoț care vine să fure fructe din pom, adăugă contesa râzând.

Contesa se înşela. Numai greutatea omului cu ochelari albaştri rupsese acea cracă.

Rocambole căzuse din pom fără să se lovească şi dispăruse.

Capitolul XLII

Vaporul de comerț la care misteriosul personaj din strada Michodière îl condusese pe vicontele de Chenevières, se numea Saint-Simeon.

A doua zi, cum se lumină de ziuă, o barcă aborda acel vapor.

Omul cu mantaua lungă sări pe punte. Vicontele se plimba în sus şi în jos fumând o țigară.

— Ah! zise omul cu mantaua mergând spre dânsul, ştiam că n-ai dormit azi-noapte.

— E adevărat.

Omul cu mantaua continuă să râdă în mod ironic.

— Vezi, domnule viconte, zise el, cel mai bun mijloc de a face faţă situaţiilor celor mai grele e de a fi filozof. Priveşte-mă, sunt liniştit, nu-i aşa? Ei bine, părăsindu-te a fost de două ori cât p-aci să mă înec, am petrecut noaptea călare pe o cracă a unui pom, şi a fost cât p-aci să-mi frâng gâtul. Am căzut în noroi, m-am spălat cu apă de mare şi iată-mă. Cu toate acestea n-am faţa dumitale, deşi ţi-ai petrecut noaptea în pat.

— Da, dar n-am închis ochii, zise vicontele

— Nici eu.

— E adevărat, dar…

Omul cu manta interpretă acel „dar” şi zise:.

— E adevărat, zise el, m-am numit Rocambole şi am deprinderea acestor lupte.

Un surâs al vicontelui de Chenevières îi arătă că el îi ghicise gândul.

— Ei bine, domnule viconte, reluă Rocambole, chiar de m-ai acuza că îţi repet mereu acelaşi lucru, voi avea onoarea de a-ţi spune încă o dată că ajutorul îţi este cu totul indispensabil.

— Cred.

— Ştii ce plănuieşte această frumoasă contesă d’Estournelle?

— Nu.

— Ea vrea să fie ucis tânărul Gaston René.

— De cine?

— De Victor.

Vicontele făcu un pas înapoi şi-şi înăbuşi un ţipăt.

— Victor o iubeşte, urmă omul cu manta. Andreevici, adică Gaston René, o iubeşte de asemenea; Victor trece drept un bun duelist.

— Dar, zise vicontele, nimic nu e mai uşor, mi se pare, decât să împiedicăm acest duel.

— Da şi nu.

— Cum?

— Reţinându-l pe Victor la Nantes, căci Victor va veni aici.

— Crezi?

Omul cu manta scoase din buzunar o scrisoare; era aceea pe care contesa o scrisese lui Victor de Passe-Croix.

Această scrisoare, contesa o dăduse grădinarului cu

misiunea de a se duce la Locmaria, de a se îmbarca pe vaporul ce pleacă în fiecare zi la Nantes şi de a i-o da chiar lui Victor.

Grădinarul se duse la Locmaria: dar acolo îl întâlnise pe omul cu manta care îi oferise de băut într-o cârciumă, îl îmbătase şi se însărcinase el să ducă scrisoarea.

— Vezi, domnule viconte, reluă acesta din urmă, e un mijloc foarte simplu de a-l depărta pe Victor nu numai de Belle-Isle, ci şi din Nantes.

— Care?

— De a-i trimite astă-seară la Hotelul Marinei un bilet conceput astfel:

„Oamenii cu fața înnegrită din Sologne îl aşteaptă pe domnul Victor de Passe-Croix la Paris, şi se vor pune la dispoziția lui sâmbătă dimineața.”

— Dar…

— Bineînțeles că sâmbătă Victor nu va vedea pe nimeni.

— Fie. Dar Andreevici?

— Mă însărcinez eu să-l smulg contesei. Nu te nelinişti deloc de dânsul.

— Deci crezi că trebuie să mă întorc la Nantes?

— Cu vaporul pe care suntem; ancora se ridică la orele nouă dimineața.

Omul cu manta şi vicontele de Chenevières mai vorbiră câteva minute, apoi cel dintâi coborî în barca lui şi se întoarse în port.

După cinci ore vicontele de Chenevières sosea la Nantes.

Instrucțiunile personajului din strada Michodière erau foarte simple: să dea portarului de la Hotelul Marinei biletul care trebuia să-l facă pe Victor să sară în sus, să-l facă să o uite pentru moment pe contesă şi să-l determine ca, după o oră, să se urce în trenul expres ce mergea la Paris.

Cu toate acestea, întâmplarea dejuca această combinație. Vicontele de Chenevières tocmai debarcase. El scrisese biletul pe bordul vaporului şi ținându-l în mână se plimba pe chei căutând un comisionar.

Un lucrător din port trecu.

Vicontele îl chemă.

— Amice, îi zise el, ştii unde e Hotelul Marinei?

Pe când vicontele adresa această întrebare cu voce tare, un

om înfăşurat în manta, cu pălăria pe ochi, trecea pe lângă dânsul.

Acest om se opri brusc, uimit de vocea vicontelui.

Acesta tocmai spunea:

— Te vei duce cu această scrisoare la Hotelul Marinei şi vei întreba de domnul Victor de Passe-Croix.

Omul acela se apropie şi luându-l pe viconte de braţ, zise:

— Eu sunt.

Vicontele tresări.

— Domnule, îi spuse Victor, vocea dumitale mi-e cunoscută şi am nevoie să vorbesc cu dumneata.

— Dar, domnule…

Victor continuă să-l ţină de braţ. El dădu o piesă de 5 franci lucrătorului din port şi-i spuse:

— Du-te!

Apoi îl târî pe viconte spre un loc al cheiului pe unde nu era lume.

În acel moment era noapte. Cădea o ploaie măruntă şi deasă. Trecătorii erau rari.

— Domnule, reluă Victor, eşti acel om care, cu faţa înnegrită, m-a ultragiat în Sologne. Îndrăzneşti să negi?

Vicontele de Chenevières făcu un semn afirmativ din cap.

— E adevărat, zise el. Şi tocmai îţi scriam.

Victor îi smulse scrisoarea din mâini, apoi îl târî sub un felinar, la lumina căruia citi scrisoarea.

— Ei bine! domnule, reluă el, nu ne vom bate la Paris, ci aici.

— Fie! Mâine.

— Nu, îndată.

— Nu se bate nimeni noaptea.

— Se poate. Dar cine îmi răspunde că nu vei pleca în noaptea asta?

De Chenevières ezită. Această ezitare îi fu fatală. Victor ridică mâna şi-i dădu o palmă.

Vicontele scoase un ţipăt de mânie şi, la rândul său, luându-l pe Victor de mâini i le strânse cu putere:

— Ai dreptate, trebuie să terminăm îndată!

Vicontele de Chenevières uitase de Daniela, de Andreevici, de înţeleptele sfaturi ale omului cu ochelari albaştri, de misiunea sa şi datoriile sale… El nu se mai gândea că Victor era un tânăr loial, nevinovat de crima tatălui său.

Vicontele de Chenevières fusese pălmuit, asta era de ajuns.

— Vino! zise el cu o voce surdă, vino!

Pe chei se afla prăvălia unui armurier şi alături de el era o cafenea.

În acea cafenea doi marinari jucau biliard.

La uşa armurierului erau atârnate două spade. Vicontele intră la armurier şi cumpără spadele. Victor intră în cafenea şi adresându-se celor doi marinari zise:

— Domnilor, a fost pălmuit un om, şi acesta nu vrea să păstreze acea palmă toată noaptea: suntem străini atât dânsul cât şi eu, nu cunoaştem pe nimeni la Nantes; vreți să ne serviți de martori?

Cei doi marinari primiră şi ieşiră din cafenea.

— Dar, domnilor, zise unul din ei, e întuneric, unde vreți să vă bateți?

— Trebuie să fie undeva, zise vicontele, o cârciumă unde vom găsi o sală goală şi două lumânări.

— Oh! cât pentru asta, răspunse celălalt marinar, dacă vreți să vă bateți într-o casă, cunosc eu una unde vom fi ca la noi. Să mergem la mama Bouchery.

Tocmai trecea o trăsură, o opriră, cei doi adversari şi martorii lor se urcară şi unul din marinari zise vizitiului:

— Condu-ne pe drumul Saint-Nazaire. Te vei opri la birtul *Vulpea de aur*.

— E departe? întrebă vicontele.

— O leghe!

— Birjar! strigă Victor, mână repede, vei fi bine plătit.

Birja porni în galopul cailor şi trăsura sosi la locul indicat după douăzeci de minute.

Era zi de lucru, birtul era gol, cârciumăreasa se şi culcase.

Unul din cei doi marinari bătu cu putere în uşă. Cârciumăreasa alergă puțin cam speriată.

— Haide, mamă Bouchery, îi spuse marinarul, coboară-te în pivniță şi dă-ne patru sticle din cel mai bun vin pe care-l ai, adu-ne un litru de coniac şi cărți, căci vom petrece noaptea la dumneata.

Cârciumăreasa era obişnuită cu asemenea lucruri. Ea era o femeie văduvă, a cărei clientelă zilnică se compunea din mateloți şi drumeți.

Nu bănuia nimic sinistru, nu văzu spadele pe care Victor le băgase sub manta şi coborî în pivniță.

După zece minute cei doi adversari şi marinarii lor se aflau

instalați la catul întâi, într-o sală vastă care servea pentru nunțile populare şi cârciumăreasa se urcase în patul ei.

Capitolul XLIII

Victor se apropie atunci de vicontele Chenevières şi privindu-l fix îi zise:

— Domnule, de obicei se ştie cu cine te baţi.

— Ai dreptate, domnule. Cu toate acestea astăzi nu-ți voi spune numele meu…

— În gardă, atunci, în gardă! strigă Victor.

Vicontele îşi regăsise tot sângele său rece. El era palid, dar liniştit.

Luă spada pe care i-o întinse unul din martori; dar înainte de a se pune în gardă, îl privi fix pe Victor şi îi zise:

— Încă un cuvânt, domnule.

— Vorbeşte…

— M-ai lovit; sunt insultat. „Trebuie să fiu cel mai iritat.” Ei bine, îți voi face o propunere.

— Care?

— Vrei să amâni duelul nostru cu o lună? Îți voi spune numele meu, şi îți voi da întâlnire la Paris. Acolo îți voi da o explicație aşa de clară a evenimentelor din Sologne, încât îmi vei cere scuze pentru această palmă, încât…

Victor îl întrerupse cu furie.

— În gardă! repetă el, sau te consider un laş.

— Ah! asta e prea mult! murmură vicontele, cu atât mai rău pentru dânsul!…

Şi se puse în gardă.

Victor îl atacă cu furie. Vicontele era un duelist îndemânatic, dar Victor era unul din cei mai buni elevi a lui Gatechair. Şi apoi mânia, în loc de a-l orbi, îi dădea din contra, o precizie şi o metodă cât se poate de bune.

Lupta fu lungă, înverşunată. Vicontele de Chenevières se apăra cu un mare sânge rece. Victor din contră se descoperea uneori, dar ataca într-una…

În fine veni un moment în care vicontele de Chenevières se sătură de a sta în defensivă.

El atacă la rândul său şi dădu o lovitură dreaptă. Victor făcu o săritură la o parte, evită lovitura şi fandă cu iuțeala fulgerului;

spada lui dispăru aproape cu totul în pieptul adversarului.

Vicontele de Chenevières vărsă un val de sânge şi căzu.

Victor stătu un moment ca uluit în fața acestui om pe care credea că-l lovise de moarte.

Vicontele se zvârcolea pe parchet şi sângele curgea din abundență din rana sa.

Mânia lui Victor dispăru. El îngenunche lângă rănit, îl ridică, îi susținu capul şi murmură cu disperare:

— Domnule… iartă-mă!…

Zgomotul căderii unui corp ajunsese până la cârciumăreasă. Ea sosi tremurând, pe jumătate îmbrăcată, oprindu-se în prag.

— Haide, mamă, zise unul din marinari, nu e nevoie să te zăpăceşti şi să țipi, trebuie să pregăteşti un pat şi să te duci să cauți un doctor. Unde e unul?

— La doi paşi de aici, pe drumul spre Nantes, răspunse cârciumăreasa. E o casă albă cu o grădină în față.

— Mă duc după el.

Marinarul plecă alergând şi se întoarse după zece minute urmat de doctor.

Acesta din urmă era un fost chirurg de marină. El îl puse pe viconte pe un pat, examina rana şi declară că ea nu era mortală.

Vicontele de Chenevières leşinase.

Victor se instala la căpătâiul său şi declară că vrea să-l îngrijească.

Se puse pe rană un prim pansament. Leşinul fu lung şi urmat de friguri.

La urmă veni delirul. Victor era disperat.

Vicontele avea o fizionomie simpatică şi fără voia lui, Victor îşi aminti de energia cu care Fromentin protestase la epitetul de mizerabili pe care el îl dăduse cu câteva zile înainte cărbunarului şi complicilor săi.

Pentru a doua oară acest gând îi trecu prin minte:

„Cine ştie? Poate că aceşti oameni urmăreau o reparație secretă?”

Noaptea fu rea pentru rănit, alternată cu momente de slăbiciune şi de delir.

Numai dimineața vicontele de Chenevières regăsi puțină forță şi îşi reveni în fire.

Apoi pe buzele lui trecu un surâs trist.

— Am fi putut fi prieteni, dar întâmplarea n-a voit, zise el.

Victor strânse mâna pe care i-o întinse rănitul şi răspunse:

— Nu depinde decât de dumneata, domnule, ca să fim prieteni.

Privirea vicontelui de Chenevières exprimă o oarecare curiozitate. Victor îşi completă gândul.

— Domnule, zise el, nu cunosc numele dumitale, nu ştiu ce scop urmăreai în ziua când ai dat ajutor lui Albert Morel; totuşi mă voi mulţumi cu explicaţia pe care mi-o vei da, oricât de incompletă ar fi ea.

O nouă ezitare se zugrăvi pe faţa vicontelui.

— Sărmane tinere! zise el suspinând, eu, rănitul, muribundul poate, sunt mai puţin de plâns decât dumneata.

— Ce vrei să spui, domnule? întrebă repede Victor.

Vicontele de Chenevières îi luă mâna cu căldură.

— Vrei să ştii cine sunt? zise el. Numele meu nu-ţi va spune nimic. Mă numesc vicontele de Chenevières.

Victor scăpă un gest de surprindere. Acest nume era foarte cunoscut în lumea sportului, şi fusese considerat întotdeauna ca foarte onorabil.

— Dar cum se face atunci, domnule?

Vicontele puse un deget pe buze spre a-l întrerupe.

— Tăcere! zise el, ascultă-mă.

Victor făcu semn din cap ce însemna: „Fie!”

Vicontele reluă:

— Nu mi-ai spus adineauri că te-ai mulţumi cu o explicaţie, chiar incompletă?

— Da, domnule, cel puţin provizoriu, răspunse Victor.

Acelaşi surâs trist reveni pe buzele vicontelui.

— Roagă-l pe Dumnezeu, domnule, ca acest timp provizoriu să dureze cât mai mult.

— Dar… zise Victor din ce în ce mai mirat, ştii că mă intrigi foarte mult.

— Să vedem, zise vicontele, voi căuta să mă explic fără să trădez totuşi secretele mele.

Victor luă atitudinea unui om hotărât să asculte fără să întrerupă.

— Domnule, continuă vicontele, cei trei oameni care m-au ajutat să te răpesc, şi pe care i-ai crezut complicii lui Albert Morel, au, toţi, ca şi mine, un nume distins şi cu totul onorabil. Aceste nume nu pot să le divulg. Află numai că ei şi cu mine suntem însărcinaţi în acest moment cu un mare act de

reparație. Suntem provizoriu instrumentele Providenței şi fiindcă dumneata puteai împiedica planurile noastre, te-am privat momentan de libertate.

— Adică, zise Victor, eram pentru dumneavoastră un obstacol?

— Da. domnule.

— Şi Albert Morel un instrument?

— Da.

Victor se sculă de pe scaun şi îl privi pe viconte.

— Dar ştiți bine, domnule, zise el, că oricare ar fi ținta dumneavoastră, instrumentul de care te serveai era cât pe aici să mă dezonoreze?

— Nu, căci amicii mei şi cu mine am vegheat într-una asupra domnişoarei de Passe-Croix.

— Dar sora mea a înnebunit!

— Asta e o nenorocire, domnule, pe care n-am prevăzut-o.

Victor păli.

— Urmăriți deci o răzbunare? strigă el.

— Poate…

— Dar atunci omul pe cave vreți să vă răzbunați este tatăl meu?

Vicontele tăcu.

— Domnule! Domnule! zise Victor cu vocea, tremurândă, este tatăl meu? eşti sigur?

— Vai!

Acest cuvânt fu ca o lovitură de trăsnet.

El păli, se dădu înapoi şi strigă:

— Tatăl meu! Tatăl meu! Dar ce greşeală a comis?

Aceeaşi tăcere din partea rănitului.

Victor se înfurie un moment. El luă brațul rănitului şi zguduindu-l zise:

— Bănuieşti loialitatea tatălui meu; asta înseamnă a mă insulta…

— Mă doare brațul, zise vicontele cu blândețe.

Victor tresări şi îi fu ruşine de mânia lui.

— Iartă-mă, domnule, zise el, dar vorbeai de tatăl meu.

— Domnule, zise vicontele, aseară, înainte de a încrucişa spada cu dumneata, ți-am propus să aştepți o lună, nu-i aşa?

— Da.

— Ei bine, observă că sunt rănit, că îmi va trebui mai mult decât o lună şi că până atunci, cum nu mă pot bate din nou cu

dumneata, nu ai nici un mijloc de a mă face să rup tăcerea.

— E adevărat.

— Într-o lună, reluă vicontele, care îşi amintea de misterioasele făgăduieli ale omului cu ochelari albaştri, peste o lună voi putea să-ți spun povestea acestei teribile enigme. Dar astăzi, chiar chinul nu ar putea să-mi smulgă acest secret.

Vicontele pronunță aceste din urmă cuvinte cu un accent de hotărâre, care îl convinse pe Victor.

Tânărul scoase un oftat şi nu mai insistă.

Sosirea medicului întrerupse convorbirea vicontelui şi a lui Victor.

Medicul spuse acestuia din urmă:

— L-ai făcut pe rănit să vorbească prea mult. Ar trebui să-l laşi singur să se odihnească…

Şi adresându-se vicontelui adăugă:

— Ai face bine să dormi câteva ore dacă poți, domnule.

După ce termină de pansat rana, doctorul stărui ca Victor să iasă şi să ia aer. Victor avea de altfel privirea aprinsă şi era de o paloare de moarte.

Cuvintele misterioase pe care le spusese vicontele îl zăpăciră cu totul.

El ieşi din cârciumă împreună cu doctorul şi îl însoți până la poartă. Acolo el ezită un moment asupra direcției ce o avea de luat.

În fine, se hotărî să se întoarcă la Nantes.

Pe drumul pe care îl străbătu cu un pas inegal, repede, cu capul descoperit, cu fruntea aprinsă, Victor îşi repeta cu furie că vicontele de Chenevières păstrase cu privire la tatăl său o tăcere disprețuitoare.

„Dar ce a făcut tatăl meu? se întreba el, şi ce înseamnă acest cuvânt de reparație? El a făcut deci cuiva rău pe această lume? El e tatăl meu!… Şi acest om vrea să aştept o lună, adică timp de o lună tata să fie în gândul meu sub greutatea unei bănuieli? Oh! am să înnebunesc ca şi sora mea…”

Şi Victor mergea cu un pas aşa de inegal, încât trecătorii se opreau din drum şi îl priveau cu curiozitate.

Dar Victor nu observa asta şi-şi continua drumul; mergând, prin mintea lui trecea o lume întreagă de cugetări. El îşi amintea că în copilărie, într-o seară, intrase fără lumânare în odaia tatălui său.

Baronul de Passe-Croix nu dormea şi Victor îl auzise

plângând.

Altădată, vicontele de Morlière, vărul său, venise la Martinière, şi Victor care se juca în grădină îl auzise pe tatăl său zicându-i:

— Ştii bine, viconte, că suntem nişte mizerabili.

Şi Victor îşi aminti că cei trei veri, adică tatăl său, vicontele de la Morlière şi de Morfontaine, se vedeau foarte rar şi părea că se evită, ca nişte oameni care au între ei vreun secret teribil şi caută să-l uite.

Puțin câte puțin fruntea tânărului fu udată de sudoare, inima sa bătea cu foarte multă violență. Astfel dânsul sosi la Hotelul Marinei.

— Domnule, îi zise portarul, iată o scrisoare pentru dumneata.

Victor tresări, luă scrisoarea ce i se întindea şi privi semnătura.

Scriitura era fină şi elegantă şi hârtia exala un parfum îmbătător.

— E o scrisoare de la dânsa! zise el gândindu-se la contesă.

Era într-adevăr, contesa d'Estournelle care îi scria lui Victor.

„Tânărul meu amic,

Poate că ai deja ştiri despre mine, căci ți-am scris astăzi de dimineață. Din nenorocire, am avut naivitatea de a încredința scrisoarea mea unui brav grădinar, care bea mult şi s-a îmbătat azi de dimineață la Locmaria, în tovărăşia unui pilot. S-a întors acasă beat mort. Scrisoarea dispăruse, dar nu e sigur dacă a pus-o la poştă, sau a dat-o unui pilot care se întorcea la Nantes.

În îndoiala mare în care mă aflu că prima mea scrisoare nu ți-a sosit, de astă dată încredințez scrisoarea mea vaporului care aduce telegramele. E prozaic, dar e sigur.

Sunt la Belle-Isle într-o situație teribilă; am nevoie de dumneata, vino! Vino îndată!"

Pe când Victor citea această scrisoare, în pragul hotelului, fumul unui vapor se vedea pe Loara la o sută de metri distanță.

Era vaporul Saumon care era gata de plecare.

Victor urcă în odaia sa, luă un geamantan şi o pereche de pistoale, şi se duse la bordul vaporului Saumon.

Agitația lui se mări o dată cu citirea acestei scrisori.

El se duse la bordul vaporului Saumon, uitându-l pe moment

pe vicontele de Chenevières.

Dar prima persoană pe care el o întâlni pe punte îi aminti de adversarul său din ajun.

Această persoană era Fromentin, care dădea ordinele de plecare.

Victor se duse drept la dânsul şi-i întinse mâna.

— Mă ierți, nu-i aşa?

Fromentin îl primi pe tânăr cu un surâs afectuos.

— Nu mai vii să mă provoci? zise el.

— Nu mai am nici un motiv.

— Ah!

— Căci ştiu numele pe care refuzai să mi-l spui.

Fromentin scoase o exclamație de surprindere.

— Omul cu fața înnegrită, cărbunarul din Sologne, adăugă Victor, se numeşte vicontele de Chenevières.

— Dar cum ai aflat?

— Mi-a spus numele lui azi dimineață.

— L-ai văzut?

— M-am bătut cu el aseară şi era cât p-aci să-l ucid.

Şi Victor îi povesti, cu un laconism milităresc, întâlnirea sa cu vicontele Chenevières.

Fromentin îl asculta gânditor şi tăcea.

—Dar, reluă Victor, acest om mi-a spus mult şi nu îndeajuns…

— Ah!

Victor se uită la ofițerul de marină cu o privire pătrunzătoare.

— El mi-a vorbit de tatăl meu.

Fromentin păli.

— Ah! strigă Victor, şi dumneata ştii ceva… şi dumneata de asemenea vei tăcea.

— Eşti un copil, zise Fromentin, şi în loc de a te zbuciuma atâta pentru nişte lucruri pe care le vei afla mai târziu şi care n-au poate gravitatea pe care le-o atribui, ai face mai bine să iei masa cu mine şi să facem o plimbare la Belle-Isle.

— Dar merg şi eu! zise Victor arătând cufărul.

— Adevărat?

— Mă duc să mă întâlnesc cu o femeie care mă aşteaptă acolo.

Fromentin îşi aminti atunci că Smaraldul i-o arătase pe contesă spunându-i:

— Doamna ar muri de aceeaşi lovitură de spadă care l-ar lovi

şi pe Victor.

— Ah! zise el, ştiu.

Şi luându-l pe Victor de braţ îi zise:

— Du-te şi mă aşteaptă în cabina mea, plecăm acum!

Clopotul vaporului se auzi şi manevra începu.

Pe când vaporul Saumon se punea în mişcare, Victor citea post-scriptumul scrisorii primite:

„Debarcă la Locmaria, scria contesa, vei găsi în port un han cu firma: La Vulpea de aur, vei cere o odaie şi vei aştepta.

Chiar dacă vei sosi cu vaporul de dimineaţă, vei aştepta până seara, dar ai răbdare şi aşteaptă!”

„Poate ştie şi ea ceva!” murmură Victor care se rezemă cu capul în mâini şi fu absorbit în curând de o meditaţie dureroasă, în timpul căreia şi-a pus de douăzeci de ori această întrebare:

„Dar ce crimă a putut comite tatăl meu?”

Vaporul mergea repede pe mare şi după trei ore sosea la Belle-Isle.

Capitolul XLIV

În ajun, seara, contesa d’Estournelle era singură cu Smarald.

Amândouă se plimbau pe marginea mării şi asistau la un sublim apus de soare.

Contesa era gânditoare: ea mergea uneori cu un pas inegal şi brusc.

Smarald părea că respectă de mult timp această meditaţie, când deodată se opri şi zise:

— Iată mesagerul nostru! Cum s-a putut el întoarce aşa de repede?

Şi ea arătă cu degetul pe drumul ce venea din Locmaria.

Silueta unui om se vedea.

Pe acest om Smaraldul, cu privirea ei pătrunzătoare, îl recunoscuse. Era grădinarul, plecat de dimineaţă din vilă, însărcinat să ducă scrisoarea contesei d’Estournelle către Victor de Passe-Croix şi pe care avea ordin de a o duce chiar el la Nantes.

Contesa se opri de asemenea, îşi făcu mâinile streaşină la

ochi spre a vedea mai bine şi, ca şi Smarald, îl recunoscu pe grădinar.

— E destul de ciudat! zise ea, vaporul de seară nu ajunge înainte de orele opt; cum dar s-a putut el întoarce la Nantes?

În curând cele două femei ghiciră adevărul. Pe măsură ce grădinarul se apropia, mişcările lui deveneau mai distincte, şi văzură că el mergea clătinându-se.

— E beat! zise Smarald, priveşte-l, amica mea…

Yaume, astfel se numea grădinarul, era un om gras, în vârstă de vreo 30 de ani.

El avea părul roşu, ochii rotunzi şi mutra tâmpă; un surâs prostesc flutura veşnic pe buzele lui.

Când fu lângă cele două femei, el îşi scoase pălăria surâzând.

— Scrisoarea a plecat, cuconiță, zise el, a plecat astăzi de dimineață.

— Cum „a plecat”? Nu te-ai dus deci la Nantes?

— Din cauza rachiului am făcut asta!

Şi se bătu pe frunte cu palma.

— Dar scrisoarea mea, nenorocitule, zise contesa cu un ton liniştit, ce ai făcut cu scrisoarea mea?

— I-am dat-o unui pilot.

— Care pilot?

— Unul care e nou la Locmaria, căci nu l-am mai văzut niciodată, dar totuşi el e un băiat bun… care plăteşte de băut… Am băut nişte vin foarte bun.

Atâta a fost tot ceea ce contesa d’Estournelle şi Smarald au putut afla de la beţiv.

— Du-te de te trezeşte! îi zise contesa.

Şi ea îşi continuă plimbarea cu Smaraldul. Aceasta păstră un moment tăcerea şi apoi zise deodată:

— Mă prind că scrisoarea s-a pierdut.

— Crezi? răspunse contesa cu un fel de indiferență.

— Drace!

— Atunci Victor nu va veni…

Smaraldul o privi pe amica ei cu un surâs pe jumătate afectuos, pe jumătate ironic.

— Mărturisesc, zise ea, că în fond eşti încântată de acest lucru…

— Oh! exclamă contesa a cărei voce tremură puțin..

— Draga mea, reluă Smarald, cred că ai da oricât de mult, chiar şi jumătate din moştenirea ta, de exemplu, ca să inversezi

rolurile între Victor şi Andreevici.

— Taci!

— Îl iubeşti pe Andreevici; oricât ai căuta să te prefaci, îl iubeşti.

Contesa d'Estournelle tăcea.

— Şi totuşi, continuă Smarald, ştii că în ziua în care Andreevici va şti cine eşti…

— Taci, zise brusc contesa punând mâna pe braţul Smaraldului.

Această mână tremura.

— Sărmană Topaz! murmură actriţa, ce s-a întâmplat cu nesimţirea care odată făcea din tine regina lumii noastre? îţi aminteşti de baronul Crastemberg, care şi-a zburat creierii într-o seară? şi de acel brav Paul Permans pe care l-ai lăsat să meargă la Clichy?

— Dar taci! zise contesa cu nerăbdare.

— Cu o inimă ca a ta, urmă Smarald, ar trebui să mergi mai departe. Deveniseşi contesă… te vedeai deja în viitor cu câteva milioane… Un singur om stă în calea acestui vis… dar ce e pentru tine un om? „Îl voi zdrobi!" ţi-ai spus. Şi iată că mâna ta tremură şi… că…

— Dar taci! repetă contesa.

— Draga mea, urmă Smarald, vrei să-ţi dau un sfat bun?

— Fie, te ascult…

— Pentru Andreevici, tu te numeşti doamna Durocher. Tu eşti un înger şi el te iubeşte. Atâta timp cât nu-ţi vei schimba numele, dânsul te va iubi… şi tu de asemenea. Ei bine, lasă-l pe Victor la Nantes încă vreo câteva zile… şi conjugă cu Andreevici verbul A IUBI. Asta nu va fi pentru multă vreme… te cunosc… Topazul n-a iubit niciodată mai mult de opt zile… Peste opt zile îl vei chema pe Victor.

Pe când ea termina şi contesa d'Estournelle o asculta gânditoare şi cu ochii plecaţi la pământ, cele două femei auziră paşi pe drum. Ele se întoarseră şi văzură un prizonier rus care alerga spre dânsele.

Era Andreevici.

Tânărul avea faţa roşie, el mergea cu un pas rapid şi ochii săi străluceau.

Contesa d'Estournelle simţi că inima îi bate recunoscându-l şi se opri.

Andreevici veni la dânsa plin de veselie.

— Ah! doamnă, zise el, de-ai şti…

— Dumnezeul meu! ce ți s-a întâmplat, domnule Andreevici? întrebă Smarald.

— Am primit o veste bună din Paris, doamnă şi am alergat să ți-o spun şi dumitale.

Contesa tresări.

Andreevici scoase din buzunar o scrisoare pe care o întinse aceleia pe care o numea doamna Durocher.

— Vedeți, zise el, se ocupă de mine la Paris; am prieteni necunoscuți.

Contesa luase scrisoarea tremurând.

„Sărmana, se gândi Andreevici, cât e de mişcată… cât pare a se interesa de mine”.

În acest timp contesa citea aceste rânduri misterioase:

„Căpitanul Grain-de-Sel n-a murit… el se află la Paris unde are amici puternici, şi munceşte cu ei spre a-i goni pe hoții de moştenire.”

Deodată contesa se gândi la baronul Gontran de Neubourg.

În acest timp ea îşi stăpâni emoția şi continuă să citească.

„Amicii căpitanului Grain-de-Sel au mari influențe pe lângă ministrul de război, şi vor obține de la dânsul ca prizonierul Andreevici să poată veni la Paris; ei speră să obțină asta peste vreo două zile.”

Pe când contesa citea aceste rânduri, era foarte emoționată.

Dar Andreevici, plin de bucurie, zicea Smaraldului:

— Voi revedea Parisul! Oh! infamul care m-a despuiat de numele meu şi care vrea să îmi fure moştenirea, va fi zdrobit. El nu va putea suporta primirea mea… Îl voi goni pe dânsul, pe femeia şi pe fata lui, din casa unde s-a născut tatăl meu!…

Contesa îndoi cu răceală scrisoarea şi i-o dădu.

— Ai dreptate, domnule Andreevici, zise ea. Va trebui să fii fără milă!

Vocea cu care contesa pronunță aceste cuvinte o făcu pe Smarald să facă următoarea reflecție:

„Desigur că se anunță furtună; cred că Andreevici şi-a pronunțat sentința de moarte.”

Contesa d’Estournelle devenise surâzătoare şi liniştită.

— Dar, zise ea, ştii, domnule, că femeia acestui om e complicea lui? Ea e poate inocentă… poate că nu ştie nimic…

— Oh! doamnă, o întrerupse Andreevici, nu te îndoi! Ea e o creatură infamă… e o femeie pierdută, plină de vicii.

— Adevărat?

Şi contesa îi surâse în aşa chip încât Smarald se înfioră.

Ea îl luă pe Andreevici de braț şi îi zise:

— Te poftesc la masă. Cine ştie? Poate că e ultima zi pe care o petreci la Belle-Isle.

— Oh! nu, răspunse tânărul, nu voi pleca decât peste două zile.

Ea suspină şi, cum Smarald mergea puțin mai înainte, zise:

— Dar cine ştie, poate că e ultima zi când te voi putea primi?

Andreevici tresări.

— Poate că nu voi mai fi liberă, murmură ea.

Tânărul se opri brusc şi o privi zăpăcit pe contesa d'Estournelle.

— Ce vrei să spui? zise el.

Ea se aplecă spre dânsul.

— Îți voi spune totul astă seară… Tăcere.

Ea o arătă pe Smarald.

Contesa d'Estournelle se rezemă de brațul lui Andreevici cu un fel de voluptate.

Ea tăcea şi Andreevici nu îndrăznea să rupă această tăcere, ultimele cuvinte ale contesei produseră asupra lui o impresie stranie.

Ei sosiră astfel la vilă, Smarald mergând înainte, şi intrară într-o grădiniță.

Acolo contesa d'Estournelle îi spuse lui Andreevici:

— Îți permit să fumezi o țigară aşteptând să se pună masa. Dă-mi voie să dau câteva ordine.

Ea intră în casă cu Smarald şi urcă în camera ei.

Smarald închise uşa şi o privi fix pe amica ei.

— Ei bine? zise ea.

Privirea contesei era înfrigurată.

— Dă-mi un toc, zise ea, vreau să scriu.

— Cui?

— Lui Victor.

— Te-ai hotărât… bine?

— Da…

— Ia seama, zise Smarald, dacă-ți va lipsi curajul în ultimul

moment?

Un surâs crud alunecă pe buzele contesei.

— Peste două zile el va pleca, va şti cine sunt şi mă va zdrobi cu dispreţul său. E mai bine de o mie de ori să moară.

Ea se aşează la masă şi scrise scrisoarea pe care am văzut că Victor o citea.

— Cine o va duce? întrebă Smarald.

— Eu.

— Dar... unde?

— La Locmaria. Vaporul pleacă la ora zece seara. Andreevici ne va servi drept cavaler.

— Oh! Topazule! strigă Smarald cu admiraţie, te recunosc, eşti femeia de odinioară... ştii să-ţi calci pe inimă...

— Vreau să fiu unica moştenitoare, zise cu răceală contesa d'Estournelle.

*
* *

După o oră, contesa şi Andreevici erau singuri în grădină.

Noaptea era călduroasă ca o noapte de primăvară; stelele străluceau pe cer, o tăcere adâncă domnea pretutindeni. Smarald se retrăsese în mod discret în odaia ei.

— Prietene, zise contesa, ştiu bine că sunt nebună, dar vreau să-ţi spun totul. Ştiu că mă iubeşti... şi... te iubesc...

Andreevici scoase un ţipăt, căzu în genunchi şi îi acoperi mâinile cu sărutări.

— Oh! repetă-mi acest cuvânt, zise el, repetă-mi-l... Mi-e frică că voi muri în acest moment.

Ea tresări, îşi retrase în mod brusc mâinile şi zise cu spaimă:

— Taci! Acest cuvânt poate să-ţi aducă o nenorocire. Nu ştii, prietene, că el te-ar ucide!

Andreevici sări în picioare.

— Cine?

— El!

Ea sublinie acest cuvânt într-un chip straniu.

Andreevici simţi că-i îngheaţă inima.

— Cine el? zise la rândul lui. De cine vorbeşti, doamnă?

— De un bărbat care exercită asupra destinului meu o influenţă fatală, răspunse ea cu o voce tremurătoare.

— Un bărbat! Dar... nu eşti văduvă?

— Da.

— Atunci…

Palid, cu sudoarea pe frunte, Andreevici se uită la contesă cu o privire plină de neîncredere.

Ea pricepu această privire şi-i luă amândouă mâinile.

— Oh! nu mă bănui, zise dânsa, nu mă acuza! Fatalitatea mă urmăreşte; sunt inocentă.

Andreevici continua să o privească.

Ea urmă:

— Ascultă: există un bărbat pe lume care mă iubeşte ca un nebun, ca un furios, care mă urmăreşte peste tot şi de care am încercat în zadar să fug; am venit să mă refugiez aici sperând că îmi va pierde urma… El ştie acum că sunt la Belle-Isle şi mâine…

— Dar, o întrerupse Andreevici, ce drept are acest om asupra dumitale?

— Dreptul spaimei, răspunse contesa, cu o expresie de teribilă groază. Acest om îi ucide pe toți aceia care îndrăznesc să se apropie de mine.

Un surâs uşor flutură pe buzele tânărului.

Contesa urmă:

— E un prieten al bărbatului meu. Cum s-a terminat doliul, el mi-a cerut mâna. Familia mea îl agrea şi toți mă sfătuiau să fac această căsătorie. Eu singură nu voiam… Simțeam pentru acest om o mare aversiune. Am refuzat. „Faci rău, îmi spuse el, căci atâta vreme cât voi trăi eu, nu te vei căsători.” Am luat aceste cuvinte drept o amenințare fără urmări. După şase luni, vai! căpătai convingerea contrarie. Un tânăr secretar de ambasadă mă ceru în căsătorie; el era drăguț, era bogat şi-mi plăcea. Se făcură publicațiile şi contractul de căsătorie fu iscălit. În ajunul căsătoriei, viitorul meu soț fu insultat de un necunoscut. El s-a bătut a doua zi şi a fost ucis. Acest necunoscut, l-ai ghicit, era DÎNSUL! De atunci, urmă contesa care improvizase acest roman, de atunci, fug de acest om şi nu îndrăznesc să mă aflu în calea lui. Mi s-a cerut de mai multe ori mâna, dar eu am refuzat. Mă credeam liniştită aici şi speram că nu mă va găsi. Astăzi dimineață am primit de la dânsul un bilet conținând două rânduri. Acest bilet spunea: *„Ştiu că eşti la Belle-Isle, ştiu că în toate serile un tânăr vine la dumneata… ia seama.”* Pentru asta, te rog, amice, nu mai reveni şi spune-mi adio pentru totdeauna astă seară!

Andreevici îşi încrucişase mâinile pe piept.

— Nu te gândi la asta, doamnă! zise el.

— Dar nu vreau să mori!

— Nu voi muri eu, ci DÎNSUL!

Andreevici era superb în îndrăzneala sa.

— Nu, nu, te rog… pleacă… Du-te la Paris ca să-ți cucereşti moştenirea… şi uită-mă.

Andreevici căzu în genunchi şi duse mâinile contesei la buze:

— A trăi fără dumneata de aici înainte înseamnă a muri, îl voi ucide pe acest om şi vom fi fericiți.

Contesa d'Estournelle găsi momentul nimerit pentru a plânge puțin; ea se opuse cu energie la început, dar apoi puțin câte puțin se învoi ca Andreevici să vină şi a doua zi.

— Ei bine, fie! îi zise ea, dar atunci vino mai târziu.

— Când?

— La miezul nopții. Poate că încă nu va fi aici. Astă seară, adăugă ea, îmi vei oferi brațul, căci merg la Locmaria.

— În ce scop?

— Ca să duc o scrisoare care pleacă la ora zece seara pentru Nantes.

— O… scrisoare?

— Da, îi scriu acestui om şi îl conjur să mă aştepte la Nantes; caut să-i înşel bănuielile lui.

— Dar…

— Ah! zise ea, dacă vrei să-ți permit ca, la nevoie, să-l înfrunți, trebuie cel puțin să mă laşi să conjur Fortuna.

Andreevici dădu din cap.

— De ce să mai mergi până la Locmaria? zise el. Voi duce eu această scrisoare la vapor.

Contesa păru că ezită.

— Cine ştie, zise ea, dacă trebuie să mă încred în dumneata?

— Oh! doamnă!…

— Eşti curajos, ai fi în stare să nu trimiți scrisoarea numai ca să sosească acest om.

Andreevici îşi plecă capul.

— Dacă îți fac un jurământ, mă voi ține de el.

— Ei bine, jură-mi că scrisoarea mea va pleca astă-seară.

— Jur.

— Pe onoare?

— Pe adevăratul meu nume.

Contesa d'Estournelle luă scrisoarea şi o întinse tânărului.

— Iat-o, zise ea, şi ai face bine să pleci, de îndată. E ora nouă şi abia ai timp să ajungi.

Andreevici se sculă.

Pe mâine dar! zise el.

— Pe mâine! răspunse ea.

El plecă şi când fu afară, stăpânit de un sentiment de curiozitate, apropie ţigara de scrisoare şi văzu adresa:

Domnului Victor de Passe-Croix

Hotelul Marinei-Nantes

— Ah! astfel se numeşte acest mizerabil! Să vină.

Şi Andreevici porni repede pe drumul spre Locmaria.

. . . . . .

După plecarea lui, contesa d'Estournelle se plimbă prin grădină ca o fiară în cuşca ei.

— Dar îl iubesc! murmură ea, îl iubesc! Eu care n-am iubit niciodată pe nimeni... Şi totuşi trebuie să moară... trebuie... De-ar trăi, mă va călca în picioare.

Capitolul XLV

A doua zi, Victor de Passe-Croix sosea la amiază la Belle-Isle.

El coborî la Locmaria şi se duse la hanul *VULPEA DE AUR*.

Acest han era dincolo de port, având o poziţie izolată, la malul mării.

Înainte de a ajunge în pragul hanului, Victor întâlni un prizonier rus. Era un tânăr care se uita la dânsul cu sprâncenele încruntate şi se opri brusc văzându-l trecând.

— Se pare că nu-i plac acestui domn, îşi zise Victor.

Şi-şi văzu de drum fără să-l bage în seamă.

Hanul era tăcut, aproape gol.

Într-un colţ, un om bea un pahar de vin.

Acest om, îmbrăcat în costumul piloţilor, aruncă asupra lui Victor o privire mirată, tresări şi-şi întoarse capul.

Apoi el chemă, plăti şi ieşi.

Victor ceru o odaie şi se închise acolo.

„Unde e dânsa? Când o voi vedea?" acestea erau întrebările pe care el şi le punea şi pe care şi le repeta de o mie de ori cu mare nerăbdare.

Veni noaptea. O dată cu sosirea nopţii nerăbdarea lui Victor

crescu. El ceru de mâncare în odaia sa, abia gustă şi se rezemă cu coatele pe marginea ferestrei ce dădea la malul mării.

Timpul era răcoros, noaptea întunecoasă; marea, care fusese liniştită dimineaţa, era furioasă acum.

Se auzi o bătaie discretă în uşa lui şi Victor alergă să deschidă.

O femeie bine înfăşurată într-o manta se afla în prag. Ea nu era contesa, ci Smarald. Victor alergă la dânsa şi-i luă mâinile.

— Începusem să disper, zise el.

— Oh! nerăbdătorule!

— Unde e? întrebă tânărul.

— Te aşteaptă.

— Ah! zise Victor cu bucurie. Dar unde?

Smarald întinse mâna spre geam.

— Apleacă-te, zise ea. Vezi o barcă? şi în această barcă…

— Ah! am recunoscut-o, strigă Victor a cărui inimă bătea nebuneşte.

— Haide, îi zise Smarald, ia-ţi haina. Eşti înarmat?

— De ce această întrebare? zise Victor puţin cam uimit.

— Fiindcă, răspunse actriţa, drumurile nu sunt prea sigure. Aici sunt atâţia prizonieri ruşi…

Victor deschise geamantanul şi scoase o pereche de pistoale.

— Asta e pentru ca să fii liniştită, zise el. Unde mergem?

— Mai întâi la dânsa.

— Şi apoi?

Ea îi puse un deget pe buze:

— Mister! zise ea râzând.

Victor o urmă pe Smarald şi amândoi ieşiră din hanul la *Vulpea de aur*.

O barcă se afla ancorată la câţiva paşi de acolo. Acela care o conducea nu era altul decât grădinarul. Contesa d'Estournelle stătea la spate.

Victor sări în barcă, luă mâna contesei pe care o sărută cu respect.

— Bună seara, prietene, zise ea. Mulţumesc că ai venit.

— Dacă am venit! zise Victor. Dar nu mi-ai scris că ai nevoie de mine?

— Da, zise ea surâzând.

Apoi, aplecându-se la urechea lui, adăugă:

— Cu siguranţă ştii limba germană, nu-i aşa?

— Da, doamnă.

Cu privirea îl arătă pe grădinar, care asculta.

— Să vorbim în limba germană, zise ea.

— Fie.

Contesa îi luă mâna şi i-o strânse cu căldură.

— Prietene, zise ea, sunt cea mai nenorocita dintre femei, care se adresează dumitale.

— Dumneata! exclamă Victor.

— Un om mă urmăreşte, un om exercită asupra destinului meu o influență fatală. Dacă nu mă scapi de dânsul, sunt pierdută.

Ea ştiu să ia cu Victor acelaşi ton de spaimă pe care-l avusese în ajun cu Andreevici.

— Dar cine e acest om?

— Nu pot să-ți spun.

— Cum?

— Prietene, răspunse ea, dacă ți-aş spune: „Uite un om care trebuie să moară, mulțumeşte-te cu atâta şi nu mă întreba mai mult", te-ai bate cu acest om?

— Da, doamnă.

— Fără să-l întrebi nimic, nici chiar de nume?

— Da.

— Îmi juri?

— Jur.

— Ei bine, vino.

Şi adresându-se grădinarului adăugă:

— Să plecăm.

Barca porni şi înainta cu iuțeală.

Marea era agitată, dar grădinarul care nu era beat ca în ajun cârmi barca cu multă îndemânare.

Pe tot drumul contesa tăcu, ca şi cum ar fi fost chinuită de o misterioasă durere.

Victor îi oferi mâna să coboare pe uscat.

— Unde suntem? întrebă el.

— La mine, zise ea.

Ea îl luă de braț.

— Ştii că ceea ce fac e oribil îi zise ea.

— De ce?

— Îți expun viața dumitale…

Victor dădu din umeri.

— Să mă bat pentru dumneata e o fericire, zise el. Şi după cum mi-ai spus, trebuie ca acest om să moară; el va muri!

Siguranța cu care vorbea tânărul o înfioră pe contesă. Ea îl conduse până la poartă şi acolo ezită un moment ca să deschidă.

— Nu, zise ea, nu, prietene, iartă-mă că te-am făcut să vii… Lasă-mă destinului meu… Pleacă!

— Eşti nebună, zise Victor, m-aş lăsa ucis cu bucurie pentru dumneata: dar fii sigură, sunt tare şi am noroc.

— Adevărat? zise ea.

— Aseară m-am bătut.

— Dumneata?

— Cu omul al cărui nume trebuia să mi-l spui peste o lună.

Contesa tresări.

— Cu vicontele de Chenevières.

La acest nume Smarald, care mergea pe lângă dânşii, scoase un țipăt.

— Chenevières! zise ea, vicontele? amicul lui Gontran.

Aceste din urmă cuvinte o uimiră pe contesă.

— M-am bătut cu dânsul, adăugă Victor, şi l-am învins.

— L-ai ucis?

— Nu, dar va sta în pat cei puțin două luni.

Contesa d'Estournelle deschise poarta şi intră cea dintâi.

Grădinarul, după ce-şi legă barca, alergă cu un felinar în mână.

Lumina felinarului permise contesei să ajungă până în salon, unde aprinse o lumânare.

Atunci ea se uită la pendulă şi păli. Pendula arăta orele 11 seara.

Dar privirea ei o întâlni pe aceea a Smaraldului, şi acea privire spunea:

„Haide, curaj… trebuie să termini odată."

Victor se uită mirat în jurul lui.

— Unde sunt aici?

— La mine.

— Şi, aici…

— Aici, zise Smarald, care simțea cum încetul eu încetul curajul contesei dispare, aici în fiecare noapte se prezintă omul care ne persecută.

— Ei bine, zise Victor, noaptea asta va fi cea din urmă.

Smarald îl conduse la o fereastră ce dădea spre grădină.

— Ei bine, zise Smarald, vezi acea poartă, pe acolo soseşte dânsul.

— La ce oră?

— La miezul nopții.

Victor, la rândul său, se uită la ceasornic.

— N-am timp decât să-mi iau câteva precauții, murmură el.

El luă pistoalele şi le examina zicând:

— Cred că nu vor greşi.

Contesa, palidă, agitată, tăcea şi tăcerea ei era sălbatică.

— Vezi, zise Smarald, care acum domina situația, vei coborî în grădină şi vei sta lângă uşă.

— Bine, zise Victor.

— Când va intra, te vei duce la dânsul şi îi vei spune: „Mă numesc Victor de Passe-Croix". Asta va fi de ajuns, îi vei oferi unul din pistoale şi îl vei păstra pe celălalt.

Victor coborî în grădină, unde începu să se plimbe în sus şi în jos cu pistoalele în mână.

Contesa, mută şi nemişcată, stătea la fereastră.

Smarald o luă de braț şi o duse la celălalt capăt al salonului.

— Haide, zise ea, curaj! Ştii că acum e prea târziu ca să dai înapoi!…

Contesa d'Estournelle îşi duse amândouă mâinile la ochi şi izbucni în lacrimi..

— Îl iubesc! murmură ea.

Apoi deodată avu un acces de disperare şi, sculându-se, vru să se ducă la fereastră.

— Nu, zise ea, nu, nu vreau!

Ea era oribilă la vedere şi se zbătea în brațele prietenei sale, Smarald.

— Eşti nebună, îi zicea aceasta, care îşi păstrase tot sângele rece. E prea târziu spre a da acum înapoi; aceşti doi oameni, dacă nu s-ar bate, te-ar călca în picioare.

— Îl iubesc! repetă contesa, care, încă o dată încercă să se repeadă afară din salon spre a-i salva viața lui Andreevici.

Dar în acel moment se auzi o detunătură. La acel zgomot, contesa, ca şi cum ar fi fost izbită în inimă, căzu neînsuflețită în brațele lui Smarald.

Capitolul XLVI

Omul îmbrăcat ca pilot, care bea paharul de vin în hanul la *Vulpea de aur* când Victor de Passe-Croix intrase, cu

geamantanul în mână, nu era altul decât personajul de pe strada Michodière. El îl recunoscu îndată pe Victor, plăti şi plecă.

Dar rămase pe lângă han.

Din locul în care se afla, el domina marea şi drumul aşa încât nu se putea intra nici ieşi din han fără să vadă dânsul.

Un moment, falsul pilot îşi închipui că Victor nu va sta multă vreme la *Vulpea de aur*.

„În curând, îşi zise el, îl voi vedea ieşind. Atunci îl voi urmări."

Dar toată ziuă trecuse şi venise noaptea, iar Victor nu ieşise şi omul cu ochelari albaştri îl văzu deodată pe Victor la fereastră explorând marea cu privirea.

„Bun! îşi zise el, acum ghicesc, dânsa va veni la el."

El se întoarse în han, profitând de un moment în care Victor încetase de a se uita pe fereastră.

Prăvălia era goală.

Cârciumăreasa se dusese, cu un copil de 8-l0 ani, fiul ei, în grădină. Bărbatul ei era la pescuit.

Falsul pilot zări pe o bancă geamantanul lui Victor, pe care acesta din urmă uitase să dea ordinul de a-i fi dus în odaia lui.

El ieşi din nou, se asigură că în continuare casa era pustie şi, pentru mai multă siguranţă, închise uşa ce dădea spre scară.

„Am observat, îşi spuse el, că fabricanţii de geamantane nu sunt deloc tari în fabricarea încuietorilor. Cheia unui cufăr le deschide pe toate."

El scoase din buzunar mai multe chei, pe care le examina repede ca un om obişnuit cu asemenea lucru, alese una şi o introduse în broască.

Geamantanul se deschise cu uşurinţă.

„Sunt curios, îşi zise falsul pilot, să ştiu ce conţine bagajul lui Passe-Croix."

Geamantanul cuprindea câteva rufe, haine, o scrisoare şi perechea de pistoale pe care Victor o luase plecând de la Nantes.

Falsul pilot deschise scrisoarea şi o citi. Era aceea de la contesa d'Estournelle.

„Încep să pricep, îşi spuse el. Grădinarul s-a trezit".

Apoi, el luă unul din pistoale şi scoase glonţul. Al doilea suferi aceeaşi operaţie şi la urmă falsul pilot puse armele la loc, spunându-şi:

„Veți putea face gălăgie, dar nu veți putea face rău nimănui”.

După aceea închise geamantanul, deschise uşa şi plecă liniştit.

Victor nu auzise şi nu văzuse nimic.

Omul cu ochelari albaştri se duse la postul său de observație. Noaptea îl găsi tot acolo. Dar el avea darul de a vedea bine prin întuneric, încât nu pierdu nici un amănunt din ceea ce se petrecu în jurul hanului.

Câțiva mateloți veniră să bea; pescarul se întoarse acasă; fereastra lui Victor se lumină şi acesta era tot la geam.

Noaptea era foarte întunecoasă când, deodată, un punct luminos se văzu pe mare. Era felinarul unei bărci.

„Sau mă înşel, îşi zise falsul pilot, sau această barcă o aduce pe frumoasa contesă.”

În curând el nu mai avu nici o îndoială, căci barca se opri la hanul *Vulpea de aur*.

După un sfert de oră el îl văzu pe Victor luând loc în barcă.

Atunci falsul pilot se sculă şi murmură luând-o la fugă:

„Haide, Rocambole, amicul meu, iată ocazia de a avea picioare ca la douăzeci de ani”.

El ajunse la vilă şi se urcă în pomul unde se mai urcase şi rupsese o cracă.

Contesa nu sosise încă, dar fereastra era tot deschisă.

— De data asta voi auzi tot, îşi zise el.

Contesa d’Estournelle şi Victor sosiră. Falsul pilot, ascultând convorbirea lor, asistă la montarea acestei drame care făgăduia să fie sângeroasă. Şi, când Smarald coborî pentru a-l pune pe Victor de santinelă în grădină, el era deja departe.

„Sărmani oameni, murmură el pe drum, făcând aluzie la vicontele de Chenevières şi la amicii săi, ei l-ar fi lăsat pe Victor şi pe Andreevici să se ucidă.”

Pe drum, se opri la un colț al şoselei.

După zece minute auzi un zgomot de paşi, apoi zări o umbră în întunericul nopții.

„Iată amorezul meu”, se gândi omul cu ochelari albaştri.

Era într-adevăr Andreevici, care alerga la întâlnirea pe care i-o dăduse contesa, cu mintea plină de acest frumos roman pe care ea îl povestise şi al cărui erou principal era persecutorul misterios.

Falsul pilot se ascunsese aşa de bine încât prizonierul rus ajunse lângă dânsul fără să-l vadă.

Dar atunci când vru să mai facă un pas, o mână de fier îl apucă de gât şi-l ţinu pe loc.

În acelaşi timp el văzu strălucind lama unui pumnal şi Andreevici auzi o voce care îi era cu totul necunoscută, murmurându-i la ureche:

— Dacă faci un pas sau cauţi să te zbaţi, eşti un om mort.

Andreevici încercă să scape. Vârful pumnalului era la gâtul lui.

Tânărul era înzestrat cu mult curaj: cu acel curaj care consta în a te înclina în faţa unei necesităţi imperioase; a rezista fără folos i se părea zadarnic.

— Ce vrei de la mine? zise el. Dacă vrei bani ai nimerit-o prost, căci am doi franci în buzunar.

— Eu vreau să-ţi dau bani, răspunse falsul pilot.

— Şi pentru ca să-mi dai bani, răspunse Andreevici, care îşi recăpătase tot sângele rece, mă ameninţi cu moartea?

— Da, domnule baron.

La acest titlu pe care i-l dădu un necunoscut, Andreevici tresări.

— Te înşeli, zise el, şi văd că mă iei drept un ofiţer, pe când eu sunt un simplu soldat. Nu sunt baron.

— Tatăl dumitale era.

Andreevici tresări din nou.

Omul cu ochelari albaştri adăugă:

— El se numea în Rusia colonelul Yermoloff.

Andreevici scoase un ţipăt.

— Mă cunoşti? zise el.

— Şi la Paris se numea baronul René, termină necunoscutul.

— Dar cine eşti? strigă tânărul prizonier.

— N-ai primit ieri o scrisoare venind din Paris?

— Da.

— Care te anunţa că amicii căpitanul Grain-de-Sel veghează asupra dumitale?

— Adevărat!

— Sunt unul din aceşti amici. Asta e tot ce-ţi pot spune. Acum urmează-mă.

— Dar… murmură Andreevici.

— Da, ştiu. Ai o întâlnire… Eşti aşteptat, nu-i aşa?

— Da.

— Te înşeli. Persoana care te aşteaptă m-a trimis la dumneata.

— Adevărat?

— Urmează-mă, repetă falsul pilot cu un accent de autoritate, care îl domină pe prizonierul rus.

El îl luă de braț şi-l târî spre Locmaria, până la o colibă de pescari pe jumătate săpată într-o stâncă.

O lumină slabă trecea pe sub uşă. Falsul pilot bătu, uşa se deschise şi un om alergă cu o torță în mână. Acest om părea străin de acel loc, cu tot costumul său de pescar.

Lângă foc se afla un alt personaj, care se încălzea liniştit.

Victor de Passe-Croix, dacă ar fi fost acolo, l-ar fi recunoscut poale într-însul pe acel bătrân cu ochelari şi cu cornetul acustic, cu care făcuse drumul de la Paris la Nantes.

Acest om se sculă şi ieşi înaintea pilotului.

Acesta din urmă se întoarse spre Andreevici, care era din ce în ce mai uimit.

— Vino! îi zise el.

El făcu un semn şi omul care ținea torța, şi care era un fel de Hercule, ridică o trapă care acoperea scara unei pivnițe.

— Vino, repetă falsul pilot, vreau să-ți arăt nişte lucruri care te interesează din ambele puncte de vedere, al moştenirii dumitale şi al femeii pe care o iubeşti.

Andreevici îl urmă cu încredere. Omul cu torța trecu cel dintâi şi coborî vreo treizeci de trepte săpate în stâncă.

Cea din urmă treaptă dădea la o altă uşă din pivniță, făcută din fier.

Omul cu torța scoase o cheie şi deschise această uşă, apoi dispăru.

Pivnița era strâmtă şi n-avea nici un mobilier.

Atunci, repede ca fulgerul, falsul pilot îl luă pe Andreevici de umeri şi împingându-l în pivniță, încuie uşa după dânsul.

— Acum, zise el, pe când Andreevici rămas în întuneric scoase un țipăt, sunt sigur că nu se va mai duce să fie ucis.

Capitolul XLVII

În acest timp, Victor se plimba în sus şi în jos prin grădină, cu pistoalele în buzunarele hainei sale.

Deodată el auzi un zgomot de paşi dincolo de poarta grădinii.

,,Iată-l pe acel om!" se gândi dânsul. Şi se îndreptă spre o uşă şi o deschise. Un necunoscut se opri acolo.

— Cine eşti? zise Victor.

O voce răguşită îi răspunse:

— Lasă-mă să trec şi să mă duc la afacerile mele. Victor se aşeză înaintea porții şi îi zise cu un accent de mânie:

— Nu vei trece!

— Loc! zise necunoscutul.

El îl împinse cu bruschețe pe Victor. Atunci acesta se înfurie şi pierzându-şi răbdarea trase foc.

Un hohot de râs îi răspunse şi necunoscutul, respingându-l din nou, intră în grădină.

Aceasta fusese detunătura, care o făcuse pe contesă să leşine.

Victor scoase celălalt pistol, ochi cât putu mai bine prin întuneric şi trase al doilea foc de pistol.

Un nou hohot de râs se auzi şi îndată Victor se simți cuprins de două brațe robuste; el fu trântit la pământ, i se puse o batistă pe gură şi auzi o voce care spunea.

— Ia-l de aici, căci mă deranjează.

Omul în care Victor trăsese cele două focuri de pistol şi nu fusese atins îşi continuă calea spre vilă. Acesta era falsul pilot.

În prag el îl găsi pe Yaume, grădinarul, pe care cele două focuri de pistol îl făcuseră să sară speriat din patul său.

— Pilotul, murmură acesta.

— Sunt dracu! răspunse falsul pilot, dându-i o lovitură de picior în pântece şi rostogolindu-l la pământ, adăugă: Dacă nu taci din gură, te omor!

Apoi urcă scara, sosi la primul etaj şi deschise cu zgomot uşa salonului.

Smarald, cu totul zăpăcită, o ținea în brațe pe contesa leşinată.

La vederea necunoscutului, ea scoase un țipăt şi o scăpă pe contesă din brațe; apoi se refugie în celălalt colț al salonului, zicând:

— Cine e acest om?

— Un om care te va trimite înaintea Curții cu Jurați, dacă nu vei fi cuminte.

Amenințarea aceasta smulse un țipăt de spaimă de pe buzele lui Smarald.

Falsul pilot înainta spre dânsa, îi puse o mână pe umăr şi o privi fix spunându-i:

— Te vei închide în odaia ta, te vei culca. Dacă vei auzi ceva,

îți vei închipui că ai visat.

Tânăra femeie tremura din toate membrele sale.

— Dragă Olimpia, urmă pilotul, îți voi da un sfat bun. Trebuie să renunți să o mai serveşti pe Topaz. Ea are inamici mai tari decât două femei, tu şi Granatul.

Cu un gest imperios el îi arătă uşa şi îi ordonă să iasă.

Apoi, când ea se supuse, el se duse să o ridice pe contesă, o transportă pe o canapea, îi puse două perne sub cap, îi deschise gura şi îi pică câteva picături dintr-o sticlă pe care o scoase din buzunar.

Îndată contesa deschise ochii şi se uită mirată în jurul ei.

— Unde sunt?... Cine e acest om? zise ea cu spaimă.

Falsul pilot se uită la dânsa cu o privire dominatoare.

— Eşti la dumneata, zise el, zgomotul unei detunături de pistol ți-a cauzat leşinul.

Contesa se sculă scoțând un țipăt, duse cele două mâini la frunte şi îl fixă pe falsul pilot cu o privire rătăcită.

— Un foc de pistol, care l-a ucis pe Andreevici, termină cu răceală pilotul.

Ea scoase un nou țipăt, un țipăt teribil, plin de disperare, un țipăt de nebună, un țipăt de fiară.

— Ah! mizerabilă ce sunt, zise ea frângându-şi mâinile.

Ea căzu în genunchi în fața falsului pilot.

— Dacă eşti judecător, zise ea, ascultă: voi mărturisi crima mea!...

Amorul care chinuia inima contesei d'Estournelle explodase în fine şi se traducea printr-o imensă disperare.

„Haide! murmură necunoscutul, nu mă înşelasem, ea îl iubeşte!"

Îi luă mâna şi îi spuse!

— Liniştește-te, crima dumitale e imaginară... Andreevici nu e mort. Focul de pistol a fost tras asupra mea... asupra mea, care îl protejam pe Andreevici şi pe care l-am împiedicat să vină.

La primele raze calde ale soarelui, vipera ghemuită de frigul nopții iese deodată din toropeala sa, îşi ridică capul şi începe să fluiere.

Ultimele cuvinte ale pilotului produseseră acelaşi efect asupra contesei.

Ea căzuse în genunchi, rugătoare, zdrobită, oferindu-şi capul eşafodului.

Acum, ea se sculă cu privirea înflăcărată de mânie şi de ură.

— Cine eşti? strigă ea, de vii să-mi întinzi o cursă? Şi, alergând la fereastră, începu să strige:

— Victor! Victor!

— Victor e departe de aici, doamnă, zise falsul pilot luându-i mâna şi suntem singuri

— Singuri! zise ea, singuri?

— Cu un om care ştie toate secretele dumitale şi care vrea să-ți propună un târg.

Privirea acestui om şi aceea a contesei se întâlniră; fu ca o schimbare mută şi rapidă a unui fluid misterios, şi aceste două inteligențe aşa de bine organizate pentru rău, se ghiciră şi se pricepură.

Atunci falsul pilot se duse şi încuie uşa, închise fereastra, reveni la contesă şi îi spuse:

— Ştii că bărbatul dumitale, contele d'Estournelle, are un gât de taur? el poate să moară de apoplexie.

— Ah! zise ea, căutând să pătrundă cu privirea până în adâncul sufletului acestui om.

— Ceva mai mult, e furios, adăugă pilotul, şi poate să fie ucis cu prima ocazie în duel... Şi dacă vei deveni văduvă, te-ai putea căsători cu Andreevici.

— Dar cine eşti? strigă ea, eşti dracul?

— Puțin îți pasă! răspunse el, să vorbim.

*
* *

Smarald, înspăimântată, nu îndrăzni să iasă din odaia ei; ea credea că justiția năvălise în casă şi în fiecare moment rațiunea ei tulburată o făcea să audă un zgomot de cai şi zăngănit de săbii.

Cu toate acestea, când se făcu ziuă, ea îndrăzni să coboare din pat şi să tragă cu urechea la uşă. În casă era tăcere.

Smarald îndrăzni să deschidă puțin uşa, apoi făcu un pas pe scară şi se rezemă de rampă.

Scara era pustie. Smarald coborî până la primul etaj.

Uşa salonului era deschisă. Actrița îşi băgă capul pe uşă.

Omul care o speriase aşa de tare în cursul nopții dispăruse.

Contesa era singură la o masă şi scria.

Fața ei era liniştită, aproape surâzătoare şi nu păstrase nici o urmă a evenimentelor din cursul nopții.

Ea ridică capul şi o văzu pe Smarald care nu îndrăznea să intre.

— Vino, zise ea, căci sunt singură.

Smarald intră.

— Ah! draga mea, zise ea aruncându-se de gâtul contesei, ce noapte!

— Eşti nebună! răspunse cu răceală contesa.

— Da, trebuie să fie un cadavru în grădină?

— Poate acela al lui Andreevici, zise contesa d'Estournelle surâzând. Linişteşte-te, Andreevici n-a murit.

— Sau cel al lui Victor?

— El este bine, sănătos.

Liniştea contesei o uimi pe Smarald.

— Dar, în fine, zise ea, ştii ce s-a petrecut?

— Perfect de bine.

— Atunci îmi vei spune şi mie?

— Nu, zise contesa, cel puțin astăzi nu, draga mea.

— Ia ascultă, Topaz, zise actrița, să vorbim nițel serios: eşti nebună sau mai eşti în toate mințile?

— În toate mințile.

— Dar acel foc de pistol?

— L-am auzit ca şi tine, deoarece am leşinat.

— Deci Andreevici n-a murit?

— Nu.

— Şi…Victor?

— N-are nimic.

— Nu mai pricep nimic, zise Smarald.

— Ah! zise contesa, ştii că plecăm?

— Când?

— Astăzi.

— Şi… plecăm?

— Da, ne întoarcem la Paris.

— Desigur, murmură Smarald, enigma se complică.

Contesa d'Estournelle nici nu clipi.

Smarald urmă:

— Dar nu vei pleca, îmi închipui, fără să-l vezi pe Andreevici?

— Andreevici va pleca azi de dimineață.

El va ajunge la Paris înaintea noastră.

— Cui îi scrii?

— Bărbatului meu.

— E adevărat, zise Smarald, mi se pare că de câtăva vreme

l-am uitat de tot pe acest conte.

Contesa închise scrisoarea adăugând:

— Ştii că nu descind acasă la Paris?

— Dar unde?

— Mai întâi la tine. Apoi îmi voi căuta un mic apartament cât se poate de simplu şi de modest, după cum se cuvine unei văduve.

— Ah! vei fi văduvă?

— Da.

— Nu mai pricep nimic, zise Smarald, deoarece ai secrete faţă de mine.

Contesa d'Estournelle luă în mâini capul lui Smarald şi o sărută pe frunte.

— Te voi mulţumi la Paris, zise ea. În aşteptare, fă-ţi bagajele. Plecăm.

Chiar în aceeaşi seară contesa d'Estournelle părăsi Belle-Isle.

Capitolul XLVIII

Să ne întoarcem la Victor.

Eroul nostru, după ce trase cele două focuri de pistol fără să-l vadă căzând pe misteriosul necunoscut care îi râdea în nas, se simţi înlănţuit, ridicat şi dus pe sus ca un copil.

Toate acestea s-au întâmplat aşa de repede încât n-avu timp nici să se zbată, nici să strige, nici chiar să vadă, căci i se aruncă o batistă pe faţă.

Abia după câteva minute el îşi găsi puţin prezenţa de spirit şi căută prin sforţări supraomeneşti să se elibereze.

El pricepu că un om îl ducea de spate şi un altul îl ţinea de picioare.

Aceşti doi oameni aveau, fără îndoială, o vigoare ieşită din comun, deoarece, cu toată puterea sa de bărbat la douăzeci de ani, nu putu scăpa din mâna lor.

Unul din ei, acela care-l ducea în spinare, îi zise:

— Nu te căzni atâta, domnule de Passe-Croix, căci nu vrem nici punga, nici viaţa dumitale.

Această voce îi era necunoscută lui Victor, dar auzind spunându-i-se pe nume, se gândi îndată la tot ce i se întâmplase în Sologne.

„Oare amicii vicontelui de Chenevières se vor mai amesteca în

afacerile mele?” se gândi dânsul.

Drumul dură aproape o jumătate de oră.

Când ei se opriră şi-l lăsară pe Victor la pământ, acesta îşi luase batista ce i se pusese pe față şi peste o jumătate de secundă putu să vadă.

El zări o casă, un drum plin de praf, marea mugind la picioarele sale şi atâta tot, căci i se puse din nou batista la ochi şi fu legată la spate.

Batista ce i se pusese în gură îl împiedică să strige. El vru să se zbată încă o dată, dar tot fără succes. Auzi în urmă zgomotul unei uşi ce se deschidea.

Unul din oameni îi spuse:

— Te vom ruga, domnule, să te culci liniştit. Dacă, din întâmplare, n-ai mâncat încă, îți vom putea servi ceva.

În acelaşi timp el fu împins şi pricepu că trecea pragul casei pe care o zărise un moment.

El auzi uşa închizându-se şi prin batista cu care era legat la ochi zări o rază de lumină.

Atunci îi scoaseră batista de la ochi şi pe cea din gură.

Victor avea o fire violentă. Cu toate acestea, în acest moment el fu dominat de un alt sentiment, curiozitatea.

El privi în jurul său.

Se afla într-un fel de colibă de pescari.

Focul ardea în sobă; un pat, câteva scaune şi o masă erau tot mobilierul.

Victor îi privi pe cei doi oameni, care păreau a fi nişte pescari şi, deodată, scoase o exclamație de surprindere.

Recunoscuse în unul din ei pe bătrânul cu cornetul acustic.

— Ah! strigă el, asta e prea mult… Dumneata nu eşti surd?

Omul cu cornetul acustic începu să surâdă.

— Sunt surd ca şi dumneata! zise el.

— Şi…

— Da, eu sunt acela care te urmăreşte din Paris spre a te împiedica să faci prostii.

Victor îşi încruntă sprâncenele.

— Şi am sosit la timp astă-seară, căci era să devii instrumentul unei teribile crime, adăugă omul cu cornetul acustic.

La aceste cuvinte, mânia lui Victor explodă:

— Mizerabile, zise el, vrei să mă insulți…

— John! zise omul cu cornetul adresându-se atletului care îl

adusese pe Victor pe umărul său, cred că domnul nu va fi cuminte; deci va trebui să ne luăm unele precauții.

Atletul se apropie de Victor şi-i spuse strângându-i cu putere brațul:

— Totuşi am vrea, domnule, să nu te legăm.

Victor pricepu că era la dispoziția acestor oameni.

Pretinsul surd adăugă:

— Îți voi spune chiar că avem ordinul de a te închide aici cu picioarele şi mâinile legate, în cazul când nu vei fi cuminte.

Brusc, Victor se linişti. Cei doi oameni care se aflau în fața lui păreau a fi oameni din popor, deci el avu deodată liniştea gentilomului căzut în mijlocul unei bande de tâlhari.

— Voi fi cuminte, zise el, şi n-am deloc poftă să încasez pumni.

— Bine.

— Dar aş vrea să ştiu măcar unde sunt.

— Dacă e numai atâta, răspunse omul cu cornetul acustic, eşti într-o colibă de pescari la jumătatea drumului între Locmaria şi locul unde te-am găsit.

— Bine.

— Omul asupra căruia ai tras focurile de pistol nu era acela pe care îl aşteptai…

— Ah!

— Acesta n-a venit. Contesa d'Estournelle nu se află în nici un pericol şi te sfătuim să te culci.

— Dar…

— Domnule de Passe-Croix, îl întrerupse omul cu cornetul, executăm nişte ordine. Dacă ai alte explicații de cerut, aşteaptă să se întoarcă stăpânul.

— Stăpânul?.

— Da.

— Cine e?

— Poate îți va spune el singur.

— Şi când se va întoarce?

— Peste o oră, cel mult.

Victor se aşează lângă foc. Mii de gânduri îl frământau; el se întreba dacă noua cursă în care căzuse avea vreo legătură cu evenimentele din Sologne.

Cuvintele vagi, misterioase, pe care le spusese vicontele Chenevières cu privire la tatăl său, ezitarea lui de Fromentin de a-i răspunde, totul, până la fraza pronunțată de omul cu cornet:

„Am sosit la timp ca să te împiedicăm de a comite o crimă”, toate îi veneau în minte.

Atletul încuiase cu cheia uşa colibei.

El scoase dintr-o legătură ceva de mâncare şi o sticlă de vin.

— Domnule, zise atletul aşezându-se la masă, nu vrei să mănânci?

Victor refuză cu un gest. Cu toate acestea, cum îi era tare sete, zise:

— Dă-mi de băut.

Omul cu cornetul destupă sticla şi pe când turna în pahar aruncă înăuntru un praf negru, fără să fie văzut.

Victor bău şi se aşeză într-un colț lângă foc aşteptând cu nerăbdare întoarcerea personajului pe care cei doi oameni îl numeau stăpânul.

Dar, după câteva minute, fu cuprins de un fel de toropeală fizică: el nu voi să doarmă, încercă să se scoale dar nu avu putere. Încetul cu încetul el adormi chiar în locul în care se afla.

*
* *

Câte ore a durat acest somn?

Când se va scula, lui Victor îi va fi foarte greu să aprecieze.

Când deschise ochii, se găsi culcat pe patul din fundul colibei. Uşa era deschisă şi cei doi oameni dispăruseră.

Victor sări din pat, alergă la uşă şi se uită cu lăcomie în jurul său.

Se întoarse apoi în colibă şi privirea lui fu atrasă de o scrisoare ce se afla pe masă. El o deschise şi citi:

„Nişte oameni cărora domnul Victor de Passe-Croix le inspiră o simpatie reală, îl sfătuiesc să se întoarcă la Paris şi să nu ceară niciodată, oricine ar fi, explicația unor mistere. Domnul de Passe-Croix nu va mai găsi la Nantes pe vicontele de Chenevières. El a fost transportat într-un castel, pe care domnul de Passe-Croix îl va căuta în zadar.

De asemenea, e de prisos ca el să se întoarcă la vilă. Cele două femei care locuiau acolo au plecat din Belle-Isle.

Dacă domnul de Passe-Croix se va mai întâlni cu contesa, ar face bine să-i întoarcă spatele. Ea nu merită decât indiferența şi disprețul său, căci ea şi-a bătut joc de dânsul.

Domnul de Passe-Croix ar face bine să treacă pe la hanul LA VULPEA DE AUR, unde îşi va regăsi geamantanul şi pistoalele.”

Scrisoarea era fără iscălitură. Victor îşi luă capul în mâini şi murmură:

— Cred că voi înnebuni!

El răscoli prin colibă; ea era pustie. Se duse atunci la hanul său.

— Ah! domnule, îi zise hangița, am crezut că ai murit.

— De ce?

— Sunt două zile de când ai plecat…

— Două zile!

— Da, domnule, ai plecat alaltăseară, vineri…

— Cum! strigă Victor, alaltăieri.

— Da, domnule, şi azi e duminică. Auzi chiar clopotele de la biserică.

Victor dezlegă atunci enigma. Paharul de vin pe care îl băuse conținea un narcotic. El dormise aproape patruzeci şi opt de ore.

— Oh! îşi spuse el cu un fel de furie, va trebui totuşi să dezleg toate aceste enigme!

Atunci el auzi clopotul unui vapor gata de plecare. Victor aruncă un napoleon pe masă şi îşi luă geamantanul.

Pe când voia să iasă din han, femeia îi spuse:

— Ah! uitam să-ți dau asta, domnule. A adus-o cineva pentru dumneata aseară. Era un pilot, care se spune că e angajat pe un vapor ce merge la Terra Nova.

Obiectul pe care hangița îl dădu lui Victor era o cutie, într-însa se aflau cele două pistoale.

Capitolul XLIX

Trenul care merge de la Nantes la Paris nu intră în gara Orléans; el se opreşte la Aubrais, şi călătorii au timp doar douăzeci şi cinci de minute ca să poată lua o masă cât se poate de proastă.

După patruzeci şi opt de ore de la evenimentele pe care le-am povestit mai sus, eroul nostru, Victor de Passe-Croix, sosi la Aubrais pe la orele cinci şi jumătate seara.

Victor luase un compartiment în care rămase singur.

El coborî, intră în sufrageria gării, se aşeză la masă ca şi ceilalți călători, mâncă puțin, plăti şi se urcă în vagon cu mult înainte de plecarea trenului.

Călătorii, care vin din Nantes, sunt aduşi la Aubrais de un tren ce vine din Limoges.

Victor, care se lungise pe canapea, îşi întoarse capul la zgomotul făcut de uşa ce se deschidea şi fu foarte contrariat auzindu-l pe conductor spunând:

— E loc aici, domnule.

Victor îşi încruntă sprâncenele când, deodată, scoase un țipăt de uimire la vederea călătorului.

Acesta era un tânăr îmbrăcat în costum de vânătoare.

— Paul!

— Victor!

Acestea fură exclamațiile celor doi tineri, care îşi întinseră mâinile.

— De unde vii? întrebă noul venit.

— Din Nantes, şi tu?

— Din Limoges, unde am petrecut câteva săptămâni la una din mătuşile mele.

Acest om nu era altul decât Paul de la Morlière, eroul din prima parte a acestei istorii, fiul vicontelui, acel mizerabil care o ucisese pe Diana de Morfontaine şi pe Main-Hardye.

De trei luni Paul dispăruse din lumea pariziană.

— Ah! zise Victor, tu vii de la mătuşa ta, din Limoges?

— Da.

— Ce mai face tatăl tău?

— Nu ştiu, răspunse Paul de la Morlière.

— Cum, nu ştii?

— Sunt trei luni de când nu l-am văzut.

— Dar i-ai scris?

— Nu.

Vocea lui Paul avea un accent misterios, plin de dispreț.

Trenul se pusese în mişcare. Cei doi veri erau singuri în compartimentul lor şi aveau, prin urmare, toată libertatea de a discuta.

Deodată lui Victor de Passe-Croix îi veni o idee:

— Spune, Paul, zise el, ştii de ce tatăl tău şi al meu se văd aşa de rar?

Un nor trecu pe fruntea lui Paul de la Morlière.

— Fiindcă au comis desigur în comun un păcat al tinereții.

— Ah!

— Dar tu cum stai cu tatăl tău, Victor?

— Nu ştiu.

Paul îşi încruntă sprâncenele.

— Ştii, zise acesta din urmă, că de trei luni nu mi-a călcat piciorul în casa părintească?

— De ce?

— Fiindcă m-am găsit într-o seară faţă în faţă cu tatăl meu, care avea un pistol în mână.

Victor făcu un gest de surprindere.

— Dar povesteşte-mi asta, zise el.

— Nu, până ce nu îmi vei explica aceste cuvinte pe care le-ai pronunțat când te-am întrebat de tatăl tău „Nu ştiu".

— Am zis, răspunse Victor, fiindcă nu mai ştiu în acest moment dacă mai trebuie să-l iubesc şi să-l venerez pe tatăl meu, sau dacă trebuie să n-am decât dispreț pentru dânsul.

— În aceeaşi situație sunt şi eu, zise Paul, şi pentru asta am plecat din Paris de trei luni fără să-l văd.

Cei doi tineri se priviră un moment muți şi consternați, în fine, Victor făcu o sforțare supremă.

— Îți voi spune totul, dar şi tu îmi vei spune tot ce ştii, nu-i aşa?

— Da.

Atunci Victor, mişcat, povesti sosirea sa la castelul Rigoles, cunoştința pe care o făcuse cu Fromentin, istoria creolului Felix de Nancery şi, în fine, iubirea surorii sale pentru Albert Morel.

Dar, când îi povesti de răpirea sa din pădure şi închiderea lui în acea casă misterioasă, după ce îi vorbi de acea necunoscută cu părul blond care-l fascinase cu privirea şi surâsul ei blând, Paul îl întrerupse şi strigă;

— E dânsa! Daniela!

— Tu o cunoşti?

— Oh! da, murmură Paul, şi o iubesc la nebunie. Ascultă acum la rândul meu să-ți povestesc totul.

Atunci Paul povesti în câteva cuvinte, dar cu multă claritate, misterioasele evenimente ce se petrecuseră în Normandia cu trei luni în urmă, adică chipul straniu în care se întâlnise cu Daniela pe proprietatea marchizului de Verne şi acea întâlnire nocturnă cu tatăl său care trăsese asupra lui.

Cititorii noştri îşi amintesc că prima parte a volumului CAVALERII NOPȚII se încheiase cu acea noapte.

Pe când Victor îl asculta înfiorându-se, Paul continuă:

— Focul de pistol lumină odaia, o femeie apăru cu o lumânare în mână, tatăl meu scoase un țipăt:

„Diana!”

Această femeia căreia îi dădea numele de Diana era Daniela. Cine e Daniela? nu ştii? Totuşi e sigur că tatăl meu a căzut în genunchi, a murmurat câteva cuvinte neînțelese şi am avut imaginea unui om lovit de trăsnet.

Daniela veni la mine, mă luă de mână şi îmi zise:

— Priveşte-l pe acest om. El este un asasin. Şi dispăru. Eu în zadar am alergat după dânsa, am răscolit toată casa, căci nu am mai regăsit-o.

— Dar… tatăl tău? îl întrebă Victor de Passe-Croix.

— El a fost ca idiot timp de două sau trei zile. L-am readus la Paris şi de atunci nu ne-am mai văzut.

— Astfel oamenii care o înconjoară pe această femeie, pe care o numeşti Daniela, sunt, după tine, aceeaşi care m-au urmărit în Sologne?

— Aş jura.

— Dar… care e scopul lor?

Paul era foarte trist.

— Ascultă, zise el, cred că tații noştri au mâinile pline de sânge.

— Oh! de-ar fi aşa? strigă Victor.

— Ce ai face?

Şi Paul de Morlière se uită la Victor.

— Ce ai face tu? repetă el, căci eu din acea noapte sunt prada unei mari nelinişti; am uneori dorința de a mă sinucide… căci aş vrea să ştiu…

Victor, violentul şi îndrăznețul, păstră un moment o linişte desăvârşită.

— Amice, zise el, ascultă ceea ce îți voi spune. Dacă tații noştri sunt culpabili, noi trebuie să le reparăm greşelile. Dar trebuie să cunoaştem aceste greşeli.

— Tatăl meu nu va mărturisi niciodată, murmură Paul.

— Ei bine, strigă Victor, îți jur că al meu va fi silit să-mi spună adevărul.

Pe când tânărul pronunța aceste din urmă cuvinte, trenul sosi la Paris.

— Unde te duci? întrebă Paul. Eu nu mă duc acasă, ci voi descinde la hotel.

— Ei bine, eu mă duc direct acasă, zise Victor.

— De ce?

— Fiindcă vreau să am chiar astă-seară o explicație cu tatăl meu.

Paul îşi plecă fruntea şi nu răspunse.

Cei doi veri luară o trăsură de la gară.

Victor îl lăsă pe Paul de la Morlière la Hotelul Bade şi îşi continuă drumul spre casa părintească.

Baronul de Passe-Croix locuia la Paris pe strada Anjou-Saint-Honoré. Era o locuință puțin cam tristă, din cauză că stăpânii locuiau foarte rar într-însa.

Baronul şi familia sa abia stăteau aici cele patru luni de iarnă.

Un bătrân servitor era singurul păzitor al acestei case, când familia pleca la Martinière, unde baronului îi plăcea foarte mult.

Era noapte când sosi Victor.

El sună; servitorul veni să-i deschidă.

— Tăcere! zise Victor punând un deget pe buze. Înainte de a mă anunța, spune-mi ce face sora mea.

Şi intră în odaia portarului trăgând uşa după sine.

— Domnule Victor, răspunse servitorul, domnişoara Flavia e mult mai bine.

— Ah! zise Victor respirând.

— E un doctor portughez care o îngrijeşte şi care vine în fiecare zi. Se pare, adăugă portarul, că peste câteva zile domnişoara va fi pe deplin vindecată.

Victor respiră.

— Şi mama…

— Doamna baroneasă e sănătoasă. A ieşit în acest moment. Cred că s-a dus la biserica Saint-Filip.

Tânărul se uită pe fereastra de la odaia portarului şi văzu lumină la două din ferestrele catului al doilea.

„Tata e în cabinetul său”, se gândi el.

Şi spuse servitorului:

— Păzeşte-mi geamantanul şi nu anunța sosirea mea. Mă duc la tata pe scara cea mică.

Într-adevăr, Victor urcă în vârful picioarelor o scară de serviciu. El sosi la catul al doilea, trecu printr-un coridor şi bătu la o uşă.

— Intră! zise o voce pe care o recunoscu a fi aceea a tatălui său.

Baronul se afla în cabinetul său, pe un fotoliu, cu capul sprijinit într-o mână şi adâncit în gânduri.

El scoase o exclamație de surpriză şi de bucurie văzându-l pe Victor.

Dar Victor era palid, puțin cam trist şi atitudinea sa avea ceva solemn care îl uimi pe baronul de Passe-Croix.

— Oh! zise el. De unde vii, copilul meu?

— Din Nantes, tată.

Victor închise uşa şi se aşează în fața tatălui său.

— Ah! vii din Nantes? Şi ce-ai făcut acolo?

— M-am bătut.

Baronul tresări.

— Cu unul din oamenii care m-au maltratat în Sologne, termină Victor, cu unul din aceia care sunt cauza nebuniei surorii mele.

— Ce tot cânți tu?

— Dar, reluă tânărul, înainte de a-ți vorbi de asta, tată, am alte lucruri să-ți spun.

— Ah!

Şi cum accentul vocii lui Victor era rece, baronul se simți puțin neliniştit.

— Tată, reluă Victor, suntem gentilomi, nu-i aşa?

— Frumoasă întrebare.

— Ea e serioasă, tată, căci am auzit întotdeauna spunându-se că într-un neam ales, strămoşii şi descendenții sunt solidari, responsabili de onoarea familiei.

— Dar… fără îndoială.

— Ei bine! în numele onoarei familiei de Passe-Croix, vin la dumneata.

— Ah! zise baronul cu nerăbdare, explică-te o dată! Mi se pare că vorbeşti numai în enigme.

— Nu, tată.

— Atunci să vedem.

Victor îşi aținti privirea asupra baronului ca şi cum ar fi vrut să-l pătrundă până în adâncul sufletului.

— Tată, reluă el, vărul meu, Paul de la Morlière, a sosit astă seară la Paris ca şi mine. Am călătorit împreună de la Orléans. Paul e pe jumătate nebun, căci a auzit nişte zvonuri vagi şi nişte cuvinte misterioase au ajuns până la urechile lui.

— Şi aceste cuvinte? zise baronul care păli puțin şi-l privi cu atenție pe Victor.

— Aceste cuvinte, reluă tânărul, erau injurioase pentru onoarea tatălui său.

Baronul dădu din umeri.

— Unchiul tău, de la Morlière, zise el, este un gentilom.

— Crezi?

— Drace!

— Ah! zise Victor cu un aer de îndoială. Atunci Paul a fost rău informat… ca şi mine, probabil.

La aceste din urmă cuvinte, baronul se sculă şi îl privi fix pe fiul său.

— Ca şi tine? zise el, ce vrei să spui?

— Nu ştii că în Sologne, răspunse cu răceală Victor, oamenii care au dat o mână de ajutor lui Albert Morel au pretins că împlineau un mare act de reparație?

Baronul îşi recăpătase sângele rece.

— Dacă continui să vorbeşti în enigme, zise el, nu voi pricepe niciodată.

— Tată, zise deodată Victor, îți voi dezvălui în plus părerea lui Paul, pe care acesta mi-a împărtăşit-o.

— Anume?

— El a spus: „Cred că tații noştri au mâinile pline de sânge!”

Buzele baronului de Passe-Croix se albiră. Ochii lui se injectară de sânge şi îl nimici pe fiul său cu privirea. El făcu apoi un pas înapoi, întinse mâna şi zise:

— Dumnezeu blesteamă pe copilul care îşi acuză propriul tată. Du-te.

Oricât de brav era, oricât de convins era de trecutul criminal şi misterios al tatălui său, Victor se simți zdrobit.

— Tată! zise el.

Baronul îi arătă uşa şi îi spuse:

— Nu mai sunt tatăl tău! Ieşi!

Baronul se arătase în acest moment un comedian aşa de bun, încât Victor îl crezu nevinovat.

— Ah! nenorocit ce sunt! murmură el căzând în genunchi şi împreunându-şi mâinile, am îndrăznit să-l bănuiesc pe tatăl meu.

— Dar ieşi o dată, mizerabile! strigă baronul superb în mânia lui, dispari pentru totdeauna din fața mea!… ieşi, blestematule! tu nu mai eşti copilul meu!… pleci sau pun servitorii să te dea afară.

Şi întinse mâna spre sonerie.

Dar atunci Victor se sculă, ieşi, însă înainte de a trece pragul zise:

— Adio, tată, mă voi sili să merit, într-o zi, iertarea ta.

Şi plecă.

Baronul de Passe-Croix, palid, ascultă zgomotul paşilor lui Victor care se depărta.

Apoi, când nu mai auzi nimic, recăzu în fotoliul său, îşi ascunse capul în mâini şi plânse:

„Doamne! Dumnezeul meu! murmură el, douăzeci de ani de remuşcări n-au înduplecat mânia ta.”

El stătu mult timp zdrobit de durerea sa; mult timp plânse ca un copil şi apoi se sculă şi cu o voce teribilă strigă:

„Dar dacă fiul meu a îndrăznit să vorbească astfel, sunt oameni care cunosc secretul nostru; dar, atunci rămâne eşafodul...”

Şi baronul regăsi deodată o energie fără seamăn şi puterea tinereții sale.

„Atunci, îşi zise el, trebuie să țin piept furtunii, trebuie să-i văd pe Morfontaine şi pe Morlière.”

El sună.

Un valet intră şi baronul ceru să se pună caii la trăsură.

Coborând în curte zise vizitiului:

— Condu-mă la vicontele de la Morlière; mână repede.

Pe drum, care fu scurt de altfel, baronul de Passe-Croix îşi recapătă sângele rece.

Când sosi la viconte avea fața liniştită şi întrebă surâzând dacă vicontele este acasă.

— Domnul tocmai s-a întors acasă, îi spuse un valet, şi cred că se va culca, deoarece e cam suferind.

— Ei bine! du-te de îi spune că doresc să-i vorbesc; el mă va primi.

După două minute, baronul era introdus în dormitorul vicontelui de la Morlière.

Erau trei luni de când cei doi veri nu se mai văzuseră.

Baronul de Passe-Croix fu uimit de schimbarea suferită de viconte.

El îmbătrânise cu zece ani, părul lui albise şi fața i se zbârcise toată.

— Bună seara, baroane, îi zise el sculându-se, nu mă aşteptam deloc la vizita asta, căci mi se pare că ne vedem foarte rar.

— E adevărat, zise baronul de Passe-Croix luând loc pe scaun. Tu ştii chiar, viconte, că nu ne vedem decât în împrejurări urgente.

Vicontele de la Morlière îşi încruntă sprâncenele şi îl privi pe vărul său.

— Spune, viconte, reluă baronul de Passe-Croix, în ce relații eşti cu fiul tău?

— Fiul meu, murmură vicontele, sunt trei luni de când nu l-am mai văzut.

— Ah!

— De ce această întrebare?

— Fiindcă pe fiul meu l-a văzut astăzi.

— Victor?

— Da. Şi Paul i-a spus lui Victor aceste cuvinte: „Cred că tații noştri au mâinile pline de sânge."

Vicontele nu scoase nici un țipăt şi nu pronunță nici un cuvânt. El se mulțumi să-şi plece capul.

— Deci copiii noştri ştiu de crima noastră! murmură baronul.

Deodată vicontele de la Morlière îşi ridică fruntea şi spuse:

— Oh! nu; Paul nu ştie adevărul. Dar e un lucru pe care îl ştiu eu şi pe care tu nici nu-l visezi, baroane.

— Care?

— Că fata Dianei n-a murit, precum nici Grain-de-Sel… şi că amândoi luptă contra noastră şi că au fondat un fel de asociație în care au intrat mai mulți oameni care ne urmăresc.

— Cine sunt aceşti oameni?

— Vai! Nu-i cunosc.

Vicontele suspină. Baronul îl privea cu oarecare curiozitate.

— Ştii că mă uimeşti mult, viconte.

— De ce?

— Fiindcă mi se pare că te îngrijeşti foarte mult de toate astea. S-ar spune că în Franța nu mai există nici Curte cu Jurați, nici eşafod.

— Taci! murmură cu spaimă vicontele.

— Dar dacă se ştiu secretele noastre; dacă fiica Dianei…

Vicontele stătea cu ochii plecați în pământ.

— Saphire m-a înşelat, şopti el. Saphire şi-a bătut joc de mine.

— Cine e Saphire? întrebă baronul uimit de acest nume.

— O femeie care mi-a inspirat o dragoste imensă, furibundă. Ea mi-a luat sufletul, inima şi inteligența; şi din această cauză

nu mai am puterea de a mă apăra contra celor care ne urmăresc.

Baronul de Passe-Croix scoase un țipăt.

— Astfel, zise el, n-ai căutat să parezi loviturile ce ne amenință?

— Nu.

Şi vicontele pronunță acest cuvânt cu un accent de mare disperare şi plictiseală.

Baronul de Passe-Croix se sculă.

— Haide! zise el, văd că nu mai pot conta pe tine. Tu eşti un om pierdut, şi cred că nu ne vom mai revedea decât pe băncile Curții cu Jurați.

Aceste cuvinte părură că triumfă asupra nepăsării vicontelui.

— Nu, nu, zise el, baroane, îți voi spune totul.

— Te ascult.

Vicontele de la Morlière îi povesti atunci baronului evenimentele din Normandia, pasiunea lui nebună pentru Saphire, pasiune care-l dusese în acea casă misterioasă unde se găsise în fața fiului său cu un pistol în mână.

— Astfel, zise baronul, tu ai văzut-o.

— Da, e imaginea vie a Dianei de Morfontaine.

— Şi timp de trei luni ai stat liniştit?

— De trei luni sunt nebun.

— Fără să ne previi, pe mine şi pe Morfontaine? Fără să te îngrijeşti de fiul tău?

— Fiul meu mă renegă ! zise vicontele, dar nu ştie nimic.

— Dar, nenorocitule! strigă baronul de Passe-Croix, dacă e aşa, suntem pierduți… Dacă nu-ți recapeți energia de altădată, inteligența ta perversă, care avea combinații aşa de minunate, putem să ne ducem îndată la judecătorul de instrucție şi să ne dăm pe mâna lui.

— Ah! zise vicontele suspinând, de-aş regăsi-o pe Saphire!

— Ei bine?

— Cred că aş redeveni tânăr, cred că i-aş putea desfide pe toți inamicii noştri.

Baronul de Passe-Croix strigă:

— O vom regăsi pe Saphire.

— Cum?

— Mă însărcinez eu cu asta.

— Adevărat? răspunse vicontele cu bucuria naivă a unui copil.

— Cel mult în opt zile, îți făgăduiesc, zise vicontele care în mintea lui făcea următoarea reflecție: „Cine e Saphire? Unde se poate găsi o ființă de soiul ei?”

Dar această făgăduială îl metamorfozase pe vicontele de la Morlière; ochii lui străluceau şi pe buze îi reapăruse surâsul rău şi crud de altădată.

— Ai dreptate, baroane, zise el, nu trebuie ca triumviratul celor trei veri să fie învins; vreau să-i trimit lui Morfontaine un bilet şi toți trei vom ține sfat.

Vicontele sună şi dădu ordin să ajungă numaidecât un bilet pe care îl scrisese în grabă marchizului de Morfontaine.

Capitolul L

A treia zi de la sosirea lui Paul de la Morlière la Paris, o femeie tânără trecea în trăsură pe Bulevardul Italienilor.

Ea se întorcea singură de la pădure, pe jumătate culcată pe pernele trăsurii, cu privirea nepăsătoare şi fără să fixeze pe nici unul din trecători.

Dar deodată, când ajunse în strada Choiseul, făcu o mişcare bruscă de surprindere, scoase un strigăt de bucurie, opri trăsura şi se repezi pe trotuar cu agerimea unei căprioare.

Un tânăr mergea încet, cu capul plecat în pământ într-o atitudine tristă şi gânditoare.

— Paul! strigă ea alergând spre dânsul şi strângându-i amândouă mâinile.

Tânărul făcu un gest de surprindere şi de bucurie, şi strânse mâinile tinerei femei.

— Cum! tu eşti, buna mea Saphire? zise el.

— Monstrule, zise ea surâzându-i.

— Ce ai făcut în aceste trei luni? o întrebă Paul.

— Dar tu?

— M-am dus în provincie.

— Ca şi mine.

Ochii femeii străluceau de bucurie.

— Nu te-ai însurat? zise ea.

— Dar n-a fost niciodată vorba.

Saphire scoase un nou țipăt.

— Oh! tatăl tău, zise ea.

Şi cum Paul părea că cere cu privirea explicația acestor

cuvinte, ea îi luă amândouă mâinile:

— Vino cu mine, zise ea, vino, trebuie să-ți spun totul.

Paul încercă să reziste, dar ea îl târî până la trăsură.

— Urcă-te, zise ea, apoi adresându-se vizitiului îi spuse: „Acasă!”

Saphire stătea tot în strada Saint-Lazare, în acel cochet apartament unde îl primise pe Paul de atâtea ori.

Pe drum, ea rămase tăcută ca şi cum ar fi fost fericită de a-l fi regăsit pe necredincios.

Când coborâră din trăsură şi urcară scara, ea îl luă de mână ca pe un copil, apoi deschise uşa apartamentului său şi-l conduse într-un mic budoar, unde odinioară el fumase atâtea ţigări.

— Oh! ingratule! spuse dânsa.

Ea îl puse pe un scaun lângă sobă, îşi scoase mantaua şi pălăria, se aşeză lângă dânsul şi-i luă capul în amândouă mâinile.

— Oh! ingratul! repetă ea, a părăsit prada sa pentru o umbră, a părăsit o sărmană fată spre a alerga după una care nu-l iubeşte!

Paul tresări.

— Căci vezi, dragul meu Paul, îi zise ea, n-am nevoie să fiu vrăjitoare spre a vedea că eşti nenorocit, că ochii tăi frumoşi albaştri au nişte cearcăne vinete, că fruntea ta este palidă... că ai suferit, copilul meu.

— E adevărat... murmură Paul cu sinceritate.

Ea îi strângea mâinile şi-l privea cu dragoste.

— Cine e acea femeie idioată, reluă ea, care a îndrăznit să-l facă să sufere pe scumpul meu Paul? Vrei tu să mă duc la dânsa?

Şi devotamentul cel mai mare, abnegaţia cea mai sinceră străluceau în privirea tinerei femei.

Paul, la rândul său, luă în mâinile sale capul tinerei femei, şi o sărută pe frunte.

— Tu eşti bună, zise el, şi ştiu ce-ți datorez. Tu m-ai îngrijit când eram rănit, rănit pentru...

El se opri încurcat.

— Continuă, zise ea, continuă, ştiu totul. Te-ai bătut pentru o femeie... pentru ea!... pentru Daniela, nu-i aşa?

— O cunoşti? zise Paul zăpăcit.

— Nu, dar numele i l-ai pronunţat adesea în delirul tău.

Această explicație îl liniști în totalitate pe Paul de la Morlière.

— Dar, în fine, zise el, privind-o pe Saphire, de ce ai dispărut de la căpătâiul meu, într-o bună dimineață?

— Tatăl tău a vrut asta.

— Tata?

— Oh! bătrânul stricat, zise ea, el pune la cale cele mai oribile uneltiri.

— Ce vrei să spui?

— Îți voi spune totul, dragul meu Paul, ție care eşti bun şi leal; căci, vezi, tatăl tău nu valorează cât noi…

Un nor trecu pe fruntea lui Paul. Saphire continuă:

— Într-o dimineață el m-a înşelat. A venit să-mi vorbească în numele viitorului tău… mi-a spus că voia să te căsătorească cu vara ta şi că făcea apel la lealitatea mea… Ce vrei? te iubeam ca o nebună; m-aş fi lăsat tăiată în bucăți pentru tine… am făcut tot ceea ce el a dorit… şi m-a dus în Normandia.

Paul scoase un țipăt.

— M-a închis cu dânsul într-o mică proprietate numită „Charmerie”, în care mă ținea prizonieră… el mă destină nu ştiu cărui rol de seducătoare când, a căzut el însuşi în cursa lui.

— Ah! zise Paul uimit.

— El a înnebunit după mine, într-o noapte am fugit, supunându-mă, de altfel, unor oameni care…

Saphire îşi muşcă cu putere buzele. Sinceritatea ei o dusese prea departe.

Dar Paul o luă de braț şi îi spuse:

— Mă prind că ai fost în relații cu nişte oameni misterioşi, care îl urmăresc pe tatăl meu?

— Da.…

— Pentru nu ştiu ce crimă?

Saphire lăsă capul în jos.

— Şi, reluă Paul, în numele amorului ce îl ai pentru mine, te conjur să-mi spui, dacă ştii, care e această crimă?

— Vai! zise Saphire, îți jur pe mormântul mamei mele că nu ştiu.

Paul suspină, dar când vru să vorbească, auzi clopotul sunând.

Saphire se sculă şi îi zise lui Paul de la Morlière:

— Linişteşte-te, nu voi lăsa pe nimeni să intre. E ciudat, de altfel, că vine cineva la mine, căci abia ieri m-am întors în apartamentul meu.

— Cum asta?

— Dragul meu, zise ea, nu ştii că de trei luni, aceşti oameni de care-ți vorbesc au făcut din mine tot ce au vrut spunându-mi că dacă le voi rezista, te expun nenorocirilor?

— Oh! zise Paul.

— Au vrut să îmi schimb numele şi mi l-am schimbat. Au vrut să mă ascund în colțişorul cel mai îndepărtat al mahalalei Saint-Germain, şi timp de trei luni n-am ieşit decât noaptea pe jos, în fine, alaltăieri ei mi-au redat libertatea şi am venit aici... aici unde totul îmi vorbea de tine...

Pe când Saphire dădea aceste explicații, apăru o servitoare nouă, care nu-l cunoştea pe tânăr şi aduse pe o tavă o carte de vizită.

— Doamnă, zise ea, e un domn bătrân care are un aer foarte respectabil şi demn. El a stăruit aşa de mult, încât l-am poftit să intre în salon.

Saphire luă cartea de vizită şi citi.

— Vicontele de la Morlière!

— Tatăl meu! strigă Paul.

Saphire şi el schimbară o privire rapidă şi speriată.

— Primeşte-l, zise Paul după un moment de nehotărâre. Eu voi sta acolo.

Şi, deschizând uşa cabinetului de toaletă, dispăru.

*
* *

Cum de sosea astfel vicontele de la Morlière? Asta trebuie să o explicăm.

De la întoarcerea sa din Normandia, aşa după cum îi explicase baronului de Passe-Croix, vicontele de la Morlière, cucerit de pasiunea fatală ce o simțea pentru Saphire, răscolise în zadar Parisul spre a o regăsi.

El se prezentase de o mie de ori în strada Saint-Lazare şi tot mereu căpătase răspunsul:

— Doamna Saphire nu s-a întors la Paris.

În fine, a doua zi după seara în care cei trei veri ținuseră consiliu, căci marchizul de Morfontaine venise de asemenea la viconte, acesta din urmă primi la ora opt dimineața un bilet conceput astfel: Saphire se află la Paris, dar nu se ştie încă unde locuieşte.

De când o căuta pe acea tânără femeie, vicontele de la Morlière se adresase tuturor birourilor care susțin că posedă informații despre orice lucru.

El presupuse că acest bilet venea de la unul din acele birouri.

Capitolul LI

A doua zi, o scrisoare scrisă de aceeaşi mână fu trimisă vicontelui de la Morlière. Aceasta era mai explicită:

„Mâine, joi, Saphire, se spunea în această scrisoare, *se va instala în apartamentul ei din strada Saint-Lazare."*

Vicontele de la Morlière fu cât pe ce să moară de bucurie. El îşi regăsise deodată toată energia sa, curajul şi deosebita sa prezență de spirit.

Când intră în budoarul tinerei femei, aceasta observă privirea lui aprinsă şi pricepu că izolarea şi absența măriseră pasiunea vicontelui.

Saphire era o ființă energică şi de altfel ea se simțea tare ştiind că Paul era acolo.

Saphire izbucni într-un hohot de râs văzându-l pe viconte intrând.

— Cum, zise ea, ai venit, sărmanul meu amic?

Vicontele se apropie de dânsa, îi luă o mână şi sărutându-i-o murmură:

— Oh! cât m-ai făcut să sufăr, crudă copilă!

— De ce? întrebă ea cu nevinovăție. Nu te-am ascultat? N-am renunțat la Paul? El s-a însurat, nu-i aşa?

— Nu, zise vicontele.

— Ia loc, reluă Saphire, vin îndată.

Ea îl împinse pe fotoliul pe care cu un moment mai înainte stătuse Paul şi se retrase în cabinetul de toaletă.

Acolo se aplecă spre Paul care se ascunsese după o perdea:

— Ce trebuie să fac? zise ea; vrei să-l gonesc?

— Nu.

— Ce vrei atunci?

Paul se apropie de urechea tinerei femei şi murmură aceste cuvinte:

— Aş vrea să ştiu… crima lui.

— Bine, răspunse Saphire şi reintră în budoar.

Vicontele se uită la dânsa cu patimă.

— De ce ai fugit de mine? zise el, de ce ai fugit de la *Charmerie*?

Saphire îl privi fix.

— Ia seama! zise ea.

— La ce?

— Dacă mă întrebi, voi răspunde, şi dacă voi răspunde, poate te vei căi că m-ai întrebat.

— Eşti nebună, copila mea?

El voi să o ia de mână.

— Jos mâinile, bătrânul meu amic, zise ea râzând. Aici nu suntem la *Charmerie*, nu mai sunt în puterea dumitale. Dacă nu eşti respectuos față de mine, chem servitorii.

— Oh! suspină el.

— Spune, reluă ea, ai citit „Misterele Parisului”?

— Da, răspunse vicontele de la Morlière. De ce îmi pui această întrebare?

— Atunci, îți aminteşti de un oarecare Jacques Ferrand, notarul?

— Da.

— Şi de o păcătoasă numită Cecilia, pe care o iubea cu pasiune… după cum mă iubeşti şi tu.

— Vai!

— Ei bine! reluă Saphire, eu sunt tot ca Cecilia. Vreau să fiu bună cu dumneata, dar trebuie să-mi spui păcatele dumitale.

— Ce ai spus? zise vicontele.

— Dacă am plecat din *Charmerie*, dacă am fugit, după cum spui… ei bine! am făcut asta fiindcă avusesem informații proaste despre dumneata.

Ea pronunță aceste cuvinte însoțite de un râs drăguț.

— Iată, zise ea, nu te voi goni; mi-e milă de dumneata, dar vreau să ştiu totul.

Vicontele avu un moment de luciditate.

— Să ştii ce? zise el.

— Dar… istoriile din tinerețea dumitale.

El surâse.

— Am fost tânăr ca toată lumea, zise el.

— Şi nimic mai mult?

— Nu.

— N-ai ucis, nici n-ai furat, nici n-ai incendiat?

Vicontele de la Morlière scoase un țipăt, se sculă cu iuțeala fulgerului, deveni palid şi se clătină ca un om beat.

— Scuză-mă, murmură Saphire cu cinism, nu credeam că te ating... vroiam să glumesc...

Vicontele de la Morlière era unul din acei oameni care îşi vin în fire imediat şi ţin piept furtunii ce se dezlănţuie.

El îşi recapătă sângele rece în mai puţin timp decât îi trebuie unui fulger să lumineze bolta cerească, şi o privi cu răceală pe Saphire, spunându-i:

— Ce vrei să spui, mititico?

Această linişte, această îndrăzneală o deconcentrară pe Saphire...

— Spun, zise ea, tot ce am auzit spunându-se.

— Ce?

— Că în tinereţea dumitale...

— În tinereţea mea mi-au plăcut caii, chefurile, femeile şi jocurile...

Vicontele de la Morlière o domina acum pe Saphire; după cum şi dânsa îl dominase un moment mai înainte. Ea îşi plecă fruntea şi tăcu.

Vicontele vru să meargă cu îndrăzneala până la capăt.

— Vrei bani, mititico? zise el scoţând din buzunar o pungă plină de aur pe care o puse pe sobă.

Dar de astă-dată mersese prea departe. Saphire se înroşi de mânie, luă punga şi i-o aruncă în faţă.

— Ieşi! strigă ea.

Un fulger de mânie străluci în ochii vicontelui. El se sculă încet, făcu un pas spre uşă, şi păru că aşteaptă ca Saphire să-l cheme şi să-i ceară scuze.

Dar Saphire se rezemase de sobă şi surâdea cu dispreţ.

— Adio, murmură el, greşeşti... Voi reveni mâine...

— Dar ieşi o dată! mai strigă ea, ieşi; onorabile bătrân.

Acest epitet fu o lovitură de trăsnet pentru viconte. El plecă clătinându-se ca un om beat, străbătu salonul, antecamera şi pe când ieşea, o văzu pe Saphire râzând în hohote.

Oricine care l-ar fi întâlnit pe scară ar fi avut milă de dânsul.

Vicontele de la Morlière venise pe jos, el plecă tot aşa clătinându-se la fiecare pas.

„Ea ştie totul! se gândi el. S-a întâlnit desigur cu Paul şi acesta i-a spus probabil că are oroare de tatăl lui!”

Liniştea şi îndrăzneala vicontelui fuseseră de scurtă durată, căci le urmă o prostraţie. Cu toate că avea un suflet pervers, nu protestă deloc împotriva loviturii ce i se dădea. Iubirea ce o avea

pentru Saphire se dubla prin ură.

„Ah! murmură el plecând, dacă vreodată te voi mai iubi, te voi zdrobi, vipero!”

În momentul în care ajunse la colțul străzi Blanche, o birjă trecea.

Vicontele se uită şi văzu în trăsură o femeie singură.

Vicontele scoase pălăria şi o salută.

Tânăra femeie opri trăsura şi strigă:

— Dumneata eşti, viconte?

Vicontele de la Morlière se apropie cu capul descoperit şi zise:

— Supusul dumitale servitor, doamnă contesă.

Această femeie nu era alta decât contesa d’Estournelle care se întorcea de la amica ei Granatul.

Femeile au o putere de pătrundere minunată.

Contesa fu uimită de fața palidă a vicontelui de la Morlière.

„Oh! oh! îşi zise ea, ce are acest bătrân? o fi amorezat?”

Şi îi întinse mâna, spunându-i surâzând:

— Cum, viconte, eşti pe jos prin acest cartier depărtat?

— Da, doamnă.

— Ei bine, ia loc în trăsura mea, te voi conduce.

— Dar… doamnă.

— Urcă-te o dată! stărui dânsa făcându-i loc. Unde vrei să mergi?

— Unde vei voi, zise vicontele distrat, gândindu-se din nou la Saphire.

Contesa zări pe pleoapele lui o lacrimă gata să pice.

— Ascultă, viconte, zise ea după ce acesta se urcă în trăsură vei binevoi să îmi permiți o indiscreție.

El o privi.

— Ghicesc, reluă ea, că ai vreo suferință; eşti palid…

— Eu?

— Vocea dumitale e nesigură. Ai lacrimi în ochi. Şi, urmă contesa, sunt doisprezece sau cincisprezece ani de când ne cunoaştem, nu-i aşa?

— Aproape.

— Sunt o prietenă veche a dumitale; ne cunoaştem încă dinainte de a fi contesă. Am fost prietenă cu acea mititică blondă de la teatrul Foliès-Dramatiques… ştii… Cum se numea dânsa?

— Moka.

— Da. Ei bine, te întâlnesc pe strada Saint-Lazare, pe jos, pe

la orele şase, tulburat, cu ochii obosiți… şi am puțin dreptul să cred că stă în acest cartier o frumusețe care se arată crudă cu dumneata. Fii sincer, nu-i aşa?

— E adevărat, zise vicontele.

— Şi o iubeşti?

— Cum se iubeşte la vârsta mea. Am cincizeci şi opt de ani, răspunse vicontele cu un accent de disperare.

— Sărmanul meu amic! zise contesa d'Estournelle, haide să facem un pact.

— Cum?

— Un fel de alianță.

— Ah!

— Îl cunoşti pe bărbatul meu. Mă întâlneşti singură în trăsură la o depărtare de două leghe de casa mea. Asta poate să ți se pară necurat. Făgăduieşte-mi că vei păstra tăcerea.

— Îți făgăduiesc.

— În schimb mă voi însărcina cu micile dumitale afaceri de inimă.

Vicontele tresări.

— Cum se numeşte dânsa? stărui contesa. Haide, nu mai ezita… Ştii că dacă o femeie ca mine se interesează de fericirea unui gentilom…

— Dar… murmură vicontele, nu o cunoşti, fără îndoială.

— Şi ce-i cu asta? Şi apoi, de altfel, cunosc atâta lume.

Vicontele tot ezita încă.

— Spune-mi, amicul meu, zise contesa d'Estournelle, vreau să ştiu totul şi mijlocul de a te face să mi te destăinuieşti, e de a-ți spune eu totul.

— Dumneata?

— Da. Sunt la Paris fără ştirea soțului meu, care mă crede în Bretagne.

— Adevărat?

— Locuiesc incognito în cartierul în care ne-am întâlnit.

Vicontele nu se putu opri să nu surâdă.

— Deci am o libertate absolută. Dar dumneata?

— Oh! eu, suspină vicontele, nu ştiu dacă sunt liber sau sclav.

— Te întorci de obicei la masă acasă, viconte?

— Nu întotdeauna.

— Aşadar, nu eşti aşteptat?

— Niciodată.

— De minune! Mă vei conduce în Champs-Élysées, vom cina împreună, şi nu te voi lăsa să pleci decât după ce îmi vei mărturisi totul.

Această perspectivă de a lua masa cu o femeie frumoasă, care se oferea ca doctor sufletesc al său trebuia să-l seducă pe vicontele de Morlière.

El o cunoscuse pe contesă din timpul când ea se numea Topaz şi-şi spuse îndată:

— Iată într-adevăr femeia care o poate înduplecа pe Saphire.

El văzu chiar în acel moment în contesă un auxiliar neaşteptat de la care, la nevoie, putea să tragă mari foloase. Firile perverse se ghicesc.

El primi deci îndată propunerea contesei, care îi spuse birjarului:

— La Champs-Élysées!

Pe drum convorbirea continuă:

— Astfel, zise contesa, această fată îşi bate joc de dumneata.

— Vai!

— E frumoasă? Are spirit? I-ai oferit o poziție?

— M-aş ruina pentru dânsa cu dragă inimă.

— Atunci e o proastă…

— Nu, iubeşte…

— Ah! murmură contesa. Ei bine! ne vom sili să învingem această dificultate. Dar, urmă ea, dă-mi ceva ştiri despre fiul dumitale, viconte?

Această întrebare îl făcu pe viconte să tresară.

— Fiul meu! zise el, nu-l mai văd… E în provincie.

— N-a avut anul trecut o legătură de care s-a vorbit mult… o femeie frumoasă, dacă îmi aduc bine aminte?

Vicontele era cât p-aci să-şi dea secretul pe față, dar se stăpâni.

— Oh! zise el cu nepăsare, asta nu m-a preocupat niciodată prea mult… am închis întotdeauna ochii.

— Tată indulgent! murmură contesa puțin cam batjocoritor.

Birja se opri în fața unui restaurant. Contesa îşi lăsă voalul peste chip spre a nu fi recunoscută.

Apoi, ea luă brațul vicontelui şi intrară într-un separeu. Dar abia se instalaseră când se auziră paşi în sală şi o voce care spunea:

— Băiete, reține-mi acest cabinet şi când un tânăr va întreba de mine, pofteşte-l sus.

Această voce o făcu pe contesă să tresară.

Chelnerul deschise uşa cabinetului vecin cu acela ocupat de contesă şi de bătrânul ei cavaler, şi noul venit intră.

După câteva minute se auzi un nou zgomot de paşi pe coridor şi acela care era aşteptat fără îndoială intră:

— Bună ziua, Paul!

— Bună ziua, Victor!

Aceste cuvinte îi făcură pe contesă şi pe vicontele de la Morlière să scoată două exclamații:

— Victor de Passe-Croix! murmură contesa d'Estournelle.

— Fiul meu! exclamă vicontele uimit.

Peretele era foarte subțire, se auzea foarte bine ce se vorbea, de la un separeu la altul.

Contesa duse un deget la buze spre a recomanda tăcere tovarăşului ei.

— Să ascultăm! spuse dânsa.

Şi amândoi traseră cu urechea.

— Ştii, spunea Victor, că m-ai păcălit? Ne învoisem să ne întâlnim la orele cinci pe bulevard şi să venim aici spre a lua masa. Am fost nevoit să vin singur, gândindu-mă că nu vei uita, cel puțin, acest loc de întâlnire.

— Aş fi venit pe bulevard, dragă Victor, răspunse Paul, dar mi s-a întâmplat ceva extraordinar.

— Ah!

— Am întâlnit-o pe Saphire.

Vicontele tresări.

— Saphire! zise Victor, fosta ta amantă, nu-i aşa?

— Da. Saphire m-a dus la dânsa; ea tot mă mai iubeşte, sărmana fată, şi apoi ea avea multe lucruri să-mi spună.

— Ah!

— Când deodată, pe când mă aflam la dânsa... ea locuieşte în strada Saint-Lazare, ştii?

— Da. Apoi?

— Deodată, spuneam, soneria a sunat, apoi i s-a adus o carte de vizită... Cartea cui? Ghiceşte!

— Drace! E greu.

— Cartea de vizită a tatălui meu.

Şi Paul izbucni într-un hohot de râs, care îl făcu pe tatăl său, în separeul vecin, să se strâmbe în mod oribil.

Paul continuă:

— N-avui decât timpul să mă ascund într-o odaie vecină. De

acolo am văzut şi am auzit totul.

— Ah!

— Tatăl meu a venit rugător, umil şi mic... Saphire a fost superbă... Ştii... ea a avut curajul să-i spună: „Dacă vrei să am milă de dumneata, trebuie să îmi destăinuieşti crima pe care ai comis-o în tinerețe!”

— I-a spus aceasta?

— Da.

— Şi atunci?...

— Atunci, zise Paul cu tristețe, tata a fost foarte tare. El s-a sculat în picioare... a tratat-o pe Saphire de sus şi i-a oferit punga sa. Saphire i-a aruncat punga în obraz, ordonându-i să iasă afară.

— Ceea ce înseamnă că n-ai aflat nimic?

— Nimic.

Cei doi veri tăcură un moment.

Atunci contesa îl privi cu răceală pe vicontele de la Morlière, care era palid ca un mort.

— Acum, zise ea, nu mai am nevoie de destăinuirea dumitale, ştiu totul.

Şi cum el îşi plecă fruntea, ea adăugă!

— Se pare că ai mai multe păcate pe conştiință. Cel puțin asta e părerea fiului dumitale...

— Doamnă...

— Şi se pare că şi vărul dumitale, baronul de Passe-Croix, e în aceeaşi situație... Haide! zise contesa ştiu multe lucruri. Acum tăcere; după ce ei vor pleca, vom sta de vorbă.

După o oră, Victor de Passe-Croix şi vărul său ieşiră din restaurant.

Contesa se sculase şi uitându-se pe după perdea îi văzu depărtându-se pe jos spre piața Concordiei.

Atunci ea îi zise vicontelui:

— Priveşte-mă bine în față! Crezi că pot fi o aliată a dumitale?

— Da, murmură vicontele pe care convorbirea dintre cei doi tineri îl speriase întru totul.

— Nepotul dumitale te acuză, fiul dumitale te disprețuieşte, o asociație misterioasă te urmăreşte, adăugă contesa, în fine, femeia pe care o iubeşti are oroare de dumneata... Ei bine! eu pot lupta cu toți aceştia...

— Dumneata! zise vicontele, privind-o pe această femeie.

— Eu.

— Vei fi aliata mea?

— Da.

— Dar… în schimb…

— Ah!… în schimb, zise contesa, îți voi cere altceva… Dar n-a sosit încă momentul…

Trimite să ne aducă o trăsură şi să plecăm.

Contesa d'Estournelle şi vicontele de la Morlière se urcară într-o trăsură, pe care o opriră la colțul foburgului Saint-Honoré.

Acolo, contesa d'Estournelle zise vicontelui:

— Vino mâine seară la orele nouă, în strada Blanche nr. 15; vei întreba de o văduvă sosită de curând din provincie, doamna Durocher, sunt eu.

Vicontele coborî din trăsură şi se duse acasă pe jos.

— Unde să o conducem pe doamna? întrebă birjarul.

— Strada Michodière, răspunse ea.

Contesa, după un sfert de oră, bătea la uşa apartamentului bizar în care i-am introdus pe cititorii noştri. Un om veni să deschidă. Era omul cu ochelari albaştri.

— Eşti foarte exactă, doamnă contesă, zise el, nu te aşteptam până mâine.

Capitolul LII

Omul cu ochelari albaştri o introduse pe contesă în odaia din spate, aceea pe care el o numea cabinetul său de lucru.

Îi dădu un fotoliu lângă sobă şi el stătu respectuos în picioare în fața ei.

Ea avu un gest de adevărată contesă, de contesă înnăscută.

— Luați loc, domnule, vă rog, zise ea.

— Doamnă, îi zise omul cu ochelari albaştri, ne-am văzut timp de o oră la Belle-Isle; timpul a fost scurt pentru a ne lămuri. N-am putut decât să-ți arăt în grabă că posedam secretul dumitale şi că, dacă vei încerca ceva, fără consimțământul meu, nu vei reuşi…

Contesa îşi muşcă buzele, omul cu ochelari albaştri continuă:

— M-am limitat doar la a vă făgădui jumătate din averea baroanei René şi, în viitor, mâna lui Andreevici.

Ultima afirmație făcu să bată inima contesei.

— În fine, ți-am dat întâlnire aici la un interval de trei zile. Soseşti după două zile, asta e o minune a punctualității, şi-ți mulțumesc.

Contesa d'Estournelle se uita la acel straniu personaj cu curiozitate.

— Nu te-am recunoscut decât după voce, zise ea, aşa eşti de schimbat.

El surâse.

— Este firesc, deoarece îmi schimb fața în toate zilele, zise el, dar să vorbim serios. Te cunosc, doamnă contesă.

— Ah!

— Am jucat lansquenet cu dumneata acum doisprezece ani sau treisprezece ani... Te numeai Topaz.

Contesa roşi.

— Nu mai evoca aceste amănunte retrospective, zise ea.

— Dă-mi voie să-ți amintesc totuşi ceva.

— Să vedem.

— Într-o seară, acum treisprezece ani erai călare. În pădurea Boulogne. Calul dumitale s-a speriat, şi şi-a sfărâmat capul de un arbore. Un tânăr care trecea pe acolo te-a ridicat leşinată şi te-a urcat într-un faeton. El te-a condus acasă. Stăteai atunci în strada Madeleine.

— E adevărat, zise contesa d'Estournelle.

— Atunci erai bine instalată şi contele olandez Van-Held se ruina pentru dumneata.

— Şi asta e adevărat.

— Îți aminteşti de acel tânăr?

— Da, e un om care a dispărut. După unii, era un marchiz, după alții un aventurier, care a lăsat după dânsul un renume de teroare şi îndrăzneală; el se numea, cred, Rocambole.

— Eu sunt, zise simplu omul cu ochelari albaştri.

Această mărturisire, făcută cu multă linişte, produse o impresie imensă şi teribilă asupra tinerei femei.

— Doamnă, reluă acest om, dacă a fost pe lume un om îndrăzneț, bine înzestrat pentru rău, mult timp fericit, acela sunt eu. Timp de mai mulți ani am fost o putere misterioasă, ocultă, o putere care producea fiori de teamă. Eram consultat şi temut. Am făcut căsătorii şi le-am stricat: am redat părinților pe copiii lor şi am privat copiii de părinții lor; mă scăpam de un om ca de o muscă; suprimam o familie din cartea omenirii, cum se şterge un cuvânt cu condeiul. Ei bine! am fost într-o zi învins de

o femeie care avea drapelul datoriei în mână. Atunci m-am căit şi pentru aceasta astăzi sunt mai tare decât dumneata.

Fără să vrea contesa se înfioră. Omul cu ochelari albaştri continuă:

— Dacă voieşti să mergi alături de mine vei triumfa; dacă vei încerca să mi le împotriveşti, vei fi zdrobită.

Contesa d'Estournelle deveni uimită şi murmură cu o voce liniştită:

— De ce n-aş merge alături de dumneata, dacă te vei ține de făgăduielile pe care le-ai făcut?

— Mă voi ține.

— Atunci…

Contesa nu putu să termine, căci se auzi clopotul sunând.

— Dă-mi voie un moment, doamnă, zise omul cu ochelari albaştri.

El se duse să deschidă şi se întoarse ținând în mână o scrisoare.

— Asta te priveşte, doamnă, zise el.

— Pe mine? zise contesa uimită.

— E un mic raport al poliției mele particulare. Ascultă…

Şi citi.

„Contesa şi amica ei Smarald au sosit alaltăseară la Paris. Smarald s-a dus direct la ea; contesa a descins în, strada Blanche Nr. 15, într-un mic apartament mobilat, sub numele de doamna văduvă Durocher. Aceasta a ieşit a doua zi, la ora nouă, în trăsură. Ea s-a dus în strada Saint-Peres, dar nu a urcat la dânsa în casă.

Ea s-a mulțumit să vadă dacă era lumină la ferestrele apartamentului său.

Lipsa totală de lumină a făcut-o să creadă că servitorii nu erau acasă şi că, bărbatul ei, ca de obicei se afla la cafenea sau vreun tripou.

Ea s-a întors în strada Blanche.

Astăzi contesa a ieşit pe la orele şase în trăsură. În momentul în care a sosit în strada Saint-Lazare a întâlnit pe trotuar un bărbat în vârstă pe care l-a luat în trăsură lângă dânsa. Acesta era vicontele de la Morlière.

Contesa şi dânsul s-au dus la Champs-Élysées şi au prânzit la Ledoyen, într-un separeu alături de acela unde prânzeau Victor de Passe-Croix şi Paul de la Morlière."

Omul cu ochelari albaştri îşi întrerupse cititul şi o privi pe contesa d'Estournelle. Aceasta era înmărmurită.

— Ai o poliție admirabilă! zise ea cu un entuziasm naiv.

— Şi socotesc a te întrebuința şi pe dumneata, doamna.

— Cum asta?

Rocambole luă loc:

— Mai întâi trebuie să îmi spui în ce scop ai prânzit cu vicontele?

— Ții la asta?

— Foarte mult. Şi, doamnă… bagă de seamă. Dacă nu eşti sinceră cu mine, dacă observ în răspunsurile dumitale cea mai mică ezitare, te părăsesc…

Pentru prima dată în viața ei, contesa întâlnise un stăpân. Ea se simțea cu totul în ghearele acestui sfinx cu mai multe fețe, cu deghizări nesfârşite, şi a cărui şiretenie întrecea tot ceea ce dânsa putuse visa vreodată.

— Cu adevărat, zise ea, nu te vei ține de făgăduielile dumitale?

— Nu.

— Şi îți vei pune amenințările în practică?

— Da.

Accentul omului cu ochelari albaştri o îngheță pe contesa d'Estournelle.

— Ascultă-mă bine, continuă el. Întâmplarea care te-a aruncat în calea mea ca un obstacol, pe care eram însărcinat să-l suprim, întâmplarea, zic, îmi aduce o nouă combinație: face din dumneata un instrument de care, cred, mă voi putea servi…

— Cum?

— Spune-mi mai întâi de ce ai prânzit cu vicontele?

— L-am întâlnit întâmplător. Ştii că el îl cunoaşte pe bărbatul meu?

— Da.

— Teama că el, fără voie, ar putea să trădeze prezența mea la Paris m-a făcut să-l opresc spre a-l ruga să păstreze tăcerea.

— Bine. Apoi?!

— El era zăpăcit, avea ochii plini de lacrimi. Am ghicit că acest bătrân avea vreo imensă durere. Un sentiment de milă…

— Aş! o întrerupse omul cu ochelari albaştri, cu cinism, spune mai bine un sentiment de curiozitate…

— Fie. Am ghicit că era amorezat.

— Drace! Ieşea de la Saphire, care îl gonise.

— Cum, deci ştii şi asta.

— Ştiu totul.

— Ciudat om! murmură contesa d'Estournelle.

Şi ea continuă:

— Ne-am dus la Ladoyen. I-am făgăduit că-i voi aduce la picioarele lui pe fata care îl gonise. La Ladoyen, după cum spune raportul agentului dumitale, fiul vicontelui şi Victor au venit să prânzească într-un separeu vecin.

— Ați auzit convorbirea lor?

— Da.

Şi contesa povesti ceea ce auzise.

— Ei bine, doamnă, zise atunci omul cu ochelari albaştri, informația pe care ți-o dau va desluşi pentru dumneata într-un chip neaşteptat situația. Oamenii misterioşi care te urmăresc şi al căror agent sunt, sunt tot aceeaşi care îl urmăresc pe vicontele de la Morlière şi pe Victor de Passe-Croix.

Contesa făcu o mişcare. Rocambole continuă:

— Baronul, vicontele şi vărul lor, marchizul de Morfontaine au furat tot ca şi dumneata, o moştenire. Acum hotărăşte: vrei să ne serveşti sau să faci cauză comună cu dânşii.

Contesa îşi încruntă sprâncenele.

— Taci? zise omul cu ochelari albaştri. Ei bine. Îți dau timp până mâine, când la orele zece seara voi avea onoarea de a mă prezenta la dumneata. Vom iscăli pacea sau vom reîncepe războiul.

— Fie, zise contesa sculându-se, pe mâine, domnule.

Omul cu ochelari albaştri o reconduse cu toate onorurile cuvenite. Apoi, după ce ea plecă, se aşeză lângă sobă şi stătu mult timp gânditor.

„E foarte tare această femeie, îşi zise el, în fine. Ea are calm, prezență de spirit, şi numai nițel mai trebuia ca aceşti frumoşi *Cavaleri ai Nopții* să îmi strice combinațiile mele, iar ea să ne rostogolească la pământ".

Şi omul cu ochelari albaştri scrise această notă:

„Să fie urmărită, mai mult ca oricând, contesa d'Estournelle, mai ales de acum până mâine seară..."

Capitolul LIII

L-am lăsat pe Andreevici închis în pivnița din stânca colibei de pescari, la Belle-Isle. Primul moment a fost teribil pentru dânsul.

El se găsi cufundat în cel mai mare întuneric, părăsit şi fără îndoială victima vreunei infame curse.

La început strigă, dădu cu pumnul şi cu picioarele în uşă, dar ea rezistă.

El chemă, dar nu i se răspunse. Timp de o oră în prada unei nebunii furioase, se dădea cu capul de ziduri. Apoi se linişti şi avu un fel de oboseală generală, care îi permise să cugete şi să se întrebe cine erau oamenii care îl făcuseră să cadă într-o cursă şi ce vroiau cu dânsul.

Două versiuni probabile se ofereau spiritului său.

Acest om, care îl cunoştea aşa de bine şi se prezentase drept unul din amicii căpitanului Grain-de-Sel, nu era acel personaj misterios şi teribil care o urmărea pe iubita lui, doamna Durocher?

Sau aceşti oameni erau uneltele contelui d'Estournelle.

Această din urmă presupunere îl făcu să se înfioare din cap până în picioare.

Dacă era astfel, nu mai încăpea nici o îndoială că era condamnat să moară de foame în fundul acelei pivnițe.

Restul nopții trecu pentru tânărul om în cele mai teribile chinuri.

În fine o rază de lumină străbătu până în fundul pivniței, pe o gaură strâmtă făcută în stâncă.

Se făcea ziuă şi Andreevici respiră puțin.

După câteva minute el crezu că aude un zgomot, trase cu urechea şi deosebi un pas încet şi măsurat care sugera o persoană coborând treptele ce conduceau la închisoarea lui.

Într-adevăr, aceşti paşi se opriră lângă uşă; o cheie pătrunse în broască şi deodată un om apăru în prag cu o lampă în mână.

Era acela care îl înhățase de gât pe Andreevici; era falsul pilot.

— Ah, mizerabile! strigă prizonierul rus.

Falsul pilot intră înăuntru, închise uşa după dânsul, puse lampa pe pământ şi se aşeză jos.

Apoi duse un deget la buze şi îi spuse lui Andreevici:

— Nu te supăra: vin să te eliberez... Dar mai înainte vreau să

vorbesc cu dumneata.

— Vii să mă eliberezi? strigă Andreevici.

— Da.

— Adevărat? Mă vei lăsa să ies de aici?

— Pentru asta am venit.

— Dar nu spre a mă conduce într-o nouă închisoare?

— Nu. Am venit spre a-ți da o aprobare a comandantului pieței, care te va autoriza să te duci la Paris.

Andreevici scoase un țipăt de bucurie.

— Mă prind, răspunse surâzând falsul pilot, că m-ai luat drept un asasin.

— Drace!

— Plătit de contele d'Estournelle?

Fata lui Andreevici arăta că acel om nu greşea.

Acesta reluă:

— Dacă te vei duce la vilă, nu o vei mai găsi pe Durocher.

— De ce?

— Ea a plecat.

— Plecat? strigă Andreevici dezolat; ea a plecat?

— Astăzi dimineață.

— Dar unde s-a dus?

— La Paris.

— Dar, zise Andreevici, ea n-a putut pleca fără să-ți spună…

— Ea mi-a remis o scrisoare pentru dumneata.

Falsul pilot întinse tânărului un bilet pe care el îl deschise în grabă:

„Du-te la Paris, amicul meu, spunea doamna Durocher, ne vom regăsi. Descinde în strada Saint-Honoré, la hotelul Hamburg şi aşteaptă veşti de la mine."

— Vezi că nu mint, zise falsul pilot.

— Dar în fine, întrebă Andreevici, de ce m-ai oprit ieri să mă duc la vilă?

— Spre a te salva.

— Deci riscam într-adevăr un pericol de moarte?

— Un om care trebuia să te ucidă era ascuns în grădină.

— Cine ştie?

Şi tânărul surâse cu mândrie, pe când un fulger trecu prin ochi lui.

— Dar, reluă falsul pilot, n-avem vreme să ne ocupăm de

toate aceste lucruri. Să ne gândim la ceva mai urgent. Mă vei urma.

— Bun!

— Când vei fi afară din colibă te vei duce drept la Locmaria.

— Şi apoi?

— Acolo te vei prezenta la ofițerul portului cu permisiunea dumitale în mână.

— Unde e acea permisiune?

— Iat-o. E un paşaport în regulă: după ce îl va viza, te vei îmbarca la bordul unui vapor ce pleacă la Nantes. Ah! un moment, zise falsul pilot, uitam ce e mai important. Căpitanul Grain-de-Sel şi amicii săi s-au gândit că vei avea nevoie de bani. Ei m-au însărcinat să-ți remit această pungă. Ea conține două mii de franci. La Paris ți se va da tot ce îți va trebui.

— Ca avans din moştenirea mea? întrebă Andreevici cu mândrie.

— Desigur.

Falsul pilot deschise uşa pivniței, luă lampa şi zise tânărului:

— Urmează-mă şi bagă de seamă că treptele sunt lunecoase.

El trecu cel dintâi şi ținea lampa în aşa fel ca să lumineze calea lui Andreevici.

Când acesta ajunse în colibă, observă că cei doi oameni din ajun dispăruseră.

Dar când trecea pe lângă pat el auzi un sforăit.

— Ce-i asta? zise el dând repede la o parte perdelele de la pat.

El văzu un tânăr care dormea îmbrăcat, lungit pe spate, şi se dădu înapoi cu un pas.

El îl recunoscuse pe călătorul care în ajun, coborând din vapor, se dusese la hanul LA VULPEA DE AUR.

— Cine e acest om? întrebă Andreevici.

— Acela care trebuia să te ucidă, răspunse pilotul.

El îl luă de braț şi îl scoase din colibă.

— Dar acest om…

— Tăcere! E un mister. Pleacă.

El îl împinse pe drumul spre Locmaria şi închise uşa colibei.

După cinci ore Andreevici sosea la Nantes.

Acolo el se dezbrăcă de tunica verde a prizonierilor ruşi şi îşi cumpără haine.

În aceeaşi seară luă trenul şi a doua zi dimineață sosi la Paris.

Biletul doamnei Durocher îl sfătuia să descindă la hotelul Hamburg. El nu uită această recomandație.

Se duse deci în strada Saint-Honoré, ceru o odaie şi se culcă.

Deşteptându-se pe la amiază, se duse la fereastră şi se uită cu un fel de extaz la mulțimea trecătorilor care se duceau şi veneau.

El aspira cu deliciu aerul parizian. El simțea toate bucuriile exilatului reîntors în patria sa.

Deodată auzi o bătaie în uşă: era chelnerul, care îi aducea o scrisoare.

Cu toate acestea el nu-şi dăduse încă numele la recepție şi se credea cu totul necunoscut.

Plicul scrisorii era alb, de altfel, şi n-avea nici o adresă.

— Domnule, zise chelnerul, sunt însărcinat să vă remit această scrisoare. A adus-o un servitor în livrea care a spus să o dau unui tânăr călător sosit astăzi dimineață din Nantes. Eşti dumneata, nu-i aşa?

— Probabil, zise Andreevici deschizând scrisoarea. Ea era semnată: Un amic al căpitanului Grain-de-Sel şi concepută astfel:

„Domnul baron René e rugat cu stăruință să nu iasă ziua până la un nou ordin. Dacă el vrea să meargă să ia puțin aer seara, e sfătuit să meargă în trăsură şi să evite cartierele prea frecventate.”

— Ei au dreptate, se gândi Andreevici. Cu toate astea aş dori să-l văd pe bătrânul Baptistin.

Andreevici respectă recomandația dată. El stătu în odaia sa, unde luă masa.

Seara se duse să se plimbe în grădina Luxembourg. A doua zi avu aceeaşi purtare.

Pe la sfârşitul celei de-a treia zi el începu să găsească ciudată purtarea acestor misterioşi protectori care nu dădeau nici un semn de viață. Pe la ora zece el auzi o bătaie în uşă.

Alergă să deschidă şi scoase un strigăt de bucurie.

*
* *

Contesa d’Estournelle, părăsindu-l pe omul cu ochelari

albaştri, nu se întoarse în apartamentul ei din strada Blanche, sub numele de văduva Durocher.

Ea nu s-a dus nici la Smarald, care, după cum se ştie, locuia în strada Olivier. Ea s-a dus pe jos de-a lungul bulevardelor, cu voalul lăsat pe față, dar uitându-se mereu spre a vedea dacă era urmărită.

De două-trei ori ea trecu drumul schimbând trotuarul, apoi intră pe strada perpendiculară cu bulevardul şi de acolo se duse în strada Rossini.

Strada era pustie. O birjă staționa lângă galeria Operei. Contesa urcă repede în trăsură.

— Nu sunt liber, doamnă, zise birjarul.

— Nici chiar pentru douăzeci de franci?

Această propunere avu un efect magic. Birjarul luă biciul în mână şi întrebă:

— Unde mergem?

— La teatru…

Birja porni. Contesa d'Estournelle era aproape sigură că nu fusese urmărită.

Ea se ducea la teatrul Smaraldului, unde era sigură că o va întâlni pe actriță.

Cu toate că Smarald era în concediu, se ducea să petreacă o oră, două în foaierul artiştilor.

Ea îi scrisese de dimineață contesei că seara va fi acolo.

Contesa d'Estournelle intră pe culoar care era puțin cam întunecos, opri un servitor şi îi zise:

— Roagă-o pe doamna Olimpia să coboare! E o treabă urgentă.

Servitorul urcă şi după două minute sosi Smarald.

— Eu sunt, îi spuse contesa. Mai ai căsuța ta de la bariera Tronului?

— Da.

— Te duci vreodată acolo?

— Niciodată. Servitoarea mea, bătrâna Josefine, se duce uneori să deschidă ferestrele şi curăță.

— Atunci îmi vei împrumuta casa ta.

— Da, zise Smarald, şi am o cheie chiar aici în cabina mea.

Ea urcă în fugă, lăsând-o pe contesă singură şi se întoarse cu cheia…

— Adio, mulțumesc.

— Pleci?

— În grabă.

— Dar unde te duci?

— Să-l văd pe Andreevici.

Contesa urcă în trăsură şi se duse în strada Mondovi.

Acolo dădu douăzeci de franci birjarului şi îi spuse:

— Îți voi mai da douăzeci de franci dacă aştepți. Ea coborî şi se duse în strada Saint-Honoré, trecu ca o umbră prin faţa portarului de la hotelul în care descinsese Andreevici, şi întâlnind o chelneriță o întrebă:

— Ce număr de cameră are tânărul sosit acum două zile de la Nantes?

— Numărul 7.

— Mulțumesc.

Contesa se duse la numărul 7 şi acolo bătu la uşă.

— Intră! zise o voce care făcu inima ei să-i bată.

Ea recunoscuse vocea lui Andreevici.

Tânărul veni să deschidă şi atunci el scoase un țipăt de bucurie.

— Dumneata aici, doamnă!? zise el. Ah, cât eşti de bună.

— Prietene, zise contesa, eram grăbită să ajung la Paris, pentru a te vedea şi a te scăpa de o infamă uneltire.

— Ce vrei să spui, doamnă? întrebă Andreevici uimit.

— Nu pot să mă explic aici. Dar trebuie să-ți vorbesc chiar astă seară.

— Unde?

Ea păru că se gândeşte.

— Ieşi în toate serile?

— Da, doamnă.

— Vei ieşi diseară?

— Fără îndoială.

— Unde vrei să mergi?

— La Tuileries.

— Ei bine, să ne întâlnim peste un sfert de oră, la grilajul care se află în piața Vendôme.

Şi ea dispăru mai înainte ca Andreevici să aibă timpul de a replica sau de a face cea mai mică obiecție.

Ea trecu, cu voalul lăsat pe față, pe dinaintea lojei portarului.

Era într-o duminică. Portarul era singur şi moțăia de somn.

Strada Saint-Honoré era deşartă.

Contesa se duse pe jos până în str. Rivoli.

După zece minute ea îl văzu pe Andreevici sosind.

Acesta era îmbrăcat cu un mare palton negru, al cărui guler îl ridicase şi care îi acoperea o parte din față.

Cădea o ploaie măruntă şi pătrunzătoare.

Contesa îl recunoscu pe tânăr după mers, dar înainte de a-i vorbi, se asigură că nimeni nu o urmărea.

Ea îi puse mâna pe umăr şi îi spuse:

— Vino!

Andreevici o urmă.

Trăsura pe care contesa o luase staționa tot în strada Mondovi.

Ea urcă şi spuse birjarului.

— Bariera Tronului!

Andreevici era din ce în ce mai uimit.

— Vino! zicea contesa. Pentru ca să-ți spun ceea ce doresc, trebuie să fim singuri între patru ziduri. Birjarul care ne conduce e deja prea aproape de noi.

— Dumnezeule! zise Andreevici, cât m-ai intriga dacă n-aş fi aşa fericit că sunt lângă dumneata!

Ea lăsă ca să-i ia mâinile pe care el le sărută cu pornire.

Andreevici continuă:

— Dar cel puțin îmi vei explica, doamnă, de ce acest om a pus mâna pe mine şi m-a împiedicat a mă duce la întâlnirea pe care mi-ai dat-o, şi…

Ea îi puse o mână pe gură.

— Tot mister, zis ea, dar liniştește-le, totul se va lămuri.

Birja mergea repede ca vântul. Făgăduiala celor douăzeci de franci stimula zelul birjarului şi dădea aripi calului.

După ce trecu prin strada Rivoli şi Saint-Antoine, trăsura străbătu piața Bastiliei şi în curând ajunse la barieră.

Acolo contesa d'Estournelle coborî.

— Urmează-mă, zise ea tânărului prizonier rus.

La o distanță de trei sute de paşi ea se opri.

În fața sa se afla o căsuță cu un etaj, ale cărei ferestre erau închise şi care părea nelocuită.

Ea scoase o cheie din buzunar şi deschise uşa.

Andreevici, care se afla după dânsa, se găsi într-un coridor întunecos.

— Unde suntem? zise el.

— La mine, sau mai bine zis la o prietenă, răspunse, ea. Ia-mă de mână şi vino…

Ea îl târî în întuneric şi închise uşa.

Contesa mai venise în această casă şi o cunoştea foarte bine.

La capătul coridorului ea puse piciorul pe prima treapta a unei scări răsucite.

Andreevici o urma din ce în ce mai uimit.

La a treizecea treaptă contesa se opri şi deschise o uşă.

— Acum, zise contesa, trebuie să facem lumină.

Ea făcu doi paşi şi aprinse o lumânare a cărei flacără lumină odaia în care se aflau.

Era un frumos salonaş, mobilat cu un gust ales. Înconjurat de tablouri şi de obiecte de artă.

Contesa, după ce închise uşa, îl luă pe Andreevici, şi îl puse să stea lângă dânsa pe o canapea.

— Prietene, îi zise ea atunci, ai curaj?

— Ştii că aş muri pentru dumneata, răspunse tânărul cu entuziasm.

— Trebuie, din contră, să trăieşti... repetă ea, cu toată mărturisirea pe care ți-o voi face.

— Dumnezeul meu! zise el, ce voi afla dar, doamnă?

— Mă iubeşti?

— Ca un nebun.

— Şi te-ai gândit să mă iei de nevastă?

— Întotdeauna.

— Totuşi...

— Oh! hotărârea mea e luată.

— Şi dacă ar fi cu neputință?

— Nimic nu e cu neputință. De altfel, dacă dumneata vrei, cine s-ar putea opune?

— Fatalitatea.

Andreevici se sculă palid ca ceara şi o privi pe contesă.

— Explică-te, doamnă, murmură el, ai milă de mine şi explică-te.

— Prietene, zise ea, nu pot să fiu soția dumitale... sunt a altuia... sunt măritată...

Andreevici scoase un țipăt şi se clătină ca un om lovit de moarte.

„Bine! se gândi contesa, mă iubeşte îndeajuns spre a îmi aparține cu totul...”

Capitolul LIV

Contesa luă mâinile lui Andreevici într-ale sale.

— Haide, copile, îi zise ea, fii tare, fii raţional… nu-l iubesc… şi te iubesc pe tine.

El o privea tot disperat.

— Gaston, reluă ea, îl urăsc pe bărbatul meu fiindcă e nedemn de amorul meu, fiindcă nu vreau să fiu complicea crimelor sale.

Andreevici tresări.

— De ce crime vorbeşti, doamnă?

— Bărbatul meu, răspunse ea, este un hoţ de moştenire.

Tânărul făcu o mişcare.

— Ascultă, continuă ea, sunt o sărmană femeie nenorocită şi calomniată; s-a spus despre mine că sunt o femeie pierdută şi mulţi oameni mă cred culpabilă…

Ea îşi luă capul în mâini şi două lacrimi picară din ochii ei.

În toate aceste cuvinte era pentru Andreevici o ciudată confuzie.

— O femeie pierdută, dumneata, zise el cu indignare, cine a putut spune asta?

Ea fixă asupra lui ochii săi plini de lacrimi:

— Dumneata! zise ea.

Cerul dacă ar fi căzut asupra lui Andreevici şi nu l-ar fi zdrobit mai mult decât acest cuvânt.

El o privi pe contesă zăpăcit şi murmură:

— Iată ce nu pricep deloc. Trebuie să fii nebună.

— Ferească Dumnezeu! răspunse ea. Căci nebunii n-au niciodată conştiinţă de durerea lor.

— Eu! reluă el, eu!… Te-am tratat de…

Contesa se sculă în picioare, păru că face o sforţare supraomenească şi privindu-l pe Andreevici în faţă, îi zise:

— Domnule baron Gaston René, mă numesc contesa d'Estournelle!

Andreevici închise ochii şi crezu că va muri.

Contesa îl susţinu în braţele sale, şi de astă dată, supunându-se unui adevărat elan de pasiune, îl strânse în braţe cu un fel de furie.

— Ucide-mă! zise ea, dar nu mă mai disprețui. Dacă e adevărat că amorul reabilitează, sunt de aici înainte, fără pată; căci te iubesc.

Era un accent de adevărată pasiune în aceste cuvinte, o emoţie aşa de mare în vocea care le pronunţa, o atitudine aşa de

rugătoare şi în acelaşi timp de disperare în toată persoana contesei, încât Andreevici strigă:

— Eşti un înger!

El se puse, în genunchi în faţa ei.

— Iartă-mă, murmură el.

Ea scoase un ţipăt de bucurie. Îl reluă în braţele sale şi îl strânse cu pasiune.

— Nu mă disprețuieşti aşadar, iubitul meu Gaston? strigă ea.

— Lacrimile tale îmi spun că eşti cea mai bună dintre femei!

— Nu mă urăşti?

— Te iubesc!…

Atunci ea îl aşeză din nou lângă dânsa şi continuă:

— Acum când ştii foarte bine că nu sunt complicea acestui mizerabil, al cărui nume, vai! îl port, trebuie să-ți spun ce am făcut pentru tine.

— Vorbeşte.

— Bărbatul meu avusese îndemânarea de a mă convinge că eşti adevăratul Andreevici, adică fiul cazacului. De atunci mi s-a părut foarte natural de a nu ne lăsa despuiați de moştenirea baronesei René de către un aventurier. Dar am aflat mai târziu tot adevărul.

— Cum?

— Prin omul care te-a oprit să vii la mine în noaptea când te aşteptam. Bărbatul meu de care fugisem, se aflase pe urmele mele.

— Şi când ai ştiut adevărul?…

— Am vrut să te văd. Am venit la Belle-Isle. După ce te-am văzut, te-am iubit… şi din ziua în care te-am iubit… am făcut jurământul de a-ți reda moştenirea. Mâine o voi vedea pe baroneasă; îi voi spune totul… şi chiar în aceeaşi seară te voi conduce la dânsa…

Andreevici o privi cu admirație.

— Dar bărbatul tău? zise el.

— Îl voi zdrobi în faţa baronesei, de va fi nevoie!

— Dumnezeul meu! murmură tânărul cuprins de un acces de generozitate, ai un copil?

— Da, o fată care sper că va fi onestă şi săracă tot ca şi mama ei.

— Ei bine! Dacă ți-aş cere o favoare, ai primi-o?

— Vorbeşte…

— Dacă te-aş ruga să primeşti, pentru această copilă

jumătate din averea pe care mi-o va da baroneasa?

— Oh! eşti cel mai generos dintre oameni! strigă ea, strângându-i mâinile cu însufleţire.

Andreevici petrecu o oră la genunchii contesei d'Estournelle, sărutându-i mâinile şi spunându-i şoapte de amor. Dar în fine contesa se sculă.

— Acum, îi zise ea, să fim cu judecată. E târziu. A sosit ora despărţirii.

— Deja! zise el.

Ea surâse printre lacrimi şi continuă:

— Cu toată recomandaţia care ţi-a fost dată de a nu te arăta ziua, ai stat ieri la fereastră.

— E adevărat.

— Bărbatul meu, cu patru sau cinci tovarăşi ai săi, care i se supun orbeşte, au aflat despre prezenţa ta la Paris. Nu trebuie deci să te reîntorci la hotel.

— Dar… unde să mă duc.

— Să rămâi aici.

— Aici? zise el mirat.

— Această casă este la dispoziţia noastră. Suntem într-un cartier neştiut. Nimeni nu ne va găsi.

— Fie, zise Andreevici. Ordonă şi mă voi supune.

Ea îl puse să viziteze casa. În afară de salon, mai era un mic dormitor, parfumat şi în care tânărul intră suspinând.

După zece minute contesa urcă într-o trăsură din piaţa Tronului.

„Cred acum, îşi zise ea, că pot ţine piept fostului marchiz de Chamery şi să-l iau sub protecţia mea pe vicontele de la Morlière. E un om deştept şi va găsi un mijloc de a mă scăpa de bărbatul meu."

Când contesa sosi pe bulevardul Beaumarchais, coborî într-o bibliotecă unde ceru un toc şi cerneală. Ea scrise vicontelui de la Morlière următorul bilet:

„Scumpul meu aliat, îmi iau libertatea de a grăbi întâlnirea noastră. Vino mâine dimineaţă, pe la ora nouă, în strada Blanche nr. 15. Am ştiri bune să-ţi dau."

Contesa chemă un comisionar şi îi dădu doi franci şi scrisoarea.

Apoi se duse pe jos acasă.

Contesa se instalase pe strada Blanche într-un chip foarte modest; ea luase o servitoare care era şi bucătăreasă şi fată în casă.

Era aproape de miezul nopții; contesa se urcă în pat şi cu mare greutate adormi.

La ora şapte dimineața, ea dormea adânc când fu deşteptată de sunetul clopoțelului.

„Să fie vicontele de la Morlière, îşi spuse ea, îmbrăcându-se în grabă cu un capot."

Servitoarea sosi şi spuse:

— Doamnă, este domnul din strada Michodière.

Ea tresări.

„Ce poate să dorească el aşa de dimineață?" se gândi ea.

Dădu ordin să fie introdus în salon şi-şi termină în grabă toaleta.

Când ea intră în salon, văzu stând pe canapea un om tânăr încă, bine îmbrăcat şi cu o înfățişare elegantă.

Acest personaj nu mai semăna cu omul cu ochelari albaştri, şi nici cu falsul pilot, de la Belle-Isle.

— Scuză-mă, doamnă, zise el pe un ton foarte curtenitor, că m-am prezentat la dumneata la o oră aşa de matinală.

— E adevărat, zise ea, privindu-l cu ezitare…

— Mă prind, zise el surâzând, că nu mai fi recunoscut cu toate că ne-am văzut aseară?!

— Nu recunosc decât vocea dumitale.

— Asta e de-ajuns. În schimb trebuie să-ți aminteşti de adevăratul marchiz de Chamery, nu-i aşa?

— Da.

— Atunci să vorbim. Îți cer, deci, iertare, doamnă, că te-am sculat aşa de dimineață. Dar asta e fiindcă țineam să te văd înainte de sosirea vicontelui de la Morlière.

Contesa făcu o mişcare, dar răspunse:

— Oh! aveai timp, el nu va veni decât diseară.

— Ba nu; i-ai dat întâlnire pentru orele nouă dimineața.

— Eu?! exclamă contesa încercând să fie îndrăzneață.

— Drace! iată scrisoarea dumitale.

Şi ciudatul personaj îi dădu contesei d'Estournelle scrisoarea pe care ea o trimisese în ajun vicontelui de la Morlière.

Apoi el adăugă:

— Comisionarul căruia i-ai dat scrisoarea e unul din agenții mei. El te-a urmărit de la uşa mea până la teatru, de acolo până

în strada Saint-Honoré şi de acolo până în strada Rivoli.

Aici te-a văzut urcându-te în trăsură împreună cu Andreevici pe care l-ai lăsat la bariera Tronului, în casa amicei dumitale Smarald.

— Dar asta e teribil! murmură contesa uimită.

— Doamnă, răspunse cu răceală omul cu ochelari albaştri, să dăm cărțile pe față; vrei pace sau război?

— Pacea! zise ea, căci văd că nu sunt în stare să lupt cu dumneata.

— Eşti sinceră?

— Interesul meu mă sileşte să fiu.

— Astfel vei deveni instrumentul meu?

— Da, dacă te vei ține de făgăduiala pe care mi-ai făcut-o la Belle-Isle.

— Mă voi ține.

— Deci trebuie să-l sacrific pe vicontele de la Morlière?

— Adică trebuie să fii brațul meu drept, mâna răzbunătoare care îl va lovi.

— Cum?

— Îți voi spune la timpul potrivit, doamnă.

Omul de pe strada Michodière se sculă.

— Cum, pleci deja! zice contesa. Fără să îmi dai nici o altă instrucțiune?

— Voi reveni să te văd.

— Când?

— Diseară, pe la orele opt.

— Dar ce îi voi spune vicontelui?

— Te voi vedea înainte de sosirea lui. Cred că ai face bine ca mâine dimineață să te întorci, la domiciliul conjugal.

— De ce?

— Am planul meu de luptă.

— Ciudat om! zise contesa.

— Ah! încă un cuvânt…

— Care?

— Îți interzic să ieşi astăzi.

— Nici chiar să mă duc să o văd pe Smarald? I-am făgăduit că mă duc să o văd.

— Scrie-i că eşti bolnavă.

— Deci vrei să devin sclavă? zise ea cu nerăbdare.

— Până îl vei vedea pe vicontele de la Morlière.

— Dar, Andreevici…

— Te va aştepta.

Omul din strada Michodière plecă după ce îi sărută respectuos mâna contesei d'Estournelle. El venise pe jos, a plecat tot aşa şi s-a dus în strada Saint-Lazare la Saphire.

Portarul văzându-l că sună la acea uşă, îi zise surâzând:

— Dacă crezi că această doamnă se scoală aşa devreme, te înşeli…

— Ea se va scula pentru mine, răspunse el sunând cu siguranța unui om care are obiceiul de a vedea toate uşile deschizându-se în fața lui.

Într-adevăr, servitoarea veni să deschidă.

— Dar, domnule, zise ea, abia sunt orele opt dimineața.

— E adevărat.

— Şi doamna…

— Doamna mă va primi îndată, dacă îi spui numele meu.

— Dar doarme.

— Trezeşte-o!

Tonul lui Rocambole era poruncitor. Servitoarea îl pofti în salon. Apoi, înainte de a pătrunde în odaia stăpânei sale, întrebă:

— Numele domnului?

— John.

Servitoarea stătu mirată şi îl întrebă pe vizitator.

— Dar acesta e un nume de grom, zise ea muşcându-şi buzele.

— Prea puțin contează asta! Anunță-mă.

După trei minute, servitoarea redeschise uşa.

— Intră, zise ea.

Rocambole intră în dormitor şi o zări pe Saphire încă în pat. Ea se uită la dânsul speriată.

— Ce vrei de la mine? zise dânsa. Trebuie să mă întorc în închisoarea mea din foburgul Saint-Germain?

— Nu, draga mea.

Şi Rocambole se aşeză la căpătâiul patului, luând-o de mână.

— Mititico, zise el, tu ştii ce ne înțeleseserăm la Chamerie?

— Ştiu, răspunse Saphire, că eşti sufletul oamenilor care îl urmăresc pe tatăl scumpului meu Paul… şi că mi-ai jurat că niciodată nu i se va întâmpla vreo nenorocire lui Paul dacă te voi asculta…

— Aşa e.

— Ce vii să îmi ordoni? întrebă ea.

— Timp de trei luni, am voit să te ascunzi de toate privirile pentru ca vicontele să-ți piardă urma. Apoi într-o zi ți-am redat libertatea şi ai revenit aici.

— Şi vicontele a venit a doua zi.

— Ştiu. Ieri la orele cinci. E exact?

— Dar de unde ştii?

— După cum ştiu toate lucrurile.

— Ei bine! Trebuie să fug din nou?

— Din contra.

— Ce?

Şi Saphire îl privi din nou pe vizitatorul ei cu curiozitate.

— Cum? zise ea, explică-te, căci nu mai pricep nimic.

— Vei pricepe. Ascultă. Astă seară vei fi gata să ieşi la ora opt fix.

— Apoi?

— Îți vei pune o toaletă seducătoare. Să fii la fel de frumoasă ca şi când ar trebui să-l vezi pe scumpul tău Paul.

— Apoi?

— La ora opt voi veni să te iau şi vei merge cu mine.

— Unde?

— La doi paşi de aici, la o văduvă, doamna Durocher. E amică a vicontelui de la Morlière.

— Şi vicontele va veni?

— Da.

— Şi ce să-i spun? zise ea.

— Vei face tot ce îți va cere doamna Durocher, este o prietenă a noastră.

El apăsă tonul pe acest din urmă cuvânt.

— Bine, murmură Saphire, mă voi supune.

Omul cu ochelari albaştri plecă.

— Ah! zise el când ajunse pe pragul uşii, am uitat să-ți fac o recomandație.

— Vorbeşte…

— Paul va veni să te vadă, fără îndoială, ca ieri…

— Cum, ştii că el a venit la mine?

— Ştiu că era în acest cabinet, pe când tatăl său…

— Oh! acest om e un vrăjitor, strigă Saphire cu groază.

— Fie. Deci, dacă Paul vine să te vadă, iată ce te sfătuiesc. Nu-i vei spune nici un cuvânt despre vizita mea, te vei feri să-i spui că îl vei vedea pe tatăl lui astă seară. O indiscreție din partea ta îi va putea aduce nenorocire…

Chipul în care omul cu ochelari albaştri pronunță această frază o înfiora pe Saphire.

— Bine, zis ea. Îți jur că voi fi mută.

— Bine. Pe diseară.

Şi Rocambole ieşi din dormitorul fetei.

Capitolul LV

Aproape în acelaşi moment în care omul cu ochelari albaştri ieşea de la Saphire şi se întorcea acasă, o trăsură venea de la gară.

Pe capra birjarului se aflau mai multe geamantane.

Înăuntru se aflau un om tânăr şi o femeie tânără, amândoi în costum de călătorie.

— Ei bine! scumpa mea amică, zicea baronul Gontran de Neubourg, căci era dânsul, sper că acum îmi vei reda libertatea?

— Nu încă, baroane.

— Cum, nu încă?

— Te voi duce mai întâi la mine, scumpul meu amic.

— Şi apoi?

— Apoi, mă voi mai gândi.

Gontran surâse cu totul enigmatic şi răspunse:

— Te chinuieşti prea mult spre a face un serviciu amicilor tăi.

Cântăreața tresări, şi-l privi fix.

— Ce vrei să spui?

— Oh, nimic!

— Cuvintele tale au totuşi un înțeles misterios.

— Dacă vrei. Deci, mergem la tine, scumpa mea?

— Da.

Gontran scoase o țigară şi o aprinse liniştit. Trăsura ajunse în fine la casa cântăreței. Poarta se deschise şi servitorii ieşiră înaintea stăpânei lor.

— Gontran, zise Granat, intră în salon şi aşteaptă-mă.

Pe când baronul de Neubourg urca scara, cântăreața şopti la urechea servitoarei sale:

— Doamna Olimpia a venit?

— Nu, doamnă.

— Ai scrisori pentru mine?

— Nici una.

— Atunci du-te în strada Blanche la nr. 15, întreabă de

doamna Durocher şi spune-i că o aştept.

Servitoarea ieşi şi se întoarse peste un sfert de oră aducând o scrisoare de la contesă.

Scrisoarea pe care Granat o deschise era astfel concepută:

„Nu vreau să ies. Vino îndată, te aştept.

Topaz."

— O fi bolnavă, se gândi cântăreața, ducându-se în salon unde se afla Gontran, care se uita într-un album.

— Amicul meu, îi zise ea, eşti prizonier pe cuvânt de onoare. Ies pentru un moment. Nu fi nerăbdător şi aşteaptă-mă la prânz.

— Bine, zise Gontran care continuă să se uite în album şi nu ridică nici capul.

Granat plecă la contesă. Aceasta se culcase din nou.

— Eşti deci bolnavă? zise cântăreața îmbrățişând-o.

— Nu, dar mi s-a interzis să ies din casă, draga mea.

— De către cine?

— O persoană, care exercită asupra destinului meu o voință despotică.

Granat făcu ochii mari.

— Dar tu, zise ea, de unde vii? De ce te-ai întors?

— Mă întorc fiindcă mi-ai scris.

— Eşti nebună?

— N-ai memorie, draga mea. Iată-ți scrisoarea.

Granat scoase un carnet pe care îl avea la dânsa şi luă dintr-însul o scrisoare pe care o întinse contesei d'Estournelle uimită.

Era scrierea contesei, şi pe adresă se afla scris:

„Doamnei Jeanne D... artistă dramatică,

hotelul Suediei, Bruxelles."

Scrisoarea era concepută în termenii următori:

„Scumpul meu Granat,

Poți să te întorci. Cred că nu mai e nevoie să-l ții pe Gontran departe de Paris. Numai să nu-i dai drumul lui Gontran până nu mă vei vedea."

Contesa luă această scrisoare, o citi, o întoarse pe toate părțile şi spuse:

— E scrierea mea, dar e opera unui falsificator.
— Dar e cu neputință.
— Priveşte data…
— Ei bine! draga mea, în ziua în care această scrisoare a fost pusă la poştă eram la 130 leghe depărtare de Paris.
— Unde?
— La Belle-Isle.
— Vasăzică nu ai scris-o tu?
— Nu.
— Totuşi, e scrierea ta.
— Foarte bine imitată.
— Cine a putut să scrie?
— Oh! ghicesc. Acela sau aceia care mă domină în acest moment.
— Ce vrei să spui?
— Aceia care mă împiedică să ies din casă.
— Explică-te, deci, Topaz.
— Nu, nu pot, zise contesa cu hotărâre.
— Prin urmare, nu poți să-mi spui nimic?
— Nu.
— Poate că nu mai ai nevoie de noi?
— Pentru moment.
Cântăreața îşi muşcă cu necaz buzele ei roşii.
— Iată prima dată când ai un secret față de mine.
Contesa îi luă mâinile şi o privi cu dragoste.
— Sărmană Granat, zise ea, cum vrei să-ți explic ce nu pricep eu însămi? Mă plec în acest moment sub o mână de fier, care poate să mă zdrobească dacă rezist şi care mă va servi dacă mă voi supune.
— Ah! care… te… va servi?
— Da, vino mâine, poate îți voi putea spune ceva.
— Fie. Adio.
Granat plecă puțin cam supărată de mutismul contesei. Ea intră la dânsa şi îl găsi pe Gontran fumând liniştit şi citind un ziar.
— Amicul meu, îi zis ea, eşti liber; după masă, totuşi.
— Ah! zise Gontran, vrei să mâncăm împreună?
— Fără îndoială.
— Ei bine! dă ordine… căci mor de foame.
— Să vedem, zise ea surâzând şi aşezându-se lângă dânsul, asta nu te miră că-ți redau libertatea?

— Deloc.

— Ce? zise ea privindu-l uimită.

Gontran începu să râdă.

— Eşti o femeie tare, Jeanne, dar nu există nici un bun general, care să nu fi fost învins…

Cântăreața tresări.

— Ce vrei să spui? întrebă ea neliniştită.

— Te-ai căznit mult să mă duci departe de Paris. Mai întâi mi-ai spus că ai nevoie de mine, apoi mi-ai mărturisit că ți-a revenit amorul pe care îl aveai pentru mine.

— E adevărat!

— Lasă, iubita mea, minţeai ca mama noastră, Eva, şi m-ai dus în Belgia numai spre a mă împiedica de mă bate cu contele d'Estournelle.

— Ştii asta?

— De opt zile.

— Şi n-ai căutat să scapi… să-ți iei cuvântul dat?…

— Deloc. Îți aminteşti că într-o seară, în faţa teatrului Momsaic, ne-a ieşit în cale un om prost îmbrăcat, care mi-a cerut voie să-şi aprindă ţigara.

— Da.

— Acest om mi-a strecurat în mână un bilet pe care iată-l.

Ea citi.

„Domnul baron de Neubourg poale să stea la Bruxelles atât cât îi va plăcea. Absența lui nu va împiedica cu nimic operațiile C.N."

Un R era semnătura acestui bilet.

— Dar amicul meu, zise Jeanne cu necaz, atunci ți-ai bătut joc de mine?

— Puțin, draga mea. Şi dacă vrei să mai mă ții… mă simt foarte bine la tine…

— Nu, poți să pleci. Nu mă mai amestec în afacerile altora, murmură Jeanne cu necaz.

— Cum doreşti.

Gontran şi Jeanne prânziră amândoi.

Apoi Gontran îşi luă pălăria, trimise să i se aducă o trăsură şi se despărți de fosta lui amantă.

Când el sosi acasă, un om ce trecea pe trotuarul opus se opri brusc.

Era contele d'Estournelle, roşu la faţă, şi în mod evident beat.

De când contesa plecase în misterioasa ei călătorie, fostul căpitan de cavalerie îşi reluase relele sale obiceiuri.

El juca în toate nopţile şi se îmbăta.

În acea zi el ieşea din cafeneaua Riche, unde prânzise şi unde raţiunea lui rămăsese pe fundul unei sticle.

Vederea lui Gontran îl înfurie peste măsură.

El uită înţeleptele recomandaţii ale contesei şi apropiindu-se de baron, îl luă cu bruschețe de braţ.

— Ah! în fine, domnule, îi zise el, e o fericire că te văd.

Gontran făcu un pas înapoi.

— Oh! de astă dată nu îmi vei scăpa! strigă contele d'Estournelle.

Vocea lui era ameninţătoare.

— Domnule, îi zise cu răceală baronul, nu m-am gândit niciodată să-ţi scap, şi mâine de dimineaţă…

— Nu! exclamă contele furios, ci îndată!

— Cum doreşti! răspunse Gontran, care făcu reflecţia că poate amicii săi în lipsa lui, stabiliseră un alt plan de luptă.

„Cu atât mai rău! îşi zise el. Nu pot să mă las a fi insultat de acest beţiv."

Şi făcu un pas spre conte, care luase o atitudine ameninţătoare.

— Domnule, îi zise el, voi fi la dispoziţia dumitale oricând vei voi.

— Atunci chiar acum.

— Fie, acum. Cred că îmi vei da timpul de a urca până la mine?

— Da, dar voi sta de santinelă la poartă.

Ultimele cuvinte îl exasperară pe Gontran.

— Domnule, zise contele, te consider drept un gentilom prost crescut şi voi încerca să te ucid pentru a scăpa societatea de un beţiv ca dumneata.

Şi întorcându-i spatele urcă la dânsul. Dintr-o întâmplare providenţială marchizul de Verne era la Gontran.

Marchizul fusese înştiinţat printr-o scrisoare a personajului din strada Michodière, cu o oră înainte de sosirea lui Gontran.

„Domnul de Neubourg se va întoarce probabil acasă, spunea biletul. *Împiedică-l să se întâlnească cu contele d'Estournelle."*

Marchizul se dusese la Gontran, intrase în casă şi îi spusese servitorului:

— Stăpânul tău va sosi astăzi, îl voi aştepta.

— Ah! soseşti la timp, zise el văzându-l pe Gontran intrând, cred că este nevoie de tine.

— Unde?

— În strada Michodière.

— Din nenorocire, zise Gontran, nu voi avea timpul de a mă duce.

Şi-şi scoase haina de călătorie.

— De ce? întrebă marchizul.

— Fiindcă trebuie să mă bat peste o oră.

Marchizul de Verne îl privi mirat.

— Cu cine? întrebă el.

— Cu contele d'Estournelle, care stă de santinelă jos la poartă.

— Dar eu am venit tocmai pentru a te opri să te baţi!

— E cu neputinţă! El m-a provocat şi mă aşteaptă.

— Scumpul meu amic, răspunse marchizul de Verne, nu văd decât o ieşire şi anume să-l luăm ca al doilea martor al tău pe omul din strada Michodière.

— E drept, zise Gontran. În acest chip el va vedea că nu pot face altfel.

Şi scrise misteriosului personaj:

„Te aştept la mine, pentru o afacere urgentă... Vino!"

Servitorul lui Gontran duse scrisoarea, pe când stăpânul său îşi schimba costumul.

Marchizul de Verne se duse la fereastră şi îl văzu pe contele d'Estournelle plimbându-se în sus şi în jos prin faţa porţii.

Valetul îl găsi pe Rocambole în pragul casei sale. El tocmai se întorcea acasă.

Scrisoarea lui Gontran îl făcu să ghicească o parte din adevăr.

— De când a sosit stăpânul tău?

— De zece minute.

— Marchizul de Verne era la dânsul?

— Da, domnule.

— N-ai văzut nimic extraordinar în jurul casei?

— De când a sosit stăpânul tău?

— Ba da; e un domn gras şi roşcat care se plimbă prin faţa porţii.

Omul cu ochelari albaştri îşi încruntă sprâncenele şi ghici.

— Este contele. Îşi spuse el. Fără îndoială el era beat şi l-a întâlnit pe baron. Trebuie să se bată. Du-te de îmi adu o

trăsură, îi zise el valetului.

După zece minute, ciudatul şi misteriosul personaj sosea la Gontran.

El îl văzuse în treacăt pe contele d'Estournelle, care se plimba nerăbdător, deoarece baronul îl făcea să aştepte.

— Am priceput totul, zise el intrând la baronul de Neubourg; e beat. Unde l-ai întâlnit?

— La uşă, când veneam acasă; şi m-a întâmpinat cu asemenea cuvinte încât n-am putut da înapoi.

— M-am gândit la asta, zise omul cu ochelari albaştri. De aceea am adus şi două spade.

— Atunci să coborâm…

— E supărător, murmură omul cu ochelari albaştri ieşind de la baron. E supărător… acest om mă pune într-o ciudată încurcătură… Dacă e ucis, pierd cel mai bun mijloc de a o ține pe contesă în stăpânirea mea… şi am nevoie de dânsa, totuşi…

El îl luă pe baron şi îi zise la ureche:

— El se va bate foarte prost, căci e beat, menajează-l.

— De ce?

— Totul e pierdut, dacă îl ucizi… Caută să-l zgârii la braț.

— Voi încerca.

Contele stătea la poartă cu mâinile în şolduri.

— Aceşti domni s-au lăsat aşteptați cam mult, zise el.

— Cu ei însă n-ai nimic de pierdut, domnule conte d'Estournelle.

— Vom vedea.

— Şi mi se pare, zise baronul, că sunt mai în regulă decât dumneata.

— Crezi?

— Am martori. Unde sunt ai dumitale?

— Îi voi lua, în trecere, de la cafeneaua Riche, domnule.

— Unde mergem?

— La Vincennes.

— Ce noroc! murmură omul cu ochelari albaştri.

Contele făcu semn unei trăsuri ce trecea, se urcă într-însa şi ordonă:

— Mai întâi la cafeneaua Riche şi de acolo la bariera Tronului.

Erau la cafeneaua Riche doi tineri, care se simțeau foarte onorați de prietenia contelui d'Estournelle.

Aceşti doi tineri aparțineau burgheziei şi îşi petreceau timpul

cheltuind mulți bani, pe care tații lor i-au câştigat în comerț, pariind la curse, jucând pe sume mari şi oferindu-şi serviciile ca martori în duel.

— Tinerii mei amici, le zise contele, urcați-vă în trăsură cu mine, trebuie să mă bat şi sunteți martorii mei.

Cei doi tineri tresăriră de bucurie şi fețele lor se luminară.

— Mergem! ziseră ei.

După o jumătate de oră cele două trăsuri erau în pădurea Vincennes şi se opreau într-un luminiş.

Omul cu ochelari albaştri îl examina pe contele d'Estournelle când coborî din trăsură.

Contele avea o beție lentă. Vinul lucra asupra lui în mod treptat, adică era cu mult mai beat decât cum plecase din strada Taitbout.

— Dacă nu va fi lovit de apoplexie, murmură el, vom avea mare noroc…

În acel luminiş solul era foarte prielnic pentru un duel.

Se luară spadele şi se arătară contelui d'Estournelle. El le examină şi spuse cu dispreț.

— Sunt prea uşoare.

— Domnul conte ar fi preferat, fără îndoială, sabia? zise omul cu ochelari albaştri.

— Desigur.

— S-ar putea găsi la Vincennes.

— Oh! nu e nevoie… sunt grăbit… Trebui să sfârşim.

Şi contele îşi scoase sabia.

Contele se înroşise şi mai mult la față şi era plin de sudoare.

— Domnule, îi zise Gontran pe un ton batjocoritor, mi se pare că eşti indispus.

— Eu, domnule?

— Mi se pare că ai un pas inegal.

— Glumeşti, domnule!

Şi contele luând o spadă se puse în gardă.

— Îți jur, domnule, stărui Gontran, că nu glumesc… şi dacă vrei să amâni cu o oră sau două acest duel.

— Eşti un laş! ripostă contele.

Gontran se întoarse spre martorii săi şi le spuse:

— Dar acest om este beat!

— Drace!

— Şi e un asasin.

— Aş, răspunse omul cu ochelari albaştri. El se va trezi.

Continuați, domnilor.

Gontran se puse în gardă şi contele se repezi la dânsul cu furie, descoperindu-se cu o temeritate nemaivăzută. Gontran se mulțumea să pareze liniştit.

Spada contelui întâlnea întruna spada lui Gontran, şi furia beţivului se mărea pe măsură ce el căpăta convingerea că adversarul său îl menaja.

Deodată el scoase un țipăt sălbatic şi fandă.

Marchizul de Verne şi omul cu ochelari albaştri închiseră ochii; ei crezură că se terminase cu Gontran.

Dar baronul de Neubourg făcuse o săritură la o parte şi spada contelui lunecă în vid, şi acesta, beat cum era, căzu cu fața la pământ.

— E fericire asta, se gândi omul cu ochelari albaştri. Dacă e un Dumnezeu pentru beţivi, mai e unul care îi împiedică să facă prea multe prostii.

Contele se sculă furios şi luându-şi spada se puse din nou în gardă.

— Desigur, domnule, îi zise Gontran, cred că eşti beat…

— Domnule!

— Şi am face bine dacă ne-am opri.

— Ah! ah! strigă contele, ți-e frică.

— Cum vrei… murmură contele punându-se în gardă. Contele atacă din nou cu înverşunare. El fanda de trei ori la rând. Primele două atacuri Gontran le pară liniştit, dar la al treilea, care a fost cu totul neprevăzut, Gontran s-a lăsat furat de instinctul de conservare.

El pară lovitura, întinse brațul şi contele se găsi în spada lui, care pătrunse până la mâner.

— Iată un om mort! strigă marchizul de Verne.

Gontran scoase spada şi contele căzu pe spate, vărsând sânge.

Omul cu ochelari albaştri sări atunci la dânsul şi scoase din buzunar o trusă de doctor.

— Drace! murmură el, oare s-a sfârşit totul?

El examina rana cu siguranța unui chirurg experimentat.

Apoi întorcându-se spre Gontran, zise:

— Rana s-ar putea să nu fie mortală. Nu se moare dintr-o lovitură de spadă care îți străpunge corpul.

Contele se rostogolea la pământ şi avea o privire rătăcită.

Fața lui era acum palidă şi la buze avea spume de sânge.

Omul cu ochelari albaştri puse pe rană un pansament chirurgical.

— Trebuie să-l transportăm de aici.

— Dar unde? întrebă Gontran.

Omul cu ochelari albaştri clipi din ochi în chip misterios.

Contele fu pus într-o trăsură.

Se dădu ordin birjarului de a relua drumul Parisului şi de a merge la pas.

Chirurgul improvizat se urcase alături de rănit şi îi ținea capul pe genunchi.

Contele nu-şi pierduse cunoştința.

— Domnule, îi spuse Rocambole, dacă te vom transporta la Paris, se poate ca să mori pe drum. Trebuie deci să mergem undeva mai aproape.

Privirea rănitului părea că întreabă unde, căci el nu putea vorbi.

— Ştiu o casă la barieră, unde vei avea parte de toate îngrijirile.

Casa de care vorbea omul cu ochelari albaştri nu era alta decât aceea unde, în ajun, seara, contesa îl condusese pe Andreevici.

Birjarul, care primise indicațiile necesare, se oprise la barieră.

Marchizul de Verne, Gontran şi cei doi tineri, care îi serviră de martori contelui, îi urmau în a doua birjă.

Rocambole scoase capul pe fereastră şi îi făcu semn lui Gontran.

Acesta coborî din trăsură şi se apropie.

Omul cu ochelari albaştri îi zise câteva vorbe la ureche.

Atunci acesta se întoarse la cei doi tineri şi le spuse.

— Domnilor, amicul meu este medic. El locuieşte aici foarte aproape şi crede că poate răspunde de viața rănitului, dacă e lăsat ca să-l ducă la dânsul acasă.

Cum cei doi tineri ezitau, Gontran adăugă:

— Mă numesc baronul Gontran de Neubourg, domnul pe care îl vedeți este marchizul de Verne. Numele nostru, mi se pare că pune la adăpost responsabilitatea dumneavoastră.

— Ai dreptate, zise unul din tineri.

Gontran făcu un semn birjarului şi se urcă din nou în trăsură.

Birja coborî foburgul Saint-Antoine, pe când aceea în care se

afla rănitul luă drumul de la barieră şi se opri în faţa casei Smaraldului.

Andreevici petrecuse noaptea în această casă misterioasă unde el se afla la adăpostul tentativelor criminale ale soţului ei. El avusese numai visuri frumoase şi nu se deşteptă decât la zgomotul produs de uşa ce se deschidea.

Inima tânărului începuse să bală; el sperase că însăşi contesa venea la dânsul să-i facă o vizită matinală.

Andreevici se înşela. Era servitoarea Smaraldului.

Cum el o privea cu uimire, ea îi spuse:

— Stăpâna mea mi-a spus să vin şi să mă pun la dispoziţia dumneavoastră. Am însărcinarea de a pregăti masa pentru domnul.

— Dar stăpâna ta, zise Andreevici, care credea că e vorba de contesă, când va veni?

— Nu ştiu, domnule.

Andreevici petrecu o parte din zi în prada unei mari nerăbdări.

El o aşteptă pe contesă.

Ascuns după perdea el examina drumul, care mereu era pustiu.

Pe la orele trei, simţi că-i bate inima, căci o trăsură apăru pe drum.

Trăsura mergea încet şi se opri la poarta casei.

— E dânsa! se gândi Andreevici.

Dar fu foarte dezamăgit văzând că din trăsură coborî un om care sună.

Servitoarea Smaraldului se duse să deschidă. Omul cu ochelari albaştri întrebă:

— Domnul Andreevici e aici? Trebuie să-i vorbesc îndată.

Şi intră în coridor.

Servitoarea vroia să-l oprească, dar el adăugă:

— Sunt din partea contesei.

La aceste cuvinte Andreevici alergă şi la început nu-l recunoscu deloc pe falsul pilot de la Belle-Isle. Acesta se grăbi să-i spună:

— Sunt eu.

— Dumneata, zise Andreevici.

— Şi astăzi a fost o zi bună pentru dumneata. Apoi întorcându-se spre servitoarea Smaraldului zise:

— Haide, mititico, mă vei ajuta ca să transport în casă pe

contele d'Estournelle, care e pe moarte în urma unei lovituri de spadă…

Andreevici îşi înăbuşi un țipăt.

Capitolul LVI

La ora cinci seara, Saphire îşi aranja toaleta sa, când Paul de la Morlière sosi.

— Draga mea, îi zise el, te-am părăsit cam brusc ieri, dar aveam o întâlnire cu vărul meu Victor.

— M-am gândit, îi spuse Saphire, că aveai treabă şi nu sunt supărată pe tine.

— Vei face cu atât mai rău, dacă te vei supăra cu mine, draga mea Saphire, zise Paul surâzând, mai ales că vin să-mi repar greşeala.

— Cum asta?

— Vin să te iau ca să mâncăm împreună la cafeneaua Anglais. Ştii că odinioară… când mă iubeai…

— Ingratule! murmură Saphire încercând să surâdă.

— Buna mea Saphire, urmă Paul, ne vom aduce aminte de timpul de odinioară… Vei vedea cât voi fi de gentil…

— Adică, răspunse Saphire cu amărăciune, îmi vei vorbi de dânsa…

Paul îşi încruntă sprâncenele.

— Nu, zise el, vom vorbi de tine… Am suferit prea mult, vreau să uit…

— Bine, reluă Paul, iată-te îmbrăcată, haide să mergem.

— Nu, zise Saphire.

— Cum, nu?

— Nu pot să mănânc cu tine, Paul.

— De ce?

— Fiindcă… cinez în oraş.

Paul se uită la dânsa…

— Minți! zise el.

— Eu? murmură Saphire tulburată, dar îți jur, Paul.

Tânărul o luă de mână.

— Ascultă, dragă Saphire, zise el, te-am înşelat, te-am părăsit şi am acum ce merit… Ghicesc totul şi nu vreau să ştiu nimic… Adio.

El o sărută pe frunte şi plecă, aşa de repede încât Saphire

n-avu nici timpul să iasă din zăpăceala ei. Paul era deja departe.

— Oh! zise dânsa, izbucnind în hohote de plâns, asta e oribil.

Şi se trânti pe un scaun plângând.

Nu se gândise niciodată că Paul şi-ar putea închipui că un altul îi luase locul în inima ei.

La rândul său Paul plecând avusese un sentiment de gelozie ciudată, dacă te gândeşti că el nu o mai iubea pe Saphire şi purta în adâncul inimii sale o dragoste puternică pentru Daniela.

Paul redeveni deci gelos ca pe vremea când o iubea pe Saphire şi cum gelozia e o rea sfătuitoare, se supuse unei inspirații nedemne de un gentilom.

Când fu în stradă el se ascunse sub o poartă.

„Vreau să ştiu unde se duce dânsa", îşi zise el.

După câteva minute o trăsură se opri la poarta casei locuită de Saphire. Un om coborî.

„Asta e poate acela pe care-l aşteaptă", îşi zise Paul.

Omul care coborâse din trăsură era îmbrăcat cu o redingotă încheiată de sus până jos, avea nişte favoriți mari roşii, o pălărie cu boruri mari şi, după mersul lui, Paul crezu că recunoaşte într-însul pe acel englez care asistase la duelul său cu Gontran de Neubourg şi îl îngrijise ca medic chirurg.

Atunci mii de amintiri îi trecură repede prin creier, cu iuțeala fulgerului.

Paul îşi aminti că Saphire venise adesea să stea la căpătâiul său şi chirurgul englez a trebuit să se poarte atent cu ea în acest timp.

Şi omul cu favoriții roşii nu intrase încă pe poartă când Paul îl înhățase de braț.

— Un cuvânt, îi zise el..

Omul cu favoriții roşii scoase o exclamație englezească.

— Ah! zise el, e domnul Paul de la Morlière.

— Sir John? zise Paul.

— Ah! exclamă englezul.

— Trebuie să-ți vorbesc, continuă tânărul cu însuflețire.

— Cum vei dori, răspunse englezul.

Şi-l urmă pe Paul pe trotuarul celălalt, în aşa chip încât se puteau vedea ferestrele de la apartamentul fetei.

— Unde te duci, sir John? îl întrebă Paul pe un ton brusc.

Englezul întinse mâna.

— Acolo, zise el.

— La cine?

Un surâs fericit trecu pe buzele englezului.

— Oh! zise el, eşti curios să ştii?

— Dar răspunde.

— La o doamnă.

— La Saphire! strigă Paul.

— Da, răspunsul englezul.

Paul îi strânse brațul cu putere.

— Eşti amantul ei? zise el.

— Nu, răspunse englezul.

— Îmi juri?

— Pe toată Anglia şi pe toți gentilomii ei, răspunse omul cu favoriții roşii.

— Atunci de ce te duci la dânsa?

— Pentru afaceri.

Paul era palid.

Pretinsul chirurg se uită la dânsul cu nepăsare.

— Dumneata eşti tânăr şi gelos.

— E adevărat.

— Dar eu nu sunt amantul acelei femei.

— Însă ce afaceri ai cu dânsa? stărui Paul.

— Oh! asta mă priveşte.

— Vasăzică, nu vrei să-mi spui?

— Nu.

Paul se simțea cuprins de o surdă disperare. Deodată el îl privi fix pe englez şi-i spuse:

— Domnule, m-ai îngrijit, mi-ai salvat poate viața; deci nu mă pot bate cu dumneata… şi totuşi trebuie să ştiu.

— Taci! zise englezul, ducând un deget la buze.

Apoi îl duse mai la o parte şi îi zise fără nici un accent englezesc şi în cea mai curată limbă franceză.

— Domnule Paul, vrei să dăm cărțile pe față?

Paul tresări şi-l privi cu un fel de uimire.

— Nu eşti deci englez?

— Uneori.

— Cum asta?

— Sunt din toate țările şi vorbesc toate limbile.

— Prin urmare…

— Şi sunt vrăjitor.

— Domnule, zise Paul cu răceală, îți voi fi recunoscător dacă

vei binevoi să te explici.

— Vrei să ştii pentru ce mă duc la Saphire?

— Da.

— Vreau să-i dau mijlocul de a-ți procura informațiile pe care le cauți.

Paul se dădu înapoi cu un pas.

— Privitoare la tatăl dumitale…

Tânărul păli. Omul cu favoriții roşii continuă:

— Erai ieri la dânsa.

— E adevărat.

— A venit tatăl dumitale… şi te-ai ascuns…

— Domnule, zise Paul, gândeşte-te că vorbeşti de tatăl meu.

— Domnule Paul, răspunse omul cu favoriții roşii, e un proverb care spune că: „trebuie să laşi justiția lui Dumnezeu să-şi urmeze cursul". Dacă vrei explicații fii diseară pe la orele unsprezece la cafeneaua Anglais. Poate voi putea să îți dau ceva informații. La revedere…

El făcu un pas spre poarta casei tinerei Saphire.

Paul îl mai reținu.

— Vei veni, nu-i aşa?

— Da, dacă îmi făgăduieşti ceva, domnule.

— Vorbeşte…

— Vei pleca şi îmi vei da cuvântul de onoare că n-o să vii la Saphire.

— Îți dau cuvântul de onoare.

— Mă vei vedea ieşind cu dânsa poate şi nu mă vei urmări.

— Fie.

— Atunci, pe diseară.

Şi falsul englez urcă la Saphire.

Aceasta plângea şi nu văzuse când intrase vizitatorul ei. Acesta se apropie şi-i luă în mod afectuos mâna.

— Draga mea, zise el, ghicesc de ce plângi. Paul a plecat de aici.

— Da.

— Şi crede că-l înşeli. Dar linişteşte-te că i-am scos eu acest gând din minte.

— L-ai văzut?

— Acum m-am despărțit de dânsul.

— Şi te-a crezut?

— Da.

Saphire îşi şterse lacrimile şi surâse întocmai cum razele

soarelui apar după o ploaie torențială de primăvară.

— Haide! spuse ciudatul personaj, în loc să plângi vino cu mine, şi gândeşte-te că mă însoțeşti pentru scumpul tău Paul.

— Sunt gata, spuse Saphire.

Ea se sculă, îşi aranjă toaleta la oglindă, se şterse cu batista la ochi şi luă brațul falsului englez.

Paul se ținuse de cuvânt, plecase. Tovarăşul fetei se convinse de aceasta când se urcă cu dânsa în trăsură.

— Strada Blanche nr. 15, zise el birjarului.

Văduva Durocher, sau mai bine zis contesa d'Estournelle, aştepta cu nerăbdare venirea acestui om, care o îngenunchease cu voința lui de fier, după cum uraganul îndoaie un plop.

Omul cu ochelari albaştri intră în salonul contesei, împreună cu Saphire.

Capitolul LVII

— Doamnă, zise omul cu ochelari albaştri intrând, dă-mi voie să o las pe doamna aici şi să trec cu dumneata într-o altă odaie. Avem de vorbit ceva.

Contesa redeveni o doamnă la vederea fetei; ea o numi domnişoară şi o rugă să stea jos cu o familiaritate protectoare.

Apoi ea îi spuse falsului englez:

— Binevoieşte să mă urmezi, domnule.

Ea deschise o uşă şi-l pofti în dormitorul ei.

— După câte îmi aduc aminte, zise Rocambole, ştii limba engleză?

— Da.

— Atunci să vorbim englezeşte. Poate că uşa nu-i destul de groasă.

— Fie, zise contesa.

— Ai veşti de la Andreevici? o întrebă Rocambole.

— De unde să am? Nu m-ai oprit să ies?

— Da, dar nu de la a nu primi pe nimeni. Smarald ți-a dat-o pe servitoarea ei spre a-l servi pe scumpul dumitale Andreevici.

— Cum! ştii şi asta! îl întrerupse contesa.

— Drace! L-am găsit acolo în casă.

— Te-ai dus acolo?

— De acolo chiar vin.

— L-ai văzut pe Andreevici?

— L-am făcut chiar infirmier.

— Al cui?

— Al unui om care s-a bătut în duel acum trei ore, în pădurea Vincennes, care a primit o lovitură de spadă şi pe care, din motive personale, l-am transportat în casa Smaraldului.

— Dar asta e o mare îndrăzneală! strigă contesa.

— Nu, căci rănitul se numeşte contele d'Estournelle, doamnă!

— Bărbatul meu!

— El s-a bătut cu Gontran de Neubourg pe care l-a găsit pe stradă când se întorcea acasă. Bărbatul dumitale era beat şi ştii că e un fanfaron la beție. A trebuit să se bată îndată.

— Dar, domnule, zise contesa, această rană… este…

— Asta depinde de dumneata.

Contesa tresări.

— Ah! zise ea, dumneata eşti geniul răului!

Rocambole surâse.

Apoi inspectă odaia în care se găseau.

— Ce faci? îl întrebă contesa.

— Vreau să văd dacă ne putem ascunde pe aici…

El intră după o oglindă mare.

— A te ascunde, dar pentru ce, Dumnezeul meu?

— Ca să asist pe ascuns la întrevederea dumitale cu contele de la Morlière.

Şi omul cu ochelari albaştri ieşi din ascunzătoarea lui, spunând:

— Deci, ne-am înțeles că vom fi cuminți.

— Da, zise contesa.

— Şi mă vei asculta punct cu punct?

— Fără îndoială.

— În mod sincer?

Contesa suspină.

— Iată un suspin care îmi garantează că te vei ține de cuvânt zise el. Acum să vorbim!

*
* *

Ce se petrecu între omul cu favoriții roşii, adică omul cu ochelari albaştri şi între contesă? Asta a fost un mister.

Dar, când vicontele de la Morlière sosi, el o găsi pe contesă

surâzând şi ținând în mâinile sale una din mâinile lui Saphire.

Omul cu ochelari albaştri dispăruse.

*
* *

Vicontele de la Morlière fu punctual ca un cronometru la întâlnirea pe care i-o dăduse contesa d'Estournelle.

La vederea lui Saphire, bătrânul simți o tulburare fără margini.

— Bună seara, viconte, îi zise Saphire întinzându-i mâna.

Ea surâdea cu drăgălăşenie.

— Vezi, amicul meu, zise contesa, m-am ținut de cuvânt.

Vicontele de la Morlière stătea la doi paşi nemişcat şi le privea pe rând pe cele două femei.

— M-am dus la domnişoara, continuă contesa, şi i-am spus tot ce se poate spune în favoarea unui gentilom ca dumneata.

Saphire îşi aplecă cu modestie ochii. Vicontele simți o mare bucurie şi spuse la rândul său:

— Această scumpă copilă ştie cât de mult o iubesc.

— Adevărat! zise Saphire.

— Haide, murmură contesa surâzând, vino de-i sărută mâna, amicul meu.

Saphire întinse mâna cu un gest de regină: vicontele, o luă şi o sărută.

— Deci, spuse Saphire, mă iubeşti cu adevărat?

— Oh! zise bătrânul.

— Dar ştii că sunt despotică, am un caracter oribil... Sunt uneori rea... şi voi putea să te fac nenorocit? spuse surâzând. Şi apoi, continuă Saphire, sunt fantastică!

— Oh! ştiu...

— Sunt în stare să-ți cer lucruri imposibile...

— Le voi face.

— Dacă îmi va fi vreodată milă de dumneata, continuă Saphire, vreau să te fac sclav.

Vicontele întinse mâinile surâzând şi zise:

— Aştept să mi se pună fiarele.

— Vei face tot ce voiesc?

— Tot.

— Dacă voi avea fantezia de a te sechestra în vreun loc, la Paris sau în altă parte, mă vei urma?

— Până la capătul lumii.

— Adevărat?

— Pe onoarea mea.

Contesa şi Saphire schimbară repede o privire pe furiş.

— Da unde vrei să mă conduci? întrebă vicontele.

— Asta e secretul meu.

— Ah! sărmanul meu amic, zise contesa, mă tem să nu redevii copil…

Vicontele se aşezase cu timiditate lângă Saphire. Aceasta, din surâzătoare deveni deodată gravă.

— Domnule viconte, zise ea, ştii că fiul dumitale mă iubeşte?

Vicontele îşi încruntă sprâncenele.

— Dacă consimt să suport asiduitățile dumitale, asta o voi face numai cu o condiție.

— Care?

— Aceea de a te duce undeva unde Paul nu va putea să te găsească.

Vicontele avu un acces de gelozie.

— O să primeşti? întrebă ea.

— Da.

— Chiar dacă ți-aş propune să plecăm astă-seară?

— Chiar acum.

— Fără să te mai întorci pe acasă?

— Dacă ceri, voi face şi asta.

— Şi dacă te voi opri să scrii spre a înştiința despre absența dumitale?

— Nu voi scrie.

— Ah! draga mea, zise contesa râzând, iată un om devotat.

— Astfel trebuie să fie cineva când mă iubeşte pe mine, zise ea.

Apoi adăugă:

— Atunci ne-am înțeles; plecăm astă-seară.

— Unde mergem?

Ea luă atitudinea unei femei de teatru şi răspunse:

— Acesta e un mister.

— Viconte, zise la rândul ei contesa, vei cina cu mine.

Vicontele o privi pe Saphire.

— Şi ea de asemenea, adăugă contesa d'Estournelle.

Apoi sună şi dădu ordine.

Apartamentul văduvei Durocher era simplu şi modest, după cum am spus deja. Sufrageria era mică, dar bine aranjată şi

vicontele fu foarte încântat când intră la brațul contesei în acea cameră.

Omul cu ochelari albaştri aranjase bine lucrurile. El comandase o cină copioasă şi aceasta sosise fix la ora şapte.

Vicontele, aşezându-se la masă, zări în fața lui un flacon cu vin galben ca aurul.

— Ce e ăsta? întrebă el.

— Asta se numeşte vinul amorezaților, amicul meu, răspunse contesa.

— Atunci voi bea.

Şi apucă paharul.

Era un spectacol deprimant comportarea acelui om îmbătrânit, pe care crima îl însemnase pe frunte cu un stigmat şi pe care îl cuprinsese dintr-o dată o pasiune fatală ca pedeapsă a lui Dumnezeu. Era lucru trist să-l vezi stând între aceste două femei tinere, care jucau primul act al unei teribile comedii.

Vinul galben ca aurul pe care contesa îl turnă în paharul vicontelui de la Morlière avea fără îndoială nişte proprietăți generoase, căci pe măsură ce bea, bătrânul părea că întinereşte şi privirea lui strălucea.

Timp de o oră, el întineri cu treizeci de ani. Timp de o oră uită cele mai grave preocupări ale sale, ura misterioasă de care era urmărit, disprețul fiului său, şi acest pericol, încă nedefinit, care părea că planează deasupra capului său.

Când sunau orele nouă se auzi uruitul unei trăsuri.

— Vine după noi, zise Saphire.

— După noi! spuse vicontele uimit. Dar cine vine?

— Vizitiul meu.

— Chiar la moment.

— Adio, dragă viconte, zise contesa d'Estournelle.

Sau mai bine zis, la revedere.

Vicontele de la Morlière se sculă de la masă clătinându-se, căci vinul i se urcase la cap.

— Încheie-te la haină, dragul meu, îi spuse Saphire, căci afară e frig.

Un cupeu era într-adevăr la poartă.

Ea se urcă împreună cu vicontele şi apoi lăsă perdelele.

— Nu trebuie să ştii unde mergem, zise ea.

Trăsura plecă în trapul cailor.

Beat de bucurie şi de vin, vicontele de la Morlière nu observă

lungimea drumului străbătut.

El stătu o oră în trăsură ținând în mâinile sale mâna Saphirei şi murmurând cuvintele cele mai neînțelese.

În fine, cupeul se opri.

— Am ajuns, spuse Saphire.

Ea deschise uşa cupeului şi coborî prima. Atunci vicontele privi.

El se afla în curtea unei case vechi, având aerul unui hotel din foburgul Saint-Germain.

Saphire îl luă pe viconte de mână şi îl conduse pe o scară cu vreo douăzeci de trepte. Ea sună la o uşă de la catul întâi.

O servitoare veni şi deschise.

Vicontele recunoscu într-însa o fostă servitoare a tinerei Saphire.

Ea îl introduse într-un apartament pe care Rocambole îl mobilase şi unde ea se ascunsese timp de trei luni.

— Iată închisoarea dumitale, zise ea vicontelui.

Vicontele de la Morlière se clătină din ce în ce mai mult. El abia putea vorbi.

Saphire îl conduse pe viconte lângă foc şi îl puse să stea într-un mare fotoliu.

— Ai aerul foarte obosit, îi zise ea.

El se uită la dânsa şi zise:

— Te iubesc.

— Bine. Ştiu…

Ea surâse.

— Acum, zise ea, să-ți pun condițiile mele.

— Ce vrei să spui?

— Pricepi bine, zise Saphire, că nu pot să te iubesc aşa dintr-o dată; îmi trebuie timp de gândire.

— Ah! zise vicontele, a cărui limbă se îngreuna. Ah!… îți trebuie… timp!

— Fără îndoială.

— Cât timp?

— Asta depinde de supunerea dumitale.

— Ştii bine că sunt sclavul dumitale. Ordonă şi mă voi supune.

— Mai întâi vei sta aici.

— Voi sta.

— Nu vei ieşi.

— Fie.

— Şi mă vei aştepta.

— Cum! zise vicontele, pleci?

— Da.

— Dar… asta e cu neputință.

— Mâine dimineață voi veni să te văd.

Şi ea se sculă luându-şi haina pe care o trântise pe canapea.

Atunci vicontele de la Morlière fu cuprins de un fel de turbare. El se sculă, clătinându-se şi strigă:

— Nu, nu! Nu vei pleca.

Voi să facă un pas spre dânsa, să o ia în brațe spre a o reține pe loc, dar beția stranie care îl domina îl împiedică.

El căzu din nou fără putere în fotoliul său.

— Adio… fii cuminte, îi zise Saphire.

Şi plecă.

Vicontele încercă pentru a doua oară să se scoale şi să alerge după dânsa.

Beția fu mai tare decât voința lui. Un fel de paralizie îi cuprinse toate membrele sale, capul i se clătină, ochii i se închiseră şi adormi într-un somn adânc.

Atunci, pe uşa prin care ieşise Saphire intră un om.

Era Rocambole.

Capitolul LVIII

Omul cu ochelari albaştri veni până în mijlocul odăii şi se opri în fața fotoliului în care dormea vicontele de la Morlière.

El îl contemplă un moment, ascultând cum sforăie.

Apoi se apropie de dânsul şi-i puse mâna pe frunte. Vicontele nici nu se mişcă.

— Bine, îşi zise omul cu ochelari albaştri, vinul galben şi-a făcut efectul.

El se deschise la haină şi puse pe sobă un mic flacon pe care îl avea în buzunar.

Apoi deschise o uşă ce se afla în capătul odăii şi făcu un gest.

Îndată două femei intrară: erau contesa d'Estournelle şi Saphire.

— Ştii, zise cea dintâi, că nu mai pricep nimic din toate aceste mistere?

Acest om era solemn şi grav ca un judecător. El arătă flaconul cu degetul şi le spuse:

— Vedeți lichidul alb din această sticlă?

— Da, zise contesa.

— Știți care e proprietatea sa?

— Nu.

— El are o proprietate ciudată: aceea de a paraliza corpul, de a-l pune în letargie completă, fără să afecteze auzul şi să întunece inteligența.

— Proprietate ciudată într-adevăr, murmură contesa d'Estournelle.

— Ceva mai mult, reluă omul cu ochelari albaştri, aceluia căruia i s-au frecat tâmplele cu această apă, capătă un fel de a doua vedere.

— Cum asta?

— Adică, cu ochii închişi, el vede ce se petrece în jurul său.

— Şi nu se poate mişca?

— E ca o statuie.

— Iată ceva foarte romantic, observă contesa.

— E cu putință: dar mâine, când vicontele se va deştepta, îşi va aminti.

— Ah!

— Şi atunci va începe adevăratul rol al dumitale, Saphire.

Aceasta îi privea pe rând pe omul cu ochelari albaştri şi pe contesă.

Privirea ei avea o expresie de teroare şi neîncredere.

— Dar, zise ea, acest om a comis crime mari?

— Crime nemaiauzite. El a asasinat o femeie şi a jefuit o sărmană orfană.

Vorbind astfel, omul cu ochelari albaştri o privi pe contesă.

— Oh! ştiu bine, zise el, că în vremea noastră a despuia un copil de moştenirea sa e un lucru vulgar.

Contesa se uită la dânsul cu răceală.

— Vorbeşte-ne de acel lichid, domnule! zise contesa.

— Voi face ceva mai mult, mă voi servi de dânsul.

— Ah!

— Şi după ce voi termina operația necesară va trebui să discuți aşa cum ne-am înțeles.

— Bine, adăugă Saphire. Fac totul pentru viața scumpului meu Paul.

Atunci, straniul personaj se apropie de viconte, care continua să doarmă.

El destupă sticluța, vărsă lichidul în mână şi frecă tâmplele

vicontelui.

Deodată acesta făcu o mişcare bruscă pe scaunul său şi, cele două femei se dădură înapoi.

Un surâs flutură pe buzele omului cu ochelari albaştri.

— Să nu vă fie frică, zise el.

Şi într-adevăr, după această mişcare bruscă, vicontele îşi reluă imobilitatea de mai înainte. Doar că el nu mai sforăia, şi s-ar fi putut crede că se deşteptase.

Omul cu ochelari albaştri astupă sticluța, o puse la loc în buzunar, merse în vârful picioarelor până lângă contesă şi-i spuse la ureche:

— Îți ştii acum rolul?

— Da.

— Atunci, la revedere.

— Voi veni aici peste o oră.

El ieşi mergând în vârful picioarelor. În antecameră o găsi pe servitoare, căreia îi spuse:

— Vino cu mine.

Tânăra fată se obişnuise, în aceste trei luni, să-l vadă pe acest om exercitând o voință puternică asupra stăpânei sale.

Ea se înfăşură într-un şal şi-l urmă. Cupeul, care o adusese pe Saphire, staționa încă în curte. Omul cu ochelari albaştri o urcă pe servitoare şi luă şi dânsul loc lângă ea, spunând vizitiului:

— Bulevardul Italienilor, la cafeneaua Anglais.

Trăsura plecă cu iuțeală, căci Saphire avea cai buni şi după zece minute sosi pe bulevard.

Atunci Rocambole coborî şi spuse servitoarei:

— Trăsura te va conduce la vechiul apartament al stăpânei tale.

— Strada Saint-Lazare?

— Da.

— Şi ce voi face acolo?

— Te vei culca liniştită. N-avem nevoie de tine.

Apoi îi zise vizitiului:

— Te vei întoarce să mă aştepți în fața cafenelei Anglais.

Erau atunci orele unsprezece.

Sala restaurantului era aproape goală când intră omul cu favoriții roşii.

Un om stătea într-un colț citind un ziar şi bând un pahar de vin.

Era Paul de la Morlière.

La vederea lui sir John, el făcu o mişcare şi vru să se scoale.

Sir John se duse la dânsul şi se aşeză cu familiaritate la masă.

— Te aşteptam, zise tânărul, şi încă cu mare nerăbdare.

Sir John devenise grav.

— Domnule, zise el tânărului, ți-am făgăduit că vin şi am venit.

— Contam pe cuvântul dumitale, domnule, zise Paul.

— Am venit, reluă sir John, însă cu ezitare.

— De ce?

— Fiindcă eşti un tânăr bun şi leal şi că, poate, peste o oră vei plânge cu lacrimi de sânge.

Paul se înfioră.

— Îndoiala, domnule, continuă sir John, e mai bună decât siguranța.

— Ce vrei să spui?

— Dumnezeul meu, dacă ai ținut să ai o explicație, ştiai prea bine că ea nu va fi privitoare la Saphire, decât în mod indirect.

— Da, zise Paul cu tristețe, ştiam că trebuie să-mi vorbeşti despre tatăl meu.

— Mai ai timp să renunți, domnule. Gândeşte-te…

— Nu, vreau să ştiu!

— Ia seama!

— Domnule, zise Paul cu hotărâre, am o părere cu totul opusă aceleia a dumitale.

— Cum asta?

— Socotesc că îndoiala e de o mie de ori mai crudă decât siguranța.

— Prin urmare, vrei să ştii?

— Totul.

— Şi dacă îți dovedesc că omul al cărui nume îl porți e nedemn de a-ți fi tată.

— Domnule!

— Vezi? niciodată nu mă vei putea asculta cu sânge rece.

Paul făcu asupra lui o violentă sforțare.

— Iartă-mă, zise el, am greşit; te voi asculta.

— Până la capăt?

— Da.

— Atunci, vino cu mine.

— Unde?

— Într-un loc unde îl vei găsi pe tatăl dumitale.

— Niciodată. Nu vreau să-l văd, strigă Paul de la Morlière.

— Îl vei vedea, dar el nu te va vedea.

— Ce înseamnă aceste cuvinte?

— Le vei înțelege mai târziu; vino…

Paul se sculă. Sir John părea că exercită asupra lui o mare influență.

Dar în momentul în care ei voiau să iasă, intră un nou personaj.

Era Victor de Passe-Croix.

Victor sosea având speranța de a-l întâlni pe vărul său la cafenea.

El întinse mâna lui Paul, apoi, la vederea lui sir John tresări.

Falsul englez nu semăna deloc cu pilotul de la Belle-Isle, dar el nu avusese grijă să-şi ascundă vocea, aşa că Victor auzise ultimele cuvinte pe care el le pronunțase. Fiul baronului de Passe-Croix se uită la dânsul, apoi îi zise lui Paul de la Morlière:

— Îl cunoşti pe domnul?

— Da, zise Paul.

— E ciudat, murmură Victor, domnul are o voce care…

— O voce, îl întrerupse sir John, care îți aminteşte vocea unui oarecare pilot.

Victor făcu un pas înapoi.

— Sunt eu, răspunse simplu omul cu ochelari albaştri.

— Ah! dumneata eşti, zise Victor, cel care ai ordonat să mă lege?

— Da, domnule.

— Atunci presupun, zise tânărul cu o voce furioasă, că ne vom explica?

— Nu aici.

— Oh! trebuie.

Sir John îşi încrucişa brațele pe piept şi prin ochelarii lui albaştri se uită liniştit la Victor.

— Domnule Victor de Passe-Croix, zise el, mă prind că ai da bucuros zece ani din viața dumitale spre a şti care e legătura misterioasă care îi uneşte pe tatăl dumitale şi unchiul dumitale, vicontele de la Morlière.

— Da, domnule, răspunse Victor cu tristețe.

— Ei bine, nu depinde decât de dumneata de a afla asta chiar acum.

— Cum?

— N-ai decât să vii cu noi, adăugă sir John.

Victor îl privi pe Paul.

— Da, îi zise acesta din urmă, căci mă vei împiedica poate să-mi zbor creierii.

— Fie, murmură Victor.

Apoi privindu-l pe sir John:

— Te voi urma, zise el, dar pe urmă îmi vei da explicații.

— Dacă nu le vei socoti zadarnice, răspunse omul cu ochelari albaştri.

Şi ieşi cel dintâi.

Cupeul, după ce o lăsase pe servitoare, staționa la uşa cafenelei.

— Urcați-vă, domnilor, zise sir John, eu voi sta lângă vizitiu. Strada Michodière, adăugă el.

Ajuns la poarta casei unde misteriosul personaj îşi avea biroul său de informații, coborî şi spuse celor doi tineri:

— Vă cer numai câteva minute, domnilor, pentru a-mi schimba hainele.

Cei doi veri aşteptară fără să zică nici un cuvânt. Trişti, amândoi păreau că le e frică să-şi comunice gândurile.

Trecură zece minute. După acest timp se deschise uşa şi văzură ieşind un servitor.

Era un vizitiu englez care părea încă tânăr şi care sa apropie de cupeu şi spuse celor doi tineri:

— Nu vă mirați, sunt tot eu.

Paul şi Victor îi recunoscură vocea lui sir John; asta era tot ce mai rămăsese dintr-însul, chiar şi ochelarii albaştri dispăruseră.

— Întoarce-ne de unde am plecat, zise el luând din nou loc lângă vizitiu.

*
* *

În acest timp iată senzațiile în prada cărora se afla vicontele de la Morlière.

El adormise pe fotoliul de lângă sobă, în odaia în care intrase Saphire.

Acest somn, care era rezultatul beției, făcuse loc deodată unei dureri stranii.

Vicontelui i se părea că i se sparg tâmplele cu lovituri de

ciocan.

Atunci încercase să se scoale spre a scăpa de acest chin; dar simțise în trupul său o mare greutate.

— Visez, îşi spuse el. Sunt în prada unui vis urât.

Şi din acest moment iată ce văzuse, simțise şi auzise:

Mai întâi, o lumină vie izbi pleoapele lui închise, şi văzu salonul în care se afla. În acelaşi timp auzi pe cineva umblând în spatele lui şi făcu o sforțare supraomenească spre a se întoarce…

Dar greutatea care apăsa asupra lui nu-i permise să facă nici o mişcare.

Concomitent el auzi nişte şoapte, confuze la început, dar care în curând deveniră distincte.

Erau două femei care vorbeau pe şoptite.

Vicontele recunoscu vocea lui Saphire şi a contesei.

Atunci, tot nemişcat, tot paralizat, asemenea acelor oameni loviți de paralizie şi care sunt îngropați de vii şi care aud totul, fără să poată face o mişcare, atunci, spuneam, contele ascultase, în prada unei mari spaime.

Cele două femei erau la doi paşi de dânsul, în spatele fotoliului său.

Contesa spunea:

— Dar, în realitate, draga mea, nu pricep această aversiune pe care o simți pentru viconte.

— Ah! doamnă! răspunse Saphire.

— E un om în vârstă, urmă contesa, dar din cea mai bună lume, foarte bogat, şi care va face cele mai mari nebunii, te asigur.

— Îmi face oroare.

Accentul lui Saphire l-ar fi făcut pe viconte să sară de pe scaun dacă el n-ar fi fost în acea letargie.

— Îți face oroare? întrebă contesa cu naivitate.

— Oh, da.

— Pentru ce?

— Fiindcă cred că îi sunt mâinile pline de sânge, doamnă.

— Cerule! strigă contesa.

— Nu ştiu ce crimă oribilă a comis, continuă Saphire, ce avere a furat, dar fiul său fuge de dânsul aşa cum se fuge de un călău sau de un ciumat.

La aceste cuvinte, vicontelui i se păru că un pumnal îi pătrunde în inimă.

— Oh! ce vis oribil! îşi zise el.

Desigur, dacă ar fi putut să se scuture de această teribilă paralizie, vicontele ar fi fugit.

Contesa reluă:

— Dar eşti sigură de ceea ce spui, draga mea?

— Oh! foarte sigură.

— Nu este victima vreunei teribile calomnii?

— Ascultă, îți voi spune tot ce ştiu.

— Să vedem!

— Acum trei luni, vicontele sosi într-o dimineață în apartamentul meu din strada Saint-Lazare. Copilul meu, mi-a spus el, îl iubeşti pe fiul meu, nu-i aşa? Oh! din tot sufletul, i-am răspuns. Ei bine, dacă îl iubeşti astfel, trebuie să renunți la dânsul, nu trebuie să-i zdrobeşti viitorul. Atunci el mi-a povestit că Paul trebuia să se însoare cu vara lui, că dacă continuam să-l văd, voi strica această căsătorie şi avusei naivitatea de a-l crede. El m-a dus în Normandia şi, închizându-mă cu dânsul într-o casă de țară numită Charmerie, el s-a amorezat de mine ca un nebun. Atunci am fugit.

— Dar, observă contesa, până aici nu văd nici o umbră de crimă, mititico.

— Aşteaptă! Paul nu s-a căsătorit. Din contră, amorezat de o femeie necunoscută, el venise pe lângă Charmerie. Acolo s-a întâlnit cu tatăl său, care avea pistolul în mână, într-o odaie întunecată şi când se făcu deodată lumină, vicontele de la Morlière a căzut în genunchi ca trăsnit. El credea că mă va găsi în acea odaie, dar femeia care apăruse deodată şi care ținea o lumânare în mână nu era alta decât aceea pe care o iubea Paul şi această femeie îl făcuse să scoată un țipăt teribil. El a căzut în genunchi, a cerut iertare crezând că vede o fantomă ieşind din mormânt.

— De la cine ai aceste amănunte, mititico? întrebă contesa.

Vicontele asculta şi, dacă n-ar fi fost cu totul paralizat, s-ar fi auzit bătăile inimii sale.

— Ce vis oribil, se gândea dânsul. Ah! Dacă n-aş visa, dacă asta ar fi adevărat, Saphire m-ar dispreți ca pe un criminal ce sunt.

Încă o dată el încercă să-şi întoarcă capul.

„Mă voi deştepta! se gândi el, sunt desigur în patul meu."

În acest moment el auzi clopotul sunând şi apoi un zgomot de paşi. Contesa şi Saphire se ridicară.

Ele trecură prin faţa lui, şi cum el vedea ca un somnambul, cu ochii închişi, le zări pe amândouă. Când fură în pragul uşii pe unde ieşise omul cu ochelari albaştri, Saphire se opri, se întoarse spre viconte, întinse mâna spre dânsul spunând:

— Iată, doamnă, priveşte-l pe acest om, el este un asasin.

Apoi deschise uşa şi amândouă dispărură.

— Dumnezeul meu! se gândea vicontele de la Morlière, sunt un mare vinovat, dar pedeapsa pe care mi-o dai e la înălțimea crimelor mele. Oh! de-aş putea să mă trezesc.

Odaia rămase goală un moment. Apoi, uşa se deschise din nou şi vicontele, care credea că tot visează, văzu un om pe care îl recunoscu îndată.

Era John, gromul englez, servitorul, pe care el îl luase la Charmerie.

John se apropie şi luă un scaun pe care se aşeză călare, la doi paşi de viconte.

— Dar e oribil! se gândea acesta.

— Bună seara viconte, zise gromul, bună seara, scumpul meu stăpân. Eşti tot aşa de nemişcat ca şi o statuie. Dar vezi şi auzi... Deci, putem vorbi... Oh! am multe lucruri să-ți spun, viconte...

Şi gromul râdea, iar râsul lui satanic îl făcu pe viconte să se întrebe dacă nu cumva era deja mort şi în prada chinurilor infernului.

John îi părea ca un demon.

— Crezi că dormi, viconte, urmă gromul, dar nu dormi. N-ai crezut mai adineauri că ți se zdrobeau tâmplele cu lovituri de ciocan? Ei bine, eram eu care te frecam cu o otravă indiană, care are puterea de a pietrifica, dar care lasă auzului şi văzului toată finețea lui. Deci, eu sunt viconte şi am să-ți spun multe lucruri. Dar mai întâi să o luăm în ordine... Saphire te disprețuieşte, fiul dumitale te detestă. Şi cu toate acestea nici Saphire nici fiul dumitale nu cunosc crimele dumitale. Ei le-au ghicit, iată totul. Dar răbdare: le vor şti.

Atunci gromul bătu din palme.

Îndată uşa se deschise şi Saphire intră.

Ea îl ținea de mână pe Paul de la Morlière.

În spatele lor mergea Victor de Passe-Croix.

Câteştrei stăteau în picioare lângă fotoliul vicontelui.

— Domnule Paul, zise atunci gromul, mai e timp încă, pleacă dacă vrei...

— Nu, murmură Paul, vreau să ştiu.

— Şi eu, zise Victor, căci nu vreau să mă îndoiesc fără motiv de onoarea tatălui meu.

— Oh! ce vis! ce vis! se gândea vicontele.

Gromul scoase atunci un sul de hârtie din buzunar. Era manuscrisul pe care cu şase luni în urmă Daniela îl dăduse celor patru Cavaleri ai Nopții.

Era MANUSCRISUL DOMINOULUI.

Paul îl opri pe grom de la primul cuvânt, punându-i mâna pe braț:

— Domnule, zise el, te voi asculta până la capăt. Îți jur că nu te voi întrerupe; dar, în schimb, îmi vei face o făgăduială: îmi vei jura că îmi vei dovedi faptele pe care le vei spune.

— Da, domnule…

Şi gromul citi.

Această lectură dură aproape două ore. A fost un chin fără nume pentru viconte, un supliciu din cele mai oribile pentru cei doi tineri.

Când Rocambole întoarse cea din urmă foaie a manuscrisului, Victor şi Paul, cu fruntea udată de sudoare, cu fața palidă de ruşine, ştiau că vicontele de la Morlière, baronul de Passe-Croix şi cavalerul de Morfontaine îl asasinaseră pe contele de Main-Hardye, pe nenorocita Diane şi furaseră moştenirea Danielei. Vicontele se gândea:

— Dacă n-aş visa, n-aş avea decât să-mi zbor creierii!

— Domnule, zise atunci Paul de la Morlière, mi-ai făgăduit dovezi, îmi trebuie, sau dacă nu te ucid!

Şi scoase un stilet pe care îl purta întotdeauna la dânsul.

— Domnule, răspunse gromul liniştit, vrei dovezi, iată-le!

Şi el bătu din nou din palme şi uşa se redeschise. Un bărbat şi o femeie intrară.

— Daniela! strigă Paul.

— Femeia din Sologne! exclamă Victor.

— Fiica Dianei, răspunse tânăra fată cu un ton grav şi trist.

Apoi ea se uită cu ochii săi mari albaştri la cei doi tineri şi le spuse:

— Priviți-mă bine şi vedeți dacă mint.

Apoi ea întinse mâna spre viconte care era tot nemişcat în fotoliul său:

— Acest om este asasinul tatălui şi al mamei mele.

Victor scoase un țipăt scurt. Paul se clătină.

Dar deodată, Paul întrebă arătând pe omul care intrase:

— Cine e acest om?

— Este Ambroise, valetul şi complicele tatălui dumitale, răspunse Rocambole.

— Şi, adăugă Ambroise, sunt gata să mărturisesc în fața justiției că tot ceea ce ați auzit este adevărat.

Îndoiala nu mai este permisă.

Victor luă mâna lui Paul şi îi spuse:

— Suntem frați acum, frați prin nenorocire, prin infamie. Vino frate, vom pleca în Africa, unde focul purifică, în mijlocul unei ploi de gloanțe, sub haina simplului soldat, trebuie să mergem spre a cuceri dreptul de a cere autorizația de a ne schimba numele.

Amândoi se închinară în fața Danielei, palidă şi tristă şi amândoi ieşiră cu capul plecat şi cu disperarea în inimă…

Atunci vicontele încercă să zdrobească greutatea invizibilă ce-l apăsa, şi sforțarea pe care o făcu fu supraomenească, încât reuşi să-şi mişte brațele şi buzele.

Dar, în acel moment, luminile se stinseră, un râs batjocoritor se pierdu în obscuritate şi totul reintră în tăcere.

Apoi judecata vicontelui se întunecă, i se păru că i se sfărâmă tâmplele, se simți târât de un vârtej fantastic şi beția, un moment risipită de otrava indiană, îl cuprinse din nou…

*

* *

Când se făcu ziuă, vicontele de la Morlière deschise din nou ochii.

El nu mai era în fotoliul său, ci întins pe parchet. Razele soarelui pătrundeau printre perdele. Vicontele abia se sculă, stătu un moment nemişcat în mijlocul salonului, apoi făcu un pas spre o uşă deschisă.

— Unde sunt? se întreba el, unde sunt?

Uşa deschisă dădea într-un dormitor.

Patul era făcut şi pe noptieră ardea o lumânare.

Amintirile bătrânului erau încă confuze, dar în curând ele se limpeziră.

Mai întâi el îşi aminti că Saphire îl condusese în acel loc, în ajun, seara, apoi ea plecase, apoi… Voalul care întuneca mintea lui se ridică şi ceea ce credea că e visul său îi reveni în minte cu

toate amănuntele sale.

El simți atunci că se înăbuşe.

— Oh! cât am suferit, îşi zise el, Dumnezeul meu, cât am suferit!…

El deschise o fereastră care dădea în curtea acelei case. Curtea era pustie.

Vicontele stătu cu fața în aerul rece al dimineții şi-şi punea cu spaimă această întrebare:

— A fost un vis?

Mii de argumente pentru şi contra acestei păreri se încrucişau atunci în creierul lui turmentat.

Ceea ce pleda mai mult în favoarea visului său, era acea paralizie stranie în prada căreia fusese şi în plus această defilare de personaje, printre care se afla Ambroise, singurul om în care el avea o încredere oarbă. Dar în acelaşi timp el se gândi la cuvintele lui John:

— Crezi că visezi, dar nu visezi.

El părăsi fereastra, străbătu salonul, intră în dormitor, umblând astfel prin tot apartamentul.

Peste tot nu găsi pe nimeni. Pe masa din sufragerie era o scrisoare.

Pe plic era adresa lui. El o deschise şi citi:

„Ora zece seara.

Dragă viconte,

Eşti beat; mă întorc în strada Saint-Lazare. Voi reveni să te văd mâine de dimineață.

Saphire”

Pe când vicontele termina de citit această scrisoare, auzi o cheie ce deschidea uşa.

El se repezi la uşă şi scoase un țipăt de bucurie. Era Saphire.

Aceasta era liniştită şi surâzătoare; îl salută pe viconte cu toată drăgălăşenia de care era în stare.

— Ah! Dumnezeul meu! zise ea, ce palid eşti!

Şi văzându-l cu scrisoarea în mână adăugă:

— Cum! n-ai citit-o aseară?

Vicontele murmură câteva cuvinte.

Saphire intră în dormitor şi observă că patul era neatins.

— Cum! zise ea, nu te-ai culcat?

— Am petrecut noaptea în fotoliul în care m-ai lăsat.

— Dar asta e absurd! Ştii că erai beat aseară?

— E adevărat… acel vin galben… Ce ciudat vin!

— Dar cum mă priveşti, Dumnezeul meu! Ce ai.

— Nu ştiu…

— Se doarme aşa de rău în fotoliu… vei fi avut vreun vis urât…

Vicontele tresări.

— E adevărat, drăguță, am avut nişte vise ciudate.

Saphire se aşează pe un scaun şi reluă râzând:

— Poate ai visat că eşti ghilotinat!

Vicontele se înfioră.

— Nu, zise el.

— Atunci poate ai visat asasinate, e tot una.

Vicontele de la Morlière se înfioră din nou şi privirea lui păru că vrea să pătrundă până în adâncul sufletului lui Saphire.

— Nu ştiu ce am visat, zise el, dar era oribil!

— Adevărat!

— Şi apoi am văzut trecând prin fața mea o mulțime de personaje.

— Aş!

— Dumneata, mai întâi…

— Nu e de mirare, fiindcă mă iubeşti.

— Apoi, pe contesă.

— Ai prânzit cu dânsa.

— Şi apoi, pe fiul meu…

— Eu l-am văzut aseară pe Paul, şi l-am visat de asemenea. Apoi?

Vicontele îşi încruntă sprâncenele.

— Ah! l-ai văzut.

— Da.

— Şi… fără îndoială…

— Ah! dragul meu, zise Saphire, şi eu am avut un vis ciudat! în acest vis îl vedeam pe Paul care îmi spunea: „Dacă ai şti ce a făcut tatăl meu, ai avea oroare de dânsul!”

O sudoare ca gheața apăru pe fruntea vicontelui.

— În numele cerului, murmură el, în numele cerului, taci!

— Fie. Să vedem urmarea visului dumitale. După mine, după contesă şi după Paul pe cine ai mai văzut?

— Pe un fost valet al meu, un om care trebuie să fie mort.

— Şi apoi?

— Apoi pe John.

— Servitorul nostru de la Charmerie?

— Tocmai.

— Şi asta e tot?

Vicontele ezită.

— Mă prind, zise Saphire, că mai era cineva.

— Da, o femeie blondă, o necunoscută… Nu ştiu numele ei…

— Nu cumva e aceea pe care fiul dumitale… Ah! ştii că Paul mi-a povestit aseară o istorie ciudată…

Vicontele de la Morlière se clătină.

— Dumnezeul meu! îşi repetă el, dacă toate acestea ar fi adevărate… şi dacă n-au fost un vis…

Dar Saphire surâzând reluă:

— Acum de dimineață ți-am făcut o mică vizită… dar diseară voi veni să cinez cu dumneata; numai, că am oroare de oameni care nu rezistă la băutură şi deci îți voi da de băut apă… doar apă…

— Da, se gândea vicontele, trebuie să fi visat desigur. Altfel ea nu mi-ar mai surâde astfel?

El veni de se aşeză lângă dânsa şi-o luă de mână.

— Ştii, scumpul meu amic, care sunt condițiile noastre, îi zise ea.

— Dar… mi se pare…

— Vreau să te țin ca prizonier…

— Aici.

— Şi dacă ieşi nu mă vei mai vedea niciodată!

— Dar n-aş putea să mă duc până acasă?

— Asta e cu neputință. Dacă ieşi afară din casă nu mă mai vezi. Acum, la revedere…

— Cum! Pleci deja?

— Sunt grăbită. Va veni servitoarea şi-ți va servi dejunul. Pe diseară.

El vru să o rețină, dar ea se strecură ca o căprioară. După ce plecă, vicontele murmură suspinând:

— Desigur am visat… dar dacă se mai repetă un asemenea vis, simt că voi înnebuni..

Pe când făcea această reflecție, trecu cu mâna pe tâmple, apoi, fără voie o duse la buze.

Deodată scoase un țipăt teribil. Mâna lui era udă cu un acid care îi ardea buzele ca un fier roşu.

Şi vicontele îşi aminti strania convorbire din cursul nopții şi-şi aminti cuvintele lui John:

„Ți-am frecat tâmplele cu o otravă indiană care paralizează corpul”.

Deci el nu visase!…

Capitolul LIX

Pe când vicontele de la Morlière era în prada unei nelinişti imposibil de descris, o scenă de cu totul altă natură se petrecea la baronul de Passe-Croix.

Baronul şi soția sa, vorbeau pe şoptite într-un colț al salonului, aruncând din când în când câte o privire neliniştită asupra fetei lor.

Flavia se aşezase la pian şi executa o polcă într-un ritm vertiginos, care arăta că nenorocita copilă era nebună.

— Sărmana Flavia! murmură baroana de Passe-Croix, ai cărei ochi erau plini de lacrimi.

Flavia părăsi deodată pianul şi se ridică.

— Mamă, zise ea, bărbatul meu nu s-a întors încă?

Tatăl şi mama se priviră consternați.

— E ciudat! zise tânăra fată, de câte ori vă vorbesc de bărbatul meu, aveți aerul că nu pricepeți ce vă vorbesc.

Baronul şi baroneasa tăceau şi țineau ochii plecați în pământ.

— Ştiți totul, reluă ea, că m-am măritat acum cinsprezece zile cu Albert Morel, un gentilom perfect… pe care îl iubesc. Ah! scumpul meu Albert…

— Copila mea, zise baroneasa, eşti puțin cam suferindă, trebuie să ai friguri… Dacă te-ai odihni?…

— Dar unde s-a dus bărbatul meu? reluă Flavia.

Şi cum nu i se răspunse nimic ea izbucni în hohote de plâns.

Mama sa o luă în brațe.

— Haide, zise ea, să mergem în grădină… aerul îți va face bine…

Şi ea o scoase afară din salon, lăsându-l pe baronul de Passe-Croix foarte abătut.

Abia plecaseră cele două femei şi intră un servitor aducând o scrisoare pe o tavă de argint.

Baronul îşi aruncă ochii pe plic şi tresări recunoscând scrisul fiului său.

Era într-adevăr o scrisoare de la Victor, concepută astfel:

„Tată,

Aş mai avea de făcut un an la Saint-Cyr spre a ieşi ofiţer, însă motive grave mă împiedică să aştept această dată. Vărul meu Paul şi cu mine ne-am angajat într-un regiment de vânători din Africa.

Adio, tată.

Fiul dumitale Victor”

Terminând citirea acestei scrisori, baronul de Passe-Croix scoase un ţipăt înăbuşit.

— Oh! sunt blestemat, murmură el.

Se auzi sunând clopotul în momentul când el pronunţa aceste cuvinte.

Valetul reapăru după două minute. De astă dată el aducea o carte de vizită.

— Ce vrea acest domn? întrebă baronul cu nerăbdare.

El aruncă ochii pe cartea de vizită şi citi:

SIR JOHN,
MEDIC ANGLO-INDIAN

— Domnule, zise valetul, acest domn stăruie pentru a fi primit.

— Ei bine, pofteşte-l, zise baronul.

Medicul anglo-indian, sir John, cititorii noştri l-au cunoscut deja, era îmbrăcat în negru de sus până jos. El îl salută pe baron după moda engleză şi spuse:

— Vă cer de o mie de ori iertare, domnule baron, de a mă prezenta astfel fără să am onoarea de a fi personal cunoscut de dumneata.

— Domnule, răspunse baronul, cartea dumitale de vizită arată că eşti medic.

— Medic psihiatru, domnule baron, răspunse sir John.

Baronul tresări.

— Eu, continuă sir John, practic medicina numai de amorul artei, fiindcă am câştigat de la rajahul din Singapore o avere imensă. Am venit la Paris spre a studia nebunia, după cum am studiat-o în India, unde am obţinut nişte vindecări miraculoase.

— Ah! domnule, zise baronul, dacă o vindeci pe fiica mea… jumătate din averea mea…

— Domnule, îl întrerupse sir John, am avut onoarea de a vă spune că nu practic medicina pentru bani, dar deoarece cred

c-o voi putea vindeca pe domnişoara de Passe-Croix mi-am luat libertatea de a mă prezenta.

Baronul luă mâinile lui sir John şi le strânse cu căldură.

— Adevărat, zise el, o vei vindeca?

— Da!

— Cu totul?

— În câteva zile, dacă nebunia ei este aşa după cum mi s-a zugrăvit.

— Ah! zise baronul, ți s-a zugrăvit nebunia ei, domnule?

— Da.

— De către cine?

— De fiul dumitale.

Baronul păli.

— Îl cunoşti pe fiul meu?

— Sunt unul din prietenii lui.

Baronul de Passe-Croix simți că inima îi bate cu putere.

— Într-adevăr, zise el, fiul meu ar fi putut să te aducă, domnule.

— Fiul dumitale a plecat astăzi de dimineață la Marsilia, domnule.

Un nor trecu pe fruntea baronului, dar nu răspunse nici un cuvânt.

Doctorul continuă:

— Noi, oamenii de la tropice, avem o medicină cu totul specială, medicina otrăvurilor. Noi ne servim de ceea ce ucide spre a vindeca. Domnul Victor mi-a dat asupra nebuniei surorii sale unele amănunte, care îmi erau indispensabile…

Baronul îşi încruntă sprâncenele.

— Oh! fii liniştit domnule, se grăbi să adauge sir John, medicul este un duhovnic; inima lui e tăcută ca un mormânt. El ştie să păstreze cele mai teribile secrete.

— Astfel, zise baronul cu o voce tremurătoare, ştii…

— Ştiu că domnişoara Flavia de Passe-Croix a fost încântată de un mizerabil… ea e deci prada unei nebunii din amor.

Baronul îşi aplecă fruntea.

— Deci, urmă sir John, singurul mijloc de a vindeca această nebunie este uitarea.

— Cum?

— Trebuie să se instaleze un vid în spiritul domnişoarei Flavia, între ajunul zilei în care ea l-a întâlnit pe Albert Morel…

— Ştii numele său?

— Fiul dumitale mi l-a spus.

— Te ascult, domnule, murmură baronul suspinând.

— Îți spuneam, deci, reluă sir John, că e necesar ca să uite cu totul ceea ce s-a petrecut între acea zi şi astăzi.

— Şi vei obține acest rezultat?

— Voi obține, răspunse sir John cu convingere.

— Şi fiica mea îşi va regăsi rațiunea?

— Rațiunea şi veselia. Ea nu-şi va mai aduce aminte de acest om.

— Dar în fine, ea se va mira cel puțin?

— Va fi uşor de convins că a avut o senzație violentă, o mare spaimă şi că, în urma acestei spaime, şi-a pierdut rațiunea.

— Şi prin otravă speri să obții acest rezultat, domnule? întrebă baronul.

— Da. Dar linişteşte-te, aceste otrăvuri sunt întrebuințate în doze foarte mici.

— Ah!

— Şi nu ai a te teme de nimic.

— Şi tratamentul va fi lung?

— Trei sau patru zile.

— Cum! în trei sau patru zile, vei putea să-mi vindeci copila?

— Da domnule.

Sir John vorbea cu o convingere care pătrunse în sufletul baronului de Passe-Croix.

— Vom începe tratamentul când vei dori, domnule, adăugă el.

— Dar, îndată, domnule, îndată! strigă baronul.

Sir John surâse.

— Nu, zise el, dar diseară... eu întotdeauna seara încep să operez.

— Ei bine! astă-seară...

— Aş avea nevoie s-o văd pe domnişoara de Passe-Croix cel puțin o oră înainte.

— Domnule, zise baronul, dacă aş îndrăzni să te rog să pofteşti la masă.

— Primesc, răspunse sir John.

El îşi luă pălăria şi se sculă.

— Astă-seară, domnule, începem operația. La revedere.

Baronul de Passe-Croix rămase puțin cam zăpăcit, după plecarea lui sir John.

Scrisoarea fiului său, care părea că-i spune un adio veşnic,

apoi sosirea acestui necunoscut, care spunea că e prietenul lui Victor, care exersa gratuit medicina şi garanta vindecarea Flaviei, toate acestea se petrecură aşa de repede şi pe neaşteptate, încât ei se întreba dacă nu era în prada unui vis.

Baroneasa se întoarse.

Ea era singură…

— Am obținut, zise ea, ca această nenorocită copilă să se urce în pat. Acum ea e mai liniştită. Oh! Doamne! Ce încercare teribilă ne-ai trimis.

Baronul o luă pe nevasta lui de mână.

— Şi dacă ea s-ar vindeca?…

Sărmana mamă scoase un țipăt.

— Da, dragă, ea va fi vindecată.

— Dar de cine?

— De un doctor englez, care a plecat acum şi se va întoarce diseară.

— Vai! suspină baroneasa, sunt atâția medici, care pretind că vindecă nebunia!…

— Oh! acesta nu se laudă, are convingerea.

— Dar cine ți-a vorbit de dânsul? Tu l-ai chemat?

— La trimis Victor.

— Victor!… zise baroneasa tresărind.

Apoi ea adăugă cu tristețe:

— Ştii, iubitul meu, că de la nenorocirea noastră, purtarea lui Victor este stranie.

— Ah! găseşti?

— El fuge de casă.

— E adevărat.

— Şi iată două zile de când nu l-am văzut, murmură baroneasa.

Baronul de Passe-Croix suspină, dar tăcu.

— Ultima oară când el a intrat în odaia mea, era palid şi atitudinea lui trăda o ciudată emoție.

„— Ce ai copilul meu? l-am întrebat.”

„— Nimic mamă.”

„— Eşti trist…”

„— Nu.”

„— Oh! nu poți să mă înşeli, i-am spus. Crezi că se poate înşela ochiul unei mame?”

„— Ei bine! mi-a spus el cu un accent disperat, sufăr! Adio, mamă…”

M-a sărutat şi a fugit. De atunci nu l-am mai văzut.

Baronul de Passe-Croix tăcu.

Baroneasa continuă:

— Valetul tău mi-a spus ieri că ai avut o scenă violentă cu Victor.

— Ah!

— E adevărat?

— Da.

— Dar, pentru ce?

— Fiindcă nu mai vrea să urmeze şcoala lui Saint-Cyr.

— Oh! asta e cu neputință, strigă baroneasa. Victor iubeşte prea mult cariera militară…

— Da, dar vrea să se înroleze ca simplu soldat.

Baroneasa scoase un țipăt.

— Dar e nebun! zise ea.

Atunci baronul luă scrisoarea de pe sobă şi o dădu baronesei, zicându-i:

— Iată, citeşte.

Şi când baroneasa scoase un al doilea țipăt, baronul adăugă:

— El a plecat astăzi dimineață la Marsilia şi nu-l vom mai revedea.

— Oh! Dumnezeul meu! murmură baroneasa, căzând în genunchi, ce crimă am comis de ne loveşti astfel?

După câteva ore, medicul psihiatru sir John, stătea la masa baronului de Passe-Croix, în fața sărmanei nebune. Flavia era de o mare veselie.

— Domnule, îi spunea lui sir John, vii din Havre?

— Da.

— L-ai întâlnit pe bărbatul meu. Îl cunoşti?

— Da.

— Se va întoarce în curând?

— Peste două zile.

Flavia bătu din palme cu bucuria unui copil.

— Nu-i aşa că e drăguț, bărbatul meu? întrebă ea.

— Da, desigur. Şi, zise doctorul, mi-a dat ceva pentru dumneata.

— Ah! adevărat?

— Da, un flacon cu parfum.

Medicul scoase din buzunar un flacon de argint şi-l întinse Flaviei.

— Miroase acest parfum, zise el.

Flavia luă flaconul şi-l apropie de nas.

— Oh! ce frumos miroase! zise ea.

Când, deodată ea îşi răsturnă puțin capul pe spate şi apoi ochii ei se închiseră.

— Dumnezeul meu! strigă baroneasa speriată, ce-ai făcut domnule?

Sir John surâse.

— Nu te teme de nimic, doamnă. Acum începe tratamentul meu.

Flavia fu cuprinsă de un fel de toropeală.

— Mamă, zise ea, dacă ne-am plimba puțin prin grădină?...

Baroneasa îl consultă pe sir John cu privirea.

— E prea cald aici, adăugă Flavia de Passe-Croix.

Baroneasa se sculă şi o luă pe fata ei de mână.

— Duceți-vă, doamnă, murmură doctorul, plimbați-o puțin prin grădină, apoi conduceți-o în odaia ei şi siliți-o să se culce în pat. Atunci veți veni să mă anunțați.

Baroneasa ieşi cu fata ei.

Baronul de Passe-Croix şi sir John rămaseră singuri.

— Domnule baron, zise atunci sir John, am avut ca profesor de psihiatrie un om care a făcut oarecare vâlvă.

— Ah!

— Pe doctorul negru, adăugă sir John, un om, care a făcut la Paris, acum douăzeci de ani nişte adevărate minuni.

Baronul tresări.

— Nu l-ai cunoscut?

— Ba da... puțin... am auzit vorbindu-se de dânsul...

— Victor mi-a povestit, urmă sir John, că el a îngrijit o femeie din familia dumitale.

— Da, e adevărat, zise baronul, pe vara mea Diane...

— Care s-a sinucis în castelul Bellombre, la Poitou...

— E adevărat...

Baronul de Passe-Croix era palid.

— Se pare, continuă sir John, că acest funest eveniment s-a petrecut tocmai când doctorul încerca o experiență...

Şi sir John se uită la baron cu o privire pătrunzătoare şi rece.

— Cred că îmi aduc aminte, într-adevăr.

— Doamna Diane de Morfontaine, urmă sir John, stătea la balconul odăii sale şi îşi ținea copilul în brațe, când un zgomot îndepărtat...

— Domnule, îl întrerupse brusc baronul a cărui frunte era

scăldată de o sudoare rece ca gheața, mă mir că fiul meu Victor a putut să-ți dea astfel de amănunte.

— Aşteaptă, domnule baron… când un zgomot îndepărtat, care trebuia să-i amintească semnalul pe care i-l dădea odinioară contele de Main-Hardye, se auzi. Diane se repezi cu copilul în brațe. Parapetul balconului se rupse şi mama cu copilul căzură de la o înălțime de douăzeci de picioare.

— Toate acestea sunt adevărate, domnule.

— Ei bine! termină sir John, doctorul negru a avut întotdeauna o convingere.

— Ah!

— O convingere nestrămutată.

— Care?

— Că se tăiase balustrada balconului.

Baronul de Passe-Croix îşi înăbuşi un strigăt şi se sculă palid.

Capitolul LX

Ultimele cuvinte ale doctorului anglo-indian îl zăpăciră eu totul pe baronul de Passe-Croix.

Cine era acest om, care, sub pretextul de a-i vindeca fata, avea un astfel de limbaj?

Sir John spuse atunci baronului.

— Domnule, îi zise el, nu te-am mințit, o voi vindeca pe fata dumitale în câteva zile. Dar îți voi pune condițiile mele.

Baronul sesiză o anume îndrăzneală.

— Mi se pare că mi-ai spus astăzi de dimineață că profesezi medicina gratuit.

— Cu oamenii cinstiți, da, domnule.

Aceste cuvinte îl făcură pe baron să se înfurie.

— Domnule, zise el, cred că mă insulți!

— Taci! murmură sir John, suntem aici singuri şi nu serveşte la nimic dacă țipi.

Accentul lui sir John era rece. Un surâs batjocoritor flutura pe buzele lui, şi baronul de Passe-Croix pricepu că acest om îl cunoştea perfect.

— În fine, domnule, zise el, ce vrei?

— Să vindec pe fata dumitale, mai întâi… şi apoi…

Sir John se opri şi fixă din nou cu privirea pe baronul de

Passe-Croix.

— Astăzi de dimineață, spuse el, mi-ai oferit jumătate din averea dumitale…

Baronul surâse disprețuitor.

Sir John continuă:

— Cred că am date foarte sigure asupra averii dumitale…

— Dar, domnule…

— Taci. Ascultă-mă până la capăt, domnule baron. Aveai la vârsta de douăzeci şi cinci de ani, din averea dumitale personală, un venit de nouăsprezece mii de livre. Doamna baroneasă ți-a adus ca zestre treizeci şi trei, ceea ce face un total, dacă nu mă înşel, de cincizeci şi două de mii de livre. La moartea generalului marchiz de Morfontaine ai moştenit, vei vedea că cifrele mele sunt exacte, ai moştenit, zic, nouăzeci şi şase mii de livre venit.

— Domnule, zise cu ironie baronul de Passe-Croix, ai fost poate vreun impiegat al notarului meu.

— Se poate, răspunse batjocoritor sir John. Continuăm: nouăzeci şi şase şi cu cincizeci şi doi trebuie să facă o sută patruzeci şi opt, nu-i aşa?

— E adevărat.

— Ei bine, domnule, dacă o vindec pe fata dumitale, îmi vei da nouăzeci şi şase de mii livre venit.

Baronul sări din nou de pe scaunul său.

— Ăsta e prețul meu, zise cu răceală medicul anglo-indian.

Baronul era palid ca ceara.

— Cine eşti, zise el, în fine, de unde vii să îmi dictezi condiții?

— Mi-ar plăcea să nu vă spun, domnule, răspunse sir John, căci identitatea mea, îți va produce multă emoție.

— Nu, vreau să ştiu… vorbeşte!

— Vrei?

— Da.

— Ei bine! sunt executorul testamentar al verişoarei dumitale Diane de Morfontaine.

Baronul de Passe-Croix scoase un țipăt.

— Tăcere! zise sir John strângându-l de braț, s-ar putea crede că te asasinez.

O sudoare rece ca gheața inundă fața baronului de Passe-Croix.

— Acum, domnule, reluă sir John, trebuie să fi ghicit multe lucruri şi putem da cărțile pe față. Ai fost complicele celor doi

veri ai dumitale, vicontele şi cavalerul şi există oameni care au în mâinile lor probele crimelor dumneavoastră. Taci! fără zgomot… am putea să fim auziți.

Şi sir John continuă:

— Dacă există grade în crimă, sunt şi la pedeapsă. Erai cel mai tânăr, ai fost cel mai puțin vinovat, vei fi cel mai puțin pedepsit. Restituie moştenirea furată şi părul dumitale alb nu va fi dezonorat; fiul dumitale îşi va putea purta numele, fata dumitale va fi vindecată şi se va putea căsători.

Baronul îşi rezemă capul în mâini şi păru că nu mai ascultă ce îi spunea sir John.

— Observă, domnule, continuă acesta din urmă, că-ți ofer un târg de aur. Toți psihiatri din Paris şi din Londra întruniți nu o vor putea vindeca pe fata dumitale.

Baronul tresări, ridică capul şi îl privi pe sir John.

— Apoi, cum nu sunt încă treizeci de ani de când Diane Morfontaine a fost asasinată şi cum am în mână un martor care va vorbi…

— Oh! te desfid, strigă baronul de Passe-Croix.

— El se numeşte Ambroise, adăugă liniştit sir John.

Baronul se înfiora până în măduva oaselor şi se uită la sir John cu mirare.

Dar sir John n-avu timpul să continue.

Se auziră țipete pe scară.

— E soția mea! strigă baronul de Passe-Croix, care recunoscuse vocea baronesei.

Baronul se repezi la uşă şi ieşi înaintea nevestei sale. Baroneasa plângea, era cu părul în dezordine şi țipa.

— Oh! Dumnezeu meu! Dumnezeul meu! strigă ea, sărmana mea copilă!

— Dar ce s-a întâmplat? întrebă baronul.

— Nu ştiu, nu ştiu, răspunse sărmana mamă disperată.

Sir John era tot liniştit.

Baroneasa de Passe-Croix alergă la dânsul.

— Ah zise ea, în numele cerului, dacă eşti medic, dacă e adevărat…

— Doamnă, zise sir John, te alarmezi degeaba.

— Dar ce s-a întâmplat? strigă baronul de Passe-Croix la care durerea de tată domina orice alt sentiment.

— Nu ştiu dacă ea a leşinat… nu ştiu dacă e moartă… Oh! vino, vino, domnule.

Ea îl luă pe sir John de mână şi-l târî plângând şi scoțând țipete sfâşietoare.

Baronul îi urma clătinându-se.

Camera Flaviei era aproape de salon, la capătul unui vast coridor.

Baronul de Passe-Croix se opri în prag înfiorându-se. Fiica sa era lungită pe pat, nemişcată. Ochii ei erau închişi şi s-ar fi spus că e moartă.

Baroneasa se repezi la dânsa şi o acoperi de sărutări.

— Dumnezeul meu! zise ea, dar inima ei nu mai bate, fruntea ei e rece şi mâinile îi sunt înghețate.

— Fiica mea e moartă! exclamă baronul cu o voce teribilă.

În acest moment, acest mare culpabil, care îndrăznise să ucidă o femeie, încercă, în spațiul unei secunde, toată energia iubirii de părinte.

El îşi ridică fruntea, ochii săi deveniră amenințători, se injectară de sânge şi păreau că vor să-l trăsnească pe sir John.

Acesta era tot liniştit. Baronul înainta spre dânsul cu pumnii strânşi.

— Oh! dumneata ai ucis-o?

Baroneasa îngenuncheată, luă în mâinile ei, mâinile înghețate ale fetei şi le udă cu lacrimi.

— Eram în grădină, spune ea, Flavia se plimba… era liniştită… şi surâdea. Deodată mi-a spus: „Mi-e frig!…” şi apoi s-a clătinat… am adus-o aici… a căzut pe pat… şi apoi…

Plânsetul o opri de a mai continua.

Atunci sir John mişcat fără îndoială de această elocventă şi teribilă durere, înaintă spre dânsa.

— Doamnă, o întrerupse el, fiica dumitale nu e moartă, şi leşinul ei, pe care îl prevăzusem, este primul pas spre o vindecare apropiată.

Sărmana mamă se uită la dânsul.

— Oh! nu mă înşeli? zise ea.

— Pe onoarea mea, zise sir John punând o mână pe piept.

— Dar mâna ei e rece…

— Aşa trebuie să fie…

— Fruntea ei e înghețată…

Sir John scoase din buzunar o cutie, în care se aflau mai multe flacoane cu diferite lichide.

El puse cutia pe masă, luă unul din aceste flacoane şi îl destupă.

— Vei vedea, doamnă, zise el cu accentul lui englezesc, dacă am spus adevărul.

Baroneasa avea o batistă în mână, el o luă şi înmuie unul din colţuri cu două picături din lichidul ce se afla în flacon.

Apoi duse batista la nările Flaviei.

Deodată, tânăra fată, care părea moartă, se scutură din tot corpul şi suspină.

În acelaşi timp, tatăl şi mama scoaseră un ţipăt de bucurie supremă. Dar Flavia recăzuse în imobilitatea de mai înainte.

Atunci sir John o luă de mână pe baroneasă şi îi apuse:

— Vezi doamnă că n-am minţit?

— Ah! domnule.

— Dar dacă vrei să o vindec pe fata dumitale, trebuie să ai încredere în mine.

— Oh! domnule! murmură sărmana mamă, vindec-o pe fiica mea şi voi fi sclava dumitale.

— Nu cer asta, doamnă, dar starea dumitale nervoasă ar putea, în acest moment, să mă deranjeze mult. Deci lasă-mă aici singur cu domnul baron.

— Domnule!

— Trebuie! zise sir John cu un accent de autoritate misterioasă care nu aparţine decât oamenilor de ştiinţă.

Şi-l privi pe baron.

Acesta se supuse privirii, după cum furtuna îndoaie un arbore. El pricepu că acest om avea în mâini viaţa fiicei sale.

Baronul de Passe-Croix îşi iubea mult fata.

— Da, dragă, zise el baronesei, doctorul are dreptate. Lasă-ne!

— Oh! dar mă voi întoarce în curând, nu-i aşa? zise ea rugătoare.

— Peste zece minute, doamnă, răspunse sir John; fără asta, nu răspund de nimic.

— Oh! salveaz-o pe fată, strigă ea cu o voce disperată.

Şi plecă.

Atunci sir John închise uşa.

— Între noi doi! îi zise baronului.

Acesta tremura şi se uita disperat la fata lui.

Sir John după ce închise uşa, deschise fereastra. Aceasta dădea în stradă şi nu era departe de pământ. Strada era goală şi se înnoptase.

— Domnule, zise sir John, aşezându-se pe marginea

ferestrei, ştii acum că fata dumitale nu e moartă. Doamna baroneasă nu se va întoarce decât peste zece minute.

— Salveaz-o pe fiica mea! murmură baronul.

— Aşteaptă şi ascultă-mă.

Sir John întinse mâna şi arătă cu degetul cutia cu flacoane.

— Sunt acolo, zise el, otrăvuri care ucid şi otrăvuri care salvează. Adu toți chimiştii din univers şi nu vor putea să-ți spună care e otrava care va da viață fetei dumitale, nici pe aceea care îi va reda rațiunea. Deci, ascultă-mă: dacă nu te aşezi la acea masă, dacă nu iei un condei şi scrii tot ceea ce îți voi dicta, sar pe această fereastră, nu mă vei mai vedea şi fata dumitale va fi moartă mâine dimineață.

Baronul de Passe-Croix, care se afla la doi paşi de sir John, scoase un țipăt şi vru să se repeadă la dânsul spre a-l reține.

Dar un gest şi o privire a acestuia din urmă îl opriră.

— Dacă faci un pas, zise el, fata dumitale e pierdută fără speranță.

Baronul de Passe-Croix se opri.

Sir John atunci îi arătă masa şi reluă cu autoritate:

— Scrie!

Baronul încins, se aşeză la masă, luă tocul şi privindu-l pe sir John, zise:

— Dictează!

Sir John dictă:

„Astăzi, 27 noiembrie anul 18... declar prin prezenta că mă recunosc dator cu capitalul necesar spre a constitui o rentă anuală de nouăzeci şi şase mii livre către doctorul englez sir John în cazul în care el îi va reda rațiunea fetei mele, Flavia, astăzi nebună."

Baronul scrise cu mâna tremurândă şi-o privea mereu pe fata sa.

Când trebui să iscălească, el vru să se scoale.

— Mai stai, zise sir John, n-ai terminat.

Şi dictă din nou:

„Eu, baronul de Passe-Croix, nepotul generalului marchiz de Morfontaine, înaintea lui Dumnezeu şi a oamenilor, atest că baroneasa Rupert, vara mea, n-a murit din accident, ci a fost asasinată de mine şi de verii mei, vicontele de la Morlière şi cavalerul de Morfontaine."

— Oh! strigă baronul, asta nu voi scrie niciodată!

— Atunci poți să te îmbraci în doliu după fata dumitale, zise sir John.

Şi încalecă pe fereastră.

Baronul de Passe-Croix, învins din nou, luă condeiul şi, cu fruntea udă de sudoare, scrise şi iscăli.

Rocambole se repezi la masă şi luând acea hârtie, zise:

— Acum, când te pot trimite la eşafod, sper că nu vei lăsa să ți se conteste obligația pe care ai semnat-o.

Şi luă un flacon din cutie, înmuie din nou batista baronesei şi începu să frece tâmplele fetei.

În curând corpul fetei se scutură, ea deschise ochii şi se sculă din pat.

În acest moment, baronul de Passe-Croix uitase că scrisese condamnarea sa, se repezi la fiica sa şi o strânse cu dragoste în brațe.

După o oră îl regăsim pe sir John, medicul anglo-indian în cabinetul său din strada Michodière.

Aşezat în fotoliul său, el dădea audiență altor trei persoane.

Aceştia erau baronul Gontran de Neubourg, lordul Blakstone şi marchizul de Verne.

Dacă ne amintim de rana căpătată de vicontele de Chenevières în duelul său cu Victor de Passe-Croix, nu ne vom mira că el lipsea de la această întâlnire a *Cavalerilor Nopții*.

— Domnilor, zise omul cu ochelari albaştri, iertați-mă că v-am convocat extraordinar.

— Ai deci ceva foarte important să ne comunici? întrebă baronul.

— Da, domnule.

— Să vedem.

— Am îndeplinit rolul unui judecător de instrucție, reluă omul cu ochelari albaştri, am complicat acest rol punând mâna pe vinovat, dar aplicarea pedepsei vă este rezervată.

— Ce vrei să spui?

— Vinovații sunt în număr de trei; vorbesc de asasinii baroanei Rupert.

— Da, trei, zise baronul.

— Şeful complotului, sufletul, infernal a fost vicontele de la Morlière.

— E adevărat!

— Ei bine, domnilor, cum se apropie ora pedepsei pentru

dânsul, vă cer o sentință: nebunia? sau moartea?

Cei trei tineri se priviră, apoi înfiorându-se se uitară la acest om care părea că-şi luase rolul destinului.

Rocambole reluă:

— Vicontele le-a făcut pe nevasta şi fiica sa nenorocite; a fost în casă un tiran aspru pentru fiul său până la cruzime. Acest om merită să trăiască? şi gândiți-vă că dacă într-o zi el e găsit mort în afara casei lui, în urma unui exces înjositor, familia sa întreagă n-ar considera această moarte ca o reabilitare a numelui pe care l-a purtat acest om?

— Da, zise Gontran.

— Da, zise marchizul de Verne.

— Da, zise lordul Blakstone.

Nici unul din ei nu ezitase în a afirma această părere.

— Domnilor, zise atunci Rocambole, ați pronunțat o sentință de moarte.

— Bine, zise Gontran mişcat, dar această sentință cine o va executa?

— Eu!

— Un lucru, observă marchizul de Verne. Dacă moare vicontele, cum se va restitui averea furată de dânsul?

Omul cu ochelari albaştri se sculă, deschise sertarul unui birou şi scoase o scrisoare închisă. Ea era adresată Danielei.

— Domnilor, zise Rocambole. Paul are o soră. Averea mamei sale e tot aşa de mare ca şi a tatălui său. Paul a renunțat prin această scrisoare la toată averea sa în favoarea Danielei.

— Iată o inimă nobilă! murmură baronul de Neubourg.

— Domnilor, reluă omul cu ochelari albaştri, e târziu şi am mult de lucru astă-seară. Permiteți-mi să continui. Trecând la al doilea vinovat, adică la cavalerul de Morfontaine, azi marchiz, la acest om care a fost brațul drept al vicontelui, la acest tată fără inimă care a persecutat-o pe fiica sa, la acest soț nedemn care s-a căsătorit, fără voia ei, cu cea mai nobilă ființă.

— Oh! pe acesta, zise marchizul de Verne, ți-l lăsăm: căci nu e demn de nici o milă.

— Da, dar spre a-i lovi, voi avea nevoie de dumneavoastră, domnilor. Marchizul e încă tânăr, e tare şi îndrăzneț şi n-are într-însul nimic care să-l poată reține, amorul părintesc e un stejar mândru, şi vor fi necesare toate eforturile noastre unite spre a-l dezrădăcina.

— Fie! zise Gontran.

— În fine, să trecem la baron. Acesta a fost cel mai puțin vinovat. El a trăit în prada remuşcărilor, şi-a crescut copiii pe calea cea dreaptă... îl veți condamna?

— Să trăiască! murmurară cei trei Cavaleri ai Nopții. Fiul său îl scapă!...

Capitolul LXI

Saphire fusese punctuală la întâlnirea pe care i-o dăduse vicontelui de la Morlière.

Ea îl găsi pe viconte intr-o stare de nelinişte completă.

— Dar ce ai? îi zise ea, parcă suferi, viconte.

Surâsul fetei şi accentul ei vesel îl azvârliră din nou pe bătrân în plasa îndoielilor.

— Nu ştiu, zise el, e probabil din cauza nopții rele pe care am petrecut-o...

— Ei bine! zise Saphire, eu îți voi fi doctor.

— Adevărat? zise el cu bucuria naivă a unui copil.

— Da, şi te voi face ca mâine să fii ca un trandafir.

— Cum asta?

— Vei mânca puțin şi vei bea ceai în loc de vin. Apoi te vei culca devreme, adăugă ea, căci nimic nu poate mai bine să te învioreze decât douăsprezece ore de somn.

Saphire sună.

Servitorul pe care sir John îl gonise în ajun pe strada Saint-Lazare apăru, aducând o masă deja pregătită.

— Vezi, zise tânăra femeie tot surâzând, postul vine după carnaval.

Masa era într-adevăr acoperită cu mâncăruri uşoare, în mijlocul cărora se afla un mare ceainic.

Saphire pregăti ceaiul cu frumoasele ei mâini. Vicontele o privea cu admirație.

„Nu, nu, îşi spunea el, e cu neputință să nu fi visat."

— Să vedem, reluă Saphire turnându-i ceaiul, să vorbim puțin de viitor.

— Viitor? zise el, de care viitor?

— De al nostru.

— Ah!

— Ce vom face în iarna asta?

— Tot ce vei voi.

— Căci ştii, te iau cu mine. Nu vreau să te întorci acasă; îi vei scrie intendentului şi-ți va trimite bani. Ah! drace! am o idee!…

— Care, drăguță? întrebă vicontele, care abia mânca şi bea ceaiul.

— Parisul e trist iarna, pentru nişte oameni sătui de viață ca noi, şi cărora nu le plac nici balurile, nici spectacolele. Cerul este întunecat şi totul e trist. Nu-i aceasta şi părerea dumitale?

— Da, drăguță.

— Dacă am merge să trăim într-o țară plină de soare, pe marginea mării, în Italia!… Ce crezi!…

Fața slăbită a vicontelui deveni strălucitoare. A călători cu Saphire era un vis încântător.

— Vom pleca mâine seară cu trenul de ora opt. A doua zi vom vedea soarele apunând la Marsilia, urmă Saphire al cărei surâs îl învăluia pe viconte ca într-o pânză de păianjen, şi în ziua următoare ne vom îmbarca… Oh! marea albastră… şi cerul albastru… Ce vis!…

Vicontele de la Morlière era fermecat.

Saphire continua să-i toarne ceai.

Timp de o oră ea îl fermecă cu privirea şi cu vorba, îl îmbătă cu surâsul său.

După o oră vicontele se simți în prada unei mari toropeli.

— Iată viconte, zise Saphire, a sosit momentul să fii cuminte.

— Cum?

— Trebuie să te culci în pat şi să dormi.

— Vei pleca iarăşi tot ca ieri?

— Nu, voi sta aici, am de scris nişte scrisori.

Ea sună.

— Condu-l pe domnul în odaia sa, zise ea servitoarei.

Vicontele nu mai avu puterea să reziste.

Nevoia de somn începuse să-l cucerească cu totul. El se sculă, clătinându-se puțin, şi se rezemă de umărul servitoarei.

— E ciudat! zise el, şi n-am băut totuşi decât ceaiul…

După o jumătate de oră vicontele de la Morlière dormea adânc.

Atunci se aprinse lumina în odaia care până atunci era cufundată în întuneric şi intră un om, având o lumânare în mână.

Acel om era bătrân; el avea o față lungă şi palidă şi nişte ochi cu o privire rea şi falsă.

Costumul său era cel al unui țăran din Normandia. El îşi

ținea pantofii în mână.

L-ați recunoscut fără îndoială pe Ambroise, fostul valet din Bellombre.

Ambroise se opri un moment în fața patului unde dormea vicontele.

— Sărmanul bătrân! zise el, toți oamenii ăştia vor să-l chinuiască... şi asta îmi va aduce câştig... voi putea să-mi mai cumpăr vechiul castel al tânărului baron care e aproape ruinat.

Vorbind astfel, Ambroise puse lumânarea pe masă, pantofii într-un colț al odăii şi căută prin buzunare.

— Stăpânul mi-a spus, zise el scoțând din buzunar flaconul de care se servise în ajun sir John, că îndată ce-l voi freca cu această apă pe tâmple, el va vedea, va auzi şi nu se va putea mişca.

Şi tot ca sir John, Ambroise vărsă câteva picături din flacon în mâna sa, se apropie de pat şi-i frecă tâmplele celui care dormea.

Deodată acesta se deşteptă în prada acelei teribile senzații din ajun, şi se cutremură în pat.

Dar căzu deodată inert şi paralizia începu.

— Oh! se gândi el, iată că mi se zdrobesc tâmplele. Visul meu reîncepe.

Îşi regăsi toată luciditatea sa de spirit şi în acelaşi timp începuse să vadă printre pleoapele-i închise.

Vicontele zări atunci o ființă ce stătea lângă patul lui ca un demon.

El îl recunoscu pe Ambroise.

— Bună seara, stăpâne, zise Ambroise, sunt eu... mă recunoşti?

Şi urmă batjocoritor:

— Îmi pare rău că am trecut la inamic, domnule viconte; şi drept e că te venerez... Dar, vezi, aceşti oameni sunt mai tari decât noi... Şi contra forței, ştii proverbul, nu e rezistență.

„Ah! se gândi vicontele, în toate nopțile voi visa astfel? Atunci voi muri după trei zile."

Ambroise continuă:

— Trebuie să-ți spun că văzând că partida e pierdută, mi-am făcut acest raționament: domnul viconte a îmbătrânit, nu mai e în stare să se apere, şi, dacă îi rămân credincios, sunt un om pierdut. Am familie, ştii... Şi apoi îți voi spune cum s-au petrecut lucrurile. Într-o dimineață am văzut sosind la mine un

grom. El trebuie să fie un om foarte tare. El ştia totul… şi la uşa casei mele era o trăsură în care se aflau doi jandarmi. Asta m-a emoționat, pricepi?

„— Omule, mi-a zis gromul, aş vrea să vorbesc puțin cu tine, într-un loc unde nu sunt nici ziduri, căci şi zidurile au urechi.”

L-am dus în grădină, unde se afla o bancă sub un pom.

„— Iată-mă, a spus el atunci privindu-mă drept în ochi. Ai fost amestecat în uciderea contelui de Main-Hardye şi a baroanei Rupert; am venit să te caut…”

Poți să-ți închipui ce frică am avut.

„— Te voi duce la Havre la judecătorul de instrucție, a continuat el, şi peste două luni afacerea dumitale va fi tranşată…”

Domnule viconte, din momentul când am auzit aceste cuvinte, am făcut tot ceea ce a vrut… M-a adus în casă şi m-a pus să semnez un proces verbal în care spuneam tot ce s-a petrecut la Bellombre acum douăzeci de ani… Atunci mi-a spus:

„— Vrem să-i tăiem capul domnului viconte de la Morlière, dar ție nu-ți vom face nici un rău.”

Ambroise se întrerupse spre a râde.

— Mi-e egal, zise el, dar sufăr puțin părăsindu-te astfel, căci mi se pare că ei te vor ghilotina.

Ambroise se aşezase pe patul vicontelui şi punându-şi picior peste picior râdea.

Vicontele suferea în mod oribil.

Desigur, dacă s-ar fi putut mişca, dacă ar fi avut puterea din tinerețe, l-ar fi strâns de gât pe Ambroise.

Dar paralizia îl țintui pe loc şi fu nevoit să-l asculte până la capăt pe fostul său valet, complicele crimelor sale.

Ambroise continuă.

Inima contelui bătea cu putere.

El auzi un zgomot uşor, uşa pe unde Ambroise venise se deschise din nou şi intră falsul chirurg-englez, adică sir John.

El nu mai era îmbrăcat ca în ajun, ca grom, ci îşi reluase hainele pe care le avea cu patru luni înainte, când Paul de la Morlière, rănit, fusese transportat în casa părintească.

Între sir John chirurgul şi John gromul era o aşa de mare diferență încât vicontele fu înşelat.

El crezu că-i venea un salvator.

Sir John puse, intrând, un deget pe buze spre a-i recomanda lui Ambroise tăcere.

Vicontele nu putuse surprinde acest semn.

— Ah! domnule, zise Ambroise, ai făcut bine că ai venit; stăpânul meu cel bun este poate mort…

El luase o înfățișare consternată.

Sir John se apropie şi păru că-l priveşte pe viconte ca pe un mort.

Îşi reluă vocea de odinioară şi zise brusc:

— Ce are stăpânul tău? Mi se pare că doarme.

— Cred că e mort, domnule.

— Crezi?

— Drace! Este o oră de când îl zgudui.

Inima vicontelui bătea cu putere, dar paralizia era aşa de mare încât bătăile inimii nu puteau fi auzite de cei din jurul său.

Atunci sir John îl dezbrăcă pe viconte până la brâu şt îşi puse urechea pe inima lui.

— Inima nu mai bate, zise el.

Vicontele se înfioră.

„Vor să mă treacă drept mort” se gândi cu spaimă vicontele de la Morlière.

Şi sir John, cu mâna când pe față, când pe inima vicontelui, se uita la ceasornic. Şi strigă:

— Saphire!

Aceasta, care petrecuse o parte din noapte în salon, sosi.

— Fata mea, îi zise sir John punându-şi peruca şi ochelarii albaştri, cred că poți să renunți la averea pe care ți-o oferea vicontele.

— De ce?

— Fiindcă e mort.

Saphire scoase un țipăt, vicontele îşi pierdu orice speranță, ca şi cum ar fi intrat în iad.

Capitolul LXII

Ultimele cuvinte ale lui sir John fură o lovitură de teatru.

Saphire avea oroare de viconte; Saphire servise ca instrument pentru această pedeapsă teribilă dată asasinului; dar Saphire era femeie, avea inimă slabă şi crezu cuvintele lui sir John.

Acesta o văzu palidă şi clătinându-se.

— Fata mea, îi zise el, vei deschide fereastra şi îl vei chema

pe portar.

— De ce?

— Portarul va veni, îi vei deschide uşa, vei începe să plângi şi îi vei spune că bătrânul care îți era amant a murit.

Sir John avea un chip de a porunci încât nimeni nu-i putea rezista.

El însoțea frazele cele mai dulci cu o privire ce te făcea să tremuri.

Saphire deschise fereastra şi strigă:

— Domnule Gullaume.

Portarul tocmai voia să se culce şi auzind-o, veni.

Saphire zăpăcită îi deschise.

— Ce ți s-a întâmplat doamnă? o întrebă el.

— O nenorocire teribilă… Ştii, domnul acela bătrân?

— Da, zise portarul clipind din ochi; ei bine?

— A murit.

— Murit! zise portarul, e cu neputință.

— Vino să vezi, zise Saphire deschizând uşa dormitorului.

Sir John era în picioare, grav şi solemn în fața patului; într-un colț Ambroise plângea.

— Ah! scumpul meu stăpân!… sărmanul meu stăpân!… murmura el.

Portarul îi privi pe rând pe Saphire, pe sir John şi pe vicontele nemişcat.

— Dar de ce a murit? zise el adresându-se fetei.

— A mâncat cam mult. S-a urcat în pat… S-a simțit cam rău… Atunci l-am chemat pe domnul care e doctor…

Sir John se înclină.

— Şi apoi, zise Saphire, a venit şi servitorul său…

— Sărmanul meu stăpân… bunul meu stăpân… plângea Ambroise.

— Doamnă, zise sir John, nu poți să rămâi.

Saphire voia să reziste. Ea era în prada unei mari emoții.

— Amicul meu, zise sir John portarului, acest om va petrece noaptea la căpătâiul stăpânului său. Vei aduce o trăsură pentru doamna.

Portarul puse mâna pe viconte.

Acesta era rece.

— A murit! zise el.

Şi plecă.

— Draga mea, zise atunci sir John, n-ai nevoie de mine spre

a te duce în strada Saint-Lazare?

— Dar, murmură Saphire, nu voi fi acuzată?

— Eşti nebună! Du-te.

Gestul lui sir John era poruncitor.

Saphire pricepu că trebuia să se supună. Ea îşi luă pălăria şi plecă din acea odaie…

Atunci sir John puse o lumânare pe masa de noapte şi spuse batjocoritor:

— Oh! fii liniştit domnule viconte, vei fi înmormântat cu toată pompa cuvenită.

Vicontele de la Morlière se gândi: „De astă dată un lucru e sigur, nu mai visez; aceşti oameni mă vor îngropa de viu!…” Vicontele suferea oribil.

Liniştea lui sir John, râsul sarcastic al lui Ambroise nu-i lăsau nici o speranță. Portarul urcă din nou.

El se dusese la preot, care îi dăduse două lumânări şi apă binecuvântată.

Aceste accesorii ale morții îl speriară şi mai mult pe vicontele de la Morlière, care îşi repetă cu disperare:

„Voi fi îngropat de viu.”

— Prietene, îi zise sir John portarului, defunctul aparține unei familii bogate. Vei fi recompensat cu generozitate pentru ostenelile dumitale.

Portarul se înclină.

Sir John reluă:

— Sunt medic şi nu mă pot înşela asupra cauzelor morții. Vicontele a sucombat în urma unui atac de apoplexie nervoasă. Va trebui mâine să te duci şi să declari decesul.

Vorbind astfel, sir John aprinse cele două lumânări. Apoi cu un cearceaf acoperi fața pretinsului mort. Din acest moment vicontele nu mai văzu nimic, dar auzi totul.

— Ah! zise Ambroise, vei lăsa să fie îngropat?

— Da.

Ambroise se înfioră şi adăugă:

— Oh! atunci oamenii care o răzbună pe doamna Diane nu vor să-şi umple mâinile de sânge.

Un surâs misterios flutură pe buzele lui sir John. Ambroise se simți emoționat, dar asta dură puțin, căci sir John adăugă:

— Vei avea în curând cei o sută cincizeci de mii de franci, care ți s-au făgăduit.

Fața lui Ambroise se lumină.

— O sută cincizeci de mii de franci în bilete noi de bancă, adăugă sir John.

— Nu-mi mai spune nici un cuvânt domnule, zise Ambroise, căci aş fi în stare să înnebunesc.

„Oh! sceleratul, se gândi vicontele, dacă ar vrea să mă salveze i-aş da toată averea mea…”

După ce luă o lumânare, sir John zise:

— Bună seara Ambroise, mă duc să mă culc pe canapeaua din salon şi să dorm până dimineață. Tu veghează lângă mort.

Ambroise făcu un semn afirmativ, din cap şi se aşeză comod în fotoliul său.

Sir John trecu în salon, încuie uşile, se culcă pe canapea şi adormi, cu câte un pistol în fiecare mână, spunându-şi:

„Trebuie să… Ambroise ar fi în stare să mă asasineze…”

. . . . . .

Când se făcu ziuă, medicul anglo-indian, sir John, se deşteptă.

El era tot cu pistoalele în mână, dar uitându-se prin odaie constată că nimeni nu-l deranjase… Se sculă şi trecu în camera mortuară. Aici îl găsi pe Ambroise dormind şi sforăind. Sir John îl deşteptă.

— Prietene, îi zise el, oamenii cinstiți n-au decât un cuvânt. Iată cei o sută cincizeci de mii de franci ai tăi.

Ambroise simți o bucurie sălbatică.

Sir John îşi scoase portofelul şi desfăcu o poliță pentru această sumă cu scadența pentru 29 curent, adică a doua zi, la bancherul Rotschild.

— Nu poți să iei decât mâine această poliță; prin urmare vei păzi mortul şi astăzi.

— Oh! fac tot ce doreşti, zise Ambroise.

Sir John plecă, adăugând:

— Va fi cu atât mai bine să stai aici, zise el, căci dacă vicontele îşi va reveni în fire până mâine, nu vei mai lua nici un ban.

— Fii liniştit, răspunse Ambroise.

Sir John plecă lăsându-l pe Ambroise la căpătâiul mortului.

Ambroise luă o carte de rugăciuni şi portarul, când veni puțin mai târziu, îl găsi citind o rugăciune.

Capitolul LXIII

Vă amintiți că sir John îl lăsase pe vicontele de la Morlière în prada letargiei sale şi îl instalase pe Ambroise la căpătâiul lui.

După cincisprezece ore el reveni. Era miezul nopții.

Ambroise îşi ținuse făgăduiala, se afla tot la căpătâiul mortului.

Numai că el dormea.

O sticlă goală se afla pe o masă vecină.

Un pahar pe jumătate gol dovedea că cel ce dormea băuse din acel vin.

„Ah! Ah! zise sir John râzând, dobitocul a căzut în cursă."

Ambroise găsise sticla într-un dulap în sufragerie. Pe eticheta ei scria: *Vin vechi de Bordeaux*. Ambroise băuse; apoi beția îşi făcuse efectul şi el dormise.

„Drace! îşi zise sir John, îmi vine o frumoasă inspirație. Acest dobitoc nu merită cei o sută cincizeci de mii de franci".

ÎI zgudui pe cel ce dormea. Acesta nu se deşteptă.

Atunci sir John apropie fotoliul de noptieră şi spuse contelui, care se afla tot în stare de catalepsie.

— Nu poți să fii singur înmormântat, dragul meu, trebuie ca şi credinciosul tău servitor să te însoțească.

Şi apropiind flacăra unei lumânări de perdelele patului le dădu foc.

*
* *

A doua zi se putea citi în ziare următoarele:

„Încă o nenorocire produsă de beție.

Vicontele de la Morlière a murit alaltăieri în urma unui atac de apoplexie.

Vicontele avea un servitor bătrân, care n-a vrut să-l părăsească nici după moarte. Valetul Ambroise a dorit să-l vegheze şi a petrecut noaptea lângă cadavrul stăpânului său.

Dar se vede că nenorocitul avea obiceiul de a se îmbăta.

A băut o sticlă de vin lângă cadavru şi căzând peste pat, a răsturnat una din lumânările aprinse. Când s-a venit în ajutor, s-a găsit şi servitorul în agonie.

El şi-a dat sufletul după câteva momente.

Se spune că familia vicontelui, lovită de acest teribil

eveniment, a hotărât să-l îngroape pe servitor lângă stăpânul său.”

Aceste rânduri erau scrise în ziarul de seară, după în-mormântarea vicontelui de la Morlière, care, după cum constataseră medicii, murise în urma unui atac de apoplexie.

Să ne întoarcem acum în căsuța de lângă bariera Tronului, în momentul în care sir John sosea cu trăsura în care se afla contele d’Estournelle, rănit.

Andreevici scosese un țipăt auzind pronunțându-se numele spoliatorului său.

Sir John alergă la dânsul şi, luându-l de braț, îi zise:

— Îți aduc averea!

Contele era leşinat.

Ajutat de servitoarea Smaraldului şi de tânărul om, sir John îl transportă pe rănit în camera unde Andreevici îşi petrecuse noaptea.

El îl dezbrăcă şi îl aşeză în pat. Apoi aplică un nou pansament pe rană.

Andreevici urmărea cu privirea toate mişcările acestui om care se substituise în chirurg.

— Rana este gravă? întrebă el.

— Da şi nu.

— Răspunsul sună foarte ciudat, murmură Andreevici fixându-l pe sir John.

Un surâs enigmatic flutură pe buzele acestuia.

— Prietene, zise el, totul în lumea asta, mai ales viața unui om, e supusă evenimentelor ce nu se pot prevedea.

Rănitul începuse să se agite în pat.

Sir John îl duse pe Andreevici în odaia vecină.

— Contele te-a văzut de mai multe ori? întrebă el.

— Numai de două ori.

— Crezi că te-ar recunoaşte?

— Oh! zise Andreevici, este aproape sigur. Fața mea trebuie să-i fi rămas întipărită în memorie. Are prea mult interes ca să nu mă uite.

— Ai simți vreun inconvenient dacă te-ai deghiza?

— Cum să procedăm?

— Am un plan, zise sir John, de care, dacă va reuşi, depinde, poate, averea şi viitorul dumitale.

— Ei bine?

— Potrivit planului meu, trebuie să te aşezi la căpătâiul rănitului, să-i dai îngrijiri.

— Dar mă va recunoaşte?

— Tocmai de aceea îți propun să te deghizezi.

— Cum?

— Ai părul blond, ți-l voi face negru pentru opt zile.

— Dar…

— Eşti alb la față ca o fată tânără şi mustața abia-ți mijeşte.

— Ei bine?

— Te voi face galben la față ca să semeni cu un spaniol sau cu un mexican, şi-ți voi pune o pereche de mustăți negre.

— Şi contele nu mă va recunoaşte?

— Va fi cu neputință.

— Dar, observă Andreevici, sub ce titlu voi sta la căpătâiul lui?

— Te voi învăța. Haide…

Sir John şi Andreevici se închiseră în cabinetul de toaletă unde chirurgul îl metamorfoză pe prizonierul rus.

. . . . . .

Când contele d'Estournelle îşi reveni din leşin, care durase mai bine de o oră, el se pomeni culcat într-o odaie care îi era necunoscută.

Se făcuse noapte, o semiobscuritate domnea în încăpere.

Doi oameni stăteau în picioare lângă dânsul.

În unul din ei contele îl recunoscu pe acela din martorii baronului de Neubourg, care se dăduse drept medic.

Celălalt personaj îi era cu totul necunoscut.

— Domnule conte, îi zise sir John, sunt, după cum cu siguranță m-ai recunoscut, unul din martorii adversarului dumitale. Sunt doctor şi am găsit rana dumitale aşa de gravă, încât a trebuit să te transport aici la domnul, care e unul din amicii mei.

Contele se uită la tânărul bărbat.

Andreevici susținu privirea puțin cam încurcat; dar în curând se convinse că, aşa cum era de aşteptat, contele era departe de a-l recunoaşte.

— Ai fi murit pe drum, urmă sir John, dacă am fi încercat să te transportăm la Paris..

Contele nu mai era beat şi situația lui îl făcu să se încrunte.

— Sunt rănit de moarte? întrebă el.

— Nu mă pot pronunța încă, domnule.

Din palid cum era, acest om cu temperament violent deveni roşu şi strigă:

— Dar nu vreau să mor!

— Crede-mă, domnule, voi depune toate eforturile ca să trăieşti.

— Vasăzică nu răspunzi de viața mea?

— Încă nu. Numai mâine mă voi putea pronunța.

— Drace! murmură contele înfuriat, dar nu ştii că trebuie să moştenesc patru până la cinci sute de mii de livre?

— Da, ştiu.

— Vezi bine, deci, că nu trebuie să mor.

Un surâs alunecă pe buzele lui sir John.

— Moartea, zise el, nu se preocupă de averea clienților ei.

Apoi adăugă:

— Eşti însurat?

— Da, însă soția mea aleargă pe nu ştiu unde, şi de cincisprezece zile n-am mai auzit vorbindu-se de ea.

— Aveți şi o fată?

La acest cuvânt contele tresări.

— Da, zise el, am o fată, o copilă drăguță, care e la bunica ei… Aş vrea să o văd…

— Poți să scrii?

— Cred că voi avea puterea.

Sir John îi făcu un semn lui Andreevici.

Acesta aduse un pupitru pe care îl puse pe patul rănitului.

Cu ajutorul lui sir John şi al lui Andreevici contele, reuşi să se ridice puțin în pat.

El luă condeiul şi privindu-l pe doctor, întrebă:

— Ce vrei să scriu?

— Un cuvânt către persoana la care se află fata dumitale, pentru ca să o aducă aici… dacă vrei să o vezi, zise sir John.

Contele scrise:

„Doamnă, şi scumpă bunică,

M-am bătut în duel. Sunt rănit. Starea mea, deşi gravă, nu inspiră serioase îngrijorări, dar aş dori s-o văd pe mica mea Blanche. Trimite-o cu bona ei şi-ți va aduce veşti despre mine”.

Şi iscăli.

— Mă însărcinez să duc această scrisoare, zise John.

— Cum, zise contele cu spaimă, mă părăseşti, doctore?

— Da.

— Dar fiindcă starea mea ți se pare…

— Preferi să-l trimit pe domnul?

Şi-l arătă pe Andreevici.

— Da, da, zise contele.

Sir John şi Andreevici schimbară o privire.

— Ia trăsura mea de jos, zise sir John tânărului.

Andreevici ieşi.

— Ah! uitam… zise sir John.

— Ce? întrebă contele surprins, privindu-l pe sir John.

— O recomandare de făcut. Mă întorc îndată.

Şi alergă după Andreevici.

— Tânărul meu prieten, zise el, scoate-ți repede părul negru.

— Dar…

— O vei vedea pe bunica dumitale şi trebuie ca ea să regăsească în dumneata trăsăturile feței fiului său. E o ocazie unică, de care trebuie să profit.

Sir John îl împinse pe tânăr în cabinetul de toaletă unde, cu o oră înainte, el îl metamorfozase în brazilian.

— Iată, zise el vărsând câteva picături dintr-un flacon într-un vas plin cu apă… iată ce-ți va reda albeața.

Într-adevăr, în câteva minute Andreevici deveni alb.

— Acum, pleacă, zise sir John.

— Dar voi fi primit? întrebă tânărul, care era în prada unei mari emoții.

— Da dacă te anunți în numele contelui.

Andreevici urcă în trăsură şi plecă. Inima îi bătea cu putere.

El sosi în strada Saint-Dominique după trei sferturi de oră.

Când sună, emoția lui era aşa de mare, încât atunci când portarul îl întrebă ce doreşte, abia putu bolborosi numele contelui d'Estournelle.

— Domnul conte nu locuieşte aici, i se răspunse.

Atunci Andreevici îi arătă scrisoarea.

Portarul vru să i-o ia.

— Nu, zise tânărul, care putu în fine să vorbească, această scrisoare este a contelui şi trebuie, potrivit ordinelor sale, să o remit chiar eu baroanei René.

Portarul îl privi pe Andreevici cu o scrupuloasă atenție.

— Doamna baroană, zise el, nu primeşte niciodată pe nimeni.

Andreevici stărui.

— Bine, zise portarul, te voi conduce.

Andreevici îl urmă.

Străbătând această curte, urcând peronul, străbătând acele săli triste, tânărul fu cucerit de o sumedenie de gânduri. Acolo se născuse tatăl său, acolo petrecuse tinerețea, acolo, desigur, ar fi trăit şi dânsul, fără infernalele uneltiri ale contelui.

Baroana stătea lângă foc.

Ea o ținea pe Blanche pe genunchi.

Auzind uşa deschizându-se întoarse repede capul.

— Ce e? întrebă ea.

— Doamnă, spuse portarul, e un tânăr care aduce o scrisoare din partea domnului conte d'Estournelle.

Andreevici stătea în spatele portarului.

Inima îi bătea cu putere.

— Unde e tânărul? reluă baroneasa.

Şi se ridică puțin.

Andreevici înainta clătinându-se. Avea scrisoarea în mână.

Odaia era slab luminat. Fața lui Andreevici era în umbră.

— Vii din partea nepotului meu, contele d'Estournelle? întrebă baroneasa.

— Da, doamnă.

La sunetul vocii tânărului tresări.

— Şi îmi aduci o scrisoare?

— Da, doamnă.

Baroneasa se uită la el cu atenție.

„Unde am mai auzit această voce?" se întrebă ea.

Luă scrisoarea pe care Andreevici i-o întindea. Apoi îi zise portarului:

— Aprinde o lumânare.

Andreevici tremura.

După ce lumânarea fu aprinsă, baroana luă scrisoarea şi o deschise.

Dar înainte de a citi, ea se uită din nou la Andreevici. În acel moment lumina cădea drept pe fața tânărului.

Deodată baroana scoase un țipăt şi se ridică: mergând spre tânăr, îi zise:

— Cine eşti?

Era foarte emoționată şi îl privea pe Andreevici cu o mare curiozitate.

— Cine eşti? repetă ea.

Şi cum Andreevici abia putu murmura câteva cuvinte, ea întinse o mână spre un portret care era atârnat de perete.

Era portretul unui elev al şcolii politehnice.

Andreevici, la rândul său, scoase un ţipăt. Credea că-şi vede propriul portret.

Căzu în genunchi, îşi împreună mâinile şi-o privi pe baroană un aer rugător.

— Ah! strigă ea deodată, ghicesc totul acum... Am fost înşelată... Tu eşti fiul fiului meu!

Şi îl luă în braţele sale...

— Mamă! murmură Andreevici, zdrobit de emoţie. Şi acoperi cu sărutări mâinile bunicii sale.

Portarul care stătea nemişcat în prag, murmură:

— Doamne! E adevărat... Este curat portretul defunctului baron!

Capitolul LXIV

Cele mai infernale combinaţii ale omului cu ochelari albaştri n-ar fi reuşit mai bine decât această întâlnire neaşteptată între bunică şi nepot.

Tot meritul acestui lucru revenea de altfel contelui d'Estournelle şi asta dovedeşte cât de adevărată e zicătoarea că un om pe care îl părăseşte norocul face prostii peste prostii.

Contele ceruse să-şi vadă fata şi sir John, care nu prevăzuse această împrejurare, se grăbise să profite spre a-l trimite pe Andreevici la baroana René.

Dacă vreodată un copil a semănat cu tatăl său, desigur că acesta era prizonierul rus. În afară de uniforma şcolii politehnice, ai fi jurat că acel portret era al lui Andreevici.

Acelaşi păr blond, aceeaşi mustaţă, aceeaşi atitudine, acelaşi surâs.

Andreevici avea şi vocea tatălui său, căci baroana tresărise auzindu-l vorbind, chiar înainte de a se uita la faţa lui.

Sărmana femeie încercă o emoţie aşa de puternică, căci ar fi putut-o ucide.

Andreevici îi acoperi mâna de sărutări şi de lacrimi şi era tot în genunchi.

În fine ea îl ridică.

— Vino, zise ea, vino lângă inima mea, copilul meu; tu eşti într-adevăr fiul meu. Vocea sângelui nu poate să mintă.

Şi pe când Andreevici se ridică, baroneasa, cu ochii scăldaţi

în lacrimi, întoarse capul şi îl zări pe portar.

Bătrânul servitor, nemişcat în prag, abia îşi ținea răsuflarea şi nu îndrăznea să plece.

Deodată baroneasa îşi aminti că îl gonise pe Baptistin, valetul ei, care susținea că baronul René, mort în Rusia sub numele de colonelul Yermeloff, lăsase un copil, Baptistin, pe care contele d'Estournelle îl acuzase că urzise toate acestea împreună cu cazacul Andrei Petrovici spre a pune mâna pe averea baronesei.

Portarul începu să tremure sub privirea baronesei, dar ea îi spuse:

— Ştii unde e Baptistin?

— Da, doamnă, răspunse portarul tresărind de bucurie.

— Unde anume?

— Are o odaie închiriată în apropiere, pe strada Taranne.

— Du-te de-l cheamă.

Ordinul era scurt. Portarul plecă cu toată iuțeala picioarelor sale şi nu se opri decât la al cincilea cat al unei case modeste, unde se retrăsese bătrânul servitor concediat.

Baptistin era acasă.

Portarul n-avu timpul să-i mai dea vreo explicație.

— Vino! zise el. Doamna baroană te cheamă.

Baptistin scoase un țipăt şi îl urmă pe portar alergând. Pe drum, tovarăşul său îi spuse repede:

— Fiul este regăsit... El se află la baroană. Doamne! Ce bucurie! Am crezut că ea va muri.

Baptistin intră ca o bombă în odaia stăpânei sale. El îl văzu pe Andreevici lângă dânsa şi scoase un țipăt.

— Baptistin!

— Domnul Gaston!

Acestea fură explicațiile pe care le auzi baroana, al căror accent o convinsese cu totul, dacă în inima ei ar mai fi fost o urmă de îndoială.

Fetița, pe care cu un moment mai înainte baroneasa o ținea pe genunchi, se refugiase tremurând într-un colț şi se uita mirată la Andreevici.

Baroana René, cu toată vârsta ei, păstrase o mare energie.

Copilă fiind, ea trecuse prin terorile Revoluției ca femeie, îl văzuse pe bărbatul ei înfruntând moartea pe douăzeci de câmpuri de luptă; şi în fine, ca mamă, fusese foarte greu încercată.

După ce trecu prima emoție, baroana îşi regăsi toată prezența

de spirit.

Îi făcu semn portarului şi-i spuse:

— Du-o pe această copilă la bona ei.

Portarul luă fata de mână şi ea îl urmă docilă.

Apoi baroana îl privi fix pe Baptistin şi îi zise:

— Am fost înşelată şi văd că eşti cel mai credincios dintre servitorii mei.

— Ah! doamnă…

— Dar ora scuzelor a trecut, reluă baroana. Trebuie să ştiu tot adevărul.

— Doamnă baroană, răspunse Baptistin, adevărul se poate rezuma într-un singur cuvânt: contele d'Estournelle e un mizerabil!

— Ei! răspunse baroana, care se gândi de îndată la fetița drăguță pe care cu un moment înainte o ținuse pe genunchi.

— Dânsul, repetă Baptistin cu convingere.

Baroana îl contempla pe nepotul ei.

— Cât de mult seamă cu sărmanul meu Gaston! murmură ea.

— Şi când te gândeşti, zise Baptistin, că au vrut să-l treacă drept fiul cazacului.

— Dar, în fine, zise baroana, explică-mi, Baptistin, istoria acestui act de deces.

— E foarte simplu, doamnă.

— Ah!

— De acum zece ani contele d'Estournelle se gândea la moştenirea dumitale. De acum zece ani îl câştigase de partea lui pe Andrei Petrovici. Acesta îşi ucisese fiul şi, în declarația de deces, a pus numele domnului baron în loc de acel al mortului.

Baroana ridică mâinile spre cer şi strigă cu durere:

— Dar acest om e un monstru. Baptistin!

— Da, doamnă.

— Şi Dumnezeu îl va pedepsi cu severitate.

— Cred, zise Andreevici, care tăcuse până atunci, cred că e deja pedepsit.

— Ce vrei să spui, copilul meu? zise baroana îmbrățişându-l pe tânăr.

—Vreau să spun că deja contele e pe moarte.

— Pe moarte!

Şi baroana îşi aruncă ochii pe scrisoarea contelui, pe care o deschisese fără s-o citească.

— Citiți, zise Andreevici.

Baroana citi şi-şi înăbuşi un țipăt.

— Nenorocitul e rănit… va muri, fără îndoială…

— Aceasta e părerea chirurgului care l-a pansat.

— Dar unde e?

— Într-o căsuță unde locuiam.

— Unde?

— La bariera Tronului.

— Vasăzică l-ai văzut? întrebă Baptistin.

— Da.

— Şi ți-a dat această scrisoare?

— Da.

— Nu cumva te-a recunoscut?

— Nu.

— Oh! ce ciudat, zise Baptistin.

Andreevici socoti că ar fi zadarnic să mărturisească cum se deghizase când vorbise cu contele. În acel moment se auzi o bătaie în uşă. Era fetița care sosea plângând.

— Mamă, bona vrea să mă culce… şi eu nu vreau.

Baroana luă copila pe genunchi şi o sărută.

— Doamnă, zise Andreevici, privindu-l pe Baptistin aş vrea să-ți vorbesc ceva în particular.

Baptistin plecă.

Atunci Andreevici căzu din nou în genunchi în fața baroanei şi îi spuse:

— Dumneata, pe care nu îndrăznesc încă să te numesc mamă, te rog să fii clementă.

— Ce vrei să spui, copilul meu? zise ea.

— Această copilă, zise Andreevici, nu e vinovată…

— E adevărat!

— Şi… nici mama ei…

— Mama ei? zise baroneasa. O cunoşti dar?

— Da… mamă.

— Şi… crezi…

— Ea a fost bună cu mine…

— Dar… unde… ai văzut-o? întrebă baroneasa.

— La Belle-Isle.

Atunci Andreevici îi povesti cum fusese răpit din Paris, despre încorporarea sa într-un regiment rusesc, cum fusese făcut prizonier şi internat la Belle-Isle şi cum o întâlnise pe contesa d'Estournelle. Baroana îl ascultă cu atenție.

Septuagenara avea o mare luciditate în spirit. Ea pricepea repede şi bine şi ghici îndată dragostea nepotului ei pentru contesă.

— Copilul meu, zise ea, o iubeşti pe contesa d'Estournelle.

Andreevici roşi ca un şcolar.

— O iubeşti! repetă baroana, şi iubirea e plină de încredere…

— Mamă!

— Ea e oarbă.

Accentul baroanei era înghețat şi înghață şi inima tânărului.

Baroneasa se sculă, luă dintr-un sertar o scrisoare şi o întinse lui Andreevici.

— Citeşte, zise ea.

Era acea scrisoare prin care se anunța baroanei plecarea grăbită a contesei, care se ducea să o vadă pe mama ei, grav bolnavă.

Impresia pe care această scrisoare o produse asupra lui Andreevici fu stranie.

Baroana urmă:

— În ce zi ai văzut-o pe contesă prima oară?

— Pe 19.

Baroneasa calculă.

— Ea a plecat în ajun, zise dânsa, deci nu s-a dus la mama ei. S-a dus la Belle-Isle, ştiind că eşti acolo… Ce voia dânsa? Nu ştiu…

Andreevici îşi spuse: „Asta e ciudat! Contesa mințea. De ce?"

Baroana devenise gânditoare şi-o privea cu tristețe pe copilă.

— Sărmana, zise ea în fine, e un înger al lui Dumnezeu…. ea e inocentă; străină de toate aceste infamii… de toate aceste crime…

Andreevici luă copila în brațe şi o sărută pe frunte.

— Dar mama, reluă baroana, este complicea bărbatului ei.

Andreevici simți că sângele îi înghață.

Baroana urmă:

— Ascultă-mă, copilul meu. Sunt bogată şi vreau să asigur soarta acestei copile, care nu e vinovată de crimele părinților ei; pentru ei însă n-am nici o milă.

— Vai mamă, murmură Andreevici, contele moare.

— Cât despre dânsa…

Andreevici păli.

— Ah! tu o iubeşti, reluă baroana… O iubeşti, nenorocitule.

Andreevici îşi plecă fruntea şi tăcu.

Baroana îi luă mâinile şi i le strânse cu căldură.

— Sărman copil! zise ea. Suferi, nu-i aşa?

— Da, mamă.

Copila asculta şi privea mirată.

Dar ea îşi reluase locul pe genunchii baroanei şi tăcea.

Baroana continuă:

— De altfel contesa e la Paris… Ai văzut-o?

— Ea m-a instalat în acea căsuță la bariera Tronului.

— Şi tot acolo a fost transportat şi bărbatul ei rănit?

— Da, mamă.

— Şi… acel… chirurg?

— Este pilotul din Belle-Isle.

— Oh! toate acestea sunt stranii; murmură baroana.

— Stranii, într-adevăr mamă, răspunse Andreevici.

— Dar cine sunt aceşti oameni, care au venit în ajutorul tău? întrebă baroana René.

— Nu-i cunosc.

— Cine e acest căpitan Grain-de-Sel?

— Un ofițer francez, pe care l-am cunoscut la Sevastopol, şi căruia i-am remis manuscrisul istoriei mele.

— Şi crezi că aceşti oameni…

— Sunt amicii căpitanului.

— Dar… acest pilot… acest chirurg… acest om care îşi schimbă costumul şi fața?

Andreevici n-avu timp să răspundă. Uşa odăii se deschise şi… un om intră.

— Iată-l, zise el…

Acest nou personaj era sir John, chirurgul.

*
* *

Ce se petrecu atunci între sir John. Andreevici şi baroana René? Nimeni nu poate şti.

Capitolul LXV

După patruzeci şi opt de ore îl regăsim pe chirurgul englez, sir John, la căpătâiul contelui d'Estournelle.

De două zile rănitul avusese momente de linişte şi de agitație,

momente în care răul se agrava şi făcea să pară că viaţa lui e în primejdie şi momente bune, care păreau că făgăduiesc vindecarea.

Andreevici îşi reluase culoarea lui brună.

Noaptea şi ziua la căpătâiul contelui, el împlinea de minune sarcina de infirmier.

În momentul în care îl regăsim pe sir John la căpătâiul contelui, acesta se simţea mai bine.

El îşi recăpătase prezenţa de spirit şi îl asculta pe chirurg, care îi spunea:

— Încep să am speranţe, domnule.

Cu toate acestea, o privire rapidă pe care sir John o schimbă cu Andreevici, părea că-i spune:

„Dau speranţe zadarnice rănitului”.

Sir John continuă:

— Vei avea curând o criză nervoasă; poate chiar vei delira din nou; dar nu trebuie să te sperii, căci asta nu înseamnă nimic.

Contele îi întinse mâna lui sir John şi îi spuse:

— Îţi mulţumesc că m-aţi salvat. Cum pot să-ţi arăt recunoştinţa mea?

Şi, privindu-l pe tânăr, adăugă:

— Şi faţă de dumneata, zise el, care mă îngrijeşti aşa de bine, voi putea vreodată să mă achit?

— Da, zise sir John.

— Cum? strigă repede contele într-un elan de recunoştinţă.

Sir John făcu un semn şi Andreevici ieşi.

— Domnule conte, zise chirurgul pipăind pulsul bolnavului şi uitându-se la ceasornic, accesul dumitale de delir nu te va cuprinde înainte de douăzeci de minute, deci putem să vorbim.

Aerul grav şi solemn al lui sir John îl impresionă puternic pe contele d’Estournelle. Chirurgul reluă:

— Un medic este ca un duhovnic; i se poate spune totul.

— Dar, murmură contele cuprins de o subită emoţie, n-am nimic de ascuns, domnule.

— Nimic?

Şi tonul cu care sir John pronunţă acest cuvânt, fu foarte expresiv.

Contele îl privi cu un aer surprins şi aproape alarmat…

— Mai mult încă; un medic uneori ştie mai mult decât i se spune.

— Un medic nu e totuşi un vrăjitor, îmi închipui, zise contele.

— Uneori, da.

Contele ar fi pălit dacă suferința n-ar fi decolorat de două zile fața lui.

— Uiți că sunt un prieten al baronului Gontran de Neubourg, urmă cu răceală sir John.

Trăsăturile feței contelui se contractară în chip îngrozitor.

— Ia seama, zise sir John, îți vei face rău.

Contele se linişti.

— Deci, ştiu totul.

— Ştii totul?

— Da.

Contele d'Estournelle încercă să fie îndrăzneț şi reluă:

— Atunci ştii mai multe decât mine, căci eu nu ştiu nimic.

— Adevărat! zise sir John cu o ironie care îl informă pe conte. Oare n-ai fost ofițer?

— Căpitan de dragoni.

— Pus în retragere?

— Da, pentru datorii.

— Nu erai jucător de cărți?

— Asta nu e o crimă.

— N-ai întâlnit adesea în nopțile dumitale de orgie pe un oarecare Petrovici, rus de origine?

Buzele contelui deveniră palide şi un tremur nervos îl cuprinse.

— Şi, continuă sir John, nu i-ai propus un oarecare pact?

— Niciodată.

— O declarație mincinoasă despre un act de stare civilă?

Contele se agită nervos în pat.

— Bagă de seamă, domnule conte, repetă acesta. Rana dumitale se va redeschide şi atunci într-o oră vei fi mort.

Această teribilă amenințare, spusă cu linişte, stăpâni orice emoție a contelui. El tăcu.

Chirurgul englez reluă:

— Ştiu, ca şi baronul de Neubourg, tot ce s-a petrecut. Fiul lui Petrovici mort a fost declarat la primărie sub numele de Gaston René şi adevăratul fiu al colonelului René a fost încorporat în armata rusească, sub numele de Andreevici.

Contele asculta respirând agitat.

— Vezi, domnule conte, adăugă sir John, Dumnezeu face bine tot ceea ce face. Andreevici, a cărui moştenire vrei s-o iei, ar fi putut să fie ucis la Sevastopol. Dumnezeu n-a vrut însă

asta. Andreevici este în viață, s-a întors în Franța şi se află la Paris.

— Ah! zise contele.

— Iată, zise sir John, în fine te trădezi.

Contele era palid ca ceara.

— El se află la Paris, termină sir John, şi dumneata singur ai avut grijă să-i deschizi poarta casei bunicii sale, ceea ce e foarte bine, căci îi datorezi recunoştință.

La aceasta sir John bătu de trei ori din palme.

Andreevici apăru cu tenul său alb şi părul blond.

— Domnule conte, zise sir John, iată-ți infirmierul. Până acum el a fost deghizat. El te-a îngrijit în cursul acestor două zile.

Contele d'Estournelle făcu spume la gură.

— Fata mea, şopti el.

Andreevici pricepu.

— Domnule, zise el, linişteşte-te, fata dumitale va avea o parte din moştenirea baroanei René.

Contele se uită la dânsul cu îndoială.

— Şi, adăugă Andreevici, dacă vei muri, voi îngriji de dânsa şi o voi iubi ca şi cum ar fi copila mea.

Contele privea cu ochii rătăciți.

— Prietene, i se adresă sir John lui Andreevici, lasă-mă un moment singur cu domnul.

Andreevici ieşi.

— Oh! murmură contele, sunt deci condamnat să mor?

— Nu, fiindcă răspund eu de dumneata, zise sir John.

— Dar atunci, dacă trăiesc… voi fi sărac?

— Andreevici va face poate ceva pentru dumneata.

— A trăi pentru a recădea în sărăcie, zise contele, mai bine să mori.

— Iată ceea ce ar fi foarte plăcut doamnei contese d'Estournelle.

— Ce?

— Moartea dumitale.

Privirea contelui scânteia.

— De unde ştii? zise el.

— Ce-ți pasă.

— Dar… ea mă iubeşte!

— Ea aşteaptă moartea dumitale spre a se căsători din nou. Dar ia seama! Nu te ridica aşa, căci ți se redeschide rana.

— Să se recăsătorească! Să se recăsătorească! murmură contele, dar cu cine?

— Cu acela care a ieşit de aici.

— Andreevici?

— Da.

— Oh! asta e cu neputință! Eşti nebun, doctore.

— Ştii unde e contesa?

— La Nantes.

— Te înşeli, e la Paris. Ceva mai mult, adăugă sir John, peste zece minute va fi aici.

— Va veni deci să mă vadă?

— Da, spre a se asigura că nu mai ai mult de trăit.

— Dar ceea ce spui e oribil, doctore!

— O fi, dar e adevărat.

— Oh! infama!

— Vei şti totul peste câteva minute.

Sir John se sculă şi se apropie de o masă pe care se aflau diferite flacoane. Luă unul şi se întoarse lângă bolnav.

— Ce faci? întrebă acesta văzându-l că varsă câteva picături în podul palmei.

— Eşti violent, răspunse sir John, şi vreau să previn la dumneata orice acces de mânie.

Şi-l frecă pe frunte, pe tâmple şi pe la nări. Deodată contele fu cuprins de o totală prostrație.

— Vei auzi totul, îi zise sir John, o vei vedea chiar pe femeia dumitale ca prin nori, căci privirea dumitale se va întuneca, şi după cele ce vei auzi şi vedea, cred că nu-ți vei mai face mari iluzii asupra doamnei contese.

Contele încercă să se bată împotriva acestei stări, dar sir John adăugă:

— Domnule conte, dacă te vei lupta îți vei face rău. Stai deci liniştit.

Se auzi zgomotul unei trăsuri pe stradă.

— E dânsa, zise sir John.

Şi se repezi afară.

Andreevici era în odaia alăturată celei a bolnavului.

— Prietene, zise sir John, tot o mai iubeşti pe contesă?

— Mă mai întrebi? răspunse tânărul.

— Dacă contele moare, te-ai însura cu dânsa?

— Fără îndoială.

Sir John surâse în chip misterios: apoi împinse uşa

cabinetului negru, care nu era despărțit de odaia bolnavului decât printr-un perete foarte subțire, în care se afla o gaură.

— Stai acolo, zise John, vei putea să vezi şi să auzi totul. Şi să nu te mişti, adăugă el.

— Dar de ce acest mister?

— E secretul meu…

Andreevici se obişnuise să-l asculte orbeşte pe acest om.

— Cum porunceşti, zise el.

Sir John închise uşa şi se repezi pe scară. O trăsură se oprise la poarta casei şi o femeie coborî. Era contesa.

Sir John îi ieşi în întâmpinare.

— Vino, doamnă, zise el, te aştept cu nerăbdare.

— Îi e rău?

— Foarte rău.

— Şi… Andreevici?

— L-am trimis la o farmacie foarte depărtată, să-mi aducă o doctorie.

— Ah! zise contesa, muşcându-şi buzele de necaz. Şi când se va întoarce?

— Peste o oră.

El îi oferi mâna, o conduse la primul etaj şi o introduse în odaia unde se afla rănitul.

Contele părea pe jumătate mort.

Contesa se aşeză la căpătâiul bărbatului ei şi îl privi cu atenție:

— Contele este, zise sir John, într-o stare de prostrație completă. Putem să vorbim, căci el nu aude nimic.

— Crezi?

— Drace. Dacă te îndoieşti, zguduie-l! Vorbeşte-i! Vei vedea.

Contesa luă brațul contelui. Brațul recăzu inert. Ea îl strigă şi el nici nu-şi întoarse ochii.

— Dar, va muri astfel? întrebă ea.

— Peste o jumătate de oră va ieşi din letargie.

— Şi apoi?

— O să delireze.

— Şi?

În vocea contesei nu era nici un pic de emoție.

— Şi apoi va muri, zise sir John. Până mâine dimineață totul va fi sfârşit.

— Ah! zise contesa liniştită şi rece.

— Scumpa mea amică, zise sir John pe un ton familiar, am

aranjat aşa de bine lucrurile cu baroana, încât nu mă îndoiesc că vei fi cea mai fericită femeie în viitor.

Fața contesei se coloră şi inima ei bătu cu putere.

— Crezi că mă iubeşte… mult? întrebă ea mişcată.

— Cu pasiune.

— Şi… baroana?

— Baroana ar fi fericită să se facă această căsătorie.

— Scumpul meu Andreevici! murmură contesa.

Sir John surâse.

— N-ai vorbit totdeauna astfel, zise el.

— E adevărat!

— Şi când ai părăsit Parisul cu Smarald?

— Oh! mărturisesc, zise contesa surâzând, că nu mă duceam la Belle-Isle să-l iubesc pe Andreevici.

— Ci să te scapi de dânsul, nu-i aşa?

— Drace! răspunse contesa. Pricepi, dragul meu, că niciodată n-am fost o sentimentală.

— Oh! ştiu!

— Înainte de orice, vroiam să moştenesc.

— Fii sinceră, doamnă, zise sir John. Presupunem că nu l-ai fi iubit pe Andreevici.

— Dar, zise cu răceală contesa, ştii că aranjasem lucrurile ca el să fie ucis de Victor?

— E drept; numai că în ultimul moment n-ai mai avut curaj…

— Vai!

— Ceea ce dovedeşte că totul merge de minune, căci bărbatul dumitale va muri şi te vei căsători cu Andreevici.

— Nu încă, zise o voce mişcată în pragul uşii.

Contesa scoase un țipăt întorcându-se.

Andreevici, palid ca un spectru, era în prag.

— Doamnă, zise el, am auzit, am ghicit şi am priceput totul.

El o zdrobi cu o privire plină de dispreț şi ieşi afară fără să pronunțe un cuvânt mai mult.

Contesa disperată îşi ascunse fața în mâini.

Sir John luă un al doilea flacon şi îl frecționă din nou pe rănit. Domnul conte ieşi din prostrația sa şi membrele sale se agitară.

El se ridică în sus pe pat şi zise:

— Nu sunt încă mort!

— Nu, desigur, zise sir John, şi răspund mai mult decât

oricând de viața dumitale.

Şi sir John adăugă cu un hohot de râs satanic.

— Ocnaşilor! Reluați-vă lanțurile. Ora pedepsei a venit. Veți trăi săraci şi mizerabili unul lângă altul, cu ura şi disprețul în inimă. Contesa căzu jos leşinată.

Epilog – Castelul din Bellombre

I – Furtuna

La fel ca în primele pagini ale acestei istorii, într-o seară de toamnă vechiul castel din Bellombre era cuprins de uragan. Ploaia biciuia geamurile şi vântul făcea să trosnească crengile arborilor din parc.

Ca şi cu treizeci de ani în urmă, servitorii se aflau adunați în bucătărie. Unii erau tineri, alții bătrâni. Cei dintâi, de curând veniți, nu ştiau nimic din trecutul acestui vechi castel şi din dramele întunecate ce s-au desfăşurat aici. Ceilalți îşi aminteau cu teroare şi cu respect de nenorocirile care îl loviseră pe bătrânul general la sfârşitul vieții sale şi păstrau o tristă tăcere asupra noului lor stăpân.

Noul stăpân se numea marchizul de Morfontaine.

Iată ce se spunea în acea seară în bucătărie.

Un maestru de vânătoare, tânăr şi viguros, tocmai se întorsese acasă şi îşi pusese puşca într-un colț al odăii.

— Ştii, spunea el, că domnul marchiz a avut ideea ciudată de a veni la Bellombre în această stagiune? El nu e vânător, totuşi…

— Şi asta e bine, observă o servitoare, căci de cincisprezece zile de când e stăpânul aici, plouă într-una.

Un băiat de vreo cincisprezece ani, care păzea vacile, adăugă:

— Stăpânul a adus ploaia… asta e sigur.

— Taci, dobitocule! zise un bătrân servitor. Vrei să fii dat afară?

— N-are de ce.

Un alt servitor, cu părul alb, încruntându-şi sprâncenele, zise:

— Stăpânul e rău, ştiți…

— Tu, Guillaume, ai limba prea ascuțită, observă bucătăreasa.

— Oh! mie, zise bătrânul, nu mi-e frică să fiu dat afară.

— De ce?

— Mă duc la sora mea, soția fermierului Bernard. Ea mă va primi şi mă va hrăni... apoi am micile mele economii... Dar voi, care mai aveți nevoie să munciți, țineți-vă limbile.

Păzitorul de vaci dădu din umeri şi spuse:

— Cred că stăpânul nu se gândeşte niciodată la noi...

— E adevărat.

— Şi de cincisprezece zile de când se află aici e foarte posac.

— Niciodată nu vorbeşte cu nimeni, observă bucătăreasa. Mănâncă tot ce i se dă... şi dacă nu i s-ar servi masa, mă prind că nici nu s-ar gândi la asta.

— Asta e adevărat!

— Cred, răspunse maestrul de vânătoare, că domnul marchiz e foarte trist şi tristețea lui îl împiedică să bea, să mănânce şi să doarmă.

Într-un colț al bucătăriei era un tânăr servitor în livrea roşie.

— Oh! Eu, zise el, ştiu care e cauza acestei tristeți.

— Ştii tu, Antoine?

— Da.

Toți se uitară la valet cu curiozitate. Antoine era de acolo, născut la Bellombre şi, cu toate că era valetul marchizului, toți se încredeau într-însul.

— Ei bine, povesteşte-ne şi nouă.

— Domnul marchiz e supărat cu doamna.

— Ah!

— Şi cu fiica sa.

— Domnişoara Victoria?

— Da.

— Dar ea e măritată de trei luni.

— Din cauza asta e supărarea. Se pare că această căsătorie l-a întristat pe domnul marchiz pentru că domnul de Pierrefeu — aşa se numeşte soțul — n-avea nici un ban.

— Aş! zise bucătăreasa, nu e dânsul destul de bogat?

Un servitor murmură printre dinți:

— Banul rău câştigat nu foloseşte la nimic.

Aceste cuvinte îi mirară pe toți servitorii castelului de Bellombre, care se înfiorară.

— De, dragul meu, zise bucătăreasa, vrei să ne faci să fim dați afară din serviciu?

Bătrânul servitor nu răspunse, căci un nou personaj, cu o

barbă lungă care intră în acel moment în bucătărie, atrase atenția tuturor.

Era un om de aproape şaizeci de ani, înalt, cu o barbă lungă.

Avea o trompetă legată de umeri şi un cuțit la brâu. Acest personaj era picherul castelului.

Cu toate că el nu vâna niciodată, marchizul de Morfontaine avea tot personalul complet.

Hubert Voisin, acesta era numele picherului, exercita la Bellombre un fel de autoritate asupra celorlalți servitori.

Nu se temea nimeni de dânsul, dar toți aveau pentru el un fel de respect amestecat cu afecțiune.

— He! he! zise el intrând, cred că aici se vorbeşte de rău stăpânul.

Servitorii tăcură ca nişte şcolari prinşi cu o greşeală.

— Dar liniştiți-vă, continuă Hubert surâzând, stăpânul n-a auzit nimic.

— El e în odaia sa, zise Antoine. Scrie scrisori.

— Te înşeli, răspunse Hubert. Domnul marchiz e în parc.

— Pe vremea asta?

— Da.

— Trebuie să fie nebun.

— Se poate, zise Hubert. Ați aflat noutatea?

— Care? întrebară toți.

— Ştiți că de trei zile am fost trimis…

— Da. Ai fost să dai ajutor domnului baron de Tenailles să distrugă lupii. Şi te-ai întors pe timp frumos.

— Nu ploua, când am plecat de acolo, dar ploaia mă cunoaşte.

— Şi spui că e ceva nou?

— Da.

— Ce s-a întâmplat?

— Ştiți castelul de Main-Hardye?

— Drace, răspunse un bătrân servitor. S-a vorbit destul de acest castel acum treizeci de ani. Sărmanul domnul Hector!…

— Taci! zise bucătăreasa, nu pronunța acest nume!

Hubert Voisin dădu din umeri ca un om cu totul independent.

— Ei bine, ce e nou la Main-Hardye? Acest castel e în ruină şi plouă înăuntru.

— Se vor cultiva câmpiile.

— Ah!

— Şi castelul e locuit.

Servitorii se priviră neîncrezători.

— E aşa cum vă spun, adăugă Hubert.

— Dar cine îl locuieşte?

— Nişte domni frumoşi din Paris, care l-au cumpărat.

— Atunci ei o să restaureze castelul?

— Desigur.

— Vor trebui să cheltuiască mult pentru asta.

— Sunt bogați.

— Le ştii numele?

— E un baron şi un marchiz, iată tot ce ştiu…

— Au avut o idee ciudată să vină să locuiască în castelul Main-Hardye, murmură păzitorul de vaci; castelul e în mijlocul pădurii şi n-are vecini.

— Tocmai pentru asta au venit aici. Ei sunt vânători şi castelul e foarte bine situat pentru aşa ceva.

Picherul îşi aprinse luleaua şi continuă:

— Sunt numai de trei zile şi deja vânează mult.

— De aceea am auzit cornul sunând noaptea.

— Ei sunt.

— Se pare că aceşti domni nu se tem de ploaie.

— Sunt tineri.

În acelaşi moment prin zgomotul uraganului, care zgâlțâa cu putere geamurile, se auzi răsunând o fanfară.

— Ah! asta e prea de tot, sunt ceasurile opt seara… şi dacă aceşti domni sună acum atacul…

Hubert se sculă şi deschise o fereastră, trăgând cu urechea.

— Crezi că sunt domnii din castelul Main-Hardye?

— Se poate, răspunse Hubert. Au alergat azi după un cerb şi după câte mi-a spus un cărbunar, cerbul i-a dus cam departe.

— Drace! zise bucătăreasa, dacă l-au prins pe pământul castelului de Bellombre…

Hubert asculta fanfara care părea a fi la o distanță de un sfert de leghe de castel.

— Drace! Cred că s-au pierdut.

— E întuneric beznă, zise păzitorul de vaci şi dacă picherul nu e din partea locului.

— Sunt în stare, adăugă Marton, să vină aici, dacă văd luminile castelului.

— Ei bine, vor fi primiți! adăugă Hubert.

Şi el continua să asculte. Ca şi cum ar fi vrut să dea dreptate

spuselor bucătăresei, fanfara se apropia.

— Bun! zise Hubert, desigur că vin aici... m-aş prinde că au intrat pe marea alee a vicontelui.

Astfel se numea una din principalele alei care străbătea vasta pădure ce se întindea între Bellombre şi Main-Hardye.

— Ei bine! zise bătrânul Jacquet, stăpânul e bine dispus, vor fi primiți ca şi câinele cu pisica.

Servitorii începură să râdă. Dar Hubert închise fereastra şi spuse:

— Acum e sigur, vin aici şi domnul marchiz, cu vremea care este, nu se poate să nu-i primească. Mă duc să-l caut.

— Unde?

— Drace! Era în parc mai adineauri; mă duc să văd.

Şi Hubert ieşi.

Cele câteva cuvinte schimbate de servitorii din Bellombre dovedeau în mod evident că ei nu aveau pentru marchizul de Morfontaine acea respectuoasă afecțiune de care fusese înconjurat bătrânul general, tatăl nenorocitei baroane Rupert. Cu toate că nimeni la Bellombre nu îndrăznise a formula o acuzare contra stăpânului, totuşi zvonuri vagi circulau, de mai mulți ani, prin acele locuri şi toți găseau foarte ciudat că fata baroanei Rupert se înecase.

În douăzeci şi opt de ani, marchizul nu venise de zece ori la Bellombre.

De obicei, când imperioase motive îl chemau acolo, el sosea noaptea şi pleca după două trei zile fără să se întâlnească cu cineva.

De astă dată, însă, spre mirarea tuturor, marchizul se afla de cincisprezece zile la Bellombre.

El sosise într-o seară, trist şi tăcut, cu vreo 12 cufere pline cu veşminte, şi îi anunțase pe servitorii săi uimiți că va sta două sau trei luni la castel.

Cum de luase această hotărâre?

Vom explica aceasta în câteva rânduri.

Într-o dimineață, marchizul de Morfontaine, care fusese înştiințat cu trei zile înainte că o asociație misterioasă îl urmăreau, pe el şi pe cei doi complici ai săi, într-o dimineață, spunem, marchizul de Morfontaine aflase că vicontele de la Morlière murise în urma unui atac de apoplexie, într-un apartament din foburgul Saint-Germain, la o femeie de moravuri uşoare, care era amanta lui.

Această moarte subită şi misterioasă îl umpluse de spaimă.

Alergase imediat la baronul de Passe-Croix. Acolo o ştire tot aşa de uimitoare îl aştepta. Baronul era nebun, nebun de legat şi fusese dus într-o casă de sănătate.

Teribil de înspăimântat, marchizul plecase din Paris şi se refugiase la Bellombre.

În timpul primei săptămâni a şederii sale, fusese în prada celei mai mari nelinişti.

Nu visa decât jandarmi, procurori şi judecători de instrucție. Dar cum după opt zile nu se petrecuse nici un eveniment, la Bellombre domnea un calm desăvârşit, el se liniştise.

Cu toate acestea, nopțile îi erau agitate, întrerupte de lungi insomnii şi de multe ori pe noapte se scula spre a se plimba prin parc.

În această zi, după ce luase masa în odaia sa, marchizul era foarte neliniştit.

Un gând teribil îl cuprinse deodată:

„Cine ştie, îşi spunea dânsul, dacă aceşti oameni, al căror nume nu-l cunoscuse, aceşti oameni care s-au erijat în răzbunătorii lui Dumnezeu, nu-mi pregătesc în umbră vreo pedeapsă teribilă?... Această tăcere şi această linişte, care e în jurul meu, mă înspăimântă...”

Şi atunci, cuprins de o spaimă nebună, cu toată ploaia ce cădea, cu tot vântul care sufla, marchizul ieşise cu capul gol, pradă unui fel de delir.

Hubert Voisin, picherul, trecuse pe lângă dânsul călare. Marchizul abia îl văzuse.

Când picherul ieşi din bucătărie spre a-l căuta, l-a găsit stând pe o bancă.

El se pusese la adăpost de ploaie, supunându-se mai mult unui instinct primitiv decât judecății.

Hubert se prezentă respectuos în fața lui şi-i spuse:

— Domnule marchiz, iartă-mă că te supăr.

Marchizul de Morfontaine tresări, apoi îl privi pe Hubert.

— Ce vrei? întrebă el.

— Domnule marchiz, reluă picherul, nu sunt de ieri la Bellombre.

La aceste cuvinte, marchizul se încruntă.

— M-am născut pe vremea defunctului general, unchiul dumitale, şi îmi amintesc că în tinerețea mea niciodată nu se refuza ospitalitatea la castel.

Marchizul crezu că e vorba de vreun cerşetor surprins de ploaie.

— Dacă vreun om sărman cere ospitalitate, zise el, dă-i de mâncare.

— Iertați-mă…

— Ce vrei să spui?

— Nu este vorba de un om sărman, domnule marchiz.

Acesta se înfiora fără voia lui. Numai numele unui străin îl făcea să tresară.

— N-ați auzit, desigur? zise Hubert Voisin.

— Ce?

— Ascultați, atunci…

Marchizul trase cu urechea şi auzi, într-adevăr, sunetul fanfarelor ce se apropiau.

— Sunt nişte vânători, care vin drept la castel, domnule marchiz.

— Nişte… vânători?

— Plouă, vântul suflă cu putere, domnule marchiz. Peste cinci minute ei vor fi la poartă; trebuie să le spun să-şi vadă de drum?

Marchizul reuşi să-şi stăpânească spaima pe care orice vizită i-o provoca.

— Nu, desigur, zise el, Bellombre a fost întotdeauna o locuință ospitalieră. Primeşte-i pe aceşti domni, Hubert.

— Dar… dumneata… domnule marchiz…

— Pe mine mă vei scuza. Eu sunt bolnav şi am nevoie de aer…

— Să le oferim de mâncare?

— Desigur.

— Să le pregătim paturi?

— Fără îndoială. Du-te.

Şi marchizul recăzu în tristețea lui. Hubert îl părăsi şi se îndreptă spre poarta parcului. Fanfarele răsunau foarte aproape.

Ajungând în fața castelului, picherul strigă:

— Aduce-ți torțe!

Doi servitori alergară şi Hubert deschise amândouă porțile.

Trei vânători călări erau urmați de un picher, care avea atârnat de calul său un frumos cerb, ucis printr-o lovitură dată cu cuțitul.

Cei trei vânători salutară.

— Amice, zise unul dintre ei, cred că oamenii acestui castel sunt ospitalieri.

— Da, domnule baron, zise Hubert scoțându-şi pălăria.

— Ce, mă cunoşti?

— Nu, domnule, dar presupun că sunteți unul din oamenii care au cumpărat castelul de Main-Hardye.

— Da.

— Şi cum mi s-a spus că erau un baron şi un marchiz...

— Eu sunt baronul, zise călărețul intrând pe poartă. Al cui este acest castel, amice? Suntem foarte departe de Main-Hardye şi plouă torențial.

— Domnul marchiz, stăpânul meu, răspunse Hubert, m-a însărcinat să vă primesc şi să vă rog să vă considerați ca la dumneavoastră.

— Foarte bine, zise baronul schimbând o privire cu cei doi tovarăşi ai săi.

II – Vânătorii

Vânătorul care schimbase aceste câteva cuvinte cu Hubert Voisin, picherul din Bellombre, îndreptă calul spre castel.

Tovarăşii săi îl urmară. Alți doi valeți, având torțe, se aflau la peron.

La lumina lor se putură vedea vânătorii descălecând.

Primul era acela căruia picherul se adresase cu titlul de baron. Era un om de 30—32 de ani, cu o figură energică şi frumoasă, baronul Gontran de Neubourg, căci cititorii l-au recunoscut desigur.

Al doilea era lordul Blakstone şi al treilea marchizul de Verne.

La Bellombre toți se supuneau ordinelor lui Hubert Voisin, care, pe lângă slujba de picher, o avea şi pe aceea de majordom, aşa că valeții îi conduseră pe vânători în sufragerie. Se aprinsese un foc bun şi într-o clipă masa fu pusă.

— Ah! zise baronul privindu-l pe Hubert, unde suntem aici prietene?

Şi baronul, care îşi usca cizmele la foc, luase tonul cel mai naiv rostind aceste cuvinte.

— Sunteți la castelul de Bellombre, domnule baron, răspunse Hubert Voisin.

— Ah!

— La domnul marchiz de Morfontaine.

— Foarte bine!

— Dar, zise marchizul de Verne, stăpânul tău nu e aici? Altfel l-am fi văzut.

— Stăpânul meu e la castel.

— Ah!

— Şi dacă n-ar fi suferind…

— E bolnav?

— Puțin.

Cei trei vânători părură că se mulțumesc cu această explicație.

— Atunci, zise marchizul de Verne, prezintă-i scuzele noastre.

După o jumătate de oră, cei trei vânători erau la masă.

— Domnilor, zise baronul pe şoptite, după ce se asigură că erau singuri şi că nici un valet nu putea să-i audă, domnilor, absența marchizului sau, mai bine zis, grija pe care o are de a se ascunde, îmi dovedeşte că spaima lui persistă şi că la Bellombre nu s-a liniştit deloc.

— E gata totul? întrebă marchizul de Verne.

— Da. Trăsura va sosi pe la miezul nopții, în pădure lângă parc.

— Atunci să mâncăm.

— Eu, zise lordul Blakstone, mă prind că marchizul de Morfontaine îşi va face apariția printre noi.

— Asta e foarte puțin probabil, adăugă Gontran, dar ar fi foarte bine pentru planurile noastre.

Hubert Voisin intră. El se îmbrăcase cu livreaua de ceremonie şi ținea cu mândrie un şervet sub braț.

— Domnilor, zise el, picherul dumneavoastră întreabă dacă trebuie să se întoarcă la Main-Hardye astă-seară.

— Tot mai plouă?

— Toarnă cu găleata.

— Ei bine, prietene, culcă-l aici… A mâncat?

— Nu, mănâncă la bucătărie.

— Îi comunici, adăugă baronul, să fie gata de plecare mâine cum se va face ziuă.

— Da, domnule baron.

Picherul voia să iasă când se auzi sunând clopotul.

— Iată, zise el, e domnul marchiz. Scuzați-mă, domnilor.

Era într-adevăr clopotul din dormitorul marchizului. Acesta intrase fără zgomot pe o scară de serviciu şi se închisese în odaia sa.

Tot absorbit, tot neliniştit el se întreba cine puteau fi aceşti străini care veneau astfel să-i ceară ospitalitate fără ceremonie.

În momentul în care picherul Hubert Voisin voia să iasă din sufragerie, Gontran îl opri cu un gest:

— Fiindcă te duci la stăpânul tău, zise el, dă-i şi cărțile noastre de vizită spre a şti numele oaspeților săi. Şi îi dădură picherului trei cărți de vizită.

Marchizul sunase cedând spaimei sale.

Vecinii erau rari pe lângă Bellombre şi el nu avea relații de prietenie cu nici un castelan din împrejurimi.

Inima îi bătea cu putere când intră picherul aducând pe o tavă cărțile de vizită ale celor trei vânători.

— Cine sunt aceşti domni? întrebă marchizul, îi cunoşti?

— Iată cărțile lor de vizită.

Marchizul luă una după alta cărțile de vizită şi le citi. Baronul Gontran de Neubourg, marchizul de Verne şi lordul Blakstone nu puteau fi pentru dânsul necunoscuți.

Ei aparțineau lumii sportului şi aveau cai înscrişi la curse.

Marchizul de Morfontaine respiră uşurat. Renumele acestor oameni îl liniştea.

— Dar, zise el picherului, cum de se găsesc aceşti domni în Poitou?

— Au cumpărat pădurea şi castelul Main-Hardye.

Marchizul tresări.

— Ştii domnule, adăugă Hubert, că a trecut anul de când aşezămintele care au luat bunurile lui Main-Hardye, în virtutea nu ştiu cărui testament, au fost puse în vânzare. Numai nişte oameni pasionați de vânătoare îşi puteau permite acest lux.

Aceste ultime cuvinte descrețiră fruntea marchizului un moment întunecată la numele de Main-Hardye.

— Desigur, murmură el, nu pot să nu cobor şi să salut pe aceşti domni. Ar fi o necuviință fără margini!

Apoi adresându-se picherului, zise:

— Trimite-mi pe valetul meu, căci vreau să mă îmbrac.

Hubert coborî în bucătărie.

Picherul celor trei vânători refugiați la Bellombre mânca liniştit la o măsuță ce fusese pusă lângă foc, şi vorbea cu servitorii din Bellombre.

Picherul era un englez; băiat bine făcut, având o barbă roşie şi faţa ciupită, vorbea destul de bine limba franceză, cu toate că avea un accent englezesc.

Servitorii îi puneau întrebări asupra felului cum se vânează în Anglia şi el le povestea multe cu bunăvoinţă.

Hubert Voisin intră.

— Antoine, zise el, du-te la domnul marchiz, care are nevoie de tine.

Antoine se sculă cu părere de rău.

Marton, bucătăreasa, îi zise cu naivitate lui Hubert:

— Iată, văd un englez pentru prima oară în viaţa mea, şi nu mi-aş fi închipuit niciodată ca ei să fie astfel.

— Proasto! răspunse Hubert, dar ce, îţi închipuiai că englezii merg în patru picioare?

Picherul lui Gontran râse în hohot.

— Are poftă de mâncare, zise un păstor.

— Şi bea bine!

— Adică, zise Hubert, aţi vrea şi voi să beţi.

— Drace! Hubert surâse.

— La Bellombre, zise el, când e unul care bea, toată lumea bea.

Câteva priviri străluciră.

— Marton, urmă Hubert, adu câteva sticle cu vin. Vom bea în sănătatea domnului.

— Ah! zise englezul.

Marton coborî în pivniţă.

În bucătărie nu mai erau decât cinci sau şase servitori. Ceilalţi se culcaseră demult.

Marton se întoarse cu un vas de vin şi-l puse pe masă picherului. În acest moment uraganul devenise şi mai violent şi una din ferestrele bucătăriei se deschise.

— Ce timp oribil! murmură unul dintre servitori, pe când toate privirile se îndreptară, timp de o secundă, spre acea fereastră pe care Hubert voia s-o închidă.

Asta dură o clipă, dar picherul avu timp să lase să cadă în vasul cu vin un hap pe care îl avea în mână de câteva minute. Nimeni nu observă aceasta.

Marton aducea pahare. Ea le punea unul câte unul pe masă şi englezul le umplea.

— În sănătatea englezilor, zise un servitor.

— În sănătatea francezilor! răspunse picherul şi-şi goli

paharul.

Atunci se întoarse şi valetul.

— Bea un pahar, îi zise Hubert.

— Nu pot să refuz, zise Antoine la rândul său.

Apoi el adăugă:

— Se pare că ploaia l-a înveselit pe stăpânul nostru.

— Ce? zise Marton.

— Când m-am dus la dânsul, era ud până la piele şi se usca la foc ca un câine.

— Curioasă ideea de a se plimba prin ploaie! Îmbracă-mă, mi-a zis dânsul.

— Ah! şi s-a îmbrăcat?

— Ca la Paris.

— Ce, vrea să se plimbe iar pe ploaie?

— Nu, a coborât unde sunt acei domni.

— Ei bine, zise Marton, dacă le va face aceeaşi figură ca şi nouă, nu vor mai putea să mănânce, bieții oameni.

Hubert Voisin o fulgeră pe bucătăreasă cu o privire şi îi spuse:

— Taci, palavragioaico! du-te mai bine de mai adu un vas cu vin.

Apoi Hubert, adresându-se picherului englez, care continua să umple paharele, îl întrebă:

— Ai mâncat bine, amice?

— Foarte bine.

— Trebuie să fi umblat mult.

— Am călărit douăsprezece ore, răspunse cu răceală picherul.

*
* *

Marchizul de Morfontaine coborâse, într-adevăr în sufragerie şi, după cum spusese valetul său Antoine, se îmbrăcase ca la Paris.

Adică îşi pusese o redingotă neagră şi la butonieră avea o panglică multicoloră.

Marchizul de Morfontaine era cavaler al mai multor ordine.

Era un om înalt, cu umeri largi, şi care se ținea bine cu toți cei 60 de ani ai săi.

El simți că inima îi bate din nou când trecu pragul odăii şi fu

iar cuprins timp de o secundă de temerile sale. Dar când îi văzu pe cei trei tineri sculându-se cu respect şi salutându-l surâzând, temerile lui dispărură. Redeveni omul de societate şi, înaintând spre dânşii, le spuse cu familiaritate.

— Vă rog, domnilor, reluați-vă locurile şi continuați modesta cină ce vi s-a oferit.

Cei trei tineri salutară din nou şi se aşezară pe scaune.

Marchizul continuă:

— Aş fi neiertat, domnilor, că nu v-am ieşit chiar eu în întâmpinare, fără scuzele pe care am avut onoarea să vi le trimit.

Tonul marchizului era foarte curtenitor.

— Închipuiți-vă, urmă el, că n-am vecini prin aceste locuri; mici gentilomi sărăci, comercianți bogați retraşi din afaceri şi care fac pe castelanii, iată ce este în jurul meu. Anul trecut, doamna marchiză de Morfontaine şi fiica sa abia s-au putut apăra de vizitele acestor domni. Am luat deci hotărârea de a nu primi pe nimeni.

— Hotărâre foarte înțeleaptă, zise Gontran.

— Când am auzit fanfarele dumneavoastră, reluă marchizul, m-am gândit că erau unii din acei domni şi am dat ordinul de a-i primi, scuzându-mă că eram indispus. Dar când mi s-au adus cărțile dumneavoastră de vizită, am priceput că făcusem o stângăcie.

— Ah! domnule, zise Gontran.

— Şi, termină marchizul surâzând, vă prezint scuzele mele.

Cei trei tineri se înclinară; marchizul se aşeză lângă dânşii şi începură să converseze cu familiaritate.

— Ce ciudată idee, domnilor, zise în fine marchizul de Morfontaine, căci această întrebare îi stătea în minte de multă vreme, ce ciudată idee ați avut de a vă instala în castelul de Main-Hardye! E o ruină izolată de lume.

— Ce vrei să facem? zise Gontran cu o voce care-l fermeca pe marchiz, nu mai ştim unde să vânăm în Franța.

— E adevărat.

— Pădurile cad, proprietățile se dezmembrează; pădurile de la Main-Hardye n-au o valoare mare, dar sunt pline de vânat… Am restaurat castelul şi vom petrece acolo iarna.

— Toată iarna?

— Da.

Lordul Blakstone adăugă surâzând:

— Vrem să fondăm o mănăstire.

— Oh!

— Mănăstirea călugărilor din Saint-Hubert. Pentru a deveni călugăr trebuie să ai un oarecare venit, să tragi bine cu puşca şi să te hotărăşti să rămâi… celibatar.

— Ah!… zise marchizul, ultima condiție e cam aspră…

— Suntem uciși de amor, răspunse marchizul de Verne.

Marchizul se gândi: „Aceşti trei tineri au supărări de amor. Nu trebuie să mă tem de dânşii.”

— Dar, se grăbi să adauge Gontran, călugării din Saint-Hubert vor fi tot aşa de ospitalieri ca şi dumneata, domnule marchiz…

— Oh! sunt sigur.

— Şi ne vei permite de a te invita la vânătoare cu noi.

Marchizul se înclină.

— Mâine, zise lordul Blakstone, vânăm un mistreț.

Şi cum marchizul făcu o mişcare:

— Ah! fără scuze, zise Gontran, ne-am înțeles, te luăm cu noi.

Marchizul de Morfontaine nu îndrăzni să refuze. De altfel, în trista stare în care se afla, el se temea de izolare.

Mai vorbiră câtva timp, apoi pendula sună orele unsprezece. Atunci Gontran se ridică.

— Suntem aşa de obosiți, încât vă cerem voie să ne retragem.

— Domnilor, zise marchizul, întotdeauna au existat la Bellombre odăi ale vânătorilor. Sunt trei, care dau pe acelaşi coridor, în aripa stingă a castelului. E zadarnic să vă repet că sunteți ca la dumneavoastră acasă.

Marchizul sună.

După un moment, Hubert Voisin şi picherul englez apărură cu lumânări.

— Condu-i pe aceşti domni în apartamentul lor, ordonă marchizul.

Apoi le spuse noapte bună oaspeților săi şi se întoarse în odaia sa.

Toți servitorii castelului se culcaseră. Hubert şi picherul englez erau încă în picioare. Acesta din urmă era lângă Gontran, care îi spuse lui Hubert Voisin:

— Poți să te retragi, prietene. Picherul meu îmi serveşte de valet la vânătoare şi el mă va dezbrăca.

După ce plecă Hubert, marchizul de Verne şi lordul

Blakstone intrară în odaia lui Gontran. Atunci picherul englez încuie uşa.

— Ei bine! zise Gontran.

— Avem un mare noroc, răspunse picherul.

— Cum asta?

— Peste o oră, graţie unui hap de narcotic căzut din mâna mea într-un vas cu vin, toţi servitorii vor dormi aşa de adânc, încât vom fi stăpâni la castel.

— Bravo!

— Acum, ştiţi că am un plan al castelului.

— Da.

— Nici unul din aceşti dobitoci nu a recunoscut în mine pe vânzătorul ambulant care a venit, acum trei zile şi le-a vândut tot soiul de lucruri, şi care a dormit aici. Cunosc Bellombre ca pe buzunarul meu.

— Şi spui că peste o oră toată lumea va dormi?

— Ah! de asta sunt sigur.

Picherul deschise fereastra şi se uită afară.

Ploaia mai încetinise puţin şi vântul nu mai bătea cu aceeaşi putere.

El trase cu urechea şi, întorcându-se spre cei trei vânători, le zise:

— Aud un zgomot îndepărtat, zgomotul unei trăsuri.

— Este dânsa! zise Gontran.

— Am studiat bine personajul meu, urmă picherul. Veţi vedea dacă nu semăn cu dânsul.

Aceste cuvinte misterioase nu-i uimiră pe cei trei cavaleri ai noştri. Picherul urmă:

— Lăsaţi fereastra tot deschisă şi trageţi cu urechea. Mă duc la grajd să îmi iau geamantanul în care se află obiectele necesare pentru metamorfoza mea.

Şi ieşi.

— Ce om! murmură Gontran privindu-şi tovarăşii.

— A avut dreptate, zise marchizul de Verne, nu eram în stare singuri să ieşim învingători.

— Ceea ce mă miră întotdeauna, zise baronul Blakstone, e minunata iuţeală cu care ia toate costumele, toate fizionomiile şi toate vârstele.

— E sigur, reluă Gontran, că are cincizeci de ani când e cu ochelarii albaştri, patruzeci în costumul medicului sir John, treizeci astăzi în costumul său de picher.

— Şi, sfârşi baronul, veți vedea în curând că va avea 16 ani, ca Grain-de-Sel pe timpul Dianei şi al contelui de Main-Hardye.

Trecură zece minute de când Cavalerii Nopții discutau. Deodată uşa odăii lui Gontran se deschise şi cei trei tineri scoaseră un strigăt de uimire. Un tânăr care era în prag spunea:

— Scuzați-mă, credeam că generalul e aici.

Acest tânăr, care părea că are 16-l7 ani, era îmbrăcat ca un țăran din Bocage. Avea pe cap o pălărie mare, de sub care cădea pe umerii săi un păr blond.

Accentul îi era acel al oamenilor din Vest.

— Trebuie să fim avertizați că eşti dumneata, căci altfel nu te-am recunoaşte, zise Gontran.

— Scuzele mele, domnilor, continuă el. Domnul general nu e aici?

— Iată Grain-de-Sel, aşa cum ni l-a zugrăvit, strigă lordul Blakstone cu o sinceră şi naivă admirație.

— Yes! zise tânărul râzând. Apoi adăugă: picherul doarme deja, este o mare fericire.

— Ah!

Falsul Grain-de-Sel se dusese din nou la fereastră.

Deodată se auzi un fluierat.

— De astă dată, murmură baronul de Neubourg, nu ne mai putem înşela.

— Mă duc înaintea ei, zise tânărul. Şi dumneavoastră, tăcere şi stingeți lumânările.

Şi zicând aceste vorbe se aplecă pe fereastră şi zise:

— Marchizul nu s-a culcat încă!

Într-adevăr, fereastra marchizului de Morfontaine era luminată.

Falsul Grain-de-Sel închise fereastra şi plecă.

Aşa cum spusese, el cunoştea castelul de Bellombre amănunțit.

El se duse la o scară de serviciu ce dădea în curte şi merse pe o alee singuratică, ce ducea la locul unde odinioară, nenorocitul conte de Main-Hardye căzuse victimă. Acolo sări gardul şi se găsi în fața unei trăsuri la care era înhămat un cal. Deschise uşa cupeului spunând:

— Nu te teme, sunt eu!

Atunci o femeie înfăşurată într-o lungă manta coborî. Falsul Grain-de-Sel îi zise vizitiului:

— Du-te de te odihneşte, ştii unde… şi aşteaptă.

După aceea, îi oferi femeii braţul.

III – Viziunea

Între timp marchizul de Morfontaine intrase în camera sa.

Ca şi cei mai mari criminali care reuşesc să se distreze în mijlocul unei aglomeraţii, dar pe care singurătatea îi sperie, marchizul, un moment liniştit de veselia oaspeţilor săi, fu cuprins din nou de temerile sale când se regăsi singur.

Aceşti oameni, cu toate numele lor aristocratice, nu erau oare agenţii misterioşi care îl loviseră deja pe vicontele de la Morlière şi pe baronul de Passe-Croix?

Marchizul îşi puse această întrebare înfiorându-se:

El se aşeză mai întâi la fereastră dar, cum îi era frig, se întoarse lângă foc.

Aici spiritul lui agitat îi arăta pe cei trei oameni cu surâsul pe buze, ca pe nişte răzbunători; aci, din contră, dădea din umeri spunându-şi: „Sunt nebun.”

Timp de o oră, se plimbă în sus şi în jos prin odaie.

După aceea se hotărî să se urce în pat.

Dar somnul nu-l prindea.

Luă o carte şi vru să citească. Doar ochii lui citeau, căci gândul îi era în altă parte.

„De ce, se întreba dânsul, m-au invitat să merg cu dânşii mâine la vânătoare? Nu-mi întind oare o cursă?”

Marchizul de Morfontaine avea obiceiul să bea o ceaşcă de ceai înainte de a se culca. În fiecare seară ceainicul se afla pe masa lui de noapte. Când fu în pat bău acea ceaşcă. Apoi încercă să doarmă.

Câtva timp încă fu pradă agitaţiei sale obişnuite, apoi, puţin câte puţin îl cuprinse un fel de toropeală fizică şi morală.

Ceea ce simţi era foarte straniu.

Ochii i se închiseră, corpul îi căzu într-un fel de amorţeală. Dar spiritul său îşi păstră toată luciditatea. Dormea? Visa? I-ar fi fost cu neputinţă să precizeze.

Deodată auzi un zgomot care îl făcu să tresară.

Era un strigăt de pasăre nocturnă.

Senzaţia pe care o simţi fu aşa de puternică, încât îl făcu să iasă din toropeală.

Sări din pat, deschise fereastra şi se uită afară.

Nu mai ploua şi razele lunii străluceau printre nori. Noaptea era liniştită.

„Am visat, îşi zise marchizul de Morfontaine" şi se culcă din nou.

Curând toropeala îl cuprinse din nou şi el închise ochii. După un sfert de oră acelaşi zgomot se auzi iarăşi.

Marchizul mai făcu o săritură, dar toropeala fizică era aşa de mare încât nu se putea scula.

„Visez" îşi zise.

Curând se auziră paşi pe coridor.

Marchizul trase cu urechea şi sesiză zgomotul. Apoi cineva bătu la uşa lui.

Încă o dată încercă să se scoale, dar nu putu. Vru să deschidă gura şi să rostească: „Intră!"

Nu putea însă să pronunțe nici un cuvânt. Marchizul deschise ochii.

„Visez", zise din nou.

Se bătu din nou, apoi uşa se deschise şi un val de lumină pătrunse în odaie.

Atunci, printr-o sforțare supraomenească, marchizul deschise ochii.

Apăru un tânăr. El avea lumânare în mână şi părea că umblă cu precauție.

Această vedenie îl aruncă pe marchiz cu treizeci de ani în urmă şi printr-o nouă şi violentă sforțare, întredeschise gura şi murmură cu o voce plină de spaimă:

— Grain-de-Sel!

Falsul Grain-de-Sel ținea lumânarea mai în spate, spre a-şi lăsa fața în penumbră.

— Iartă-mă că te deştept din somn, domnule cavaler, zise el.

„Domnule cavaler!..." Erau treizeci de ani de când, în urma morții unchiului său, el era marchiz.

„Haide, se gândi marchizul de Morfontaine, a cărui frunte era udată de sudoare, e un vis urât."

Şi, printr-o sforțare supremă, voi să se întoarcă cu fața spre perete. Dar, de astă-dată toropeala fizică fu mai tare decât voința lui. Stătu nemişcat, cu ochii fixați pe acela pe care îl lua drept Grain-de-Sel.

Falsul Grain-de-Sel reluă:

— Generalul, unchiul dumitale, mă trimite la dumneata,

domnule cavaler.

Marchizul viu să vorbească. Vocea însă i se înăbuşi în gât.

Grain-de-Sel continuă:

— S-au bătut toată ziua şi toată noaptea înspre Pouzanges… Albaştrii au câştigat teren.

„Visez… visez… se gândi marchizul de Morfontaine. Sunt douăzeci de ani de când unchiul meu a murit şi acum nu mai există nici albi nici albaştri.”

— Generalul, ştii, domnule cavaler, generalul ştie perfect de bine că domnul conte de Main-Hardye şi doamna Diana…

Falsul Grain-de-Sel începu să vorbească cu o voce înăbuşită.

— Trebuie să-l salvăm pe contele Main-Hardye; trebuie să-l salvăm… şi pe cei doi veri ai dumitale…

Marchizul se lupta ca un disperat contra straniei toropeli care, împreună cu acea apariție şi mai stranie, îl făcea să creadă că visează.

— Generalul, domnule cavaler, s-a gândit că te vei duce în noaptea asta până la Main-Hardye. Trebuie să-l încaleci pe Tobby, ştii calul acela…

Tobby murise de douăzeci de ani în grajdurile din Bellombre.

„Haide! se gândi marchizul, e un vis”.

Grain-de-Sel continuă:

— Generalul te roagă deci, domnule cavaler, să te scoli îndată, să alergi la Main-Hardye şi să-l aduci pe conte… Mă duc să pun şaua pe Tobby… Nu adormi până atunci!

Falsul Grain-de-Sel luă lumânarea şi plecă.

Focul se stinsese, aşa că odaia marchizului era cufundată în întuneric.

Marchizul de Morfontaine închise ochii îndată şi, printr-o sforțare supremă, îşi putu duce mâna la frunte, care era udă de sudoare.

„Am visat… mă deştept…” îşi zise el, încercând să se scoale puțin.

Dar toropeala îl cuprinse din nou.

În acelaşi timp auzi un zgomot uşor, acela al unui pas pe coridor.

Apoi uşa se deschise fără zgomot, o lumină nesigură, ce venea de la o lanternă, se împrăştie prin odaie.

La lumina acestei lanterne marchizul redeschise ochii.

Un om veni şi se rezemă de patul său.

Marchizul vru să scoată un țipăt de spaimă. Acest om, acest

nou venit, era Ambroise, valetul vicontelui de la Morlière.

Ambroise avea una din acele figuri care n-au vârstă şi cărora li se pot tot aşa de bine da treizeci şi cinci, ca şi cincizeci de ani.

Ambroise era îmbrăcat în livreaua sa de valet. El îşi puse un deget pe buze cu un aer misterios.

— Domnule cavaler… zise el.

„Dar visez! se gândi din nou marchizul, nu mai sunt totuşi în 1832.”

— Domnule cavaler, zise Ambroise, vicontele, vărul dumitale, m-a trimis să-ți spun că totul e gata… Cursa e în şanț… husarii sunt la Bellombre… contele va veni… va cădea în cursă. Adio căsătorie… el va fi împuşcat! Poți să dormi liniştit… Noapte bună, domnule cavaler!…

Ambroise îşi luă lanterna şi plecă mergând în vârful picioarelor.

Întunericul cuprinse din nou camera marchizului. Lucru ciudat, când întunericul domnea în jurul marchizului se părea că toropeala îl părăseşte.

Încă o dată îşi duse mâna la frunte şi-şi puse această întrebare: „Morții învie?”

Marchizul nu fusese niciodată superstițios. El nu credea în nimic. Totuşi era Grain-de-Sel cel pe care îl văzuse, Grain-de-Sel care venise să-i vorbească de general.

De asemenea, Ambroise, care venise să se rezeme de patul său, vorbindu-i de contele de Main-Hardye, mort de douăzeci de ani, şi de detaşamentul husarilor comandat de căpitanul Aubin, care fusese ucis la asediul din Constantine.

Cu toate acestea, luciditatea marchizului era aşa de mare încât el încetă să mai creadă că visa.

Un singur lucru putea să-şi explice până la un punct oarecare, această situație ciudată.

Evident, sunt visuri pe care deşteptarea le întrerupe şi care continuă îndată ce omul adoarme, la fel ca o piesă de teatru. Antractul este deşteptarea.

Dar ceea ce încurca această explicație, era toropeala pe care el o simțea în toate membrele sale.

Cu toate acestea, marchizul, care voia cu orice chip să fie tare, socoti că această toropeală era din cauza furtunii.

Şi închise ochii, spunându-şi: „Să încercăm să dormim!”

Mai trecură câteva momente.

Deodată marchizul ascultă din nou. El auzi nişte gemete

înăbuşite… plânsete… şi suspine… în zadar încercă din nou să iasă din toropeala sa, căci nu putu.

Încă o dată uşa se deschise, de astă-dată brusc.

Din nou un val de lumină pătrunse în odaie şi o femeie îmbrăcată în negru, cu părul pe umeri, cu faţa palidă, intră repede în odaie.

De astă dată emoţia pe care o simţi marchizul fu aşa de violentă, încât se ridică şi scoase un ţipăt teribil.

— Diane! zise el.

Era într-adevăr Diane de Morfontaine, purtând doliu după baronul Rupert, soţul ei; Diane palidă, cu părul despletit şi cu mâinile împreunate, care se ruga cu o voce întretăiată de suspine: „În numele cerului, vărule, în numele mătuşii, mamei dumitale, în numele lui Dumnezeu care ne vede… salvează-l”.

Ea se apropie de dânsul şi îşi puse mâna pe mâna lui.

Deodată marchizul scoase un ţipăt, un ţipăt teribil, care făcu să răsune tot castelul şi care ar fi deşteptat desigur toată lumea, dacă picherul englez nu le-ar fi dat acel narcotic.

Mâna pe care Diane de Morfontaine o pusese pe mâna marchizului era ca de gheaţă. Era mâna unei moarte.

În acelaşi timp, lumânarea pe care Diane o pusese pe masă se stinse şi întunericul cuprinse odaia.

După câteva minute el reuşi să-şi mişte braţele şi picioarele şi coborî din pat.

„Oh! acest vis e oribil!” murmură el. Merse clătinându-se până lângă sobă. Focul era stins. Apoi se târî la fereastră, o deschise şi aerul rece al nopţii veni să-i răcorească fruntea.

„Nu, nu, îşi zise el, morţii sunt în sicriu. Am visat!… Şi totuşi era Diane… Oh! acest vis este oribil…”

Aerul răcoros al nopţii părea că risipeşte puţin câte puţin toropeala lui.

„Ar fi frumos, îşi zise el, dacă aş fi superstiţios până într-atât încât să cred că morţii învie!…”

Îşi întinse braţele şi picioarele.

„Voi coborî în parc, îşi zise el. În curând se va face ziuă… Oh! nu mă mai culc!”

Căută chibriturile şi nu le găsi.

Picherul dormea într-o odaie la celălalt capăt al coridorului.

„Hubert îmi va da chibrituri!” îşi zise el.

Deschise uşa pe pipăite şi porni prin întuneric.

Dar deodată el se opri… sudoarea îi năpădi fruntea… El zări

o rază de lumină trecând pe sub o uşă.

Uşa era de la odaia generalului marchiz de Morfontaine şi, de când generalul murise, nimeni nu locuise în acea încăpere.

Deodată un geamăt, care până atunci nu venise încă, străbătu prin creierul său tulburat.

„Oh! îşi zise el, sunt jucăria unei teribile comedii.”

Şi alergă la acea uşă pe care o deschise cu o lovitură de umăr. Dar deodată se opri în prag tremurând, căci iată ce văzu:

Diane de Morfontaine stătea lângă sobă şi un bărbat îi ținea mâinile într-ale lui. Acest bărbat era un bătrân îmbrăcat într-un costum de casă. El avea părul alb şi o barbă căruntă. Era generalul marchiz de Morfontaine.

De astă-dată asemănarea era aşa de mare, încât marchizul scoase un țipăt şi căzu pe spate, murmurând: „Morții învie!” Marchizul leşinase.

*
* *

Când marchizul de Morfontaine îşi veni în fire, se făcuse ziuă şi în castel se auzeau voci.

Putea fi ora şase de dimineață.

Marchizul, în cămaşă şi în picioarele goale, era întins pe coridor lângă acea uşă pe care în cursul nopții o deschisese cu o lovitură de umăr, dar acum uşa era închisă. Se sculă, încercă să-şi adune gândurile şi începu să tremure.

Toate acestea erau adevărate sau era vis?

Dar atunci cum se afla el culcat pe coridor?

Instinctul îl sfătui pe marchiz să se refugieze în odaia lui. Fereastra pe care el o lăsase deschisă era închisă. Apoi el îşi aminti că în zadar căutase chibriturile şi acum se afla o cutie întreagă pe masa lui de noapte.

Nimic în cameră nu era în dezordine.

Marchizul se îmbrăcă într-un costum de dimineață şi se reîntoarse pe coridor.

Uşa odăii generalului era încuiată cu cheia.

Cheia, îşi aminti marchizul, trebuia să fie agățată împreună cu altele într-un dulap din odaia lui. Se întoarse, deschise dulapul, găsi cheia şi se duse să deschidă uşa.

Nici o urmă de spargere nu era pe uşă, şi el văzu odaia generalului aşa cum fusese lăsată la moartea lui. Fiecare mobilă

era la locul ei.

„Dar am văzut totuşi foc în sobă!” strigă marchizul, alergând la sobă.

Aici nu se afla nici urmă de cenuşă.

Zgomotul unei uşi ce se deschidea, îl atrase din nou pe marchiz pe coridor.

Era Hubert Voisin, care se sculase.

— Ah! iată-te, zise marchizul.

— Da, domnule.

— Ai dormit noaptea asta?

— Perfect, domnule. Eram aşa de obosit…

— Şi n-ai auzit nimic?

— Nu, domnule. S-a petrecut ceva extraordinar la castel? întrebă cu naivitate Hubert.

— Nu, zise cu bruschețe marchizul. Furtuna, iată totul.

— Când e cineva obosit cum eram eu, nu aude nici furtuna.

— Şi aceşti domni?

— Nu i-am auzit încă…

Marchizul fu cuprins din nou de spaimă.

„Nu vor fi dânşii”, îşi spuse el…

Dar nu putu să-şi termine cugetarea; îşi aminti de imaginea Dianei şi de aceea a generalului.

„Nu, nu, îşi spuse el, sau am fost victima unei teribile halucinații, sau morții revin spre a ni se prezenta.”

Palid şi înfiorat, marchizul închise uşa odăii unchiului său. El voia tocmai să intre în odaia lui, când o voce clară şi sonoră intona la celălalt capăt al coridorului cântecul de vânătoare al mistrețului:

Mistrețul fuge de noi
Să-l întâmpinăm cu curaj
Cu noi nu e de glumit
În curând îl vom ucide.

În acelaşi timp, uşa odăii ocupată de Gontran de Neubourg se deschise şi marchizul îl văzu apărând pe baron îmbrăcat în costumul său roşu de vânătoare.

— Bună dimineața, domnule marchiz, zise el mergând spre dânsul. Am dormit cât se poate de bine. Paturile din castelul dumitale sunt foarte confortabile.

Şi Gontran, ridicând asupra marchizului o privire sinceră, îi întinse mâna. Marchizul i-o strânse. Gontran urmă:

— Mă prind că leneşii mei amici dorm încă…

— Într-adevăr! zise marchizul, a cărui voce era mişcată.

— Ah! continuă Gontran, asta dovedeşte că oamenii de vârsta noastră, dacă rezistă la oboseală, au somnul greoi. Am vânat ieri toată ziua, am fost udați de ploaie până la oase şi, fără gentila dumitale ospitalitate, am fi rătăcit o parte a nopții prin aceste păduri nesfârşite ce despart Bellombre de Main-Hardye.

Pe când el termina aceste gentile cuvinte, uşa odăii lordului Blakstone se deschise.

La fel ca şi Gontran, tânărul baron era îmbrăcat în costumul său de vânătoare.

— De Verne doarme încă, zise Gontran ducându-se să bată la uşa lui.

Tânărul marchiz, în cămaşă, veni să deschidă.

— Cum, zise el, baroane, este ora de plecare?

— În curând.

Şi, întorcându-se spre marchizul de Morfontaine, Gontran adăugă:

— Ah! ştii că te luăm cu noi?

— Dar… murmură marchizul.

— Oh! fără scuze! un gentilom n-are decât cuvântul său, domnule.

— E adevărat.

— Şi ne-ați făgăduit.

— Mă învoiesc.

— Deci trebuie să te execuți. Întâlnirea este la luminişul numit Duc, la două leghe de aici, la ora 10 fix. Valeții noştri cu câinii vor fi acolo la orele nouă şi jumătate.

Marchizul mai voia să se apere, dar o reflecție îl opri.

„Evident! îşi zise el, am fost victima unei halucinații, care trebuie să provină dintr-o surescitare nervoasă. Dacă alerg călare o zi întreagă, voi dormi la noapte fără vise.”

Cu toate acestea, el îi puse următoarea întrebare lui Gontran:

— Nu vom merge până la castelul Main-Hardye, dacă locul de întâlnire este la mijlocul drumului?

— Nu, desigur.

Marchizul de Morfontaine respiră.

— Dacă mistrețul, reluă Gontran, va alerga spre Bellombre, vom veni să luăm masa tot la dumneata…

— Bravo!

— Dacă, din contră, ia drumul opus, vei prânzi la Main-Hardye.

Marchizul nu îndrăzni să refuze. Şi, întorcându-se spre Hubert, îi zise:

— Ai un cal potrivit?

— Da, am unul care fuge ca vântul.

— Pune şaua pe el şi dă ordin să se pregătească masa.

La ora opt fix, marchizul de Morfontaine era îmbrăcat în costumul de vânătoare şi lua masa cu oaspeții săi.

Hubert şi picherul englez erau deja pe cai.

În momentul în care marchizul de Morfontaine se urca pe cal şi lua loc alături de lordul Blakstone, auzi doi servitori vorbind cu jumătate de voce în curte.

Unul spunea:

— Niciodată n-am dormit ca azi noapte. Am visat că eram legat de mâini şi de picioare.

Marchizul tresări şi se gândi la acea toropeală care îl cuprinse.

Celălalt servitor răspunse:

— Tot aşa şi eu. Am visat că eram legat într-un sac.

Un moment marchizul avu pofta să descalece. Dar Gontran ieşise deja în curte şi suna trompeta pentru plecare.

Atunci marchizul îi zise lordului Blakstone, care tocmai îşi aprindea o țigară:

— Eşti superstițios, milord.

— Depinde.

Şi englezul se uită liniştit la marchiz.

— De ce mă întrebi asta?

— Crezi că morții învie?

Marchizul articulă această întrebare cu un fel de spaimă. Englezul tăcu un moment şi fața lui se întunecă.

— Da, zise el.

— Cum! admiți că un om mort şi îngropat de multă vreme poate să iasă din mormântul lui şi să revină în locurile pe care le-a locuit?

— Aşa ceva s-a văzut de multe ori, răspunse englezul cu atâta convingere, încât îl sperie pe marchiz.

IV – Portretul

Cavalerii mergeau doi câte doi.

Înainte erau cei doi picheri. În spatele lor, Gontran şi

marchizul de Verne.

Lordul Blakstone şi marchizul de Morfontaine rămăseseră puțin mai în urmă.

Cortegiul se afla pe marea alee a parcului din Bellombre.

Lordul Blakstone reluă:

— Da, asta s-a văzut adeseori, morții revin… sunt unii care ies din mormântul lor spre a veni să termine pe pământ unele afaceri pe care moartea lor subită i-a împiedicat să le termine.

Marchizul încercă să surâdă a neîncredere.

— Râzi? zise lordul Blakstone.

— Drace! murmură marchizul cu o emoție rău ascunsă.

— Ei bine! îți voi cita un exemplu, şi încă un exemplu teribil! …

— Adevărat? răspunse marchizul.

— Am fost martor.

— Ai văzut un mort ieşind din mormântul său, milord?

— Da.

— Ah!… dă-mi acel exemplu…

— Asta s-a petrecut acum 10 ani. În satul Westmorely, în ținutul Sussex.

— Şi… dumneata… erai acolo?

— La Westmorely unde se află castelul meu, iar această apariție a avut loc în castelul meu.

— Şi dumneata… ai văzut-o?

— Desigur…

O sudoare rece umezi tâmplele marchizului. Totuşi el încercă să surâdă şi, întorcându-se pe jumătate în şa, zise:

— Ascult, milord.

Englezul reluă:

— Castelul Westmorely este o veche locuință istorică. El a rezistat asediilor şi Iacob al II-lea s-a culcat în el. Acest pretendent la tron a venit într-o seară, când îl urmăreau organiştii, să bată la poarta castelului. Fostul său proprietar era un unchi al meu sau, mai bine zis, un văr primar al tatălui meu.

— Adică un unchi după moda bretonă, observă marchizul.

— Întocmai.

Şi englezul continuă:

— Lordul Galwy, acesta era numele său, avea un nepot, un stricat, care trăia în Franța, fiind forțat de creditorii săi să părăsească Anglia. Acest nepot se numea Ralph. El era cel mai

apropiat moştenitor al lordului Galwy, dar lordul spusese la toată lumea: „Nepotul meu este un stricat, care nu va avea nici un ban din moştenirea mea. Voi lua ca moştenitor pe lordul Blakstone, văr cu mine”.

S-a întâmplat ca într-o dimineaţă lordul Galwy să fie găsit mort în patul său.

Un medic a declarat că el a murit de apoplexie…

Lordul Blakstone se întrerupse spre a face această reflecţie:

— E ştiut, marchize, că apoplexia este moartea unui om bine hrănit. Un perfect gentilom, care are de moştenit, trebuie întotdeauna să conteze pe apoplexie…

— Moarte fulgerătoare! adăugă marchizul, încercând să surâdă.

Lordul Blakstone reluă:

— Un al doctor, din contră, a pretins că mortul încetase din viaţă în urma unui anevrism. Un al treilea s-a pronunţat pentru aortă. Trei medici în consult mi-au dat întotdeauna impresia unei lumânări pusă într-un curent de aer. Lumânarea se stinge şi se face îndată întuneric. Un om al legii constată decesul printr-un proces verbal şi lordul Galwy fu înmormântat.

După moarte servitorii, care ştiau intenţiile defunctului, răscoliră castelul spre a găsi un testament, dar fără succes. Cu toate acestea, ei aveau convingerea că acest testament există.

Dar s-a căutat în zadar, nu s-a găsit nimic şi Ralph sosi spre a-şi lua în primire moştenirea.

Venisem la Westmorly şi mă aflam încă acolo când sosi Ralph.

El mă privi cu răceală şi îmi spuse:

„— Rumoarea publică te dădea ca moştenitor al unchiului meu; dar nu mă vei acuza, cred, că am făcut să dispară un testament. Sosesc din Franţa şi erai aici înaintea mea.”

„— Bine, i-am răspuns cu aceeaşi răceală, voi pleca mâine.”

Într-adevăr, am ordonat servitorilor mei să-mi facă bagajul şi, după ce am mâncat în odaia mea, m-am urcat în pat, hotărât să iau trenul expres ce venea din Edinburg. Mă culcasem de o oră şi începeam să adorm, când auzii un zgomot uşor care mă făcu să deschid ochii. În acelaşi timp o mare lumină năvăli în odaia mea, lumină supranaturală şi care nu venea nici de la o lumânare, nici de la o lampă.

Atunci o uşă se deschise fără zgomot şi intră un om, care mă

făcu să scot un țipăt.

Era lordul Galwy sau, mai bine zis, fantoma lui.

Fantoma era foarte palidă şi mergea încet.

Veni la mine şi, surâzând, mă privi cu dragoste.

Apoi îmi făcu semn să-l urmez şi o forță necunoscută, misterioasă mă constrânse să mă supun lui.

M-am sculat deci şi am urmat-o, îmbrăcat numai în cămaşă.

Mergeam la o distanță de doi paşi.

Ea mă conduse astfel până la uşa odăii ocupate de Ralph şi, tot ca celelalte, această uşă se deschise. Deodată sir Ralph, care dormea, se sculă, zări fantoma, scoase un strigăt teribil şi căzu în genunchi.

„— Iertare! iertare! murmură el, iertare, unchiule!"

Fantoma îl țintuise sub privirea sa.

El se apropie de sobă, în care se afla o grămadă de cenuşă, luă un pumn şi o risipi pe masă.

Atunci se petrecu un lucru straniu şi mai supranatural decât tot ceea ce văzusem.

Cenuşa albi puțin câte puțin, se împreună şi formă o foaie de hârtie acoperită de o scriitură mare.

Fantoma îmi făcu semn, mă aplecai pe masă şi citii:

„Cum pot să mor dintr-un moment într-altul, scriu aici ultimele dorințe. Numesc ca legator universal pe vărul meu, lordul Blackstone, marchiz de Galwy.

Lordul Galwy."

Am priceput că testamentul fusese ars.

Sir Ralph era în genunchi, tremurând sub privirea fantomei ca un condamnat care aşteaptă cuțitul ghilotinei.

În acest timp hârtia păli, literele dispărură încetul cu încetul şi, în curând, nu mai fu pe masă decât o grămadă de cenuşă.

Atunci fantoma îi făcu un semn lui Ralph şi, sub imperiul acestei voințe suverane, sir Ralph se sculă, se apropie de un birou, pe care îl deschise.

În acest birou era toc şi hârtie.

Fantoma puse un deget pe hârtie şi, deschizând uşa, zise:

„— Scrie, asasinule!"

Sir Ralph luă condeiul, tot dominat de această voce de dincolo de mormânt.

Fantoma dictă:

„Astăzi 17 septembrie 184..., hotărât a mă sinucide, sunt bolnav de pleen, îmi fac testamentul, instituind pe vărul meu,

lordul Blackstone ca legatar universal."

Şi oricât de mare fu sforțarea pe care o făcu, sir Ralph se văzu constrâns să se supună, scrise şi iscăli.

Fantoma trase atunci sertarul unei mese în care se aflau două pistoale încărcate, le luă şi le puse în tăcere pe masă.

După aceea îmi făcu din nou semn să-l urmez şi ieşirăm din odaie, lăsându-l pe sir Ralph înnebunit de spaimă.

Lumina supranaturală se afla mereu în fața noastră.

Fantoma mă făcu să cobor la catul de jos al castelului, să străbat curtea şi ajunserăm la capelă.

Acolo fantoma se opri pe piatra ce acoperea mormântul său, îmi făcu un semn de adio cu mâna, apoi lumina supranaturală se stinse şi fantoma dispăru.

Am ieşit din capelă pe pipăite şi m-am dus în odaia mea, unde am fost cuprins de un somn letargic.

La răsăritul soarelui, detunătura unei arme de foc mă deşteptă. Am sărit din pat şi am auzit mare zarvă în castel.

Sir Ralph îşi zburase creierii, lăsând o scrisoare către mine, însoțită de testamentul pe care îl dictase fantoma.

Scrisoarea cuprinde această destăinuire:

„Am sosit la Westmorely, într-o seară, deghizat ca vânzător ambulant. Mi s-a dat ospitalitate. În cursul nopții l-am asasinat pe unchiul meu în aşa fel ca să nu las urme despre crimă."

După ce termină, lordul Blakstone îl privi pe marchiz.

Acesta era palid ca un spectru şi se clătina în şaua lui.

— Dumnezeule, zise lordul, povestirea mea te-a impresionat aşa de mult, marchize?

— Ah! murmură marchizul de Morfontaine, povesteşti de minune istoriile fantastice, dar…

— Dar nu crezi?

— E greu!

— Cu atât mai bine pentru dumneata, răspunse lordul. Ah! lasă-mă să gonesc aceste amintiri, căci iată cel mai radios soare de noiembrie ce se poate vedea şi iată-ne ajunşi la întâlnire.

Într-adevăr, caii intrau într-un luminiş numit Duc. Gontran şi cei doi camarazi schimbară o privire rapidă, desemnându-l pe marchiz.

Marchizul de Morfontaine era palid şi continua să se foiască pe şa. Desigur că, dacă ar fi îndrăznit, ar fi dat pinteni calului şi ar fi plecat în galop. Numai respectul omenesc l-a reținut.

Vânătoarea începu.

Mistreţul era ascuns într-un tufiş din pădure. Câinii l-au atacat cu furie şi l-au pus pe goană.

Părerea pe care Gontran de Neubourg o emisese dimineaţă, că vânatul va fugi înspre Bellombre nu se confirmă deloc. Mistreţul porni înspre Main-Hardye şi marchizul alerga condus de calul său, fără a se gândi prea mult la situaţia sa.

Mistreţul era tare înverşunat şi-i alergă timp de cinci ore.

Marchizul de Morfontaine avea aproape 60 de ani şi era un excelent călăreţ.

Acea furie franceză, care-l cuprinde pe vânătorul cel mai liniştit, îl cuprinse şi pe dânsul.

El asistă la atac, fără să se mai gândească la teribilele halucinaţii din cursul nopţii şi la oribila povestire a lordului Blakstone. Numai după ce animalul fu ucis printr-o lovitură cu cuţitul, marchizul se dezmetici puţin.

— Ei bine, marchize, îi zise Gontran, cum găseşti câinii noştri?

— Foarte buni, baroane.

— Şi picherul meu?

— De asemenea. A ucis mistreţul cu o precizie minunată.

După atac, vânătorii descălecară.

Lordul Blakstone scoase din sacul său o sticlă şi o dădu pe rând la toţi.

— Haide, domnilor! zise Gontran, pe cai. Suntem la cinci leghe depărtare de Main-Hardye şi ştii că nu se mănâncă bine decât dacă ne aşezăm devreme la masă.

Cuvântul de Main-Hardye îi aminti marchizului de toate spaimele sale, dar el se stăpâni şi, cum nu găsea nici un pretext spre a refuza invitaţia, se urcă pe cal suspinând.

Cu toate acestea povestirea lordului Blakstone îl urmărea.

El făcu drumul în tăcere şi *Cavalerii Nopţii* păreau că respectă reveria lui.

După trei ore se zări castelul de Main-Hardye printre arborii pădurii. Soarele dispărea.

— Domnule marchiz, zise Gontran întinzând mâna, am restaurat puţin castelul, adică l-am făcut pe jumătate în stare de locuit, dar lordul Blakstone este un mare amator de pictură şi a vrut să lase faţada aşa cum e, găurită de gloanţe.

— Lordul Blakstone a făcut foarte bine, răspunse marchizul. Castelul de Main-Hardye a susţinut un asediul memorabil în 1832.

— Asta ni s-a spus şi nouă.

— Un asediu de care se va vorbi multă vreme în țară.

— Îți aminteşti de el?

— Eram atunci la Bellombre, la unchiul meu, generalul.

— Domnul de Main-Hardye n-a fost ucis atunci? întrebă Gontran cu o naivitate care îl linişti pe marchiz.

— Nu, răspunse marchizul de Morfontaine, el a murit în închisoare, în ajunul zilei în care trebuia să fie executat.

— Iartă-mă, domnule marchiz, adăugă lordul Blakstone, dacă nu ştiu istoria precedentului proprietar al castelului de Main-Hardye; dar am sosit numai de trei zile şi intendentul baronului s-a însărcinat cu cumpărarea şi restaurarea castelului.

— Ah! zise marchizul de Morfontaine respirând.

Apoi marchizul făcu această reflecție:

„Desigur aceşti oameni nu cunosc nimic şi n-am de ce să mă tem de dânşii”.

Nu se mai afla la Main-Hardye nici unul din vechii servitori. Aceia pe care marchizul îi găsi în curte veniseră din Paris.

Masa era pusă şi toți patru luară loc.

Era ora şase.

Liniştit cu totul, marchizul de Morfontaine discută cu aprindere. El mâncă şi bău cu mare poftă.

Niciodată, timp de mai multe secole de când dura ura dintre Main-Hardye şi Morfontaine, un Main-Hardye nu venise la Bellombre, nici un Morfontaine la Main-Hardye.

Marchizul nu cunoştea deci castelul decât că-l văzuse de departe, trecând prin pădure.

Astfel, când după masa, care se prelungi până la ora zece, grație cafelelor, lichiorurilor şi țigărilor, Gontran îi spuse: „Te voi conduce în apartamentul dumitale”, marchizul nu avu nici o obiecție.

El se sculă clătinându-se puțin, căci vinurile pe care le băuse din abundență începuseră să i se urce la cap, şi-l urmă pe Gontran care luă o lumânare de pe masă şi deschise uşa sufragerie. Ei urcară astfel pe scara cea mare, până la primul etaj.

Gontran deschise uşa.

— Iată-te la dumneata, zise el.

Marchizul se afla în pragul unei mari odăi. Patul de stejar era pus chiar în fața sobei, iar alături de sobă marchizul zări un

obiect care îl făcu să tresară.

Era un mare portret în picioare, în mărime naturală.

Acest portret era acel al unui tânăr de 27—28 ani. O batistă stropită de câteva picături de sânge îi acoperea fruntea...

El avea puşca atârnată de umeri şi pistoalele la brâu.

Era portretul contelui de Main-Hardye, aşa cum era îmbrăcat în noaptea când venise la Bellombre s-o vadă pe scumpa lui Diane.

Vederea acestui portret îl făcu pe marchiz să tresară.

— Ah! îi zise Gontran, acesta este portretul contelui de Main-Hardye. Îl cunoşteai, marchize?

— L-am văzut o dată...

— Seamănă?

— Foarte mult.

— Bună seara, marchize.

Gontran puse lumânarea pe sobă şi plecă.

Marchizul, palid şi tulburat, stătea în picioare cu ochii ațintiți asupra acelui portret.

Spaima îl cuprinse din nou şi vru să fugă.

Dar oboseala şi beția, triumfară asupra spaimei. El se trânti îmbrăcat pe pat şi încercă să adoarmă.

Timp de o oră somnul nu se lipi de el.

Stinsese lumânarea, dar flacăra focului lumina vag portretul şi uneori marchizului i se părea că pânza învia şi se agita, uitându-se cu o privire amenințătoare la dânsul.

În fine, oboseala învinse şi marchizul adormi.

*
* *

În castelul de Main-Hardye, la capătul scării, se afla un ceasornic care suna orele cu un zgomot lugubru. Acest ceasornic se afla lângă odaia ocupată de marchiz.

La miezul nopții vibrațiile ceasornicului îl deşteptară pe marchizul de Morfontaine. Focul tot mai ardea.

Marchizul tresări auzind că sună miezul nopții şi-şi zise că aceasta e ora fantomelor.

În acelaşi timp, ochii lui se uitară la portret şi-şi înăbuşi un țipăt de spaimă. Portretul dispăruse şi nu rămăsese agățată pe zid decât rama..

În acelaşi timp, un zgomot uşor se auzi într-un colț al odăii.

Marchizul speriat se întoarse.

Un om cu fața la fel cu aceea din portret stătea la o distanță de doi paşi de pat, cu brațele încrucişate pe piept, şi uitându-se provocator la marchiz.

Acest om nu avea însă nici puşca pe umăr, nici pistoalele la brâu, dar avea capul învăluit într-o batistă însângerată şi sub braț ținea două spade.

V – Duelul

Sir Ralph, asasinul lordului Galwy, nu simțise desigur o spaimă mai mare la vederea fantomei victimei sale, decât aceea pe care o simți marchizul de Morfontaine în acest moment.

Timp de un minut, cel ce semăna atât de bine cu defunctul conte de Main-Hardye stătu nemişcat, fulgerându-l pe marchiz cu privirea. Apoi făcu un pas înainte şi marchizul disperat scoase un nou țipăt.

Apariția deschise atunci gura.

— Cavalerule de Morfontaine, zise ea, dacă morții pot uneori să iasă din mormântul lor, nu le e permis să meargă peste tot locul. Astfel eu nu puteam să revin în fiecare noapte decât în acest castel şi de aceea te aştept de douăzeci de ani…

Accentul cu care apariția pronunță cuvântul „aştept” îngheță inima marchizului. Apariția mai făcu un pas.

— Asasinule! zise ea, tu mi-ai dat lovitura de pumnal, în ajunul execuției mele, atunci când ştiai că generalul obținuse grațierea mea! Asasinule! tu ai pilit balustrada balconului de unde a căzut Diane şi copilul ei. Hoțule! continuă apariția, tu ai făcut-o pe fata mea să dispară spre a-i lua moştenirea.

Apariția întinse apoi mâna şi făcu un gest imperios.

— Scoală-te! zise ea.

Marchizul, stăpânit de această voință supraomenească, se sculă şi coborî din pat.

Apariția aruncă una din spade la picioarele sale.

— Ia această armă, zise ea, va fi prima dată în viața ta când vei avea o luptă leală.

Dinții marchizului clănțăneau.

— Dar ia această spadă! strigă apariția cu putere.

Şi mai făcu un pas, apropiind vârful spadei sale de fața marchizului.

Se petrecu atunci un lucru care, cu toate că era natural în altă împrejurare, devenea straniu acum, căci marchizul era convins că avea în faţa sa un om ieşit din mormânt. Şi în loc să fugă, să cadă în genunchi şi să ceară iertare, marchizul, simţind pe obrazul lui vârful spadei, se aplecă, luă spada şi strigă:

— A muri pentru a muri! Mă voi apăra, cel puţin!

Atunci, regăsind un fel de energie, făcu un pas înapoi şi se puse în gardă.

— Ah! zise apariţia, ai mai multă inimă decât credeam, marchize.

Şi armele se încrucişară.

Apariţia continuă:

— Dumnezeu mi-a permis să-mi reiau corpul pentru o oră, să redevin om ca şi tine, un om cum am fost, înainte de a face tu din mine un cadavru. Timp de o oră sunt om şi mi-e sete de sângele tău. Îmi trebuie până la cea din urmă picătură.

Şi apariţia îl atacă pe marchizul de Morfontaine cu furie şi, de două ori, în câteva secunde, vârful spadei sale atinse umărul marchizului.

Acesta din urmă începu să se retragă.

Camera era vastă. Era una din acele odăi feudale în care membrii familiei Main-Hardye făcuseră scrimă de atâtea ori.

— Ah! te dai înapoi, marchize, zise fantoma.

El se bătea cu furie.

Şi fantoma continuă:

— Dacă spada ta îmi va străpunge corpul, voi cădea, şi ora pe care Dumnezeu mi-a acordat-o va fi scurtă. Asta e tot ce am de pierdut, marchize. Dar pe tine, dacă te ucid, şi te voi ucide, pe tine care ai asasinat, ai furat, care ai negat pe Dumnezeu, te aşteaptă chinurile iadului…

Şi ca şi cum aceste cuvinte ar fi fost o invocare, o mare lumină năvăli în odaie.

Zidul în faţa căruia se afla marchizul se deschise şi o flacără palidă apăru.

Marchizul se retrase palid şi cu privirea rătăcită. Dar spada răzbunătoare îl urmărea.

În acel moment marchizul auzi un zgomot de vase ce se loveau.

— Iată demonii care vin să-mi ia sufletul.

Brusc îl cuprinse o spaimă teribilă şi, azvârlind spada, căzu în genunchi, împreunându-şi mâinile şi murmurând:

— Grație! grație!

Fantoma avu un râs sarcastic.

— Îmi ceri iertare? zise fantoma. Dar tu m-ai iertat pe mine? Ai avut tu milă de amorul meu, de lealitatea mea, de bravura mea? Ai fost tu mişcat de cavalereasca lealitate a acelui gentilom care murea pentru regele său? Şi dacă aş fi singura victimă!

— Iertare, iertare! murmură bătrânul.

— Iertare, zise batjocoritor fantoma, ai iertat-o tu pe Diane! N-ai asasinat-o tu?

— Oh! îmi pare rău! îmi pare rău! murmură marchizul.

— Ai iertat-o tu pe fata mea? mai spuse fantoma. Haide, ia spada şi apără-te, căci acela care s-a numit Main-Hardye nu poate ucide un om dezarmat.

Dar marchizul continua să se târască în genunchi, cu ochii fixați la flăcările palide ce năvăleau în odaie, cu urechea ațintită spre zgomotele ce se auzeau.

— Oh! îmi pare rău!... spunea el, mă căiesc... voi reda averea furată...

Fantoma se dădu un pas înapoi.

— Vei reda averea furată dacă te las să trăieşti? întrebă fantoma.

— Da... da... jur!

— Scoală-te atunci.

Şi stăpânit de aceea voință superioară, marchizul se sculă.

Apoi fantoma îi arătă cu un deget o masă pusă într-un colț. Pe această masă se afla un toc, cerneală şi o foaie de hârtie.

— Iscăleşte acest act dacă vrei să trăieşti! ordonă fantoma.

Şi marchizul, învins, se apropie de masă, luă condeiul şi iscăli fără să citească. Deodată flăcările se stinseră şi zidul se închise la loc. În acelaşi timp se deschise o uşă, lăsând să se vadă o lumină albă şi în această lumină apăru Diane de Morfontaine spunând;

— Cavalerule de Morfontaine, dacă vrei ca şi Dumnezeu să te ierte după cum te iertăm noi, căieşte-te, căința conduce la cer şi la virtute.

Apoi lumina se stinse, Diane dispăru şi totul reintră în întuneric!

*

* *

Când se făcu ziuă, marchizul de Morfontaine era tot în genunchi.

Căința atinsese această inimă de bronz, el se ruga. Portretul îşi reluase locul în rama sa; dar hârtia pe care marchizul o iscălise dispăruse.

Nu mai rămăseseră ca dovadă a luptei pe care o avusese decât cele două spade, din care una era înroşită în sângele lui.

După care acest om se sculă şi ieşi din odaie. Pe scară îl întâlni pe Gontran, care îi spuse:

— Unde te duci, căci abia s-a făcut ziuă?

— Mă duc la mănăstire să aştept ora morții mele, răspunse marchizul, al cărui păr cărunt devenise alb ca zăpada!…

*
* *

A doua zi după lupta de la Solferino, adică după doi ani de la evenimentele pe care le-am povestit, doi ofițeri discutau în cortul lor. Era ora opt seara.

Unul dintre ei purta uniforma de husari, celălalt era căpitan de vânători pedeştri.

Primul se numea Victor de Passe-Croix, celălalt se numea Paul de la Morlière.

Sergentul major din lagăr veni în cortul lor.

— Ah! strigă Victor, iată ştiri din Franța!

Şi numele iubite ale mamei şi surorii sale îi reveniră pe buze.

— Domnilor, zise sergentul major, este câte o scrisoare pentru fiecare.

Aceea pe care o primi Victor venea din Sologne.

Baroneasa de Passe-Croix scria fiului ei:

„Scumpul meu copil,

Îți anunț căsătoria scumpei noastre Flavia, sora ta, cu baronului René…”

Victor scoase un țipăt.

— Iată, îi zise el lui Paul, citeşte!…

Dar Paul nu auzi nimic, el era absorbit de citirea scrisorii pe care o deschise şi mâinile lui tremurau. Această scrisoare era din Paris şi iscălită de baronul Gontran de Neubourg. Baronul

scria:

„Scumpul meu Paul,

Lasă-mă mai întâi să te felicit de avansare şi să-ți anunț cel dintâi că eşti numit cavaler al Legiunii de onoare. Apoi lasă-mă să-ți dau veşti din Paris.

În urma evenimentelor peste care voi trece, scumpul meu Paul, căci nu vreau să-ți tulbur bucuria ce ți-o va produce scrisoarea mea, amicii mei şi eu am făcut jurământul de a călători timp de doi ani.

Avem nevoie să ne vindecăm, căci cu toții iubeam şi ghiceşti, fără îndoială, iubeam aceeaşi femeie.

Fiecare din noi, s-a întors acum cincisprezece zile.

Lordul Blakstone s-a căsătorit cu vara sa, lady Durfort.

Marchizul de Verne s-a căsătorit cu vara sa, domnişoara d'Angelissel.

Chenevières a găsit o provincială foarte drăguță şi eu, prietene, am descoperit această perlă rară, care se numeşte o orfelină.

Închipuieşte-ți că aveam în adâncul inimii mele un secret pe care-l surprinsesem, că această femeie pe care toți o iubeam, nu iubea decât pe unul din noi, şi că de mult inima ei părăsise Parisul, căci dânsul nu mai era acolo. A doua zi după sosirea mea, m-am dus s-o văd.

Ştii că ea locuieşte împreună cu Grain-de-Sel. Trăieşte foarte retrasă, nu iese decât dimineața.

Văzându-mă mi-a întins mâna şi mi-a spus:

— Ei bine! ai ştiri despre dânsul? Vocea îi tremura şi fața i se roşi.

— A fost numit căpitan, i-am răspuns.

Privirea ei străluci.

— Deja! zise ea cu entuziasm.

— Va fi decorat peste câteva zile…

Ea îşi împreună mâinile:

— Dumnezeu e bun! zise dânsa.

Şi apoi am văzut fruntea ei întunecându-se şi fața ei arătând o vie nelinişte.

— Dar, îmi spuse ea, acest război e teribil!

— Da.

— Dacă va fi ucis?

Şi vocea ei era aşa de tremurătoare, încât am priceput cât de

mult te iubea.

Era momentul de a da lovitura cea mare.

— Asta caută şi dânsul! răspunsei.

— Oh! Dumnezeule! zise ea pălind. Dar de ce vrea să moară? Greşelile părinteşti sunt oare şi ale sale? Nu e dânsul generos, brav, nobil şi bun?

— Oh! fără îndoială… dar… are în adâncul inimii… o durere care va fi poate eternă… şi de care numai moartea îl va vindeca.

— Domnule de Neubourg!

Ea mă luă atunci de mâini şi îmi spuse foarte mişcată:

— Crezi asta?

— Cred că el te iubeşte, am răspuns.

Ea scoase un ţipăt şi îşi ascunse faţa în mâini. Două lacrimi curseră pe faţa ei.

Timp de câteva minute stătu nemişcată şi tăcu, ca şi cum ar fi fost cufundată într-o reverie dureroasă.

Apoi ea îmi spuse:

— Domnule baron, de doi ani plâng şi mă rog. Mult timp am fost fără speranţă, căci mi se părea că era între noi o prăpastie.

Dar, într-o noapte, mama mi-a apărut în vis… am văzut-o cum te văd… şi ea îl ţinea de mână.

„Iubiţi-vă, mi-a spus dânsa, vă dau voie”. „Dar…” i-am spus atunci, „Te rog, domnişoară…”

— Ei bine! să se întoarcă!… scrie-i!…

Ai priceput acum, scumpul meu Paul, această femeie care iubeşte, este Daniela; acest om care o iubeşte şi care vrea să moară, eşti dumneata Deci, fiindcă ea vrea, întoarce-te! Fericirea vă aşteaptă, în fine…

Prietenul dumitale

Baronul Gontran de Neubourg.”

*

* *

Trei săptămâni după pacea de la Villafranca, un tânăr ofiţer se căsătorea în biserica Saint-Thomas-d’Aquin.

Era căpitanul Paul de la Morlière, care se căsătorea cu Daniela, vara sa.

Martorii ginerelui erau baronul Gontran de Neubourg şi vicontele Arthur de Chenevières.

Martorii Danielei erau lordul Blakstone şi căpitanul invalid

Grain-de-Sel.

Cu două zile înainte, Andreevici, adică baronul Gaston René, se căsătorise în aceeaşi biserică cu domnişoara Flavia de Passe-Croix.

Victor era căpitan şi va fi curând înaintat maior.

Dar Rocambole?

A murit sau trăieşte? Nimeni nu ştie… El a vrut să sfârşească tot aşa cum începuse, în mister…

Rocambole e, de aici înainte, o legendă.

Continuarea aventurilor o veți afla în volumul următor:

Reînvierea lui Rocambole.